TANRILARIN VE HİDDETİN ŞAFAĞI

K.A. TUCKER

YAYIN NO: 2605

Tanrıların ve Hiddetin Şafağı
K.A Tucker
Orijinal Adı: A Dawn of Gods & Fury

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Mert Boz
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Semra Öner

1. Basım: Mart 2025
ISBN: 978-625-6205-82-6
Sertifika No: 43949

TANRILARIN VE HİDDETİN ŞAFAĞI
© 2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

A Dawn of Gods & Fury
© 2024, Kathleen Tucker

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com - www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

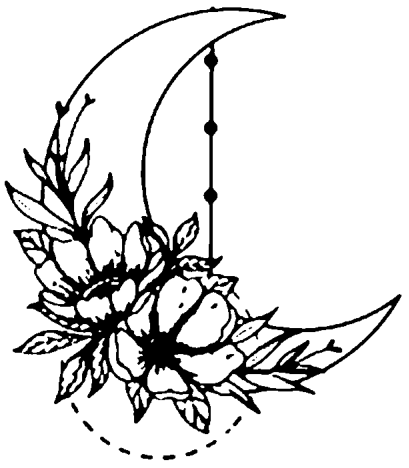
K.A. TUCKER

TANRILARIN VE HİDDETİN ŞAFAĞI

İngilizceden Çeviren: Mert Boz

ARTEMİS YAYINLARI

Bu hikâyeye, ilk kelimelerimi yazarken hayal dahi edemeyeceğim şekilde can veren karakterler için.

Birinci Bölüm

Annika

"Kaderlerin terk ettiği bu gemide lezzetli *bir şey* bulunmaz mı?"

Çürümüş bir elmayı gaz lambasının ışığında inceledikten sonra tekrar bozulmaya yüz tutmuş ürünlerin arasına attım.

Fırtına'nın aşçısı -kır sakallı, iriyarı bir adam- günün avını fileto etme işine ara verip bana baktı. Bu denizcilerin yaptığı tek şey buydu; prenseslerine bakmak ve tek kelime etmemek.

"Eee?" diye tersledim. "*Sevgili* kaptanınız dışında herkes dilini mi yuttu?" Kaptan, yani mürettebatının beni de peşinden göndereceğini bilmesem denize atacağım kişi.

"Günlük istihkakını verildiği zaman ye, yoksa başkası memnuniyetle yer," diye cevap verdi sonunda hırçın sesiyle.

"Vıcık vıcık yulaf ve tuzlanmış domuz etinden mi bahsediyorsun? Islor kraliyet ailesinin bir üyesine layık gördüğün şey bu mu?" Corrin burada olsaydı bu ölümlüyü tahta kaşıkla döverdi ve ben de izlemekten zevk alırdım.

Sahte bir samimiyetle, "Bu kadar kaba olduğum için kusura bakmayın. Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu ve elini kaldırdı. İki hilalli ay amblemi mutfağın bulaşıkhanesinin karanlığında alaycı bir fener gibi parladı.

"O işaret *olmasa* ve ölüm döşeğinde olsam bile damarından beslenmek istemezdim," diye dudak büktüm.

Adam haftalardır sabun görmemiş olmalıydı. Bu gemideki denizcilerin çok azı görmüştü. Güvertenin altındaki kokuya zor dayanıyordum.

"Yakında kendini o döşekte bulabilirsin." Sırıtışına bakılırsa hiç de umurundaymış gibi görünmüyordu.

Hiçbir ölümlü benimle böyle arsızca konuşmamıştı. "Adın ne denizci?"

"Neden soruyorsun?"

"Böylece onu bir daha gördüğümde kral olan kardeşime söyleyebilirim. Eminim benim acı çekmemden zevk aldığını duymak hoşuna gidecektir."

Homurdandı. "Adım Sye, oradan neden kaçtığımız malum. Oturacak tahtı olmayan bir krala kral denmez. Ayrıca, muhtemelen ya ölmüştür ya da yakında ölecektir."

Duyarsızlığı karşısında irkildim. İkizim bir isyanla başa çıkmak için beni Cirilea'da bırakmış olabilirdi ve belki birbirimize katlanamıyorduk ama... geriye sadece kardeşlerim kalmıştı. Bir de daha önce hiç görmediğim bir canavarın gölgesinde alev alev yanan bir şehir. "O zaman belki de kraliyet ailesinden geriye kalan tek kişi benimdir ki bu da beni kraliçe yapar."

"O zaman *kraliçe*, kendine bir bisküvi alıp beni rahatsız etmeyi bırakabilirsin. Yapacak işlerim var." Satırını içinde sertleşmiş ekmeklerin olduğu sepetin durduğu rafa doğru salladı ve ardından bir balık kafası kopardı.

Solumdaki mutfak bıçağı seti benimle adeta dalga geçiyordu. Bağırmaya fırsat bulamadan o bıçaklardan birini bu pis ölümlünün şah damarına saplayabilirdim. Yine de aşçıyı öldürmenin bana pek bir faydası dokunmazdı çünkü hâlâ bu gemide ve aç denizcilerle sıkışıp kalmış olurdum.

"Aptalca fikirlere kapılma," diye uyardı Sye, bıçak setine bakarak. "Bizden çok var, senden ise sadece bir tane."

"Ben vahşi değilim." Göstere göstere günlük istihkakın iki katı olan iki bisküvi ve çürük bir elma aldım.

Sye kaşlarını çattı. "Haydi o zaman!"

Yanımda bir sürahi bal likörü duruyordu. İçimden gelen bir dürtüyle kolumu sürahiye doladım ve o garip fıçıyı göğsüme yaslamış bir halde, ağırlığın altında tökezlememeye çalışarak başım dik bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktım.

Hudem'in deniz suyunda parıldayan gümüş ay ışığı karanın yokluğunu vurguluyordu.

"Kıyıdan bu kadar uzağa yelken açmak zorunda mıyız?" diye yakındım duyabilecek herkese.

"Gövdede bir delik açıp batarak ölmek istemiyorsak," diye cevap verdi kaptan Aron dümenden.

"Sirenler bizi bulduğunda zaten ölmüş sayılırız diye düşünmüştüm."

"Rüzgâr hızlanmazsa o kadar uzağa gitmeyiz."

Hava durgun ve ılıktı ve geminin yelkenleri sarkmıştı. Suyun üzerinde neredeyse hiç kıpırtı yoktu.

Kaptan önce bana, sonra da ganimetlerime baktı. "Mutfağı bulmuşsun."

"Ve iğrenç aşçını."

Sırıttı. "Sye erzak konusunda çok titizdir. Tüm bunlarla kaçabildiğine göre onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Yere uzanıp şişenin mantarı çıkardım. "Dibine vurduğumda tüm sorunlarımın ortadan kalkacağını düşündüm."

"Aşağıda gerçekten arzuladığınız şeyi bulamadınız mı, *Majesteleri?*" diye homurdandı bir ses.

Beşe kadar saydıktan sonra dikkatimi Tyree'ye yönelttim ve kristal mavisi gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Ybaris prensinin aklından geçenleri anlamak için ondan duymama gerek yoktu. Bu gemideki denizcilerin en az dörtte biri parlayan işaretler taşıyordu, işareti olmayanlara ise güvenemezdim. *Günlerdir* beslenmemiştim. Yaklaşan isyan hakkında en ufak bir fikrim olsaydı, Dagnar'la iyi geçinerek zaman kaybetmez, hemen dişlerimi damarına geçirirdim.

"Korkunç görünüyorsun." Eskisinden çok daha kötü görünüyordu, zeytin rengi teni artık hastalıklı bir solgunluktaydı.

Ona sapladığım hançeri elinde çevirip yumruğunu Aminadav'ın boynuzundan dövülmüş bronz sapın üstüne kapatırken, "Neden acaba?" diye söylendi. "Sadece bir merth bıçağı değil, değil mi?"

"Sanırım babam özel bir silaha olan ihtiyacımı önceden sezmiş." Babam bıçağı bana hediye ettiğinde on altı yaşındaydım. Beni çok kötü durumlar dışında bıçağı asla kullanmamam konusunda uyarmıştı çünkü küçük bir çizik bile ölümcül olabilirdi.

Tyree hareket ederken yüzünü buruşturdu. Elbisemden aldığı kemer kanıyla sırılsıklam olmuştu ve üzerinden bir günden fazla zaman geçmesine rağmen yara hâlâ akıyordu. "Bana tam olarak ne yapıyor?"

Omuz silktim. "Daha önce kimseyi bıçaklamamıştım. Yine de senin ilk olmana sevindim."

Bıçağı elinde bir kez daha çevirdi. "Belki de iyiliğinin karşılığını vermeliyim."

Tyree'nin beni henüz bıçaklamamış olması şok ediciydi. "Senin için hâlâ canlı olarak daha değerliyim."

Bana o ukala, sinir bozucu gülümsemesini takınıp bileğindeki pürüzsüz oniks kelepçe hareketini sınırlar bir halde elini uzattı. Atticus onları, düşman Ybarislinin henüz türünü anlayamadığım elf yakınlığına erişimini engellemek için adamın bileğine takmıştı. Sonunda hiçbir şey fark etmemiş, Tyree yine de kaçmayı, birkaç muhafızı öldürmeyi ve beni kaçırmayı başarmıştı. "Ölmek üzere olan bir erkeğe biraz merhamet göster ve bana bir içki getir."

Mantarı fıçıdan çekip çıkardım, metal bardağımı doldurdum ve likörü harap olmuş elbiseme sıçratarak kana kana içtim.

Sırıttı. "Hey, kaptan, müstakbel eşim takdire şayan biri değil mi? Düğün gecemizde nasıl olacağını düşünebiliyor musun?"

"Öyle bir şey *asla* olmayacak!" diye tıslayıp boş bardağı Tyree'nin kafasına fırlattım.

Yavaşça kan kaybından ölürken bile, hafife almaya devam ettiğim o hızlı refleksleriyle bardağı havada yakaladı.

Artık bir bardağım da yoktu.

"O içkiyi şimdi alacağım." Bardağı elinde salladı. "Seni o çeteden kurtardığım için en azından bu kadarını yapabilirsin."

"Bana bir şey olmazdı. O kalede saklanılacak her yeri biliyorum."

Gözleri her zamanki hınzırlığından yoksun, iç çekerek daha uzlaşmacı bir sesle, "Lütfen Annika," dedi. "Yorgunum, susadım ve bu acıyı dindirecek bir şeyler içmek istiyorum."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Tyree misilleme olarak bana yüzlerce kez zarar verebilirdi ama bunu yapmamıştı.

"Bak, hançeri bile buraya sokacağım." Dönerken yüzünü buruşturdu ve bıçağı üzerine tünediği tahta sandığın içine, kolayca ulaşamayacağı bir yere koydu.

İsteksizce ayağa kalkıp sürahiyi getirdim.

O tatlı, ezici neroli yağının kokusu keskin bir şekilde nefes almama neden oldu. Serbest kalmak için yalvaran kesici dişlerim yanıyor ve uzun zamandır beslenmemişken kana bu kadar yakın olmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu bana hatırlatıyordu. Öte yandan, onun kanının da bu gemideki işaretli ölümlüler kadar zehirli olduğunu ve beni aynı hızla acı dolu bir mezara götüreceğinin de farkındaydım.

Bardağı doldurdum. Boğazındaki sivri çıkıntı her yudumda aşağı yukarı hareket ederken Tyree sessizliğini korudu. Bu kadar nefret dolu olması gerçekten kötüydü. Fiziksel olarak çekici olduğunu ben bile kabul edebilirdim; kalın, koyu renk saçları ensesinde seksi bir dalgayla toplanmıştı ve kare çenesi kalın dudaklarına tezat oluşturuyordu.

Ybaris kanının tadını merak ettim.

Baş döndürücü olduğunu duymuştum.

Orgazmik.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Tyree'nin dikkati neredeyse zirveye ulaşmış, parlayan Hudem ayının üzerindeydi. "Beni şu anda becerirsen, bir yavrumuz olacağı garanti, değil mi? Annika, soyumu kurtarmama yardım et." Kollarını uzatıp beklentiyle kalçalarını gösterdi. "Bunu istediğini görebiliyorum."

Bu şekilde olmazdı -Nymphaeum'da değildik ve o da Islorlu bir ölümsüz değildi- ama cevap vermek yerine bardağı elinden kapıp kasıklarına boşalttım. Ben uzaklaşırken kaptan dahil güvertedeki tüm denizcilerin bağırışları duyuldu.

"Sakin olun, hepsini ziyan etmedim." Ayrıca, buna değmişti. Belki de bal likörünün kokusu beni takip eden daha çekici kokuyu bastırabilirdi. Kendime bir bardak daha doldurup gümüş parıltısı neredeyse göz kamaştıran Hudem ayını izledim.

Bunca yıldır onu hiç bu kadar parlak ve bu kadar alçakta görmemiştim. Öte yandan onu daha önce hiç denizden de görmemiştim.

"Suyun üzerinde bu kadar parlak olması normal mi?" diye sordu Tyree, aynı şeyi fark ederek.

"Evet, o aya fazla kafamı takmıyorum, bana hiçbir faydası dokunmadı," diye mırıldandı kaptan Aron ama onun da şaşkın bakışları ayın üzerindeydi.

Her halükârda çok güzel bir manzaraydı.

Derin bir nefes aldım ve gümüş küre Hudem yüksekliğini geçip solmaya başlarken ılık deniz havasını içime çektim. Ailemin yavaş yavaş ölümüyle birlikte Islor'un tarih kitaplarına girmesi kesin olan bir başka Hudem...

Ama...

Kaşlarımı çattım.

Bir şeyler değişmişti.

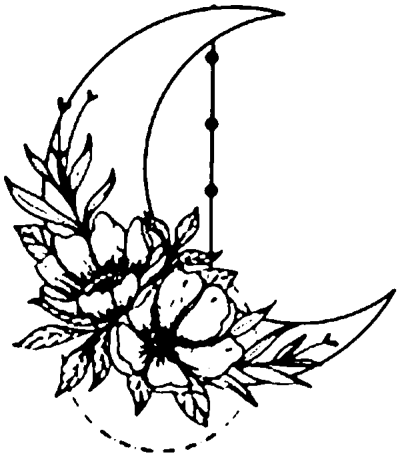
Etrafımda döndüm.

Tyree hâlâ oradaydı, hâlâ nefes alıyordu ve hâlâ avıyla bir fırsat yakalamak için sabırla bekleyen bir yırtıcı gibi beni izliyordu. Baştan çıkarıcı Ybaris kanının kokusuna doğru ilerledim.

"Bir sorun mu var, Annika?" İhtiyatla bana baktı.

"Hayır. Ben sadece..." Tekrar nefes aldım. Hâlâ onun ve etrafımdaki tüm ölümlülerin kanlarının kokusunu alabiliyordum ama birkaç dakika önce içimi kemiren o mutlak yoksunluk aniden yok olmuştu.

Uzaklarda, doğaüstü bir çığlık geceyi doldurdu.

İkinci Bölüm

Sofie

"Dikkat et aşkım." Bir cesedin üzerinden geçerken Elijah'ın elimi tutuşu sıkılaştı.

"Ediyorum." Ancak keskin görüşüm ve yukarıdaki gümüş aydan gelen hüzmelerle bile kaleye doğru ilerlerken dallardan kaçmak zordu. Kraliyet bahçesinde büyük bir yıkım yolu açılmıştı ve ağaçların küllü kalıntıları hâlâ için için yanıyordu. Muhtemelen bir zamanlar görkemli olan heykeller parçalanmıştı. "Ne tür bir yaratık böyle bir katliama sebep olmuş olabilir?" Ölümlü bir varlık olmadığı kesindi. Bakımlı çimenlerde bir canavarın pençe izleri vardı.

"Çok geçmeden bana boyun eğecek güçlü bir yaratık."

Neredeyse üç asır sonra, ete kemiğe bürünmüş, eli elimde bir halde yanında yürüyor olduğuma hâlâ inanamayarak kocama baktım.

Farklı biri gibiydi. Hiçlik'te geçirdiği sonsuz yıllar onu sertleştirmişti. Sanırım eskisi gibi olmaması beklenebilir bir durumdu.

"Bu savaşa ne sebep oldu, merak ediyorum." Savaşın sonuçlarını daha önce de görmüştüm, şehirler yıkılmış, cesetler sahiplenilmeye ya da çürümeye bırakılmıştı.

"Zayıf krallar." Elijah'ın sert çenesi kararlılığını vurguluyordu.

Ne demek istediğini ve bunu nereden bildiğini sormak için ağzımı açmıştım ki kana bulanmış bir grup elf askeri kale kapısından içeri daldı.

"Ah, güzel, bizi buldunuz." Elijah'ın sesi samimi, hatta neredeyse neşeliydi.

Diğerlerinin önüne geçen ve kılıcının kabzasını saldırmaya hazır bir şekilde kavramış iriyarı bir asker, "Kendinizi tanıtın!" diye bağırdı.

Elijah istifini bozmadı. "Ben sizin kralınızım."

Asker kıkırdayınca diğerleri de gülmeye başladı. "Kralımız doğuda Islor'un hainleriyle savaşıyor."

"O kral kendi başarısızlıkları dışında hiçbir şeyin hükümdarı değil. Burayı artık ben yönetiyorum."

Askerin gözleri yeni bir anlayışla parladı. "Kraliyete ihanet ediyorsun. Bunun cezası ölümdür." Kılıcını Elijah'ın göğsüne doğru kaldırdı.

Yakınlığımın ipliklerini çağırdım -bu kadar yolu aşkımı bir kılıç darbesiyle kaybetmek için gelmemiştim- ama ben daha kalkanımı kaldıramadan, Elijah boştaki elini kaldırıp askeri alevler içinde bıraktı. Askerin feryatları yankılanırken diğerleri kaçıştı.

Kalbim hızla atmaya başladı.

Elijah'ın Malachi'a yakınlığı yoktu.

"Ben kimim?" Sesi gecenin içinde gürledi.

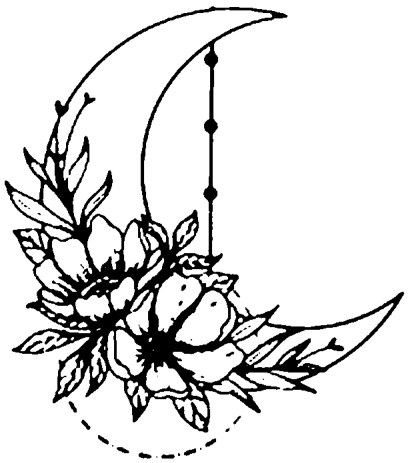
Soru askerler içindi ama kafamın içinde çığlık atan cevaba karşı gözlerimi kapattım. Hayır, hayır, hayır... Bu olamazdı.

Bir saniye sonra askerler dudaklarından *Majesteleri* mırıltıları dökülerek teker teker diz çöktü.

Kocama, gerçek aşkıma, neredeyse üç yüz yıldır sımsıkı tutunduğum ruhuma bakarken dişlerimi sıktım. Gerçekler içime işledikçe sis perdesi aralandı.

Başından beri Malachi'ın planı buydu.

Suçlamayı dile getirmeye bile cesaret edemiyordum, gerçi buna gerek de yoktu. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle aralandı. "Gel kraliçem, haydi her şeyi birlikte yönetelim."

Üçüncü Bölüm
Romeria

Şafak gökyüzünü pembe ve morsalkım tonlarına boyarken toprağı ıslatan kandan ve onu kirleten sayısız cesetten habersizdi.

"Bitti mi?" Adrenalin ve korku beni bazen sonsuzmuş gibi gelen gece boyunca bunca saat ayakta tutmuştu. Artık bacaklarım titriyor, kollarım tutmuyordu. Hayatım boyunca, sokakta yaşarken ve tehditlere karşı tek gözüm açık uyurken bile bu kadar yorulmamıştım.

"Şimdilik." Zander yanıma yaklaştı, o da nefes nefeseydi ve zırhı kana bulanmıştı. Bu korkunç savaşta yarıktan çıkıp kılıçlardan ve oklardan kaçmayı başaranları kesip biçmiş ve bu esnada yanımdan bir an bile ayrılmamıştı.

Parmak ucumu boğazındaki taze gümüş çizgi boyunca gezdirdim. Hücum eden bir Nethertaur'un örtüsünü kullanarak çok yaklaşan kurt benzeri bir yaratığın saldırısı neredeyse onu öldürecekti. Etrafımızda savaş sürerken onu anahtar büyücü gücümle anında iyileştirmiştim.

Zander elimi tutup parmak eklemlerimi öperken çenesi gerildi. Hayatını kurtardığım için sessiz bir teşekkürdü belki de.

Onun diğer tarafında, Abarrane kılıcını çoktan öldüğünden emin olduğum pelerinli bir cesede sapladı.

Cesedin bir dişi canavara ait olduğunu fark ederek ürperdim; insan gibi dik yürüyen ama siyah gözleri ve gri derisiyle zombi bir yaratığa benzeyen korkunç bir canavar. Dün gece ilkinin ortaya çıktığını, korkunç bir çığlığın ardından kat kat sivri dişlerinin belirdiğini gördüğümde haykırmış ve onu bir alev topuyla yakmıştım. Arkasından pis kokuları gözlerimi yakan beş tane daha gelmişti ve Zander onları yok etmek için alevimden faydalanmıştı.

Bir grif'le karşılaşmayı onlardan birine tercih ederdim.

"Bu canavarların çoğu gecenin karanlığını tercih ediyor. İyileşmek için bir günümüz olacak." Jarek bir Nethertaur cesedinin yanına gidip bıçağını cesedin üzerinde gezdirerek üstüne yapışmış iç organları temizledi. Zander'ın sol tarafımı koruduğu yerde, sadık lejyon komutanım sağ tarafımda acımadan katliam yapmış ve normalde sarı olan ama siyaha dönmüş saç örgüleriyle bir savaş filminin afişine benzemişti.

Başımı salladım. "Bunu bu gece tekrar mı yapacağımızı söylüyorsun?" dedim, aslında zayıf olan sesimde bir parça histeriyle. Dinlenmek için yeterli zaman var mıydı?

"Belki de yapmayız. Bu canavarlar kendi türlerinin ölümünün kokusundan hoşlanmaz, bu yüzden cayabilirler. Önünde sonunda tırmanacak başka bir yer bulacaklardır."

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve bir canavarın, deri zırhını yararak kaburgalarında açtığı derin yarayı bastırmak için zayıf bir girişimde bulunarak avucunu yan tarafına bastırdı.

"Jarek." Onu iyileştirmek için hiç düşünmeden yakınlıklarıma uzandım ama kavrayacak tek bir iplik bile yoktu. Saatlerce

alev topları, buzdan oklar, taş mermiler ve aklıma gelebilecek diğer her şeyi fırlattıktan sonra gücümün kaynağı kurumuştu. Gecenin bir noktasında, yakınlıklarımı kullanmak nefes almak kadar doğal bir hale gelmişti ve şimdi, onlara erişimim olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

"O şey beklediğimden daha hızlı hareket etti." Çenesini bana bir sırtlanı andıran ama ondan farklı olarak mavi bir derisi ve omurgasını kaplayan pulları olan küçük bir yaratığa doğru uzattı. "Neyse ki pençeleri etkili değildi."

"Seni kesecek kadar etkiliymiş," diye çıkıştım. "Seni Ybaris tarafında bir şifacıya götürebiliriz."

"Ben iyiyim, Romeria. Sadece bir sıyrık. Bana annelik yapma." Ünvanım yerine ilk adımı kullanırken, is rengindeki gözleriyle sertçe bana baktı. Benimle bu şekilde konuşmaya cesaret eden tek kişi oydu, özellikle de başkalarının önünde. Jarek'le her zaman alışılmışın dışında bir ilişkimiz olmuştu ama bundan memnundum.

"Çok daha kötü durumda olan başkaları da var." Zander kılıcını sallayarak dikkatimi kanlı sahneye doğru çekti.

Gün ışımaya başladığında katliamın büyüklüğünü nihayet idrak edebildim. Sayısız hayvan hareketsiz yığınlar halinde yatarken kanla kaplı askerler -Islorlular ve Ybarisliler- aralarında dolaşıyor ve sanki leşlerin canlanmayacağından emin olmak ister gibi ya onlara amaçsızca bir tekme atıyor ya da onları bir bıçakla dürtüyorlardı.

Aralarında ölmüş askerler de vardı.

Yüzleri seçmeye çalışırken kalbim sıkıştı ama miğferli ve kan içindeki insanları ayırt etmek imkânsızdı. "Elisaf nerede? Ve Radomir? Ve... ve..."

"Elisaf orada." Zander tıpkı bizim gibi bitkin bir şaşkınlıkla katliamı inceleyen yalnız bir figürü işaret etti.

Eski gece muhafızım ona baktığımızı görüp bize doğru ilerlemeye başladı.

İçim rahatladı. "Peki ya diğerleri?"

"Yakında bizi bulacaklardır."

"Ya bulamazlarsa? Ya..." Bu cümleyi bitirmeye dilim varmadı. Savaşa onlar etrafımızdayken başlamıştık ama neredeydiler? Bir kişiyi daha kaybetmeyi kaldıramazdım. Gesine'nin ölümünün kalbimde açtığı yara hâlâ çok tazeydi.

"O zaman cesurca savaştılar ve biz de onların onuruna savaşmaya devam edeceğiz," dedi Zander sakin bir şekilde, sanki artan paniğimi hissetmiş gibi.

Yanında çelimsiz bir yaverle topallayarak ilerleyen Gaellar, "Majesteleri!" diye seslendi.

"Sizi gördüğüme sevindim, komutan." Zander başını eğdi. "Uçurum ordusu cesurca savaştı."

"Doğru, ama sizin varlığınız olmasaydı korkarım sonuç çok daha farklı olurdu." Bana baktı ve daha önce sadece kraliçeye dönüşen bir Ybaris prensesine, bir anahtar büyücüye duyulan endişenin yerini artık tamamen farklı bir şeyin aldığını gördüm, huşu gibi bir şey.

Havadan silahlar yaratırken, parlayan gümüş gözlerimle acaba nasıl görünüyordum? En azından Hudem'den önce o kanatlı elbiseyi ve tacı çıkarıp yerine Abarrane'in tedarik ettiği çok daha kullanışlı derileri giymiştim.

"Majesteleri." Eğildi.

"Kaç kişi kaybettiğimizi biliyor musun?" diye sordu Zander.

"Hayattakiler kadar çok değil, fakat sizi bulmamın nedeni bu değil. Güneyden atlılar yaklaşıyor."

Zander o yöne doğru döndü ama bir çadır ve ceset denizi görüşünü engelliyordu. "Hangi sancağı taşıyorlar?"

"Kettling'e ait olanı."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Atticus'un gönderdiği ordu olmalı."

"Tepeye tırmandılar. Süvarileri hızla ilerliyor."

"Bize yardım etmek için mi, yoksa engel olmak için mi?"

"Herhangi bir görüşme için önden bir haberci göndermediler. Belki de savaşı gördüler ve yardıma geliyorlar," dedi Gaellar ama yüzündeki ifade endişesini açığa vuruyordu.

"Peki ya Ybaris'le savaşmadığımızı gördüklerinde?" Zander savaş alanını taradı.

Abarrane kılıcının kabzasına uzanarak kesin bir ifadeyle, "Odaklarını Atticus'un sahte taht iddiasına çevireceklerdir," diye karşılık verdi.

Gaellar yaralı bedenini doğrulttu. "Uçurum ordusu sizinle, Majesteleri."

Zander derin bir iç çekti. "Buna minnettarım."

Ne demek istediklerini anlamıştım. "Hepiniz çıldırdınız mı?" diye haykırdım. "Onlarla savaşamayız!"

Zander çıkışmama gülümsedi ama bakışlarında neşe yoktu. "Hayır, bir savaşın hemen ardından başka bir savaşa katılamayız," diye onayladı. "Yine de onları mantıklı düşünmelerini sağlayacak kadar uzun süre oyalayamazsak, başka seçeneğimiz kalmayabilir."

"Bellcross çok geride değil." Gerçi dün Caindra'nm pençelerinde yükseklerde uçarken bunu ölçmek güçtü. "Mor sancağı gördün mü?"

Gaellar yanındaki yavere baktı, o da hararetle başını salladı.

"Yine de arkalarında başka bir ordu varken saldırmak konusunda iki kez düşünebilirler."

"Lord Rengard buraya Islor'a değil, Ybaris ordusuna karşı savaşmak için yürüyor," dedi Zander. "Adamlarını dahil etmeye hevesli olacağını sanmıyorum. Ayrıca, kendi halkımıza karşı savaşamayız. Hepsine ihtiyacımız var."

"O halde emirleriniz nedir, Majesteleri?" Gaellar cevap bekledi ama Zander'ın verecek bir cevabı yoktu.

Çözüm bulmaya çalışırken küçük grubumuzun üzerine yorgun bir sessizlik çöktü. Daha birkaç gün önce benzer bir durumdaydık; köprünün diğer tarafında büyük bir Ybaris ordusu ve acımasız bir kraliçeyle karşı karşıyaydık; çok daha büyük bir düşman tetikte beklerken savaşmayı göze alamayacağımız düşmanlar.

O zaman hatırı sayılır bir avantajımız vardı. Yani... kendimi de dahil edersem teknik olarak iki.

"Güzel. Onlarla cephede buluşup durumu açıklarız," dedim.

Zander homurdandı. "Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle. Ve dinleyecekler."

"Peki neden?"

"Çünkü *o* yanımızda." Gün doğumu perdeli kanadı ve çivit rengi pullarıyla bir tezat oluşturan, duvara tünemiş canavarı işaret ettim.

Caindra sanki beni duymuş gibi başını geriye doğru eğdi ve cevap olarak kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı.

Zander ciddi bir ifadeyle gülümsedi. "O halde onlarla buluşmak için yola koyulalım."

Gaellar topuklarının üzerinde dönüp arbedenin içinde bize önderlik etti.

Zander'ın tahmin ettiği gibi, yol boyunca karşımıza lejyonerler çıktı. Kanla kaplanmışlardı ama hepsinin haklı bir sebebi olması beni rahatlattı.

Jarek ve Drakon birbirlerinin bileklerini kavradı, sözsüz selamlaşmaları anlam yüklüydü. "Onu durdurmamız lazım." Jarek kızıl saçlı adamın alnında, saç çizgisinin hemen altında uzanan ve yüzünü kızıla boyayan yarayı işaret etti. Bu, herhangi bir ölümlüyü öldürebilecek bir kafa yarasıydı. Lejyoner iyileştiğinde bu gümüş yara izini onurla taşıyacağına şüphe yoktu ama o an için korkunç görünüyordu.

"Önemli değil–"

Drakon'un itirazlarını duymazdan gelen Jarek, "Bir dakika bekle," diye emretti ve yakındaki bir çadırın bezinden bir parça koparıp alnına bağladı.

Jarek arkamızdaki sıraya geçmesini işaret etmeden önce bezi sabitlerken Drakon yüzünü buruşturdu.

Ona gülümsediğimi görünce, "Ne var?" diye çıkıştı.

"Hiçbir şey. Sadece yakın zamanda annelik yapmakla suçlandığımı hatırladım da."

"Çaylaklarla geçirdiği zaman yüzünden hâlâ zayıf ve Hiçlik canavarlarının onu öldürebileceğini kabul edemeyecek kadar aptal," diye mırıldandı Jarek, sızlayan tarafına bakarken yüzünü buruşturarak.

"Aptal olmaktan bahsetmişken..."

Elisaf'ın yanında, askerleri acımasız bir hızla yaran Zander'ı takip ederken onu azarlamaktan vazgeçtim. Yoldan çekilebilecek durumdakiler bunu yapıyor, dudaklarından "Majesteleri" mırıltıları dökülüyordu. Yüzlerindeki acıdan yorgunluğa ve hezeyana kadar değişen farklı ifadelerde aynı zamanda bir şaşkınlık, gerçeküstü bir parıltı da vardı ve bu, kana olan ihtiyaçlarının bir

anda kaybolmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Bazıları yüzlerce yıldır bu temel ihtiyaçla yaşamıştı.

"Zemini fark ettin mi?" Zander omzunun üzerinden bana bakarak, eskiden çiğnenmiş yabani otların ve sert toprağın olduğu yerdeki açık sarı otları işaret etti.

"Nymph'ler olmalı."

"Sanırım öyle."

Düşüncelerim Ulysede'e sürüklendi. Hudem ayı geçmiş ve bu gizemli yaratıklar gelmişti. Gelişleri iki bin yıldır bu insanlara musallat olmuş kan lanetinden kurtulmaktan başka ne anlama geliyordu? Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk, ancak Gesine kâhin görülerinin onları anarşik olarak nitelendirdiğini ve iyilik karşılığında et parçaları toplamaktan mutluluk duyduklarını söylemişti.

Islor bir laneti diğeriyle mi takas etmişti?

Zander sanki aklımı okuyormuş gibi, "Yakında cevapları alacağız," dedi.

"Bunu ne tür bir Hiçlik canavarı yapar?" Elisaf dikkatimizi taze çimenlerin üzerinde yatan bir cesede çekti.

Miğferin içine sıkışmış kafatasına yakından bakınca kaşlarımı çattım. "Her kimse, yıllar önce ölmüş gibi görünüyor." Cesedin kemikli parmakları hâlâ kılıcının kabzasındaydı. Asker etleri ve kasları temizlendikten sonra metal giydirilmiş bir iskeletten başka bir şey değildi.

"Bunun gibi daha çok var. O tarafta en az bir düzine gördüm." Elisaf arkasını işaret etti.

"Evet, onları biz de gördük," diye seslendi Drakon arkasından, elini kan sızan alnına bastırarak. "Yalnız onları neyin öldürdüğünü görmedik."

Etrafımızda yatan birkaç yaratığı uzun bir süre inceleyen Zander kaşlarını çattı. "Artık onları düzgün bir şekilde gömmek dışında bu askerler için yapabileceğimiz bir şey yok. Yaşayanlara odaklanmalıyız." İlerlemeye devam etti.

Etrafımızdaki acıları düşününce ayaklarım geri geri gitti. Acı dolu iniltilerin de işaret ettiği gibi, "Yaşayanlar" bu işi zar zor yapan birçok kişiyi içeriyordu. Ulysede'in altın zırhını giymiş bir asker iki büklüm olmuş, bağırsaklarının dışarı dökülmesini engellemek için ellerini karnına koymuştu. Bir keresinde bir dişi canavarla dövüşen Horik de aynı şekilde gelmişti ve Gesine'nin onu kurtarması bütün gece sürmüştü. Yakınlarda, soluk yüzlü bir asker destek olarak bir Nethertaur cesedini kullanıyor, tendonlardan başka bir şeyle bağlı olmayan sol kolu yanında sallanıyordu.

"Romeria," diye seslendi Zander, onu takip etmediğimi fark edince. "Devam etmeliyiz."

Devam etmeyi, diğerlerinin yaptığı gibi geçip gitmeyi sessizce reddederek başımı salladım. Elflerin iyileşme yeteneğine rağmen bu askerlerden bazıları aldıkları ağır yaralardan kurtulamayacaktı. "Tüm askerleri gruplara ayırmalıyız, en kötü yaralara sahip olanlar bir bölgede toplanmalı, böylece ilk önce onlar tedavi edilebilir."

Zander iç çekip yanıma geldi, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Hiçbirini iyileştiremezsin. Dinlenene kadar olmaz," dedi nazikçe. "O zaman bile hepsine yardım edemeyeceksin."

"Biliyorum ama köprünün karşısında şifacılar var."

"Kendi taraflarındaki uzuvları ve etleri onarmakla meşgul olmadıklarını varsayıyorsun."

"Artık taraf diye bir şey yok. Bu işte hepimiz beraberiz."

Yine de haklıydı. Ybaris'in canavar yağmuruyla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Gökyüzü Mordain'in Gölgelerinden gelen sürekli ateş ve kaya patlamalarıyla dolmuştu. Onları aşan her şey Kienen'in önderliğindeki Ybaris kılıçlarıyla karşılaşmış olmalıydı.

Yeni Ybaris komutanım hayatta mıydı? Tanrım, hayatta olmasını umuyordum. Ybaris'te beni bulmak için bir arabaya saklanan Gesine'nin suç ortağı yaşlı büyücü Agatha'nın dışında güvendiğim tek kişi oydu.

Usta Kâtip dün gece hayatta kalmayı başarmış mıydı?

Zander dudaklarını büzse de başıyla onayladı. Eliyle bir askere işaret ederek yaralıların toplanmasını ve ciddiyetlerine göre ayrılmasını emretti.

"En kritik olanları subayların çadırlarına getirin," diye ekledi Gaellar.

Zander, Elisaf'a döndü. "Ybaris kraliçesinin emri üzerine şifacıları buraya getirin. Ne kadarını ayırabilirlerse."

Elisaf keskin bir nefes aldı -sürünerek ya da uçarak çıkan şeyleri gördükten sonra kimse uçurumu geçmeye hevesli değildi- ama başıyla onayladı. "Olmuş bilin." Geldiğimiz yoldan geri döndü.

Zander elimi tuttu. "Böylesi daha iyi mi?"

"Hayır," diye homurdandım, güçlü kuvvetli adamların yürüyemeyenleri kaldırışını izlerken. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Nazikçe gülümsedi. "Başkaları için benim türümün yapamayacağı şekilde acı çektiğini biliyorum. Ve bu takdire şayan ama biz bu işi Elisaf'a devrederek elimizden geleni yaptık. Şu anda başkasına devredemeyeceğimiz acil bir sorunumuz var."

"Kettling ordusu."

"Kettling ordusu. Atticus'un ordusu." Çenesini Abarrane'e doğru salladı. "Bize at bul."

Dakikalar içinde eyerlere binmiştik. Küçük bölüğümüz hızla ilerliyor, kampın dış sınırlarını geçerken askerler bize yol veriyordu.

Gaellar abartmamıştı. Yeşil sancakları dalgalanan bir toz bulutunun içindeki süvariler uçsuz bucaksız arazide gümbür gümbür ilerliyordu.

"Yavaşlamıyorlar," diye belirtti Jarek, muhtemelen binicisinin endişesini hisseden atı ön ayakları üzerinde kımıldanırken.

"Onları yavaşlatacağız." Eyerimden kaydım, bacaklarım yorgunluktan neredeyse bükülüyordu. "Onu tut, olur mu?" Dizginlerimi Jarek'e fırlattım.

Zander kaşlarını çattı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bugün attan düşmemeyi tercih ederim." Diğerleriyle arama biraz mesafe koyduktan sonra gözlerimle duvardaki korkunç, alev püskürten yaratığı aradım. Hareketsizdi ama bu mesafeden bile menekşe rengi gözlerini üzerimde hissediyordum.

Yapacağım şeyin işe yaramasını umarak endişemi bastırıp, "Caindra! Sana ihtiyacım var!" dedim.

Ejderha gökyüzünde yankılanan tiz bir çığlıkla kendini havaya fırlattığında, devasa kanatları aşağıdaki tozu savurmaya yetecek bir güçle hareket etti.

Kocaman gövdesinin bize doğru süzülüşünü izlerken içimde huşu ve dehşet karışımı bir duygu kabardı. Güneş Caindra'nın pullarında parıldıyor, çivit mavisi ve pembe altın rengini vurguluyordu.

Yırtıcı hayvanın yaklaştığını hisseden atlarımız dans etmeye ve dizginlerini çekiştirmeye başladı. Onları pençeleriyle kopar-

ması Caindra için işten bile değildi. Bunu yaptığını daha önce de görmüştüm.

Zander eyerinden kayıp bana katıldı. "Geleceğini nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Bir önseziydi." Onunla aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum. Belki sırrını, yani göz önünde hem halktan hem de krallardan saklanarak bir genelev sahibi olarak sürdürdüğü alternatif hayatı bildiğim içindi ya da belki de kendini müttefik ilan ettiği için.

Benim dikkatim onun üzerindeyken Zander'ın koyu kahverengi gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Eliyle kalçama dokundu. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek misin?"

Parmak ucumu çenesinin köşeli çizgisi boyunca gezdirdim. Altın sarısı saçları ve yüzü canavar kanıyla kaplı olsa bile, o şimdiye kadar tanıdığım en çekici erkekti. "Umarım vazgeçmem. Önümüzde uzun yıllar var. Tekdüze bir hal alabilir."

Çenemi kavrayıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tekdüze ya da değil, o yılları memnuniyetle karşılayacağım."

"Bunun için en uygun zaman olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Belki de. Ama kesinlikle ihtiyacım vardı."

"Benim de öyle." Gözlerimi kapatıp sonsuza dek kollarının arasında kalabilmeyi dileyerek yakınlığının tadını çıkardım.

Caindra açıklığa indiğinde altındaki zemin sarsıldı.

Zander ağır bir iç çekişle omzumdaki bir şeyi silkeleyerek uzaklaştırdı.

"Neydi o?"

"Bir şeyin dişinin bir parçası." Orduya doğru dönerken yüzümdeki tiksinti ifadesini kaçırdı. "Planın işe yaradı."

Toynak sesleri arasından bağırışlar yükseldi ve havada daha fazla yeşil sancak dalgalandı. Çok geçmeden sıralar yavaşlayarak önce eşkin sonra tırıs gitmeye başladı. Ta ki elli adım ötede bir düzine atlı askerden bir duvar oluşana dek.

"Tabii ki işe yaradı. Kim en azılı müttefikimizle dövüşecek kadar aptal olabilir ki?" Caindra'nın durduğu yere doğru yaklaştım. Hudem ayı öncesinden beri ona ilk kez yaklaşıyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, elimi burnunun üzerinde gezdirerek. "Bizi kurtardın." Yarıktan çıkan o wyvern'ler saldırmış olsaydı, bu sabah çok farklı görünebilirdi.

Burada duruyor olmayabilirdik.

Beni anlıyorsa bile, hiç ipucu vermedi. Artık Nymph'ler burada olduğu için bir ejderha olarak kalmaya mahkûm olduğundan, Caindra'nın bir zamanlar Keçi Tepesi'nin sahibi ve sırların efendisi olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Sanırım bunu asla bilemeyecektim. Ona sormanın bir yolu yoktu.

Menekşe rengi gözlerinde yansımamı yakaladım, Prenses Romeria'nın bu dünyada kendi yüzüm olarak kabul etmek zorunda kaldığım yüzünü. Rüzgârın savurduğu, kurumuş kan yüzünden diken diken olmuş vahşi yelelerimi görünce yüzüm bir anda ekşidi. Yanaklarım ve alnım siyah lekelerle kaplıydı. "Neden kimse bana böyle göründüğümü söylemedi?" O yaratıklara sadece yakınlıklarımla dokunmuştum.

"Bir savaştan sağ çıkmış gibi mi?" Zander'ın sesi alaycıydı. "Bu kadar kibirli olduğunu fark etmemiştim."

"Bir fıçı mürekkebe batırılmış gibi görünüyorum!"

"Ben de yıkanmana yardım etmek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi, içinde bulunduğumuz duruma aykırı, alçak bir sesle.

Gaellar ile Jarek atlarından inmiş, kılıçları çekili bir halde Abarrane'in yanında yürüyordu. "Önceden daha iyi görünüyordun." Nefes aldı. "Daha iyi kokuyordun."

Caindra'nın burnundan çıkan sıcak hava üzerime doğru esti.

"Çok mu komik?" diye alay ettim.

Bana ikinci bir esintiyle karşılık verdi. En azından artık Jarek'in bedenini pençeleriyle ikiye ayırmasına saniyeler varmış gibi durmuyordu.

"Peki plan nedir?" Jarek kıstığı gözleriyle askerleri süzdü.

Zander da aynı keskin bakışlarını askerlere yöneltmişti. "Konuşmak için kimi göndereceklerini görmek için bekleyeceğiz–"

"İşte orada!" Abarrane kılıcının ucunu uzakta yüksekte asılı duran mor bayrağa doğrulttu.

Bellcross'un elçisi at duvarını yararak geçerken Zander rahatlayarak omuzlarını düşürdü. "Bu her şeyi değiştirir. Gelin. Onlarla yarı yolda buluşacağız."

"Uslu duracağından emin ol." Jarek azarlar bir şekilde parmağıyla Caindra'yı işaret edince, Caindra da ona hırlayarak karşılık verdi.

Arkasını dönerken gözlerini devirdiğini gördüm. "Elbette uslu duracak. Lord Rengard bizim müttefikimiz ve ordusuna ihtiyacımız var." Caindra'ya bilmiş bir ifadeyle baktıktan sonra diğerlerine katıldım.

Yirmi atlıdan oluşan bir bölük aralarında belirgin bir boşluk bırakarak bize doğru ilerleyip iki grup oluşturdu.

Kim olduğunu gösteren mor tüyleriyle önce Lord Rengard'ı fark ettim, zırhı sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Kaygı verici durumumuz bile eyerinden inerken dudaklarındaki gülümsemeyi silmeyi başaramamıştı. Kalkanlarında Bellcross'un

armasını taşıyan askerler efendilerini takip etmek için koşuştururken, doğunun yeşilini giyenler atlarının üzerinde kalarak yüzlerindeki ifadeyi korudu.

"Sizi hayvan kanına bulanmış görmeyeli uzun zaman olmuştu, Majesteleri." Lord Rengard, kuzeye, Stonekeep'e yapacağımız uzun yolculuk için erzak getirdiği sabah karşılaştıklarında yaptığı gibi, Zander'ın elini sıktı. Sanki binlerce adamdan oluşan devasa bir ordu yakınlarda emir beklemiyor gibiydi.

"Çağrıma cevap verdin, sevgili dostum."

"Elimizden geldiğince hızlı sürdük. Yeterince hızlı olamadığımız için üzgünüm."

"Merak etme, çok geçmeden Islor'u savunma fırsatını bulacaksınız."

Lord Rengard şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle Zander'ın yüzünü inceledi. "Son konuştuğumuzda Venhorn'da kehanetin peşindeydin. Görünüşe göre onu bulmuşsun."

Zander sırıttı. "Öyle görünüyor."

"Ayrıca mektubunda bazı önemli ayrıntıları atlamışsın gibi duruyor." Caindra'ya baktı.

"Dahil edilemeyecek kadar çok şey vardı ama zamanı gelince hepsi açıklanacak."

Lord Rengard dikkatini bana yöneltti. Başını eğip selamlamadan önce bir saniye geçti. "Prenses Romeria."

"*Kraliçe* Romeria," diye düzeltti Zander. "Ybaris ve Ulysede'in kraliçesi."

Rengard kaşlarını çattı. "Zamanı gelince, gerçekten."

Selamlaşma bittikten sonra Zander dikkatini diğer yarıya çevirdi. "Kardeşim tarafından buraya gönderilen doğu ordusu." Heybetli bir ses tonu takınmıştı. "Sizi şimdi kim yönetiyor çünkü bu kişinin General Adley olmadığını biliyorum."

"Daha sonra. Başkalarının onlara daha çok ihtiyacı var ve senin de dinlenmeye ihtiyacın var, Romeria," dedi Jarek yumuşak bir sesle.

Onun sert ve hırçın olmayan bir ses tonu kullandığını duymak çok ender rastlanan bir şeydi. "Biliyorum ama bunun için zamanımız yok. Kienen ve Solange gezmek için karşıya geçmedi." Benimle konuşmak istiyor olmalıydılar. "Nymph'ler resmen burada olduğuna göre neler olduğunu anlamak için Ulysede'e dönmem gerekiyor ve Cirilea'da durumun ne kadar kötü olduğunu bilmek zorundayız. Peki ya doğudaki Atticus?" Bexley sanki yaklaşan savaştan sağ çıkamayacak gibi konuşmuştu.

"Jarek haklı," diye onayladı Elisaf, ikisi arasında nadir görülen bir durum olarak. "Birkaç saat ara verelim. Sana bir çadır bulalım ve–"

Caindra'nın kulakları sağır eden kükremesi sözlerini kesti. Bu tıpkı dün gece Hiçlik canavarları yaklaşırken yaptığı gibi bir uyarı çığlığıydı.

Kafalar yarığa doğru döndü ve hepimiz kırmızı bir wyvern'in kanatlarını sertçe çırparak dışarı süzülüşünü izledik. Alarm veren askerler silahlara koştu ama gökyüzüne yükselen wyvern bizimle ilgilenmiyor gibiydi.

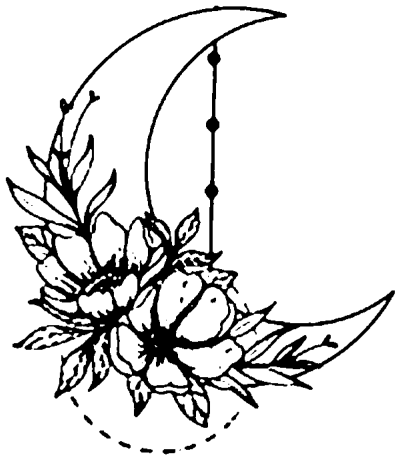
Pençelerindeki altın parıltısı dikkatimi çekti. "O da ne... Bir şey taşıyor."

Jarek gözlerini kıstı. "Ya da birini."

Güneş ışınları rüzgârda dalgalanan pırıltılı bir kumaşı, kucaklanmış bir bedeni yakaladı.

Korkudan midem kasıldı.

Hayır. Bu olamazdı.

Dördüncü Bölüm

Annika

"Beni Northmost'a götürürsen seni o yüzüğün üç katı büyüklüğünde bir yakut kolyeyle ödüllendireceğime yemin ederim."

"Sana inanmıyorum," diye cevap verdi Kaptan Aron, elleri *Fırtına*'nın dümeninde tembelce kayarken. Gün doğumu yelkenleri dalgalandırmaya yetecek kadar hafif bir esinti getirmiş, mürettebatı neşelendirmişti.

Ağzım açık kalmıştı. "Bir kraliyet ailesi üyesinin yeminindeki dürüstlüğü mü sorguluyorsun?"

İç geçirdi. "Peki bu kolye şimdi nerede? Çizmende mi?"

"Hayır. En değerli mücevherlerimizin tutulduğu kasada." Alaycı bir ifadeyle ekledim, "Kim mücevherlerini çizmesinde saklar ki?"

"Arkadaşın seni Westport'a götürmem için bana bir kolye sözü verdi ve kolye çizmesindeydi."

"O benim arkadaşım değil. O, beni esir alan kişi," diye tısladım. "Ve sen de onun kraliyet ailesine karşı işlediği suça ortak

oluyorsun. Bunun cezası ölümdür. Ayrıca çizmesindeki kolye benim teklif ettiğim kadar değerli değil. Öyle olmadığını biliyorum çünkü ikisi de benim!" Tyree rıhtıma varır varmaz mücevherlerimi çıkarmıştı. Yüzüğümü gemiye binmek için takas olarak kullanmış, sonra da kaptan, Skatrana'nın limanına gitme fikrine karşı çıkınca, anlaşmayı sanki en sevdiği eşyalarından ayrılıyormuş gibi istemeye istemeye kolyemle süslemişti.

"Yine de sanırım buradan fersahlarca uzakta, saldırı altındaki bir şehirde olanla değil, garanti olanla yetineceğim."

Öfkem kabardı. Bu aptalın kasamızda saklı hazineler hakkında bir fikri var mıydı ki? "Şayet akıllı olsaydın, benden çaldığı diğer yüzüğü de almakta ısrar ederdin." Deniz mercanı şeklinde altın bir kordona yerleştirilmiş beyaz bir inci. Zander'dan bir hediye.

"Başka mücevherleri de mi var?" Kaptan Aron tahta bir sandığa yaslanmış, yüzü kül rengindeki Ybarisliye baktı.

Tyree kötü durumuna rağmen sırıttı. "Çizmemde değil. Onu daha güvenli bir yere koydum." Kasıklarını okşayınca yüzümü buruşturdum.

Kaptan Aron dikkatini tekrar ufka çevirerek, "Pek rahat olmasa gerek," dedi. "Ya da güvende."

"Ah, inan bana, güvende. Prenses için özellikle öyle tutuyorum." Melez bana göz kırptı.

"Duyduğuma göre, serçe parmağıma olduğu kadar senin aletine de tam oturuyormuş." Kaptan kahkahalara boğulurken sırtımı onlara döndüm ve uzaklardaki topraklarımı izledim. Dalgalar yüzeyin hemen altındaki kayaların üzerinde kırılıyordu. Kaptanın dün gece ne demek istediğini anlamıştım. Orada bekleyen her neyse, kesinlikle teknemizi parçalayacaktı.

"Tekneden inmek için bu acele niye?" diye seslendi Tyree.

"Haklı. Cirilea'da gördüklerimize bakılırsa denizde daha güvendeyiz," diye ekledi Kaptan Aron.

"Hiç de değiliz." Sirenler insanları bu sulardan uzak tutmak için uydurulmuş bir masaldan ibaret değildi. Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Kaptan harap olmuş elbisemi inceledi. "İhtiyacın olan kansa, benimkini bir bedel karşılığında takas etmeye hazırım. Herhangi bir zehir almadım."

İğrenç olsa da kabarcıklı derisi ve sararmış dişleri olan pis, kıllı bir hayvanın teklifinden duyduğum tiksintiyi gizlemek için değil, paniğimi göstermemek için arkamı döndüm. Koşullar göz önüne alındığında, artık çaresiz olmadığım için mutlu olmalıydım ama cevaplarımın olmamasından hoşlanmıyordum.

Neden artık kan arzulamıyordum? Hudem ayı parlamış ve ihtiyacım aniden ortadan kalkmış mıydı? Bir anda? Bu şekilde etkilenen sadece ben miydim? Bu nasıl olmuştu?

Mümkün müydü? Tüm bu sorulara cevap arıyordum ve bu cevapları Westport'ta bulamayacaktım. Tabii oraya varabilirsek.

Öte yandan, Northmost'tan Bellcross'a ve Lord Rengard'a gidebilirdim. Theon neler olup bittiğini bilirdi. Zander'a ulaşmanın bir yolunu da bulabilirdi. Çocukluktan beri arkadaştılar. Atticus yerine Zander'ı seçeceği kesindi.

Kaptan Aron sanki ruh halimi değiştirebilecekmiş gibi, "Arkadaşın olmayan kişinin Westport'tan Ybaris'e, şifacıların olduğu yere geçerek yaralarından kurtulma şansı daha yüksek," dedi.

"Beni en başta bıçaklayan oydu!" Tyree'nin kahkaha tufanı devam etti. "Seni temin ederim, Annika ben ayakta duramayacak kadar zayıflayana kadar bekleyecek, sonra da beni bir arabaya koyup boğazımı kesecektir."

"Sonra da hançerimi cesedinden geri alacağım," diye eğlendim.

"Gördün mü? En azından dürüst." Gülümsedi. "Westport'tan Shadowhelm'e koşacak ve kral ve kraliçeye güvenli bir sığınak için yalvaracak–"

"Ben yalvarmam," diye çıkıştım.

Beni görmezden gelerek devam etti. "Annika bir zamanlar insan oğullarıyla nişanlı olduğu için, bunu kabul edebilirler."

"Hâlâ onunla nişanlıyım." En azından teknik olarak. Ayarlamaları annem yapmıştı ve kimse nişanı resmi olarak iptal etmemişti. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?" Çok az kişi biliyordu.

"Ybaris'in başardığı onca şeyden sonra, bildiklerime hâlâ şaşırıyor musun?" Tyree derin bir iç çekti. "Yine de anlamıyorum. Bir insan kral ve kraliçe neden halklarının başına bir salgın gelmesini ister ki?"

"Çünkü cehaletlerini göremeyecek kadar aptal ve nefret dolu olan diğer kraliyet ailelerinin aksine, bir ittifakın değerini anlarlar."

"Sanırım benden bahsediyor," diye fısıldadı Tyree alaycı bir şekilde.

Kaptan başını salladı ama atışmamızdan keyif almış bir şekilde sırıtıyordu.

"Ayrıca ona hastalık bulaştırmazdım."

"Yine de ondan beslenirdin." Yüzündeki neşe kayboldu.

Omuz silktim. "Eğer izin verirse."

"Eminim çok ikna edici olabilirsin." Gözlerinde soğuk bir parıltı dolaştı. "Artık bir önemi yok."

Bir saniye. "Neden böyle söylüyorsun?" Tyree bana olanlar hakkında ne biliyordu? Bu Ybarislilerin sebep olduğu başka bir şey miydi?

"Çünkü artık benimle nişanlısın."

Doğru ya. Ne aptallık. "Nişanlanmadım! Bunu asla kabul etmedim."

"Küçük bir ayrıntı."

"Annen de asla kabul etmedi ve Atticus'un da nişanımızı yapmak gibi bir niyeti yoktu. Beni kaçırdığına göre, artık kesinlikle böyle bir şey yapmayacak. Bunun için senin kelleni alacak. Hepinizin kellesini alacak!" Yakındaki denizcilere parmağımı salladım. Bazıları dudak bükse de çoğu dikkatimden kaçmak için sıvıştı, özellikle de amblemleri parlayanlar. Canım çekmediği halde, neden onların kanı bana hâlâ zehirliymiş gibi geliyordu?

Tyree rahatlamış gibi ellerini başının arkasında birleştirdi. Güneş lejyonerlerin geçtiğimiz haftalarda merth kılıcıyla elf yakınlığını bastırdığı kaslı ön kollarındaki çok sayıda gümüş yara izini parlatıyordu. "Neyi dört gözle beklediğimi gördün mü, kaptan?"

İçimde kaynayan öfkeyle gülümsedim. "O zaman yakında ölecek olman iyi bir şey."

Omuz silkti. "Belki de ölmem. Westport'ta bazen şifacılar oluyor."

"Muhtemelen o yara için yeterince güçlü değillerdir." Kalçasına doğru başımı salladım. Yaradan hâlâ kan sızıyordu. Babamın bana hediye ettiği hançer uyardığı kadar ölümcül çıkmıştı.

"Sürgündeki kral ve Ybaris prensesiyle seyahat eden güçlü bir büyücüye dair söylentiler duydum," dedi kaptan Aron, konuşmayı Islor'a çevirerek. "Venhorn Dağları'nda, Northmost'a sadece birkaç günlük mesafede."

"Evet, büyücü Gesine'yi biliyorum," dedi Tyree, az önceki esprili hali buharlaşarak. "Onu bulabilsem bile, beni müstakbel karımdan daha hızlı öldüreceğini düşünüyorum."

"Ondan şimdiden hoşlandım," diye espri yapınca, Tyree gözlerini devirdi. Zander'ın böyle bir büyücüyle nasıl güç birliği yaptığı da istediğim bir başka cevaptı ama büyük ağabeyim pek çok sır taşırdı.

"Bu delilikten kaçınamazsak, denizin bize vaat ettiğinden daha zarif bir ölüm olabilir." Kaptan Aron gözlerini kuzey ufkuna dikti.

Beşinci Bölüm
Romeria

Kampın içinden köprüye doğru ilerlerken burun deliklerim ölümün pis kokusuyla dolmuştu. Az sayıda asker, takımlar halinde çalışarak leşleri yarığa doğru taşıyordu. Taşınamayacak kadar büyük olanların etrafı akşam karanlığında alev almayı bekleyen çıralarla çevrilmişti. Bir zamanlar bu dağlarda Hiçlik canavarları arasında hayatta kalmaya çalışan bir çaylak olan Radomir'e göre, yanan canavar eti ve ateş ikna edici bir caydırıcıydı.

"İşte orada!" Kienen ve Solange'ı kapılarımızın yakınında, Elisaf'ın olacaklarını söylediği yerde gördüm. Onlar da en az bizim kadar savaş yorgunu görünüyordu; kan içindeydiler ve vücutları yorgunluktan çökmüştü. Yanlarında bir avuç Ybaris askeri ve bir pelerinin içine gizlenmiş zayıf, yaşlı Ukra Kâhip Agatha vardı.

Jarek, Elisaf ve ben eyerlerimizden inip müttefiklerimizi karşılamak için yürümeye başladık. Sıkıntılı düşüncelerime rağmen yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamadım.

"Majesteleri." Solange bir asker selamı verdi. Yüzü ve uzun kestane kahvesi örgüleri artık kolunun altına sıkıştırdığı üniformasının siyah maskesi ve miğferi sayesinde nispeten temiz kalmıştı. "Sizi neşeli görmeyi beklemiyordum." Yüz ifadesi taş gibiydi. Hiç kimse Gölge liderini ve Mordain'in Büyücüler Loncası hiyerarşisindeki İkincisini sıcakkanlı olmakla suçlayamazdı.

"Hepinizi tek parça halinde gördüğüm için mutluyum." *Ve güvenimin boşa çıkmadığını bilerek canlanmış olarak.* "Şifacıları getirdiğiniz için teşekkür ederim. Elisaf onları istemeye geliyordu."

Kienen başını eğdi. Genç yüzü silinip temizlenmişti ama saç çizgisinin her yerinde sıkı bir mücadele verdiğinin kanıtları vardı. "Sizin gecenizin de bizimki kadar hareketli geçtiğini ve yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"İyi düşünmüşsünüz." O anda onu öpebilirdim. "Orası ne kadar kötü?" Çenemi Ybaris'e doğru uzattım.

"Sivillerin çoğu canavar seli ortaya çıkmadan önce güvenli bir mesafeye ulaşmayı başardı. Kaçınılmaz ölümler yaşandı ama beklediğimiz kadar çok değil." Kienen savaşta oynadığı hayati rolün ve wyvern'leri uzaklaştırmasının sessiz bir takdiri olarak başını kaldırıp Caindra'ya baktı. "Herkes çok yoruldu."

"Büyücüler yakınlıklarını yeniden kazanmak için dinleniyor, benim de kısa süre içinde yapmayı planladığım gibi." Solange etrafımızdaki katliama baktı. "Sizin ve askerlerinizin bir çadır bulup güç toplamanız akıllıca olur."

"Halkım bu son şansları olabileceği için güneşi yüzlerinde hissetmekten oldukça mutlu," diye seslendi gür bir ses arkamızdan.

Radomir'in yeni -daha doğrusu eski- yüzünü daha önce Ulysede'in güvenli ortamında görmüş olmama rağmen bize katıldığında bir an için afalladım. Nymph'lerin dönüşü bir

zamanlar gecenin iğrenç bir yaratığı olan çaylaklara ikinci bir yaşam şansı vermiş ve onları eski elf hallerine döndürmüştü.

Yine de buradaki ilk gecemde Annika'yı bir kayaya bağlayıp köprüden aşağı atan kişinin aynı kişi olduğunu kabul etmekte zorlanıyordum. Her açıdan iki farklı insandılar. "Ama vardiyalı uyuyorlar, Majesteleri." Önce bana ardından hemen ona uyan Kienen'e başıyla selam verdi. İkisi ilk karşılaşmamızda ezeli düşmanımızdı. Zander ikisini de öldürmeye hazırdı ve onlara güvenmekte zorlanıyordu. Bu benzerlik onları birbirine bağlamış gibiydi.

"Peki sizinkilerden kaçı çoktan dağlara kaçtı?" diye sordu Jarek her zamanki şüpheci tavrıyla.

Radomir cevabını tartar gibi duraksadı. "Bildiğim kadarıyla bir tane," diye itiraf etti. "Majestelerine söz veriyorum, bu savaş bittiğinde onu bizzat avlayıp cezasını kılıcımla vereceğim."

"Birkaç kaçak asker için endişelenerek enerjini boşa harcama. Takviye kuvvetlerimiz yolda." Onlara yeni gelen iki ordudan bahsettim ama aklımdaki en önemli şey bu değildi. "Dışarı çıkan kırmızı wyvern'i gördünüz mü?"

"Gözden kaçırmak oldukça zordu," diye cevap verdi Kienen.

"Doğru. Peki avucunun içinde ne olduğunu gördünüz mü? Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyleyin."

"Gördük." Solange'ın keskin bakışları dudakları endişeyle kıvrılmış olan Agatha'ya yöneldi. "Yalanlara davetiye çıkarmak istemiyorsanız, bunu size söyleyemeyiz Majesteleri."

Yanımdaki Jarek küfretti.

"Yani Neilina'nın yarığa düştükten sonra hayatta kalmasının mümkün olduğunu mu söylüyorsunuz?" Boğazına sapladığım simge bıçaktan bahsetmemiştim bile.

"Kraliçe düşüşten sağ çıkmadı." Solange büyüğüne doğru başını sallayarak bunu onun açıklaması gerektiğini işaret etti.

"Elementallerin boynundaki altın halkayı çıkarmanın sadece iki yolu vardır. Ya kraliçe Neilina'nın dokunuşuyla ya da onun ölümüyle." Agatha çantasının içinden parıldayan bir halka çıkardı. "Hepsi dün akşam açıldı."

"Yani bize elementallerin artık tasmalı olmadığını mı söylüyorsun?" Jarek'in sesi panikle doluydu. "Hepsi istedikleri zaman kaderleri çağırabilir."

"Ybaris'in kraliçesinin onları buna zorlamasına karşı mı?" diye sertçe karşılık verdi Solange.

"Artık tasmalı değiller," diye onayladı Agatha, "ama elementallerin kaderlerle uğraşmaya hevesli olacağı konusunda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum."

Artık tasmasız olan elementaller umurumda değildi. "O wyvern neden Neilina'nın bedenini yarıktan dışarı taşısın ki?"

"Gerçekten de iyi bir soru. Kaderler entrikalar çevirirken neyin mümkün olup neyin olamayacağı hakkında çok az şey biliyor gibiyiz. Her yeni günle birlikte bu daha da netleşiyor." Agatha'nın kırışmış alnı bilmiş bir bakışla kalktı. "Kraliçe Neilina'nın boynunu saran o cafcaflı simgenin ona ne amaçla hizmet ettiğini sık sık merak etmişimdir. Ya da daha büyük olasılıkla, onu verene ne amaçla hizmet ettiğini."

Aoife. "Kaderler asla almadan vermez." Ve Aoife, Neilina'ya Prenses Romeria'yı vermişti. Islor'a karşı kullanması için ölümcül bir silah.

Başıyla hafifçe onayladı. "Çok uzun zaman önce yapılan bu çağrının gerçek bedelini görmüş olabiliriz. Kraliçe Neilina hiç şüphesiz yarığın içine düştü ve kesinlikle öldü. Kimin çıktığına gelince... Romeria'nın farklı bir versiyonuna sahip olduğumuz

gibi, Neilina'nın da başka bir versiyonu olabilir mi? Belki de, ama ben çok daha kötü bir şey olmasından korkuyorum."

Büyücünün ne demek istediğini anladığımda, Jarek'in biraz önce ettiği küfrü tekrarladım. "Aoife buraya daha önce de geldi." Ayrıca, Malachi'ın geri dönmek istediğini de biliyorduk. Sofie'nin beni Islor'a göndermesinin başlıca sebebi buydu. "Bana endişelenmemiz gereken bir değil, iki kaderimiz olabileceğini mi söylüyorsun?"

Agatha'nın sıkıntılı ifadesi şüphelerimde haksız olmadığımı doğruladı. "Keşke aksini söyleyebilseydim."

Midem ani bir bulantıyla allak bullak oldu. "Hem Malachi'a hem Aoife'ya karşı nasıl savaşacağız?"

"Bunu bir kez yapmış ve belli ki başarmışız ama nasıl başardığımız hâlâ bir muamma."

Bu muamma Nymph'lerin bunca yıldır koruduğu o muazzam kütüphanede çözülebilirdi. Gesine kütüphanenin benim için, geleceğimiz için hayati bilgiler içerdiği konusunda ısrarcıydı. "O kâtipleri Ulyseda'e ne kadar çabuk ulaştırabiliriz?"

"Dün yollarımız ayrılır ayrılmaz mektupları gönderdik ve gün doğumunda Başkan'dan bir yanıt aldık." Agatha ve Solange bir kez daha bakıştılar ve bu kez yaşlı büyücü başını eğerek cevabı üstüne bıraktı.

"Başkan, kâtip talebine uymayacağını açıkladı."

"*Bu* ne demek oluyor? Romeria Ybaris'in kraliçesi. Bunun bir rica değil, emir olduğunu açıkça belirttiniz mi?" Jarek gözlerini Gölgeye dikti.

Solange ona meydan okuyarak bir adım öne çıktı. "Majestelerinin gereksinimlerini kendi kanıyla yazsaydım daha anlaşılır olmazdı."

"Buna rağmen bizi görmezden geliyor."

"Lorel kesinlikle Kraliçe Romeria'yı görmezden gelmiyor." Agatha'nın ses tonuna bakılırsa daha kötü haberler yoldaydı. "Başkan belli ki kâtiplerin kehanete yardım etmek için sarf ettikleri çabayı öğrenmiş ve tüm kâtiplerin loncalarına ihanetten yargılanmaları gerektiğini duyurmuş. Benim burada olduğumu da öğrenmiş ve suçlarım için uygun bir şekilde cezalandırılabilmem için Gölgelerin beni Mordain'e götürmesini emretmiş."

"Oysa daha en başta Neilina'nın Ianca'yı bir kader çağırmaya zorlamasına göz yummaya hazırdı," diye mırıldandı Solange. "Hatta kurulun önünde bunun imkânsız olduğunu söyleme eğretisini bile gösterdi."

"Lorel'in başkan olmasını sağlayan kraliçe mi?" diye homurdandı Agatha. "Politikayı dürüstlüğün önüne koyan birinden başka ne beklersin ki? Ama o kraliçe öldü ve sizi temin ederim ki Lorel yine de suçunu kabul etmeyecektir."

"Yeni bir Ybaris kraliçesi her şeyi değiştirir."

"İşte bu yüzden Lorel bu yolu seçti."

İki büyücü sanki biz orada değilmişiz gibi birbirlerine laf yetiştiriyordu.

"Başkan beni neden düşmanı yapmak istesin ki?" diye araya girdim.

"Çünkü zaten öyle olduğunuzu varsayıyor. Sizi sahte kraliçe ilan etti ve Mordain'i Ybaris'in egemenliğinden çıkardı." Agatha'nın yüzü asıldı. "Ybaris ve Islor'da olup bitenlerle ilgili son bilgi kırıntısına kadar her şeyi ortaya çıkarma umuduyla kâtipleri sorguladıktan sonra onları idam edecek."

Midem bulandı. "Kaç kişi?"

"Korkarım hepsi." Yaşlı büyücünün buruşuk yüzü acıyla doldu.

"Bunu yapamaz!" Kâtiplere ihtiyacımız vardı.

"Neilina olmadan Lorel, başkan olarak konumunun tehdit altında olduğunu biliyor ve bunu korumak için gerekli gördüğü her şeyi yapacaktır," dedi Solange acı bir ifadeyle. "Onun lehine en iyi hamle Ybaris'ten tam bağımsızlığını ilan etmek için yeni bir hükümdar fırsatından yararlanmak."

O ana kadar sessizliğini koruyan Kienen, "Peki *sen* bu konuda ne düşünüyorsun?" diye araya girdi, sabit bakışları Solange'ın üzerindeydi.

Solange ona ters ters baktı. "Burada bir izleyici kitlesiyle ne yapmaya çalışıyorsun, Ybaris askeri? Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun," diye çıkıştı. Birbirlerini mevcut rollerinin ötesinde tanıdıklarını düşünmekten kendimi alamadım. "Uzun zamandır krallığımın Ybaris'in boyunduruğu altından çıkmasını dilediğim bir sır değil. Çocuklar gibi gözden çıkarıldık ve yakınlıklarımız işe yaradığında hizmet etmek için geri dönmemiz beklendi. Şimdi buradayız, iki kraliyet ailesi arasında toprak ve güç için yapılan bir savaşta savaşmak üzere uçuruma çağrıldık ve onların emirlerini yerine getirmemiz bekleniyor. Çok uzun zamandır Kraliçe Neilina'nın kaprislerine alet olduk."

"Kraliçe Neilina öldü," diye hatırlattım ona.

"Evet, *sizin* elinizle. Lorel'in Malachi'ın isteğiyle buraya geldiğinizi bilip bilmediği henüz belli değil ama öğrendiğinde bunu tüm loncayı size karşı çevirmek için kullanacaktır. Yöntemlerinde çok ikna edici olabilir."

"Başkanınızı destekliyor musun?" Jarek'in sesi meydan okumayla doluydu, dile getirilmeyen soru havada asılı duruyordu. *Solange bize ihanet edecek miydi?*

Solange soruyu omuzlarını dikleştirerek karşıladı. Sözlerine karşı gelecek herhangi birine meydan okuyarak, "Lorel'i desteklemiyorum," dedi yavaşça, net bir şekilde. "Halkıma ve tüm

krallıklarımıza onarılamaz zararlar vermeden önce durdurulmalı. Ben aptal değilim ve Nyos'un korunaklı kulelerinde saklanmak yerine buradayım, herkese yönelik tehlikelere ilk elden tanıklık ediyorum. Burada olmak istesem de istemesem de, Mordain'in olması gereken yer burası." Eliyle durduğu yeri işaret etti. "Ama Lorel'in hepimizi Mordain'e geri çağırması ne kadar sürer?"

Paniğe kapıldım. "Bunu yapmaz, değil mi?" Bu Başkan'ın planları yüzünden hiçbir elementali kaybetmeyi göze alamazdık.

"Kendisine avantaj sağlayacağını düşünürse yapar," dedi Solange hiç duraksamadan.

Başımı iki yana salladım, öfkem kabarmıştı. "Kâtipleri buraya göndermeyecekse, o zaman gidip onları almamız gerek. Hemen, hepsinin boynuna bir ilmik geçirmeden önce." Ya da Mordain hangi cinayet yönteminden hoşlanıyorsa.

"Mordain'den asla ayrılmak istemiyorsanız gidebilirsiniz." Solange'ın uyarısı kulağa bir tehdit gibi gelmişti ve Jarek karşılık olarak kılıcının kabzasını kavradı. Bu hareketi büyücünün gözünden kaçmadı.

Solange gözlerini devirdi. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Mordain'in savunma için korumaları var," diye açıkladı Agatha. "Elementlerle olan bağlantısı son derece güçlü."

"Bir nabız." Wendeline bu durumu bana böyle tarif etmişti.

"Evet. Ve bu nabız loncanın kendisini düşmanlardan korumak için güçlü korumalar inşa etmesini sağlıyor. Canavarınızın bile Nyos'un surlarına yaklaşmasına izin verilmeyecektir. Kesinlikle lejyonerleriniz de yaklaşamayacak çünkü prens Rhionn'un büyücü Farren ile birlikte kaçtığı günden beri hiçbir Islorlu ölümsüz eşiği geçemedi."

"O korumaları yıkamayacağımı mı söylüyorsun?" Zaten nasıl yapılacağını da bilmiyordum ama Gesine, belki de beni

Mordain topraklarına ayak basmamam konusunda uyardığı için, bundan hiç bahsetmemişti.

Solange'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Güçlüsünüz ama her şeye kadir değilsiniz, Majesteleri. Ayrıca kesinlikle yok edilemez de değilsiniz."

"Bunun gayet farkındayım." Omzumdaki yara izleri öyle olmadığımın kanıtıydı.

"Size eşlik etsem bile, loncanın kapısından geçtiğiniz anda Lorel yakınlıklarınızı bağlayacaktır." Solange başını salladı. "Gesine size hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Büyücü Gesine'nin çok kısa sürede öğreteceği çok şey vardı," diye tersledi Agatha, gayretli öğrencisini savunarak. Bana döndü ve ses tonunu ders veren birine göre ayarladı. "Başkan olarak Lorel büyücü çağının bilinen ilk lonca lideri olan Minerva'nın Yüzüğü'nü takıyor. Bu bir hükümdar tacına benzer ve onun yakınlığıyla olan bağını güçlendirir. Sıradan bir büyücü olarak Aoife'nin elementine olan yakınlığı zaten oldukça güçlüydü. Şimdi ise rahatlıkla bunun üç katı güce ulaştı. O yüzden Nyos'tan nadiren ayrılır ve artık kesinlikle ayrılmayacaktır. Yüzük aynı zamanda Mordain'in gücünden yararlanmasına, fısıldadığı birkaç kelimeyle korumaları kendi ihtiyaçlarına göre manipüle etmesine de olanak sağlar. Mordain geçmişte anahtar büyücüleri bu şekilde kontrol etmişti."

"Farren gibi."

"Kesinlikle. Korumalar, büyücü ya da elf, yaratanlar ve manipüle edenler üzerinde etkili olabilir. Kraliçe Neilina'nın kendisi Nyos'a hiç ayak basmadı. Bazıları bunun sebebinin kendisini herhangi biriyle muhatap olmayacak kadar üstün görmesi olduğunu söylüyor ama Lorel onu bağlamaya karar verirse, karşılaşacağı riski bildiğinden şüpheleniyorum. Ne olursa olsun,

Lorel siz onun yakınındayken yakınlıklarınıza erişmenize izin vermeyecektir."

"Buraya geldiğinde Malachi'dan nasıl kurtulacağımızı bulmak için kâtiplere ihtiyacımız var," dedim zayıf bir sesle.

"O zaman Nyos'un kapısına gelip onları serbest bırakmasını talep etmekten daha iyi bir plan yapmanızı öneririm çünkü sizi temin ederim Lorel bekliyor olacak," diye uyardı Solange.

Bir fikri olabileceğini umarak Agatha'ya baktım. Bu kehanetin gerçekleşmesini sağlayan asıl oyuncu oydu.

Yine de bana verebildiği tek şey endişeyle karışık sempatik bir gülümseme oldu. "Belki de dinlenmek hepimize yeni fikirler verir."

"Bu Başkan'ın ona Usta Kâtip'i vermediğimizi anlaması ne kadar sürer?" diye sordu Elisaf. Mükemmel bir soruydu.

"Benden derhâl bir yanıt isteyecektir ve aceleyle ayrılmamı bekleyecektir."

"Peki Mordain'e at sırtında gitmek ne kadar sürer?"

"Diğerleri için üç gün. Bir grup Gölge için? Yolculuk sadece atların dinleneceği sert bir sürüşle en fazla bir buçuk günde tamamlanabilir. Sakatlanan hayvanlar ve yükle ilgili sorunları bahane ederek fazladan bir gün kazanabiliriz."

Zaman kazanmamız gerekiyordu. "Yani ona yalan söyleyip Agatha'nın geleceğini söyleyeceksin ve Başkan onu aramaya başlamadan önce yarın geceye kadar vaktimiz olacak." Bu da Usta Kâtip'in bir daha Ybaris tarafında görülemeyeceği anlamına geliyordu, bu yüzden onu güvende olacağı Ulysede'e götürmeliydim.

"Bu görev için mükemmel bir ulak tanıyorum," diye araya girdi Agatha. "Baedriya'yı bul. Buraya benimle geldi ve aklı başında birine benziyor–"

O sırada uçurum duvarından yuvarlanan taş parçaları umutsuz konuşmamızı yarıda kesti. Caindra bir pençeli ayağından diğerine geçip dutmaya başlamıştı.

Onu yakından izleyen Radomir, "Rahatsız," dedi. "Yarıkta bir şey var. Bir şey geliyor."

Haklıydı. Dikkati yeryüzündeki kanyona odaklanmış durumdaydı.

Midem altüst oldu. Malachi'ın ortaya çıkacağı an bu muydu? Bexley onun Hiçlik'ten bir yaratık gibi çıkmayacağını söylemişti ama belki de bir wyvern'in sırtında uçarak çıkardı?

"Hemen atına bin, Romeria," diye komut verdi Jarek, elini sertçe sırtıma koyup beni eyerime doğru yönlendirerek. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Solange yaşlı büyücünün bağırmasıyla Agatha'yı yukarı çekti.

Atlarımızı geri çekerken iki mamut benzeri şekil yarıktan fırlayıp gökyüzüne yükseldi ve kulakları yırtan kükremeler çıkardı.

"Kaderler aşkına," diye fısıldadı Elisaf kanatlarını açmalarını izlerken. "Bunlar onun türünden."

Caindra kendini onlara doğru fırlattı ve çağrılarına kendi çağrılarıyla cevap verdi.

Canavarlar yükseklerde süzülürken ve kampta panik çığlıkları yükselirken ağzım açık kalmıştı. Pullarının rengi dışında Caindra'yla aynıydılar, biri yanık turuncu, diğeri canlı bir açık yeşildi.

Daha fazla ejderha.

Biz şahlanan atlarımızı yerlerinde tutmaya çalışırken Jarek kargaşanın içinden, "Onlara saldırmıyor!" diye bağırdı.

Aslında, spiral dalışlar ve dönüşlerden oluşan gökyüzü dansları dostça görünüyor, kanatları her geçişte birbirlerininkini sıyırıyordu.

Kafama dank etti. "Onları bekliyordu." Caindra'nın bugün tünediği yerden keskin gözcülüğü sadece düşmanları savuşturmak için değildi. Türünün gelmesini bekliyor ya da umut ediyordu.

Caindra'nın başını çektiği üç ejderha üçgen bir düzende bize doğru ilerledi.

"Geri çekilin!" Radomir'in sesi ok ve kılıçlarla donanmış askerlere geri çekilmelerini haykırırken gürledi.

Diğerleri Caindra'nın yanında yere inerken yer sarsıldı.

"Kaderler." Kienen'in kılıcı işe yaramaz bir halde elinde sallanıyordu. "Turuncu olan ondan bile büyük. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

Daha büyük ve daha vahşi görünen ejderha soğuk yeşim yeşili gözleriyle bizi süzüyordu. Pullarındaki derin oyuk uzun zaman önce yapılmış bir savaşın izlerini gösteriyordu. Bir ejderhaya bunu ne yapmış olabilirdi?

Caindra'nın sağ tarafındaki gri ejderha çok daha küçüktü ve pençeleriyle toprağı eşelerken sarı gözlerini kısmıştı.

"Romeria," diye uyardı Jarek dişlerini sıkarak, ben atımdan inip onlara doğru ilerlerken.

"Herkes geride kalsın."

"Elbette." Jarek bir küfür savurarak yaya olarak bana katıldı. "Bu şeylerden biri tarafından yenildiğimi görmeye kararlısın."

"Kılıcını kaldır," diye uyardım onu, bakışlarımı önümde tutarak. "Onları tedirgin edebilir."

Bir an sonra, basit bir hareketle biraz geri çekilerek dediğimi yaptı.

Caindra bir kükremeyle geriye attığı başını turuncu olanla burunlarını sürtmek için yana doğru salladı.

"Bence sorun yok," diye fısıldadım ona doğru ilerleyerek.

"Ya yanılıyorsan?"

"O zaman işin aslını öğrenemeyeceğiz çünkü ikimiz de ölmüş olacağız."

Bakışlarını yanağımda hissetmeme rağmen gözlerimi Caindra ve arkadaşlarından ayırmadım. Yaklaştıkça, gölgelerinin altında durana kadar kalbim çarpmaya devam etti.

Gri ejderhanın burnu kokumuzu alınca seğirdi ve bir hırıltı çıkardı.

Jarek bir saniye içinde eli kabzasını kavramış bir halde önüme geçmişti.

"Bu çok işe yarayacaktır." Önüne geçtim ve orada kaldım. Belki de bu daha fazla yaklaşmamam için bir uyarıydı. "Caindra?"

Dişlerini göstermek için dudaklarını araladı. Devasa başını küçük ejderhaya doğru çevirdi ve cevap olarak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

Uzun saniyeler geçtikten sonra turuncu ve yeşil ejderhalar başlarını yere doğru eğdi.

Jarek başını salladı ve daha çok kendi kendine, "Böyle bir canavardan ancak bu kadar selam alabilirsin," diye fısıldadı.

Arkamızda yaklaşmakta olan atlıların nal sesleri duyuldu. "Romeria!" Zander bağırarak bana doğru koştu, Abarrane de peşindeydi.

Turuncu yaratık başını o yöne doğru salladı ve hırıltısının hafif gümbürtüsü göğsümü titretti.

Ellerimi havaya kaldırarak ileri atıldım. "O benimle! O benimle!" Beni Caindra gibi anlayabilir miydi?

Zander atından sıçrayıp bana doğru koştu ve onu durdurmak için avucumu kaldırdığımda olduğu yerde kaldı.

Birkaç saniye daha geçti ve turuncu ejderha onu bırakıp dikkatini Caindra'ya verdi.

Zander yavaşça yanıma yaklaştı.

"Lord Telor nasıl?" diye sordum.

"Ben... o..." Zander soruya hazırlıksız yakalandığı için kekeleyerek konuşmuştu. "Hâlâ nefes alıyor. Büyücü, içinde güçlü bir büyücünün yakınlığının izleri olduğunu iddia etti. Sanırım seninkinin, onu iyileştirdiğin zamandan kalma. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şeyin bu olduğuna inanıyor." Kocaman açılmış gözleri önümüzde duran canavarların üzerinde dolaştı. "Kargaşayı duydum ve buraya koştum. Üç tane olmuşlar."

"Biliyorum. İnanılmaz değil mi?"

Zander suçlayıcı bir ifadeyle Jarek'e baktı. "Lejyon komutanın da onlara bu kadar yaklaşmana izin vermiş, hem de içinde yakınlıklarından bir parça bile yokken."

Jarek, "İşte yine o *izin* kelimesi," diye mırıldandı.

Atışmalarını duymazdan geldim. "Bence birbirlerini tanıyorlar." Belki tanımaktan da öteydi.

"Bu hoş bir şey. Turuncu olanın onun düşmanı olmasını istemezdim."

Caindra ve diğerlerinin sırayla burunlarını birbirlerine çarpmalarını seyrettik, sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlar yeniden bir araya gelmiş gibiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Kocaman gülümsememe engel olamıyordum. "Artık bizim tarafımızda üç ejderha var."

"Üç ejderhamız var," diye tekrarladı Zander. Gökyüzündeki güneşi kontrol etti. "Gelişleri için daha iyi bir zamanlama olamazdı. Yapacak çok işimiz var."

"Mordain'e gitmem gerek." Ona diğerleriyle birlikte geride kalan Solange ve Agatha'dan öğrendiklerimizi aceleyle anlattım.

"Katılıyorum. Mordain'e gitmemiz gerekiyor," diye karşı çıktı Zander, "ama yakınlıklarını yeniden kullanana kadar yapabileceğin çok az şey var–"

"Ama o–"

"Ve sağlam bir plan olmadan o kâtipler için yapabileceğimiz daha da az şey var," diye sözümü kesti Zander, sesi ders veren bir tona bürünerek. Öne doğru bir adım atıp sanki istenmeyen bir haber vermek üzereymiş gibi ellerini omuzlarıma koydu. "Şu anda Caindra'yla birlikte Ulyseda'e gidip dinlenmeli ve bu Nymph'ler hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin. Bize biraz daha yardımcı olabilirler."

"Ya da ona büyük zarar verebilirler," diye karşı çıktı Jarek, karamsar bir ifadeyle.

"Kehanet onu kraliçeleri yaptı," diye cevap verdi Zander sertçe. Kimsenin ona meydan okumasından hoşlanmıyordu, özellikle de benimle kendisinden bile daha fazla zaman geçiren bir adamın. "Onu korumak için koca bir şehir inşa edip saklamışlar."

"Ve de onu akıl oyunları oynayan sinsi bir yılanın himayesine bırakmışlar. Bu plan hoşuma gitmiyor." Jarek cümlesini kafasını sallayarak vurguladı.

"Senin neyi sevdiğin umurumda değil. Orada her yerden daha güvende olacaktır. Özellikle de sen onu korurken, *lejyoner*."

Jarek'in çenesi gerilse de cevap vermedi.

"İkiniz *benim* nereye gitmem gerektiğine karar vermeyi bitirdiyseniz... Peki ya sen? Benimle gelecekmişsin gibi konuşmuyorsun." Sesimdeki kederli tona engel olamamıştım.

"Yakında orada olacağım, söz veriyorum." Zander ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Önce Atticus'a ne olduğunu öğrenmeli ve şehrimi geri almalıyım."

Ağzım açık kalmıştı. "Şimdi de Cirilea'ya mı gidiyorsun?" Gesine'nin cansız bedeni Zorya'nın omzunda, şehri alevler ve kaos içinde bıraktığım an zihnimde canlandı.

"Gitmeliyim. Bir dakikamı bile boşa harcayamam."

"Ama Malachi geliyor." Ve de büyük ihtimalle aynı tahtı hedefliyordu.

"O fırsat bulamadan tahtı ele geçirmek için bir neden daha. Kendimi geri dönen kral olarak takdim edeceğim ve bana meydan okumak isteyen olursa müttefiklerimin gücünü göstereceğim. Abarrane benimle gelecek. Bu iş bittiğinde seninle Ulyseda'da buluşacağım."

Bu, Zander'dan şimdiye kadar aldığım en sağlam yerinde kal emriydi. "Peki uçurum ne olacak? O lanet şeyler bu gece yine Hiçlik'ten çıkacak ve..."

"Bu bizim vazifemiz değil."

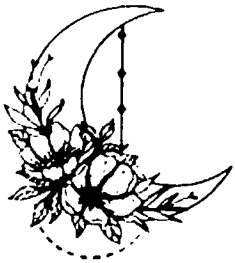
"Ben bir anahtar büyücüyüm." Bu tam olarak benim vazifemdi.

"Dün gece bir anahtar büyücü olman gerekiyordu ve bunu fevkalade bir şekilde yaptın. Bugün ise bir kraliçesin. Krallar ve kraliçeler bu kadar çok siyasi taş oyundayken her gece akılsız canavarların ortaya çıkmasını bekleyerek boş boş oturmaz. Başka kimsenin yapamayacağı önemli bir işimiz var," dedi sakin bir sesle. "Gaellar, Kienen ve Gölgeler varken uçurum emin ellerde. En değerli müttefiklerimizden biri olan Lord Telor'u koruması için Elisaf'ı bırakacağım. Sen dinlenirken Caindra'yı bu gece devriye gezmesi için gönder, eğer o da istekli olursa. Mümkün olan

en kısa sürede yanınıza döneceğim." Zander turuncu ejderhaya amansız bir kararlılıkla bakarken niyetini anlamıştım.

Yanımdaki Jarek lanet okudu.

Abarranc'in yüzü dehşetle doldu. "Kaderler aşkına, hayır. Kesinlikle olmaz."

Altıncı Bölüm

Zander

Botlarım yumuşak bir sesle çimlerin üzerine indi. Ellerimi dizlerime koydum ve Romeria'nın Caindra'nın arkadaşından yardım istemesinden dakikalar sonra başlayan korkunç uçuşun ardından kendime sakinleşmek için biraz zaman tanıdım. Yüksek sesle bir soru olarak dile getirilen bu istek -*Bu mümkün müydü?*- birkaç saniye boyunca ıslak iç çamaşırları gibi havada asılı kalmış, sonra turuncu ejderha hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atılıp ben tepki vermeye vakit bulamadan Abarrane'i ve beni pençelerine almıştı.

Havada kaldığım süre boyunca nefes aldığımdan emin değildim.

Daha hızlı bir ulaşım şekli önerdiğimde, Jarek'in ciddi ikazını dikkate almıştım. Kavrayışından sıyrılıp yere çakılacağımdan emin olduğum anlar da olmuştu, beni kasıtlı olarak düşürebileceğini hissettiğim anlar da. Romeria'nın böyle bir yolculuğu zarafetle nasıl idare ettiği beni aşıyordu.

"Bu yaratıklar için yeterince büyük eyerler yapıyorlar mı?" Caindra'nın olduğu gibi bu ejderhanın da bir adı olmalıydı, keşke ona adıyla hitap edebilseydim.

Teni hastalıklı bir yeşile dönmüş Abarrane eğilip kusarak cevap verdi.

Başka koşullar altında olsaydı, kırılganlığı yüzünden onunla alay ederdim ama normalde verimli topraklarıyla bilinen, çoğunun zırhında Cirilea'nın alevden armasını taşıdığı, çeşitli kıyafetler içinde dağınık halde yatan sayısız cesedin kanıyla sırılsıklam olmuş yemyeşil tepelerin üzerindeki katliama bakarken herhangi bir şeyde mizah unsuru bulmak mümkün değildi. Havada çürüme başlangıcına işaret eden bir koku vardı. Bu cesetler günlerdir buradaydı.

Çadırlar parçalanmış ve yıkılmıştı, bu da askerler uyurken geceleyin sürpriz bir saldırı yapıldığını gösteriyordu. Ağaçların yanında otlayan bir at, etrafımızda çırpınan meraklı yeşil bir kuş ve yumurtlayan bol miktarda sinek dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Kier'in gümüş ve kırmızı sancağı hafif esintide Kettling'in yeşil ve altın rengi sancağının yanında dalgalanıyordu. Bu katliamdan kimin zaferle çıktığına şüphe yoktu.

Gücü elinde bulunduranların ve onu dolaylı yoldan elde etmeye çalışanların oyunları yüzünden ölmüş sadık Islorlu askerlerime bakarken dişlerimi sıktım. Adley'yi yıllar önce öldürmeliydim. Gerçi onun yerine bir başkası gelirdi. Belki daha kötü biri.

Yine de onu öldürmeliydim.

Abarrane çenesindeki tükürüğü sildi. "Kılıcımı kuşandığımda savaşta ölmek için kuşanmıştım, bir canavarın pençesinden düşerek ölmek için değil."

"Böyle bir seçeneğimiz olduğu için şükretmelisin. Buraya at sırtında ulaşmak günler sürerdi. Yine de bu manzaranın beni rahatlattığını söyleyemem." Özellikle de az önce terk ettiğimiz savaş alanından sonra.

Çevredeki ormanları inceledim. Düşmanların ağaçların arasında pusuya yatabileceği pek çok yer vardı. "Eminim şu anda bizi izleyen gözcüler vardır." Onları da katledebilmek için Cirilea'nın takviye göndermesini bekliyor olmalıydılar. Kier'in ordusunun tam olarak nerede olduğunu bilmek isterdim. "Turuncu dostumuzu görünce pusu kurmayı tekrar düşüneceklerini sanıyorum."

"Turuncu dostumuzun bizi öldürme ihtimali düşmanlarımız kadar yüksek." Abarrane ejderhaya ihtiyatla baktı.

"Bunu bilmiyorlar." Belki de ondan ateşli nefesiyle ağaçları kavurmasını istemeliydim; eğer Caindra'yla bu beceriyi paylaşıyorsa.

Ama biz buraya başka bir savaş için değil, kardeşime, Islor'un mevcut kralına ne olduğunu öğrenmek için gelmiştik. "Şuradaki kısrağı yakalayacağım ve sonra da ölülerin arasına girip–"

Ejderha kendini havaya fırlattığında yer sarsıldı.

At otladığı yerden kapılmadan önce kişneyecek zamanı ancak buldu. Ejderha onu yerken kemikleri çıtırdadı, Abarrane ve ben bakıyorduk. Tüm bu gösteri -bu büyüklükte bir canavarın seçtiği avına ne kadar çabuk saldırabileceği- kendimi savunmam gerekirse diye aleve uzanmama neden oldu ancak etrafımızda yakınlığımı körükleyecek en ufak bir alev bile bulamadım. Hâlâ aç olduğuna karar verirse, bu canavara karşı işe yaramayacak kılıcımdan başka bir şeyim yoktu. Ejderha başlangıçtaki yerine dönüp tepenin üzerine geniş bir gölge düşürdü.

"Ne diyordun?" diye sordu Abarrane kuru bir sesle.

İç çektim. "Ölüleri yürüyerek arayacağız."

*

"Majesteleri!" diye seslendi Abarrane, bir ceset yığınının üzerinde gezinirken. Tüm kampı taramış, enkazın arasında Atticus'u bulamayınca batıdaki daha küçük savaş alanına geçmiştik.

Oraya doğru ilerlerken göğsüm sıkıştı. Kardeşim bana ne kadar derinden ihanet etmiş olursa olsun, ölümürün tahtımı geri almamı daha yumuşak bir süreç haline getireceği gerçeğine rağmen, onun benim ya da bir başkasının eliyle öldüğü düşüncesi bana bir zamanlar vereceğini düşündüğüm tatmini vermiyordu.

Zırhına saplanmış bir baltanın açıkları da dahil olmak üzere, yaralarla delik deşik olmuş bir erkeği çevirirken kendimi hazırladım.

Sakalını fark ettiğimde içim rahatladı. "Bu Atticus değil."

"Hayır, o Kazimir, ki bu Atticus'tan sonraki en iyi şey. Kardeşinin kıçının dibinde büyüdü. Onun olduğu yerde, Atticus her zaman yakındadır, özellikle de savaşta."

Cesetlerin arasında tanıdık sarı buklelerini ve cilalı zırhını aradım. "Ona rağmen burada değil." Bir süre sonra ekledim, "Bu da demek oluyor ki Kier muhtemelen onu esir aldı." Zincire vurulmuş bir Islor kralı güçlü bir takas kozu olurdu. Yine de krallığı isyanın ortasında olan bir gaspçı? Belki ce Kier hükümdarının umduğu kadar değerli değildi.

Kazimir'in gözkapakları titreşti.

"Yaşıyor." Abarrane eğilip nabzını kontrol etti. "Zar zor."

"Onu zamanında oraya götürebilirsek bu kadarı şifacılar için yeterli olur."

"Yolculuktan sağ çıkamaz."

"Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış. Dua edelim de dayansın. Islor'un iyiliği için Atticus'u bizimle müttefik olmaya ikna edebilecek tek kişi Kazimir olabilir." Kardeşimin son günlerde aklının nerede olduğunu ve tahtı geri aldığımda benimle ne kadar çetin bir mücadeleye gireceğini en iyi o söyleyebilirdi. "Atticus'un değerli olduğunu düşündükleri sürece Kierliler onu öldürmeyecektir."

Abarrane homurdandı. "Kardeşini ve tatlı dilini biraz tanıyorsam, Kral Cheral onun bizzat Malachi tarafından kutsandığına inanacaktır."

"Öyle olsun. O halde Atticus'u arayışımız burada sona ermeli. Onu hangi zindana koyarlarsa koysunlar, kaderler ona güç versin."

"Peki ya Kier ordusu?"

Güneşin gökyüzündeki yerine baktım. Öğleden sonraya yaklaşıyorduk. "Her ne kadar onları bulup ejderhayla saflarında bir delik açmak istesem de geri almam gereken bir taht var."

Yedinci Bölüm

Atticus

Tuzlu deniz havası. Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey bu oldu.

İkincisi, vücudumun dalgaların hafif dinginliğiyle sallanması ve sağ omzumdaki sarsıcı ağrıydı. Neydi o... ah, doğru. Bir balta zırhımdaki eklemlerin arasından kendine yol bulmuş ve zincir zırhımı kesmişti. Beni neredeyse ikiye ayırıyordu. Bu yüzden düşmüştüm. Başımın neden zonkladığını hatırlamıyordum.

Hırçın bir adam Kierce bir şeyler söyleyince bir diğeri güldü.

Bu dünyada yürüdüğüm onca yıl boyunca neden bu dili öğrenme zahmetine girmemiştim? Şimdi işime yarayabilirdi.

Bir avuç yanağıma vurduğunda acıdan beynim zonkladı.

"Uyanık olduğunu biliyoruz," dedi aksanı yoğun, kelimeleri yapmacık bir adam. Bayat bira ve yaban turpu kokuyordu.

Acı azalana kadar bekledikten sonra gözkapağımı araladım. Bir geminin ahşap gövdesindeydik. Şüphesiz Ostros'a gidiyorduk, böylece bu ölümlü domuz beni ödül olarak kralına teslim

edebilecekti. Etrafı hızlıca taradığımda bu ikisiyle yalnız olduğumu gördüm.

"Ordunu mu arıyorsun?" Asker çarpık dişlerini göstererek sırıttı. "Onlar öldü. Her biri. Öldüklerinden emin oldum."

Bir hırıltıyla bileklerimi arkamdan bağlayan bağlara doğru esnedim, bu adamın kafasını omuzlarından ayırma arzusu beni canlandırmıştı ama tek elde ettiğim daha fazla acı ve tenimde yakıcı bir yanık oldu.

"Senin türünün bile kıramayacağı özel zincirler," dedi kıkırdayarak. "Hayatta kalmana şaştırdım, gaspçı kral."

"Beni orada bırakmalıydın. Kral Cheral'ın işine yarayacağımdan şüpheliyim," diye mırıldandım, boğazım şişmişti. Zander tahtının boş olduğunu anladığı anda onu geri alacak ve beni bir Kier zindanında çürümeye terk edecekti.

Belki de bunu hak etmiştim.

Kuru dudaklarımı yaladım.

"Susadın mı?" Asker kolunu yüzümün önünde, ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. Başparmağını dirseğinin üstündeki bir yaraya sokarken tısladı. O noktadan taze, kıpkırmızı kan aktı.

Bu hiçbir şeyi harekete geçirmedi.

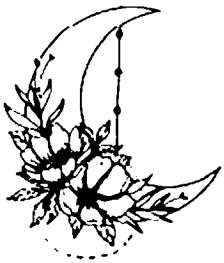
Ne midemde bir sıkışma ne de diş etlerimde bir yanma. Aslında bu insanın kanının kokusu da en az diğerininki kadar ekşi ve tatsız gelmişti.

Dudaklarımdan geminin gövdesini dolduran derin bir kahkaha yükseldi.

Başarmıştı. Romeria doğruyu söylemişti.

Asker kaşlarını çatarak baltasının kör sapını şakağıma doğru savurdu.

Her şey karardı.

Sekizinci Bölüm
Romeria

Ulyscde'in altın kapılarına doğru inerken hayretle baktım. Dünün sarp, yaşanmaz çorak arazisi yemyeşil ağaçlarla dolmuştu ve kraliyet girişine uygun arnavutkaldırımlı bir yolu vardı. Caindra bu yöne ilk saptığında, bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir açıklığa inip Jarek ve beni taşın üzerine bıraktı.

"Bu sefer seni fırlatmıdı." Lejyon komutanını bir çöp gibi yere atıp yuvarlamak onun en sevdiği şey haline gelmişti.

"Bir kez olsun." Jarek doğrulup kolunu yanına bastırırken yüzünü buruşturdu. Ayrıldığımız zamankinden daha solgundu. Uçuştan kaynaklanıyor olabilirdi -uçmaya benim kadar iyi uyum sağlayamamış gibi görünüyordu- yine de endişeliydim. Sadece bir çizik olsaydı, elf vücudu şimdiye kadar iyileşmiş olurdu.

"Büyücülerin sana bir göz atmasını sağlamalıydım." Beni görmezden geldiği için ona mı yoksa inadına boyun eğdiğim için kendime mi kızmalıydım, bilmiyordum.

"İyi olacağım." Gözlerini gökyüzüne dikti. "Ben olsam yaşlı cadı için endişelenirdim. Çığlık attığını duydum."

Daha küçük olan açık yeşil ejderha bize doğru süzülürken nefesimi tuttum. Neyse ki taşıdığı kırılgan yükün bir şekilde farkında olan yaratık, Agatha'yı nazikçe yere bıraktı.

Agatha ayaklarının üzerinde yalpalayınca, Jarek koşup yaşlı büyücüyü bacakları çözülmeden hemen önce yakaladı.

"Tanrım, çok teşekkürler." Uçuş sırasında topuzundan kaçan tel tel gri saçlarını düzeltmeden önce deri çantasının bağlantılarını kontrol etti. O çantanın içinde her ne varsa onun için önemli olmalıydı. Tanıştığımızdan beri çantayı yanından ayırmamıştı. "Bunu bir daha asla yapmazsam çok mutlu olurum."

Özür dileyen bir gülümseme sundum. "Dağlarda seyahat etmekten daha güvenli ve çok daha hızlı."

"Her ne olursa olsun, uçarken günahlarımla barıştım ve kendimi buraya ulaşamayacağıma inandırdım." Arkamdaki manzaraya bakınca gözleri büyüdü. "Ama ulaştığıma çok memnunum."

Metal şıngırtıları ve gırtlaktan gelen homurtular dikkatimizi Ulysede'in büyük kapısına çekti; binlerce yıldır saklı olan gizli Nymph şehrine açılan iki kapıdan ilki.

Tünelin duvarlarını işaretleyen, yaşayan, nefes alan heykeller karşısında nefesim kesildi. Dalgalı gri derileri, uzun burunları ve omuzlarının arkasına sıkıştırılmış perdeli kanatlarıyla boyut ve yırtıcılık açısından heykel versiyonlarıyla aynıydılar. Ölümcül mızrakları ellerindeydi ve pençeleri de neredeyse bıçakları kadar uzundu. Taş versiyonlarını ilk gördüğümde bunların Daaknar'lar -ilk gece bana saldıran, Malachi'in en sevdiği yeraltı iblisleri- olup olmadığını merak etmiştim. Artık canlı versiyonlarını gördüğüme göre, o kadar korkunç olmadıklarını ama yine de korkutucu olduklarını söyleyebilirdim.

Tüneli işgal eden yaratıklar yalnızca onlar değildi. Kanatlarını çırpan, sivri kulaklı, yarı giyinik periler de bizi merakla izliyordu. Çocuk boyundaydılar, kafalarının tepesi Nymph'lerin beline ancak ulaşıyordu ama askerlerin yanında hiçbir tedirginlik belirtisi göstermiyorlardı.

Jarek aniden yanımda belirdi. "Bil diye söylüyorum, bu varlıklara güvenmiyorum ve yakınlıkların tamamen dönmeden buraya girmene karşıyım."

"Evet, fikrini açıkça belirttin."

"Ama yine de dinlemiyorsun."

Bu kavga için takatim yoktu. "Ben Herkesin Kraliçesi'yim, değil mi?"

"Nymphaeum'u açarak amacına hizmet etmediysen." Düşmanlarını ölçüp biçen bir savaşçı gibi onlara baktı. Onlar da aynı ihtiyatla onu izliyordu. Ya da belki de arkamdaki iki dev ejderhadan çekiniyorlardı. "Bu Nymph'ler hakkında koca bir diyarı gizleyebilecek güce sahip oldukları ve kaderlerin yaptıklarını geri çevirebildikleri dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu benim için yeterince sıkıntılı bir durum."

Peki onlar insanların inandığı gibi kaosun temsilcileri miydi? "Gesine kaderlerle ilgili her şeyin çoğunlukla tahminden ibaret olduğunu söyledi." Belirsiz kehanetler ve birkaç eski kitapla beslenen. Binlerce yıl hayatta kalan kökleşmiş inançlar sadece haftalar içinde çürütülmüştü. Lucretia'ya göre Nymph'ler kaderler tarafından sürgün edilmemişti. Bu dünyayı terk etmeyi seçen, güçlerini ve bunurla birlikte kaderlerin bu diyarda ete kemiğe bürünerek dolaşma kabiliyetlerini ellerinden alan onların kendisi olmuştu ve onlar, kendi kendilerine dayattıkları bu sürgünden kurtaracak anahtarın Cirilea'daki Nymphaeum kapısıyla değil, Stonekeep'teki kapıyla ilgisi vardı.

Agatha sanki aklımı okuyormuş gibi, "Evet, görünüşe göre pek çok konuda yanılmışız," dedi. "Şu anda hepimiz büyük bir öğrenme sürecindeyiz, ben de dahil." Ellerini eteklerinin üzerinde gezdirdi. "Yine de komutanınız endişelenmekte haklı."

"Endişelenmekten de fazlasını yapmalıyız." Jarek onayından şüphelenmiş gibi yan gözle kâtibe baktı.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var çünkü bütün gün burada duramayız." Bir adım öne çıktım.

En uçtaki Nymph başka bir dilde bir şeyler homurdandı ve muhafızlar hep birlikte diz çöktü. O esnada, peri Nymph'ler de saygıyla eğildi.

"Bu iyiye işaret," diye mırıldandım. "Ve tacıma bile gerek kalmadı."

"Kaybettiğin taç mı?" diye çıkıştı Jarek.

"Tacı *kaybetmedim*. Yok oldu." Kanatlarım ve elbisemle birlikte dün gece savaşa giderken bir hizmetkârın yanında bıraktığım çadırdan kaybolmuştu. Hizmetkâr onu cezalandıracağımdan korktuğu için tacın himayesinden kaybolduğu anı anlatırken titremişti.

Burnunun yanında çırpınan küçük yeşil bir kuşla meşgul görünen Caindra'nın pozisyonunu kontrol ettim.

"Ona gereğinden fazla güveniyorsun," diye fısıldadı Jarek, sanki ejderhanın onu küçümsediğini duymasından korkuyormuş gibi.

"Güvenliğim konusunda endişelenmem gerekseydi beni buraya getireceğini sanmıyorum. Ayrıca, eğer iş sana ve Zander'a kalsaydı, kimseye güvenmezdik ve o zaman halimiz nice olurdu." Kienen ve Radomir olmadan ki çok değerli olduklarını on kez kanıtlamışlardı. Ona bilmiş bilmiş sırıttım.

O sırada tünelin gölgelerinden iki zayıf, deri giysili figür çıktı.

Jarek lejyoner arkadaşlarına bakarken yüzünde nadir görülen içten bir gülümseme belirdi. "Çirkin yüzlerinizi görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmezdim."

"Ben de sizinkini, komutan," diye karşılık verdi Zorya, sağlam tek gözü sırıtışıyla birlikte kırışarak.

Nymph'lerin yanından geçerken kılıçlarının kınlarında durması bana her şeyi özetlemiş oldu. Omuzlarım rahatlamamla birlikte çöktü.

"Görünüşe göre kayda değer bir savaşı kaçırdık." Kapıdan geçti. "Hasta görünüyorsunuz. Ve de yaralı."

"Sadece bir sıyrık," diye tersledi Jarek.

Zorya başını eğip selamlamadan önce beni tepeden tırnağa süzdü.

Hayal gücüne çok az yer bırakan tüllü yeşil elbiseli bir dişi olan peri Nymph'lerden biri, Loth geçerken pençeli parmaklarıyla onun koluna uzandı. Sessiz lejyoner onu bir atın kuyruğunu sallayarak bir sineği uzaklaştırması gibi kovdu ve perinin kıkırdamasına neden oldu.

Daha önce muhafıza hırlayan aynı Nymph bu sefer ona bağırınca, bir anda o ve arkadaşı dışarı fırladı.

Ve ortadan kayboldular.

Tanıdık çocuksu kıkırdamalar kulaklarıma ulaştığında, ağzım açık kaldı ve bir an sonra görünmez bir parmak ucu yanağımı sıyırdı. Kahkahalarının sesini taş patikaya kadar takip ettiysem de bir daha ortaya çıkmadılar.

"Evet, hiçbir fikrimiz olmadan aramızda yaşayabiliyorlar," diye yanıtladı Zorya dile getirmediğim sorumu. Ses tonundan bu düşünceden duyduğu hoşnutsuzluk belli oluyordu.

Jarek ters ters Agatha'ya baktı. "Kâhinleriniz size bundan bahsetti mi?"

"Böyle bir şey hatırlamıyorum." Agatha'nın harikulade gülümsemesine bakılırsa, bu durum onu bizim kadar rahatsız etmemişti.

Zorya gözlerini kıstı. "Buraya başka bir cadı mı getirdin?"

İnleme isteğimi bastırdım. Lejyonerlerin büyücülere duyduğu nefreti geride bıraktığımızı sanıyordum. "Bu Agatha. Mordain'in Usta Kâtip'i ve kehanet hakkında herkesten daha çok şey biliyor."

Agatha, "Seni biraz olsun rahatlatacaksa savaşçı, kendi loncam bu olaydaki rolümden dolayı beni idam etmek istiyor," dedi.

Büyücünün sözlerinin hoşnutsuzluğunu yatıştırabileceğine dair yegâne işaret olarak Zorya burnunu çekti.

Nazikçe ekledim, "Gesine ona güvenirdi."

Bu Zorya'yı bir parça irkiltti ve yaşlı kadına tekrar baktığında, yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Adım hatırlıyorum."

Gesine ondan sık sık bahsederdi.

Agatha kederi yüzüne yansımış bir halde başını salladı. "Benim kızım gibiydi."

Arkamızdaki Nymph'ler tek dizlerinin üzerinde duruyordu. "Oraya girmeden önce bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Zorya omzunun üzerinden bakarak Nymph'leri süzdü. "Sizi bekliyorlar ve çok sabırsızlar."

"O zaman başlayalım." Başım dik ve canavar kanına bulanmış bir halde şehrime doğru ilerledim.

*

Loth ve Zorya yanımızda, ikinci kapıyı geçip Ulyseda'e adım attığımızda, "Kaderler aşkına," diye fısıldadı Agatha, puslu gözleri

huşu içinde parlayarak. Arkamızdan yürüyen Nymph'lerin taşa çarpan ayak sesleri duyuldu.

Benim de manzaraya verdiğim tepki pek farklı değildi ki ben buraya daha önce de gelmiştim. Yalnız artık her şey değişmişti. Bir zamanlar gösterişli taş binalar ve yaz çiçekleriyle dolu boş bir şehir olan bu yer artık hayatla dolup taşmıştı. Baktığım her yönde, ahşap arabalardaki ürünleri inceleyen, demir banklarda simit yiyen, fıskiyelerden fışkıran suları hayranlıkla seyreden Nymph'lerden oluşan gruplar vardı. Hepsi yeni gelenleri aynı derecede merak ederek şaşkın şaşkın bakıyordu. Daha fazla Nymph ve perinin yanı sıra göbekli ve uzun kollu küçük goblin benzeri figürler de vardı. Hepsinin kanatları olması dışında birbirlerinden çok farklıydılar.

"Heykel gibiler," diye belirttim. Benim kim olduğumu biliyorlar mıydı?

"Onlar zaten heykellerdi," diye cevap verdi Zorya. "Hudem ayı yükseldiğinde taşlar parçalandı ve bu yaratıklar ortaya çıktı. Hayatım boyunca bu kadar tiz ve korkunç bir ses duymamıştım ki bunu ben söylüyorum."

"Hepsi Nymph mi? Farklı türleri mi var?"

Jarek çenesini Agatha'ya doğru salladı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sadece yazıtlardaki anlamsız ifadeler." Büyücü, küçük bir goblin çocuğun yakındaki çeşmede su sıçratmasını ilgiyle izledi. "Norae adında bir kâhin birbirinden su ve kum kadar farklı Nymph'lerden oluşan bir dünyadan bahsetmişti. Mizaçları ve güçleri farklıymış."

"Gesine bundan bahsetmedi," diye itiraz etti Zorya. O ve elemental, Ulyseda'da geçirdikleri zaman içinde yakınlaşmıştı ve savaşçının onun bilgisine büyük saygı duyduğu açıktı.

"Neredeyse seksen yılımı unutulmuş en eski yazıtlar arasında yaşayarak geçirdim, ki bu yazıtlardan çok fazla vardır. Gesine çok şey biliyordu ama ben çok daha fazlasını biliyorum." Agatha sanki eski öğrencisinin adını söylemek ona kaybettiklerini hatırlatmış gibi hüzünle gülümsedi. "Norae'nin öngörüleri eşsizdi ve itiraf etmeliyim ki ben de dahil olmak üzere herkes tarafından büyük ölçüde göz ardı edildi. Şimdi burada dururken, daha dikkatli davranmamız gerekirmiş, diye düşünüyorum."

Gesine Nymph'lerin birden fazla tasviri olduğunu ima etmişti. Bazıları dost canlısıyken diğerleri... değildi ama kime ne söylediği konusunda kılı kırk yarmanın bir anlamı yoktu.

Geldiğimizde kapıda durana çok benzeyen pembe ipek giysili sarışın bir peri Zorya'nın kemerini kurcalayarak yanından geçti.

Savaşçı hırlayarak onun eline vurdu. "Bunlar sınır nedir bilmiyor."

"Norae böyle bir yaratık çizmişti." Agatha kaşlarını çattı. "Ama onlara verdiği ismi hatırlayamıyorum."

"Peki ya diğerleri?" Nymph'leri işaret ettim. "Onları da çizdi mi?"

"Onlar da tanıdık geliyor ama çok uzun zaman oldu. Özür dilerim, Majesteleri. Mordain'in kayıtlarına erişebilseydim–"

"Hayır, sorun değil. Lucretia'nın ihtiyacımız olan cevaplara sahip olduğuna eminim." Tabii Sylx paylaşmaya istekliyse. Ayrıca içerideki kütüphanede bu yaratıklar hakkında kitaplar olmalıydı. Lejyonerlere döndüm. "Şimdiye kadar size ne söylediler?"

"Bize mi?" diye homurdandı Zorya. "Bizimle konuşmuyorlar. Kıkırdıyor, homurdanıyor ve bakıyorlar. Henüz tek bir kelime bile etmediler." Kanatlarıyla uyumlu perdeli ayakları olan kısa boylu, tüysüz bir goblin Nymph'i işaret etti. "Sizi bekledikleri-

ni bilmemizin tek sebebi o lanet olası mahzen yılanının sesinin kafamı kelimelerle doldurması. Asla bundan vazgeçmeyecek." Zorya'nın yüzü acıyla buruştu. "Ve acımasız oyunlar oynuyor."

"Bir de bana sor," diye homurdandı Jarek, bakışları benden başka her şeye yönelerek. "Muhtemelen şu anda bizi izliyordur."

Kale yönünden siyah deri giymiş bir sıra uzun şeklin sessizce bize doğru ilerlemesiyle kalabalık kıpırdandı. Periler ve goblinler aceleyle yollarından çekildi. Perilerin büyükleri bile saygıyla geri çekildi.

"Peki bunlar ne?" diye sordum.

"Başka bir Nymph türü. Tahtı koruyorlar ve çocukları korkutuyorlar," diye cevap verdi Loth.

Nedenini anlayabiliyordum. Yaklaştıkça özelliklerini daha iyi ayırt edebildim. Çıkık elmacık kemikleri, kâğıt gibi beyaz tenleri, tepelerinden minik boynuzlar gibi çıkıntı yapan kemiklere sahip tüysüz kafatasları vardı. Savaş için şekillendirilmiş vücutları uzun ve zayıftı, sırtlarına bağladıkları yaylarıyla bir amaç uğruna hareket ediyorlard .

"Cindrae," diye fısıldadı Agatha nefesi kesilerek, gözleri sanki bu ismi hatırlayabildiğine hayret eder gibi şaşkınlıkla açılmıştı. "Onları hatırlıyorum. Norae onların acımasız bir tür olduğunu söylemişti."

Yakınlıklarımın ipliklerine uzandım, ancak kavrayacak bir şey olmadığını hatırladım.

Bir sıra oluşturup sırtlarındaki kanatlarla eşleşen ve hiçbir dostluk parıltısı içermeyen siyah göz bebekleriyle bize baktılar.

Jarek eli hançerinde, beni yarı siper eder bir halde öne çıktı.

İçlerinden biri eğildi. "Majesteleri." Sesi ne erkek ne de kadın olan ruhani bir tınıya sahipti.

"Demek konuşabiliyorlar," dedi Zorya. "Saatler önce işimize yarayabilirdi."

Cindrae onu görmezden geldi. "Ben Oredai, sizin elçinizim. Şu andan itibaren size eşlik edeceğiz."

"Kendisinin bir refakatçiye ihtiyacı yok. Ben varım." Jarek pozisyonunu değiştirirken bir adım sendeledi.

İki peri Nymph diğer taraftan hızla yaklaşıp çevik elleriyle yarasını yokladı.

Jarek yüzünü buruşturarak onları geri itti ve kınından bir hançer çekip ucunu en yakınındakinin boğazına doğrulttu. "Cesaretin varsa tekrar dene."

Tıslamalarla geri çekildiler.

"Neden yardımı reddediyor?" Oredai kafası karışmış gibi başını eğdi. "Wisp'lerin iyileştirici ellerine derhâl müsaade et."

"Onlar iyileştirici eller değil," diye çıkıştı Jarek, bu sözde wisp'lerin pençeli parmaklarını işaret ederek. "Ben Majestelerinin komutanıyım. Bana emir veremezsiniz."

Yani sidik yarıştıracaklardı.

Oredai o soğuk, kara gözleriyle uzun bir süre onu inceledikten sonra tekrar bana döndü.

Büyük elf savaşçısı kendi iyiliği için biraz rahatsızlığa katlanamaz mı?

Birden kafamı dolduran kadifemsi yumuşak erkek sesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Oredai'nin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle aralanıp sivri, eti parçalayabilecek gibi görünen bir ağız dolusu köpek dişini ortaya çıkardı.

"Katlanabilir," diye cevap verdim, ani zihinsel müdahaleden tedirgin olmuş bir şekilde.

Jarek'in başı ikimizin arasında gidip geldi. Kaşlarını çattı. "Ne *katlanabilir*?"

Komutanınıza wisp'lerin şifasını almasını emredin.

Talepkâr tonu karşısında çenemi sıktım. "Son baktığımda kraliçe *bendim*. Bir şeyler mi değişti?"

Oredai'nin yüzünde kendini beğenmiş bir mizah ifadesi belirdi. "Nasıl isterseniz."

"Daha önce bir tanesinin ölümlü bir çocuğun bacağındaki kesiği iyileştirdiğini gördüm," diye itiraf etti Loth, Jarek'in yanına sinmiş iki wisp'e bakarak. "Yetenekli görünüyorlar."

Bir çocuktan bahsetmek bana birkaç gün önce Cirilea'dan Ulysede'e getirdiğim yüzlerce ölümlüyü hatırlattı. Nymph'ler yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki bir süreliğine onları unutmuştum. "Herkes nerede?"

"Kalede," diye cevap verdi Zorya. "Güvendeler."

"Onları görmem gerek." Gesine'nin ölümünden sonra perişan olmuştum, sonra Caindra gelince de oradan ayrılmıştım. Corrin ya da Gracen ile konuşma fırsatım hiç olmamış, o günkü yardımları ve güvenleri için onlara teşekkür edememiştim.

"Kraliçe büyüklerin huzuruna çıkmalı," diye duyurdu Oredai, eliyle kale yönünü işaret ederek. Ne demek istediği açıktı.

"Hemen mi?" Anlamlı bir biçimde kanla kaplı kıyafetlerime baktım.

"Sen dinlendikten ve Majesteleri döndükten *sonra*." Jarek bana baktı. Kendimi savunabilmem için yakınlıklarım geri geldikten sonra demek istemişti.

"Kraliçe büyüklerin huzuruna *çıkmalı*," diye üsteledi Oredai kendini tekrar ederek.

"*Kraliçe* sizin dönüşünüzle başımıza bela olan canavarlara karşı daha yeni bir savaş verdi. Dinlenmesi gerekiyor. Büyükler bekleyebilir," dedi Jarek ve bir adım öne çıkarak Cindrae grubunun keskin tıslamalarına sebep oldu.

Oredai komutanıma bakarken sivri dişlerini gösterdi.

Loth ve Zorya'nın kılıçlarını çektiklerini fark etmemiştim ama hazır beklediklerini gördüm.

"Jarek..." diye uyardım. Bu Nymph türü hakkında hiçbir şey bilmiyorduk; güçlerinin ne olduğunu, beceri seviyelerini... Yaralıyken ve yanında sadece iki lejyoner varken kavgaya tutuşmasının sırası değildi.

"Lütfen benimle bu konuda kavga etme, Romeria." Yorgun sesinde yalvaran bir tını vardı.

Agatha, "Komutanınızın uyarısına kulak vermenizi tavsiye ederim, Majesteleri," diye fısıldadı. "Onlar dâhil kimseden emir almayın."

Bu büyüklere soracak bir sürü sorum vardı ama Cindrae ile ne kadar çok vakit geçirirsem, liderleriyle tanışmak konusunda o kadar isteksizleşiyordum.

Kraliçe büyüklerin huzuruna çıkmalı.

Tartışmak için ağzımı açtım.

Dinlendikten sonra.

Oredai sessizce talebimizi kabul ederken yüzündeki buruk gülümsemeyi korudu.

"Anlayışınız için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Size kaleye kadar eşlik edeceğiz." Cindrae duvarı hep birlikte topuklarının üzerinde dönüp kalabalığın arasından sessizce atlara doğru ilerledi.

Küçük bölüğümle bakıştıkran sonra onları takip ettik.

*

Köprüyü geçerken içimi garip bir huzur kapladı. Nehrin kristal mavisi suyu öğle güneşinin altında dalgalanıyordu. Önümüzde beyaz surları ve mavi kuleleriyle teknik olarak benim olan ama öyle hissettirmeyen bir kale duruyordu.

Bu bana Argon'da artık yönetebileceğim başka bir kalem olduğunu hatırlattı, New Yorklu Romy Watts olarak içine hiç adım atmadığım bir kale.

"Kaderlere şükürler olsun ki bunların içinden uçan olmadı," diye mırıldandı Loth ve birkaç kat yüksekliğindeki iki Nymph heykelinin oluşturduğu kemerin altından geçerken hepimiz onaylayarak başımızı salladık.

Kalenin kapısından içeri adım attığımızda, bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Yine de içeriden gelen kahkaha seslerini dinlerken yüzüme geniş bir gülümseme yerleşti. Ortasında bir su çeşmesi ve en ucunda büyük bir merdiven olan büyük salon hemen hemen aynıydı. Eskiden Nymph heykellerinin durduğu kaidelerin boş olması dikkat çekiyordu.

Ölümlü çocuklar geniş alanda koşuştururken göbekli goblinler de garip yürüyüşleriyle peşlerinden koşuyordu. Bir kovalamaca oyunu oynuyorlardı.

Jarek sesindeki sabırsızlıkla, "Gördün mü? İyiler," dedi. "Yukarı çıkabilir ve—"

"Kaderler, Majesteleri!" Beni ilk fark eden Dagny oldu.

Sadece kendisinin yapabileceği şekilde her adımda eğilip gıdaklayan bir tavuk gibi sallanarak bana doğru koşarken teslimiyetle ellerimi havaya kaldırdım.

"Azo'dem'e gidip gelmiş gibi görünüyorsunuz!" diye bağırdı.

"Ben iyiyim! Gerçekten iyiyim." Gerçi çok da haksız sayılmazdı çünkü cehennem ancak dün geceye benzeyebilirdi.

"Burada olanlara inanabiliyor musunuz?" Eliyle etrafı işaret etti. "Bir dakika önce biz ve bir sürü heykel vardı, sonra bir de baktık ki etrafta bir sürü yaratık koşuşturuyor! Ya da uçuyor, sanırım çünkü bazıları istedikleri zaman uçuyor. İlk başta korkutucuydu ama o kadar da kötü değiller." Arkamızdaki

Cindrae duvarına dik dik baktı. "En azından çoğu. Büyük olanları bile–"

"Kraliçe artık dinlenmeli." Jarek gevezeliği ile tanınan terzinin lafını kesti.

Kızgın bir şekilde ona baktım ama hemen sonra kaşlarımı çattım. Jarek'in teni kül rengine dönmüştü. "Jarek, sen–"

"Ben iyiyim," diye homurdandı.

"Yukarı çık ve dinlen."

"Memnuniyetle." Eli dirseğimi kavradı, ne demek istediği açıktı. Beni bu Nymph'lerle bir saniye bile yalnız bırakmayacaktı.

"O zaman sizinle derhâl ilgileneceğiz, Majesteleri." Dagny ellerini önlüğüne sildi. "Corrin! Corr–"

"Tam arkandayım, seni aptal." Sert yüzlü kraliçe hizmetkârı dikkatini bana çevirmeden önce kızgınlıkla ona baktı. "Majesteleri." İç çekerek göğsünü kabarttı. "Umarım bu kıyafeti kurtarmamı beklemiyorsunuzdur."

"En azından elbisemi değiştirdim."

Taş kesilmiş yüzü bir gülümsemeyle kırıldı. "Geri dönmenize sevindim. Kral yakında burada olacak mı?"

Hangi kralı kastettiğini sormama gerek yoktu. Corrin, Zander'a her zaman sadık olmuştu. "Evet. Umarım olacak." Fırsatını bulduğu anda beni bırakıp tahtını geri almak üzere yola çıktığı için onu suçlayamazdım. Ne de olsa tahtı benim yüzümden kaybetmişti. Ama orada ne bulacaktı? Ölü bir kardeş mi? Müttefikleri kim olursa olsun, ona karşı dönmüş bir krallık mı?

Corrin ellerini çırptı. "Banyonuzu hazırlaması için birini gönderdim ve eminim çok acıkmışsınızdır. Siz temizlenene kadar yemeğiniz hazır olacak."

Aynı eski Corrin. "Gördüğüm kadarıyla gayet iyi uyum sağlamışsın." Cirilea'nın kalesinde tüm hane halkını o yönetirdi ve burada da bu role soyunduğu açıktı.

"Bu kesinlikle bir değişiklik." Şüpheli bakışları Oredai'ye kaydı ve ardından hoşnutsuz bir burun çekişle kafasını çevirdi.

Agatha'yı takdim ettim. "Kendisi Mordain'den Usta Kâtip. Kütüphanede çok zaman geçirecek. Dinlenebilmesi için lütfen yerleşmesine yardımcı olun."

"Dinlenmekten bahsetmişken..." Jarek dişlerini sıktı.

"Tamam! Gidiyorum!" Genelde bu kadar ısrarcı olmazdı.

Pan ve Eden histerik bir halde koridordan dışarı fırlayınca ortalık karıştı. Gracen'in kızı Lilou, Eden'ın kucağındaydı. Hemen arkalarından kıvırcık kahverengi saçları terden ıslanmış Mika geliyordu.

Pan'ın ayaklarının bağı çözüldü. "Romy! Dönmüşsün!"

Sırıttım. Bana böyle seslenen tek kişi oydu.

"Bunun için takatim yok." Jarek ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Eden hızla bazen aynı yatağı paylaştığı lejyoneri aradı ve onu yanımda bulduğunda, gözleri heyecanla parladı.

Jarek bir sonraki anda mermer zemine yığıldığında ise yüzü şoktan allak bullak oldu.

Dizlerimin üzerine çöküp çenesini tuttuğumda korkuya kapıldım. "Bilinci yerinde değil." Ya da daha kötüsüydü. Teni gri ve soğuktu. Yakınlıklarımın ortaya çıkması için yalvardıysam da çıkmadılar.

Bu dünyada fazla zamanı kalmamış.

"Ne?" diye patladım Cindrae liderine ters ters bakarak. "Ne demek istiyorsun?"

Vrog toksini kokuyor. Vücudundan yaşamı çekip alıyor. Artık iyileşmesi için çok geç olabilir.

"Bunu bana neden söylemedin?" Öfkem herkes beklerken aniden sessizleşen büyük alanda yankılandı.

Oredai cevap olarak dudak büktü.

Ona iyileşmeyi kabul etmesini emretmenizi tavsiye etmiştim.

"Sen..." Dişlerimi sıktım. Şimdi sırası değildi. "Onu en iyi şifacılarınızla birlikte yukarı çıkarın. Ve umut et ki çok geç olmamış olsun." Söylenmemiş tehdidi havada asılı bıraktım.

Neşesi bir anda kayboldu. Parmaklarını şaklattı ve en yakındaki Nymph, Jarek'in cansız bedenini kucaklayıp şaşırtıcı bir hızla ana merdivenlerden yukarı koştu, arkasında bir düzine wisp uçuyordu.

Yüreğim ağzımda peşlerinden gittim, Loth ve Zorya da peşimdeydi.

Odasına vardığımızda, Jarek savaşçı giysileri çoktan çıkarılmış, kan lekeli beyaz bir çarşafa sarınmış bir halde yatakta yatıyordu. Vrog pençesinin derisini açtığı yerde, göğüs kafesi boyunca uzun ince bir çizgi uzanıyordu. Başlangıçta bir çizikten biraz daha fazlası olabilirdi ama siyah katran benzeri bir sıvının aktığı yara artık iltihaplanmış, kızarmış ve şişmişti.

Kıkırdamaları önlerindeki korkunç görevle çelişen wisp'ler vücudunun etrafında dolaşıyordu.

Gözlerim yaşardı. "Seni inatçı aptal!" Şansı varken büyücülere gitmeliydi.

Oredai sessizce arkamdan süzüldü. "Zehri çıkarmalılar."

"Peki bunu nasıl yapacaklar?"

"Tek bir yolu var."

İçlerinden biri pençeli parmaklarını yaraya soktuğunda ağzım açık kaldı.

Jarek'in gözleri kan donduran çığlığıyla birlikte açıldı.

Dokuzuncu Bölüm

Sofie

Bu benim kocam olamazdı.

Yakışıklı yüzünü taşıyor ve derin, melodik sesini kullanıyor olabilirdi. Avcumun içindeki eli aynı şekilde hissettirebilirdi ama ne kadar çok dikkat edersem, ince farklılıkları o kadar çok yakalıyordum.

Çikolata kahvesi gözlerinin zalim niyetlerle parıldaması.

Dudaklarının köşelerinin sürekli bir alaycılıkla kıvrılması.

Sanki bana eşsiz gücünü hatırlatmak istercesine durmadan elimi sıkması.

Bu benim Elijah'ım değildi ve onu böyle düşünmeyi reddediyordum.

"İsyancıların böyle bir hasara yol açması çok yazık. Duman kokusunu bu perdelerden ve tablolardan çıkarmak haftalar alacak," diye söylendi Malachi, koridordan kürsüye çıkan merdivenlere doğru ilerlerken. Bu tıka basa dolu taht odasında sayısız göz üzerimize dikilmişti; hem soylular hem de köylüler muhafızlar tarafından görkemli alanın her köşesini doldurmak için sığırlar gibi içeri sokulmuştu.

Havayı gerginlik kaplamış olduğundan, bir saldırıdan korunmak için kendimi bir kalkanla koruyordum ama Malachi bir kan gölünün yanından geçerken istifini bozmadı. Sayısız pislik ve leke hâlâ koridorları kirletiyordu. Hayatta kalan personel harıl harıl çalışıyor, mermerleri fırçalıyor ve yakılmaları için cesetleri yük arabalarına sürüklüyordu.

Baktığım her yerde kan olsa da üç yüz yıl boyunca kanla beslendikten sonra, içimde en ufak bir açlık kıpırtısı bile uyanmamıştı. Bu, cevaplamak istediğim bir bilmeceydi ama şu an için sessiz bir gözlem en güvenlisi gibi görünüyordu.

İki tahta doğru basamakları çıktık. Malachi'ın isteği üzerine kraliçenin ağzına kadar dolu gardırobundan aldığım fildişi elbisenin ağır eteklerine odaklandım. Malachi bedenine biraz büyük gelen siyah bir takım elbise seçmişti. Önceki kralın omuzları daha genişmiş. Kraliyet terzisine her şeyi ayarlatacağında ısrar etmesine rağmen bu ünvana sahip kişiyi henüz bulamamıştık.

Kraliyet kasasında güvenli bir şekilde bulduğu kral tacı için terziye ihtiyacı yoktu. Taeı kendi başına yerleştirdikten sonra benimkine de biraz daha küçük bir taç takmıştı.

"Çok sessizsin, aşkım." Eliyle kraliçenin tahtını işaret etti.

Sözlerimi dikkatle seçtim çünkü bu, Malachi'dı ve etten kemikten de olsa, kesinlikle ürkütücüydü. "Bu yeni dünyaya alışmaya çalışıyorum." Ve beni saran derin ihanet ve hoşnutsuzluk duygusuna.

Aptal olmadığıma göre, bunun geldiğini nasıl görememiştim? Ateşin Kaderi beni tekrar tekrar kullanmış ve istismar etmişti. İpuçlarının hepsi orada, gözler önündeydi. Ziyaretlerimiz sırasında bedensel bir şekle bürünmekten hoşlanması, sık sık benden kraliçesi olarak bahsetmesi.

Yüzlerinde korkudan şoka ya da hesaplı bir güvensizliğe kadar her şeyin görüldüğü insan kalabalığına bakarken Malachi'ın ağzının kenarları seğiriyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok ölümsüzün bir arada olduğu bir odada bulunmamıştım. Hepsi aynı görünüyordu, şehrin kargaşasından sonra yıpranmışlardı, yıkanmamışlardı ve giysileri farklı derecelerde kirlenmişti. Sanki sokaktan toplanmışlar ve odayı doldurmak için kılıç zoruyla buraya getirilmişler gibiydi. Belki de öyleydiler.

"Korkma aşkım. Kocan kaybolmadı. Onu sadece bir süreliğine ödünç alıyorum."

İçimde bir umut ışığı belirdi. "Bu ne anlama geliyor?" Elijah hâlâ orada bir yerde miydi? Onu tekrar görebilecek miydim?

Malachi bana cevap vermek yerine dikkatini kalabalığa yöneltti. "Halkım!" Onlara kollarını açarak ve neşeli bir sesle hitap ediyordu. "Yüzyıllardır süren zayıf monarşi artık geride kaldı. Size yeni bir hayat getirmek için geldim. Benim hükümdarlığım altında güçleneceğiz ve zenginleşeceğiz."

Sessizliğin içinden cevap olarak tek bir öksürük sesi duyuldu.

"Bana inanmıyor musunuz? Çoktan başladı, değil mi? Ölümlü kanına olan susuzluğunuz nerede? Birdenbire yok olduğunu fark etmiş olmalısınız?"

Sorgulayan bakışları odanın içinde gezindi. Farklı nedenlerle de olsa hem ölümsüzler hem de insanlar aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Malachi ayağa kalkıp iki tahtın etrafında volta atmaya başladı. "Ölümlülere fazlasıyla bağımlı hale gelmiştiniz ve Aoife tarafından üretilen bu habis Ybaris zehri -bu toprakların laneti!- yüzünden savunmasızdınız. İşte bu yüzden artık size musallat olmuyor çünkü ben öyle olmasını sağladım."

"Nasıl?" diye meydan okudu bir erkek sesi, kim olduğu meçhuldü.

Malachi gözlerini kıstı. "Kim sordu bu soruyu?"

Kimse elini kaldırmadı ya da öne çıkmadı.

Merdivenlerden yavaşça inerken Malachi'ın dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onların korkusunu eğlenceli buluyordu. "*Ben* Islor halkına özgürlük getirdim!"

Kalabalık teker teker kibarca alkışlamaya başladı ama çekingenlikleri gözden kaçmıyordu.

Kuşkuları.

Ana kapılar açıldı ve muhafızlar beş mahkûmu içeri aldı. Kıyafetleri kirli olsa da soylu oldukları belliydi.

"Ah, krallığım için çok fazla sorun çıkaran doğulu lordlar." Malachi ellerini onları selamlarcasına uzattı. "Zincirlerini çıkarın ki öne gelebilsinler."

Mahkûmlar zincirleri çözülürken birbirlerine ve kalabalığa tedirgin gözlerle bakıp koridorda ölçülü adımlarla ilerledi.

Malachi onları tek tek uzun bir süre boyunca süzdü. "Bana sadakat yemini ederseniz yaşarsınız."

Siyah saçlı ve soluk tenli bir lord geniş ve sahte bir gülümseme takınmadan önce boğazını temizledi. "Majesteleri, cüretimi bağışlarsanız, bu topraklar üzerindeki iddianızın ne olduğunu–"

Malachi'ın bileğinin bir hareketiyle alevden bir ip uzanıp lordun boğazını bir bıçak kadar hassas bir şekilde kesti. Vücudu yere yığılmadan bir saniye önce başı omuzlarından düştü. Ölümcül yara, ateş tarafından dağlanmıştı.

Kafa koridor boyunca yuvarlanırken taht odasını çığlıklar doldurdu.

Midem ağzıma gelmişti. Ölüm söz konusu olduğunda narin bir çiçek olmadığımı kaderler bilirdi ama Elijah her zaman

diplomatik davranmış, kelimeleri şiddete tercih etmişti. O asla böyle duygusuzca bir ceza vermezdi.

Malachi elini kaldırarak sükûnet çağrısı yaptı. "Tamam, tamam. Lord Adley'nin ihanetini bilmiyormuşuz gibi davranmayalım. Kendisine güvenilemeyeceğini uzun zaman önce kanıtladı. Önceki krallardan hiçbirinin yapılması gerekeni yapacak cesarete sahip olmaması büyük talihsizlik ama size söz veriyorum, böyle bir zehrin krallığıma sızmasına izin vermeyeceğim." Dikkatini başı kesilmiş cesede dehşet içinde bakan kuzguni saçlı genç kadına çevirdi. Onun için özel biri olmalıydı. "Kettlingli Leydi Saoirse."

Saoirse bir an sonra kendisine hitap edildiğin. duyup kafasını kaldırdı. "Evet, Majesteleri?"

"Sadakatinize sahip miyim?"

Saoirse duraksamadan dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi ve diğer mahkûmlar da hemen ardından onu takip etti.

Malachi memnuniyetle başını salladı. "Lord Adley'nin cüretkâr sorusuna cevap olarak, taht üzerindeki iddiam Islor'un her zaman benim olduğu gibi şimdi de benim olduğudur çünkü ben Kral Malachi'im ve yarattığım şeyi yönetmek için geldim." Derin ve gür sesi odanın içinde yankılandı. "Haydi, bu gece hepimiz ziyafet çekelim, böylece yarın Islor'u yeniden inşa edebiliriz. Sonunda barış geldi!" Kollarını havaya kaldırınca büyük odadaki tüm meşaleler alev alev yanmaya başladı.

Saflar arasında cılız bir tezahürat yükseldi.

Dönüp elini bana doğru kaldırdı. "Size Majesteleri Kraliçe Sofie'yi takdim ediyorum, Islor'un tacını giyen ilk anahtar büyücü."

Homurtular yükseldi.

"Gel aşkım," dedi Malachi, gürültüyü bastırarak.

Eteklerimi toplayıp yavaşça merdivenleri çıktım. Böylesine ağır bir elbiseyi giymeyeli uzun zaman olmuştu. Yüzyıllar.

Merdivenlerin dibine vardığımda bir muhafız içeri daldı. "Özür dilerim, Majesteleri," diye kekeledi. "Uçan canavar geri döndü. Şehrin etrafında dönüyor." Kaşlarını çattı. "Yalnız, aynısı mı bilmiyorum."

"Sanırım misafirlerimiz olacak. Onları karşılamalıyız," diye mırıldandı Malachi umursamaz bir tavırla. Elimi tutarak beni koridora doğru yönlendirdi ve yırtık pırtık giysiler içinde, sargılı elini göğsüne dayamış, çelimsiz, orta yaşlı bir kadının yanında durdu. Bir muhafızın yanında oturuyordu. Yakınlığının vızıltısını hissettiğimde bir büyücü olduğunu anladım.

Malachi'ın dikkati karşısında titreyerek yere bakmaya devam etti.

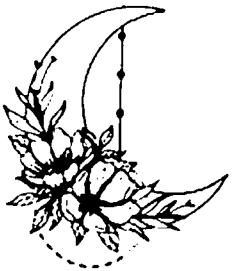
"Sanırım sana teşekkür borçluyum. Geri dönmemde hayati bir rol oynadın."

Büyücü yutkundu ve sonra başıyla onayladı. "Evet, Majesteleri."

"Gel," diye emretti. "Eski dostlar ziyarete gelmiş."

Büyücü titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı ve bana sadece kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar ayaklarına dikti.

Malachi, Lord Adley'nin kopmuş başının etrafından dolandıktan sonra duraksadı. "Bir daha düşündüm de... görgü kurallarım nerede? Bir hediye götürmeliyim."

Onuncu Bölüm
Zander

"Nelere sebep oldun, benim sevgili aptal kardeşim."

Cirilea'nın üzerinde ince bir duman bulutu dolaşıyordu ve hayatta kalanlar cesetleri kaldırım taşlarından çekip enkazı süpürürken sokaklar kalabalıktı. Sıra sıra dizilmiş yük arabaları kaybedilen tahmin edilemeyecek kadar çok hayatın acı hikâyesini anlatıyordu.

Romeria'nın ışık direklerinden sallanan ölümlüler ve balo salonuna hapsedilen çocuklarla ilgili anlattıklarından sonra, insanların isyan etmesine şaşmamak gerekti. Aslında, bunun için onları takdir ediyordum. Yine de şehrim ve krallığım için içim sızlıyordu.

"Hiç bu kadar boş olduğunu gördün mü?" Ejderhanın bir pençesinde Kazimir'in yaralı bedeni sallanıyordu. Diğer pençeyi benimle paylaşan Abarrane mide bulantısını bir anlığına unutup Cirilea'nın limanını işaret etti. Tek bir sandal bile yoktu.

"Bunca yıllık hayatımda hiç görmemiştim," diye itiraf ettim. Sanırım bu olumlu bir şeydi. Romeria'nın yardımıyla çok sayı-

da insanın kaçtığı anlamına geliyordu. Northmost önümüzdeki günlerde onları kabul edecek ve umarım Atticus'un gittiğini duyduklarında geri döneceklerdi.

İnsanların yumruklarıyla kendilerine yol açıp çocuklarına ulaşmak için savaştığı kalenin dış surlarının üzerinden ve ardından hem Gesine'nin hem de Boaz'ın öldüğü kraliyet bahçesinin üzerinden geçtik. İlkinin yasını tutacaktım, ikincisinin ise aileme yüzyıllar boyunca onurlu bir şekilde hizmet etmiş olmasına rağmen Atticus'un ihanetine yardım ettiği için tutmayacaktım.

"Kaderler." Caindra'nın ateşi mi yoksa Romeria'nın ateşi mi bu etkileyici yıkımı yaratmış ve yoluna çıkan her şeyi yok etmişti? Her iki seçenek de dehşet vericiydi. Savaşta onlarla karşılaşmak istemezdim.

Abarrane, "Romeria hakkındaki şüphelerimi dile getirdiğimi biliyorum ama düşman değil de müttefik olduğu için şanslıyız," diyerek dile getirmediğim düşüncelerimi tamamladı.

"Avluya in!" diye bağırdım turuncu canavarın beni duyabileceğini umarak. Doğudan ayrıldığımızda, ondan bizi Cirilea'ya getirmesini istemiştim ve işte buradaydık, yani sözlerimi anlıyor gibi görünüyordu.

Moloz toplayan kale çalışanları bizi aşağı inerken gördü ve panik içinde ellerini sallayıp koşuşturarak saklanmaya çalıştı. Korktukları için onları suçlayamazdım. Caindra'yı ilk gördüğümüzde hepimiz aynı tepkiyi vermiştik ve bu canavar çok daha büyüktü.

Etrafımızdaki kaldırım taşları ve binalar, ejderha yere inerek bizi serbest bırakıp diğer pençesiyle Kazimir'i tutmaya devam ederken ejderhanın ağırlığı altında titredi. Atticus'un sağkolunun hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum ama bu benim kontrolüm dışındaydı.

Evimdeydim.

Ayaklarım tekrar şehrimin toprağına değerken tek düşündüğüm bu oldu.

Etrafımızdaki muhafızlar ve hizmetkârlar donmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde tek kelime etmeden duruyordu. Sürgünden dönen ve canavar kanına bulanmış kral ile arkasında şimdiye kadar gördükleri en iri yaratık görülmeye değer bir manzara olmalıydı.

Ahırlara kapatılmış atlar avlunun yarısını kaplayan ürkütücü yırtıcıdan tedirgin olarak kapıları tekmeliyordu.

"Burada *hiçbir şey* yeme," diye uyardım. Bu kötü bir başlangıç olurdu.

Ejderha cevap olarak homurdandı, bu da bana muhtemelen düşündüğümüzden çok daha fazlasını anladığını gösterdi.

Arnavut kaldırımının çatlakları arasındaki bir parıltı dikkatimi çekti. Üzerinde hanemin işareti olan alevin bulunduğu altın küpeyi almak için eğildim. Bir kraliyet hizmetkârının kulağında kalması gereken bir takıydı ve muhtemelen kaçarlarken düşmüştü ama kan laneti olmadan, artık bunlara ihtiyaç var mıydı?

Bir gecede Islor'da her şey değişmişti ama yine de yanlış liderlikle hiçbir şeyin değişmeyeceğini de biliyordum. Zengin ve güçlü ölümsüzler zayıf insan ırkını köleleştirerek zengin ve güçlü kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bu artık sona erecekti.

Küpeyi fırlatıp ayağa kalktım.

"Majesteleri..." diye kekeledi bir muhafız, gözleri benimle arkamdaki devasa canavar arasında gidip gelirken. "Döndünüz."

"Döndüm ve hakkım olanı geri almak için buradayım—"

Kalenin kapıları gıcırdayarak açıldı ve muhafız grubunun arkasında iki figür belirdi.

Abarrane'in kılıcının kınından kayarken çıkardığı ses ile ejderhanın derin ve alçak hırıltısı mükemmel bir zamanlamayla havayı doldurdu.

Kraliyet kıyafetimi ve *altın tacımı* giyen uzun boylu, siyah saçlı erkeği -bir yabancıyı- gördüğümde dişlerimi sıktım ama onun yanında kraliçe tacını giyen kadın tüylerimi diken diken etti. Bakır kırmızısı saçları olan bu kadın Romeria'nın bir zamanlar yaptığı anahtar büyücü Sofie'nin karakalem çizimine ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"Kaderler." Artık çok geçti.

Malachi buradaydı.

Arkasındaki gölgelerdeki bir hareket dikkatimi kısa süreliğine Wendeline'a çekti ya da bir zamanlar olduğu kişinin suretine. En azından hâlâ hayattaydı. Romeria bunu öğrendiğinde çok mutlu olacaktı.

"Sürgün Kral Zander. Benim sevgili oğlum." Malachi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "İvedilikle bana katıldığın için memnunum. Gelişinin şerefine, sana bir hediye."

Zihnim yaşadığım şokla öyle meşguldü ki elindeki siyah saç tutamını ve saçlardan sarkan başı fark etmedim. Malachi onu ayaklarıma doğru fırlattı ve kesik baş mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Lord Adley'nin ölü gözleri bana bakıyordu.

"Ne kadar naziksin," demeyi başardım ifadesiz bir şekilde.

"Onun bu diyara yaşattığı onca kederden sonra en azından bizi ondan kurtarabilirdim. Küçük ölümlü hırsızı yanında getirmemiş olman çok yazık."

"Sanırım Kraliçe Romeria'yı kastediyorsun?"

"Eğer kendine böyle diyorsa." Sırıttı. "İkinizin de aynı anda önümde eğilmesini tercih ederdim ama sanırım şu an için birinizin eğilmesi yeterli olur."

Abarrane homurdandı. "Asla."

Dikkatini parmakları ritmik bir şekilde kabzasına vururken bile -bu onun endişesini gösteriyordu- cesurmuş gibi davranan komutanıma çevirdi. "*Asla* mı?" Gözlerinde hınzır, karanlık bir parıltı dolaştı. "Bu kadar savunmasız yaratıklar için cesur bir iddia. Yoksa... Valk'ın müthiş bir koruyucu olduğuna mı inanıyorsunuz?" Arkamızdaki ejderhaya sinir bozucu bir rahatlıkla baktı. "Son karşılaşmamızda o kanadını kaybetmiştir diye düşünmüştüm."

Görünüşe göre adı Valk olan ejderha kulak zarımı patlatan ve etraftaki herkesi tökezleten bir kükreme çıkarırken irkilmemek için kendimi zor tuttum. Belli ki birbirlerini tanımanın ötesinde savaşmışlardı da.

Malachi'ın ödünç yüzündeki eğlence, yerini taş gibi bir kararlılığa bıraktı. "Bu tahtta hak iddia ettiğini düşünenler ne kadar da aptal çünkü Ailill'in beni ilk çağırdığı günden beri bu taht benim. Bunu kabul etmenin senin için zor olacağını anlıyorum, bu yüzden sana bir seçenek sunacağım. Hemen önümde diz çökebilirsin ve ben de ölümünü hızlandırırım. Direnirsen acın sonsuza dek sürer." Sabırla cevabımı beklerken ellerini önünde kavuşturdu.

İşte böyle olacaktı; tahtımı geri almak istiyorsam, bizzat Ateşin Kaderi ile savaşmalıydım. Sanırım daha azını beklememeliydim. Aksi halde her şey çok kolay olurdu.

Romeria haklıydı. Cirilea'ya gelmek tehlikeliydi ve eğer hemen buradan hızlıca çıkamazsak ölümcül olacaktı.

Bunu yapmadan önce bir cevaba ihtiyacım vardı. Dikkatimi Sofie'ye yönelttim. "Söylesene anahtar büyücü, kocana kavuşma umuduyla yüzyıllarca piyon rolü oynadıktan sonra onu bir daha asla göremeyeceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Sofie'nin yüzünde mutlak bir acı ifadesi belirdi, ardından bu acı katıksız bir öfkeye dönüştü ve zümrüt gözleri tıpkı Romeria'nın öfkesini kusmak üzereyken olduğu gibi gümüş renge büründü.

Kesinlikle yanlış -ya da doğru- bir şey söylemiştim ve bedelini ödemek üzereydim. "Valk." Neredeyse fısıltıyla konuşmuştum.

Ejderha bizi tutmak için bir pençesini uzattı ve Sofie'nin narin bedeninden alev topları çıkarken kanadıyla etrafımızı sarıp bir çığlık atarak gökyüzüne fırladı.

Kadının gazabından kaçarken nefesimi tuttum.

Abarrane hırladığında Cirilea surunun sınırlarını aşmıştık. "Bir anahtar büyücüyü kasten kışkırttın. Delirdin mi sen?"

"Belki de ama nabzını yoklamam gerekiyordu." Burnum yanık et kokusuyla dolmuştu ama Sofie'nin Valk'a vurduğu yeri tam olarak göremiyordum. En azından uçma yeteneğini engellemiş gibi durmuyordu.

"Peki, altında gizlenen ne buldun? Bizi öldürecek ya da basitçe sakat bırakacak bir şey mi?" diye mırıldandı etkilenmemiş bir halde.

"Malachi'a sırt çevirebilecek bir kurban daha." Öfkesi onu ele geçirmeden önceki ızdırabı şüphe götürmezdi ama bu yüzden ona olan sadakatinden vazgeçip vazgeçmeyeceğini söylemek için henüz çok erkendi ve Malachi'in yanında bir anahtar büyücü olması hiç de iyi bir şey değildi.

Valk'a, "Yaralı yolcumuzu yarıktaki şifacılara götürelim, böylece bu gece Ulyseda'e dönebiliriz," diye komut verdim.

On Birinci Bölüm

Sofie

Kraliçe odasının teras kapıları açıldı ve Elijah üzerinde sadece biçimli vücudunu ortaya çıkaran, düşük belli siyah keten bir pantolonla içeri girdi.

Kısa bir an için kalbim ihtiyaçla çarptıysa da bu ihtiyaç beni parçalara ayırmakla tehdit eden felç edici bir sıkıntı tarafından hızla kovalandı.

Bu benim Elijah'ım değildi.

"İşte buradasın." Soğuk kahverengi gözler beni yatağımda buldu. "Ben de seni arıyordum."

"Çok da arıyor olamazsın. Son bir saattir odamdaydım." Oturma alanında bulduğum bir kitaba odaklanmış gibi yaparken dört yakınlığın ipliklerini çekip onları sıkıca örülmüş gümüş bir kordon haline getirdim.

"Şenliklerden iznim olmadan ayrılmışsın," dedi Malachi.

"İzne ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim." Ses tonumdaki somurtkanlığa engel olamamıştım.

Söylesene anahtar büyücü, kocana kavuşma umuduyla yüzyıllarca piyon rolü oynadıktan sonra onu bir daha asla göremeyeceğini bilmek nasıl bir duygu?

Tahttan indirilen kralın sözleri -ve küstahlığı- saatler sonra bile derimi karıncalandırıyordu. Bana böyle şeyler söylemeye, acı sözleriyle beni yaralamaya nasıl cüret etmişti?

"Ayrıca, tebaanızla meşguldünüz, Majesteleri." Ziyafet sırasında kendilerini tanıtmak ve yeni hükümdarlarının ayaklarına kapanmak için büyük salonda yılan gibi kıvrılan düzenli bir sıra oluşturan lordlar ve leydiler teker teker masamıza gelmişti.

"Onlar senin de tebaan. Başındaki tacı unuttun mu? *Benim* oraya yerleştirdiğim tacı?"

Yatağın etrafında dönüp kenarına yerleşirken gerildim. Kitabı sormadan elimden aldı. *"Samara'nın Arayışı."* Kitabı bir kenara fırlattı ve ateşli bakışları dolapta bulduğum siyah ipek geceliğin üzerinde gezindi. Kalenin sayısız bölümünün tahrip edildiği ayaklanmaya rağmen, kral ve kraliçenin odalarına dokunulmamıştı. Muhafızları dinlediğimde, isyancıların gayretlerini kayıp çocukları aramaya verdiğini anlamıştım. "Bana kızgınsın."

"Yorgunum." Yalan sayılmazdı, öyleydim. Üç yüzyıl beklemek insanı yorardı.

"Bugün ziyaretçilerimize yorgunluktan çok daha fazlasıyla saldırdın."

Yakınlığımın bir darbesiyle canavarın yan tarafını vurmuştum. Sanırım yanığı iyileştirmek için büyücülere ihtiyaçları olacaktı.

Malachi bir âşığın yapacağı gibi çenemi tutmadan önce avucuyla yanağımı okşadı.

İrkilip çekilmeye çalıştım ama tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı.

Beni inceleyen kara gözleri yakıcıydı. "Bu fiziksel forma büründüğüm için senin o kindar zihninden geçenleri hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Parmaklarıyla sıkarken bile kaşlarını neşeyle kaldırdı.

Gözlerim doldu ama acı yüzünden değil. En azından fiziksel olarak. "Neredeyse üç yüz yıl bekledim, istediğin her şeyi yaptım ve sen hâlâ kocamı bana geri vermedin."

"Vermedim mi?" Gözlerini kapatıp hafifçe gülümsedi.

Yakınlığım derimin altında kaynıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Bu işkenceye hemen son verebilirdim.

Gözleri yeniden açıldığında, uzun bir uykudan sonra bilinci yerine gelmiş gibi tekrar tekrar göz kırptı. Yüzüme odaklanınca gözleri panikle büyüdü. "Yüce Tanrım." Yanmış gibi çekilerek beni sıkıca kavrayan elini çekti.

Yüce *Tanrım*.

Ateşin Kaderi asla böyle bir şey söylemezdi.

"Elijah?" diye sordum çekinerek.

Ağır bir nefes alıp kollarını bana dolayarak bedenimi kendine doğru çekti. "Evet, aşkım. Benim." Sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Hâlâ buradayım. Bunca zamandır buradaydım. Beni Hiçlik'te bulduğundan beri." Sesi boğuktu. "Bu hiç bitmeyen bir kâbus. Her şeyi görüyor, her şeyi duyuyorum ama bedenim ve kelimelerim benim kontrolümde değil."

"Peki beni görebiliyor musun?"

"Seni görüyorum. Izdırabını, kalp kırıklığını."

İçim umutla doldu. "O zaman çok geç değil. Seni henüz kaybetmedim."

"Kaybetmedin." Dudakları önce yanağıma, sonra dudaklarıma dokundu.

Gözyaşlarım öpücüklerimizle birleşene kadar uzun bir süre dudaklarının tadını çıkardım. "Niyetim bu değildi." Hıçkırarak başımı salladım. "Bana söz verdiği şey bu değildi."

"Malachi hakkında seni uyarmıştım, değil mi sevgili Sofie? Ona güvenilmemesi gerektiği konusunda. Senden her şeyini alacağı konusunda."

Suçlama mevsimi çoktan geçmişti. "Ne yapmalıyım?"

"Sana verecek bir cevabım yok." Elijah'ın yanakları da gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Ama bil ki ben burada senin yanındayım. Yalnız değilsin. Acın benim acım." Öpücüğü sanki zamanımız tükenmek üzereymiş gibi çılgınca, çaresizlik ve aciliyet dolu bir hal aldı.

Ben de aynı yoğunluğa ayak uydurdum. Ellerimiz tenimizden ve terastan gelen serin havadan başka bir şey kalmayana kadar birbirimizin kıyafetlerini parçaladı.

Elijah'ın ilk itişiyle haykırdım ve yüzyıllardır sımsıkı sarıldığım anılar geri gelirken rüya gibi bir his beni ele geçirdi. Beni yatağa yapıştırırken bacaklarım kalçalarına dolandı ve ellerimiz başımın üzerinde birleşti. Üzerimdeki ağırlığını ve beni tamamen doldurmasının lezzetli yakışını hissetmek için o kadar uzun süre beklemiştim ki bu ana sonsuza dek tutunmak için her şeyimi feda edebilirdim.

"Gördün mü aşkım? Sana ihanet etmedim."

Tınısındaki ani değişim ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Malachi gittiği kadar çabuk geri dönmüştü.

Kalçaları durakladı ve bana zalim gülümsemesini göstermek için geri çekildi. "Kocan her zaman seninle." Sertçe içime girerken nefesim kesildi, elleri kemiklerimi ezecek kadar ellerimin etrafında büküldü. "*Herhangi biri* tarafından bana verilecek herhangi bir zarar, onun tarafından da hissedilecek."

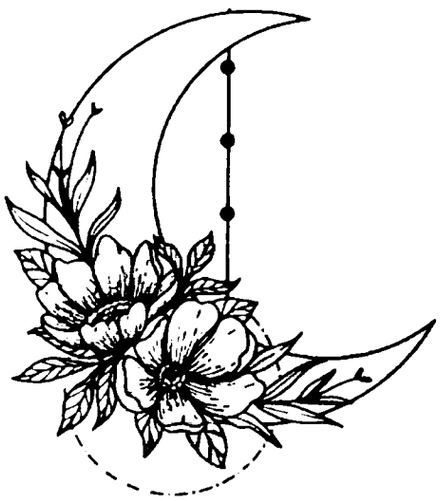
İntikam almayı planlıyorsam diye çok da üstü kapalı olmayan bir uyarı.

Yutkundum. "Ben yanındayken sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ben öyle düşünmüyorum. İyi bir hizmetkâr olursan, belki zaman zaman onu görmene izin veririm." Aleti hâlâ içimde bir halde beni döndürüp kucağına oturttu. "İyi bir hizmetkâr olacak mısın?" Sıcak elleriyle kalçalarımı okşuyor, devam etmemi isterken onları sıkıyordu.

Altımdaki canavarın ötesine, derinlerde saklı sevdiğim adama baktım. "Öyleyim." Kalçalarımı oynattığımda Malachi gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Elijah'ı bu kâbustan kurtarmanın bir yolunu bulana kadar onu koruyacaktım.

On İkinci Bölüm
Zander

Ulysede'in girişine indiğimizde hava kararmaya başlamıştı ve gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Yine de şaşırmamalıydım. Nymph'lerin diyarlarımıza saldığı iyileştirici güce şahit olmuştum. Uzun zamandan beri kaderin gazabına uğramış olan uçurumdaki ıssız topraklar bu sabah güneşin doğuşundan itibaren çimden bir halı ve su damlacıklarıyla kutsanmış durumdaydı.

Yine de böylesi bir dönüşüm? Daha birkaç gün önce çorak bir arazide duruyordum, şimdi ise yükselen ağaçlar sanki henüz açılmış gibi krallara layık yepyeni bir yol oluşturmuştu.

Ayakları taşa değince Abarrane birkaç adım tökezledi. "Bu hayvanlarla seyahat etmenin daha iyi bir yolu olmalı," diye homurdandı Valk'a ters ters bakarak.

Valk onu görmezden geldi ve dikkatini yakınlardaki bir açıklıkta dinlenen Caindra ve küçük yeşil arkadaşına verdi.

"Neden onlardan birine sormuyorsun?" Şehre giden geçit boyunca sıralanmış ürkütücü kanatlı yaratıklara baktık. Rahatlıkla

benim iki katım kadardılar ve kesinlikle iki kat daha güçlüydüler, vücutları kaslarla şişmişti ve krallığın iki hilalli ay işaretini taşıyan zırhlara bürünmüşlerdi.

Beni asıl tedirgin eden onlar değildi. Beni tedirgin eden siyah gözlerini bize dikmiş ve bir duvar oluşturmuş soluk tenli savaşçılardı.

"Müttefiklerimiz bunlar mı?" Abarrane'in ses tonu kuşkularımı paylaştığını gösteriyordu. Sert duruşlarında bize yardım etmek için burada olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu ama eğer Caindra buradaysa Romeria da burada demekti ve ona ulaşmak için her birini kesip geçecektim. "Valk!"

Turuncu canavar devasa kafasını bize doğru sallayıp yeşim yeşili gözlerini kısarak bana baktı. Sofie'nin saldırısının sırtında kömürleştirdiği pullar Kazimir'i şifacılara teslim etmek için yarığa indiğimizde göründüğünden daha az zarar görmüş görünüyordu. "Ben dönene kadar burada kal."

Valk başını geriye doğru eğip dişlerimi takırdatan ve bu dağ silsilesindeki her zirveden yankılanacak kadar yüksek, tiz bir çığlık attı.

Abarrane kaşlarını çattı. "Bu bir evet mi?"

"Daha çok *defol git başımdan* demek." Sofie'yi kışkırttıktan sonra onu suçlayamazdım.

Kapıya ve Nymph'lerin bariyerine doğru yürürken engellenmeye karşı kendimi hazırladım. Artık daha yakın olduğumuz için, kafataslarından küçük, kör boynuzlar gibi çıkan kemikleri seçebiliyordum. Gerçekten de korkunç yaratıklardı. "Ben Islor Kralı Zander. Kraliçe Romeria'yı görmeye geldim."

Sinir bozucu savaşçılardan biri öne çıktı. "Taç giymiyorsun!" diye bağırdı gür bir sesle.

Bu kadar basit bir ifade bile göğsüme saplanan bir balta kadar acı vericiydi. Artık Malachi gelmiş olduğuna göre, nadiren taktığım taç muhtemelen bir daha asla başımda olmayacaktı.

Abarrane iki kılıcını da çekerek, "O Islor'un tek gerçek kralı," diye bağırdı, "ve sen onunla bu şekilde konuşmana izin verecek bir taç giymiyorsun."

Zihnimin algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde savaşçı duvarı yaylarını çekti ve metalleri merth ile parıldayan on altı ok, komutanıma doğrultuldu.

Yaratık bana bir dişi canavarı hatırlatan sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

Buraya kadar incinmiş egolar yüzünden ölmek için gelmemiştik. "Abarrane. Geri çekil."

Bir an sonra kılıçlarını indirdi.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Oredai. Cindrae'a komuta ediyorum."

Sesinin cam kırılmasına benzediği gerçeğini görmezden geldim. "Pekâlâ Oredai, zarar görmeden geçmemize izin vermeni öneririm. Kraliçe beni bekliyor ve beni dışarıda tuttuğunuzu öğrenirse ikimizden biri onun gazabına uğrayacak ve bu ben olmayacağım."

Oredai bir emir verince çekilen oklar sanki hiç orada olmamışlar gibi kayboldu. "Sizi bekliyor."

"İlginç. Neden bununla başlamadın?"

Karşılık veren gülümsemesi ürkütücüydü. "Size ona kadar eşlik edeceğiz."

★

"İtiraf etmeliyim ki bugün beklemediğim şeyler arasında en tedirgin edici olanı bu olabilir." Daha fazla yaklaşmaktan korkarak

Jarek'in odasının kapısından uyuyan hallerini izledim. Romeria yollarımızı ayırdığımız zamanki haliyle aynı görünüyordu, tepeden tırnağa canavar kanıyla kaplıydı. Jarek'in giysileri çıkarılmış ve üstüne bir battaniye örtülmüştü. Bu mesafeden bile karnında gümüş renginde parlayan yarayı fark etmek kolaydı.

Corrin fısıldayarak, "Wisp'ler onun üzerinde çalışırken Majesteleri yanından ayrılmadı," dedi. "Banyosu soğudu, yemeği soğudu ama yine de uykuyla savaşıp artık dayanamayana kadar orada kaldı."

"Peki teşhis nedir?" diye sordum. Zorya, vrog denen tanımadığımız küçük bir yaratığın özellikle etkili zehrinden bahsetti.

"Ona göre yaşayacak." Başını koridorun sonunda sessizce bekleyen Oredai'ye doğru salladı.

Corrin'in yüzü nefretle buruştu. "Jarek'in içten içe zehirlendiğini biliyordu ve Jarek ölümle burun buruna gelene kadar bundan bahsetmedi. Onun sözüne güvenip güvenemeyeceğimizi siz söyleyin, Majesteleri." Corrin belli ki güvenmiyordu ama o kimseye güvenmezdi. Muhtemelen bu yüzden hep iyi geçinmiştik.

"Hayır, güvendiğimi sanmıyorum." Oredai kapıdan kaleye doğru yürürken ne rolü ne de şu anda Ulysede'de yaşayan meraklı çeşit çeşit yaratıklar hakkında herhangi bir soruma yanıt vermişti. Abarrane ona bir kralın huzurunda olduğunu hatırlattığında, sırıtışı alaycıydı.

"Sonunda bize söylediğinde Majestelerini duymalıydınız," diye homurdandı Zorya. "Sanırım biraz kıvılcımı kalmış olsaydı, onu oracıkta yakardı."

"Ondan hoşlanmadım," diye dudak büktü Abarrane. "Hiçbirinden hoşlanmadım."

"Etrafımı nasıl da şüpheci bir grupla çevirmişim?" Kısa bir an gülümsedim. "Onlarla çalışmak için onları sevmek zorunda

değiliz ve şu an müttefiklere her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Ayrıca, Kienen ve Radomir'den ne kadar nefret ettiğimizi hatırlayın." Oysa şimdi onları en sadıklarımız arasında görüyordum. "Bu wisp'lerin şifacı olduğunu söylüyorsun. Bu iyi bir şey. Onlara ihtiyacımız var."

"Bunu söylüyorsunuz çünkü nasıl çalıştıklarını görmediniz." Gözleri hâlâ uyuyan komutanında olan Zorya yüzünü buruşturdu. "Ben büyücülerin dokunuşunu tercih ederim. Onlar çok daha nazik."

Kıkırdamama engel olamadım. "Hepinize iyileşmeyi kabul etmenizi emretmek zorunda kaldığım bir zamanı hatırlıyorum." Eldred Ormanı'nın derinliklerinde, Cirilea'yı Atticus'a kaptırdıktan sonra kaçmak zorunda kaldığımız zaman. "Her ne olursa olsun, Romeria onu iyileştiremezken bu wisp'ler onu iyileştirdi." Lejyonere karşı çelişkili duygularım olsa da -esas olarak Romeria ile arasındaki bağı ve onun güvenliği konusunda bana sürekli meydan okuması- ben yanında olamadığımda, Romeria'nın yanında olmasını tercih edeceğim başka kimse yoktu. Tercihen yatakta da yanında *olmamasını* tercih ederdim ama.

Zorya, "Onu odasına götüreceğiz, böylece uyandığında siz de yanında olursunuz," diye ısrar etti.

Bencil yanım onu hemen rahatsız etmek istiyordu. Paylaşmam gereken çok şey vardı ve sadece onun varlığıyla rahatlayabilirdim ama Malachi ve Sofie'yle ilgili haberlerin, acilen ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi çalmasından korkuyordum. Bu dünyada, bu anahtar büyücü ve kraliçe rolünde hâlâ çok yeniydi, her gün daha çok şey öğreniyordu ama yine de dün gece hiç kimse onun uçuruma ait olmadığını iddia edemezdi. Acımasızca saldırıp bulabildiği her şeyi fırlatmış, yoktan silahlar yaratmış ve kendini tükettiğinden emin olmamdan çok sonra bile devam etmişti.

"Söylemem gereken her şey sabaha kadar bekleyebilir." Kapıyı dikkatlice kapattım.

"O halde banyonuzu hazırlayayım," dedi Corrin.

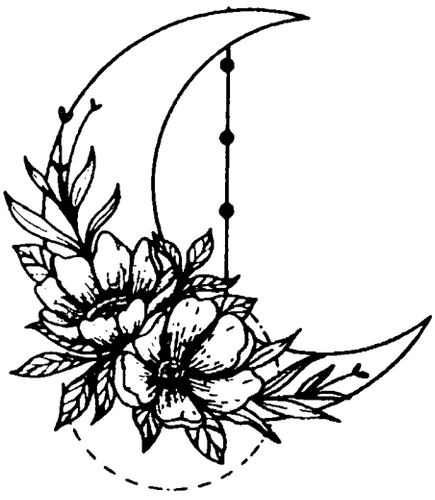
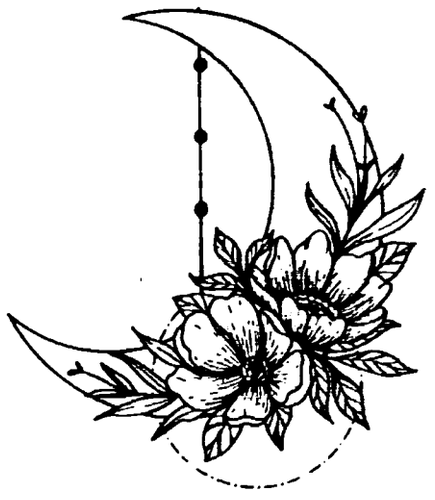
"Gerek yok. Uçuruma dönüyorum." Bu gece hiç dinlenmeyecek ve kılıcımı en iyi şekilde kullanacaktım. "O uyandığında, öğrendiğim hiçbir şeyi anlatmayın."

Zorya, "Anlatılacak hiçbir şey söylemediniz," dedi.

"Güzel. Onu bilgilendiren kişi ben olmak istiyorum."

Koridorda yürürken Abarrane de benimle birlikte geldi. "Onsuz geri döndüğünü öğrendiğinde, derinden bir şerit koparacağını biliyorsun."

Sırıttım. "Ona kırbacı ben vereceğim."

On Üçüncü Bölüm

Atticus

Suyun sürekli damlaması neredeyse bileklerimden bağlı olmaktan daha acı vericiydi.

Neredeyse.

Bu metal kelepçelerin tenimi yakması bir yana, artık kollarımı hissetmiyordum. Bilincimi yeniden kazandığımda ve kendimi bu nemli mahzende zırhımdan sıyrılmış ve bir kafese kapatılmış bulduğumda uyuşmuşlardı. Ostros'ta olduğumu düşünüyordum. Hava özellikle serin olmasa da üzerimde ince bir örtüden başka bir şey olmadan titreyerek kendimi bir köşeden diğerine sürükledim. Vücudum yaralarıma karşı savaşıyor olmalıydı. Beni bu deliğe getirmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama yanımdaki ve sırtımdaki ağrı, gemidekine kıyasla hissedilir derecede azalmıştı.

Kierli caninin balta sapı yüzünden başım daha çok ağrıyordu. Buradan çıktığımda onu öldürmekten zevk alacaktım.

"Savaşta dilini mi kaybettin?" diye seslendi gür ve aksanlı bir ses.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım. Mahzende kırmızı kıyafetler içinde gümüş saçlı bir adam duruyordu. Şayet giysileri onun Kral Cheral olduğunu göstermiyorsa, başındaki mücevherli taç kesinlikle gösteriyordu.

"Özür dilerim, bir şey mi söyledin?" Beni sersemliğimden kurtaran şey onun sesi olmalıydı.

Soluk mavi gözlerine ulaşmayan bir gülümseme takındı. "Ölümlüler tarafından fethedilmenin nasıl bir his olduğunu sordum."

"Bilmem."

Kafese yaklaştığında yüz hatlarındaki ince çizgiler belirginleşti. Ölümlü kral kaç yaşındaydı? Altmışını geçmiş olmalıydı. "Şu anda bile, zincirlere bağlı ve yanında kemirgenlerden başka kimse yokken büyük Gaspçı Kral Atticus yenilgiyi kabullenmeyi reddediyor."

"Buna öyle mi diyorsun? Yenilgi?" Zayıfça gülümsedim. "İhanetinize destek veren tüm doğu lordları bir hücreye kapatıldı ve kardeşim Cirilea'yı geri almak için döndüğünde -eğer henüz dönmediyse- Islor'u onlardan sonsuza dek kurtaracağına söz verebilirim. Onlar olmadan hiçbir şeyiniz yok."

"Sen varsın."

Acı acı kıkırdadım. "Zander benim hayatım için pazarlık yapmaktansa, topal bir at için pazarlık yapmayı tercih eder," diye iddia ettim ama sözlerime inandığımdan emin değildim.

Bu arada, dama oynamayı bile bilmiyorum.

O büyücünün sesi sık sık kulağımda çınlıyordu. O olmasaydı, o gece Keçi Tepesi'nin dışında ölebilirdim. Benim ölmemi istemek için her türlü sebebi olan Romeria ile açıklanamaz bir şekilde bağlantılı olduğundan emindim. Öyleyse neden bu büyücüden beni kurtarmasını istemiş olsundu ki? "Tabii Zander

beni kendi elleriyle öldürmek için yanıp tutuşmuyorsa," diye düşündüm yüksek sesle. Tek mantıklı açıklaması buydu. "O zaman bu anlaşmadan topal bir at kazanabilirsin."

"Göreceğiz." Kral Cheral'ın sert bakışları hırpalanmış bedenimin üzerinde gezindi. "Adamlarım savaştan sağ çıkmana şaşırdı. Söylenenlere bakılırsa ölmüş olmalıymışsın."

"Şu zincirleri çıkar da tekrar denesinler."

"Ben aptal değilim. Kılıçtaki hünerin dillere destan." Parmaklarını şaklattı. "Temizleyin onu! Ölüm kokuyor. Onun yanında durmaya dayanamıyorum."

İki genç kadın hizmetkâr ellerinde su kovaları ve bezlerle koşarak gölgelerin arasından çıktı. Muhafızlar kafesin kapısını açtı. Kapı gürültülü bir gıcırtıyla açıldı ve hizmetkârlar başları eğik bir şekilde içeri girdiler.

Daha önce gemide olanları hayal mi etmiştim? Derin bir nefes alıp ölümlü kanlarının kokusunu içime çektim ama gemide olduğu gibi, içimde hiçbir şey kımıldamadı. Dürtü yoktu, arzu yoktu. Kaderler, Romeria bunu nasıl başarmıştı? Fark etmezdi. Görünüşe göre Zander her zaman istediği şeyi elde ediyordu; Malachi'ın lanetinden kurtulmuştu.

Ancak ne pahasına, merak ediyordum.

Hizmetkârların nabzı korkuyla atıyordu. İlk kez mi bir Islorlunun yanına geliyorlardı? Onlar bezleri kovalara daldırıp bacaklarımdan başlarken sinirlerini yatıştıracağını umarak hareketsiz kalmak için bilinçli bir çaba sarf ettim.

Nazik dokunuşlarıyla ılık su tenimden aktı. Bu bana göğsüme oku yediğim ve Gracen'in benimle ilgilendiği, derimdeki kanı yıkayıp bana damarını verdiği geceyi hatırlattı.

Ve sevgisini.

Hâlâ kalenin içinde beni bekliyor muydu? Ölümlüleri infaz etmeye devam ederken kan lanetinin sona erdiğini bildiğimi öğrendiğinde ne diyecekti? Bu olaydaki payımdan dolayı affedileceğimi sanmıyordum. O mektup elime geçtiği anda cinayetleri durdurmalıydım. Romeria'ya alaydan başka bir şeyle karşılık vermeliydim. İyi bir kral böyle yapardı.

Belki de Gracen'in benden artık hoşlanmaması en iyisiydi. Kan laneti olmadan bir ölümlü olarak kalacak ve zaten sadece birkaç on yıl yaşayacaktı. Ayrı olmamız ikimiz için de en iyisiydi.

"Gaspçı kralın düşüncelerini bu kadar kasvetli yapan nedir?" diye sordu Kral Cheral.

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "Onca karın var ve sen hizmetkârlarının esirini yıkamasını izlemeyi mi tercih ediyorsun?" Kızlar gövdemi yıkamaya koyuldular, pisliği temizlemek için hızla çalışıyorlardı.

Hakaretimi duymazdan geldi. "Yakalanalı günler oldu. Susamış olmalısın." Ayakları çıplak, sade, tüllü beyaz bir elbise giymiş başka bir ölümlüyü işaret etti. "Ona damarını ver."

İki hizmetkâr köşeye çekilerek üçüncünün bana yaklaşması için yer açtı. Yüzü göğsümle neredeyse aynı hizada, soluk sarı saçları olan genç ve ufak tefek bir kadındı. Bileğini ağzıma doğru tutarken bakışlarını kolundan ayırmadı.

Nefis kokuyu içime çektim. "Yasemin ve limon otu. Çok hoş bir kombinasyon." Sözlerimle birlikte, dudaklarım onun narin tenini sıyırarak tüylerini diken diken etti.

Birkaç saniye bekledikten sonra yeşil gözleriyle bana baktı. Narin vücudu titrese de nabzında hiçbir korku belirtisi yoktu. Hissettiğim tek şey damarlarını sunan ölümlülerden daha önce birçok kez hissettiğim yoğun beklentiydi.

İlginç.

"Sadece su, lütfen."

Yüzünde önce şaşkınlık sonra ise hayal kırıklığı belirdi.

Bu da ilginçti.

"Onu geri mi çeviriyorsun?" Kral Cheral'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama sonra sanki anlamış gibi omuzları çöktü. "Ah, evet, elbette. Zehirden korkuyorsun. Yine de seni temin ederim, zehir Kier'e ulaşmadı."

Romeria'nın başardığı şey hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama neden olsundu ki? Yine de bu sırrı olabildiğince uzun süre saklamak en iyisiydi. Kan yoksunluğu yüzünden zayıf olduğuma inanırlarsa, nöbet tutan muhafızlar dikkatsizleşeceklerdi.

"Beni esir tutan bir adama güvenmememi anlayışla karşılayacağını düşünüyorum."

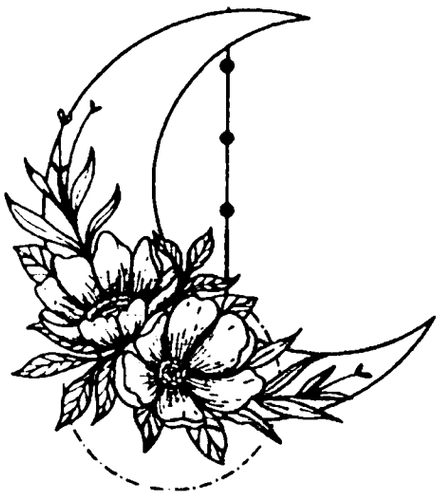
Parmaklarını şaklattı ve genç ölümlü uzaklaştı. "Ona güven olmaz. Zincirlerini çıkarmayın ve temizlenirken bir şey yapmaya kalkarsa karnına bir mızrak saplayın. Buna dayanabilecek mi görelim." Kral Cheral ayrılırken beyazlı kadın da bana şöyle bir bakarak arkasından gitti.

İki hizmetkâr kanı ve kiri temizlerken kalan muhafızlar silahlarını doğrulttu. Omzumda göremediğim yaranın acısıyla irkildim. Hizmetkârlardan biri kovasını düşürüp ayaklarımıza su sıçratınca muhafızların söylenmesine neden oldu. Diğeri devam ederken o yeni bir tane getirmeye gönderildi. Bu seferki yüzüme bakıp boynumdaki kurumuş kanı yıkarken duygularını saklamaya çalışmadı. Malachi'ın iblisleriyle ilgili masallar dinleyerek büyüdüğüne ve her kelimesine inandığına şüphe yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım, elimden geldiğince samimi bir ses tonuyla.

"Onunla konuşma!" diye bağırdı bir muhafız, dilimi becerriksizce konuşarak.

Muhtemelen bana yeni bir yara açacak bir karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Beni anladıysa bile, sözlerim korkusunu hafifletmedi.

On Dördüncü Bölüm

Tyree

Avucumla gözlerimi kapattım, yükselen güneşin denize vuran parıltısı bu sabah özellikle gözümü kamaştırıyordu.

"İyice dinlenirsen daha iyi olursun," diye seslendi Kaptan Aron. "Prensesin kaldığı kamarada ikinci bir sedir var."

"Boğazımı kesmek isteyen bir Islorlunun yanında mı yatayım? Olduğum yerde gayet iyiyim." Denize açıldığımız ilk geceden beri, tuvalet ihtiyacım dışında, ana güvertedeki bu noktadan hiç ayrılmamıştım. Tahta sandıklar bana oturacak bir yer ve iyi bir görüş açısı sunuyordu, ayrıca sırtımdaki direk beni destekliyordu.

Ölmek için iyi bir yer gibi görünüyordu.

İç çekti. "Keyfin bilir."

"Konuşmayı seven birisin. Ayakta mı uyuyorsun?"

Kaptan Aron dümenden nadiren ayrılıyor, bir seferde bir ya da iki saatten fazla uzaklaşmıyordu.

Omzunun üzerinden sırıttı. "Yatakta tembellik etmemi isteyeceğini sanmıyorum. Bu sular pek çok sınava gebe ve ikincim

gemiye zamanında ulaşamadı. Bu grubun geri kalanı? Bizi oraya kadar götüreceklerine güvenmiyorum."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Annika'nın ipek kemerini çözüp kalçamdaki hançer yarasını kontrol ettim ve kan damladığını fark edince yüzümü buruşturdum. Günler geçmiş olmasına rağmen kanın durduğuna dair bir işaret yoktu. Bu, esaret altında geçirdiğim haftalar boyunca aldığım yaralardan çok daha beterdi.

Prensesin bıçağı kalçama saplarken ne yaptığını bildiğinden emindim. Hançerin pürüzsüz, bronz sapını inceledim. Bir kader simgesi. Elbette Islorlu bir prenses daha aşağısını taşımazdı. Tıpkı sahibi gibi aldatıcı bir şekilde narindi ve muhtemelen benim çöküşüm olacaktı.

Tıpkı sahibi gibi.

İti an çomağı hazırla.

Annika bir bisküvi kemirerek aşağıdaki güverteden çıktı. Dolgun sarı saçları hafifçe keçeleşmişti. Kanımla lekelenmiş bir elbise ve güveler tarafından yarısı yenmiş bir örtüyle denizde geçirdiği birkaç güne rağmen hâlâ muhteşem görünüyordu.

Kız kardeşimin düğünü öncesinde Cirilea'ya ilk vardığımızda ve Kral Eachann ile Kraliçe Esme'nin kızı Prenses Annika Ascelin ile göz göze geldiğimde, onun kim olduğunu, *ne* olduğunu ve Islor'a neden geldiğimi hatırlamam birkaç dakikamı almıştı.

Kesinlikle onunla yatmak için gelmemiştim.

Annika'nın güzelliğinin eşi benzeri yoktu, o kadarını kabul ediyordum. Boyunlarını açan ve damarlarını sunan sonsuz sayıda aptala sahip olmasına şaşmamak gerekti. Onun kraliyet ailesinden olması ustalıkla işlenmiş bir bıçağın keskin kenarıydı.

"Bana bisküvi getirdin mi?" diye sordum karnım guruldayarak.

Sesimi takip etti ve görüntümden iğrenmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Nerede olduklarını biliyorsun."

"Sakat bacağımla merdivenler zor oluyor." Gerçek şu ki zar zor ayakta durabiliyordum ama bu gemideki kimsenin ne kadar savunmasız hale geldiğimi bilmesini istemiyordum.

"O zaman belki de Cirilea'daki son derece konforlu odanda kalmalıydın."

Orada kalsaydım şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdum. Başımı salladım. "Yere düştüğünde yaralı bir hayvanı tekmelemekten hoşlanıyorsun."

"O yaralı hayvan beni öldürmeyi planladığında ve acı çekmeyi hak ettiğinde mi?" diye çıkıştı. "Kesinlikle."

Yakındaki bir kenevir ipinin ucu aniden doğruca yaramın üzerine indi. Çığlık attım ve acıdan görüşüm bulanıklaştı. Bir an için bayılabileceğimi düşündüm. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordum kesik kesik nefesler alarak. Keşke Atticus'un yakınlığımı bastırmak için bana taktığı şu lanet kelepçelerden kurtulabilseydim.

Memnun bir gülümsemeyle yelkenlinin kenarına doğru ilerleyip güzel mavi bakışlarını denizin üzerine çevirdi.

Annika'ya bakmak çok güzel olsa da onun merhametsiz olduğunu bir kez daha hatırlamış olmuştum.

Hançeri pantolonumun cebindeki kılıfına soktum.

"Rüzgâr hızlandı," diye belirtti. Benimle konuşmadığını biliyordum, sesindeki nefret kaybolmuştu.

Kaptan Aron onu başıyla selamladı. "Evet, şu an hızlı gidiyoruz."

"Westport'tan ne kadar uzaktayız?"

"Kesintisiz birkaç gün."

"Peki sirenlerin bizi bulmasına ne kadar var?"

"Çok uzun sürmez. Şurayı görüyor musun?" Küçük, kayalık bir adayı işaret etti. "Orası Diş olarak bilinir. Orayı geçtiğimizde onların bölgesine girmiş olacağız."

Titredi, soğuktan olmadığını biliyordum çünkü şafakla birlikte gelen esinti ılıktı.

"Onu masallarla korkutuyorsun," diye seslendim kendimi tutamadan. Neden onun sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordum ki? Titremesi umurumda olmamalıydı, onun yüzünden ölüyordum.

"Masallar mı?" Kaptan Aron şaşkınlıkla bana baktı. "Neden böyle bir iddiada bulunuyorsun?"

"Çünkü Westport'tan Northmost'a kadar yelken açıp geri döndüm ve hiçbir yara almadan çıktım."

Annika homurdandı. "Tek masal onunki."

"Tamam. Nasıl istersen." Direğe yaslanıp gözlerimi kapatarak uyuyor numarası yaptım.

Bir... iki... üç...

"Bu küçük maceran ne zaman oldu?"

Gözlerimi araladığımda, onu gözlerini kısmış bana bakarken buldum. "Neredeyse bir asır önce." Romeria'nın doğumundan çok önce.

"Bir gemiyle mi?" Artık kaptanın da ilgisini çekmiştim.

"Rüzgârı ve denizi manipüle etmekte usta bir elementalin olduğu küçük bir kayık. Kıyı şeridinden ayrılmadık. Neredeyse birkaç kez kayalıklara vuruyorduk," diye itiraf ettim, "ama herkesin o çok korktuğu sirenlerden biriyle yolumuz kesişmeden oraya gidip dönmeyi başardık." Babam bunun yapılamayacağında ısrar etmişti ama eğer bir mucize olur da başarırsam ve kendimi kan arzusuna kapılmış bulursam, geri dönmeye cesaret edemezdim zira kalbime bıçağı kendisi saplayacaktı. Abartmıyordu.

Aptalın yanıldığını kanıtladığım için mutluydum.

Annika meraktan alt dudağını ısırdı. "Nereye gittin?"

"Northmost'a ve kırsalda kaldım. Türünüzün kanımın kokusunu ne kadar çok sevdiği düşünülürse, Islor'da seyahat etmek çok tehlikeliydi." Kanımın kokusu iştahını kabartıyor muydu? Günlerdir beslenmemiş bir Islorluya göre hiçbir şey belli etmiyordu.

"Ne kadar sıkıcı," diye mırıldansa da yüzünde okuyamadığım başka bir şeyin belirtisini yakaladım.

"Biraz sıkıcıydı, yine de bir süreliğine kendime uygun bir eğlence bulmuştum."

Yüzünde anladığına dair bir ifade belirdi. "Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim, yeşim gözleri bastırılmış anıları deşerken bile.

Annika kollarını göğsünde kavuşturdu. "Islor'da ne kadar kaldın?"

"Malachi'ın iblislerinin korktuğumuz kadar yozlaşmış ve isyankâr olduğunu görecek kadar uzun bir süre." Bu korkunç anı dişlerimi sıkmama neden oldu. "O zamandan beri hiçbir şey değişmedi. Hâlâ kan için her şeyi yaparsınız."

Aynı şekilde suratını astı. "Ölümlülerin hayatına benden daha fazla değer veriyormuşsun gibi davranma. Bu kadar çok Islorlu senin yüzünden öldü. O zehri diyarıma yayan sensin. Zehir yüzünden kaç ölümlünün idam edildiği hakkında bir fikrin var mı?"

Birbirimize bakarken derin bir sessizlik oldu.

"Bunu ikinize de söylemekten nefret ediyorum ama bu gemide o kadar güçlü büyücülerimiz yok ve kesinlikle kıyı şeridinden geçmiyoruz. Sirenlerin şarkısını yakında duyacaksınız ve o zaman onların varlığını inkâr edemeyeceksiniz."

Omuz silktim. "Ben zaten ölüyüm. Bu Islorlunun elinde ölmektense, denizde ölmeyi tercih ederim."

Kaptan Aron'un bakışları önce kalçama, sonra da çizmelerime kaydı. Herif orada mücevherler sakladığımı biliyordu ama onlara el koymaya çalışacak kadar aptal değildi. Henüz. "Korkunç sirenlerle ilk yüzleşen ve hikâyesini anlatacak kadar yaşayan Kaptan Finnigus'un hikâyesini hiç duydunuz mu?"

"İçimden bir ses duymak üzere olduğumu söylüyor," dedim kuru bir sesle.

"Şöyle bir şey." Odağını tekrar ufka çevirdi. "Üç gemi Cirilea'dan birlikte ayrılmış, uçurumun ayırdığı sevdiklerine kavuşmak için Skatrana'ya gidiyorlarmış. Gemilerden ikisinde elfler varmış, üçüncüsü ise sadece ölümlüleri ve erzak taşıyormuş. Sıcak ve güneşli bir günde, tam Diş'in yanından geçerlerken çok güzel bir şarkı duymuşlar. Şarkı üç gemi kaptanının kendilerine hâkim olamayacağı kadar coşkulu ve sarhoş edici bir hal almış. Rotalarını değiştirmişler ve denizin derinliklerine doğru yelken açmışlar.

"Sirenlerin şarkısı o kadar etkileyiciymiş ki insanlar bizzat kaderlerin sesini dinlediklerine inanmış ve daha da yaklaşmak için çaresizce teker teker denize atlamış, ta ki gemilerdeki insanlar aşağıda kalanların suyun altına çekildiğini ve yaratıklar tarafından yutulduğunu görene kadar."

Annika yüzünü buruşturdu.

"Yine de bunu görmelerine rağmen şarkılar devam etmiş ve insanlar aşağıda ne olduğunu bilmelerine rağmen, büyülenmiş bir halde kendilerine hâkim olamayarak atlamaya devam etmiş. Bu yüzden başlarına örtüler ve gömlekler bağlamış, sirenlerin şarkısını bastırmak için ellerine geçen her şeyi kullanmışlar ki ölümcül bir yüzüşe kalkışmasınlar. Çoğunlukla işe yaramış."

"Yapmanız gereken tek şey bu mu yani? Kulaklarınızı tıkamak mı?" diye sordu Annika dalgın bir biçimde omuzlarındaki örtüyle oynayarak.

"Sadece sirenlerle uğraşmak zorunda olsaydık, elbette hepsi bu olurdu. Kaptan Finnigus'a göre gemiye saldıran onlar değil, sulardan çıkan büyük pullu bir canavarmış. Denizde kaybolmadan önce iki gemiyi parçalamış. Sadece ölümlülerin bulunduğu kendi gemisine dokunmamış. Perişan haldeki kaptan, adamlarının yarısı ölmüş olsa da gemisini sağlam bir şekilde Westport'a ulaştırmayı başarmış. Aklına gelen tek açıklama sirenlerin ve canavarın ölümsüzlerin peşinde olduğuymuş. Bir daha denize açılmayı reddetmiş ve kalan günlerini Westport'ta geçirerek herkesi tehlikelere karşı uyarmış. Bazıları dinlemiş. Yine de sizin türünüzle yelken açmaya cesaret edenlerden bir daha haber alınamadı."

"Geminizi parçalayacak büyük pullu yaratıklar var ve yine de bir avuç mücevher için bizi Westport'a götürmeyi kabul ettin." Sahte bir şüpheyle çenemi kaşıdım. "Kulağa gayet makul geliyor."

Kaptan Aron göz kırptı. "Mücevherlerimi severim, ayrıca bu süreçte birkaç numara öğrendim." Gevşekçe sarılmış atkıyı boynundan alıp kulaklarını örtecek şekilde başının etrafına doladı. "Herkes kendini korusun. Diş geliyor!"

Etrafımızdaki denizciler de sanki aynı şeyi sayısız kez yapmışlar gibi hazırdaki giysi parçalarını çıkardı.

Onları izleyen Annika örtüyü ikiye ayırıp onlar gibi bağladı ve bir şekilde bunu modaya uygun hale getirmeyi başardı.

Kaptan Aron orada oturduğumu fark edip "Sen de aynısını yapmak isteyebilirsin;" diye uyardı.

"Eşarplarım taze bitmiş gibi görünüyor. Keşke birinin yedek örtüsü olsaydı."

Annika'nın örtüsünün diğer yarısı parmak uçlarından sarkıyordu.

Avucumu kaldırarak elimi uzattım. "Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum."

"Üzgünüm, seni duyamadım! Ne dedin sen?" Bileğinin bir hareketiyle kumaşı denize bıraktı.

Ben de öyle yapmasını bekliyordum. "Sorun değil. Ben bu grubun geri kalanı gibi güzel bir ses için yanıp tutuşmam."

Kaptan Aron dikkatini denize vermeden önce ikimize de başını salladı.

Sonraki yarım saat boyunca arkama yaslanıp herkesin kaba saba susturucularıyla uğraşmasını ve seslerini duyurmak için birbirlerine bağırmasını izledim. Sessizliğini koruyan Annika geminin yan tarafına yaslanıp düşünceleri çok uzağa gitmiş gibi ufka daldı.

İlk tatlı melodi kulak zarımı gıdıkladığında, o kadar zayıftı ki hayal ettiğimden emindim ama kendimi öne eğilmiş, gerçek olduğuna dair bir onay arayarak tekrarını beklerken buldum. Tekrarı saniyeler sonra etrafımdaki gürültüyü silen müzikal ve kadınsı bir tiz nota olarak geldi. Hayatımda hiç bu kadar güzel, bu kadar büyüleyici bir şey duymamıştım ve sesin yükselişini dinlerken kendimi gözlerimi kapatıp gülümserken buldum.

"Onları duyuyorsun, değil mi!" Annika'nın sözleri beni irkiltti.

Tek gözümü açtığımda, onu üzerimde dururken buldum. "Sen duymuyor musun?"

Burnunu oynattı. "Zar zor. Boğuk."

"Örtünü kaldır."

"Elbette bunu önerirsin. Yenmemi istiyorsun."

Dudaklarım sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, bundan çok hoşlanırım ama kastettiğin şekilde değil."

"Domuz." Topuklarının üzerinde döndü ama yanaklarının kızardığı gözümden kaçmamıştı, sonra tekrar suları gözlemeye koyuldu.

Artık daha fazla siren sesi duyuluyor, rahatlatıcı koro dalga dalga yükseliyor ve bacağımdaki zonklamaya rağmen bedenimi rahatlatıyordu. Çok geçmeden içimdeki özlemin çekimini, çekiciliğini hissetmeye başladım ve ayağa kalkmak, onlara bakmak umuduyla teknenin kenarına gidip eğilmek istedim.

Belki de parçalanarak ölmek istiyordum.

Belki de acılarıma hemen son vermeliydim.

"Radic. Çekil oradan!" diye bağırdı biri. "Radic!"

Döndüğümde, arkamdaki bir denizcinin denize atladığını gördüm. Saniyeler sonra sıçrayan suyun sesi duyuldu.

"Aptal herif atkısını yeterince sıkı bağlamamış!" diye homurdandı kaptan.

"İşte orada! Onu görüyorum!" Annika suyu işaret etti.

"Artık çok geç."

"Ne?" Annika ona bakakaldı. "Tam orada! Ona bir ağ atın!"

Kaptan küfredip bana doğru bakarken elini salladı ve adamlar geminin yanına koşup bir balık ağı atarken bir kargaşa çıktı. Adını bağırarak denizcinin dikkatini çekmeye çalıştılar. Tüm bu kargaşanın arasında sirenler şarkı söylemeye, çağırmaya devam ediyordu.

"Bir şey görüyorum! Bir şey görüyorum! Bu..." Annika durakladı ve sonra ağzı açık kaldı.

"Ne görüyorsun?" diye seslendim.

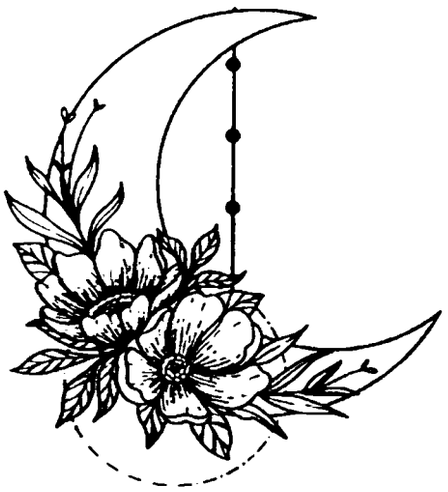
Yüzü telaşla buruşmuştu. "Böyle bir şey nasıl şarkı söyleyebilir... Ah!" Birkaç denizci bağırırken ve diğerleri dehşet verici bir manzaradan kaçar gibi geri çekilirken ellerini ağzına götürerek çığlık attı.

"Bunu görmem gerek." Ayağa kalkmak için çabaladım.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı kaptan ama Annika'nın dehşeti merakımı uyandırmıştı.

Korkusu arttıkça, yüzü beyazlaştı. "Kaderler aşkına, bu da ne?" Ufuktaki bir şeyi işaret etti.

Yakıcı bir acı beni vurduğunda, dikkatim ona odaklanmıştı.

On Beşinci Bölüm

Annika

"Bir şey görüyorum! Bir şey görüyorum! Bu..." Pembe, beyaz ve yeşilden yanardöner bir çiçek dürbününü andıran pullar suda parıldadı. Önce zarif bir beden, sonra bir diğeri, ardından yarım düzine daha suyun içinden ok gibi gemimize doğru ilerledi.

Sirenler bunlar mıydı?

"Ne görüyorsun?" diye bağırdı Tyree ama dikkatim etrafımızı saran bu efsanevi yaratıklarla, attıkları ağa uzanmaya hiç niyeti olmayan denize düşmüş denizciyi kurtarma çabası arasında gidip gelirken pek aldırış etmedim.

Birden suyun yüzeyinden yuvarlak bir yüz çıktı ve güneş ışınları çürüyen bir cesedinkine benzeyen benekli gri etini ortaya çıkardı. Ağzını açıp şarkı söylerken soğuk beyaz gözleriyle gemiyi tarıyordu. İğneye benzeyen diş sıralarından dehşete kapıldığım için şarkının belli belirsiz farkındaydım. "Böyle bir şey nasıl şarkı söyleyebilir... Ah!" Dört sirenin her biri Radic'in bir köşesini kapmak için derinliklerden fırlayıp dişlerini uzuvlarına

geçirirken ellerimle çığlığımı bastırdım. Onu suyun altına çektiklerinde, su yüzeyinin altında kıpkırmızı bir kan bulutu oluştu.

Bakışlarımı katliamdan ufka çevirirken midem bulandı.

Karanlık bir gölge suyu yarıp en az on yüzgeciyle yüzeyi yararak bize doğru geldi. "Kaderler, bu da ne?" Radic'i unutmuştum, yaklaşan canavarı kimse görmüyor muydu? Gemimizin iki katı uzunluğunda olmalıydı.

Kimse bana cevap vermedi. "Kaptan!" diye bağırdım. "Suyun içinde bir şey var, doğruca–"

Arkamda gelişen sahneyi fark ettiğimde sözlerim yarıda kaldı: Üç denizci Tyree'nin boynuna ham bir merth kordonu bağlarken bir diğeri botlarını çekip saklı ganimetin geri kalanını çıkarıyordu.

Altı kişi de kılıçlarını bana doğrultmuştu ve onlarla savaşacak gücüm yoktu.

"Ama sana mücevherlerle ödeme yaptık!"

Birkaç denizci güverte zeminine bakma nezaketini gösterdi.

Kaptan Aron çenesini salladı. "Acele edin ve işinizi bitirin."

Tyree'yi kaldırıp geminin bordasından aşağı atmalarını sessiz bir dehşet içinde izledim. Bir saniye sonra şiddetli bir gümbürtü duyuldu.

O gidince bana odaklandılar, bir denizcinin parmak uçlarından yeni bir ham merth kordonu sallanıyordu.

Kılıç uçları yaklaştı ve aşağıdan başka gidecek yerim kalmayana kadar geri çekildim. "Başından beri planın bu muydu?"

"Beni Westport'a yelken açmaya zorladığınızdan beri," diye itiraf etti Kaptan Aron hiç istifini bozmadan. "Sana birkaç numaram olduğunu söylemiştim, bunlardan biri de canavar ortaya çıktığında, senin gibilerin gemimde olmamasını sağlamak."

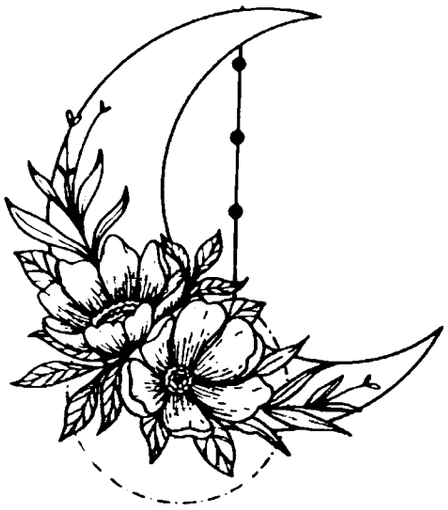
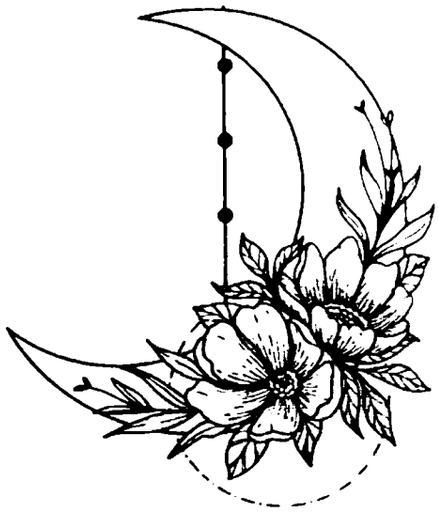
"O ben değildim, Tyree'ydi! Memnuniyetle Northmost'a yelken açarım. Gemiyi geri döndür!" En emredici sesimi çıkarmaya çalıştım.

"Bunun için artık çok geç." Yine de suçluluk yüzünden okunuyordu.

"Sende hiç onur yok."

"Onur bize denizin dibinde yardım etmez, prenses, eğer senden hemen kurtulmazsak, hepimiz oraya gideceğiz." Parmaklarını şaklatınca bir adam bileğimden tutup çekti ve gümüş kordonlu olan diğeri de düğümü hazırladı.

Bir deja vu yaşadım. Daha kordon tenime değmeden, etimi kesen binlerce usturanın acısını hissedebiliyordum. Ne yazık ki ne burası Cirilea'nın dışındaki bir nehirdi ne de Romeria beni kurtarmak için buradaydı.

On Altıncı Bölüm

Romeria

Bir irkilmeyle uyanıp yatakta doğruldum.

Odaya göz gezdirdikten sonra Jarek'in yatağına, sonra da yanımda yatan bedenine baktım.

Neyse ki alt yarısını bir çarşafın örttüğü, son derece çıplak bir lejyoner erkek bedeni. Görünüşe göre biri yüzündeki siyah kan lekelerini yıkamaya çalışmış ama yarı yolda vazgeçmişti. Tahmin etmem gerekseydi, Eden derdim.

O geceye dair anılarım bir balyoz gibi üzerime indi. Bu sadece bir kâbus değildi, gerçekti.

Jarek, wisp'ler zehri çıkarmak için derinlere inerken çığlık atıyordu.

Ben, gözlerim yaşlı Oredai'ye bağırıyor, ne yaptıklarını bilmek istiyordum.

Cindrae lideri o kahrolası kendini beğenmiş gülümsemesiyle Jarek'in onların yardımı olmadan öleceği konusunda diretiyordu.

Zorya ve Loth wisp'leri katletmemeleri için muhafızlar tarafından alıkonulmuştu.

Ben Jarek'in elini tutup çaresizlikten hıçkıra hıçkıra ağlarken ve onun kemiklerimi kırabileceğini düşünürken.

Bu gecenin yıllarca aklımdan çıkmayacağına şüphem yoktu.

Öte yandan yakınlıklarım yenilenmişti ve derimin altında elektrik akımları gibi titreşiyor, onlara ulaşmam, onları kullanmam için adeta beni kışkırtıyordu, üstelik artık rahatsızlık da vermiyorlardı, onlar bir güvenlik örtüsüydü.

Gesine bir keresinde bana onları her tükettiğimde, daha güçlü bir şekilde geri döneceklerini ve kuyunun derinleşeceğini söylemişti. Şu an ne kadar derindi? Mordain'in muhafızlarını aşmak için yeterli olabilir miydi?

Kaderleri yenmek için?

Jarek'i iyileştirmeyi bitirmek için kesinlikle yeterliydi.

Aoife'nın ipliklerinden bir tutam alıp avcumu Jarek'in gergin karnındaki taze gümüş yaranın üzerine yerleştirdim ve gözlerimi kapatıp kalan rahatsızlığı gidermek için onları Jarek'in bedenine gönderdim. Keskin bir nefes alış duysam da görevime odaklanıp ipliklerimle enfeksiyon ve yara aramaya devam ettim.

Üstüme bastırılan sıcak bir el dikkatimi dağıttı ve gözkapaklarım aralandı.

Jarek, "Gerek yok," diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha da hırıltılıydı. "Ben iyiyim."

"Bunu dün de söyledin ve bak ne oldu," diye azarladım alçak bir sesle. "Emin misin?"

"Evet." Dudaklarını yaladı. "Bir şeyden öleceksem, bu susuzluktan olacak."

Yan masada duran sürahiden bakır bir bardağa su doldurmak için çekildim. "Al. Yavaşça." Bardağı dudaklarına dayayıp orada tuttum ve ağzından çekmeden önce birkaç yudum almasını izledim.

"Tüm bunlar olurken elimi tuttun," dedi bir süre sonra, çenesi gerilerek. "Canını yaktım mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim elimi esnetirken. Elim gergindi ama onun dışında iyiydi.

"Tek söyleyebileceğim, o küçük şeytanlardan seni iyileştirmelerini isteme."

Haksız da sayılmazdı. Yöntemleri korkunçtu. Yine de... "Ben iyileştiremezken onlar seni iyileştirdi. Dün gece ölebilirdin Jarek. Ne yapardım bilmiyorum..." Boğazıma oturan yumru cümlemi tamamlamama izin vermedi.

Göğsü bir iç çekişle kabardı ve gri gözleri yüzümde gezindi. Eskiden onları çok sert ve soğuk bulurdum ama şimdi tek gördüğüm bilgelik ve endişeydi.

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne?"

Uzun, koyu kirpiklerini kırpıştırdı. "Kendini görmelisin."

Burnumu oynattım. "O kadar kötü, ha?" İkimiz de yıkanmamıştık. Corrin bu çarşafları yakmakta ısrarcı olacaktı.

"Senden daha çekici dişi canavarlarla dövüştüm."

"Kapa çeneni." Göğsüne vururken güldüm ve onu da güldürdüm. "Saatin kaç olduğunu düşünüyorsun?"

Bakışları pencerelerin ardındaki loş ışığa kaydı. "Şafak."

"Ne? Hayır." Boş odayı koşarak geçip balkona çıktım ve güneşin batmadığını, doğduğunu gördüm. "Bu da ne demek oluyor? Bütün gece uyumama izin mi verdiler? Zander beni neden uyandırmadı?" *Tabii o...*

Jarek'in odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri Zorya girdi. "Majesteleri. Sesinizi duydum." Jarek'e doğru eğildi. "Komutanım. Sizi görmek güzel... çığlık atmadığınızı."

Hemen, "Zander nerede?" diye sordum. "Ulysede'e dönmeyi başardı mı?" Yoksa ben uyurken başına korkunç bir şey mi gelmişti?

"Buradaydı. Dün gece uçuruma gitmek için ayrıldı."

"Demek bensiz döndü!" Peki ya dün bana yaptığı "kralar ve kraliçeler boş boş oturup akılsız canavarları beklemez" konuşması?

"Dinlenmeniz gerektiğini düşündü." Sırıttı. "Gerçi yatak arkadaşı seçiminiz onu biraz şaşırttı."

Esprisini duymazdan geldim. "Ne öğrenmiş? Atticus hâlâ hayatta mıymış?"

"Haberi bizimle paylaşmadı ve açıkça size kendisinin ileteceğini belirtti."

"Kulağa pek iyi gelmiyor." Midem kasılmıştı. "Ya orada ona bir şey olduysa?"

"Onu öldürmek imkânsız. Bunu hâlâ öğrenmedin mi?" Jarek oturur pozisyona geçti. "Ayrıca gitmek konusunda haklıydı. Islor ordularının onu yanlarında savaşırken görmesinden faydalanacak ve bu, ordulara da fayda sağlayacak. Hem gitmen gereken önemli yerler var."

"Evet, görünüşe göre cadılarla dolu bir diyar." Zorya yüzünü buruşturdu. "Bunun bu Nymph'lerle kalmaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğundan emin değilim."

"Sen burada Agatha'yla kalacaksın," dedi Jarek. "Mordain'e girmek için bir planımız olana kadar burada kalıyoruz."

"Aslında bir planım olabilir." Plan çok açıktı ama çok yorgun ve bunalmış olduğumdan dün aklıma gelmemişti. "Mahzendeki taş kapılar... Lucretia Nyos'a açılan bir kapı olduğunu ve Nymph'ler döndükten sonra tekrar çalışabileceğini söylemişti." Gesine kapının lonca kulelerinin neresinde olduğunu biliyordu.

"Mordain'e ön kapıda kendimi göstermek yerine buradan geçerek ulaşabilirsem, belki bu Başkan yakınlıklarımı bağlayamaz. Sonra da Cirilea'dan çocukları getirdiğim gibi kâtipleri de bu taş aracılığıyla geri getirebilirim."

"Bu fikirde pek çok eğer var." Jarek çarşafını bir kenara atıp ayağa kalktı.

"Tanrım." Hemen arkamı dönsem de gözümü kaçıramamıştım. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı?"

"Daha önce görmediğin bir şey değil. Hatırladığım kadarıyla birden fazla kez." Ses tonunu kibirli bir sırıtışla süsledi.

Hatırlayınca yanaklarım kızardı. İki kez; bir kez Cirilea'dan kaçtıktan sonra Eldred Ormanı'ndaki nehirde, o hâlâ ölmemi isterken ve sonra Fernwich'te, penceremin altındaki bir yük arabasında bir ölümlüyü becerirken. "Eski haline dönmene çok sevindim."

"Gitmeden önce üzerindeki canavar kanını yıkamam öneririm." Çıplak ayaklarıyla taşın üzerinden banyo odasına doğru ilerledi. "Tabii planın Mordain'i korkutarak geçmek değilse."

Gözleri bel hizasında, hiç çekinmeden onu izleyen Zorya'nın yanından geçerken başımı salladım. "Bunun sana hitap ettiğini düşünmemiştim." Onu sadece Gesine'ye ilgi gösterirken görmüştüm.

Basitçe omuz silkmekten başka bir şey yapmadı.

★

"Siz artık bir kraliçesiniz. Buna uygun giyinmelisiniz," diye azarladı Corrin saçımdaki son örgüyü örerken. Nasıl gitmeyi planladığımı gördüğünde -saçlarım serbestçe dalgalanırken- küçük bedeniyle kapı aralığını doldurmuş, elleri kalçalarında, gitmemi fiilen engellemişti. Zander'a gitmek için yanıp tutuşuyordum ama on dakikadan kısa sürede yapabilecekse örgüleri kabul etmiştim.

"Balo elbiseleri ejderhalarda atlarda olduğundan bile daha az işe yarar." Ona bilmiş bilmiş gülümsedim. "Ayrıca, bence bu görünüm savaşa hazırlanan bir kraliçeye yakışıyor." Dolabımda tunik ve pantolonların yanı sıra vücudumu saran yeni, bozulmamış kahverengi deri ve metal bir yeleğin olduğu bir bölme bulmuştum. Bunları oraya Nymph'ler koymuşsa, belli ki Herkesin Kraliçesi için kabul edilebilir kıyafetler olarak görmüşlerdi.

"Tüm bu savaş muhabbetinden hoşlanmıyorum." Corrin'in yüzü endişeyle gerildi.

"Yine de bunlar kaçınamayacağımız konuşmalar." Tek soru kime karşı savaşacağımızdı. Muhtemelen hepsinin yanında bir de Mordain'e karşı savaşacaktık.

Kapı çalındı ve Dagny ile Gracen içeri alındı. Gracen'in kollarında uyuyan bir bebek vardı.

"Majesteleri çok meşgul bir insan," dedi Corrin, çevik parmaklarıyla son örgüyü bağlarken. "Anlamsız şeylere ayıracak vakti yok."

"Sorun değil, gelmelerini ben istedim." Yavaşça sandalyeden kalktım.

"Majesteleri ne kadar da asil görünüyor!" diye haykırdı Dagny ellerini çırparak.

Gracen'in kucağındaki minik kundak bir homurtuyla kıpırdandı ve homurtusu hızla bir feryada dönüşerek Gracen'in acı içinde bakmasına ve Corrin'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Kaderler, bakın ne yaptım." Dagny izin istemeden Suri'yi Gracen'in kollarından alıp yürümeye, bebeği sallamaya ve mırıldanmaya başladı. Bebek hemen sessizleşti.

Gracen'in omuzları rahatlayarak çöktü. Mavi gözlerinin altında sanki günlerdir uyumamış gibi derin halkalar oluşmuştu.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordum, burnunun kenarındaki çillere hayranlıkla bakarak. Sarı bukleleri güzel yüzünü çevreliyordu.

"Bazı açılardan harika. Eden, Pan ve Nymph'ler arasında Mika ve Lilou sabahtan akşama kadar eğleniyor, ben onları banyolarına sokamadan yorgunluktan bayılmış oluyorlar, böylece Suri'yle geçirdiğimiz uzun geceleri kolaylaştırıyorlar. Sanırım diş çıkarmaya başladı."

"Peki kendini güvende hissediyor musun?"

"Ah, evet. Geldikleri ilk gece çok korkutucuydu." Gergin bir şekilde güldü. "Neyse ki oynamayı seviyorlar, çocuklarım da öyle."

"Güzel. Dışarıda bunca şey olurken burada olmanıza sevindim. Hiçbir Hiçlik canavarı bu kapılardan geçemez."

"Bu iyi bir şey." Yine de yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Cirilea'da neler olduğuna dair herhangi bir haber var mı? Ya da başka yerlerde?"

"Zander yaşananları öğrenmek için ayrıldı ama henüz onunla konuşma şansım olmadı." Aslında ne sorduğunu biliyordum. "Atticus'u aramak için doğuya gitti. Yeterli adamı yoktu, bu yüzden hazırlıklı olmadığı büyük bir ordu onu bekliyordu." Bexley elf formunu bir daha dönmemek üzere terk etmeden önceki son anlarında Atticus'un böyle bir savaştan sağ çıkmasının tek yolunun birilerinin ona canlı olarak ölüsünden daha fazla değer vermesi olduğunu ve isteyerek gitmeyeceğini söylemişti. Elimden geldiğince nazik bir şekilde, "Onu bir daha göreceğinden emin değilim," dedim.

"Anlıyorum." Gracen'in gözleri doldu. "Umutlu olmaya devam edeceğim."

Eminim öyle yapacaktı. Muhtemelen günlerinin geri kalanında umudunu koruyacak, imkânsızı beklerken hayatını askıya

alacaktı. Atticus kurtulsa bile, Gracen'e dönecek miydi? O ve çocukları bu elflerin elinde çok acı çekmişti. Asla gelmeyecek bir günü beklerken acı çekmeye devam mı edecekti?

Gracen, Atticus'un sadece bir yönünü görmüştü; kendisini ve çocuklarını Lord Danthrin'in kötülüğünden kurtaran nazik, şefkatli yönünü. Bu bir rüya olmalıydı. Bir kralın ilgisini çeken ölümlü bir fırıncı.

Öte yandan, adamın kindar ve kibirli bir tarafı da vardı. O taraf Zander'a iki kez ihanet etmişti. Sadece tahtı ondan çalmakla kalmamıştı, müstakbel nişanlısı eski Prenses Romeria'yı da çalacaktı. Üstelik Atticus beni idam edecekti.

Onun bu yönünü affedemezdim.

Yine de Gracen için bu sahte şehit imajını lekelemem adil miydi? Sessiz kalarak kimi daha çok korumuş oluyordum?

Tereddüt etsem de kendime engel olamadım. "Atticus'a mektup yazıp Ulysede'den ve kan lanetinin sona ermesinden bahsettiğimizi bilmelisin. Muhtemelen bize inanmadı ama her hâlükârda bunun bir olasılık olduğunu biliyordu ve ölümlülerin öldürülmesine devam etti. Tüm o insanların... ölmelerine gerek yoktu."

Dudaklarından küçük bir inilti kaçırdı ve tutmaya çalıştığı gözyaşları serbestçe akmaya başladı.

Kelimeler ağzımdan çıktığı için içimi bir suçluluk duygusu kapladı ama sesimi yumuşatarak devam ettim. "Bunu seni incitmek için söylemiyorum, Gracen. Sana ve çocuklarına karşı çok nazikti ama eğer Atticus'un yasını tutacaksan, kimin yasını tuttuğunu bilmenin adil olacağını düşündüm. Bu beni bu senaryoda kötü adam yapıyorsa, varsın öyle olsun."

Jarek yeni yıkanmış ve saç örgüleri yeniden yapılmış bir halde başını uzattı. "Sinsice dolaşıyor."

Jarek'in kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Sinirden karnıma ağrılar girdi. "Pekâlâ, şu işi bitirelim." Ne kadar çabuk biterse, Nyos'a açılan kapıyı da o kadar erken test edebilirdim.

"Bekleyin!" dedi birden Gracen, gözyaşlarını kurulamak için avuçlarını yanaklarına götürürken. "Gitmeden önce Wendeline bana Suri hakkında bilmeniz gereken bir şey söyledi, Majesteleri." Dagny ve bebeğe hızlıca baktıktan sonra sesini alçalttı. "Suri'nin Aoife'ya yakınlık duyarak doğduğunu söyledi."

Uyuyan minik bebeğe bakarken ağzım açık kalmıştı. "Ama... Nasıl?"

Omuz silkti. "Sizin bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Nymph'lerin gücü büyücü çocukları Islor'a geri getirmiş olabilir miydi? Ama bebek Hudem'den *önce* doğmuştu. "Dürüst olmak gerekirse ben bilmiyorum, ancak bilebilecek biri var." Yardım edip etmeyeceği başka bir konuydu.

Hızlıca vedalaşarak koridora çıktım ve Oredai'yi beklerken buldum.

Kraliçe büyüklerin huzuruna çıkmalı.

Düşüncelerime yaptığı bu davetsiz müdahale karşısında yüzümü buruşturup elimi salladım. "Evet, evet. Yolu göster."

★

Tahtıma ev sahipliği yapan açık havadaki avlu tıpkı eskisi gibiydi -havası ılık ve güzel kokan, sarmaşıklar ve salkım söğütlerin olduğu eski, dağınık ve güzel bir bahçe- sadece artık siyah taş sütunların etrafında boş boş oturup çiçeklerle ilgileniyormuş gibi davranan küçük goblin benzeri Nymph'ler tarafından işgal edilmişti.

Cindrae tek sıra halinde yürüyüp Lucretia'nın mahzeninin girişini çevreledi ama benim dikkatim onların ötesine, beyaz dallardan ve cilalı metallerden oluşan dikenli tahtıma ve orman yeşili kadife koltuğun üzerinde duran kemikli gümüş çivilerden halkaya yöneldi. "Tacım! Buraya nasıl geldi?"

Büyükler Herkesin Kraliçesi'nin huzurlarına çıkmasını istiyor.

Oredai bugün yüksek sesle tek bir kelime bile konuşmamıştı ve yalnızca tek bir şeye odaklanmış durumdaydı.

Tacın gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkışıyla ilgili soruyu şimdilik geçiştirdim. "Evet. Farkındayım." Keşke Gesine burada olsaydı ve bana rehberlik etseydi. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve Lucretia beni hazırlamamıştı. Bu görüşme bir formalite miydi yoksa burada bir amaç mı vardı?

Bu büyükler önümde eğilecekler miydi? Dönmelerini sağlayan Nymphaeum'u açtığım için bana teşekkür mü edeceklerdi? *Tacı takan her şeye hükmedecek.* Tahtın üstündeki yazı da bunu söylüyordu ve ben Herkesin Kraliçesi'ydim.

İlk adımı attığımızda Jarek yanımdaydı. Mızraklar aniden yukarı doğru kalkıp göğsüne nişan aldı.

Büyükler, Herkesin Kraliçesi'nin huzurlarına çıkmasını istiyor, diye tekrarladı Oredai. *İsteklerini yerine getirmeliyiz.*

Kafamın içinde konuşulan kelimeler öyle olmasa bile, mesaj açıktı.

"Hayatta olmaz," diye bağırdı Jarek ve bıçaklar deri yeleğine saplanana kadar ilerlemeye devam etti. Cindrae geri adım atmamıştı.

"Komutanınız wisp'lerin onu tekrar iyileştirmesini mi istiyor?" diye mırıldandı Oredai gülümseyerek. "Silahlarımız vrog zehrine batırıldı."

Jarek bembeyaz kesildi ki sanırım Cindrae liderinin yüksek sesle konuşmayı seçerken beklediği tepki de buydu.

"Komutanıma zarar veren herkes bana hesap verir," dedim sertçe, gerçi daha fazla yarayı iyileştirmek ve ceza vermek için vaktimiz yoktu. "Lucretia aşağıda mı?"

Sylx efendilerine hizmet eder.

Bunun evet demek olduğunu varsaydım. "Sorun yok, Jarek. Dinlendim. Ayrıca ölmemi isteselerdi, eminim beni uykumda en iyi dostumuz Oredai'ye öldürtürlerdi."

"Bekle." Jarek tahtın merdivenlerini hızla tırmanırken heybetli suretinin etrafındaki wisp'ler ve goblinler kaçıştı. Döndüğünde, tacımı parmaklarının ucunda nazikçe tutuyordu. "Bu yaratıklar törene odaklanmış görünüyor." Sert ve ihtiyatlı bakışlarımla karşılamadan önce tacımı başıma yerleştirdi. "Kim olduğunu hatırla ve unutanlara hatırlatmaktan çekinme."

"Anladım."

"Ve o taşlardan birinden bensiz geçmeyi aklından bile geçirme."

"Buradaki kraliçe kim?" diye sordum kaygısızca. Ona başımı sallayıp teşekkür ederek ve Oredai'ye ters ters bakarak muhafızların yanından geçip döner merdivenlerden indim.

Bu yoldan geçip Lucretia'yı en az bir düzine kez ziyaret etmiştim ama ayaklarım taş zemine değdiği anda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir zamanlar içinde antik heykeller, gizemli oymalar ve sinsi bir yılansı yaratık barındıran karanlık, nemli ve dairesel bir yeraltı mezarı olan bu yer artık ne karanlık, ne nemli ne de daireseldi.

Dışarıdaydım. Neresi olduğunu söyleyemezdim ama puslu mavi bir gökyüzü ve sanki tasarım gereği aynı uzunlukta kesilmiş futbol sahası büyüklüğündeki pelüş çimenlerde sıralanmış

büyük beyaz taş sütunlarla neredeyse uhrevi bir havası vardı. Sütunların ötesinde herhangi bir tarafta bir şey varsa bile, yoğun sisin altında gizlenmişti.

Portal kapıları neredeydi? Beni bu diyardaki diğer yerlere bağlayacak olanlar? Cirilea'ya açılan kapı neredeydi?

Odak noktam mekânın ortasındaki dört eş taş tahtı işgal eden şekillere yöneldiğinde, aklımdan bu düşünceler geçiyordu.

Lucretia uzun kumral saçları zarif bir şekilde toplanmış, her zamanki açık saçık kıyafetinin yerine mütevazı, yüksek yakalı fildişi rengi bir kıyafet giymiş bir halde yanlarında duruyordu. "Öne gelin." Sesi ürkütücü bir rüzgâra kapılmış gibi yankılandı.

Ulysede'de karşılaştığım wisp'leri, Cindrae'ı, artık onlara ne deniyorsa her bir goblini ve heykeldeki canavarları temsilen bir büyük vardı ve hepsi de yumuşak renklerde ipeksi cüppeler giymişti. Cüppelerinden görünen kemikli, iskelete benzeyen eller yaşlı olduklarına işaret etse de hiç de kırılgan görünmüyordu.

Her adımda sert ve ölçülü bakışlarının ağırlığını hissederek yaklaştığımda ne bir hürmet jesti ne de herhangi bir duygu belirtisi vardı. Bu sinir bozucuydu. Eski mafya patronum Viggo Korsakov bile silahını kaldırmadan önce gülümserdi.

Kendime bir kez daha onların kraliçesi olduğumu hatırlattım.

"Majesteleri, efendilerim halkınızı kaderin lanetinden kurtardıktan sonra nihayet varlığınızla bizi onurlandırmanız çok nazik bir davranış. Zehri de hesaba katarsak, iki kaderin laneti." Lucretia'nın ses tonundaki hitap şekliyle doğrudan çelişen onaylamama ifadesini yanlış anlamak mümkün değildi.

Jarek burada olsaydı, ona bağırırdı. Sadece ikimiz olsaydık, hemen bir cevap verirdim ama dört kadim Nymph büyüğü hiçbir şey söylemeden, kıpırdamadan bana bakıyordu ve tek odaklanabildiğim kulaklarımdaki nabzımın sesiydi. Belki de amaçları

buydu, beni tedirgin etmek. Her iki durumda da bu, kraliçe ve tebaası arasındaki bir selamlaşmadan çok bir yargılama günü gibi hissettirmişti. Başımdaki bu taç anlamsız bir süs eşyasıydı. Lucretia yaramaz bir çocuktan fazlası olmadığımı, bir sahtekâr olduğumu söylese yeriydi.

Kim olduğunu hatırla.

Derin bir nefes alıp Jarek'in sözlerinin kafama iyice yerleşmesini bekledim. Kendimi bir kraliçe gibi hissetmesem bile, kraliçeyi oynayabilirdim. Ne de olsa ben bir bukalemundum. "Dinlenmeye ihtiyacım vardı ama artık buradayım."

"Peki en sevdiğim hizmetkârım nasıl? Kendisine yapılan yardım için minnettar olmalı."

Jarek'i kastediyordu elbette. Sylx'in özellikle ona karşı tuhaf bir ilgisi vardı. Lucretia'nın dün geceyi nereden bildiğini sormama gerek yoktu. Yine ürkütücü davranıyor, kalenin içinde görünmeden dolaşıyor ve duymaması gereken konuşmaları dinliyor olmalıydı. "Taht odamda bekliyor. Neden gidip kendin sormuyorsun?" Muhtemelen onu elleriyle boğardı ve bu ilk kez de olmazdı.

Mükemmel dişlerini göstererek sırıttı. Hepsi tasarladığı şeklin bir parçasıydı ve ilk tanıştığımız yılandan çok daha çekiciydi. "Daha sonra soracağım."

Etrafıma bakmaya özen gösterdim. "Neredeyiz?"

"Efendilerimin bir araya gelmeleri gerektiğinde toplandıkları yerde." Lucretia eliyle kadim Nymph'lere işaret etti. "Efendilerimin dönüşüyle dünyanıza gelen iyileşmeyi görüyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Nymph'lerin gücünü görmezden gelmek imkânsızdı. Tek yapmam gereken Ulysede'in kapılarından dışarı bakmaktı.

"Gelecek daha çok şey var. Henüz göremediğiniz mucizeler."

Aklıma Gracen'in sorusu geldi. Cevap aradığım pek çok bilinmezden biri. "Ybaris'te yakınlığı olan bir bebek doğdu."

Lucretia başını eğdi. "Yeni bir çağın ilki."

"Hudem'den önce doğmuş."

"Hudem'den önce, ama siz Ulysede'in mührünü açtıktan sonra, efendilerim diyarların dengesini yeniden kurmaya başlamıştı bile."

Etrafıma bakındım. "Peki ya taş kapılar? Efendilerin döndüğünde tekrar çalışabileceklerini söylemiştin. Gitmişler."

"Gitmediler. Sadece burada değiller."

Ne demekse artık. "Tekrar çalışacaklar mı?"

"Bazıları çalışabilir. Bazıları çalışmayabilir."

Dişlerimi sıktım. Otuz saniye geçmişti ve Lucretia cevapların etrafında lafı dolandırıyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak, bana bakan dört çift soğuk ve hesapçı gözle karşı karşıya geldim. Buraya düşüncelerimi sıraya koyarak ve sorulacak sorularla gelmiştim ama sert bakışlarının altında dururken Lucretia'nın bahsetmeyi ihmal ettiği bir formalite olup olmadığını merak ettim. "Kan lanetini sona erdirme konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim."

Hiçbiri cevap vermedi. En ufak bir kıpırdanma bile olmadı. Cindrae büyüğü göz kırpmasaydı, hayatta olup olmadıklarından bile şüphe ederdim.

Lucretia aniden, "Valk ve Xiaric'in dönüşü size yardımcı oldu," dedi.

"Bilmiyorum... onlar kim?" diye kekeledim.

Dudakları her zamanki küçümseyici gülümsemesiyle kıvrıldı. "Caindra'nın eşi ve onların yavruları. Bir erkek. Yeniden bir araya gelmek için can atmış olmalılar."

Ağzım açık kalmıştı. Açık yeşil ejderha onların çocuğu muydu? Bexley'nin bunca zamandır bir eşi ve çocuğu mu vardı? "Hiçlik'te ne kadar kaldılar?"

"Vin'nyla onları oraya gönderdiğinden beri, efendilerim ayrılmadan hemen önce."

"Ama bu binlerce yıl demek." Belki on binlerce yıl. "Farren perdeyi yırttığında neden geri gelmediler?"

"Çünkü efendilerim henüz burada değildi," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ve Nymph'ler buradayken bu şekle bürünüyorlar," dedim yüksek sesle düşünerek. Bexley Nymph'lerin dönüşüyle birlikte yeniden olduğu şeye, yani ejderhaya dönüşeceğini söylemişti. Bu doğruysa, o zaman bu ejderhaların sahip olduğu büyü her neyse çok eski olmalıydı ve Nymph'lere bağlıydı.

"Hepsi birbiriyle bağlantılı," diye yineledi Lucretia daha önce söylediklerini.

"Vin'nyla onları Hiçlik'e neden gönderdi?"

"Vin'nyla'ya sormanız gerekir." Lucretia'nın sırıtışı alaycıydı ve cevabı yardımcı olmuyordu.

"Bu bir ceza mıydı yoksa bir koz mu?" Malachi, Sofie'nin kocasını Hiçlik'e göndermiş ve onu kendi emirlerini yerine getirmesi için kullanmıştı. Peki, Vin'nyla, Caindra'ya karşı koz elde etmek istediyse, planları bu diyar için ne anlama geliyordu?

"Ben spekülasyon yapmam. Bunun bir önemi yok. Herkesin Kraliçesi onları yeniden bir araya getirdi. Caindra zorlu bir müttefikten daha fazlası, size borçlu."

Hiçlik'ten uçan korkunç şeylerden bahsetmişken... "Kraliçe Neilina'nın bedeninin yarıktan dışarı taşındığını gördüm. Onu bir wyvern kurtardı."

"Artık Ybaris krallığını siz yönetiyorsunuz. Neden geçmişle ilgileniyorsunuz?"

"Wyvern onu neden kurtardı, Lucretia?" Kabaran öfkemle her bir kelimenin üstüne basarken sesim taşta yankılandı. Sylx'in nasıl davrandığını öğrenmiştim. Bilgiyi ben istediğimde değil, kendi istediği zaman paylaşıyordu. Bu durumda, bir cevap talep ediyordum.

Lucretia wisp büyüğünün keskin gözlerine baktı ve birkaç saniye boyunca gözlerini ayırmadı. "Öyle olmadı."

"Ne gördüğümü biliyorum."

Lucretia konuşmadan önce bir kez daha wisp büyüğüne döndü. Aklıma sesi ayakkabılarıma sızan soğuk su gibi zihnime işleyen Oredai'nin yaptığı gibi iletişim kurabiliyor olmaları gerektiği geldi. Jarek ve Zorya'ya göre Lucretia da iletişim kurmak için insanların zihinlerine sızma konusunda ustaydı.

"Bir önceki Ybaris kraliçesi bir silah için kadere yalvardığı günden beri hayatına sahip değil. Uzun zamandan beri bir araç olarak damgalandı ve dönüşümüne yardımcı olacak bir simgeyi isteyerek kabul etti."

"Aoife'nın boynuzları." Boynunu süsleyen o gösterişli parça Agatha'nın korktuğu gibi çıkmıştı. Buna şaşırmamalıydım. Sofie'nin beni şu anda yaşadığım bu bedene bağlamak için kullandığı da Malachi'ın boynuzuydu.

"Kaderden gelen bir armağan ancak kafasındaki bir kemik ya da sırtındaki kanat kadar güçlü olabilirdi ama gerçekte bu kraliçe için değil, kaderin kendisi için bir armağandı."

Çünkü Aoife da tıpkı Malachi gibi yeniden bu düzlemde yürümeyi planlıyordu. "Yani Aoife burada."

"*Burada* değil. Henüz değil."

"Ama geliyor."

"Belki de. Ya da belki başka bir yerde başka ilgi alanları bulur. Onun arzuları hakkında konuşamam."

"Onun arzusu hükmetmek. Azıcık aklı olan herkes bunu bilir ama sen yine bilmecelerle konuşuyorsun." Dinleyicilerimize rağmen sabrım tükenmişti.

"Siz anlamasanız da ben sadece gerçeği söylüyorum. Gördüğünüzün ötesinde diyarlar ve bildiğinizin ötesinde tasarımlar var. Ne olursa olsun, önce konukçu bedenin iyileşmesi gerekiyor. Doğru yere sapladığınız hançer sayesinde yaraları çok ağır."

"Bana verdiğin." Neilina'nın boğazına sapladığım, Malachi'ın bir simgesiydi.

"O, efendimin bir hediyesiydi." Cindrae büyüğüne doğru başını salladı. "İyileşme sürecini geciktirmek size zaman kazandırmak içindi ama onu tamamen durdurmayacak."

"Yani bana Aoife'nın dönmeyi planladığını *bildiğini* ve *hiçbir şey* söylemediğini mi söylüyorsun?"

"Majesteleri, önünüzde olmayan tehdide o kadar odaklanmışsınız ki mevcut tehdit hakkında soru bile sormadınız." Lucretia'nın müzikal kahkahası çınladı.

Sözlerini sindirirken midem kasıldı. "Malachi burada." Bu bir soru olduğu kadar bir ifadeydi de. Geleceğini biliyorduk, amacı her zaman bu olmuştu. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum. "*Nerede* o?"

"Kral rolü oynamaya hevesli bir kaderin olması beklenen yerde." Lucretia'nın turunç rengindeki tuhaf gözleri zevkle ışıldadı. "Terk edilmiş bir krallıkta."

Korkuyla gözlerimi kapadım. Zander, Cirilea'ya gitmemiş miydi? Biliyor muydu? Uçuruma uçup onu görebilmek için bu görüşmeyi gerçekten bitirmem gerekiyordu. "Malachi'ı nasıl yeneceğiz?"

Lucretia bu kez Cindrae büyüğüne baktı. Aralarında her ne geçtiyse, paylaşmadı.

"Neden onlar adına konuşuyorsun?" diye sordum aniden.

"Her zaman olduğu gibi şimdi de efendilerim adına konuşuyorum. Benim görevim bu."

"Kendi adlarına konuşamazlar mı?"

Dudaklarını büzdü. "Konuşmamalarını tercih edersiniz."

İnledim. "Peki. Malachi'ı nasıl yeneceğiz?" diye tekrardım ses tonumdaki aciliyetle.

"Siz Herkesin Kraliçesi'siniz."

"Öyle olmam, bu aptal tacı takmaktan başka ne anlama geliyor?" Elimi başıma doğru götürdüm.

Lucretia'nın bakışları büyükler arasında dolaştı ama bana döndüğünde sadece sessizlikle yetindi.

Öfkem iyice kabarmıştı. Farklı bir yol denedim. "Malachi ne kadar güçlü?"

"Bu haliyle o kadar güçlü değil. Değerli kralınızdan çok daha güçlü."

Başka bir cevap olmayan cevap. Değerli zamanımı boşa harcıyordum. "Aoife ve Malachi bir zamanlar buradaydı. Onları kim yendi, Nymph'ler buna yardım etti mi?" Bu işle bir ilgileri olmalıydı.

"Bu o kadar basit değil–"

"Sana sormuyorum," diye çıkıştım Lucretia'ya çünkü kendi eğlencesi için beni kuyruğumun peşinde koşturmaya devam edecekti. Dikkatimi wisp büyüğüne çevirip gözlerine baktım. "Huzurunuza çıkmamı talep ettiniz, işte buradayım. Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi." Belki de bir meydan okuma olarak ellerimi açtım.

Wisp büyüğünün gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi ve nihayet -nihayet!- dudakları muzip bir sırıtışla aralandı.

Onların savaşları bizim sorunumuz değil.

Kafamın içinde patlayan tiz sese karşı korkuyla eğildim. Alıştığım çocuksu kıkırdamalara hiç benzemiyordu, daha çok camın üzerinde gezdirilen bir bıçak gibiydi.

Lucretia tısladı. "Sizi uyarmıştım."

Wisp'in tek yaptığı öfkemi daha da alevlendirmek olmuştu. "O zaman neden geri gelmeye zahmet ettiniz?"

Bana baktı.

"Neden zahmet–"

Çünkü bizi sen çağırdın.

Hışırtılı ses kulak zarımı zorluyordu. Avuç içlerimi kulaklarıma bastırarak acıyla haykırdım ama bu çok az rahatlama sağladı ve ancak zonklama azaldığında, sesin kaynağına dönebildim.

Cindrae büyüğü, Oredai'ninkine çok benzeyen sivri dişlerini gösterdi.

"Sizi ben çağırmadım," diye cevap verdim düşünmeden ve ardından onun cevabına karşı kendimi hazırladım.

Cevap veren Lucretia oldu. "Ulysede'e kapıyı siz açtınız."

"Ne anlama geldiğini bilmiyordum." Dudaklarımdan çıktığı anda bunun ne kadar zayıf bir bahane olduğunu anlamıştım.

"Bilgisizliğiniz hiçbir şeyi değiştirmez."

"Teşekkür ederim Lucretia, istemediğim bu parlak fikrin için," diye çıkıştım. "Herkesin Kraliçesi olarak Nymph'lerden yardım istiyorum. Neden yardım etmiyorlar?"

"Majesteleri efendilerimin sağladığı yardımdan memnun değilse, belki de danışmak için Aminadav ya da Vin'nyla'yı çağırmalı."

"Malachi ve Aoife'nın neyin peşinde olduğunu bilsinler ve dünyayı tekrar parçalasınlar diye mi? Sen delirdin mi?" Gerçi onlarla konuşmak bundan daha az acı verici olabilirdi.

Lucretia kahkahalarla başını geriye eğdi. "Malachi ve Aoife'nın nerede olduğunu bilmediklerini mi sanıyorsunuz? Misilleme yapmaya başlamadıklarını mı düşünüyorsunuz?"

Zihnimde hınzır kahkahalardan oluşan bir koro patlayınca, çimenlerin üzerine çöktüm. Basınç acı veriyordu ve ellerimin yere bastığı yerin yakınına kan damlaları sıçrarken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Dudaklarımda metalik bir tat hissedene kadar burnumdan kan damladı.

Jarek'in sözleri zihnimde canlandığında bayılmama saniyeler kalmıştı.

Kim olduğunu hatırla ve unutanlara hatırlatmaktan çekinme.

Kim olduğumu unutmamışlardı, benimle oynuyorlardı.

Öfkemle birlikte yakınlıklarım da alevlendi. Dördüne de tutunup bir engerek yılanı gibi saldırmaya hazır gümüş bir kordon halinde birbirlerine dolanana kadar onları ördüm. "Yeter!" diye haykırdım.

Felç edici ses anında kesildi.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Yakınlıklarım derimin altında kaynamaya devam ediyordu. Bununla bu büyükleri öldürebilir miydim? Öldürürsem ne olurdu? Onların yerini başkaları mı alırdı?

Hep birlikte başlarını eğdiler. Bir özür ya da saygı işareti? Bilmiyordum ve umurumda da değildi. "Bu her ne kadar eğlenceli olsa da gitmem gereken çok fazla yer ve savaşmam gereken çok fazla düşman var. Kan laneti konusundaki yardımınız için teşekkür ederim. Herkesin Kraliçesi'ni bir daha göremezseniz,

bunun sebebi Mordain'in loncası tarafından tuzağa düşürülmem, bir canavar tarafından öldürülmem ya da Malachi'ın–"

Yaşlı goblin ağzını açtı ve çıkardığı tiz, katmanlı çığlık dişlerimi sıkmama neden oldu. Neyse ki bu sefer kafamın içinde değil, yüksek sesle bağırıyordu.

"Dört farklı grup var, bu yüzden kraliçeye her bir grup için dört adak sunulmalı." Lucretia canavar heykellerine benzeyen Nymph'in oturduğu uzak uca doğru yürüdü. Devasa avucunda bronz bir boynuz vardı. Eğilip boynuzu aldıktan sonra bana uzattı. "Golle'dan bir hediye."

Boğa boynuzu şeklindeki muazzam pürüzsüz bronz simgeyi inceledim. "Ne işe yarıyor?"

"Kendinizi tehlikelerin en derininde bulduğunuzda, en karanlık, en umutsuz anınızda, onu dudaklarınıza götürün, bir rahatlama gelecektir. Bu armağanı boşa harcamayın çünkü sadece ama sadece bir kez kullanılabilir."

"Ne tür bir rahatlama?"

"Halkınızın ihtiyaç duyacağı türden," diye cevap verdi belli belirsiz ve alacağım tek cevabın bu olduğunu hissettim.

"Teşekkür ederim," diye geveledim, canavar heykeline benzeyen Nymph büyüğüne bakarak.

"Bir tane daha var. Belki de sizin için en değerli olanı." Lucretia birdenbire wisp büyüğün avucunda beliren bir dizi ince altın bileziği aldı ve onları bana uzattı. Tasarım olarak Islor'a ilk geldiğimde Zander'ın bana taktıklarına benziyorlardı ama çok daha narindiler. "Bunları takan kişi yakınlıklarından asla ayrılmaz."

"Asla..." Ne demek istediğini anladığımda sesim kısıldı. "Güçlü büyücü korumalarına karşı bile mi?"

Lucretia başını eğdi.

Yüzümde bir gülümseme belirirken bileklerimin etrafına sıkıca oturup kapanana kadar açık uçları birbirine bastırdım. Bağlantı yerleri kayboldu. Başımı wisp büyüğüne doğru eğdim. *"Teşekkür ederim."*

"Efendilerim Herkesin Kraliçesi'ne en çok istediği ve en çok ihtiyaç duyduğu şeyi bahşetti." Lucretia tek tek büyüklere baktı ve yerlere kadar eğilip tekrar ayağa kalkmadan önce uzun bir süre geçti. "Yükümlülükleri artık yerine getirildi."

Kaşlarımı çattım. "Yükümlü...lük derken ne demek istiyorsun?" Etrafımdaki ani değişikliği fark ettiğimde sesim titredi. Karanlık, nemli, dairesel mahzene geri dönmüştüm. Ayaklarımın dibinde heykellerin parçalandığı yerde taş parçaları vardı ve kaideler boş duruyordu.

"Nereye gittiler?" diye sordum.

Lucretia, "Görevleri tamamlandı," diye cevap verdi.

Onu aradım fakat bulamadım. İlk kez gölgelerde saklanmıyordu. "Peki ya onlara tekrar ihtiyacım olursa? Onların kraliçesi olduğumu sanıyordum."

"İşte bu yüzden size en büyük armağanları sundular. Kaeli'den gizlilik, Cindrae'dan zaman, golle'dan rahatlama ve wisp'lerden direniş armağanı. Krallığınız aradığınız bilgilerle dolu bir sığınak. İhtiyacınız olan her şeyi aldınız, artık savaşma zamanı." Lucretia sonunda ortaya çıktı. Beyaz elbisesini çıkarmış, yerine yumuşak kahverengi deri çizmelerine kadar benimkinin kopyası bir kıyafet giymişti. Kumral saçları bile Corrin'in yaptıklarıyla eşleşen karmaşık bir örgüyle örülmüştü.

"Nedir bu?" Parmağımı yukarıdan aşağıya gezdirdim.

Kıyafetine baktı. "Savaşta giydiğimiz şey bu değil mi?"

"Ben bunu giyiyorum. Sen niye giyiyorsun?"

"Efendilerim beni görevimden azat etti. Yolumu seçmekte özgürüm ve Majestelerine hizmet etmeyi seçtim."

"Yani, aslında daha önce bana hizmet etmediğini kabul ediyorsun."

"Yardımcı olmadım mı?"

İç çektim. Lucretia'ya karşı ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, ne kadar çok oyun oynuyor gibi görünse de, o hâlâ elimizdeki en iyi bilgi kaynağıydı. Dikkatimi oyma taş kapıları oluşturan gravürlere çevirdim. En azından tekrar ortaya çıkmışlardı. "Hangisi Nyos'a çıkıyor?"

Sol tarafımdaki dikdörtgeni işaret etti.

"Peki artık çalışıyor mu?"

"Bunu bilmenin tek bir yolu var."

Aradaki mesafeyi kapattım. Parmak ucumu yazıtın üzerinde gezdirirken damarlarıma adrenalin hücum etti...

Tanıdık çocuk kahkahaları kulağıma ilişiğinde rahatlayarak taşa yaslandım.

"Efendilerim onu çalıştırdı," dedi Lucretia, hemen ardından düzeltti, "eski efendilerim."

İçim heyecandan kıpır kıpırdı. "Jarek'i bulmalıyım. Bu bileziklerle içeri girerek kâtipleri alıp buraya getirebilirim—"

"Yapamazsınız," diye sözümü kesti.

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

"Büyücülerin diyarına davetsiz girenlere karşı güçlü korumalar var, tıpkı bu diyara davetsiz girenlere karşı olduğu gibi. Geçmenize izin vermeyecekler."

"Vermek *zorundalar*." Bu korumaları Solange ve Agatha'dan biliyor olmama rağmen.

"Benden şüphe ediyorsanız kendiniz deneyin."

Lucretia yanılıyorsa ve Nyos'a onlarsız gidersem, Jarek ve Zander beni önce kimin öldüreceği konusunda tartışacaktı ama bilmek zorundaydım. Kendimi ya hayal kırıklığına ya da yeni bir manzaraya hazırlayarak anahtar büyücü ipliklerimi çekip kordonu kapıya doğru yönlendirdim.

Kordon temas ettiği anda sanki yanmış gibi fışırdadı ama anlık heyecanımla birlikte söndü.

"Hâlâ bana güvenmiyor musunuz, Majesteleri?"

"Peki ya diğer taraftan? Buraya kâtipler getirebilir miyim?"

"Herkesin Kraliçesi her zaman krallığına dönebilir."

Eh, en azından bu da bir şeydi. "Peki ya Argon'daki?"

Duvara oyulmuş başka bir kapıyı işaret etti.

"Nereye açılıyor?"

"Mücevherli saraya ama onun ötesinde, size söyleyemem çünkü–"

Bu sefer gravürleri test etmeden doğruca kapıya yöneldim...

Ve kendimi zifiri karanlıkta buldum.

Anında korkuya kapıldım. Aptalca bir şey yapmadığımı umarak etrafıma bir hava kalkanı ördüm ve bir ışık küresi oluşturdum. Küre büyüdükçe, etrafımda mücevherler, altınlar ve yaldızlı büstlerle dolu sandıklar belirdi. Odanın ne odası olduğunu anlamıştım; Argon'un kraliyet kasası. Benim kraliyet kasam. Ulysede'deki kadar büyük olmasa da etkileyici olduğu kesindi.

Bu geniş odanın en ucunda ağır bir kapı duruyordu. Dışarıda muhafızlar olduğunu tahmin ettim. Kim bilir ötesinde başka neler vardı. Şimdilik ihtiyacım olan cevabı almıştım.

Birkaç saniye içinde Ulysede'e geri döndüm.

"Başka bir solucan deliği mi, Majesteleri?" diye alay etti Lucretia ama ben Zander'ı bulmak için aceleyle merdivenle-

ri çıktım. "Elimden geldiğince çabuk tüm kâtiplerle birlikte döneceğim!"

Jarek merdivenlerin başında bekliyordu. Cindrae çekilmişti. "Orada ne oldu?" diye bağırdı, burnumun altındaki kan lekelerini incelerken gözlerinde panikle.

"Uzun hikâye ama sorun yok. Daha fazla gerecimiz var. İşe yarar olanlardan. Golle bize bunu verdi." Bronz boynuzu kaldırdım.

"Ne için?"

"Bilmiyorum ama bu," -altın bileziği göstermek için bileğimi salladım- "başkalarının yakınlıklarımı bağlamasını engelliyor."

"Peki yılanın çukurunun dışında ne işi var?"

Dikkatinin ve kaşlarının çatıldığı yere döndüğümde, Lucretia'nın beni takip etmiş olduğunu fark ettim. "Bana hizmet ediyor. Lucretia, neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Bunların hepsini daha önce de gördün." Ulysede'i sylx'ten daha iyi tanıyan biri olduğunu sanmıyordum ama yine de taht odasını incelerken ağzı açık kalmıştı.

"Gördüm, evet." Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğdi. "Ama binlerce yıldır güneşi *hissetmemiştim*, eski efendilerime olan yükümlülüğüm bedenimi oraya bağlamıştı."

Sözleri içimde bir acıma duygusu yarattı. Ulysede mühürlendiğinden beri o mahzendeydi. Şehirde görünmeden dolaşması başka seçeneği olmadığı içindi.

Jarek benim merhametimi paylaşmıyordu. "*Sana hizmet etmek* tam olarak ne anlama geliyor?" Soru benim içindi ama Jarek, Lucretia'ya bakıyordu. "Her gün onun suratına bakmak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?"

Lucretia'nın gözleri açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle parladı. "Görünüşüm seni memnun etmedi mi, hizmet-

kâr? Başka birini mi tercih edersin?" Bir anda yüzü benim eski yüzümün, Romy Watts'ın bir kopyasına dönüştü.

Jarek anında hançerini çekip ucunu Lucretia'nın boğazına dayandı. "Kraliçenin yüzünü taşımaya nasıl cüret edersin?"

"*Bu*, kraliçenin yüzü değil." Tıslamasıyla birlikte dudakları gerildi.

Jarek, "Ne yaptığını biliyorum ve bunun için seni infaz edeceğim," diye homurdandı.

Bıçağın derisine battığı yerden bir damla kan damlasa da Lucretia korkmamıştı ve bıçağa doğru eğildi.

"Yeter!" Başımı salladım. Bunu ilk kez yaptığı, Eden'm şekline büründüğü zamanı hatırladım. Şimdi daha da sinir bozucuydu ve de tehlikeli. "Lucretia, kendi yüzün dışında kimsenin yüzünü taşımana izin yok. Anladın mı?"

Göz açıp kapayıncaya kadar her zamanki insan benzeri haline, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları olan güzel kadına dönüştü. "Bundan başka kimsenin yüzünü taşımayacağım, Majesteleri." Jarek'e bakarken gözlerinde meydan okuma vardı.

Sonra hırıltılar ve çığlıklar duyuldu ve dikkatimizi canavar heykellerine benzeyen Nymph'in -Lucretia onlara golle demişti- ciyaklayan iki goblini ya da kaeli'yi alt ettiği yere çekti. Yumruğunu savuran golle göbekli yaratıkların ikisini de uçurdu.

Mızraklarını çeken Cindrae hızla hareket edip hepsini uzaklaştırdı.

"Grupların barış anlaşmalarını unutmaları uzun sürmeyecek." Lucretia sanki güzel anıları yâd ediyormuş gibi gülümsedi.

"Anlaşamadıklarını mı söylüyorsun?" Peki ya kapılardan girdiğimiz o sahneye ne demeliydi? Fıskiyelerde su sıçratan ve arabalara göz atan kaeli'lere ve wisp'lere?

"Genellikle birbirleriyle savaş halindedirler. Bu kaçınılmaz."

İnledim. İlgilenmem gereken yeterince şey vardı, bir de didişen Nymph'lerle uğraşamazdım. "Ulysede'de olmaları güvenli mi?"

"Neyi güvenli bulduğunuza bağlı."

"Bu kalede yüzlerce çocuk var, Lucretia. Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Cevap verirken bocaladı. Onu ilk kez duraksarken görüyordum. "Tüm Nymph'leri kale arazisinden uzaklaştırırdım, Majesteleri. Cindrae, Ulysede'dekileri sıfır toleransla yönetecektir."

"Peki ya Ulysede'de olmayanları?" Altın kapıları geçip Islor'da kaybolanları.

Sırıttı. "Majestelerinin endişelenecek yeterince şeyi var."

"Çok rahatladım," diye mırıldandım.

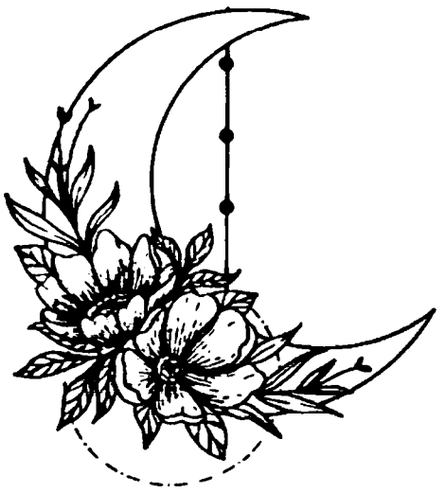
Sylx'in önerdiği gibi Nymph'leri kaleden uzaklaştırmamı ister misiniz, Majesteleri?

Oredai'nin sorusu zihnimde yankılandı. Nymph'lerle yaşadıklarımdan sonra bu soru iyileştirici bir merhem gibi gelmişti. "Evet. Barışçıl bir şekilde."

Elbette.

Karşılık veren gülümsemesi tüylerimi diken diken ederken bu kelimeye yüklediğimiz anlamların çok farklı olabileceğini düşündüm.

"Agatha'yı bulalım ve buradan gidelim." Zander'ı görmek için sabırsızlanıyordum.

On Yedinci Bölüm

Annika

Kendime geldiğimde tuzlu suyun yakıcılığı gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Bir kayalıkta yatıyordum ve tenime değen sırılsıklam elbisem soğuktu. Hafızamda belli belirsiz öğürme anları canlandı ama bir daha asla ham merth'in acısını hissetmemek anlamına gelecekse, bunu sonsuza kadar memnuniyetle karşılayacaktım.

O piç kurusu denizciler... Onlara karşı acınası bir mücadele vermiş, Aminadav'a olan yakınlığımı kullanarak birkaçını kenevir iplerle kırbaçlamıştım ama nafileydi. Bileğimi gümüş kordonla bağlayıp beni Tyree'ye katılmam için denize attıklarından sonrasını pek hatırlamıyordum. Bu zehirli otun tek olumlu yanı buydu; acıdan öylesine tükenmiştim ki ciğerlerimin suyla dolması ve bedenimin denizin dibine çökmesi ikinci planda kalmıştı.

Bir noktada eller belimden çekmiş ve görüş alanımı bir sirenin solgun, iğrenç yüzü doldurmuştu. Acılarımın acımasız dişler tarafından çabucak sona erdirilmesi için kaderlere sessiz bir şükran duası etmiştim.

Fakat öyle olmamıştı. İdrak edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde suyun içinde sürüklenmiştim. Yolculuk hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sonunda bilincimi kaybetmiştim ama işte şimdi denizden kurtulmuş, bu kayalık kıyı şeridinde bulanık görüşümle parçalanmış bir gemiye bakıyordum. *Fırtına* mı? Hayır, bu gemi bir süredir buradaydı çünkü açık gövdesi midyelere ve İspanyol yosununa ev sahipliği yapıyordu.

"Burası" her neresiyse.

Kaderler aşkına, neredeydim?

Hırpalanmış zayıf bedenimi pürüzlü taştan kaldırıp nefes alırken kusma dürtüsüyle midem bulandı. Ağrıyan kaburgalarım bir ipucuysa, denizin yarısını dışarı atmıştım ve oturmak için bile mücadele ediyordum.

Arkamdan gelen tuhaf bir emme sesi dikkatimi çekince, Tyree'nin üzerine eğilmiş gri derili, omurgası sırtından aşağıya doğru testere dişli sivri uçlar halinde çıkıntı yapan bir yaratık gördüm.

Çığlığım bir tıslamayla kaslı bacakları üzerinde geriye sıçramasına neden oldu ve boncuk gibi beyaz gözleriyle bana baktı. Gemiyi çevreleyen suda gördüklerime benzeyen bir sirendi, ancak şimdi cılız formunu ve su altında gelişmesini sağlayan tüm solungaçlarını ve perdeli deri kıvrımlarını tam olarak görebiliyordum. Bu yaratık nasıl yaratılmış olursa olsun, tüm güzellik tasarımları şarkılarına aktarılmıştı çünkü bir Daaknar'dan sonra gördüğüm en iğrenç görünümlü şeydi ve bana saldırmaya hazır görünüyordu.

Potansiyel bir silah ararken parmaklarım körlemesine etrafımı yokladı ve bir tahtaya denk geldi. "Git buradan!" diye çığlık attım, sopayı çılgınca ileri geri sallayarak. Tahta sopa gerçek bir hasar vermeden önce kırılacaktı.

Ama işe yaradı çünkü siren kıyıya sıçrayıp suya daldı ve arkasında tek bir dalgalanma bile bırakmadan karanlık denizde kayboldu.

Tyree'ye ne yapıyordu öyle? Aklımda tedirgin edici bir düşünce belirdi. Siren yemek yiyor olmalıydı. Sudaki denizciye ne yaptıklarını görmüştüm.

Temkinli bir şekilde Tyree'ye yaklaştım. Ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Bütün uzuvları yerindeydi ve bu beni az da olsa rahatlattı. Peki bu çileden kurtulmuş muydu? Nabzını kontrol etmek için çömeldim -sağlam- ve dikkatimi boynundaki gümüş kordona yönelttim. Bilinci yerinde olabilirdi ama felç olmuş durumdaydı ve acı çekiyordu.

Pantolonu onu bıçakladığım yerden yırtılmıştı ve uyluğundaki açık yara artık garip, yeşil bir macunla doluydu. Bunu siren mi yapmıştı?

Hançerim.

Elim tanıdık sapın etrafına dolanana kadar çılgınca Tyree'nin ceplerini karıştırdım. Çileli yolculuğumuzda kaybolmamıştı. Bir zafer gülümsemesiyle hançeri çıkarıp seçeneklerimi değerlendirdim.

Ailemi öldürmeyi planlayan Ybaris prensini bırakabilir, sirenin dönüşünü beklerken acı çekmesine izin verebilirdim.

Ya da boğazını kesip Islor'a getirdiği yıkım için bir nevi intikam alabilirdim.

Yönümü bulmaya çalışarak çevremizi araştırdım. Tek gördüğüm kayalar ve kıyıya vurmuş, parçalanmış direkleri kendi hikâyelerini anlatan kırık dökük gemilerdi. Burası bir deniz mezarlığıydı. Hayatta kalan var mıydı? Eğer yoksa, burada tek başıma mahsur kalabilirdim. Bu, düşmanımla mahsur kalmaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olurdu?

Bu haliyle çok daha yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydim. Dudakları alaycı bir tavırla oynamadığında ve kız kardeşininkine çok benzeyen kristal mavisi gözleri zalim bir eğlenceyle parlamadığında. Saraya Islorlu bir soylu olarak gelmiş olsaydı, kesinlikle gözüme çarpardı.

"Ah, kaderler..." Tyree'den ne kadar nefret etsem de bunu ne kadar hak etmiş olsa da... Onun aksine ben bir katil değildim ve çektiği acıyı biliyordum. Onu burada bırakırsam, bunu düşünerek çok fazla zaman harcayacaktım.

Hançerim ve sireni savuşturmak için kullandığım sopayla kordondaki düğümü kesip merth'i uzaklaştırdım.

Tyree o anda nefes aldı ve gözleri panikten çılgına dönmüş bir halde önce tepemizdeki gökyüzüne, sonra da yüzüme baktı.

"Beni buna pişman etme," diye uyardım.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Kaptan Aron ve denizcilerinin seni alt etmesi dışında mı?"

Gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki sisi dağıttı ve sessizce hafızasının bulanık parçalarını bir araya getirişini izledim. "Onu öldüreceğim."

"Tabii onu bulabilirsen, gerçi denizin onların icabına çoktan bakmış olduğunu umuyorum." Bizi onlara doğru gelen canavardan kaçmak için mi denize atmışlardı?

Bir iniltiyle kendini kaldırıp hızla çevredeki gemileri inceledi. "Neredeyiz biz?"

"Yani burası Westport değil, demek istiyorsun?" dedim alaycı bir tatlılıkla.

Bana ters ters baktı ve bakışları önce üzerime, elimdeki hançere, sonra da kayaların üzerine serilmiş gümüş kordona kaydı. "Fırsatın varken işimi bitirmemişsin."

"Hâlâ zaman var." Ona çok yakındım. Ayağa kalkıp geri çekilerek, silahıma tekrar el koymaya kalkarsa diye aramıza mesafe koydum.

Kıkırdadı. "Merak etme, dersimi aldım." Kaşlarını çatıp yarasındaki yeşil çamura baktı.

"Uyandığımda burada bir siren vardı. Seni yemesini umuyordum ama sanırım yaranla ilgileniyordu."

"Daha iyi görünüyor." Yaralı bacağını önüne doğru uzatınca yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Çok daha iyi."

"Büyüleyici şifacın şu tarafa gitti," -suyu gösterdim- "eğer ona teşekkür etmek istersen. Geri dönmek için acele etme."

"Ah, sevgili Annika, beni öldürmek için mükemmel bir fırsatın vardı ve değerlendirmedin. Senin sadece laftan ibaret olduğunu düşünmeye başladım." Ayağa kalktı ve çoraplı ayaklarına baktı.

"Mücevherlerimi botlarının içinde saklamak çok akıllıcaydı."

Islak giysileri fit ve kaslı vücuduna yapışmış halde sert patikada ilerledi. "Boş ver. Eminim bir yerlerde uygun bir yedek vardır." Aniden durup ellerini kaldırdı.

İçime bir panik dalgası hücum etti. Atticus'un onu bağladığı kelepçeler bileklerinde değildi. Kelepçelerin çıkmasının sadece iki yolu vardı: Kardeşim çıkarmış olabilirdi.

Ya da ölmüş olabilirdi.

Tyree'nin bunu bildiğinden kuşkum yoktu çünkü bana her şeyden daha fazla sıkıntı veren ikiz kardeşim için beklenmedik gözyaşlarımı tutmaya çalışırken bana bakıyordu. En az Tyree'nin olduğu kadar Atticus'un yüzünden de bu lanet kayanın üzerindeydim. Beni Cirilea'da bir ayaklanmanın içinde bırakmıştı!

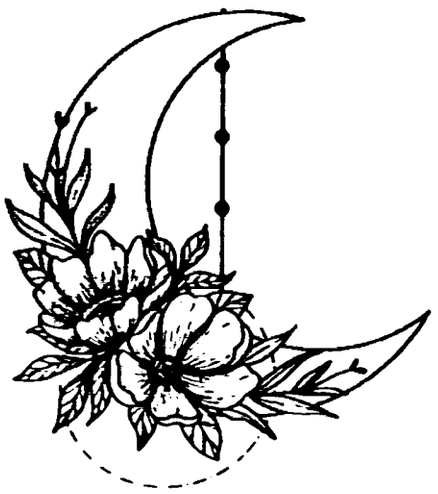
"Belki sirenlerin bununla da bir ilgisi vardır," dedi sahip olduğunu düşünmediğim yumuşak bir ses tonuyla. "Ne de olsa bacağımı iyileştirdiler ve yarayı açan kaderin bir simgesiydi."

"Belki de." Kayaların arasından geçip gidebileceğimiz tek yöne doğru ilerlerken içimdeki ıstırabı bastırdım.

"Yakınlığıma erişimimin olması iyi bir şey. Burada ne bulacağımızı kim bilebilir ki?" diye devam etti Tyree, peşimden gelirken.

"Evet, belki sonunda işime yararsın." Elf yakınlığının hangisi olduğunu hatırlamıyordum çünkü hiç umurumda olmamıştı. Malachi olmamasını umuyordum, zira etrafta alev olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Bir kez olsun kaderler beni kutsadı ve Tyree bana sessizlik bahşetti.

On Sekizinci Bölüm

Romeria

"Neden beni yine sıradan görevlerle cezalandırıyorsun?" Zorya, Lucretia'ya ters ters bakarak bizi kütüphaneye götürüyordu. "Yarıkta bir şeyleri öldürmek, kitapları getirmekten ve topallayan güçsüz bir büyücüyü korumaktan çok daha faydalı olurdu."

"Majesteleri böyle emretti," diye karşılık verdi Jarek sert bir şekilde. Taht odasından çıktığından beri kötü bir ruh hali içindeydi ve vücudu gerginlikten sırılsıklam olmuştu. Sanırım bunun onu takip eden Sylx ile bir ilgisi vardı.

"Agatha şu anda tüm dünyadaki en değerli büyücü ve onu güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum," diye düzelttim, parmaklarımla bileğimin üzerindeki pürüzsüz altınla oynarken. "Lucretia, kaderlerin bu diyarda en son bulunduğu zamandan bahseden herhangi bir kitabı Usta Kâtip'e getirmeni istiyorum." Bana hizmet edecekse, burada da hizmet edebilirdi, ayrıca bu onu meşgul ederdi.

"Geçmiş çağın büyücüleri özellikle gevezeydi, Majesteleri. Çok fazlalar."

"Harika. Hepsini Usta Kâtip'e getir."

"Nasıl isterseniz." Buharlaşıp havaya karıştı.

"İşte. Bu onu işe yarar kılacak ve sana da kıçındaki o dev çubuğu çıkarmak için zaman kazandıracak." Zorya'nın kahkahaları eşliğinde yürümeye başlamadan önce Jarek'e tatlı tatlı gülümsedim.

Yaşlı büyücüyü tıpkı benim birçok kez öğrencisini bulduğum gibi, etrafını kitap yığınları sarmış bir halde Gesine'nin saatlerce oturduğu masada kamburlaşmış bir halde bulduk. Bir deja vu dalgası üzerime çökerken kalbim sıkıştı.

O da tıpkı Gesine gibi yaklaştığımızı fark edemeyecek kadar okumaya dalmıştı.

"İlgi çekici bir şey buldun mu?"

Kafasını kaldırdı. "Majesteleri!" Elindeki büyüteci bırakıp ayağa kalkmaya çalışırken ellerini sandalyesinin koluna dayadı.

"Hayır, kalkma."

Çabucak çabasından vazgeçti. "İyi dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Çok daha iyi. Sen de dinlendin mi?"

Sözlerimi duymazdan geldi. "Ölüm beni karşıladığında dinleneceğim ki bu yakın zamanda gerçekleşecek." Gözleri dört kat boyunca uzanan sonsuz kitapların üzerinde gezindi. "Abartmıyormuşsunuz."

"Kâtipleri Ulysede'e getirmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu artık anlamışsındır." Burada kilitli değerli bilgiler olmalıydı, yoksa Nymph'ler kitapları bu şekilde saklayıp korumazdı.

"Mordain'e ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bugün. Artık bunlara sahibim." Bileklerimi uzattım.

Amaçlarını açıkladığımda Agatha'nın gri gözleri parladı ama sözümü bitirdiğimde tekrar kaşlarını çattı. "Canavarlarla savaşmak başka bir şey. Hâlâ gücünüzü nasıl kullanacağınızı öğrenirken deneyimli büyücülerden oluşan bir loncayla yüzleşmek ise tamamen başka bir şey. Başkan önünüzdeki tek engel değil. Burada yatan tehlikelerin farkında olmadığınızı düşünüyorum."

"Belki de değilim ama benimle ilgili bir kehanet yüzünden yüzlerce kâtip idam edilirken öylece oturamam." Bir sandalye çekip yanma oturdum. Bunu nasıl söylesem... "Mordain hakkında bilmem gereken her şeyi anlat bana."

Kocaman bir nefesle yanaklarını şişirdi. "Nereden başlasam..."

"Çabuk olmaya ne dersin?" diye takıldı Jarek.

Ona ters ters baktım. "Kime güvenebilirim?"

"Bu çok kolay," dedi kadın. "Hiç kimseye."

"Ciddi misin?"

"Sizi en güvende tutacak duruş budur, Majesteleri." Sandalyesine gömüldü. "Yeni Usta Kâtip Zaleria kehanetin güçlü bir savunucusudur. Benimle aynı görüşleri paylaşır ve benimle aynı sırları saklar, bu da muhtemelen Lorel'in en ağır sorgulamasıyla karşılaştığı anlamına geliyor. Buna dayanabilecek güce sahip olup olmadığını bilmiyorum." Duraksadı ve zorlukla yutkundu. Zaleria onun için bir anlam ifade ediyor olmalıydı. "Yine de onu güçlü bir müttefik olarak görebilirsiniz. Bir dereceye kadar, İkinci Allegra'ya da güvenilebilir. Başkaları yardım etmezken o, davamıza yardım etti, ancak uyarmak isterim ki başkan olmayı arzuluyor ve komplo kurmaktan çekinmez. Bunu neredeyse kesin olarak söyleyebilirim ancak tüm bu olaylardaki rolü neredeyse hiç kimse tarafından bilinmiyordu, bu yüzden Lorel'in ellerinde aynı sorguya maruz kalıp kalmadığını bilmiyorum."

Homurdandı. "Kim bilir, belki de her şeyi inkâr edip bize sırtını döner, bu durumda ona da güvenemezsiniz."

"Peki ya diğer İkinci Solange?"

Bu soruyla birlikte dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Siz isteseniz de istemeseniz de size dürüstçe hizmet edecektir."

"Fark ettim." Güldüm. "Bu ferahlatıcı bir değişiklik." Özellikle de Zander dahil herkesin işine geldiği gibi yalanlar uydurduğu bu dünyada.

"Gerçekten de öyle. Düzene ve emir komuta zincirine saygı duyar, bu yüzden asla Başkan'a karşı gelmedi ama aynı zamanda Ybaris'in baskısı altında olmayan bir Mordain'in de özlemini çekiyor, size kendisi de söyledi."

"Elementallerle dolu bir kaleye ihtiyacım yok, zaten böyle bir şeyi istemem de." Annika bir keresinde onlardan raflardaki bebekler olarak söz etmişti.

"Bulmacanın büyük bir parçası olsa da tamamı değil."

"Yine de ona güvenebilir miyim?"

"Sadece kendi çıkarını düşünen bir başkan yerine Ybaris kraliçesine hizmet etmesi konusunda ona güvenebilir misiniz? Şimdilik öyle olduğuna inanıyorum, ancak yıpranmış ayak izlerini takip ettiğinizden şüphelenirse, sadakatinin hızla zayıfladığını göreceksiniz."

Kâtibin paha biçilmez sözlerini aklıma yazıyordum. Gesine'nin ona neden gözü kapalı güvendiğini anlamaya başlamıştım.

"Gölgeler çeşitli büyücü gruplarında hem saygı hem korku uyandırır. Size karşı harekete geçmeye çalışanlar, yanınızda onlar varken iki kere düşünecektir." Agatha boğumlu bir parmağını kaldırdı. "Yalnız Mordain'de hâlâ uçuruma gönderilmemiş pek çok büyücü var. Onları hafife almayın çünkü birlikte planlarınızı bozabilirler. Lorel'i destekleyen ve özgür bir Mordain'e inanan

büyücüler var. Davasına yardım etmeleri için Başkan'ın onları ne gibi yalanlarla beslediğini kim bilebilir?"

"Anladım." Agatha beni her geçen saniye daha da geriyordu. "Peki Nymph kapısı nerede?"

Gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Muhtemelen bir duvarda, okuyamayacağınız oymalar var. Gesine orada böyle bir şey olduğunu söylemişti."

Gözleri parladı. "Bir kapı! Onlar bir kapı mıydı? Bir şey olduklarını hep biliyordum. Evet, kulenin altındaki kâtipler salonunda, parşömenlerimizi sakladığımız yerde."

"Çok yardımcı oldun. Teşekkür ederim, Agatha."

"Peki, planınız tam olarak nedir?"

"Henüz bir planım yok. İlerledikçe aklıma geleceğini umuyorum."

"Çünkü bu her zaman çok işe yarar," dedi Jarek alaycı bir ifadeyle.

Onu duymazdan geldim. "Zorya seninle kalacak. Suratsızlığına aldırma. Güvende olacaksın. Sylx'ten sana kaderler hakkında bulduğu her kitabı getirmesini istedim. Yardımcı olabilir."

"Ah, o burada mı?" Agatha etrafına baktı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu çok çabuk değişebilir." Lucretia'ya olan kızgınlığım Nymph büyükleriyle yaptığım toplantıdan beri azalmamıştı. "Sence Aminadav ve Vin'nyla, Aoife ve Malachi'ın yaptıkları yüzünden bizi cezalandırır mı?"

"Cezalandırırlarsa hiç şaşırmam. Neden sordunuz?"

"Lucretia'nın söylediği bir şey." Çantamdan bronz simgeyi çıkarıp havaya kaldırdım. "Bana bunu vermeden hemen önce. Bu da Nymph'lerden bir hediye."

Gözleri büyüdü. "Aminadav'ın boynuzu."

"Öyle ama ne işe yaradığını bilmiyorum." Lucretia'nın en karanlık saatlerde kullanmakla ilgili sözlerini tekrarladım. "Ne tür bir rahatlama getirebilir?"

Agatha sözlerini tartıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Bunun gibi ham simgeler nadirdir ve genellikle bir çağrıya bağlıdır. Çoğu zaman güçlerinin kilidini açmak için bir hayatı feda etmeyi gerektirir."

"Kimin hayatını?" diye sordu Jarek.

"Bu, kaderin vereceği bir karardır. Size bunu Nymph'ler hediye etmiş olabilir ama bunu doğrudan Aminadav'dan aldılar. Bedeline o karar verir."

"Sofie beni buraya göndermek için yaptığı ayinin bir parçası olarak Malachi'ın boynuzunun büyük bir parçasını bana sapladı," dedim avcundaki kavisli siyah nesneyi hatırlayarak.

Agatha, "Sanırım Aoife da boynuzlarıyla Neilina'nın yaşam formunu ele geçirdi," dedi.

Lucretia da bunu doğrulamıştı. Agatha'nın çizdiği resmi görebiliyordum. "Bu boruyu üflersem, birinin öleceğini mi söylüyorsun?"

"Biri ya da daha fazlası. Arşivlerimizde Aminadav'ın yıllar önce bir savaş sırasında borusunu bir krala hediye ettiğine dair bir hikâye vardır."

"Ve? Ne olmuş?"

"Kral ve tüm ordusu bir anda yok olmuş. Savaş sona ermiş." Gülümsemesi buruktu. "Sanırım ölümle rahatladıkları söylenebilir."

Boynuzu çantama tıkıştırıp bir daha kullanmayacağıma yemin ederken midem endişeyle kasıldı. "Bildiğim iyi oldu." Gitmek için ayağa kalktım.

Agatha bir parmağını kaldırdı. "Daha önce bahsetmediğim ama kaderlerin işe karışması hakkındaki sorunuza bakılırsa, bahsetmem gereken bir şey daha var. Wyvern uzun zamandan beri Vin'nyla'nın yaratığı olarak kabul ediliyor."

Kaşlarımı çattım. "Yani, Daaknar'ların Malachi'ın olduğu gibi mi?"

"Kesinlikle, bu da bana neden birinin Aoife'nın bedenini yarıktan taşıdığını sorgulatıyor. Yardım amaçlı olduğundan şüpheliyim."

Lucretia'nın daha önce söylediklerini bu mercek altında tekrar gözden geçirdim. "Vin'nyla'nın Aoife'nın bu düzleme dönme planını bir şekilde sabote ettiğini mi düşünüyorsun?"

Agatha omuz silkti. "Öyle olduğunu umuyorum."

Bunun iyi bir haber olup olmadığına karar verememiştim. "Bilgini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum."

"Elbette." Eğildi. "Herkesin Kraliçesi'ne hizmet etmek için buradayım."

"Majesteleri!" diye seslendiğinde, sırtım büyücüye dönüktü. Duraksadı, boynundaki madalyonla oynuyordu. "Genç bir kâtip var. Aslında bir çocuk. Adı Cahill. Onu Nyos'ta bulursanız buraya getirebilir misiniz? Benim için çok değerlidir ve yanımda olmasını çok isterim."

İçgüdülerim bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylese de sadece başımı sallamakla yetindim. "Geldiğinden emin olacağım."

"Dikkatli olun, Majesteleri!" Ellerini ovuşturdu. "Krallıklarımız sizi kaybetmeyi göze alamaz."

★

Yarıktaki manzara bugün Caindra ile ilk indiğim zamankinden çok farklıydı. Dün gelen iki ordu gücümüzü ikiye katlamıştı ve çadırları asıl kampın ötesine, ormanın kenarına kadar uzanıyordu. Bir başka savaş gecesine rağmen, kamp faaliyetle doluydu. Pişirme ateşlerinden çıkan dumanlar havaya yükseliyor, taze odun yığınları bu gece yakılacak ateşi bekliyordu. Askerler dün geceki savaşın izlerini yakındaki nehirde yıkamıyorlarsa, ekipler halinde çalışarak leşleri uçurumun kenarından aşağı atıyordu.

Şimdiye kadar Kemikler Vadisi ünvanını kesinlikle hak etmiş olmalıydı.

Caindra usulca aşağı süzüldü, Xiaric de sağ yanındaydı. Bugün kapılardan çıktığımda, ikisi sarmaş dolaş uyuyordu ve Caindra küçük ejderhanın bedenini kendi bedeniyle koruyordu. Onun çocuğu olabileceğine dair tüm şüpheler bu manzara karşısında yok olmuştu.

Turuncu ejderha -Valk- kulakları sağır eden bir çığlık atarak kendini taş duvardaki tünekten aşağı bırakıp kanatlarını açtı ve bizi karşılamak için geldiğimiz yöne doğru süzüldü. Çarpışmaktan kıl payı sıyrılan Caindra'nın pençelerinden birine yapıştım. Birbirlerinin etrafında bir kez... iki kez... neredeyse dans eder gibi döndüler.

Altımızda atlar kişniyor ve biz alçalırken dikkatleri gökyüzünde olan askerler onları yerinde tutmak için uğraşıyordu. Ejderhalar yere inmeden ve yer onların ağırlığıyla sarsılmadan önce, önümüzdekiler aceleyle yoldan çekildi.

Caindra her zamanki gibi beni usulca yere indirdi ve sarhoş bir aptal gibi tökezlememem ve dengemi bulmam için bana biraz zaman tanıdı. Her zaman olduğu gibi, dün zehirlendiği için gösterdiği nezaketi saymazsak Jarek'i bir çöp gibi savurdu. Jarek buna hazırdı ve yere inip zarifçe yuvarlandı.

"Bu işte giderek daha iyi oluyorsun," diye takıldım.

"Uğruna çabaladığım bir beceri değil." Kendini ayağa kaldırıp pantolonunun tozunu silkti. "At sırtında seyahat etmeye ne zaman döneceğiz?"

"Al benden de o kadar." Abarrane uzun buğday rengi saçlarını kalın bir örgüyle örer bir halde çadırdan çıktı. "Majesteleri. Dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Ve sen de... temiz görünüyorsun."

Abarrane sırıttı. "Beni bir saat önce görmeliydiniz."

"Zander nerede?" Etrafıma bakındım. Bu ikisi asla birbirlerinden uzakta olmazdı.

Başını az önce çıktığı çadıra doğru salladı. "Dinlenmeden geçen günlerin ardından nihayet uykuya daldı. Uyandırmadan önce ona bir saat verin. Bir saati geçerse o aptal günlerce başımın etini yer."

Omuzlarım çöktü. Zander'ın kollarını etrafımda hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama Abarrane haklıydı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yer seviyesinden tekrar kampa baktım. Adrenalinle uğulduyordu ya da belki de beni canlandıran kendi adrenalinimdi. "Dün gece nasıldı?"

"İlki kadar olaylı değildi, yine de canavarların başka yerlerden tırmanmaya başladığından korkuyoruz." Abarrane saçlarını bir sicimle sabitledi. "Sadece iki wyvern çıktı ama büyük kanatlı canavar onları korkutup kaçırdı. Keşke nereye gittiklerini bilseydim." Çenesini gökyüzünde süzülen turuncu ejderhaya doğru kaldırdı. "Bu arada onun bir adı var."

"Valk."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Lucretia. Sen nereden biliyorsun?"

Dudakları tereddütle büzüldü. "Bu hikâyeyi Majestelerinin anlatması en iyisi. Gelin, size göstermem gereken ilginç bir şey var." Jarek ve beni kampın derinliklerine götürdü.

★

Zırhlarından ve silahlarından yoksun, kurumuş cesetlere bakarken yüzümü buruşturdum. "İskelet yığınlarının ilgimi çekeceğini mi düşündün?"

"Bunlar daha önce açıklayamadığımız cesetler." Abarrane iki yığının arasında durdu. "Bazıları toza dönüşmüş."

"Peki yapan canavarı buldunuz mu?" Askerlerin Jarek'i zehirleyen vrog'dan kaçınmaları gerektiği gibi, ondan da kaçınmaları gerekecekti.

"Bir bakıma öyle." Yüzü asıldı. "Lord Rengard'ın ordusu, tıpkı bizim yaptığımız gibi, değişim gerçekleştiğinde Hudem ayının zirvesinde bize doğru ilerliyordu. Bir düzine askerleri aniden yere yığılıp öldüğünde, Hiçlik canavarlarından çok uzaktaydılar. Aynı şey doğu ordusu için de geçerli. Üstelik, bizim kampımızda bile, askerler ilk saldırıdan önce yakınlarındakilerin düştüğünü fark etmiş."

"Yani bunu yapan bir canavar değil miydi?" Düşüncelerini takip etmekte zorlanıyordum.

"Bu askerlerin sonradan ölümsüz olan Islorlular olduğuna inanıyoruz. Nymphaeum'un kutsamasıyla doğmamışlar. Nymph'ler Malachi'ın kan lanetini tersine çevirdiğinde, bu lanet sebebiyle ölümsüz bir hayat yaşayan herkes ölümlü haline geri döndü."

"Çünkü onlar bu şekilde doğmadılar." Ölümlü olarak, eminim birçoğu birkaç yüz yaşındaydı.

"Kesinlikle. Dün gece Lyndel'den Leydi Telor'un da aynı kaderi paylaştığı haberini alana kadar bu sonuca varmamıştık."

Soluğum kesilmişti. "Lord Telor'un karısı öldü mü?"

"Evet. Majesteleri onun... ölümsüzlüğe giden yolunun mahrem ayrıntılarını biliyordu, diyelim." Abarrane bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Ölüye en yakın olanları biraz sıkıştırdıktan sonra cevabın bu olduğundan emin olduk."

Gesine kan lanetinin sona ermesinin beklenmedik sonuçları olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Sanırım bu da onlardan biriydi. "Öte yandan Elisaf yaşıyor ve onun da dönüştürüldüğünü biliyoruz." Zander'ın kendisi tarafından dönüştürülmüştü ve kan laneti ortadan kalktığına göre bunu engelleyen yasanın artık bir önemi kalmamış olsa da bu, bugüne kadar saklanan bir sırdı.

"Evet, dönüştürüldü." Abarrane başıyla onayladı. "Bu gerçek bir süre Majestelerini de şaşırttı, ta ki Elisaf'ı diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu sormaya başlayana kadar. Cevap sizsiniz."

"Ben mi?"

"Bir grif onu paramparça ettikten sonra bir anahtar büyücü tarafından iyileştirildi."

"Yani onu bundan benim kurtardığımı mı düşünüyorsun?" Kendi sesimdeki şüpheyi duyabiliyordum.

"Lord Telor onlar kendisine ulaşmadan önce ölmüş olmalıydı ama şu anda Gaellar'ın çadırında dinleniyor. Elemental onu iyileştirirken güçlü bir şeyin izlerini hissetmiş. Aynı şeyi Elisaf'ta da buldu. Dokunuşunuzda özel bir şeyler var." Omuz silkti. "Kendisine sorabilirsiniz ama tüm bunlar için bulabildiğimiz tek açıklama bu."

İyileştirdiğim herkesi düşündüm. Elisaf, Lord Telor, Zander... Atticus. Bundan o da faydalanacak mıydı?

"Bir kez daha düşündüm de, sanırım bu sabah önerdiğin iyileştirmeyi kabul edeceğim." Jarek kendini beğenmiş bir sırıtışla ellerini iki yana açtı.

"Bu sabah aynı yatağı paylaşırken önerilen tek şey buysa tabii." Abarrane bakışlarını bir önceki İkincisine dikti. "Ölmesi gerekenlerden bahsetmişken..." Bizi başka bir çadıra götürüp kapısını kaldırdı. "Atticus'u aramaya gittiğimizde, kendi pisliği içinde debelenen bakın kimi bulduk."

Karyolada zeytin rengi teni kül rengine dönmüş, uzun kahverengi saçları darmadağınık bir erkek yatıyordu. Omzunun etrafındaki deri iltihaplı, kırmızı çizgilerle kaplıydı.

Ağzım açık kalmıştı. "Onu tanıyorum." Tanımak doğru kelime sayılmazdı. "Atticus'un okla vurulduğu gece oradaydı. Gitmemizi engellemeye çalışan oydu."

"Bu Kazimir, Atticus'un kıç yalayıcısı," diye doğruladı Jarek.

"Kazimir kendisi hakkında konuştuğunuzu duyabilir," diye mırıldandı adam, gözkapaklarını aralayıp başını bize doğru çevirerek. Sakalında kurumuş kan lekeleri vardı. "Maalesef seni biliyorum." Bakışlarını Jarek'ten bana çevirdi. "Ve sen, sana uçurumdan Cirilea'ya kadar eşlik etmiştim, bu yüzden yüzünü iyi tanıyorum ve o gece Keçi Tepesi'nin dışında gördüğüm yüz senin değildi."

Elbette Prenses Romeria'yı tanıyacaktı. "Yüzüm farklıydı ama yemin ederim o bendim." Atticus'a ne kadar yakındı, bu arada? Sevgili dostunun, kardeşinin nişanlısıyla güneye giderken ne yaptığını biliyor muydu?

"Bu numarayı öğrenmek isterdim." Yüzünü buruşturarak kendini kaldırdı. "Baygın olduğumu düşünürlerken gümüş gözlü yeni Ybaris kraliçesi hakkında fısıltılar duydum. Onun bir anahtar büyücü olduğunu ve tahtta hak iddia etmek için kendi annesini öldürdüğünü söylüyorlardı."

"Kraliçe Neilina'yı ihtiyacımız olmayan bir savaşı durdurmak için öldürdüm, onun yüzünden başka seçeneğimizin kalmadığı bir savaşta yer almamak için."

"Hangi savaşmış o? Kanınla sebep olduğun mu?" diye sordu meydan okuyan bir ses tonuyla.

Atticus'un bu askeri bu denli yakınında tutmasının nedenini anlamaya başlamıştım; ikisi de kendini beğenmişti ve ikisi de hazırcevaptı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, zehir artık bir sorun değil."

"Fark etmiş olabilirim." Kendine hatırlatmak istercesine dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Peki neden?"

Çünkü Nymphaeum'u açtım ve bütün bu sorunları başımıza musallat ettim. Bu gerçeğin ağırlığını üzerimden atabilmiş değildim.

"Majesteleri, Atticus hakkında neler söyleyeceğini duymak için onu da yanımızda getirmemiz konusunda ısrar etti." Abarrane askere dudak büktü. "Onu orada acı çekerken bırakmaktan mutluydum."

Kazimir bir elini çenesinin üzerinde gezdirse de sırıtışını gizleyemedi. "Senin huzurunda olmak her zaman bir zevk, Abarrane."

"Atticus'u buldunuz mu?" Etrafa hızlıca göz gezdirdiğimde, onun burada olmadığını anladım.

"Hayır." Abarrane başını olumsuz anlamda salladı. "Kazimir onun ölümcül bir balta darbesiyle yere serildiğine tanık olmuş. Cesedini aradık ama bulamadık."

"Kier onu bir ganimet olarak almıştır," dedi Jarek.

Bu düşünce içimi burktu. Birbirimizden nefret etsek de -özellikle de Atticus'un hükümdarlığı altındaki Cirilea'da şehir ışıklarından sarkan ölümlülerle ilgili gözlemlerimden sonra- bu, Zander'ı yaralayabilirdi.

"Bir kralın cesedinin Kral Cheral'a pek faydası olmaz," diye karşı çıktı Abarrane. "Hayatta kalmış olabileceğini düşünüyo-

ruz. Onu iyileştiren Romeria'ydı. Bu onu Kier'e ulaşana kadar hayatta tutmaya yetmiş olabilir."

"Orada şifacılar var mı?" Kazimir'in beni incelediğini hissediyordum.

"Nasıl olur, bilmiyorum. Orası bir ölümlüler diyarı ve Ybaris ile Kier arasındaki sular geçit vermez, ancak Kier ile bağlantımız yüzyıllar önce koptu. O sınırın ötesinde neler olup bittiğine dair çok az şey biliyor ve çok az şeyi umursuyoruz."

"Onu yakalayıp yakalamadıklarını nasıl öğreneceğiz?" diye sordum.

Abarrane omuz silkti. "Kier'e gideceğiz."

"Ne zaman?" dedi Kazimir hemen, endişeli bir ses tonuyla. Belli ki Atticus onun için önemliydi.

"Sen Islor'un savunmasına yardım etmek için uçuruma gidiyorsun, başka bir yere değil," diye tersledi Abarrane. "Kralınızın yardım çağrılarını görmezden gelmek ve hainlere krallığımızı parçalamaları için fırsat vermek yerine yapması gereken şey buydu."

"Parçalanma Atticus tahta oturmadan çok önce başlamıştı, bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Kazimir arkadaşını savunarak. "Ayrıca, o kimseyi görmezden gelmedi. Ordumuzun yarısını size yardım etmesi için buraya gönderdi ve doğudaki savaş için elimizi zayıflattı. Kier bu yüzden bizi yenebildi."

Tüm bu anlattıklarında haksız sayılmazdı ama bu kavganın ne yeri ne de zamanıydı. "Odak noktamız sadece bir kişinin değil, tüm insanların iyiliği olmalı," dedim, sonra daha sessiz bir şekilde, "Zander'ın kardeşi olsa bile," diye ekledim.

Kazimir'in çenesi kasıldı ama öfkelenmemişti. "Peki ya Cirilea'daki insanlar? Durumun çok kötü olduğunu duydum ve onlar..." Abarrane'e baktı, "bana hiçbir şey söylemiyor."

"Çünkü hak etmiyorsun," diye karşılık verdi Jarek.

Umursuyor gibi görünmesi sempatimi kazanmıştı ama bu da Zander'dan duymak istediğim bir başka bilgiydi. "İsyandan önce birçoğunun dışarı çıkmasına yardım ettik ama bir o kadarı da orada kaldı."

"Balo salonunda çocuklar vardı..."

"Artık güvendeler." Yakın zamana kadar göbekli Nymph'lerle kovalamaca oynuyorlardı.

"Onları korunmaları için oraya topladı," diye devam etti Kazimir. "Bunu yapmazsa, zehirleneceklerinden korkuyordu."

"Ona mektup yazdık! Hudem'den sonra zehrin bir önemi kalmayacağını söyledik."

"Peki size neden inansın? Ona inanması için bir sebep verdiniz mi?"

"Çünkü bana inanması gerekiyordu!" diye patladım, sesim çatallaşmıştı. "Herhangi bir bahane araması gerekirken tüm o insanları öldürdü. Onları gördüm! Sokaklarda asılmış cesetleri gördüm!"

"Romeria..." diye fısıldadı Jarek.

Derin bir nefes alarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Bu adama bağırmanın ne faydası vardı? Kararları o almamıştı ve olan olmuştu.

Kazimir, "Ne olursa olsun, Atticus doğru yolu bulmaya çalışıyordu ve sonlara doğru ölümlüleri korumak için elinden geleni yaptı," dedi. "Gerçekten de en büyük hatası, sorunu yönetmesi için Boaz'a güvenmek oldu."

"O zaman Majestelerinin Boaz'ı öldürmesi iyi olmuş, değil mi?" dedi Abarrane.

Kazimir'in kaşını kaldırması şaşkınlığını gösteren tek işaretti. "İyi olmuş. Zaten ondan hiç hoşlanmazdım."

Kazimir'den alabileceğimiz tüm yararlı bilgileri aldığımızı hissettim. "Atticus hakkında paylaşacağın işe yarar başka bir şey yoksa..."

"Fırıncıya ne oldu?" diye sözümü kesti.

"Kim? Gracen mi? Çocukları dışarı çıkarmamda bana yardım etti. O ve ailesi Cirilea'yı terk etti, artık güvendeler."

İç çekti. "Bu iyi haber. Atticus o ölümlüye... düşkündü."

Tahmin etmem gerekirse, Gracen'den hoşlanan tek kişi Atticus değildi ama bu beni şaşırtmazdı. Hiç çaba sarf etmeden kalpleri kazanıyordu.

"Bana o özel şifandan vermek istemiyorsan sanırım biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var." Karyolasına uzandı ve gözlerini kapatarak bizi kovmuş oldu.

Yüzü öfkeyle buruşan Abarrane kılıcına uzandı.

Ona başımı salladım. Bu tür pislikleri tanırdım, tepki tam da onların istediği şeydi. Çadırdan dışarı çıktık.

Elisaf ve Lord Rengard bize doğru yürüyordu.

Eski gece muhafızıma ve bu misafirperver olmayan dünyadaki ilk arkadaşıma baktım. Elisaf'ın o kemik yığınındaki bir başka beden olabileceği fikri bile kollarımı onun sırık gibi bedenine dolamama neden oldu.

"Beklediğim gibi bir karşılama değil ama kabul ediyorum," diye mırıldandı beni geri sıkarak.

"İyi olmana çok sevindim."

"Evet, bunun için sana ve bir grif'e teşekkür etmem gerekiyor gibi görünüyor. Kimin aklına gelirdi?"

Kendimi uzaklaştırırken bakışların üzerimizde olduğunu hissettim. Belki de kraliçelerin muhafızlara sarılması münasip bir davranış olarak görülmüyordu ama ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmamıştım ve şimdi de uyacak değildim. "Lord

Rengard." Selamlamak için başımı eğdim. Her zamanki gibi asil görünüyordu, yerinde olmayan tek bir saç teli yoktu ve o gri şerit simsiyah saçlarını mükemmel bir şekilde ayırmıştı.

"Majesteleri." Eğildi, selamı fazla derinden olmasa da bana samimi geldi.

Etrafımızdaki Islor askerleri de geçerken aynı şeyi yaptı.

Lord Rengard onları işaret etti. "Görünüşe göre gidişat lehinize gelişiyor. Kamptaki ortak fısıltı Zander'ın soğuk Ybaris kalbinizi kazandığı ve ikinizin bunca zamandır Islor'u kurtarmak için Kraliçe Neilina'ya karşı birlikte entrikalar çevirdiğiniz yönünde."

"Haksız olduklarını söyleyemem." Tabii benim soğuk kalbim New Yorklu Romy Watts'ınkiydi, tüm sevdikleri tarafından terk edilmiş ve hayatta kalmak için savaşan hırsızınki.

Sırıttı. "Buraya geldiğimizden beri cesaretinizle ilgili pek çok hikâye duydum. İlk başta abartıyor olabileceklerini düşünmüştüm ama artık doğru olduklarını düşünüyorum."

İltifat olduğuna emin olduğum bu sözler yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Sadece birçok yanlışı düzeltmeye çalışıyorum." Zander ona geçmişim ve buradaki amacım hakkında ne kadar şey anlatmıştı? Onlar iyi arkadaştı ve Lord Rengard sadakatini defalarca kez kanıtlamıştı ama Zander benim en mahrem sırlarımı ifşa eder miydi?

Lord Rengard kamptaki hareketliliği inceledi. "Yarın Cirilea'dan bir gemi filosunun Northmost'a geleceğini duydum."

"Her şey yolunda giderse, evet."

"Sıradan insanların sizin bu gizli şehrinize ulaşmak için Venhorn üzerinden seyahat etmesi pek akıllıca olmayabilir. Özellikle de yarıktan çıkan tüm bu yeni yaratıklar varken."

"Biliyorum. Ben de bunu düşünüyordum. İnsanların limanda kalması gerekebilir."

"Korkarım Northmost bu kadar çok kişiyi barındıracak donanıma sahip değil, özellikle de mevsim soğurken ama Bellcross güneye doğru nispeten kısa bir yürüyüş mesafesinde. Eminim onları şimdilik orada ağırlayabiliriz."

"Gerçekten mi? Şehrinizi onlara açar mısınız?"

Başını bir kez öne eğdi. "Olmuş bilin."

Bellcross'un duvarları içinde olduğumuz günü hatırladım; soytarıların ve mallarını satan tüccarların olduğu meydanı. Elisaf orasının ölümlüler için muhtemelen tüm Islor'daki en ilerici yer olduğunu söylemişti ve bunun başlıca sebebi de lorduydu. "Zander'ın iyi bir arkadaşısınız."

"Islor'un gerçek kralı için her şeyi yaparım." Tereddüt etti. "Ve öyle görünüyor ki bir değil iki diyarın kraliçesi için de. Umarım bu gizli Ulysede'i ziyaret etmek için bir davetiye alırım."

"Tüm bunlar sona erdiğinde mi? Kesinlikle."

Gülümsedi. "Şimdi izin verirseniz, acilen yazmam gereken bazı mektuplar var."

"Benim de öyle." Ayrıca, Cirilea vatandaşlarının kurtarılmasına yardım ettikleri için kaptanlara teslim etmem gereken mücevherler vardı. Bu, Seamus'a verdiğim ve tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

"Şehrim bir hafta içinde hazır olur." Bir kez daha eğilerek uzaklaştı.

"Burada herkes nasıl?" Elisaf'tan Abarrane'den alacağımdan farklı bir cevap alacaktım. "Lord Telor'un yaşayacağını duydum?"

"Yaşayacak, ancak büyücüye göre iyileşmesi uzun sürebilir. Sadece birkaç gün arayla iki ölümcül yaralanma..." Başını iki

yana salladı. "Bunun dışında, kampın büyük kısmı iyi bir ruh hali içinde görünüyor. Kan lanetinin aniden ortadan kalkmasıyla ilgili bazı kafa karışıklıkları var ama şu ana kadar bildikleri tek şey bu olduğu için bu beklenen bir şey. Çoğu yarığı kapatmak ve sevdiklerine kavuşmak için sabırsızlanıyor."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Nymph'ler buradayken yarığı kapatmak mümkün değildi.

"Evet, ama bazı gerçeklerin söylenmemesi daha iyidir," dedi kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak. "Radomir dün geceki maceralarını anlatırken kendine epey bir dinleyici kitlesi edindi, muhtemelen gerçekte yaşananlar anlattıkları kadar heyecanlı değildir. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı." Sırıttı. "Yine de bu yaratıklar hakkında hepimizden daha çok şey biliyor. Çaylakları davamıza katılmaya davet etmek kesinlikle çok faydalı oldu. Aksi takdirde, yaratıklarla bu kadar etkili bir şekilde savaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Ben de bu yüzden yaptım çünkü onun ne kadar değerli olacağını biliyordum."

"Evet, elbette. Kimse zekânızdan şüphe etmedi," diye mırıldandı ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "İzin verin sizi kampa götüreyim, Majesteleri, böylece bana vermeyi planladığınız toprak ve lordluk hakkında konuşabiliriz."

Kahkahalarım başların bize dönmesine neden oldu.

★

Çadırın kapısını kaldırıp içeri girerken heyecanım suçluluk duygumu bastırdı. Zander'ın uyuduğu çadır küçük ve sadeydi; kraliyet avı sırasında zengin kürklerin ve mobilyaların süslediği kral çadırlarına hiç benzemiyordu ama yalnızca ikimiz vardık ve tek önemsediğim de zaten buydu.

Dikişlerden bir karyolada yüzükoyun yatan ve çıplak vücudunun alt yarısını kömür rengi yün bir battaniyenin örttüğü hareketsiz bedenini görmeye yetecek kadar gün ışığı sızıyordu. Yaklaşırken nabzım hızla attı, onu görmek için o kadar hevesliydim ki neredeyse silahlarının yanında yerde katlanmış duran deri yığınına takılıp düşecektim. Kamp hizmetkârlarından biri kıyafetlerini onun için temizlemiş olmalıydı.

Omzuna doğru uzanırken tereddüt ettim. Belki de bir saat daha uyumasına izin vermeliydim...

"Berbat bir boğaz kesici olurdun," diye mırıldandı, alaylı bir ses tonuyla.

Karyolaya tırmanıp vücudunu kendi vücuduma sardım. "Katılıyorum, benden olsa olsa iyi bir hırsız olur." Ağzımı açarak ensesine yumuşak bir öpücük kondurduğumda hoşnut bir şekilde mırıldandı. Bu sırada hançerimi kınından çıkarıp dilimin yerine bıçağı koydum ve onu keskin ucunu hissetmesine yetecek kadar bastırdım. "Ama çabuk öğrenirim."

Derinden gelen gülüşü içimde titreşti. "Düzeltiyorum. Sadece yaklaşmak için farklı bir yöntemin var."

Silahı yere bıraktım. "Uçuruma bensiz gittin." Omzuna bir öpücük daha kondururken bile ses tonumdaki suçlamaya engel olamamıştım. Teni mis gibi sabun kokuyordu. Daha önce nehirde yıkanmış olmalıydı ve bunu Abarrane ile yapmamış olmasını umdum, ancak sormadım. Bu Islorlu ölümsüzler edep kelimesinin anlamını bilmiyordu.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Duraksadı. "Ayrıca akşam için yatak arkadaşın vardı," dedi ifadesiz bir ses tonuyla. Bana kızgın mıydı?

"Wisp'ler onu iyileştirirken orada uyuyakalmışım. Ona ne yaptıklarını görseydin–"

Zander aniden dönüp bir öpücükle sözlerimi kesti. "Sakin ol. Kalbinin kime ait olduğunu biliyorum," diye fısıldadı ve altımda sırtüstü yatana kadar vücudunu döndürdü.

Dudaklarımız loş ışıkta birbirini bulurken nefesi kesildi. Dilinin ustaca dokunuşlarıyla öpüşünü derinleştirirken içindeki özlemi hissedebiliyordum.

"Üstünde hiçbir şey yok," demeyi başardım.

"Senin de çok fazla şey var. Gerçi bu kolaylıkla düzeltilebilir."

Elleri bağcıkları ve tokaları çabucak çözüp özenle hazırlanmış yeleğimi ve diğer kıyafetlerimi onunkilerin yanında dağınık bir yığın haline gelene kadar çıkarmama yardım ederken ağızlarımız birbirine karıştı.

Tekrar üzerine çıktım. Çıplak bedenlerimiz aynı hizadaydı ve sert uzunluğu tepe noktama baskı yapıyordu. Hiç kimse bana Zander'ın hissettirdiği gibi hissettirmemişti, sanki ona asla doyamayacakmışım gibi, sanki en basit dokunuşu -omzumdaki parmak ucu bile- her an sinir uçlarımın her birini harekete geçirebilirmiş gibi. Onu tekrar içimde hissetme beklentisiyle tüm vücudum gerildi.

Ta ki öpüşürken yüzünün buruştuğunu hissedene kadar.

Geri çekildim. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Tekrar beni öpmek için eğildi ama ondan uzaklaştım.

Hiç düşünmeden, yakınlığımla bir ışık küresi ördüm. Büyüdü ve çadırı ışığa boğdu. Battaniyeyi çektiğimde bacağına bağlı kanlı bir bez gördüm.

"Önemli bir şey değil," diye geçiştirdi. "Sadece bir dişi canavar beni hazırlıksız yakaladı ama iyileşiyor."

Karyolanın yanından hançerlerinden birini alıp bilenmiş bıçağıyla sargıyı kestim. Bacağında derin, açılmış bir yara vardı.

"Zander!" Yüzüm dehşet içinde olmalıydı. Yara artık kanamıyor olsa da iyileşmekten çok uzaktı. "Neden büyücülerden bunu iyileştirmelerini istemedin?"

"Çünkü ilgilenilmesi gereken çok daha kötüleri vardı."

"Ciddi görünüyor! Ve acı verici! Ve... ve... Neden hepiniz bu kadar inatçısınız!"

Homurdanarak karyolanın üzerine yığıldı.

Şikâyetlerini ve hayal kırıklığımı bir kenara bırakarak elimdeki işe odaklandım ve Aoife'nın ipliklerini kullanarak etini dikmeye başladım. Bitirdiğimde geriye sadece ince, gümüş bir çizgi kalmıştı.

Zander o kadar hareketsiz yatıyordu ki uyuyakaldığını düşündüm, ta ki âdemelması sert bir yutkunmayla hareket edene kadar. "Benim için gücünü tüketmemelisin."

"Gücümü tüketmedim, ayrıca rica ederim," diye ekledim.

Başını çevirdi. Ela gözleri kürenin ışığında parlıyordu. "Teşekkür ederim." Çarpık gülümsemesi içimi kıpır kıpır etti ve sinirimi yatıştırdı.

"İşte bu yüzden uçuruma bensiz gitmeni istemiyorum." Gergin karnının çıkıntılarına baktım. Daha önce hiç bu kadar zarif bir erkek vücudu görmemiştim.

"Bunu aklımda tutacağım. Peki, nerede kalmıştık?" Aşağı uzanarak avuç içini aletinin etrafına sarıp kendini birkaç kez okşadı ve içimde yeni bir sıcaklık ve beklenti dalgası yarattı.

Güçlü, sert elleriyle uyluklarımın arkasını kavradı ve beni kendine doğru çekip üzerine kaldırırken kolları gerildi. Aletinin ucunun merkezime değdiğini hissettiğimde dudaklarımdan bir inilti yükseldi ve kalçalarımı aşağıya çekip içime derinlemesine girerken bunu bir çığlık takip etti.

Beni tamamen doldururken ve bedenim onu içine almak için gerilirken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. "Sen benim dünyamsın," diye fısıldadı kısık sesle, kalçaları benimkilerle birlikte kalkıp inerken.

"Bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum." Çok yakında farklı yönlere sürüklenme ihtimalimizin yüksek olduğunu bilmeme rağmen.

Benimle yüz yüze gelmek için doğrulduğunda gövdesindeki her bir kas esnedi, dudakları şehvetle hareket ederken eliyle ensemi kavradı. Onu daha da içime almak için kalçalarımı oynattığımda gırtlağından gelen bir ses neredeyse içimden çıkmasına neden oluyordu.

Bundan sonrası her zamanki zarif, ritmik dansımız olmadı; daha çok arzu dolu, çılgın bir danstı. Tırnaklarımız birbirimizin tenine geçerken kaygan ve çıplak bedenlerimiz tutunacak bir şeyler aramaya devam ediyordu.

İçimdeki bu ezici aciliyeti, aramızdaki tüm boşluğu silmeye yönelik bu çılgınca ihtiyacı neyin tetiklediğini biliyordum; bu, birlikte geçirdiğimiz her anın son olduğu hissiydi. Bu yüzden çığlıklarımı bastırmadım, dudaklarımı yavaşlatmadım, onun dokunuşuyla kendimden geçerken bu yüzden düşüncelerimin beni bir bütün haline getiren bu mükemmel varlığın ötesine geçmesine izin vermedim.

★

Bedenim onunkine yaslanıp gevşerken uzuvlarım hareketsizleşti. Kendimi kollarına bıraktım. Dışarıda devasa bir ordu ve bizi bekleyen büyük bir tehdit vardı. Seslerin uğultusu ve çeliklerin çınlaması neredeyse hiç kesilmiyordu.

Oysa burada sadece ikimiz vardık.

"Ben de ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, parmaklarıyla sırtımda kıvrımlar çizerken.

Kokusunu tekrar içime çektim ve duyularımı yakmasına, tenime işlemesine izin verdim. "Abarrane bana Atticus'un Kier'de olduğunu düşündüğünü söyledi?"

Zander inledi. "Bir süre daha bu mutluluk balonunun içinde kalamaz mıyız?"

"Olur." Kollarımı kavuşturup çenemi dayayarak ona baktım ve bekledim.

Ağır ağır iç geçirdi. "Yaşıyorsa şu anda Ostros'tadır ve onu kurtarmaktan çok daha büyük sorunlarımız var." Hafifçe bileğime vurdu. "Kraliçeme mücevher veren kim?"

"Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

"Yatağıma ayak bastığın an fark ettim, sonra da dikkatimi dağıttın." Avuç içini kıçımın üzerinde gezdirdikten sonra bileğime doğru ilerleyip altını inceledi. "Bir simge."

"Nymph büyüklerinden. Bu sabah onları görmeye gittim." Zander'a hızlıca kendimi içinde bulduğum garip, havadar alanı ve acı verici görüşmeyi anlattım.

Lanet okudu. "Bir değil iki kaderle nasıl başa çıkacağız?"

Başımı iki yana salladım. Buna verecek bir cevabım yoktu. "Lucretia, Aoife'nın bizi ilgilendirmediğini söylüyor. Bizi ilgilendiren Malachi. O–"

"Cirilea'da. Evet, biliyorum. Ben de sana bunu söyleyecektim."

"Onu gördün mü?"

"Görmekten de öte, onunla konuştum. Abarrane ve ben şehre yukarıdan baktıktan sonra kalenin avlusuna indik. İçeri girip tahtımı geri almaya hazırdım ama o oradaydı, daha önce hiç görmediğim uzun, zayıf, siyah saçlı bir erkek kılığında beni bekliyordu, tacımı ve kıyafetlerimi giymişti." Sertçe yutkunması

kulağıma kadar ulaştı. "Bu kadar kolay olacağını düşünmekle aptallık etmişim."

Sofie'nin kalesinin altındaki taş kutuda yatan adama benziyordu. "Peki ya Sofie?"

"Onun yanındaydı. Kesinlikle oydu. Çizdiğin resme tıpatıp benziyordu."

Zander'ın ben uyurken çaldığı ve Ybaris ya da Mordain'de bir büyücü olduğunu düşünerek Cirilea'nın muhafızlarına tetikte olmaları için dağıttığı resim. Yeşil ipek elbiseli o esrarengiz kadının ve kısa bir süre sonra ortaya çıkan, istediğini -kocasını- elde etmek için her şeyi yapabilecek kesin ve korkusuz bir katil versiyonunun anılarıyla midem sıkıştı. "Ne oldu?"

"Konuşmamız çok kısa sürdü. Bana 'oğlum' dedi ve ona bağlılık yemini edersem hızlıca öleceğimi, isyan edersem acımasızca ve yavaşça öleceğimi söyledi. Bir de hediye olarak Lord Adley'nin kafasını ayaklarımın dibine attı." Sırıttı. "Hakikaten güzel bir hediyeydi."

Sözleri beni neşelendirmemişti. "Peki sen ne dedin?"

"Onu reddettim, tabii ki. Sonra da Sofie'yi kışkırttım."

"Ciddi olamazsın." Parmaklarım sanki ona tutunmak artan endişemi bir şekilde bastıracakmış gibi omuzlarını kavradı. "Peki o ne yaptı?"

"Beni öldürmeye çalıştı, tabii ki. O başaramadan, Valk bizi oradan çıkardı. Turuncu ejderhanın adı bu. Aldığı yaradan sonra iyileşiyor gibi görünüyor."

"Xiaric de onun Caindra'dan olan çocuğu. Lucretia söyledi," dedim umursamazca, aklım az önce söylediklerinde kalmıştı, sinirlenmiştim. "Yani neredeyse başarıyordu, bunu mu söylüyorsun?"

"Ama başaramadı–"

"Sonra ne olacaktı? Sen ölmüş olsaydın, halimiz nice olurdu? Nasıl devam ederdik?" Onsuz bununla nasıl yüzleşebilirdim? Bu düşünceyle içimdeki ıstırap alevlendi. "Neden ona yem attın? O tehlikeli biri." Ve ben onun bir anahtar büyücü olarak neler yapabileceğini henüz görmemiştim bile. Sadece Korsakov ve adamlarını, silahları olmalarına rağmen yalnızca kılıcıyla tek bir çizik bile almadan katletmesinin sonrasını görmüştüm.

"Çünkü Malachi'ın, kocasının bedenini ele geçirmesi konusunda ne hissettiğini bilmem gerekiyordu," diye cevap verdi Zander, savunmacı bir ses tonuyla. Seçimlerinin sorgulanmasından hoşlanmazdı. Sanırım bu, doğma büyüme kral olmanın getirdiği bir şeydi.

"Ve?"

"Memnun olduğunu sanmıyorum."

İçimde küçük bir tatmin duygusu kıpırdandı. Sofie'nin yaptıklarından sonra, her şeyin planladığı gibi gitmemiş olmasına sevinmiştim. "Yine de hâlâ onun yanında duruyor."

"Öyle, ama hangi damara basacağımızı bilirsek, bu bizim yararımıza olabilir. Bilmem gerekiyordu, Romeria. Bu konuda başka bir seçeneğim yoktu."

Derin bir iç çekip Zander'ın hâlâ burada olduğu gerçeğine odaklandım. "Lütfen bensiz Cirilea'ya dönmeyeceğine söz ver."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Sen de aynı sözü verdiğin sürece."

Nymph kapılarını ve şehre girip çıkmanın benim için ne kadar kolay olduğunu düşündüm. "Peki."

Aramızdaki ani gerilim azaldı.

"Malachi, Cirilea'ya gelip tahtı nasıl bu kadar çabuk ele geçirmiş olabilir?" Daha bir gün bile geçmeden bir krallığı ele mi geçirmişti?

"Buraya geri dönmek için kaç bin yıl harcadı? İzleyerek, bekleyerek, planlar yaparak. Hiç şaşırmadım." Zander'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. Ben uyurken uçuruma gitmesine şaşmamak gerekti. Biraz stres atma ihtiyacı duymuştu.

"Terk edilmiş bir krallık gördü." Kafamın içinde Lucretia'nın sesini duydum. Bütün gözler başka yerdeydi. Daha kolay olamazdı. "Nasıl biri?"

"Dürüstçe mi? Etkileyici, hayatımı tehdit ederken bile."

Çadıra sessizlik çöktü. "Ne yapacağız?" diye sordum ama gerçekten bir cevap beklemiyordum.

"Şimdilik Cirilea'yı ve orada kalan herkesi elinde tutuyor. Şehirde düzeni sağlamaya yetecek kadar muhafız yok ama insanları hizada tutmak için korkuyu kullanacağını düşünüyorum. Lord Adley'nin kellesini taşımak bu konuda kesinlikle yardımcı olacaktır," diye ekledi kuru bir sesle. "Islor'un ve Ybaris'in ordularının yanı sıra Mordain'in büyücülerinin ve Nymph'lerin gücünü elimizde tutuyoruz–"

"Nymph'lere güvenme. Bana bir kez kullanabileceğimiz bir boru verdiler. Tüm umutlar tükenene kadar onu saklamamızı söylediler, rahatlama getirecekmiş."

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Değil mi?" Agatha'nın bana söylediklerini aktardığımda, Zander lanet okudu ve ikimiz de boruyu uçurumdan aşağı atmak istedik.

"Nymph'ler olmasa bile ejderhalarımız var. Muhtemelen en güçlü müttefiklerimiz onlar. Ve sen varsın, Herkesin Kraliçesi." Sırtıma anlamsız bir desen çizdi. "Malachi'ın etkisini yalnızca Cirilea ile sınırlı tutmalı ve diğer her yerde takdir toplamalıyız; ondan nasıl kurtulacağımızı öğrendikten sonra da harekete geçeceğiz."

"Bu konuya epey kafa yormuşsun."

"Çok uzun bir geceydi." Duraksadı. "Wendeline'ı gördüm. İyi görünmüyordu ama hâlâ yaşıyor."

Bu iyi haberle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Zander'ın ailesine yaptıkları için onu hâlâ affetmemiş olabilirdim ama bunu onlara duyduğu nefretten dolayı yapmadığını biliyordum. "Onu Cirilea'dan çıkarabilir miyiz?"

"Malachi onu yanında tutmaya devam ederse, hayır. Muhtemelen onu orada bıraksak daha iyi olur. Rahibe o duvarlar içindeki tek müttefikimiz olabilir."

"Sence o artık bir müttefik mi?" Zander'ın bir daha asla başka bir büyücüye güvenmeyeceğine yemin ettiği uzun bir zaman dilimi vardı.

"Islor'un iyiliği için mi? Sanırım birden fazla kez yanıldığım kanıtlandı. Belki de hâlâ işimize yarayabilir," diye itiraf etti çenesini gererek. "Annika'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Malachi onu bulursa başına geleceklerden korkuyorum."

Zander'ı rahatlatmak için, "Nasıl hayatta kalacağını biliyor," dedim ama kimsenin bu kaderi alt edebileceğinden emin değildim.

Zander çadırın tavanına baktı. "Soyumdan geriye kalan tek kişi ben miyim?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için, köprücük kemiklerinden kaslı göğsüne kadar onu öpüp dikkatini dağıtmaya çalıştım. Dilimin ucuyla sivri meme uçlarını yalayınca keskin bir nefes verdi.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye mırıldandı.

"İşe yarıyor mu?"

"Devam et, söyleyeceğim." Bir süre parmaklarıyla dağınık saç örgülerimle oynadıktan sonra başımı aşağı doğru itti.

"Majesteleri!" diye bağırdı Abarrane çadırın dışından.

"Hangimize diyor?" diye fısıldadım karnının üstünden.

"Bilmiyorum ama ikimiz de cevap vermezsek belki daha sonra gelir," diye karşılık verdi Zander ve kıkırdamama neden oldu.

"İkinizin *işinizi* bitirmesini beklemekten yoruldu," dedi Abarrane sertçe ve çadırın kapısını kaldırıp hızla içeri daldı.

Battaniyeyi yukarı çekip bir nebze de olsa mahremiyetimizi korumaya çalıştım.

"Böyle kaba bir istilayı hak eden nedir, komutan?" diye sordu Zander. "Kükreyen bir canavar duymuyorum."

"Gölge lider sizinle görüşmek için haber gönderdi. Mordain'den acil haberler gelmiş."

Zander altımdan sıyrılıp doğruldu ve pantolonuna uzandı. "Ne hakkında?"

"Acil genellikle tek bir anlama gelir." Zander pantolonunu almak için ayağa kalkarken Abarrane ona anlamlı bir şekilde baktığımı fark edip gözlerini devirerek bakışlarını kaçırdı. "Biri öldü ya da ölmek üzere."

Paniğe kapıldım. Oradaki hayatlar zaten tehdit altındaydı. "O kâtipleri çıkarmak zorundayım."

"*Biz* o kâtipleri çıkarmak zorundayız. Nyos'a yalnız gitmiyorsun," diye düzeltti Zander, tuniğini başının üzerinden geçirerek.

"Sen kapılardan geçemezsin."

Donup kaldı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Rhionn, Farren'ı aldığından beri Islorlu ölümsüzlere karşı korunuyorlar."

Bana kuşkuyla baktı. "Bunu sana kim söyledi? Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ah... şimdi?" Dün ona sadece ana hatları aktarmıştım ve o zamandan beri birbirimizi görmemiştik.

"O halde Jarek ve Abarrane de gelemeyecek. Yani... seni ejderhalar koruyacak." Sanki bu çözümden memnunmuş gibi başıyla onayladı.

Alt dudağımı ısırdım. "Aslında onlar da oraya uçamaz."

Zander bana delirmişim gibi baktı. "Nyos'a *tek başına* gitmiyorsun, Romeria. Böyle bir seçeneğin yok. Bunu yasaklıyorum."

"Anlamadım, yasaklıyor musun?"

Abarrane tek kelime etmeden çadırdan çıkarken çadır bir anlığına aydınlandı. İlk defa bir kavganın yaklaştığını hissetmiş ve bunun bir parçası olmak istememişti.

Battaniyeyi fırlatıp yerden kıyafetlerimi aldım. "Yalnız olmayacağım. Solange benimle olacak."

"Solange bir büyücü ve Mordain'in İkincisi."

"Yardım etmekten başka bir şey yapmadı."

"Giremediğim bir şehirde seni tuzağa düşürmeye karar verebilecek biri." Hararetle başını salladı. "Ona güvenmiyorum."

"Kimseye güvenmiyorsun." Onunla tanıştığım geceden beri değişmeyen düşüncesi bu olmuştu.

"Peki, o zaman bırak kâtipleri Solange ve Gölgeler sensiz kurtarsın. Oraya gitmene gerek yok."

"Onları taştan geçirip doğrudan Ulysede'e götürebilirim."

"Yüz tanesini birden mi?"

"Bunu daha önce de yaptım." Yalnız bu sefer Cirilea'dan yaptığım gibi birden fazla yolculuk yapamazdım. Giriş çıkış ayrıcalığım yoktu.

Başını salladı. "Agatha ve Lucretia'nın yardımıyla Malachi'ı nasıl yeneceğimizi bulacağız."

Ne demek istediğini anladığımda ağzım açık kaldı. "Bütün o kâtipleri orada ölüme terk etmeyeceğim!" Birçoğunun bu keha-

net olayıyla hiçbir ilgisi yoktu. Atticus'un Wendeline yüzünden katlettiği rahibeler kadar masumdular.

"Sen ölesin diye mi? Hayır, bu çok riskli." Sesini yükseltmişti. Çadırımızın üç metre çapındaki herkesin bu kavgayı dinlediğinden emindim.

"Ayrıca ne çok riskliydi, biliyor musun? Dün Cirilea'ya gitmen!" diye karşılık verdim, pantolonumun paçalarını çekiştirirken. "Sofie'yi kışkırttın! Neredeyse seni öldürüyordu."

"Ama öldürmedi."

"Beni de öldürmeyecekler. Bana biraz güven."

"Bunun sana olan güvenimle hiçbir ilgisi yok." Acı çekiyormuş gibi burun kemiğini sıktı. "Uygulanabilir bir planın bile yok."

"Var." Aceleyle botlarımı çekiştirip düğmelerimi ve bağcıklarımı ilikledim. Aslında, sadece bir taslaktı. Uçuşu bunu düşünerek geçirmiştim.

Giyinmemi izlerken duraksadı. "O halde? Planın nedir?"

Tuniğimi başımın üzerinden geçirdim ama içime sokmaya zahmet etmedim. "Hâlâ birkaç detay üzerinde çalışıyorum." Özellikle de nasıl öldürülmeyeceğim üzerinde.

Donuk bir ifadeyle bana baktı. "Bundan hoşlanacak mıyım?"

"Muhtemelen, hayır. O yüzden senden izin istememem iyi bir şey." Süslü yeleğim sıkılı yumruğumda, çadırın kapısını açıp dışarı fırladım.

Abarrane, Jarek ve Elisaf'la birlikte bir grup atın yanında bekliyordu, yüzleri ifadesizdi.

"Hangisi benim?" diye bağırdım.

★

Atlarımız köprüden geçerek, arkalarında bir sıra Gölge ve Ybaris askeri olan Solange ve Kienen'e doğru yavaş ve istikrarlı bir şe-

kilde ilerledi. Atlarımızdan biri aniden ürktüğü takdirde sonsuz bir düşüş vaat eden yarık altımızda kocaman bir kanyondu.

Yine de atımın tek endişesi yanımızdan geçerken kulağında bir kıpırtıya neden olan minik yeşil kuştu. "Bu ne tür bir kuş?" Dün Ulysede kapılarının dışında Caindra'nın dikkatini çeken kuşun tıpatıp aynısıydı.

"Her an her türlü canavarın çıkabileceği Kemikler Vadisi'nden geçiyoruz ve onun dikkati minik bir serçede," diye alay etti Abarrane.

"O bir serçe değil."

Sert bakışlarını ileriye dikmiş olan Zander, "Türünü tanımıyorum," dedi, Abarrane'in iğneleyici sözlerine aldırmadan. Çadırdan çıktığımızdan beri bana söylediği ilk sözler bunlardı.

Gerçi ben de onunla konuşmak için çaba sarf etmemiştim.

Köprünün ortasında Solange ve Kienen ile buluştuğumuzda, keşke Solange maskesini takmış olsaydı da yüzündeki sert ifadeyi görmek zorunda kalmasaydım, diye içimden geçirdim.

Bir hareketle, Gölgeler uçtan uca sağlam, kıpırtısız bir duvar oluşturdu, kenara en yakın olanlar hiçbir korku belirtisi göstermiyordu. Kienen ve Solange atlarını ileri sürdü.

"Majesteleri." Kienen eğildi. "Umarım gücünüzü yeniden toplamışsınızdır."

Ybaris ordu komutanıma gülümsedim. "Evet."

"Güzel, buna ihtiyacınız olacak." Solange katlanmış iki mektup gösterdi. "Nyos'tan. İlki Başkan'dan. Tüm büyücülerin geri çekilmesini ve Mordain'in sınırlarına dönmelerini emrediyor."

Zander'a bakınca, çenesindeki kasların gerildiğini gördüm. Solange'ın daha dün uyardığı gibiydi. "Peki uyacaklar mı?"

"Ben emir verene kadar hayır, ki bunu yapmaya hiç niyetim yok ama Lorel ona karşı hareket ettiğimi anladığında rütbemi

geri alacak ve yerime onun emirlerini uygulayacak birini getirecektir." Solange için her şey her zaman çok açık ve netti.

"Bunun olması ne kadar sürer?"

"İhanetimi öğrenmesi mi? Gölgeler habercileri kısa süreliğine alıkoyacak ve bana ait olmayan her türlü resmi iletişimi kesecek, ancak bir günden fazla süren sessizlik gruplarından düzenli güncellemeler alan lonca ustalarını alarma geçirecektir. Ne olursa olsun, Gölgelerim bu gece Agatha'yla birlikte gelmediğinde şüpheleneceklerdir. Yarın ise bir şeyler döndüğünü düşüneceklerdir."

"Yani, bugün verdiği emirleri geri almasını sağlamalıyız."

Solange başını öne eğdi. "Mesajların kampa ulaşması ve buradaki büyücülerin hangi tarafta yer alacaklarını seçmeye başlaması an meselesi."

"Uçurumu terk edeceklerini mi söylüyorsun?"

"Eminim birçoğu sıcak yataklarına dönmek için herhangi bir bahaneye sevinecektir."

"Nyos'ta sadakati öğretmiyorlar mı?" diye dudak büktü Jarek.

"Onlar asker değil," diye tersledi Solange.

"İkinci mektup ne hakkında?" diye sordu Zander taş gibi bir sesle. Şu ana kadar sessiz kalıp dinlemişti.

Solange ters ters Jarek'e baktı. "Nyos'taki güvenilir bir kaynaktan geliyor ve Başkan'ın kâtipleri idam etmeye başladığını söylüyor. Zaleria'yı bildiği her şeyi anlatmaya zorlamak için dördü yakılmış."

Küfrettim. "Hemen gitmemiz gerek. Ejderhalar bizi saatler içinde oraya götürebilir."

"Lorel'in verebileceği zararı en aza indirme umudumuz varsa, evet," diye kabul etti Solange, "ama Lorel kıyıya dokunduğunuz anda yakınlıklarınızı bağlayacak–"

"Ben bunları takarken bağlayamaz." Bileklerimi kaldırıp altın halkaları gösterdim. "Nymph'lerden."

Gölge kaşlarını çattı. "Güzel..." dedi, daha fazla ayrıntı istemeden. "Yani sizi bağlayamaz ama bize karşı öyle bir saldırı başlatabilir ki bir anahtar büyücü bile hepimizi kurtaramaz. O duvarların içinde kâtipler ve öğrenciler dışında en az yüz büyücü var ve hepsi de çok yetenekli."

"Ya önce Romeria saldırırsa? Cirilea'da yaptığı gibi tüm gücüyle?" diye sordu Jarek.

Bunun neden olduğu hasarı hatırlayınca irkildim. Bir daha yapabilir miydim, bilmiyordum. Gesine'nin ölümünü izledikten sonra, Boaz'a duyduğum öfkenin gözümü kör ettiği bir acı ânıydı.

"Romeria'nın sayısız hasara yol açabileceğinden ve birçok kişiyi öldürebileceğinden eminim. Niyetiniz Nyos'u yok etmek mi, Majesteleri?" diye sordu Solange düz bir sesle. "O duvarların içinde çocuklar ve pek çok masum insan var. Bunu yaparak halkımın kalbini kazanacağınızdan şüpheliyim."

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. Büyücüler bir yana, asla kendimle yaşayamazdım.

"Peki ya görünmeden içeri girmeye ne dersin?" diye sordu bu kez Jarek. "Gizlenme yeteneğini kullanabilirsin—"

"İşe yaramaz," diye araya girdi Solange, başını sallayarak. "Kapıdan geçerseniz buna karşı yakınlıkları olan korumalar var."

"Bu cadılar her şeyi düşünmüş," diye yakındı Abarrane. "Yani kısacası, geldiğimizi görürlerse her şeyin biteceğini söylüyorsun."

"Bitmez ama savaşla sonuçlanır."

"Bu oyunlara ayıracak vaktimiz yok," diye sesini yükseltti Zander. "Topraklarımıza yayılacak olan Hiçlik canavarlarına karşı bitmek bilmeyen bir savaş veriyoruz, iki kader artık bu

düzlemde ete kemiğe bürünmüş halde yürüyor ve biri tahtımı talep etmiş durumda."

Bunun üzerine Solange ve Kienen'in nutku tutuldu. Sanırım haberler diğer tarafa henüz ulaşmamıştı.

"Ve tüm halkımıza yönelik bu büyük tehditle yüzleşmek için birleşmek yerine, küçük bir grup büyücü korunaklı küçük adalarındaki bir odada oturmuş, daha fazla güç elde etmek için çabalayıp değerli zamanımızı boşa harcıyor." Her kelimesinden öfke fışkırıyordu. "Bu işin tek bir çözümü var. Başkan'ı ve onu destekleyen herkesi öldürmek."

İçime çektiğim keskin nefese engel olamadım. Bu adam az önce samimi bir sabah geçirdiğim Zander değildi. Bu adam çok şey kaybetmiş, soğuk, hesapçı bir kraldı.

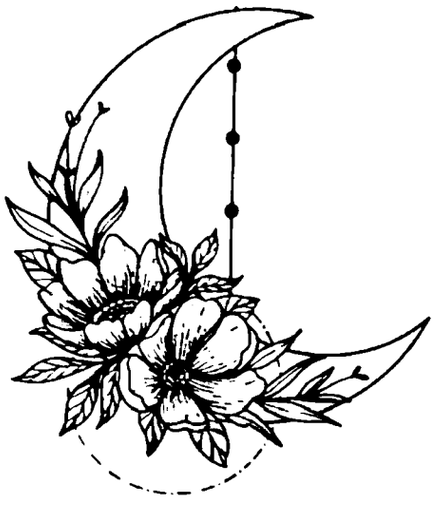
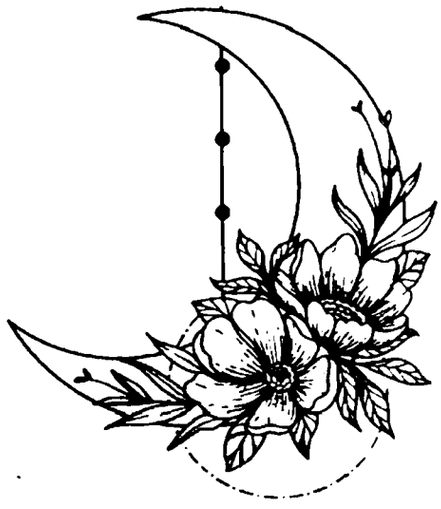
Solange başını eğdi. "Katılıyorum, durdurulmalılar."

Zander gözlerini kıstı. Ona güvenmiyor, sözlerinin altında gizli bir anlam arıyordu.

Tehditkâr siyah örtülerinin ardına saklanmış, gözlerinden başka bir şey göstermeyen siyah metal maskeleriyle Gölgelerin sessiz sırasına baktım.

"Bu bakışı tanıyorum." Jarek beni izliyordu. "Ne tür bir dolap çevireceksin?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırdım. Romy Watts'ın gurur duyacağı bir dolap.

On Dokuzuncu Bölüm

Atticus

"Ayakta uyumak. Bu yetenek ister."

Ağır aksanlı ses irkilip uyanmama neden oldu. "Ben yetenekli bir bireyim," diye mırıldandım, sırıtmak için kendimi zorlayarak. Gerçekte, artık bilincimi koruyamıyordum. Ne kadar zamandır asılı olduğumu bilmiyordum ama vücudum uyuşmuş durumdaydı. Bacaklarıma güvenmek zorunda kaldığım an kesinlikle yığılacaktım.

Kafesin önünde daha önce benzerini hiç görmediğim, kırmızı cüppeli, altın tenli ve alnında soluk yazılar yazan bir kadın duruyordu. Yaşını tahmin edemiyordum, sadece ne genç ne de yaşlı olduğunu söyleyebilirdim ama yine de siyah gözlerinde ürkütücü bir bilgelik parıltısı vardı.

Başıyla muhafızları işaret edince kafesimin kapısını açtılar.

"Seninki gibi bir aksanı daha önce hiç duymamıştım," dedim, o içeri girerken.

"Dünyadaki tüm aksanları duydun mu?" Tüysüz kaşlarını kaldırdı.

"Birçoğunu duyduğumu sanıyorum."

Yüzündeki gülümseme kibirliydi. "Söylesene, gaspçı kral–"

"Atticus," diye düzelttim, sesimde bir parça kızgınlıkla. Bu ünvan bıktırıcı olmaya başlamıştı.

Bir kez başıyla onayladı. "Atticus." İsmim onun dilinde sert bir tınıya sahipti. "Hiç Kier'e gittin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiç ihtiyacım olmadı."

"O halde henüz duymadığın pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum." Sarkan bedenimin etrafında dönerek sırtıma doğru yaklaştı.

Gerildim. Neden buradaydı? Benden ne istiyordu? "O lanet nankörün açtığı yara nasıl? Bakmaya fırsatım olmadı–" Omzuma keskin bir ağrı saplanırken çığlığımla birlikte sözlerim yarım kaldı. "Ne yapıyorsun sen?" diye homurdandım, gıcırdayan dişlerimin arasından. Onun ulaşamayacağı bir yere doğru dönmeye çalıştım çünkü kesinlikle bir şey yapıyordu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı muhafızlardan biri.

"Ölmüş olması gereken biri için iyi iyileşiyorsun. Hem de şimdiye kadar kimsenin iyileştiğini görmediğim bir hızla."

"Hiç Islor'a gittin mi?" Birkaç dakika önceki sorusunu bu kez ben ona yönelttim.

"Gitmedim."

"O zaman senin de henüz görmediğin pek çok şey var."

Tekrar bana döndü. Gözleri çıplak göğsümün üzerinde gezinip beni incelerken biçimli dudaklarında gizemli bir tebessüm belirdi. "Senin diyarının ve halkının çoğunu gördüm." Tırnağının ucundaki uzun altın pençeyi oktan geriye kalan gümüş yara izinin üzerinde dolaştırdı. Ve nefes aldı. "Seni kim tedavi etti?"

"Bir büyücü." Teknik olarak iki büyücüydü ama gümüş gözlü olanın beni hayatta tutmak için yaptığı şeyi bitiren Wendeline'ı kast etmediğini sanıyordum. "Yara izimi beğendin mi? Onu Kier'den bir paralı asker yaptı."

Avucunu yara izine bastırırken gözlerini kapattı ve sessizce bir şeyler mırıldandı.

İçimde bir sıcaklık yeşerdi ve göğsümden uzuvlarıma doğru yayılıp muzdarip olduğum ağrıların bir kısmını hafifletti. Bu... Alnındaki yazının belli belirsiz parlamasını hayranlıkla izliyordum.

Aniden gözlerini açıp bu hoş hissi de yanma alarak uzaklaştı. "Susamış olmalısın." Parmaklarını şıklatmasıyla, bir muhafız bakır bir kâse getirip ona uzattı. Kâseyi burnuma doğru tutunca, burnuma metalik tadın kokusu geldi.

Başımı çevirdim. "Kanımın sıcak ve kaynağımın tanımlanabilir olmasını tercih ederim." En azından bu son Hudem'den önce öyle yapmıştım.

"Pekâlâ." Kâseyi bir kenara fırlattı ve içindekiler köşeye sıçradı. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, Atticus." Usulca kafesten dışarı süzüldü.

"Adın ne?" diye sorma cüretini gösterdim.

Sırtı bana dönük, durakladı. "Tuella."

"Ziyaretin için teşekkürler, Tuella." Hangi sebeple geldiğini anlayamamıştım. Eminim kral için beni değerlendiriyordu.

Kapıyı arkasından kilitleyen muhafızlarla onların dilinde konuştu.

Soldaki muhafız bir kolu çekince aniden zincirler gevşedi.

Bir yığın halinde yere düştüm.

★

Saatler sonra soğuk taş zemine uzanmış yatarken fısıltılar beni uyandırdı. Günlerdir bu kadar rahat hissetmemiştim.

Gözkapaklarımı araladığımda, daha önce bana damarını sunan hizmetkârın başımda dikildiğini gördüm. "Çok güzel bir rüya görüyordum."

"Ayaklarını kaldır," diye bağırdı zincirimi çözen muhafız, seçtiği kelimeler neredeyse komikti.

"Evet, bana bir dakika ver." Ya da bir saat.

Kola doğru ilerleyince, kelepçelerin ellerime vereceği acıya kendimi hazırladım ama hizmetkâr ona kendi dillerinde bir şeyler söyleyip sanki durmasını ister gibi elini kaldırdı.

Muhafız başını eğerek geri çekildi.

Bu dikkatimi çekmişti çünkü daha önce bir muhafızın bir hizmetkârı bu şekilde dinlediğini görmemiştim. İlişkimizin dedikodusu yayıldığında, Gracen dışında.

Kendimi ayağa kaldırmaya çalışırken sabırla bekledi. Bacaklarım sanki kız kardeşimin çok sevdiği o iğrenç meyve dolu jöleden yapılmış gibi sallanıyordu. Tuella'nın ağrı ve sızılarıma verdiği geçici rahatlama uzun sürmemişti. "Seni krala takdim etmek için giydirmeliyiz," dedi, sesi kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi yapmacıktı.

"Onunla çoktan tanıştım. Hatırladın mı? Sen de oradaydın."

"Sarayda huzuruna çıkmak için kabul edilebilir olmalısın." Başka bir muhafıza başıyla işaret edince, muhafız ona bir yığın beyaz çamaşır uzattı. "Zincirlerini çıkarın."

Muhafız onların dilinde konuştu ve kadın da kulağa sert gelen bir karşılık verdi.

Asker bana ters ters bakarak, "Sakın bir şey yapmaya kalkma," diye uyardı.

"O hâlâ çok zayıf. Ve aptal değil. Değil mi Atticus?" Bana bakınca, gözlerini iyice görebildim. Daha önce çabucak göz ardı ettiğim gibi sadece yeşil değillerdi; zümrüt, yeşim ve sudan oluşan bir kaleydoskop gibiydiler ve aralarına altın parçacıkları serpiştirilmişti. Kadınsı yüz hatları ve zarifliğiyle en az kendisi kadar güzeldiler.

En ufak bir korku belirtisi göstermiyordu.

"Pek çok kişi bu konuda seninle aynı fikirde olmayacaktır." Sırıttım, ama sonra ekledim, "Ne zaman yenildiğimi bilirim." Doğru fırsat için beklemeyi de bilirdim.

Isıran metal kelepçeler bileklerimden kayıp yere düşerken rahatlayarak iç çektim.

"Bizi yalnız bırakın," dedi muhafıza.

Adam itiraz etmek için ağzını açtı ama hizmetkârın tek bir bakışıyla topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı, diğeri de hızla onu takip etti. Kendilerini kapının dışında, kulak mesafesinde konumlandırdılar.

"O metalin içinde ne var?" diye sordum.

"Güçlü bir şey." Keten pantolonu elinde tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben halledebilirim."

"Zaten buradayım." Başını geriye doğru eğdi ve yemin ederim, bana gülümsemesi iffetsiz düşüncelerle doluydu. Açlıktan ölüyor ve acı çekiyor olmam iyi bir şeydi, aksi takdirde, önümde diz çöken bu narin ölümlü daha temel ihtiyaçlarımı harekete geçirebilirdi.

"Madem ısrar ediyorsun." Önce bir ayağımı, sonra diğerini kaldırırken dengemi sağlamak için kafesin duvarına tutundum. "Burayı daha önce bir kadın ziyaret etti. Adının Tuella olduğunu söyledi."

"Udrelli afsuncu."

Kaşlarımı çattım. "Udrel mi?"

"Evet. Hiç duymadın mı?"

"Duydum ama açıkçası kâhinler tarafından yaratılmış bir masal olduğunu sanıyordum." Espador ile birlikte. Bu şimdiye kadar duyduklarımdan çok farklı olan aksanını açıklıyordu.

"Masal değil ama çok uzakta. Majestelerinin adamları yirmi yıl önce bir keşif gezisi için oraya gitti. On iki ay döngüsünden fazla bir süre dönmediler – o kadar uzun sürmüştü ki herkes denizde kaybolduklarını sanıyordu ama afsuncuyla birlikte geri döndüler. Tuella o zamandan beri kralın danışmanı olarak görev yapıyor."

"Neler yapabiliyor?"

"İlginç şeyler." Hizmetkâr ayağa kalkarken keten pantolonu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Bazılarını eminim yakında göreceksin." Parmakları keten kumaşın bağlarını kurcaladı ve onları kumaş düşene kadar gevşetti. Düğmeleri iliklemeden önce uzun uzun, utanmadan bana baktı.

Elimde olmadan kıkırdadım. Bu kadar küstah bir ölümlüyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. "Adın ne senin?"

"Satoria." Kirpiklerini kırpıştırdı. Flört ediyordu ve bunu saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Tuniği toplayıp, "Öne eğil," diye emretti.

Ona doğru eğildim ve tiril tiril giysiyi başımdan geçirirken yasemin ve limon otunun o güzel karışımını tekrar içime çektim.

"Halkın seni kurtarmaya çalışacak mı?" diye sordu.

"Halkım mı? Geriye kim kaldı bilmiyorum." Düşerken hatırladığım son yüz Kazimir'in yüzüydü.

Girişe doğru kaçamak bir bakış atarak yaklaştı ve "Saraydan çıkış yolları var," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Bunu bana neden söylüyordu?

"Doğru bir rehberle surların ötesine çıkmanın yolunu bulabilirsin." Yakanın düğmelerini kurcalarken soğuk elleri etime değdi, gözleri yaptığı işle yüzüm arasında gidip geliyordu. Burnunun kenarındaki çiller bana Gracen'i hatırlattı.

"Dur tahmin edeyim, doğru rehber de sensin, öyle mi?"

Cevap vermedi ama yüzündeki ifade öyle olduğunu söylüyordu. Sanırım pazarlığın bir parçası da onu yanımda götürmem olacaktı. Bu hizmetkâr beklediğim gibi biri değildi.

Kapı aralığındaki hareket dikkatimi çekti. Muhafız konumunu değiştirmişti ya da kulak misafiri olmaya çalışıyordu. "Peki bana yardım ederken yakalanırsan, sana ne olacak?" diye fısıldadım.

"Bu riske değer."

"Burası gerçekten o kadar kötü mü?"

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. "Başka diyarlar görmek istiyorum. Sana hizmet edebilirim."

Ya da ilk fırsatta kaçabilirdi. "Yakalanırsak, ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini isteyeceğimden emin değilim." Bir hücreye düşmesi pek olası değildi. Sadakatsiz hizmetkârları hayatta tutmaya değmezdi.

Girişin yakınında biri boğazını temizledi.

"İşte." Ellerini tuniğimin ve göğsümün üzerinde gezdirdikten sonra geri çekildi. "Artık kralı görmeye hazırsın."

"Yardımın için teşekkürler, Satoria." Utanmazca flört ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara iterek ona ateşli bir gülümseme sundum. Burada müttefik bulmak çok önemliydi ve onu bir kaçış planı için kullanmasam bile, bana duyduğu bu ilgiyi beslersem, değerli bir bilgi kaynağı olabilirdi.

Hızla uzaklaşırken yanakları kızardı ve muhafızlar mızrakları ellerinde yanıma döndü.

★

Kral Cheral'ın askerleri beni dışarıya açılan saray koridorlarından geçirirken, "On kişilik muhafız birliği. Namım benden önce gidiyor," diye mırıldandım. Cirilea'nın soğuk mevsime girdiği yerde, Ostros'un tuzlu suyla kaplı havasına hoş, nemli bir sıcaklık sinmişti.

Bir kılıcın kör ucu yarama değince dizlerim büküldü ve rahatsız edici bir sesle yere vurdu. Acı içinde nefes alırken görüşüm bulanıklaştı.

"Namın o çimenli tepede karşılaştığımız hayal kırıklığından farklı bir hikâye anlatıyor," dedi vahşi adam gülerek.

Bu ses... Gemideki aynı adamdı, beni baltasıyla deviren adam.

Ayağa kalkarken inleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. "Bunu telafi etmem gerekecek." Yakında.

Şimdilik çenemi kapatıp -çünkü canım çok yanmıştı- çevrem hakkında öğrenebildiklerimi öğrenmeye çalışmak zorundaydım.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Islor ve Kier dosttu ve Cirilea ve Ostros arasında istikrarlı bir ticaret vardı. Ta ki babam kralın daveti üzerine burayı ziyaret etme hatasını yapana kadar. O gece kralın üçüncü karısı damarını ve kendisini sunmak için odasına girdiğinde kabul etmişti. Kralın rızası olmadığını nereden bilebilirdi?

Kier yüzyıllardır Islor'un ilgi alanında olmamıştı, burası hakkında çok az şey bilmemin başlıca nedeni buydu. Bizden dağlarla ayrılan Ostros şehri yalçın kayalıklarla çevrili, tehlikeli bir ölümlüler diyarıydı. Buraya ulaşmanın tek yolu denizdendi ve

suları Kral Cheral'dan ticaret davetiyesi taşımayan gemileri patlatmak üzere tasarlanmış sistemlerle korunurdu.

O sinsi Adley, Islor'un kraliyet ailesi düşman olarak kalırken Kettling için böyle bir davetiye koparmayı başarmış ve buna izin veren babam olmuştu. Bir keresinde bunun taktiksel bir ateşkes olduğunu söylemişti. Bir gün hepimizin yararına olacak şekilde kök salıp büyüyecek bir zeytin dalı.

Hayatına mal olan birçok hatasından biri buydu.

Artık Kier'i görmezden gelmenin bir hata olduğunu görebiliyordum. Askerler ölümlü olsalar bile, zorlu olduklarını kanıtlamıştı ve eğer saray bunun bir kanıtıysa, Kier'de sahip olunacak bir servet vardı. İtiraf etmekten hoşlanmasam da sarayları Cirilea'nınkinden çok daha ihtişamlıydı. Turkuaz renkli havuzların ve çağlayan fıskiyelerin etrafında kümelenmiş kuleler ve binalar vardı ve sanırım, bunları büyücülerin yardımı olmadan inşa etmişlerdi.

Büyük kapıların arkasından uçarı kahkahalar yükseliyordu ve muhafızlar kapıları açtığında kendimi bir sürü çocuğa bakarken buldum. Beyazlar giymiş en az iki düzine çocuk uzun odanın içinde yalınayak koşturuyordu.

Büyük boy sandalyelerden oluşan bir çemberin yerleştirildiği odanın ortası dışında alan çoğunlukla eşyasızdı. Kral Cheral en büyük sandalyede oturmuş beni izliyordu.

Kapılar arkamızdan kapanınca çocuklar gözlerinde ihtiyat ve ilginin karışımı bir ifadeyle oldukları yerde kaldı. Yaşları farklıydı. Biri hâlâ bacaklarının üzerinde sallanırken en büyük kız neredeyse kadınsı kıvrımlara sahipti. Mahkûmların ne sıklıkla önlerinde teşhir edildiğini merak ettim.

"Meraklarını mazur görmelisin. Islorlular hakkında tüm bildiklerini masallardan öğrendiler." Kral Cheral kendi dilinde bir şeyler

söyleyince çocuklar uzak taraftaki kapıya doğru koşturdu, ancak iki küçük yavaşlayarak kralın yanağına birer öpücük kondurdu ve o da öpücüklerine yumuşak bir kıkırdamayla cevap verdi.

Bunlar çocukları olmalıydı. Küçük prensler ve prensesler.

Etrafındaki sandalyelerde oturan beyazlar içindeki dört kadın ise eşleri.

Tuella bir köşede duruyordu. Daha önce giydiği kırmızı kıyafetlerin aynısını giymişti ve siyah gözleriyle beni inceliyordu.

"Öne çık, Islor'un gaspçı kralı." İki parmağını sallayarak at nalı şeklindeki sandalyelerin arasında açık bir alanı işaret etti.

Tepki verecek zamanı bulamadan arkamdaki muhafız kabzasıyla sırtıma vurdu. Bana ayrılan yere doğru yürürken onları tatmin etmek istemediğimden, acı içinde nefes aldım. "Beni tüm ailenle tanışmak için mi çağırdın? Onur duydum."

"Tüm ailem mi? Hepsi bu kadar mı sandın? Tam otuz iki çocuğum ve... şimdi kaç oldu... on altı torunum var. Biri daha geçen hafta doğdu. Elbette herkes burada değil."

Kaşlarımı kaldırınca güldü.

"Türünüzün verdiği mücadele düşünüldüğünde bu senin için çok sıra dışı olmalı. Bu onların en büyük zayıflıklarından biri, görüyorsunuz," dedi küçük dinleyici grubuna ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Sadece bir eş alırlar ve sonra yılda dört kez özel bir ayın altında bir taşın üzerinde sevişmek ve tanrıların onlara bir çocuk bahşetmesini ummak zorundalar. Düşünebiliyor musunuz?"

Kıkırdamalar yükseldi.

"Aslında ölümlü bir kralın bu kadar çok çocuğu olması beni hiç şaşırtmadı. Ölümlüler tavşan gibi ürüyor ve sen de dört eş almışsın. Gerçi onları tatmin ettiğinden–" sandalyelerden birinde

oturan ve diğerleriyle uyumlu beyaz bir elbise giyen Satoria'yla göz göze geldiğimde duraksadım– "şüpheliyim."

Zeki kral en güvendiği kişilerden birini -karısını- köle kılığına sokup ağzımı araması için yanıma göndermişti. Yine de riskliydi. Onu defalarca öldürme fırsatım olmuştu.

Satoria sırıttı, şoke olduğum için mi yoksa küçük düştüğüm için mi, anlayamamıştım, beni gerçekten kandırmıştı.

Kral Cheral hakaretimi görmezden gelerek arkasına yaslandı. "Islor'daki saltanatın kısa sürmüş olsa da beraberinde hoş hikâyeler getirdi. Taht odanda, herkesin önünde bir lordun kafasını kestiğin doğru mu? Hem de ölümlü bir hizmetkâr uğruna?"

O anın tatmini kalıcı olduğundan, yüzümdeki gülümseme samimiydi. "Kendisi önemsiz bir lorddu ve inan bana, bunu hak etmişti." Pek çok pişmanlığım olsa da bu onlardan biri değildi.

"Sonra da doğudaki tüm lordları ve leydileri zindana kapatmışsın."

"Kuleye. Birisinin mesajlar aldığını görüyorum." Aynı günün erken saatlerinde kapıları kilitleyip tüm iletişimi engellemiştim, bu da Cirilea'nın kapılarının tekrar açılmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Zander tahtını geri almış olmalıydı. Ya da belki Annika tahtı kendisi için almıştı. İkiz kardeşimden bu seviyede bir ihaneti hak ettiğimi Za'hala biliyordu.

Kral Cheral ihtimaller arasında mekik dokumamı izledi. Bundan keyif alıyordu. "Birçok. Başta birkaç taneydi ama artık akın akın geliyorlar. Sen doğuya gittikten sadece birkaç saat sonra Cirilea'nın isyan ettiğini duysan, şaşırır mıydın?"

Sözleri karnıma hızlı bir yumruk gibi inmişti. Yola çıktığımız gün havaya yayılmış gerilimi, Cirilea vatandaşlarının ölümcül

bakışlarını hatırladım. "Hayır, şaşırmazdım." Sadece üzülürdüm. Kalmış olsaydım, bir şey fark eder miydi?

"Halkınız tarafından yönetilen ve Ybarisli müttefiklerin yardım ettiği ortak bir girişim söz konusu. Pek çok ölümlü gemiyle ayrılmış, kaptanlara paha biçilmez mücevherler rüşvet olarak verilmiş. Diğerleri ise çalınan çocuklarını bulmak ve onları esir tutan herkesi cezalandırmak için kale kapılarına hücum etmiş."

İçime çektiğim keskin nefese engel olamadım. Gracen o balo salonunda çocuklarla birlikte olabilirdi. Onu dost mu yoksa düşman olarak mı görürlerdi? "Peki ya sonuç?"

"Tüm anlatılanlara göre, onları bulamamışlar. Çocuklar gitmiş. Ortadan kaybolmuş."

Kaşlarımı çattım. "Bu imkânsız." Yüzlerce çocuk vardı, öylece 'ortadan kaybolmak' için çok fazlaydı.

"Yine de aldığım en şaşırtıcı mesaj bu olabilir. Bu sabah haberci bir kuşla geldi." Yeleğinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve üzerinde Cirilea'nm kraliyet mührü olan alevin basılı olduğu kırılmış mührü görmem için onu havaya kaldırdı. "Islor kralından."

Ayrıldığımdan beri şehrime, krallığıma ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama yine de kendimi tuttum. "Sana yazdığımı hatırlamıyorum. Aklımdan çıkmış olmalı."

Kral Cheral'ın eğlenen yüz ifadesi sataşmasının etkili olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Sevgili kardeşim kendisi adına ne söylüyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Kralın kalemini kullanan senin kardeşin değil, bir başkası."

"Ne?" Şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmedim. "Kim bu ünvanı haksız yere talep etmeye cüret edebilir ki?"

"Senden başka mı? Bu adam kendine Kral Malachi diyor."

Homurdandım. "Bir gaspçının gaspçısı ve kendini bir kader olarak takdim ediyor." Bu, Islor'un varlığından önceki günlerde bile uzun zamandır yasaklanmış bir eylemdi. Bir kaderin adını kullanmak Azo'dem'e mahkûm olmak anlamına gelirdi.

"Yeni kralı tanımıyor musun?"

"Bu aptalı mı? Hayır, kimin bu kadar cüretkâr olabileceğine dair bir fikrim olduğunu söyleyemem."

Kral Cheral sanki sözlerimde bir yalan arıyormuş gibi bir an beni inceledi. "Cüretkâr ya da değil, doğulu lordları ve leydileri serbest bırakmış ve Islor'da barış ilan etmiş."

"Barış. Kardeşim özgürken ve uçurumdaki ordumuza komuta ederken." Zander'ın idealizmiyle askerlerin kalbini kazandığı kesindi. "Bu benim için çok zorlama bir hikâye ama girişimini alkışlıyorum." Yavaşça ellerimi çırptım.

"Bana inanmıyorsun." Mektubu uzattı.

Mektubu almak için hamle yaptım ama sonra durdum. Benimle alay mı ediyordu? Muhafızları beni karılarının önünde acımasızca dövebilsin diye ona yaklaşmak için bir bahane mi uydurmuştu? Savaş alanındaki aşırı hevesli olanın etrafımda dolandığını fark etmiştim.

"Devam et... Sana zarar vermeyecekler." Başını sertçe onlara doğru salladı.

Bir adım öne çıkıp mektubu aldım ve başparmağımı balmumundaki alevin üzerinde gezdirdim. Bana ne kadar tanıdık gelse de içindeki yazılar yabancıydı. Tek sayfanın içindekileri okurken Kral Cheral ve eşlerinin bakışları üstümdeydi. "Bizi kan lanetinden kurtardığını mı iddia ediyor?" diye okudum yüksek sesle. Romeria mektubunda bu değişimin sebebi olarak kendisini göstermişti. Yani şimdi tahtımı çalan bu Kral Malachi ile birlikte mi çalışıyordu? Bunu birlikte mi yapmışlardı?

Tüm bunlardan sonra kardeşime ihanet mi etmişti?

"Bu yüzden Satoria'nın kanını reddettin, değil mi? Çünkü artık ihtiyacın yok. Bu gerçekten saklanması gereken bir sır."

Kadının adı geçince, bakışlarımı ona çevirdim ve beni izlediğini gördüm. "Zaten kabul etmezdim. Teklif etmeye zorlananlardan beslenmem." Yine de içimden bir ses kanını bana seve seve vereceğini söylüyordu. Hiç de o zaman düşündüğüm kadar narin değildi.

Dikkatimi mektuba verip son satırı yüksek sesle okudum. "*Herkes önümde eğilecek.* Başka bir diyarın kralı için ilginç bir mektup."

"Belli ki sınırlarımızdan ve siyasi sistemlerimizden pek anlamıyor." Kral Cheral mektubu iade etmem için sözsüz bir ricayla elini uzattı ama gözlerinde endişe olabileceğini düşündüğüm bir parıltı vardı.

Çiçekli yazıya -kadınsı görünüyordu- son bir kez bakıp mektubu uzattım.

"Tuella'ya göre sen mutlak güç tarafından iyileştirilmişsin," dedi konuyu değiştirerek.

"Ben birçok kez iyileştim."

"Bu sıradan bir güç sahibi değildi," dedi Tuella köşesinden öne doğru çıkarak. "Bu dört elementin de kullanıcısı."

"Anahtar büyücü mü demek istiyorsun?"

"Halkınız onlara böyle diyorsa, evet."

Başımı iki yana salladım. "İki bin yıldır anahtar büyücümüz olmadı. Mordain ve Ybaris bundan emin oldular."

"Yine de göğsündeki yara böyle bir büyücü tarafından iyileştirilmiş."

Bocaladım. O gümüş gözlü büyücü. Yüzünü daha önce hiç görmemiştim. Ybaris'ten saklanmış olabilir miydi? Mordain'den?

"Krallığında neler olup bittiği hakkında gerçekten bir fikrin yok." Ses tonunda benimle alay ederken bile bir parça sempati vardı.

Esprili bir cevap bulabilirdim ama bu sefer gerçeği tercih ettim. "Her şeyi biliyor gibi göründüğüne göre, beni aydınlatmak ister misin?"

Bir elini sağındaki karısının omzuna koyarak ayağa kalktı; karısı göz alıcı bir esmerdi ve görünüşe göre en büyüğüydü. Tahmin etmem gerekirse ilk karısıydı. "Sizin türünüzle yaşadığım sorunlardan biri de kibriniz." Sandalye kümesinin etrafında dönüp odanın diğer ucuna, altın bir kaideye doğru ilerledi. "Kendinizi her şeyden üstün görüyorsunuz. İster kraliyet mensubu, ister köle olsun, herkesten dilediğinizi alıyorsunuz. Bir kral olarak bile, kendi sınırlarının ötesinde kendini eğitmek için hiçbir çaba göstermemişsin. Tuella'nın vatanı Udrel bir... ne diyordunuz ona? Peri masalı mı? Hayır, bir hikâye."

Konuşmalarımızın kelimesi kelimesine tekrarlandığını bilmek hoşuma gitmişti. Satoria kocasına aletime ne kadar uzun süre baktığını da anlatmış mıydı?

"Herkes büyük ve zorlu Islor yönetici sınıfının önünde eğilmelidir." Sözlerini teatral bir eğilmeyle süsledikten sonra alaycı bir tavır takındı. "Sizler de bizler gibi yüce bir gücün iradesi karşısında eğilip bükülen birer zerresiniz." Sanki bir köleymişim gibi parmaklarıyla beni yanına çağırdı.

Yumruklarımı sıktım. Bu ölümlü kralın da sorunlarından birinin kibir olması komikti. Özellikle de muhafızları bize ulaşmadan çok önce boynunu kırabileceğim gerçeğini görmezden gelmesiyle ama bunu yüksek sesle söylemek yaralı halimle kazanabileceğimden emin olmadığım bir kavgaya sebep olabilirdi. Üstelik, odanın diğer ucundan yayılan enerjiyi hissedebili-

yordum. Kral Cheral bana her ne göstermek istiyorsa, bu onu heyecanlandırmıştı.

Yanına gitmek için acele etmedim. "Annemin de buna benzer bir kuş havuzu vardı. Sıcak yaz aylarında ötleğenlerin serinlemesini izlemek için saatlerini harcardı." Bu da bir kuş havuzuydu ama iki katı büyüklüğündeydi ve ortasında opak beyaz bir küre duruyordu.

"Tapınağımdan bir hediye." Tuella sessizce yaklaşıp aniden yanımda belirince beni ürküttü. "Daha önce buna benzer bir taş görmüştüm." Bana Zander'ın Romeria'ya nişanlarının sembolü olarak verdiği yüzüğün içindeki donuk mücevheri hatırlatmıştı ama bu çok daha büyüktü. Merakımı cezbettiğini itiraf etmeliydim. "Bu durumda bir süsten fazlası olduğunu varsayıyorum. Amacı nedir?"

Avucunu taşa yasladı. "Biz buna görme taşı diyoruz."

"Onun aracılığıyla bir şeyler gördüğünüz için mi?"

Tuella sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi ve sonra gözlerini kapatıp anlaşılmaz kelimeler mırıldandı. Gözlerini yeniden açtığında siyah gözbebekleri kaybolmuş, yerini donuk bir beyazlık almıştı. Alnına işlenmiş yazı parlıyordu.

"Muazzam bir şey, değil mi?" diye fısıldadı Kral Cheral ve dikkatimi afsuncunun tuhaf halinden, artık Islorlu askerlerin ateşler yaktığı ve çadırları onardığı bir görüntüyü yansıtan kuş havuzuna çekti. "Bu Islor'un uçurum ordusu."

Görüntü karşısında ağzım açık kalmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir Kell'in gözünden. Çoğunlukla fark edilmeyen ama her şeyi gören küçük, göze batmayan bir kuşun."

Kell ölü bir Nethertaur'un yanından hızla geçip at sırtındaki bir gruba doğru süzülürken suda yansıyan görüntüye yapışıp

kalmıştım. Hepsini tanıyordum. Elisaf oradaydı, birkaç lejyonerle birlikteydi ve–

"Dur! Geri dön!"

Kuş yoluna devam etti.

"Biraz zamanını alacak. O kadar basit değil," dedi Kral Cheral. "Bu kuşlar çok aksi olabiliyor."

Küçük havuzdaki görüntü genişlemeden önce dalgalandı. Kuş yükseldi ve bize binlerce askerin, hem canavar hem de Islorlu sayısız cesedin ve Islorlu olarak tanımlayamadığım garip altın sorguçlu zırhların panoramik bir görüntüsünü verdi. Uzakta, Ybaris tarafında başka bir ordu bekliyordu. Ne de olsa Kraliçe Neilina ordularını Hudem'de saldırmak için getirmişti. Savaşmışlar mıydı?

Köprünün taş duvarlarının tepesine tünemiş, pullu ve kanatlı üç büyük canavar belirdiğinde nefesimi tuttum. "Kaderler aşkına, bunlar da ne?"

"Tuella'ya göre başka bir çağın kadim yaratıkları," diye fısıldadı Kral Cheral, sanki kadının konsantrasyonunu bozmak istemiyormuş gibi. "Görünüşe göre sizin krallığınızla müttefik olmuşlar. Hatta Islorluları bir yerden diğerine taşıdıkları bile görülmüş."

Zander benden başka neler saklıyordu? Gökyüzündeki bu yüksek noktadan yeryüzünde ne kadar çok Hiçlik yaratığı olduğunu anlamaya başlıyordum. Belli ki düşündüğümüzden çok daha fazlası vardı. "Onları Venhorn'dan çıkıp saldırmaya çeken şey ne?"

Kral Cheral bana acıma ve eğlence karışımı bir duyguyla baktı. "Dağlardan gelmediler. Yerdeki o yarıktan geldiler."

"İmkânsız. Bu, Hiçlik'in açıldığı anlamına gelir ki bu da..." Sözlerim havada kalmıştı. Bu, bir anahtar büyücünün

Nymphaeum'un kapısını açtığı anlamına gelirdi. Kapıyı muhtemelen hayatımı kurtaran kişiyle aynı kişi açmıştı. "Bu anahtar büyücüyü gördünüz mü? Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Vakur bir edayla gülümsedi. "Gördük. Biliyoruz."

Kuş sonunda geri döndü ve taş kapıyı geçip köprüye doğru ilerleyerek bölüğe doğru dalışa geçti. "Nereye gidiyorlar?"

"Sanırım Ybaris tarafına."

Kell peşlerinden gidip bir atla ilgileniyormuş gibi yaparak yüzleri net bir şekilde görmemi sağladı: Zander ve Romeria yan yanaydı. Savaş için deri kıyafetler giymiş Romeria her zamanki gibi güzeldi, Jarek ve Abarrane de yanlarındaydı.

Kardeşimi görünce göğsüm sıkıştı ve birçok anı içimi burktu. "Demek Kraliçe Neilina ile ittifak kurmuşlar. Zander krallığına ve halkına ihanet etmiş ve–"

"Kraliçe Neilina öldü."

Gözlerim şokla büyüdü. Bu haberi beklemiyordum. Ybaris hükümdarı yaklaşık beş yüz yıldır Islor'un baş belasıydı. Gölgeler ile elementallerden oluşan duvarı ve çok fazla yaklaşmadan bile insanın ciğerlerindeki havayı alma yeteneği sayesinde öldürülmesinin imkânsız olduğuna inanılırdı. "Nasıl?"

"Kaynaklarımıza göre, kızının kendi eliyle. Ybaris'i artık Kraliçe Romeria yönetiyor ve öyle görünüyor ki sürgündeki kralla birlikte çalışıyorlar." Duraklaması uzun sürdü. "Senin anahtar büyücün o."

"Ne? Hayır, bu imkânsız! O Ybarisli, bir elf olarak doğmuş." İddiasını sindirirken destek için kaideye yaslandım. Yüksek sesle inkâr etsem de zihnimin bir köşesinde parçaları çoktan birleştirdiğimi düşündüm. Keçi Tepesi'nin dışında kanayan göğsümün üzerinde duran Romeria da bana aynı şeyi söylemişti.

Bu arada, dama oynamayı bile bilmiyorum.

Baş rahibe tarafından hayata döndürüldüğü geceden beri onda açıklanamaz bir şeyler olmuştu. Wendeline onun Ybaris'ten gelen Romeria olmadığı konusunda beni uyarmıştı. O lanet olası, işbirlikçi rahibe. Ne zamandır biliyordu?

"İmkânsız ama yine de doğru. Tuella kanlı ayınızın olduğu gece savaşı izledi. Gümüş gözlerini ya da elementlerle halkın yanında savaşma şeklini başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Dördüyle birden."

Cevap veremedim.

Zander bunca zamandır onun kim olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi onu korumuştu? Bu yüzden mi *her şeyini* kaybetmeye hazırdı? Çünkü o, çok uzun zamandır hayalini kurduğu bir şeyi, kan lanetimizi sona erdirebilirdi. Ve işe bakın ki başarmıştı da. Peki artık Hiçlik açılmış olduğuna göre, bedeli ne olacaktı? Halkımız ve topraklarımız önümüzdeki elli yıl boyunca canavarların istilasına mı uğrayacaktı? Yüz yıl boyunca? Kim bilir ne kadar sürecekti.

Buna değer miydi?

"Bana Cirilea'yı göster," dedim ve yumuşak bir sesle, "sakıncası yoksa," diye ekledim.

Tuella gözlerini kapatırken havuzdaki görüntü kararardı.

"Başka bir kell arıyor. Topraklarınızda çok sayıda var," dedi Kral Cheral yumuşak bir sesle.

"Başka neyle bağlantı kurabilir?"

"Bilmek istemez miydin?" Hayran gözlerle afsuncusunu izledi. "O bir mucize değil mi? Adamlarım Udrel'den onunla döndüğünde, ilk başta şüpheyle yaklaşmıştım ama ne kadar değerli olduğunu defalarca kanıtladı."

"Kapılar kapalıyken ve mesajlar durdurulmuşken bile Cirilea'nın durumunu biliyordun, değil mi?" Çünkü emrinde Tuella ve bu kuşlar vardı.

Cevabını mırıldandı. "Cirilea'yı da, dağlardaki gizli altın şehri de biliyordum."

"Ulysede?"

"Eğer adı buysa. Ne yazık ki kanlı ayınızdan beri kell'ler artık çok yaklaşamıyor. İçinde yaşayan yaratıklar buna izin vermiyor."

Tuella'nın gözleri tekrar açıldı ve havuzda yeni bir görüntü belirdi: Talih Kanalı ve ilerisindeki Cirilea'nın büyük taş suru.

Kuş boş limanları gösteren rıhtımların üzerinden geçti. Yelken açacak tek bir kayık bile yoktu. Ötedeki sessiz sokaklarda yakın zamanda yaşanan bir çatışmanın izleri görülüyordu; yangınların çıktığı yerlerde kömür izleri, kanı temizlemek için kaldırım taşlarına kovalarla su atan köylüler, toplanmamış enkazlar. Arabalar cesetlerle dolup taşıyordu ama bunların savaştan mı yoksa idam ettiğim ölümlülerden mi olduğundan emin olamıyordum. Orada burada bir ışık direğinde hâlâ tek tük cesetler sallanıyordu.

Bu isyanın açık hedefi olan kale arazisine yaklaştıkça yıkım daha da kötüleşti.

"Bunu yapan ne?" Bir yıkım yolu kraliyet bahçesini tahrip etmiş, ağaçları parçalamış ve taş çeşmeleri kırmıştı. Büyük bir alan küle dönmüştü ve işçiler temizlemeye çalışsa da onarılamayacak durumdaydı.

"Bu sizin kanlı ayınızdan önce, gözlerimiz doğu topraklarındayken oldu," diye açıkladı Kral Cheral.

Kendimi tutamadım. "Korkaklardan oluşan ordunuzun onlarla sahada karşılaşmak yerine uyuyan askerleri çadırlarında katlettiği zamanı kastediyorsun."

Arkamdaki muhafızlar kıpırdandı. Elbette, bana hücreme kadar eşlik ettiklerinde, bu sözlerimin bedelini ödeyecektim.

"Her türlü avantajın gerekli olduğu savaşın bedeli buydu. Bunu kim ya da kimler yaptıysa, onları düşmanım yapmak istemem."

Kell sessiz kaleye doğru uçtu. Başındaki tacın güneş ışınlarını yansıttığı bir figür, kral odasının terasında durmuş yıkıma bakıyordu.

Kaskatı kesildim. "Bu yeni sahtekâr krala bir göz atabilir miyiz? Belki onu tanıyorumdur."

Tuella -ve kell- uçarak yaklaştı ve adamdan sadece birkaç adım ötede teras duvarına konarak onun siyah saçlarını ve sert yüz hatlarını iyice görmemi sağladı. Benim kıyafetlerim içinde araziye bakarken bile, her şeye rağmen bir kral edasıyla duruyordu.

Sanki orada olması gerekiyormuş gibi.

Yumruklarımı sıktım ve göğsüm ailemden çalan, kendisine ait olmayan bir şeyi sahiplenen bu sahtekâra karşı öfkeyle kabardı. "Bu adamı hayatımda daha önce hiç görmedim."

Adam kuşu fark edince, suda soğuk, kahverengi gözler belirdi. Sanki kuşu inceliyormuş gibi başını öne eğdi ve sonra elini uzatıp bir gıdaklama sesi çıkardı. Kell daveti kabul ederek adamın avucunun içine zıpladı.

Kuşu göz hizasına kaldırırken Kral Malachi'ın dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Sanırım Udrellilerin favorisi." Sesi derin ve yumuşaktı. "Kim beni gözetlemeye gelmiş, küçük kuş? Kier'den bir kral belki de?"

"Nereden biliyor?" diye fısıldadı Kral Cheral. "Nasıl anlayabilir–"

Bir anda havuz alevler içinde kaldı ve görüntü ortadan kayboldu.

Tuella sanki uzun süre suyun altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmış gibi nefes nefese kalmıştı. Siyah gözleri geri gel-

diğinde rahatlama ve korku karışımı bir ifadeyle baktıklarını gördüm.

"Ne oldu?" Soluklanmasını sabırsızlıkla bekledim.

"İzlediğimizi nereden biliyordu?" diye üsteledi Kral Cheral.

Bir damla ter alnından aşağı süzüldü. "Onda büyük bir güç var."

"Elf mi?"

Kadın başını salladı. "O, ateşin yaratıcısı."

"Bir büyücü demek istiyorsun." Islor kendine Kral Malachi diyen güçlü bir erkek büyücü tarafından ele geçirilmiş durumdaydı. Kardeşim de ateşi kullanma konusunda güçlüydü ama onu yaratamazdı.

Tuella, Kral Cheral'ın kendisine baktığını gördü ama cevap vermedi. Söylediğinden fazlası olduğundan şüphelensem de ben buradayken konuşmayacaktı.

Kuş havuzunun etrafından dolaşırken adımları yavaş ve metodikti. "Görünüşe göre krallığınızın aşması gereken büyük bir engel var."

Öğrendiklerim hiç de komik şeyler olmasa da kıkırdadım. "Lütfen bana bu sorunun sınırda bittiğine inanacak kadar aptal olmadığını söyle. Yarık gerçekten açıksa, kimse güvende değil demektir."

"Sizin diyarınızda onları meşgul edecek çok şey var," diye cevap verse de sanki kendi sözlerine inanmıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Peki ya bu?" Mektubu koyduğu cebini işaret ettim. "Tek başına bu bile kralın niyetleri konusunda bir uyarı olmalı."

"Yarık açıkken bu Kral Malachi'ın Kier'i fethedecek zamanı yok."

"Belki de haklısındır. Söylesene, Islor'da nasıl ilerleyeceklerine dair talimat bekleyen kaç askerin kaldı?" Bexley beni Kier

ordusunun büyük olduğu konusunda uyarmıştı. Davalarından vazgeçmiş olmaları mümkün değildi, özellikle de bir krallık kargaşa içindeyken.

Cheral dudaklarını büzüp, sorduğum soruyu isteyerek ya da istemeyerek yanıtladı.

Mırıldandım. "Adamların da meşgul olacak gibi görünüyor. Bir dişi canavarla karşılaşana kadar bekle."

"Kardeşinin tahtı geri alacağını umuyordum. Serbest bırakılman için bir pazarlık yapılabilirdi, artık seni hayatta tutmanın bir anlamı yok." Bunu söylerken beni dikkatle izledi ve sözlerinin arkasında bir meydan okuma olduğunu sezdim. *Seni hayatta tutmam için bana bir sebep ver.*

"Bu sahtekâr bugün tacı giyiyor olabilir ama seni temin ederim ki kardeşimin gelip tacı geri alması uzun sürmeyecektir."

"Tuella az önce Kral Malachi'ın güçlü olduğunu doğruladı."

"Kardeşim de güçlü." Benim bile sandığımdan güçlüydü. "Üstelik senin de itiraf ettiğin gibi, yanında bir anahtar büyücü var, şu anda Ybaris ve Mordain'in, bu gizli Ulysede'in ve o pullu kanatlı canavarların gücünü elinde tutan biri. Ve yalnızca kaderlerin bildiği kim bilir daha kimler ve neler." Romeria cazibesiyle başka kimleri tavlamıştı? Çizdiğim resim netleştikçe, ona daha çok inanmaya başlıyordum.

Zander ve Romeria, Islor'u geri alacaktı.

Ve bu sayede krallık daha iyi bir yer olacaktı.

"Ondan tacını çaldın. Ölümünden başka bir şey isteyeceğini sanmıyorum."

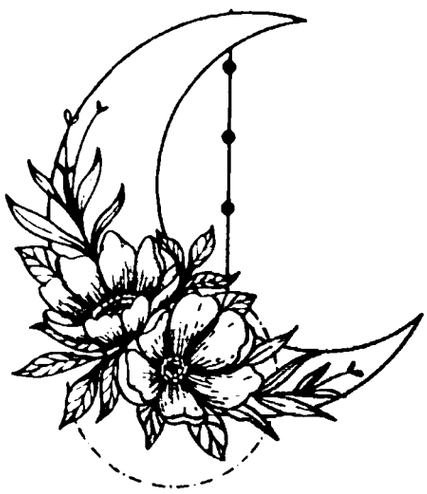
Ki bunu hak etmiştim de. "Haklısın, büyük ihtimalle ölmemi istiyor ama ihanetime rağmen, Romeria daha birkaç gün önce hayatımı kurtardı. Aklıma gelen tek sebep kardeşimin cezamı kendisinin vermekte diretmesi. Eğer durum buysa, beni

aramaya gelecektir. İntikam fırsatını senin çaldığını öğrenirse..." Sözcüklerin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdim. "O kanatlı canavarların bu güzel saraya ve sevgili ailene neler yapabileceğini bir düşün."

Bakışlarım sütunların ve boyalı tavanın üzerinde dolaştı. "Aslında, büyük ordunun Islor'da olması ve kardeşimin buraya uçma kolaylığı düşünüldüğünde Zander, Ostros'u kendi topraklarına katabilir. Güçlü bir savunmayla karşılaşmaz." Kral Cheral'ın meydan okuyan bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Kurnaz gözleriyle beni süzdü. "Elbette, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey," dedi ve muhafızlarına işaret etti. "Mahkûmu hücresine götürün."

Kafesime götürülürken anlamsız da olsa gülümsemeden edemedim. Krallık darmadağındı ve Kral Cheral'ın bana öğrettiği bir şey varsa, o da hiçbir şey bilmediğimdi.

Yirminci Bölüm

Sofie

"Majesteleri." Yaldızlı sütunların ve şamdanların bulunduğu koridorda yürürken bu selamlama sürekli bir nakarat halini almıştı; ölümlüler yolumdan kaçışırken lordlar ve leydiler meleyen embesiller gibi sallanıp eğiliyordu.

Asıl ruhumu harekete geçiren, arkamdan gelen fısıltılardı.

"O bir anahtar büyücü."

"İki bin yıldır sahip olduğumuz ilk büyücü."

"Kan lanetini sona erdiren o olmalı."

Gücümün saygı gördüğü, onu küçücük beyinlerine sığdıramayan zayıf ölümlülerden saklamak zorunda olmadığım bir dünyada olmak ne kadar da heyecan vericiydi. Son zamanlardaki talihleri için en azından bir miktar övgüyü memnuniyetle kabul edecektim. Ne de olsa Romeria'yı bu diyara gönderen bendim. Malachi'ın oyununun bir parçası olarak üç yüzyıl boyunca karanlıkta acı çeken bendim.

Sevgili kocam başka bir cehennemde kapana kısılmışken boş boş oturarak hâlâ acı çeken de bendim.

Bu aptalların aylardır aralarında bir anahtar büyücü barındırdıklarından haberleri bile yoktu. O aptal kız da içinde ne büyük bir gücün beklediğinden habersiz yirmi bir yıl yaşamıştı.

Kalenin görkemli giriş kapısından içeri girdim. Bugün seçtiğim elbise -abanoz kemerli, şarap rengi ipek bir elbise- göğüs kafesimi sıkıyordu. Buna adapte olmak zaman alacaktı, modern modaya çok alışmıştım.

"Majesteleri." İki muhafız topuklarını birbirine vurarak kaskatı durduktan sonra eğildi.

"Kutsal alan ne tarafta?" diye sordum bir girizgâh yapmadan.

"Şu kapılardan." Soldaki asker bükülmüş metale doğru başını salladı. Bir demirci ekibi sabahtan beri onları onarmaya çalışıyordu. Muhtemelen haftalar sürecekti. "Güvenliğiniz için size eşlik edeceğiz."

"Güvenliğim mi?" diye homurdandım. "İkinizi de parmağımı bile kıpırdatmadan öldürebilirim." Ve kimse bana bu konuda tek kelime etmeye cesaret edemezdi.

Diğer muhafızın beti benzi atarken soldakinin tüm bedeni korkuyla doldu. "Majesteleri ısrar etti."

Ellerimi sıktım. "Pekâlâ. Emirlerine uymadığınız için cezalandırılmanızı istemem, ancak kapıların dışında kalacaksınız." Casuslara ve ispiyonculara müsamaha göstermeyecektim. Tekrar başlarını eğip topuklarının üzerinde dönerek beni bir patikaya doğru götürdüler.

Aptallar.

Hepsi.

★

Böyle bir yerde ibadet edebilmek için neler yapmazdım.

Cirilea'nın mabedinin ihtişamını hayranlıkla seyretmek için durakladım. Dış görünüşü görülmeye değerdi. Ateşin Kaderi'ni onurlandırmak için inşa edilmiş Gotik eserin pırıl pırıl parlayan altın, gümüş ve bronz süslemelere sahip obsidyen duvarları diğer kaderlere selam gönderiyor gibi dursa da Islorluların gözünde bu muhtemelen bir reddedişti ve cesurcaydı.

Malachi'ın bu tahta özlem duyması boşuna değildi. Islorlular onun ayaklarına kapanmaya dünden razıydı.

İçerisi de aynı derecede görkemliydi. Altın mozaik tavan birçok küçük pencereden sızan güneş ışığında parıldıyor ve maun sıraların üzerinde birikmiş tozu vurguluyordu. Şimdiye kadar edindiğim bilgilere göre, son hükümdar rahibeleri katletmeden önce kutsal alan tertemiz olmalıydı.

Bir rahibe hariç.

Eğik başlar ilk altı sıraya dizilmişti. Mesafeyi kapatırsam, yıkanmamış bedenlerin pis kokusunun duyularıma saldıracağından emindim. Bu dünyada sıradan ölümlüleri son derece yoksul olanlardan ayırmak zordu, akan su ve sabun gibi lükslerden mahrumdular. Neyse ki kalede yaşayanlar daha iyi bakım alışkanlıklarına sahipti.

Aradığım kişi -burada bulunma sebebim- kutsal alanın çemberindeki bir sandalyede oturmuştu ve kaderlerin büyük heykelleri, üzerinde yükseliyordu. Yırtık pırtık elbisesi gitmiş, yerine altın işlemeli beyaz bir cüppe gelmişti. Sanırım artık boş odaların dolaplarında asılı bol miktarda elbisesi vardı çünkü kız kardeşlerinin hepsi gitmişti. Dua ederken boynunu eğmişti ve yaralı eli kucağındaydı.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü aniden başını kaldırdığında göz göze geldik. Başıyla hafifçe se-

lam vererek oturduğu yerden kalkıp merdivenlerden bana doğru ilerledi.

Bir an etrafıma bir kalkan örmeyi düşündüm. Ya bu güçsüz rahibe çektiği acıların intikamını almak için bir fırsat kolluyorsa? Rahibe yaklaştıkça, çektiği çileden sonra geride kalan kabuğu daha iyi gördüm. Belki bir zamanlar şüphelenmeyenler için korkunç bir tehdit olabilirdi.

Sıralardaki birden fazla baş ona döndü. Büyücüye yöneltilen bakışlar zehir saçıyordu. Başlarına gelenler için loncasını mı suçluyorlardı, yoksa özellikle onu mu? Onların nefretini kazandığı açıktı.

"Majesteleri." Eğildi. Omuzları kamburlaşmıştı, korkudan mı yoksa taşıdığı her şeyin ağırlığından mı olduğunu tahmin edemezdim.

"Benimle yürüyün, rahibe." Onu koridordan aşağıya, meraklı kulaklardan uzağa götürdüm. "Kutsal alan normalde bu kadar çok ölümlüyle dolu olur mu?"

"Onların türünden bu kadar çok ziyaretçi görmeyeli uzun zaman oldu," dedi bakışlarımı takip ederek.

"Peki bu ani akının sebebi nedir?"

"Bazıları Malachi'ı kan lanetini sona erdirdiği için övmek için burada."

"Ama hepsi değil?"

"Hepsi değil. Birçoğu isyanda sevdiklerini kaybetti. Diğerleri ise Kral Atticus tarafından toplatıldıklarından beri çocuklarını görmedi ve yeniden bir araya gelmek için dua ediyorlar."

"Görünüşe göre sana karşı çok az sevgi besliyorlar."

"Kralın emrini yerine getirip kanı zehirli olanların kökünü kazımaya yardım ettiğim için beni suçluyorlar." Daha sessiz bir şekilde, "Bunun için onları suçlayamam," diye ekledi.

Çenemi sargılı eline doğru uzattım. "İçimden bir ses sana bu konuda fazla seçenek sunulmadığını söylüyor."

"Her zaman bir seçenek vardır, majesteleri."

"İtaat etmek ya da ölmek gibi mi?"

"Bu yine de bir seçimdir." Gözlerinde zaman zaman aynaya baktığımda kendimde de gördüğüm kederli bir ifade vardı.

Son sırayı işaret ettim. "Lütfen, önden buyur, Wendeline." Bir zamanlar kraliyet ailesinin güvenilir danışmanı olan Cirilea'daki tek büyücü hakkında bilgi toplamak hiç çaba gerektirmemişti. Hikâyeler farklı yönlere dağılsa da hepsi aynı sonuca varıyordu: Birçok kişiye ihanet etmişti.

Wendeline sıraya oturdu. "Ne zaman geleceğinizi merak ediyordum."

"Peki neden?"

"Romeria'yı bize gönderen anahtar büyücüsü sizsiniz, değil mi?"

"Öyleyim." Bu seferki çok zekiydi, yine de şaşırmamıştım. "Romeria sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Uzun bir süre hiçbir şey." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sırlarını kendine saklardı."

"O zeki ve kurnaz küçük bir hırsız." Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi. "Şimdi nerede?"

"Şu an mı? Hiçbir fikrim yok."

"Yine de daha birkaç gün önce buradaydı, değil mi?" Kraliyet bahçesindeki saldırıyla ilgili hikâyeler -gözleri gümüş renginde parlayan güçlü bir büyücü ve sürgündeki kralın dün yanında getirdiğine çok benzeyen uçan bir canavar- Romeria'yı işaret etse de tanıklar gördüklerinin onun yüzü olmadığına yemin ediyordu.

Benim olduğuma dair söylentiler de dolaşıyordu. Onları yalanlamıyordum.

"Öyleyse bile, yollarımız kesişmedi." Wendeline zorlukla yutkundu. Bir zamanlar yalan söylemekte usta olduğuna emindim. Yoksa bu kadar çok kişiyi nasıl kandırabilirdi?

"Doğruyu söylüyorsun ama yine de bildiklerini saklıyorsun. Durumun göz önüne alındığında, güçlü bir müttefiki memnun edecek kadar akıllı olduğunu düşünürdüm. İçinde bulunduğunuz zaman ne kadar zor olsa da seni temin ederim, çok daha kötüsü gelebilir."

Çenesini kaldırdı. "Amacıma hizmet ettim ve ölmeye hazırım ama Romeria'yı ya da Islor'un gerçek kralı Majestelerini ayartmaya ya da onlara ihanet etmeye yönelik hiçbir planın parçası olmayacağım." Sesinde hiçbir tereddüt, kalp atışlarında hiçbir duraksama yoktu. Gerçeği söylüyordu.

"Hazırsın ama hâlâ buradasın. Dürüst olmak gerekirse, kalbine bir hançer saplamamış olmana hayret ettim."

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Saplamayacağımı kim söyledi?"

"Çünkü hâlâ sevgili kralına faydalı olabileceğine inanıyorsun." Malachi muhafızlara onu serbest bırakmalarını emrettiğinde, güneş batmadan önce bu şehrin surlarından kaçmasını beklemiştim ama o kutsal alana çekilmiş ve burada kalmıştı. Mantıklı olan tek cevap buydu.

Kendi elleriyle kötü bir sondan kaçınmak için muhafızların onu hapsetmesini sağlayabilirdim, ancak o zaman bana pek bir faydası olmayacağını düşündüm. Ona güvenmesem bile, değerli bir bilgi kaynağıydı ve Romeria'yla bağlantısı vardı.

Sıraya yaslandım. "Başkalarını iyileştirmek için bu kadar gücümüz varken kendimize yardım edememizin hep aptalca olduğunu düşünmüşümdür. Bana elini ver."

Tereddüt etti ama sonunda razı oldu.

Sargıyı açıp eskiden en küçük parmağının olduğu yerdeki kızgın kırmızı çıkıntıyı ortaya çıkardım. "Zindanda geçirdiğin süre boyunca lapa ve temiz su anlamında pek bir şey bulamadığını tahmin ediyorum."

"İdare ettim."

"Yine de verilen hasarı tersine çevirmek zor." Çürümenin izleri hâlâ duruyordu. "Loncan buradan çok uzakta, değil mi?"

"Onlara 'loncam' demezdim. Beni çoktan düşman ilan ettiler ama evet, Mordain ferşah fersah uzakta, başka bir diyarın ve bir kanalın ötesinde."

"Onlara karşı çalışıyor olsan da bu büyük planı tek başına yapmış olamazsın. Daha yeni geldim ve şimdiden katil suç ortağı büyücülerin ve Aoife'nın yarattığı ve bir krallığa ihanet etmesi için bir kralın kalbini kazanan kanı zehirli bir prensesin hikâyelerini duydum."

Bir süre sonra yumuşadı. "Evet, kehanete ve güç ile zenginlikten daha yüce bir amaca kıymet verenlerden çok yardım aldım."

"Böyle kişilerin varlığından haberim yoktu." Bir şifa ipliği çekip Wendeline'ın yarasına yönlendirdim. Birkaç dakika sonra sıraya yaslandı, etleri yumuşak bir şekilde birbirine bağlanırken uzuvlarındaki gerginliğin bir kısmı dağıldı ve kızarıklık soluk bir gümüş rengine dönüştü. Elini bıraktım. "İşte, bu yarayı sanki yıllar önce almışsın gibi görünüyor."

"Bunu başka birinde iyileştirmek bir saatimi alırdı," diye itiraf etti, başparmağını yaranın üzerinde gezdirerek. Bir süre bekledikten sonra, "Nezaketiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sizde iz yok."

"Hımm?" Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Elbisesinin kolunu yukarı doğru çekerek yaldızlı boynuzlardan oluşan, parlayan küçük bir amblem gösterdi. "Yakınlıklarınızı belirtmek için. Görebildiğim kadarıyla sizde hiç yok."

Kolumun çıplak olduğunu doğrulamak için bileğimi çevirdim. "Hayır. Benim eski dünyamda büyücüler kim olduklarını gizler. Böylesi onlar için daha güvenlidir."

"Bu yeni dünyayı fazlasıyla yeğliyor olmalısınız. Sadece saygı duyulan bir anahtar büyücü değil, aynı zamanda bir kraliçe olarak."

"Faydaları var." Ve kaybedecek çok az zaman. "Buradaki amacım hakkında ne biliyorsun?"

"Ateşin Kaderi'ne yıkım konusunda yardım etmek dışında mı?"

"Beni aynı derecede suçlu olduğun şeylerle suçlama." Keskinleşip uzağa taşınan sesim birkaç kutsal alan müdaviminin bize doğru dönmesine neden oldu. Sert bir şekilde hızlıca onlara bakınca başlarını eğdiler.

Wendeline deforme olmuş eline son bir kez bakıp düşüncelerini hizaya sokarken, kullanılmış sargıyı topladı. "Malachi'ın kocanızı Hiçlik'e gönderdiğini biliyorum. Tahminimce bunun nedeni, kocanızın uzun ömrüne denk gelme umuduyla kendi kısa ömrünüzü uzatmak için onu çağırmış olmanız. Görünüşe göre isteğinizi yerine getirmiş ama çok ağır bir bedel karşılığında."

"Sanırım parçaları bir araya getirmek o kadar da zor değil." Yine de bunu çözdükleri için Wendeline'ın ve belki Romeria'nın da hakkını vermek lazımdı. "Başka?"

"Kocanızla yeniden bağlantı kurmak için uzun süre beklediniz. Bu sonucu beklediğinizden emin değilim."

"Sevgili Elijah'ımın tuzağa düşeceğini, Malachi'ın kendisiyle aynı bedeni paylaşacağını mı demek istiyorsun?" Ses tonum bir parça buruktu.

Wendeline'ın gözleri, sanki onu tek bir bakışımla taşa çevirebileceğimden korkuyormuş gibi, temkinli bir şekilde yukarı doğru kalktı. "Bu sizin için zor olmalı."

Karşılık olarak attığım kahkaha neşesizdi. "Bana sempatik görünmeye çalışma. Bağlılıklarının nerede yattığını biliyorum." Ağır bir iç çekişle, "Loncan bu düzlemde ete kemiğe bürünen kaderler hakkında ne biliyor?" diye sordum.

"Bunu sormak için doğru kişi ben değilim, gerçekten. Kâtiplerle fazla zaman geçirmedim ve bu konuda çok daha yetenekli ve bilgili biri benimle iletişime geçmeden önce kehanet hakkında çok az bilgim vardı. Bilgisi olan biri varsa, o da bu kişidir."

"Adı ne?"

"Gesine. Son duyduğumda Romeria ile birlikteydi."

"Ona ulaşmanın bir yolu var mı?"

Başını salladı. "Korkarım artık yok. Mesajları taşımama yardım edenlerin hepsi gemilerle birlikte Cirilea'yı terk etti."

Kutsal alanın kapıları sallanarak açıldı.

Malachi içeri girip kürsüdeki heykeline hayranlıkla bakmak için bir an duraklayınca bedenim kaskatı kesildi.

"Gerçek bir bağlılık. Görmek istediğim şey işte bu." Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. "İşte buradasın. Seni kalem ve kâğıtla bir süreliğine yalnız bıraktım ve döndüğümde gitmiştin."

Öfkem kabarırken gülümsedim. Bir süreliğineymiş! Dün gece Elijah'ı hâlâ orada olduğunu kanıtlayacak kadar kısa bir süre serbest bıraktıktan sonra, Malachi bana sözlerini bir mektuba kaydettirmiş, sonra da kale seyisinin ve yakınlıklarımın yardımıyla kopyalarını kaleme alıp Islor'un ve yakın diyarların krallarına, kraliçelerine, lordlarına ve leydilerine göndermem için emir vermişti.

O zamandan beri onu görmemiştim.

"Mektuplar sabahın ilk ışığıyla yola çıktı."

"O haberci kuşların kanatlarına fazladan bir şey vermiş olmalıydın. Komşu bir diyarın meraklı bir kell'i tarafından ziyaret edildim."

"Hızlı bir teslimat istediniz."

"Peki aşkımın burada ne işi olabilir?"

Rahatmış gibi davransa da bunun bir oyun olduğunu bilecek kadar onunla vakit geçirmiştim. Denizdeki bir fırtına kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde değişebilirdi. "Büyücü dostumu iyileştirebileceğimi düşündüm."

Mırıldanarak Wendeline'ı süzdü, o da saygıyla eğilerek "Majesteleri," diye mırıldandı ama vücudunun korkudan kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

"Gel. Sana hemen ihtiyacım var." Talep nazikti ama yine de bir talepti.

O bana kraliçem dese de ben onun hizmetkârından fazlası olduğuma inanacak kadar aptal değildim.

"İyileştirme hediyeniz için teşekkür ederim, Majesteleri." Wendeline başını eğdi. "Keşke bir gün bu iyiliğinize karşılık verebilsem ama korkarım ki size pek faydam dokunmayacak."

"İhtiyacım olursa nereye geleceğimi biliyorum." Bu bir söz olduğu kadar bir tehditti de.

Malachi parmaklarını şıklatıp, "Hemen, Sofie!" diye bağırdı.

★

"Belçika'daki evimizde taş duvarlara tırmanan sarmaşıkları hatırlıyor musun?" diye sordum, bahçedeki parçalanmış patikada yürürken. "Bunca yıl sonra bile hâlâ yaşıyor."

"Hımm?" Malachi kaşlarını çattı, sonra hüznümü görmezden gelerek dikkatini önüne verdi.

Bu kadarını bekliyordum. Anılarımı onun kara kaşı kara gözü için anlatmıyordum. Elijah sıcak aylarda her gün orayla ilgilenir, sarmaşıkları budayıp terbiye ederdi.

Elijah'ın kendi bedeninde rehin tutulması gerekiyorsa, en azından ona hâlâ orada olduğunu bildiğimi hatırlatabilirdim.

Sütunlar ve ağaçlarla çevrili, bir sunağın eteklerinde kutsal bir dikdörtgen taş olan Nymphaeum göründü.

Malachi elini benimkinin içine kaydırarak, "Bizi geri gönder," diye emretti.

"Hiçlik'in girişine geri mi dönelim? Neden?"

"Beni mi sorguluyorsun, sadık hizmetkâr?" Ses tonundaki keskinlik çok açıktı ve parmakları elimi kavrayıp sıktığında tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü anladım.

"Elbette hayır, aşkım." Endişemi bir kenara bırakıp taşta bir kanal açıp bizi içinden geçirdim.

Ve nutkum tutuldu.

Bir zamanlar Cirilea'ya olan yolculuğumuzda geçtiğimiz boş bir mağara olan bu alan şimdi bir canavar sürüsüyle tıka basa doluydu.

Malachi memnuniyetle sırıttı. "İşte benim ordum."

"Bu dünyaya iblisleri getirmişsin."

"Hayır, Saur'goth askerlerini getirdim. Kendi yaratıklarım ve tamamen bana adanmışlar. Muhteşem savaşçılar. Yorulmuyorlar, durmuyorlar. Çok güzel yaratıklar. Onları yüzyıllardır topluyorum."

Kan kırmızısı gözlerine ve dikenli boynuzlarına bakarken içimden gelen yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaştım. Hiçbir göz bu şeylerin güzelliğine hayran olamazdı. Bana Malachi'ın yıllar önce soğuk bir kış gecesinde karanlık bir otoparkta Romeria'nın babasının üzerine saldığı iblisi hatırlatmış-

lardı. Erkek elemental o olaydan sonra deliliğin eşiğine gelmiş ve değişime yenik düşmüştü. Sonradan fark etmiştim ki hepsi Malachi'ın hesaplanmış planının bir parçasıydı.

Yaptığı *her şey* gibi.

Saur'goth askerleri ayrılarak, sürünün içinde gözü kara bir şekilde yürüyen Malachi'a yol açtılar. "Buradaki son deneyimimden çok şey öğrendim. Şöyle ki kimse sadece önünde diz çökenlere güvenemez çünkü onlar benim için değil, kendileri için diz çöker. Hayır... Bana ve sadece bana adanmış bir orduya ihtiyacım var."

Arkasından gittim. "Kaç kişiler?" Bir miğfer denizi mağaranın derinliklerine, görüş alanımın ucuna kadar uzanıyordu. Şüphesiz çok daha ötesine de. Hiç bu kadar çok canavar görmemiştim.

"Bu dağ silsilesini ezip geçmeye ve bana meydan okuyan her orduyu ezmeye yetecek kadar. Hiçbir düşman beni yenecek güce sahip olmayacak." Diğerlerinden daha iri, göğsünde siyah ve kırmızı boya izleri olan ve boynundan azı dişlerden bir kolye sarkan bir askerin önünde durdu. Belli ki bir tür liderdi. "Mal'Gar, benim sadık hizmetkârım. Vakit geldi."

Malachi'ın sözleri karşısında ürperdim. Bir keresinde bana da benzer bir şey söylemişti.

"Efendimiz." Saur'goth lideri derinden gelen uğursuz sesiyle dört heceyi telaffuz ederken göğsüme katmanlar halinde titreşimler gönderdi.

"İlk dalgayı şimdi gönder. Yerlerini almaları zaman alacaktır."

"Nasıl isterseniz, efendimiz." Bağırdı ve azı dişlerden kolyeler takan diğer iki savaşçı yaratığın dikkatini çekti. Sanırım subaylarıydı. Onlara emirlerini verirken kendi dillerinde bir dizi homurtu ve hırıltı çıkardılar.

"Bu ordunun amacı nedir?" diye sordum.

Mal'Gar döndüğünde, "Herhangi bir ordunun amacı nedir?" diye üstü kapalı bir cevap verdi. "İstediğim şeyi getirdiniz mi?"

Mal'Gar bir eldiveni salladı ve sürü dağıldı.

Malachi gülümsedi. "İyi iş çıkardın."

Savaşçılar ona ödülünü sunarken ve zavallı, dehşete düşmüş ruhlar dizlerinin üzerine çöküp merhamet için yalvarırken içim tiksintiyle doldu.

Buna ben de yardım etmiştim.

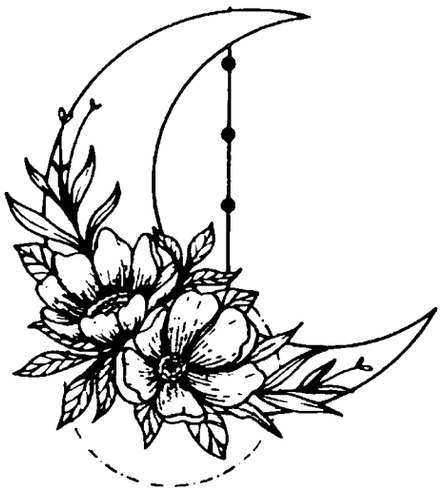
Soru bile sormamıştım.

Elijah onun uğruna karıştığım kötülükler için beni affedebilecek miydi?

Malachi beni yakından izliyordu.

"Düşmanlarına karşı gerçekten zorlu bir ordu, aşkım." Yüz hatlarımda bir hayranlık ifadesi yaratmaya çalıştım.

"Haydi artık onu eve götürelim." Eliyle taşı işaret etti.

Yirmi Birinci Bölüm

Romeria

"Bunun işe yarama ihtimali nedir?" diye sordu Zander, gemimiz suyu yararak ilerlerken ve Mordain'in limanı görüş alanımızda büyürken.

"Başka bir şeyin işe yarama ihtimaline göre mi?" Bu bir ifadeden ziyade soru gibi gelmişti. "Başkan'ın bizi tehdit olarak görmesi için bir neden yoksa, o zaman bir saldırıya da hazır olmayacaktır."

Gümüş maskem sayesinde büründüğüm buruşuk yüzümü -Agatha'nın yüzünü- inceledi. Gözleri ürkütücü Gölge kılığının ardında teşhis edebildiğim tek parçasıydı. "Haklısın. Bu iyi bir plan. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

Bu planı ilk önerdiğimde, Zander yaşlı bir kâtip olduğuma kimseyi inandıramayacağımı düşünmüştü ama ben dönüşür dönüşmez Solange'dan kendisi, Jarek ve Abarrane için Gölge zırhı temin etmesini istemişti.

"Bu sadece yarım bir plan." Mordain'e nasıl gireceğimizi çözmüştük. Yüz kâtibi dışarı çıkarma kısmı ise hâlâ biraz belirsizdi.

"Lucretia kapının işe yarayacağını söyledi, değil mi?"

"Dedi ki, *Herkesin Kraliçesi her zaman krallığına dönebilir*," diye isteksizce onayladım çünkü Zander'a endişelenmesi için daha fazla sebep vermek istemiyordum.

"Yılanın sözlerinde her zaman aldatmacaya yer vardır," dedi Jarek uyumlu kostümünün arkasından.

Solange, "Asıl sorunumuz kâtipleri dışarı çıkarmak değil, Başkan'la başa çıkmak," dedi. "Benim hâlâ uçurumda olduğuma ve büyücülerle birlikte eve dönmeye hazırlandığıma inanıyor. Bu plan sadece benim burada olduğumu öğrenene kadar işe yarar."

Planımızı Ybaris'te kimseye açıklamamaya dikkat etmiştik ve zırhlarını bize veren Gölgelere Islor'da kalmalarını emretmiştik. Tüm haberci büyücüler tecrit edilmişti. Mordain'de neler olup bittiğini bilen tek kişi Mannix adında bir Gölgeydi ve Solange kendisine ihanet etmektense, bir kazığın üzerine oturmayı tercih edeceğine dair bize güvence vermişti.

Ejderha ile seyahat etmiş ve Mordain'e ulaşabilecek herhangi bir tehlike işareti vermekten kaçınmak için Argon'un oldukça dışına inmiştik. Atları tedarik ettikten sonra yolun geri kalanında at sürmüş ve Caindra, Valk ve Xiaric'i yarıkta devriye gezmeleri için bizden uzağa geri göndermiştik.

"O halde çok geç olana kadar öğrenmesine izin vermemeliyiz," dedi Jarek kesin bir ifadeyle.

"Siz hiçbir şey yapamazsınız. Üçünüz geçitlerden geçmeye çalışırsanız, kendinizi görünmez bir duvara çarparken bulursunuz ve bunun acısız olacağından da şüpheliyim. Romeria ve ben onlara karşı tek başımıza olacağız."

Zander maskenin altında çenesini sıkıyor olmalıydı. Beni tekrar 'yasaklamaya' cesaret edememişti ama etrafını saran endişe bir cesedi boğmaya yetecek kadar güçlüydü.

"Bu Minerva'nın Yüzüğü neye benziyor?" diye sordum, konuşmayı Zander'ın Solange'a ne kadar güvenmediğini gösterme ihtimalinden uzaklaştırarak.

"Beklediğiniz gibi bir şey değil. Altından yapılmış ve üzerine bir avuç kâtip dışında çok az kişinin çözebildiği eski bir dil kazınmış basit bir halka."

"Mistiklerin çağından mı?" Gesine'nin kütüphanede geçirdiği zamana göre, burada büyücülerden önce elementleri kullananlar vardı.

Omuz silkti. "Kimden esinlendiğini bilmiyorum ama en hafif tabirle gösterişsiz. Ne olursa olsun, Başkan'a ihtiyacı olan tüm gücü veriyor ve parmağından asla çıkmıyor."

"O zaman çok basit. Önce parmağını kes." Abarrane uçuştan beri sessizdi. Ayakları yere değdiği anda, bir daha uçmaktansa ata bineceğini ilan etmişti. Cildinin şimdiye kadar daha sağlıklı, daha az yeşil bir tona döndüğünü tahmin ettim.

"Gerçek bir Islorlu aptal gibi konuştun," diye alay etti Solange. "Hileyi fark etmeden önce Başkan'ın parmağını kesecek kadar yaklaşmayı başarsak bile, bu tüm ustaların ve kalan büyücülerin bir saldırıya karşı savunmak için anında atağa geçmesini engellemez ve kendimizi yeni bir savaşın içinde buluruz. Hızlı ama aynı zamanda akıllıca davranmalıyız ve bunun en iyi yolu Başkan'la yalnız görüşmek."

Midem bulandı. Sanki o gün yapılacaklar listesindeki bir onay kutucuğuymuş gibi insanları öldürmekten bahsediyordu. İş o noktaya gelecek miydi? Yoksa bu büyücüleri daha büyük bir iyilik için ikna edebilecek miydim?

"Abarrane'in vücut parçalarını aceleyle çıkarmak gibi kötü bir alışkanlığı var," dedi Jarek alaycı bir ifadeyle. "Norcasterlı Lord Isembert'e sor."

"Bize hiçbir şey vermeyecekti," diye tersledi Abarrane, maskesindeki dar yarıktan öfkeyle bakarak.

"Haydi, haydi, çocuklar." Teknemiz dalgalara vururken Zander küpeşteyi tutuyordu.

Ybaris ile Mordain arasındaki kanal Wendeline'ın bir zamanlar anlattığı korkunç hikâyeye nazaran, beklediğimden daha dardı. "Neilina gerçekten de mesaj vermek için üç kayık dolusu ölü bebek mi gönderdi?"

"Limandan ayrıldıklarında hayattaydılar. Tekneleri yönlendirmek için rüzgâr büyücülerini kullandı ve onları günlerce orada bıraktı," diye doğruladı Solange. "Zaten onlarca yıldır türümüzle bağlantımız kopuktu. Bir kez pes ettikten sonra, Nyos'un surlarını yeniden yetişkin büyücülerle doldurmak neredeyse yetmiş yılımızı aldı."

Yüzümü buruşturdum. "Tam bir canavar."

Solange'ın bakışları profilime saplandı. "Peki Mordain davanız için elementallerin yardımını reddetseydi, kraliçe olarak siz ne kadar ileri giderdiniz? Mesela onlar olmadan kazanamayacağınız bir savaş için?"

İçinde bulunduğumuz çıkmaz ve Başkan'ı öldürme planlarıyla kanal boyunca yelken açtığımız gerçeği göz önüne alındığında bu adil bir soruydu. "Onur ve diplomasi ile başlardım. Bebekleri öldürmeyeceğime adım gibi eminim."

"Unutma ki iki krallıktan iki onurlu kralımız vardı ve bak diplomasi bizim için ne kadar iyi işledi," dedi Zander acımasızca.

"Bunların hepsi Neilina'nın işiydi, o yüzden gitmesi gerekiyordu." Onu öldürmenin suçluluğunu henüz üzerimden atamamıştım.

"İşte bu yüzden bu Başkan da gitmeli," diye devam etti. "Kendi çıkarı için Neilina'nın adına gerçekleri inkâr etti. Bir li-

der için uygun biri değil. Aklını ve kalbini biliyorum, Romeria. Yapılması gerekenden kaçmanın yollarını arıyorsun ama kralken yaptığım hataları yapma. Kendilerini belli ettikleri anda tüm tehditleri ortadan kaldır. Güvenli bir şekilde yapabildiğin ilk anda onu öldür."

Bunu ilk kez dile getirmesinden saatler sonra bile hazmedemiyordum. "Bu beni bir tiran yapmaz mı? Etrafta koşturup insanları öldürmek?"

"Hayır, bu seni gerçekten neyin tehlikede olduğunu bilen bir kraliçe yapar. Malachi buradayken ve Aoife kim bilir neredeyken krallıkların Mordain'in yardımına ihtiyacı var ve eğer bu Başkan bunu yapmayacaksa, yapacak birine yer aç. Güvenebileceğin birini seç."

"Mordain'den güvendiğim tek kişi öldü."

"Elementaller başkan yapılamaz," diye araya girdi Solange. "Mordain'in gücünü parçalanacak bir zihne bağlamak çok tehlikeli."

Geriye Agatha kalıyordu ama ona Ulysede'de ihtiyacım vardı. "Neden Mordain'in kendi başkanını seçmesine izin vermiyoruz?" Öne çıkmanın yolu bu değil miydi?

"Şimdi diplomasi yapmanın zamanı değil. Topraklarımıza yayılan canavarlar ve tahtta oturan bir kader var. Boşa harcadığımız her gün halkımızın acı çektiği ve Malachi'ın daha fazla güce kavuştuğu bir gün daha demek." Zander'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Haksız sayılmaz," dedi Solange ve beni duraksattı.

İkinciye döndüm. "Başkan seçilseydin ne yapardın?"

"Dürüstlük mü yoksa belirsiz vaatler mi istersiniz?"

"Dürüstlükten başka bir şey için zamanım yok." Kıyı hızla yaklaşıyordu.

"Mordain'in Ybaris'le müttefik olarak çalışmaya istekli olduğunu söylerdim ama artık ona hizmet etmiyoruz. Kraliçenin oyuncağı olarak kullanılmak üzere yakalanıp bir kuleye kapatılmaktansa, elementallerimizi burada tutmakta ısrar ederdim." Duraksadı. "Bana bu rolü isteyip istemediğimi soruyorsanız, cevabım hayır olmalı."

Bunu beklemiyordum. "Neden olmasın?"

"Benim odak noktam Gölgelerim, buranın siyaseti değil."

"Bazıları tam da bu yüzden senin lider seçilmen gerektiğini söylerdi," diye cevap verdi Zander.

"Başkana kararları için baskı yapabileyim diye İkinci olarak bir yerim var. Kuruldaki amacım bu. Kimsenin, hatta bir kraliçenin bile kıçını öpmekte mahir biri değilim."

"Fark etmediysen söyleyeyim, etrafımda kıçımı öpen kimse yok."

"Sen hak iddia edebilirsin." Zander'ın sözleri diğer tüm düşüncelerimi böldü.

"Ben mi? Hayır–"

"Neden olmasın? Sahip oldukları en güçlü büyücü sensin ve ölümlü bir büyücüyle aynı kaderi paylaşmayacaksın. Üstelik neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Hayır." Bu tek kelimeyi bağırmadan söyleyebildiğim kadar güçlü bir şekilde söyledim. "Etrafta koşuşturup insanları öldürmüyor ve taç koleksiyonu yapmıyorum. Bu beni bir tiran yapar. Ben lanet olası Cengiz Han değilim."

Zander'ın göğsü kabardı ve kendimi bir tartışmaya hazırladım.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de Allegra etkili bir başkan olurdu," diye araya girdi Solange, beni fazlasıyla rahatlatarak.

"Diğer İkinci mi?"

"Evet. Kâtiplere görevlerinde yardım eden kişi. Doğru olanla kendisine faydalı olan arasında ince bir çizgide yürüyor ama kalbi Mordain'le birlikte ve kehanete ve kâtiplerin amacına değer veriyor." Sessizce ekledi, "Sanırım son birkaç gün halkımızın onların değerini göz ardı etmekle ne kadar yanıldığını kanıtladı."

Agatha'nın sözlerini hatırlayarak, "Ve sen ondan hoşlanıyorsun?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Allegra'dan mı?" Solange kıkırdadı. "O büyücüye katlanamıyorum. Çok sinsi biri. Yine de o surların içinde iyi olması için dua ediyorum. Lorel'in yerine uygun birini bulmalısınız. Kâtiplere ihanet etmediyse, en iyi umudunuz o."

"Peki ya ihanet ettiyse?" diye sordu Zander.

"O zaman sadece Birinciyi değil, İkinciyi de değiştirmeniz gerekecek." Ses tonu şüpheye mahal vermiyordu. Solange gerekirse İkinciyi kendi elleriyle öldürecekti.

Uzakta duran mücevherlerle süslü kaleye baktım. Caindra inmeden çok önce, öğleden sonra güneşinin altında parıldayan kuleler rahatlıkla görülebiliyordu. Artık Argon'dan neden sık sık ve birçok kişi tarafından bahsedildiğine ilk elden şahit olmuştum.

Ne yazık ki Mordain'e giden dört Gölge ve bir Usta Kâtip için orada durmak için bir bahane yoktu. Argon'un Neilina ve planları hakkında ne gibi sırlar barındırdığını merak ediyordum. "Başkanın icabına baktıktan sonra bir sonraki durağımız Argon," dedi Zander, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Önümdeki devasa taş surları düşünürken gerginliğim mideme bir yumru gibi oturdu. Bana büyük bir barajı hatırlatıyorlardı, tek farkları pürüzsüz olmalarıydı, kesinlikle taş büyücüleri tarafından inşa edilmişlerdi. Onun ötesinde, kuleler akşam

göğüne doğru sivri tırnaklar gibi uzanıyordu. Karanlık, gotik ve sevimsizdiler, Cirilea ya da Argon'un ihtişamıyla alakaları yoktu. Belki de kasıtlı olarak böyleydi, caydırıcı bir unsur olarak.

"Nyos'un tamamı bu mu?" diye sordum, rengârenk evler, sazdan çatılar ve bahçelerle dolu surun önündeki eğimli tepeye bakarak.

"Evet. Surun ötesinde lonca ve okul var ama çoğunun evleri surun dışında."

"Ve burada yaşayan herkes büyücü mü?"

"Doğru. Ybaris'ten gönderilen çocuklar burada yeni ailelerin yanına yerleştirilir. Yeterince büyüdüklerinde okula giderler ama Mordain'de kendilerini evlerinde hissetmelerinin her zaman önemli olduğunu düşündük. Birçoğu, kaderin dokunduğu bir çocukla hiçbir şey yapmak istemeyen ölümlü Ybaris aileleri tarafından hemen kapı dışarı edilir."

"Wendeline bana bundan bahsetmişti."

"Hayatlarını Ybaris'e hizmet ederek geçirenlerin çoğunun dönmek için can attığı yer burasıdır," dedi Solange buruk bir şekilde.

Siyahlar giymiş üç ölümcül figür taş bir kulübeden dışarı çıktı.

Yakınlıklarım içimde uğulduyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Hudem ayının olduğu geceden beri içimde bir şeyler değişmişti, sonsuz gibi görünen bir güç dalga dalga yayılıyordu. Bu uğultulu enerji sarhoş ediciydi.

Solange, "Unutmayın, siz gücü olmayan yaşlı bir kâtipsiniz," diye uyardı. "Gümüş gözlerinizi ortaya çıkardığınız an, bu maskaralık sona erer."

Küçük bir çocuğun parmakları gibi bana doğru uzanan ve kavranmak için yalvaran ipliklere direndim.

"Gölgeleri idare etmek bana düşüyor, onlar herkesten önce benim emirlerimi dinler ama kimin ya da neyin dinlediğini asla bilemeyiz ve söz hızlı yayılır, bu yüzden konuşmayı ben yapacağım. Hepiniz sessiz olun," diye tısladı tekne yanaşma yerine doğru süzülürken.

On iki yaşlarında birkaç genç çocuk halatları yakalamaya çalıştı.

Rıhtımın sonunda bizi bir Gölge karşıladı ve başını eğerek selam verdi. "Birlikte ayaktayız," dedi genç bir kadın sesi.

"Birlikte düşeriz," diye karşılık verdi Solange. Belli ki bir tür parolaydı.

"Usta Gölge!" Vücudu sertleşti. "Bugün döneceğinizi bilmiyorduk."

Solange yumuşak bir adımla tekneden dışarı atladı. "Planlar değişti ve Başkan'ın talimatı üzerine acilen dönmem gerekti." O kadar rahat yalan söylüyordu ki.

"Evet, grubunuza kapılara kadar eşlik etmemiz söylendi." Gölge iri, kızıl-kahverengi gözlerini kaçırmadan önce kısa bir an için bana baktı.

Abarrane ve Jarek hangi Gölgenin Solange ile birlikte döndüğü konusunda merak uyandırmamak için sırtlarını genç kıza dönerek iskeleye atladı.

Kendim için uydurduğum bej elbisenin -Agatha'nın onunla tanıştığımda giydiği kıyafet- eteklerini topladım ve onların ardından iskeleye çıktım.

Solange kolumu tutmak için atıldı. "Size yardım etmeme izin verin, Usta Kâtip" -sözlerini kolumu sıkarak vurguladı- "sizin yaşınızdaki bir büyücü için bu tekneden çıkmak çok *zor* olmalı."

"Evet, elbette. *Teşekkür ederim.*" Agatha'nın duruşunu hatırladığım kadarıyla taklit ederek omuzlarımı kamburlaştırırken

kendime lanet okudum. "Başkan kafamı koparmaya fırsat bulamadan denize düşmek istemem."

Solange'ın gözleri uyarırcasına parladı.

Doğru. Yanlış yöntemdi. Gaflarımın çektiği dikkati dağıtmak için zayıf bir girişimde bulunarak, "Ateşler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Yolu göster, Fatima." Solange ileriyi işaret etti ve takip etmeden önce bir, iki, üç saniye bekledi. "Dikkat çekmeye mi *çalışıyorsun*?" diye fısıldadı.

"Seni uyarmalıydım. Talimatlara uymak onun güçlü yanı değildir," diye cevap verdi Jarek arkamızdan.

Dudaklarımı büzerek bundan sonra sessiz kalacağıma dair sessiz bir söz verdim.

Solange ağır bir iç çekişle bizi üç Gölgenin beklediği yere doğru yönlendirdi. "Bir eşlikçi fazlasıyla yeterli olacaktır. Fatima, bize sen eşlik edeceksin. Siz ikiniz burada kalın." Sesini alçalttı. "Ve döndüğümden kimseye bahsetmeyin."

"Emredersiniz, Usta Gölge," diye bir ağızdan cevap verdiler.

Solange genç Gölgeyle önden gitti, biz de Zander ve Jarek iki yanımda, Abarrane arkamda hızına ayak uydurmaya çalıştık.

Fatima sık sık Solange'a baksa da arnavutkaldırımlı dik sokağa tırmanırken hiçbir şey söylemedi. Evler küçük ve şirindi, küçük kulübeler gibiydiler, her birinin sazdan çatıları, etraflarını çevreleyen küçük çitleri, ot ve domates bahçeleri vardı. İçerisi akşam için parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve pencerelerden yemek masalarında ya da ellerinde kitaplarla sandalyelerde oturan, görünüşe göre dünyanın kargaşasından habersiz aileler görünüyordu.

"Söylemek istediğin nedir, Fatima?" diye sordu Solange aniden. Belli ki onu büyücü ünvanını atacak kadar iyi tanıyordu.

"Savaşta durumumuz nasıl?" diye kekeledi Fatima.

"Beklediğimden çok daha kötü."

"Anlıyorum." Bir duraksama ve ardından, "Cevapladığınız için teşekkür ederim, Usta Gölge."

İlerideki büyük, yekpare ve ürkütücü sur yaklaşıyordu. Solange arkasına bakmadan, "Kâtibin yavaşlığına ayak uydurmalıyız," dedi ve hızını yarıya indirdi. "Nyos'ta hava nasıl?"

"Sıkıcı."

"İdamlar olduğunu duydum."

"Evet. Kâtipler. Sabah daha fazlası olacak. Kısa süre önce duyuruldu."

"Başkan ne sebep gösterdi?" Solange bu genç Gölgeden bilgi almaya çalışıyordu ve kız da bildiklerini paylaşmaktan memnundu.

"Kâtiplerin Mordain'e ihanet ettiğini ve Islor'la güçlerini birleştirdiğini söylüyorlar."

"Bunu kim söylüyor?"

"Başkanın kendisi. Herkesin duyması için kulenin tepesinden konuştu. Bu doğru mu?" diye sordu Solange'a ama başını çevirip bana baktı.

Solange cevap vermeden önce, "Hayır, doğru değil," diye geveledim.

"Kraliçe Neilina ölmedi mi?" Fatima'nın sesi umutluydu.

İç çektim. "Hayır, o kısım doğru ama kâtiplerin bununla hiçbir ilgisi yok." En azından doğrudan.

Solange, "Usta Kâtip işlediği suçlar yüzünden ağır bir yargılamayla karşı karşıya kalmak üzere olan biri için oldukça geveze," diye uyardı.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Mordain'e ihanet eden tek büyücü Başkan'ın kendisidir ve o da kraliçe Neilina'nın, büyücü Ianca'ya kendi adına Aoife'yı çağırmasını emrederek yaptığı ihaneti görmezden geldiği içindir," diye açıkladı Solange, suçlamayı açıkça dile getirerek.

Fatima'nın soluğu kesildi. "Ustalar biliyor mu?"

"Yakında göreceğiz, değil mi?"

"Başkan Ybaris tahtının çalındığını iddia ediyor."

"Tahtı Ybaris'in varisi sahiplendiyse, çalınmış sayılmaz."

"Prenses Romeria'nın hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz?" Sesinde heyecandan çığlık atmaya saniyeler kalmış bir çocuk gibi dizginlenemeyen bir umut vardı. Bu genç ve coşkulu kızın aynı zamanda ölümcül bir savaşçı olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Kraliçe Romeria hayatta ve hâlâ tam bir baş belası." Solange bunu söylerken sırıtıyor olmalıydı. "Başkan başka ne iddia etti?"

"Yeni kraliçenin Mordain'in çöküşü olacağını."

"Büyücüler buna inanıyor mu?"

"İnanmamaları için bir sebep yok, Usta Gölge. Konuşan Başkan'ın ta kendisi." Tereddüt etti. "Bu doğru değil mi?"

Duraksama o kadar uzun sürdü ki Solange'ın tavrından şüphe etmeye başladım. "Hayır, bu doğru değil. Aksine, Mordain'in geleceği yüzyıllardır olmadığı kadar parlak görünüyor. En azından mevcut koşullar altında olabileceği kadar parlak."

Gölgelerin duvardaki sırasına yaklaşırken memnun bir şekilde sırıtmaktan kendimi alamadım.

Zander, "İnfazın için dönüyorsun," diye hatırlatınca yüzümdeki tebessüm anında kayboldu.

İçim çalkalandı.

Solange'ın tek söylediği "Gölgeler" oldu. Liderlerinin geri döndüğünü fark eden Gölgeler anında kaskatı kesildi ve aynı anda "Usta Gölge" diye selam vererek kenara çekildiler.

Uçurum köprüsünün iki yanındaki taş duvarlar gibi, bu duvardaki bloklar da hareket etmeye ve kaymaya başladı. Bir geçidin açıldığı bu etkileyici süreci hayretle izledim. Solange'ın neden davetiye olmadan girilemeyeceğini söylediğini artık anlamıştım.

"Başkan nerede?" diye sordu.

"Lonca kuruluyla toplanıyor, Usta Gölge," diye cevap verdi kalın sesli bir muhafız.

Küfrümü bastırdım. Hepsi bir aradaydı. Başkanla yalnız görüşmeyi ummuştum.

"Pekâlâ. Usta Kâtip Agatha'yı ona götüreceğim. Siz üçünüz rıhtıma dönebilirsiniz." Solange emri omzunun üzerinden vermişti ve Gölgelerinin onu dinleyeceğini varsayarak ilerledi.

Zander, Jarek ve Abarrane hep birlikte kapıya doğru bir adım atıp aynı hızla oldukları yerde durarak usulca homurdanmaya başladı.

Sanırım Solange koruma hakkında da yalan söylememişti.

Üçü geri çekilirken Zander dişlerini sıkarak, "Usta Gölge, gitmeden önce bir şey söylemek istiyorum," diye seslendi.

Solange dönüp Fatima'ya hızlıca bir emir vererek bize doğru geldi ve bizi daha gerilere, meraklı kulaklardan uzağa götürdü. "Bana inanmadınız. Kendiniz görmeniz gerekiyordu, değil mi?" diye tısladı. "Nasıl bir histi?"

Jarek buruk bir sesle, "Harika," diye cevap verdi.

Solange başını salladı. "Sizi temin ederim, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güvenebileceğim birkaç Gölge var.

Fatima çok yardımcı olacaktır. O benim en umut vaat edenlerimden biri."

"O yeni doğan tay mı? Romeria'nın korumasını ona emanet etmemi mi bekliyorsun?" Zander konuşurken zehir saçıyordu.

Solange aralarında birkaç santim mesafe kalana dek öne doğru adım attı. "Hedeflerimde dürüst olduğuma ve Malachi'dan kurtulma umudumuz varsa, bu kraliçeye ihtiyacımız olduğunu çok iyi bildiğime güvenmeni bekliyorum."

"Hemen kavga etmeyi bırakın yoksa biz daha geçitten geçmeden her şeyi mahvedeceksiniz," diye fısıldadım.

Zander omuzları çökmüş bir halde geri çekildi. "Başkanı unut. Kâtipleri taştan geçir."

Aceleyle söylediği sözler karşısında kaşlarımı çattım. "Ama dedin ki–"

"Ne dediğimi biliyorum ama bu tüm loncayla tek başına yüzleşmeden önceydi. *Neredeyse* tek başına," diye düzeltti. "Kâtipler senin önceliğin. Onlar bu cezayı hak etmiyor. Başkan ile başa çıkmak için başka bir yol bulacağız." Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda, önceki sözleri için sessiz bir özür dilediğini gördüm ama aynı zamanda şüphesini de gördüm. Bunun doğru plan olmadığını biliyor ama beni kaybetme korkusunun ötesine geçemiyordu.

"Hâlâ sürpriz yapma şansımız varken gitmeliyiz." Solange başını eğdi. "İşimiz biter bitmez sizinle rıhtımda buluşacağım."

"Ben de en kısa zamanda seni Argon'da bulacağım," diye söz verdim.

"Çabuk ol. Ve Solange? Sen oradayken biz de burada loncanın sevdikleriyle birlikteyiz. Sevdiğimin başına bir şey gelirse, onun duyduğu diplomasi arzusunu ben duymayacağım."

Çok da ince olmayan bir gözdağı.

"Anlaşıldı."

İfademi -Agatha'nın ifadesini- korumak zorunda kalmamak için sırtımı kapıdaki Gölgelere verdim. "İyi olacağım," dedim. "Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

"Orada bir şey olursa, seni dışarı çıkaramam." Sesinden umutsuzluk akıyordu. "İş o noktaya gelirse, sahip olduğun her şeyi kullan. Tereddüt etme. Sana umut bağlayan çok fazla insan var."

"Etmeyeceğim." Keşke ona sarılabilseydim, dokunabilseydim, hatta sadece yüzünü tekrar görebilseydim. "Gitmeden önce bir öpücük?" Dudaklarımı -Agatha'nın kırışık dudaklarını- büzdüm.

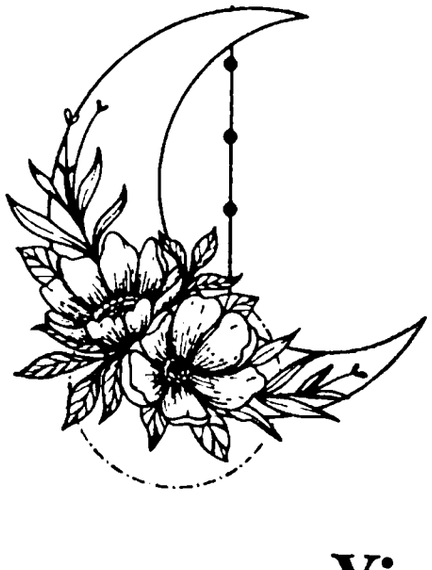
Gözlerinde bir mizah pırıltısı belirdi. "Sanırım bu birkaç kişiyi alarma geçirir."

Homurdanmamı bastırdım. "Muhtemelen."

Bir adım öne çıkıp sesini alçalttı. "Bana döneceğine söz ver."

"Aldatmacada iyiyimdir, unuttun mu?" Korkumu gizlemek için göz kırparak yeniden Solange'a katıldım.

Birlikte geçitten geçip Büyücüler Loncası'na doğru yürüdük.

Yirmi İkinci Bölüm

Tyree

Sivri bir taş topuğuma batınca dişlerimi sıktım. O lanet olası denizciler beni soyduktan sonra en azından tekrar giydirme nezaketini gösterebilirdi. Bırakın bir adadaki taşlık bir yarımadayı saatlerce dolaşmak için botlara ihtiyaç duymayı, siren istilasına uğramış sulara daldığımda, hayatta kalmamı bile beklemiyorlardı. Olur da Kaptan Aron'u bir daha görürsem, kılıcımla çıplak ayak parmaklarını keserek bu iyiliğe karşılık vermekten zevk duyacaktım.

"Otuz iki," diye fısıldadı Annika.

"Ne sayıyorsun? O hançerle beni sırtımdan bıçaklamayı düşündüğün zamanları mı?" diye takıldım.

"Gemileri," diye tersledi. "Seni bıçaklamak için duyduğum dürtü bunun en az üç katı."

"Ve yine de en mükemmel fırsatı yakalamışken beni öldürmedin."

"Daha fazlası da olacak. İnanıyorum."

Onu kışkırtma dürtüsüne karşı kendimi tuttum. Annika'nın öfkesi, genç bir adamın bir fahişenin tecrübeli elinin değdiği aletinden daha hızlı kabarıyordu ama bunun benden hoşlandığı için olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Başka bir yaşam belirtisi ortaya çıkana kadar, tek yoldaşı bendim.

"Bundan hiç şüphem yok." Omzumun üzerinden bakıp ona en iyi kendini beğenmiş sırıtışımı sundum. Gözlerinin kızgınlıkla parlayışına bakılırsa, etkili olduğunu söyleyebilirdim.

Kaderler, Azo'dem'den çıkmış bir kadın nasıl bu kadar iyi görünebilirdi? Annika'nın kurumuş saçları dolgun bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını test etmek için birden fazla kez saçlarına dokunma isteği duymuştum. Elbisesi lime lime olmuştu ama yine de kadınsı kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

"Ne var?" diye tersledi.

Ve kendimi kaptırdığım anlık aptallığın sisi oracıkta dağılıverdi.

Arkamı döndüm. "Hiçbir şey." Bugün özellikle kötü bir ruh hali içindeydi. İçinde bulunduğumuz vahim durumdan mı, ikiz kardeşinin ölmüş olma ihtimalinden mi, yoksa canının kan çekmesinden mi kaynaklandığına karar veremiyordum. Bu kaderlerin terk ettiği topraklarda yaşayan tek canlılar gerçekten ikimizsek, günler geçtikçe durum daha da kötüleşecekti. Sonunda, çektiği acıya son vermek için benden beslenmeye karar verebilirdi.

Tekrar konuşmaya yeltenmeden önce birkaç dakika sessizlik oldu. "Yanılmıyorsam, bu bir sıradağ." Parmağımla ufka bir çizgi çektim. "Ya da bulutlar."

"Günlerce uzakta olabilir."

"En azından mesafeyi aşmak için ayakkabıların var."

"Mücevherlerimi çalıp aptal gibi botlarının içine tıkıştırmasaydın senin de olurdu," diye azarladı ama nefesindeki düzensizliği, alnındaki boncuk boncuk teri görebiliyordum. Saatlerdir zorlu bir arazide yürüyorduk ve ben uzun yürüyüşlere alışkın olsam da Prenses Annika kesinlikle değildi.

"Durmak ister misin?"

"Ne için?"

Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu itiraf edene kadar bayılacaktı ve o zaman onun inatçı kıçını taşımak zorunda kalacaktım. Egomu bir kenara bırakarak içtenlikle sordum: "Ayaklarımı dinlendirebilmem için burada biraz durmamızın sakıncası var mı?" Her birinde en az bir düzine kesik olmalıydı.

"Madem ihtiyacın var... tamam," diye cevap verdi ancak sert sesini rahatladığını gösteren yumuşak bir iç çekiş takip etti.

Başımı sallayarak bizi bir geminin gövdesinin güneşten koruduğu pürüzsüz bir kaya çıkıntısına doğru yönlendirdim. Yakınlarda yarı çürümüş bir tahta sandık duruyordu. Üzerine tüneyip bir anlık soluklanmayla inledim.

Küçük yeşil bir kuş kanat çırparak yanımızdan geçti. Yakınlarda kaya ve sudan daha fazlası olduğuna dair iyi bir işaretti.

"Burası mezarlığa benziyor." Annika yosun kaplı gemiyi incelerken kollarını karnına doladı. "Sence gemilerin hepsi Ybaris ve Islor'dan mı?"

"Başka nereden gelmiş olabilirler, bilmiyorum. Skatranalı ve Seacadorlu denizciler bizim türümüzle yelken açmayacak kadar akıllıdır. Görünüşe göre Aron gibi kaptanlar da öyle," diye ekledim usulca.

Tereddüt etti. "Bizi denize atmalarından dakikalar önce gemiye doğru gelen büyük bir şey gördüm. Sudan çıkan en az on

tane yüzgeci vardı. Belki deniz canavarı hikâyesi o kadar da abartılı değildir."

"Bir deniz canavarı bunlara çarpmış olsaydı, batarlardı, buraya vurmazlardı." Alternatifleri düşündüm. "Bahse girerim denizciler sirenlerin şarkısıyla ölüme atladı ve sonra okyanusun akıntısı boş gemileri buraya taşıdı ve gemiler burada, kayalıklarda parçalandı." Durum buysa, bu ticaret gemisinin içinde hâlâ işe yarar bir şeyler olabilirdi. Kim bilir ne kadar zamandır burada duruyor, deniz suyunda çürüyordu.

Merakım galip geldi. Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve serin sığ suda ilerlemeye başladım. Su yaralı ayaklarım için bir nimetti.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Annika.

"İçeri."

"Oraya giremezsin!"

"Neden? Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Dudak büktü. "Sadece, bu tamamen aptallık. Bir tabutun içine de yürüyor olabilirsin."

Ona gülümsedim. Bir kayanın üzerine tünemişti ve muhteşem görünüyordu. "Korkma, geri döneceğim ve düğünümüz planlandığı gibi devam edecek." O iğneli bir karşılık veremeden, geminin ahşap iskeletinin yanından geçip uzaklaştım. Dişlerini sıktığından kuşkum yoktu.

İçerisi karanlıktı ve havada nemli, topraksı bir koku vardı. Tahmin ettiğim gibi, ahşap kasalar su altında kalmış ve çoktan çürümüştü. Bu tüccarlar işe yarar bir şey taşıyorlardıysa bile, muhtemelen artık değerli hiçbir şey kalmamıştı.

Arkamdan sıçrayan suyun sesi geldi. "İşe yarar bir şey var mı?" Annika'nın sesi mağaramsı boşlukta yankılandı.

Buraya girmeye cesaret etmesi beni şaşırtmıştı ama belli etmedim. "Hayır, ayrıca keşfetmek için yeterli ışık da yok."

"Senin için belki." Ben gün ışığının son birkaç küçük hüzmesinde altın sarısı saçlarından başka bir şey seçemeyinceye kadar suya girdi.

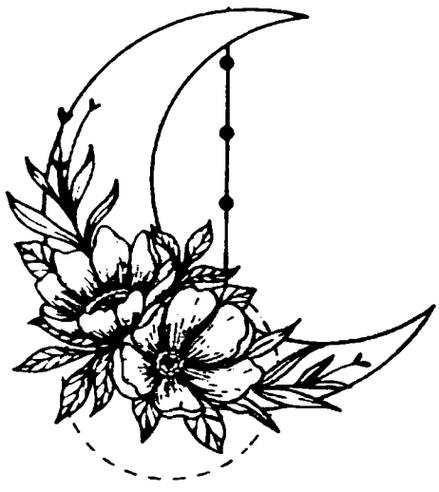
Sonra saçlarını bile göremeyeceğim kadar uzağa gitti.

"Bir şey bulabildin mi?" Gözlerimi kısarak zifiri karanlığa doğru ilerledim.

"Henüz değil," diye mırıldandı sanki sinirlenmiş gibi. Bir an sonra bir çığlık attı ve bunu bir su sıçraması takip etti.

"Annika?"

"Ben *iyiyim*. Şu aptal tahta parçasına takıldım. Sayende *yine* sırılsıklam oldum!" Kan donduran çığlığı karanlığa doğru körlemesine koşmama neden oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Annika

"Annika!" Tyree'nin kükremesi geminin boş gövdesinde yankılanırken arkamdan su sıçrama sesleri yükseldi.

"Ben iyiyim," diye seslendim, ağa takılmış cesede bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Sadece irkildim. Bir ceset beklemiyordum."

Yavaşladı. "Ne tür bir ceset?"

"Ölü bir ceset," diye karşılık verdim ve Tyree'nin bana doğru körlemesine ilerleyişini izledim. "Sağına doğru iki adım at yoksa..."

Benim takıldığım tahta parçasına takılıp baldır derinliğindeki suda tökezledi.

"...düşersin."

Yüzünü buruşturarak kendini kaldırdı ve tehlikenin etrafından dolaştı. Sırılsıklam olmuş, tuniği ve pantolonu kaslı vücudunun her sert kıvrımına yapışmıştı.

Keşke bu kadar zampara olmasaydı.

"Neredesin?" Gözleri karanlığı taradı.

"Buradayım. Benim türümün çok daha üstün olduğunu biliyordum ama Ybaris görüşün gerçekten *o kadar* zayıf mı?"

Sesime doğru yönelirken sırıttı. "Böyle tatlı şeyler söylemeye devam edersen seni hemen bulurum."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Suyun dışında, ağda asılı kalmış iki küçük tahta sandık var. Sağlam görünüyorlar."

"Ben de bunu umuyordum." Bana yaklaştı ve sallanan eli kalçamı sıyırdı. Yine de benden birkaç santim uzakta durana kadar yaklaşmaya devam etti.

O kadar yakındı ki karanlığı araştırırken gözlerindeki gümüş noktaları seçebiliyordum ve neroli kokusu duyularımla adeta alay ediyordu.

Çok yakındı. Bir adım geri çekildim.

"Peki ya ceset?" diye sordu, umursamazca.

"Görünüşe göre bir asker. Öleli çok olmuş. Artık bir iskeletten başka bir şey değil. Solunda."

Parmakları ağı yakalayana kadar elini salladı. "Buradan ona ulaşabilir misin?"

"Ulaşmak mı? Ona dokunmayacağım."

Bıkkınlıkla iç çekti. "Peki. Bana rehberlik et, ben dokunayım." Avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini önüne uzattı.

Ona baktım. Tyree'yi savuşturduğum zamanlar dışında, şimdiye kadar onunla herhangi bir temastan seve seve kaçınmıştım. "Ondan ne istiyorsun ki?"

"Çizmelerini, eğer ayağında varsa."

"Var." Kaliteli deri gibi görünüyorlardı. Yüzümü buruşturdum. "Bir cesedin eşyalarını mı giyeceksin?"

"Başka seçeneğin olmasa sen giymez miydin?"

Aklıma geleni söylememek için kendimi tuttum. Atticus her zaman gösteriş budalası olduğumu söylerdi. Ayrıca Tyree'nin dı-

şarıda nasıl topalladığını görmüştüm. Kayalar çoraplı ayaklarına eziyet ediyor olmalıydı.

Ağır bir iniltiyle bileğini tutup onu büyükçe bir delikten geçirdim. "Sanırım bu seni taşımaktan daha iyi."

Derinden gelen kıkırdaması kulağımın içinde çınladı. "Denemeni görmek hoşuma giderdi."

Bu hareketin bizi tekrar birbirimize ne kadar yaklaştırdığını ya da parmak uçlarımın altında hissettiğim güçlü nabzı görmezden geldim. "İşte oldu." Ondan uzaklaştım.

"Çok kötü değildi, değil mi?" Elini iskeletin çizmesinin içine kaydırıp topuğunu buldu. "Eğer yeterince yaşlıysa, bu..." Çizmeyi çekiştirirken cümlesi yarıda kaldı.

Ani sarsıntıyla ağdaki kasalardan biri yerinden oynadı ve uğursuz bir çatırtı üstümüzdeki havayı doldurdu.

Ben daha bir uyarıda bulunamadan Tyree ağdan kurtulup bana doğru hamle yaptı ve başımı kollarının arasına alarak beni korudu. Çarpışmaya hazırlanırken vücudundaki her kas gerilmişti. Çürümüş bir kiriş koparak sert bir şekilde suya düştü.

Etrafımızı tekrar sessizlik kapladı. "İyi misin?" diye sordu bir süre sonra.

Yüzüm göğsüne yaslanmıştı. "İyiyim. Beni göremediğini sanıyordum." Sadece ne kadar hızlı hareket ettiğine değil, bunu beni korumak için ne kadar çabuk yaptığına da şaşırmıştım.

"Göremiyorum ama öyle görünüyor ki zifiri karanlıkta bile senin farkındayım." Kavrayışını gevşetse de beni bırakmadı ve avucuyla başımın arkasını kavradı. Her zamanki alaycı ses tonundan eser yoktu.

Çok yakın duruyorduk. Avuçlarımla onu ittim. Ağ kirişe tutturulmuş olmalıydı çünkü şimdi uçları kolaylıkla koparılabilecek kadar açıkta duruyordu.

"Cesedin yağmalanmaya hazır. İyi eğlenceler." Aniden havaya ihtiyaç duyarak suyun içinden gün ışığına doğru ilerledim.

★

Tyree bir taştan diğerine zıplarken yenilenmiş bir enerjiyle, "Bu kesinlikle zahmete değdi," dedi. Onu bu kadar heyecanlandıran deri çizmeleri miydi yoksa kalçasındaki körelmiş merth kılıcı mıydı? Yükün takılı olduğu ağı kaldırıp yağmalamak için sandıkları yere bıraktı. Bayat baharat ve ekşimiş şarap dolu sandıklar hayal kırıklığı yaratmıştı ama Tyree kılıfındaki bıçağı iskeletin belinden çekerken heyecanlanmıştı. Sert kemikleri çizmelerden çıkarmak daha zor olmuş ama sonunda başarmıştı ve çocuksu bir sırıtışla çizmeleri giymişti.

"Kendi adına konuş. Benim için değerli hiçbir şey yoktu ve yine deniz suyuyla sırılsıklam oldum." Artık sabit bir eğime sahip arazide peşinden gitmeye uğraşırken boynumdan boncuk boncuk ter damlıyordu.

"Neredeyse kurudun. Ve sanırım benim yürüme ve karşımıza çıkacak tehlikelerden bizi kurtarma yeteneğim sana büyük fayda sağlayacak."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok."

"Orada az kalsın beni kandıracaktın," diye cevap verdi kendini beğenmiş ve alaycı ses tonuyla.

Öfkem kabardı. "O çizmeler nasıl oldu da ayağına oturdu? Askerin ayakları çok küçüktü."

Tyree başını geriye atarak şamatalı bir kahkaha attı. "Ayak parmakları parçalanmıştı! Yapma Annika, senin bundan daha zeki olduğunu sanırdım," diye cevap verdi, omzunun üzerinden sırıtmayı ihmal etmeyerek. "Sakın bana seni gözümde büyüttüğümü söyleme."

Durup bir taş aldım ve taşı kafasına fırlatmak için duyduğum karşı konulamaz dürtüyle elimi yumruk yaptım.

Tyree elleri kalçalarında, sırtın tepesinde durdu. "İşte. Sana ne demiştim? Yeterince uzağa gidersek kayadan daha fazlasını bulacağımızı biliyordum."

Onun durduğu yere gelip geniş yeşillik alana baktığımda nefes nefese kalmıştım. Sarkık dalları olan ağaçlar geniş yapraklı yemyeşil bir ormanın üzerinde yükseliyordu ve çok ötede bir dağ silsilesinin karanlık hatları görülüyordu.

Bu lanetli topraklara geldiğimden beri ilk defa kalbim heyecanla çarpıyor, yakınlığımın canlandığını hissediyordum. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Tyree olumsuz anlamda başını salladı. "Gerçi bana Seacador'u konu alan kitaplarda gördüğüm çizimleri hatırlattı."

"Okur musun?"

"Ara sıra."

"Hem de bir yandan kralı öldürme planları yaparken. Etkileyici."

Sataşmamı duymazdan geldi. "Gel, orada yenilebilir bir şeyler yetişiyor olmalı. Belki senin için masum bir ölümlü bulabiliriz, böylece tatsız ruh halin düzelmiş olur."

Yan yana bana baktığını hissetsem de bakışlarına karşılık vermedim. "Evet, gidelim."

★

Avucumu boynuma vurarak bu uğursuz uçan ve ısıran böceklerden birini daha ezdim. Bu ormanda hava ılık ve yapışkan bir hal almış, tenim bir parıltıyla kaplanmıştı, bu da onların hoşuna gidiyor gibiydi çünkü en çok terlediğim yerde toplanıyorlardı.

"Almaya bu kadar istekli ama vermeye asla," dedi Tyree. "Bir zamanlar böyle biriyle tanışmıştım. İlişkimiz uzun sürmedi."

"Gizli yolculuğun sırasında âşık olduğun Islorlu bir ölümsüz müydü?"

Bu bir önseziydi ama Tyree'nin devam etmeden önce tek kelime söylemeyip birkaç saniye hareketsiz kalması bana bam teline bastığımı söylüyordu.

Muzaffer bir edayla sırıttım. "Adı neydi?"

Yine cevap vermedi.

"Tanrım, seni böyle susturacağımı bilseydim, saatler önce ondan bahsederdim." Uzun bir sessizlik anından sonra içimdeki hınzır bir parça dayanamadı. Yakınlığıma uzanıp bir sarmaşığı kavrayarak ayak bileklerine doladım.

Tyree tökezleyip orman zeminine düştü.

İçimden kopan kahkaha beklediğimden daha yüksekti.

Ayağa kalkarken tozunu silkti ve bana doğru döndü. "Islorlu prenses oyun oynamak istiyor, ha?"

Gözlerindeki hınzır parıltı etrafımdaki orman canlanmadan, sarmaşıklar ve dallar uzuvlarımın etrafına dolanmadan önceki tek uyarıydı. Bir çığlık atarak, kollarım iki yana açılmış bir halde bir ağaca yapışana kadar geriye doğru sürüklendim. Kendimi kurtarmak için yakınlığıma uzansam da bağlar gevşemedi. Yeterince güçlü değildim.

"Aminadav'a mı bağlısın?" diye fısıldadım şoke olmuş bir şekilde. Ve çok güçlüydü. Romeria'nın Aoife'ya olan yakınlığı taştan su fıskiyelerini patlatacak kadar güçlü olduğu için bundan şüphelenmeliydim. "Ama ben senin yakınlığının..." Kelimelerim kifayetsiz kaldı. Bir cevabım yoktu.

"Yakınlığım hakkında duymuş olabileceğin her şey kesinlikle yalandı." Tyree bana doğru yürüyüp bir santim ötemde durdu,

nefesi yanağımda geziniyordu. "Görünüşe göre artık o kadar da eğlenceli değil."

"Beni derhâl serbest bırak," diye talep ettim.

"Ah, bilmiyorum." Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Müstakbel gelinimi bağlanmış görmek hoşuma gidiyor."

Ben bağlarıma karşı mücadele ettikçe, onlar da neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyordu. "Bu hiç komik değil, Tyree."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Madem sordun, adı Jada'ydı. Kıyaslanamayacak kadar güzel, çekici ve ikna ediciydi ve kulağıma tatlı vaatler fısıldardı. Sonunda tek derdinin Ybaris kanımın tadına bakmak olduğu anlaşıldı." Sesi sertti ama bakışlarında başka bir şeyin küçücük bir parıltısını yakalamıştım. Acıya benzeyen bir şeyin.

Bu mümkün değildi çünkü Tyree'nin bir kalbi olduğu anlamına gelirdi.

Sesimi sertleştirdim. "Sen de bir aptal gibi onun yalanlarına kandın."

Çenesini sıktı. Bir kez daha bam teline basmıştım. "Her erkek aynı aptallığı yapardı."

"Darbeyi yumuşatmak için egona ne söylemen gerekiyorsa."

"Ve sen farklı olacağını mı söylüyorsun?" Bakışlarını aşağıya, elbisemin derin V'sine indirdi, ardından tekrar dudaklarıma kaldırdı. "Kanım zehirle dolu olmasaydı, tadına bakmak için her türlü tatlı yalanı söylemez miydin?"

"Söylemezdim." Çünkü artık ona ihtiyacım kalmamıştı. Hâlâ içime çekmekten kendimi alamadığım kokusunu alabiliyor olsam bile. Yine de bunu itiraf etme isteğimi bastırdım. Açıklayamadığım sırrımı saklamayı seviyordum. "Beni iğrendirenlerden beslenmem."

"Yaptığım şey bu mu, Annika? Gerçekten mi? Seni iğrendiriyor muyum?" Yaklaşıp buklelerimden biriyle oynamaya başladı. "Düşündüğümden de yumuşakmış," diye fısıldadı, parmak uçlarını saçlarımda dolaştırarak.

"Saçlarıma dokunmayı mı hayal ettin?" Alaycı bir ton denemiştim ama onun yerine sesim titrek çıkmıştı.

Nabzımı hızlandıran ateşli gözlerle bana bakarken uzun, siyah kirpiklerini kırpıştırdı. "Seninle ilgili pek çok şey hayal ettim."

İçimde kıpırdanan bu istenmeyen tepkiye karşı yutkundum. Tyree'den nefret ediyordum. O bir Ybarisliydi, bir katil ve bir adam kaçırandı. Ondan her şeyimle nefret ediyordum...

Ağaçlardan bir hışırtı duyulunca Tyree dikkatini benden ayırdı. Toprak lekeli giysiler içindeki on yaşlarında bir çocuk bir dalın altından, bir okun hedefine takılmış ve bunun farkında olan bir geyik gibi gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Merhaba," dedi Tyree sakince, ona doğru bir adım atarak. "Bize nerede olduğumuzu söyleyebilir–"

Çocuk telaş içinde dönüp kaçtı. Tyree lanet okuyarak çocuğun peşinden koşmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdım.

"Ne?" Arkasına baktı ve sanki beni bir ağaca bağladığını unutmuş gibi tekrar lanet okudu. Sarmaşıklar yere düştü.

Çocuğun peşinden gitti. "Acele et, yoksa kaçacak!"

Sık ormanın içinden geçtik. Ne kadar eğilirsek eğilelim yassı yapraklar yüzümüze çarpıyordu. Sonunda Tyree kolumu tuttu ve durdu. "O sadece bir çocuk. Bizi nasıl atlatmış olabilir?"

"Boyu kısa olduğu için?" Ağaçları tarayıp hareket var mı diye bakarken nefes nefeseydim.

"Çok uzağa gitmiş olamaz–"

Solumuzdaki dallar çatırdadı.

Ben Tyree'nin hemen arkasında, sık yaprakların son bulduğu bir açıklığa çıkana kadar sesin geldiği yöne doğru ilerledik. Göğsü inip kalkan çocuk açıklığın ortasında duruyordu.

"O bir ölümlü," diye fısıldadım. Kalp atışlarını olduğum yerden bile duyabiliyordum.

"Kaçmasına şaşmamak gerek. Senden çok korkmuş."

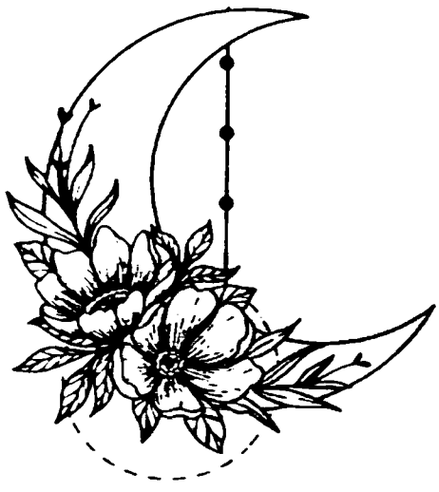
"Sanki aramızdaki farkı biliyor," diye çıkıştım. *Aptal.*

Tyree teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece konuşmak istiyoruz."

Çocuk bir sıçrayışla kaçmadan önce tanımadığım bir dilde bir şeyler bağırdı.

Tyree inledi ve tekrar kovalamaya başladık.

Tele o mu takıldı ben mi takıldım, bilmiyorum ama birden bir ağa dolandık ve havada asılı kaldık.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Annika

"Annika!" Tyree'nin kükremesi geminin boş gövdesinde yankılanırken arkamdan su sıçrama sesleri yükseldi.

"Ben iyiyim," diye seslendim, ağa takılmış cesede bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Sadece irkildim. Bir ceset beklemiyordum."

Yavaşladı. "Ne tür bir ceset?"

"Ölü bir ceset," diye karşılık verdim ve Tyree'nin bana doğru körlemesine ilerleyişini izledim. "Sağına doğru iki adım at yoksa..."

Benim takıldığım tahta parçasına takılıp baldır derinliğindeki suda tökezledi.

"...düşersin."

Yüzünü buruşturarak kendini kaldırdı ve tehlikenin etrafından dolaştı. Sırılsıklam olmuş, tuniği ve pantolonu kaslı vücudunun her sert kıvrımına yapışmıştı.

Keşke bu kadar zampara olmasaydı.

"Neredesin?" Gözleri karanlığı taradı.

şarıda nasıl topalladığını görmüştüm. Kayalar çoraplı ayaklarına eziyet ediyor olmalıydı.

Ağır bir iniltiyle bileğini tutup onu büyükçe bir delikten geçirdim. "Sanırım bu seni taşımaktan daha iyi."

Derinden gelen kıkırdaması kulağımın içinde çınladı. "Denemeni görmek hoşuma giderdi."

Bu hareketin bizi tekrar birbirimize ne kadar yaklaştırdığını ya da parmak uçlarımın altında hissettiğim güçlü nabzı görmezden geldim. "İşte oldu." Ondan uzaklaştım.

"Çok kötü değildi, değil mi?" Elini iskeletin çizmesinin içine kaydırıp topuğunu buldu. "Eğer yeterince yaşlıysa, bu..." Çizmeyi çekiştirirken cümlesi yarıda kaldı.

Ani sarsıntıyla ağdaki kasalardan biri yerinden oynadı ve uğursuz bir çatırtı üstümüzdeki havayı doldurdu.

Ben daha bir uyarıda bulunamadan Tyree ağdan kurtulup bana doğru hamle yaptı ve başımı kollarının arasına alarak beni korudu. Çarpışmaya hazırlanırken vücudundaki her kas gerilmişti. Çürümüş bir kiriş koparak sert bir şekilde suya düştü.

Etrafımızı tekrar sessizlik kapladı. "İyi misin?" diye sordu bir süre sonra.

Yüzüm göğsüne yaslanmıştı. "İyiyim. Beni göremediğini sanıyordum." Sadece ne kadar hızlı hareket ettiğine değil, bunu beni korumak için ne kadar çabuk yaptığına da şaşırmıştım.

"Göremiyorum ama öyle görünüyor ki zifiri karanlıkta bile senin farkındayım." Kavrayışını gevşetse de beni bırakmadı ve avucuyla başımın arkasını kavradı. Her zamanki alaycı ses tonundan eser yoktu.

Çok yakın duruyorduk. Avuçlarımla onu ittim. Ağ kirişe tutturulmuş olmalıydı çünkü şimdi uçları kolaylıkla koparılabilecek kadar açıkta duruyordu.

"Cesedin yağmalanmaya hazır. İyi eğlenceler." Aniden havaya ihtiyaç duyarak suyun içinden gün ışığına doğru ilerledim.

★

Tyree bir taştan diğerine zıplarken yenilenmiş bir enerjiyle, "Bu kesinlikle zahmete değdi," dedi. Onu bu kadar heyecanlandıran deri çizmeleri miydi yoksa kalçasındaki körelmiş merth kılıcı mıydı? Yükün takılı olduğu ağı kaldırıp yağmalamak için sandıkları yere bıraktı. Bayat baharat ve ekşimiş şarap dolu sandıklar hayal kırıklığı yaratmıştı ama Tyree kılıfındaki bıçağı iskeletin belinden çekerken heyecanlanmıştı. Sert kemikleri çizmelerden çıkarmak daha zor olmuş ama sonunda başarmıştı ve çocuksu bir sırıtışla çizmeleri giymişti.

"Kendi adına konuş. Benim için değerli hiçbir şey yoktu ve yine deniz suyuyla sırılsıklam oldum." Artık sabit bir eğime sahip arazide peşinden gitmeye uğraşırken boynumdan boncuk boncuk ter damlıyordu.

"Neredeyse kurudun. Ve sanırım benim yürüme ve karşımıza çıkacak tehlikelerden bizi kurtarma yeteneğim sana büyük fayda sağlayacak."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok."

"Orada az kalsın beni kandıracaktın," diye cevap verdi kendini beğenmiş ve alaycı ses tonuyla.

Öfkem kabardı. "O çizmeler nasıl oldu da ayağına oturdu? Askerin ayakları çok küçüktü."

Tyree başını geriye atarak şamatalı bir kahkaha attı. "Ayak parmakları parçalanmıştı! Yapma Annika, senin bundan daha zeki olduğunu sanırdım," diye cevap verdi, omzunun üzerinden sırıtmayı ihmal etmeyerek. "Sakın bana seni gözümde büyüttüğümü söyleme."

"Buradayım. Benim türümün çok daha üstün olduğunu biliyordum ama Ybaris görüşün gerçekten *o kadar* zayıf mı?"

Sesime doğru yönelirken sırıttı. "Böyle tatlı şeyler söylemeye devam edersen seni hemen bulurum."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Suyun dışında, ağda asılı kalmış iki küçük tahta sandık var. Sağlam görünüyorlar."

"Ben de bunu umuyordum." Bana yaklaştı ve sallanan eli kalçamı sıyırdı. Yine de benden birkaç santim uzakta durana kadar yaklaşmaya devam etti.

O kadar yakındı ki karanlığı araştırırken gözlerindeki gümüş noktaları seçebiliyordum ve neroli kokusu duyularımla adeta alay ediyordu.

Çok yakındı. Bir adım geri çekildim.

"Peki ya ceset?" diye sordu, umursamazca.

"Görünüşe göre bir asker. Öleli çok olmuş. Artık bir iskeletten başka bir şey değil. Solunda."

Parmakları ağı yakalayana kadar elini salladı. "Buradan ona ulaşabilir misin?"

"Ulaşmak mı? Ona dokunmayacağım."

Bıkkınlıkla iç çekti. "Peki. Bana rehberlik et, ben dokunayım." Avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini önüne uzattı.

Ona baktım. Tyree'yi savuşturduğum zamanlar dışında, şimdiye kadar onunla herhangi bir temastan seve seve kaçınmıştım. "Ondan ne istiyorsun ki?"

"Çizmelerini, eğer ayağında varsa."

"Var." Kaliteli deri gibi görünüyorlardı. Yüzümü buruşturdum. "Bir cesedin eşyalarını mı giyeceksin?"

"Başka seçeneğin olmasa sen giymez miydin?"

Aklıma geleni söylememek için kendimi tuttum. Atticus her zaman gösteriş budalası olduğumu söylerdi. Ayrıca Tyree'nin dı-

Durup bir taş aldım ve taşı kafasına fırlatmak için duyduğum karşı konulamaz dürtüyle elimi yumruk yaptım.

Tyree elleri kalçalarında, sırtın tepesinde durdu. "İşte. Sana ne demiştim? Yeterince uzağa gidersek kayadan daha fazlasını bulacağımızı biliyordum."

Onun durduğu yere gelip geniş yeşillik alana baktığımda nefes nefese kalmıştım. Sarkık dalları olan ağaçlar geniş yapraklı yemyeşil bir ormanın üzerinde yükseliyordu ve çok ötede bir dağ silsilesinin karanlık hatları görülüyordu.

Bu lanetli topraklara geldiğimden beri ilk defa kalbim heyecanla çarpıyor, yakınlığımın canlandığını hissediyordum. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Tyree olumsuz anlamda başını salladı. "Gerçi bana Seacador'u konu alan kitaplarda gördüğüm çizimleri hatırlattı."

"Okur musun?"

"Ara sıra."

"Hem de bir yandan kralı öldürme planları yaparken. Etkileyici."

Sataşmamı duymazdan geldi. "Gel, orada yenilebilir bir şeyler yetişiyor olmalı. Belki senin için masum bir ölümlü bulabiliriz, böylece tatsız ruh halin düzelmiş olur."

Yan yana bana baktığını hissetsem de bakışlarına karşılık vermedim. "Evet, gidelim."

★

Avucumu boynuma vurarak bu uğursuz uçan ve ısıran böceklerden birini daha ezdim. Bu ormanda hava ılık ve yapışkan bir hal almış, tenim bir parıltıyla kaplanmıştı, bu da onların hoşuna gidiyor gibiydi çünkü en çok terlediğim yerde toplanıyorlardı.

"Almaya bu kadar istekli ama vermeye asla," dedi Tyree. "Bir zamanlar böyle biriyle tanışmıştım. İlişkimiz uzun sürmedi."

"Gizli yolculuğun sırasında âşık olduğun Islorlu bir ölümsüz müydü?"

Bu bir önseziydi ama Tyree'nin devam etmeden önce tek kelime söylemeyip birkaç saniye hareketsiz kalması bana bam teline bastığımı söylüyordu.

Muzaffer bir edayla sırıttım. "Adı neydi?"

Yine cevap vermedi.

"Tanrım, seni böyle susturacağımı bilseydim, saatler önce ondan bahsederdim." Uzun bir sessizlik anından sonra içimdeki hınzır bir parça dayanamadı. Yakınlığıma uzanıp bir sarmaşığı kavrayarak ayak bileklerine doladım.

Tyree tökezleyip orman zeminine düştü.

İçimden kopan kahkaha beklediğimden daha yüksekti.

Ayağa kalkarken tozunu silkti ve bana doğru döndü. "Islorlu prenses oyun oynamak istiyor, ha?"

Gözlerindeki hınzır parıltı etrafımdaki orman canlanmadan, sarmaşıklar ve dallar uzuvlarımın etrafına dolanmadan önceki tek uyarıydı. Bir çığlık atarak, kollarım iki yana açılmış bir halde bir ağaca yapışana kadar geriye doğru sürüklendim. Kendimi kurtarmak için yakınlığıma uzansam da bağlar gevşemedi. Yeterince güçlü değildim.

"Aminadav'a mı bağlısın?" diye fısıldadım şoke olmuş bir şekilde. Ve çok güçlüydü. Romeria'nın Aoife'ya olan yakınlığı taştan su fıskiyelerini patlatacak kadar güçlü olduğu için bundan şüphelenmeliydim. "Ama ben senin yakınlığının..." Kelimelerim kifayetsiz kaldı. Bir cevabım yoktu.

"Yakınlığım hakkında duymuş olabileceğin her şey kesinlikle yalandı." Tyree bana doğru yürüyüp bir santim ötemde durdu,

nefesi yanağımda geziniyordu. "Görünüşe göre artık o kadar da eğlenceli değil."

"Beni derhâl serbest bırak," diye talep ettim.

"Ah, bilmiyorum." Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Müstakbel gelinimi bağlanmış görmek hoşuma gidiyor."

Ben bağlarıma karşı mücadele ettikçe, onlar da neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyordu. "Bu hiç komik değil, Tyree."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Madem sordun, adı Jada'ydı. Kıyaslanamayacak kadar güzel, çekici ve ikna ediciydi ve kulağıma tatlı vaatler fısıldardı. Sonunda tek derdinin Ybaris kanımın tadına bakmak olduğu anlaşıldı." Sesi sertti ama bakışlarında başka bir şeyin küçücük bir parıltısını yakalamıştım. Acıya benzeyen bir şeyin.

Bu mümkün değildi çünkü Tyree'nin bir kalbi olduğu anlamına gelirdi.

Sesimi sertleştirdim. "Sen de bir aptal gibi onun yalanlarına kandın."

Çenesini sıktı. Bir kez daha bam teline basmıştım. "Her erkek aynı aptallığı yapardı."

"Darbeyi yumuşatmak için egona ne söylemen gerekiyorsa."

"Ve sen farklı olacağını mı söylüyorsun?" Bakışlarını aşağıya, elbisemin derin V'sine indirdi, ardından tekrar dudaklarıma kaldırdı. "Kanım zehirle dolu olmasaydı, tadına bakmak için her türlü tatlı yalanı söylemez miydin?"

"Söylemezdim." Çünkü artık ona ihtiyacım kalmamıştı. Hâlâ içime çekmekten kendimi alamadığım kokusunu alabiliyor olsam bile. Yine de bunu itiraf etme isteğimi bastırdım. Açıklayamadığım sırrımı saklamayı seviyordum. "Beni iğrendirenlerden beslenmem."

"Yaptığım şey bu mu, Annika? Gerçekten mi? Seni iğrendiriyor muyum?" Yaklaşıp buklelerimden biriyle oynamaya başladı. "Düşündüğümden de yumuşakmış," diye fısıldadı, parmak uçlarını saçlarımda dolaştırarak.

"Saçlarıma dokunmayı mı hayal ettin?" Alaycı bir ton denemiştim ama onun yerine sesim titrek çıkmıştı.

Nabzımı hızlandıran ateşli gözlerle bana bakarken uzun, siyah kirpiklerini kırpıştırdı. "Seninle ilgili pek çok şey hayal ettim."

İçimde kıpırdanan bu istenmeyen tepkiye karşı yutkundum. Tyree'den nefret ediyordum. O bir Ybarisliydi, bir katil ve bir adam kaçırandı. Ondan her şeyimle nefret ediyordum...

Ağaçlardan bir hışırtı duyulunca Tyree dikkatini benden ayırdı. Toprak lekeli giysiler içindeki on yaşlarında bir çocuk bir dalın altından, bir okun hedefine takılmış ve bunun farkında olan bir geyik gibi gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Merhaba," dedi Tyree sakince, ona doğru bir adım atarak. "Bize nerede olduğumuzu söyleyebilir–"

Çocuk telaş içinde dönüp kaçtı. Tyree lanet okuyarak çocuğun peşinden koşmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdım.

"Ne?" Arkasına baktı ve sanki beni bir ağaca bağladığını unutmuş gibi tekrar lanet okudu. Sarmaşıklar yere düştü.

Çocuğun peşinden gitti. "Acele et, yoksa kaçacak!"

Sık ormanın içinden geçtik. Ne kadar eğilirsek eğilelim yassı yapraklar yüzümüze çarpıyordu. Sonunda Tyree kolumu tuttu ve durdu. "O sadece bir çocuk. Bizi nasıl atlatmış olabilir?"

"Boyu kısa olduğu için?" Ağaçları tarayıp hareket var mı diye bakarken nefes nefeseydim.

"Çok uzağa gitmiş olamaz–"

Solumuzdaki dallar çatırdadı.

Ben Tyree'nin hemen arkasında, sık yaprakların son bulduğu bir açıklığa çıkana kadar sesin geldiği yöne doğru ilerledik. Göğsü inip kalkan çocuk açıklığın ortasında duruyordu.

"O bir ölümlü," diye fısıldadım. Kalp atışlarını olduğum yerden bile duyabiliyordum.

"Kaçmasına şaşmamak gerek. Senden çok korkmuş."

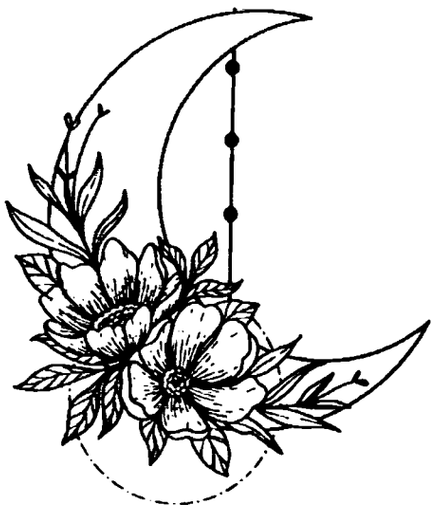
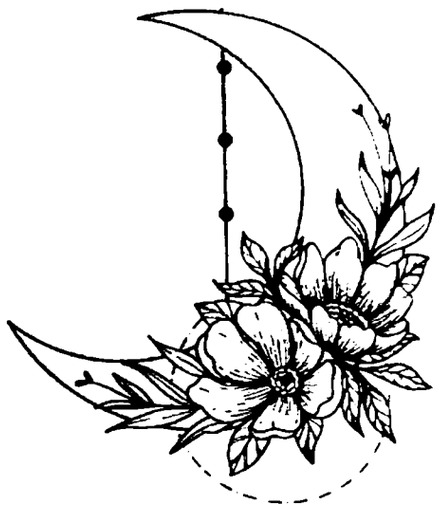
"Sanki aramızdaki farkı biliyor," diye çıkıştım. *Aptal.*

Tyree teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece konuşmak istiyoruz."

Çocuk bir sıçrayışla kaçmadan önce tanımadığım bir dilde bir şeyler bağırdı.

Tyree inledi ve tekrar kovalamaya başladık.

Tele o mu takıldı ben mi takıldım, bilmiyorum ama birden bir ağa dolandık ve havada asılı kaldık.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Romeria

Solange beni Nyos'un Büyücüler Loncası'nın surlarının içine götürürken yakınlıklarımla silahlanmamak için tüm metanetimi topladım.

İleride beliren kuleler heybetli ve düşmanca olsa da bu seviyede manzara dolambaçlı taş yollar, alçak çitlerle çevrili bakımlı araziler ve büyüleyici bir ışık yayan parlayan fenerlerle çok daha davetkârdı.

Solange ve Fatima beni ana caddede yönlendirirken sessizdiler, ben de aralardaki birçok binaya ve sokağa göz atarak, daha sonra ihtiyacım olursa kullanmak üzere zihnimde bir harita çıkarıyordum.

Cadde geniş bir meydana açılıyordu. Gözlerim hemen en az on beş metre boyunda bronz bir erkek heykeline takıldı. "Kim bu?" diye sordum.

Solange uyaran gözlerle bana baktı. "Usta Kâtip'in hafızası mı zayıflıyor? Büyücü Yason'u nasıl hatırlamazsınız?"

Bu isim bir şeyler çağrıştırmıştı. "Ah, evet... gururlu boğa." Wendeline bir keresinde bana, Mordain'in nadir güçleri itlaf etmek yerine ödüllendirdiği zamanlarda Nyos'un anahtar büyücü yaratma girişiminde yüzlerce çocuk sahibi olan erkek elementalden bahsetmişti.

Fatima bana baktı. Gerçekte kim olduğumu bilseydi, liderine bu kadar sadık olur muydu?

En uçta, her birinde kirişlere bağlanmış bir insanın kömürleşmiş kalıntılarının bulunduğu dört yanmış odun yığınının durduğu manzara dikkatimi bu düşüncelerden çabucak uzaklaştırdı. Taze odunlar bir sonraki sefer için yakında bekliyordu.

"Kimdi onlar?" diye sordu Solange.

Fatima tanımadığım isimler sıraladı. En azından hiçbiri Zaleria ya da Allegra değildi, yine de bu içimdeki gerginliği hafifletmedi. Bu kâtipler bunu hak etmemişti. "Diğerleri nerede tutuluyor?"

"Zindanlarda, Usta Kâtip Agatha," diye cevap verdi Fatima ve sesinde bir parça aşinalık sezdim. "Büyücü Zaleria hariç. O sanırım Başkan'ın çalışma odasında sorgulanıyor."

"Peki ya İkinci?" diye sordu Solange.

Fatima omuz silkti. "Sanırım loncayla birlikte."

"Varsayımlar seni çoğu zaman yoldan çıkarır."

"Evet, Usta Gölge." Başını öne eğdi.

Solange'ın maskesinin arkasından önce ateşlere, sonra da yukarıda beliren kulelere bakarken yumuşak bir homurtu duyuldu. "Bence Usta Kâtip loncayla buluşmadan önce zindanda biraz zaman geçirse iyi olur. Belki de kâtip arkadaşlarının korkusunu görmek dilinin çözülmesine yardımcı olur. Şimdi ona eşlik edeceğiz." Dirseğimden tutup beni karanlık bir girişe doğru birkaç adım yürüttü. Solange'ın ne yaptığını biliyordum; Zander'ın

başkan sorunuyla uğraşmak yerine kâtipleri dışarı çıkarma yönündeki değiştirilmiş emirlerine uyuyordu.

Ama bu muhtemelen benim tek şansım olacaktı. Zander'm korkusunun hareketlerimi belirlemesine izin veremezdim.

Olduğum yerde kaldım. "Aslında Başkan'la hemen görüşmeyi tercih ederim."

Solange duraksadı. "Tüm loncayla birlikte mi? Emin misiniz, Usta Kâtip?" Beni uyarmaya çalışıyordu.

"Evet. Şu işi bitirelim ki daha önemli şeylere geçelim."

★

Yerden oldukça yüksekteki parapeti geçip bir koridora doğru ilerlerken esinti yüzümü serinletti. Yol boyunca rüzgârdan etkilenmeyen sayısız fener yanıyordu.

"Gölgelere katılmadan önce Usta Kâtip Agatha'nın öğrencisiydin, değil mi Fatima?" dedi Solange.

"Evet, öyleydim."

"Başkanın onun ve kâtip arkadaşlarının taraf olduğunu iddia ettiği şey seni şaşırttı mı?"

Fatima göz ucuyla bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse şaşırdım. Usta Kâtip Agatha her zaman sabırlı ve adildi, bana çok şey öğretti. En sevdiğim öğretmenimdi."

"Henüz ölmedim. Yakında, muhtemelen." Agatha'nın da böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm.

Fatima'nın gözleri kırıştı. "Hayır, Usta Kâtip. Kesinlikle ölmediniz."

Solange etrafına üstünkörü bir göz atsa da yine de sesini alçalttı. "Usta Kâtip ile olan kendi deneyimlerini göz önüne alırsak, Başkan'ın iddia ettiği şeyin doğru olduğuna inanıyor musun?"

Bocaladı. "Daha önce dediniz ki–"

"Söylediklerimi unut. İçgüdülerin ne söylüyor?"

Kulaklarım Fatima'nın sertçe yutkunduğunu duydu. "Buna inanmamak için her türlü nedeni kabul ederim."

"Güzel. Umarım o nedeni yakında ilk elden göreceksin." Bir dönemeçten geçerken bir sonraki sözleri hızlı ve kesik kesikti. "Usta Kâtip Agatha'ya içeride sen eşlik edeceksin."

Fatima, "Ben mi?" diye ciyaklarken ben de, "Ne?" diye haykırdım ve durdum. Solange eline geçen ilk fırsatta beni terk mi edecekti?

Bana şöyle bir baktı. "Evet, Fatima. Sen. Onu buraya kimin getirdiği sorulursa cevap Gölge Dain. Ben hâlâ uçurumdayım. Bu çok önemli. Anladın mı?"

Göz kırptı. "Evet, Usta Gölge."

"Ve Usta Kâtip'i teslim ettiğinde, ayrılır gibi yap ama ayrılma. Bir köşe bul ve orada kal. Dikkatleri onun üzerinde olacak, senin değil. Ne yaparsan yap, sakın ayrılma."

"Ama... evet, Usta Gölge."

"Ayrıca Fatima? Büyücü Agatha o odada kendisiyle ilgili ne açıklarsa açıklasın, Mordain'in iyiliği için çalıştığını bil." Solange dikkatini bana yöneltti. "İçeri girmenin bir yolunu bulacağım."

"Nasıl?"

"Hızlıca, ne de olsa düşük çenen bu planı otuz saniye içinde bozacak. Artık git," dedi ve o dar bir koridora doğru ilerlerken biz de bir sonraki dönemeçten devam ettik.

İleride, büyük kapıların önünde iki Gölge nöbet tutuyordu.

Fatima kesik kesik nefes alıyordu. Gergindi.

"Merak etme. Kazığa bağlayıp yakmak istedikleri sen değilsin." Solange bu kızın beni koruyacağını nasıl düşünmüştü, gerçekten bilmek isterdim.

Derin bir nefes alarak iki muhafıza yaklaştı. "Başkanın emrettiği gibi Usta Kâtip Agatha'yı teslim etmek için buradayım." Sesi zar zor duyuluyordu.

Bu benim için iyiye işaret değildi.

Ama artık çok geçti. Muhafızlar tek kelime etmeden çift kanatlı kapıyı açıp beni içeri aldı.

Bir an sonra kendimi uzun sütunların ve bir masanın etrafına dizilmiş, her birinin yüzünde Agatha'nın ölmeyi hak ettiğine inandıklarını gösteren bir ifade olan lonca büyücülerinin bulunduğu bir odada buldum. Eminim hepsi bu maskenin altında saklanan anahtar büyücüyü öldürmeye daha da istekli olacaktı.

İkisi hariç tüm koltuklar doluydu. Tahmin etmem gerekirse, bunlar Solange ve Agatha'nın koltuğuydu. Hangisi Allegra'ydı?

Masanın başındaki büyücü gözlerini bana dikmiş halde ayakta duruyordu. Bu odadaki kimseyi tanımıyordum ama daha ağzını açmadan onun Lorel olduğunu anladım.

"Gölge, bu ihanetin başındaki diğerlerini çağır," diye bağırdı Başkan.

Bir duraksama oldu -zavallı kız Gölge Efendisi ve Başkan'dan gelen çelişkili emirler arasında bocalıyordu- ve sonra zayıf bir sesle, "Emredersiniz, Başkan," dedi.

Ağır kapılar Fatima'nın arkasından kapanırken dayanamayıp karanlık köşeleri kontrol ettim ama Solange hiçbir yerde görünmüyordu.

Tamamen yalnızdım.

Bu emrin yerine getirilmesiyle birlikte Başkan sert bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Büyücü Agatha, Ybaris'teki seyahatiniz hızlı geçmiş."

Yakınlıklarım beni çağırıyor, onları sıkıca kavramam için yalvarıyordu ama bu dürtüye direndim. Solange haklıydı. Başkan'a

şimdi saldırırsam, muhtemelen bu suçlayıcı yüzler masasının etrafında dolaşmaya devam edip her birini katletmek zorunda kalacaktım.

Agatha'nın yaptığını hatırladığım gibi başımı sertçe eğdim. "Emrettiğiniz kadar hızlı, Başkan. Görünüşe göre Gölgeleriniz yaşlı kemiklerimin rahatlığı konusunda pek endişeli değil."

"Sen de Mordain'den ayrılırken o yaşlı kemikler için fazla endişelenmedin. Önemli bir talebim hakkında bilgi almak için Usta Kâtip'i çalışma odama çağırdığımda ve yerine büyücü Zaleria geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene."

"Sorumluluğu ona bırakmıştım. Yerime geçmeye fazlasıyla layık."

"Ustaları ben atarım!" Sesi tizleşmeye başlamıştı. Masanın en ucundaki boş koltuğu işaret etti. "Gördüğün gibi, yeni bir Usta Kâtip atamadım. Islor ve Prenses Romeria adına krallığımıza ihanet etme planlarında elini kirletenlerin kökünü kazımak oldukça zor bir görev oldu."

"Kraliçe Romeria mı demek istiyorsunuz?"

"Öne çık Agatha," diye öfkelendi. "İhanet ettiğin herkesle aydınlıkta yüzleş."

Usulca masanın etrafında dolandım. Kimin kim olduğunu anlayabilmek için herkesin eşkâlini sormuş olmam gerekirdi ama hepsiyle birlikte yüzleşmemem gerekiyordu.

"Şu ana kadar yaptığım değişiklikleri nasıl buldun?" Başkan eliyle yanındaki sırık gibi, sert yüzlü adama işaret etti. "Yeni İkincim."

"Allegra'nın yerine."

"Loncaya ihanet ettikten sonra pozisyonunu koruyacağını düşünmedin herhalde!" diye dudak büktü Başkan. "Hâlâ çöz-

meye çalıştığımız bu büyük komplo ağındaki rolü nedeniyle cezalandırılacak."

Sanırım bu, Lorel'in İkincinin tüm bu işlere dahli konusunda ne kadar bilgisi olduğu sorusunu yanıtlıyordu.

"Büyücü Gaian, Usta Haberci olarak Barra'nın yerini aldı." Eliyle ilgi karşısında sandalyesinde eğilip bükülen cılız bir erkeği işaret etti.

İki büyücüye de güvenemezdim çünkü Lorel'in onlara güvendiği çok açıktı.

"Böylece seksen yıllık yaşamının ardından, mirasın büyük bir aldatmaca hikâyesiyle sona erecek, iki krallık artık Hiçlik canavarlarının saldırısı altında çünkü beslediğin ve koruduğun anahtar büyücü, Nymph'leri serbest bıraktı. Kendi adına ne söyleyeceksin, Agatha?"

"Ben de aynısını size sormalıyım. Yirmi beş yıl önce, Kraliçe Neilina, Islor'a karşı bir silah yaratmak için Ianca'ya Aoife'yı çağırmasını emretti. Sakın bana hiçbir fikriniz olmadığını söyleme–"

"Hiçbir fikrim yoktu!"

"O zaman siz bir aptalsınız ve berbat bir lidersiniz."

Gözleri öfkeyle parladı.

Bir sonraki anda jilet gibi keskin bir şeyin parçaları vücuduma saplandı. En az iki düzine küçük buz hançeri önümde aşağı düşüp beni kanatırken acıdan iki büklüm oldum. Bana tek bir bilek hareketi bile yapmadan saldırmıştı.

Yakınlıklarım bir elektrik teli gibi titreşip onları serbest bırakmam için yalvarırken burnumdan nefes alıp verdim. Şimdi kafamı kaldırsam kendimi ele verecektim. Ayrıca onu yakıp kül etme ihtimalim de vardı.

"Söylesene, büyücü Wendeline'ı o elemental bebeği kaçırmaya ve Islor'a gitmeye nasıl ikna ettin?"

Gözlerimi yerden ayırmadım. "Onu hiçbir şeye ikna etmeme gerek yoktu. Büyücü Wendeline kendi özgür iradesiyle Margrethe ile gitti çünkü masum bir çocuğu öldüremezdi. Onu kendi çocuğu gibi büyüttü."

"O masum çocuk büyücü Gesine'nin emriyle Prenses Romeria'yı anahtar büyücü olarak hayata döndürmesi için Malachi'ı çağırdı."

Sonunda başımı kaldırmaya cesaret edebildim. Başkanın gözleri sanki bu parçayı ortaya çıkardığı için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi memnuniyetle parlıyordu.

Bu bilgiyi Zaleria'dan almak için neler yapmış olmalıydı... "Prenses bir sahtekâr, Islor'a hizmet ederken bize savaş getiren Malachi'ın bir oyuncağı."

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun," diye cevap verdim dişlerimin arasından. *Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman barış için umut olabilirdi."* Gesine'nin Cirilea'dan kaçarken bir çadırda yan yana kıvrılmış bir halde ilk kez söylediği sözleri tekrarladım.

Başkan küplere binmişti. "Evet, büyücü Zaleria çılgın kâhinlerin saçmalıklarını icra etmenin bir şekilde onun kurtuluşu olacağı konusunda kararlı görünüyordu."

"Gerçekleşen *kehaneti* mi kastediyorsunuz?"

Kendi hikâyesini gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ustalara baktım. Hepsi de umutsuz vaka olamazdı. "Desteklediğiniz lider bu mu?" Yeni İkinciye odaklanarak, "Kraliçe Neilina'nın kendi kocasını öldürdüğü günden beri her şeyi görmezden gelerek esrarengiz bir Islor suikastçısını suçlayan biri?" diye devam ettim.

Barro'nun ifadesi taş gibiydi. Habercilerin eski ustası mutlaka biliyordu... biliyordu ama hakikat yerine rütbesini yükseltmenin peşindeydi.

Kalan altı Ustadan ikisi bakışlarını kaçırırken dördü beni dikkatle izliyordu ve içlerinden ufak tefek, ince saçlı bir kadın bunu yoğun bir merakla yapıyordu. Bir şekilde kılık değiştirdiğimi görebiliyor muydu? "Başkan size Romeria'nın açtığı gizli Nymph şehrinden bahsetti mi? Çünkü herhangi birinden işkenceyle cevap almadan günler önce bunu biliyordu."

"Bu bir yalan!"

"Kraliçe Neilina'nın taillok'u onu gördü. Başkan gelip A–" bocaladım, az kalsın ifşa oluyordum, "bana kâhinlerin bunu önceden bilip bilmediğini sordu."

"Ve sen de bana yalan söyledin!" Başkanın tiz çığlığı odayı doldurdu. "Bana bu görünün ne olabileceği hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledin!"

Dudaklarıma yayılan kibirli gülümsemeye engel olamadım. "Demek kâhinlerin gördüklerinde gerçeklik payı olduğunu itiraf ediyorsun."

Kendini ele verdiğinin farkına vararak gözlerini kıstı. "O zaman bildiklerini bana anlatmış olsaydın, Majestelerini uyarabilirdim. Kızının artık onun kızı olmadığını bilir ve o köprüde kendini korurdu. Ybaris kraliçesi senin ve entrikaların yüzünden öldü."

"Kraliçe Neilina öldü çünkü bir savaş başlattı. Hem sen kehanete hiçbir zaman inanmadın. O zaman bile umurunda değildi. Bu gerçekle ne yapardın?"

"Ben–"

"İnkâr ederdin." Öfkem giderek artarken sesim yükseldi. "Sana Ybaris vârisinin artık aynı zamanda bir anahtar büyü-

cü olduğunu, Islor'un onu korumak için krallığını kaybeden sürgündeki kralıyla müttefik olduğunu, kaderlerin ve Kraliçe Neilina'nın topraklarımıza verdiği zararı onarmak umuduyla kâtiplerimizin kendisine rehberlik ettiğini söyleseydim, tek derdi başkan olmak olan bir başkan olarak ne yapardın?"

Burnundan soluyordu.

"Kraliçe Neilina hak ettiğini buldu." Kendimi bir başka buz hançeri yağmuruna hazırlayarak ekledim: "Umurumda olmasının tek nedeni yeni kraliçenin bu olaydaki rolün nedeniyle o yüzüğü tutmana izin vermeyecek olması."

Başkan elini yumruk yaptı. "Prenses aylar önce öldü. Ybaris'in vârisi Prens Tyree'dir," dedi tıslayarak.

"Peki kendisi şu anda nerede?" Muhtemelen ölmüştü ve o da bunu biliyordu.

"Bunun bir önemi yok. Mordain başka kimseyi tanımayacaktır."

"Gerçekten mi? Tüm kurul aynı şekilde mi düşünüyor?" Yüzlerini inceledim ve çok farklı ifadeler gördüm.

"Mordain adına ben konuşurum!" diye bağırdı Başkan. Suçlamalarım itidalli görüntüsünü altüst etmişti.

O sırada kapılar açıldı.

İki mahkûm yarı sürüklenerek, yarı taşınarak içeri alınırken nefesimi tuttum. Kıyafetleri ter lekeleriyle kirlenmişti ama şaşırtıcı bir şekilde kan yoktu. Soldaki Agatha'nınkine çok benzeyen sade kahverengi bir elbise giymişti ve boş gözlerle bana bakıyordu. Bu Zaleria olmalıydı.

Başkan onları bu halde bırakacak ne yapmış olabilirdi?

Üçüncüsü, yirmili yaşlarında esmer tenli genç bir adam, tek başına ve aklı başında bir şekilde yürüyerek en son içeri alındı. Dehşetle dolu adaçayı yeşili gözleriyle düşman yüzler kuruluna

baktı. Bakışlarını bana çevirdiğinde beni anında tanıdı, ardından kafası karıştı ve suçlulukla ya da belki hıyanetle irkildi.

"Büyücülerin faydalı bilgiler vermesi biraz zaman ve dikkatli bir sorgulama gerektirdi, ancak o zamandan beri oldukça işbirlikçi davrandılar." Başkan soğukkanlılığını tekrar kazanmıştı. "Keşfedilen en büyük sürpriz sevgili çiçeği burnunda kâtibiniz Cahill oldu."

Bu isim. Ulysede'e geri götürmem gereken, Agatha için çok değerli olan çocuktu bu. Başkan gümüş bir kolyeyi havada sallarken tısladı: "Nyos'ta burnumuzun dibinde erkek bir elemental saklamak."

Odadan hayret nidaları yükseldi. Belli ki bu iyi saklanmış bir sırdı.

Şokumu gizlemeye çalıştım. Agatha beni neden uyarmamıştı?

Başkan ters ters çocuğa baktı. "Kendi adına ne söyleyeceksin, Cahill?"

"Bilmiyordum, Başkan..." diye kekeledi. "Yemin ederim!"

Gözüme küçücük bir hareket çarptı, uzak köşedeki bir sütunun arkasında siyah bir pelerin. Solange içeri girmenin yolunu bulmuştu. Ve iyi zamanlamaydı çünkü içimden bir ses her şeyin patlamak üzere olduğunu söylüyordu.

"Gördün mü? Büyücü Agatha ona söylememiş bile! Tüm aldatmacalarının dibine inebilecek miyiz?" Başkan onları getiren Gölgeler tarafından tutulan iki kambur bedenin etrafında dolaştı. İkisi de nerede olduklarını ya da neler olduğunu bildiklerine dair herhangi bir belirti göstermiyordu. "Merak etmeyin, güçleri burada bir işe yaramaz, zaten onları nasıl kullanacağına dair bir fikri de yok. Onu bu ikisiyle birlikte idam edecektim ama yine de bir amaca hizmet edebilir. Sahtekâr kraliçeye karşı savaşmamız için bize bir silah verebilir."

Ne demek istediğini o anda anladım. "Onu çiftleştireceksin." Zavallı adamı büyücü Yason'a yaptıkları gibi damızlık bir aygır olarak kullanacaktı.

"Sen de öyle yapmayacak mıydın?" diye karşılık verdi alaylı bir ses tonuyla. "Seninkinin fantastik kehanetlerini desteklememesi ihtimaline karşı bu ikinci anahtar büyücüyü saklamayı planlamışsın."

"Planlamadım," diye inkâr ettim ama açıkçası kurnaz yaşlı kâtibin Cahill'le ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de başından beri tam olarak planladığı buydu. "Sen ve Gesine." Adını neredeyse tükürmüştü. "Aptal masallarla fazlasıyla ilgilenen bir elementalin tehlikeli olacağını bilmeliydim. Onu ele geçirene kadar bekle, ateşi kendim yakacağım–"

Bir hava ipliği çekip Başkan'a fırlattım. Başkan geriye doğru uçarak bir sütuna çarptı ve sonra bayılarak yere yığıldı.

Ustalar bana, alevi bile zar zor yaratabilen gümüş gözlü kâtibe saniyeler içinde şüpheden tepkiye dönüşen bir şokla baktı. Sanırım bu maskaralık sona ermişti. Bu büyücülerin kıramaması için dua ettiğim bir hava kalkanı oluşturarak dört yakınlığımı da kuşandım.

"Gölgeler, durun!" Solange bir sütunun arkasından belirdi. Maskesini ve pelerinini çıkarmıştı ve her nasılsa daha korkunç görünüyordu.

Masanın etrafından homurtular yükseldi. İkincinin gizlenmiş olduğunu fark eden herkes irkilmişti.

Bu anı bizim yararımıza kullandı. "Gölge Fatima, onları emniyete al ki akılsızca bir şey yapmasınlar."

Kızın gözleri parlak yeşil renkte parladı.

Ne yaptığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Ustaların hiç kıpırdamadıklarını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Sanki oldukları yerde donmuş gibiydiler.

"Nasıl..." diye sorduğumu duydum, büyülenmiş bir halde.

"Zaman sınırlı. Akıllıca kullan," dedi Solange sertçe. "Belki de dillerini kullanmalarına izin vermelisin. Yeni İkincimizin boş boş oturup Başkan'ın kendisini kraliçeden üstün ilan etmesine izin vermesinin mazeretini duymayı çok isterim."

Fatima her nasıl yapıyorsa, tutuşunu hafifletti. Homurtular, hırıltılar ve öfkeli birkaç haykırış duyuldu.

Solange hepsini görmezden gelerek sadece Barro'ya odaklandı. "Kendi adına ne söyleyeceksin, Fısıltıların Ustası? Kaç kez kapına gelen gerçekleri ve merak uyandıran şeyleri görmezden gelip bir gün tam da bu koltuğa oturmak umuduyla zamanını kolladın? Kraliçe Neilina'nın çağrısını ilk kez ne zaman duydun?"

Biraz olsun suçluysa ya da korkmuşsa bile, Barro bunu belli etmedi. "Bu ihanet karşılığında ne elde etmeyi umuyorsun, Gölge? Kendin için bir yüzük mü?"

Solange'ın başı dramatik bir kahkahayla geriye düştü ama sesinde neşe yoktu. "İstediğim yüzük olsaydı, onu uzun zaman önce elde ederdim. Ayrıca ben bir İkinciyim. Bana ona göre hitap edeceksin."

"Sana sadece bir hain olarak hitap edeceğim—" Solange'ın hançeri boğazına saplanınca, Barro'nun sözleri bir gurultuyla kesildi.

"Beni Mordain'e ihanet etmekle suçlamak isteyen başka biri var mı?"

Vücudu hâlâ olduğu yerde donmuş durumda olan Barro'nun gözlerindeki ışık sönerken masanın etrafındaki Ustaların ağzı açık kalmıştı.

Başkan durmadan gözlerini kırpıştırarak kıpırdandı. "Bu ne anlama geliyor?" Kendini ayağa kaldırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Haddini aştın Lorel ve bunun bedelini ödeyeceksin." Solange elini kılıcının üzerine koydu. Karşısındakini ne kadar çabuk yere serebildiğini görmüştüm.

"Agatha, gözlerin... ne zamandan beri..." Başkan sersemlemiş bir halde parmağındaki halkayı bulmaya çalışırken dudakları duyulamayan kelimelerle kıpırdadı.

"Beni bağlamaya mı çalışıyorsun? Bağlayamazsın." Maskemi çıkardım.

Dehşet içinde kalan Başkan'ın gözleri büyüdü. "Kaderler, bu sensin."

Gümüş simgeyi havaya kaldırdım. "Kehanetin öngördüğü gibi geri dönen Nymph'lerin hediyesi sayesinde."

Lorel soğukkanlılığını tekrar kazanmaya çabaladı. "Büyücü Agatha'ya ne yaptınız?"

"Ulysede'de güvende, sanki çok umurundaymış gibi."

"Peki o zaman... ne istiyorsun? Neden buradasın?" Bakışlarını benden masadaki çaresiz ustalara çevirdi ve Barro'ya baktı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Ne istediğimi biliyorsun. İstediğim kâtipleri meydanda yakmak yerine bana vermiş olsaydın, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Peki. Kâtiplerini al ve git." Umursamaz bir tavırla elini salladı. "Seni durdurmayacağım."

Neredeyse gülecektim çünkü bu gerçekten komikti. "Kâtipleri ve Mordain'in başkanı olarak atadığım Allegra'yı da yanımda götüreceğim."

"O bir hain." Lorel çenesini dikleştirdi. "Ve Ybaris artık Mordain'in iradesine hükmetmeyecek."

"Seninle hemfikir olduğumuz bir konu ama şu anda Mordain'in yardımına ihtiyacımız var ve sen bunu yapmak istemediğini kanıtladığın için seni değiştiriyorum."

Başkan ters ters kurula baktı. "Sahtekâr bir kraliçe Mordain'in kontrolünü ele geçiriyor ve kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi yok mu?"

Odadaki sessizlik sağır edici boyuttaydı.

"Bence bu çok şey anlatıyor, sence de öyle değil mi?" Gerçi bunun masada onlarla birlikte oturan cesetle daha çok ilgisi olabilirdi.

Solange, "Ben olsam bununla vakit kaybetmezdim, Majesteleri," diye uyardı. Bunu Fatima'nın ustaları yerinde tutma yeteneğini hatırlatmak için söylediğini biliyordum, genç kızın gözlerindeki parıltı azalıyordu.

Zander burada olsaydı, kılıcı Başkan'ın boynunu hedef alıyor olurdu, yine de her şeye rağmen hançere uzanacak gücü kendimde bulamıyordum. "Ya o yüzüğü çıkarırsın ya da biz onu vücudundan çıkarırız. Sen karar ver." Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattım.

Başkan İkincisine dik dik baktı. "Tarih seni Mordain'in çöküşü olarak yazacak."

"Bu çok komik, Mordain'in çöküşünün ben olacağımı sanıyordum," diye takıldım.

"Sadece kalem senin elindeyse, Lorel. Her iki durumda da buna şahit olmak için burada olmayacaksın," diye dudak büktü Solange kılıcını çekerek. Kolunu aşağı indirmek üzereyken aniden dizlerinin üzerine düştü ve silahı taş zeminde takırdadı. Kan teninde küçük ter damlaları gibi tomurcuklanmaya başladı; önce birkaç tane, sonra birkaç tane daha, sonra da sayılamayacak kadar çok. Her ne yapıyorsa, Solange'ı öldürüyordu.

Yakınlıklarımdan oluşan gümüş bir kordonu sertçe Başkan'a fırlattım. Boaz için hissettiğim, onu ve çevresindeki her şeyi yakıp kül eden öfkeyle değil, sadece kalbi dururken ve vücu-

du mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çökerken yüzündeki ifadeyi görmeye yetecek kadar bir öfkeyle. Solange'ın yattığı yere koştum.

"Çok uzun sürdü." Nefes nefese kalmıştı ve yüzü sanki biri onu boyamış gibi kendi kanıyla kaplanmıştı.

"İyileştirilmeye ihtiyacın var."

"Daha sonra." Acı içinde yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Şu anda, sevgilin senin güvende olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak dışarıdaki her kulübeyi yakıp yıkmadan önce kâtipleri ve Allegra'yı buradan çıkarmalıyız." Solange başıyla hâlâ bitkin olan büyücüleri tutan iki muhafıza işaret etti.

"Onları limana götürün. Üç Gölge onları Argon'a, iyileşebilecekleri yere götürecek," dedi ancak karşısındakine bakarken yüzündeki endişe ifadesi rahatsız ediciydi.

"Usta Gölge," diye seslendi Fatima. Ona baktığımda gözlerinin tekrar yeşile döndüğünü gördüm.

Anında etrafıma bir kalkan örüp onlara doğru dönerek gümüş gözlerimi görmelerini sağladım ama saldırmaya hiç de niyetli görünmeyen Ustalar oldukları yerde kaldı.

Solange, "Gidin, hemen!" diye bağırdı ve muhafızlar oradan ayrıldı.

"Majesteleri," diye seslendi daha önce beni merakla izleyen ince saçlı büyücü. "Yaraları için özel bir iyileştirmeye ihtiyaçları olacak. İzin verirseniz bunu sağlayabilirim."

"Teşekkür ederim, Usta Şifacı Brigitta." Solange bana bakarak neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde onaylarcasına başını salladı. Şifacı doğruyu söylüyordu. "Argon'a kadar bana eşlik edeceksin ve eğer yanımızdaki üç Islorlu amacının bu olmadığını anlarsa, omurganı bedeninden ayıracak."

Şifacının yüzü soldu.

Eğilip nazikçe Başkan'ın parmağındaki altın yüzüğü çıkarırken Solange'ın sözleri karşısında başımı sallama isteğimi bastırdım, bunu sadece Abarrane yapabilirdi. Minerva'nın Yüzüğü Agatha'nın iddia ettiği kadar gösterişsizdi. Ne taşı ne parıltısı ne de büyücü gücü anlamında bu adadaki en değerli şey olduğunu gösteren herhangi bir şeyi vardı. Kaybolmaması için onu cebime soktum.

Solange'ın dikkati duvara yaslanmış, sinmiş Cahill'e yöneldi. Çenesi kararlılıkla sertleşti.

"Bizimle Ulysede'e geliyor." Önüne geçip bir bariyer oluşturdum.

"Erkek elementaller tehlikelidir," diye uyardı.

"İki bin yıldır anahtar büyücüler için de aynı şeyi söylüyorsunuz."

"Ve bak ne oldu," diye cevap verdi ama ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kanlı yüzüyle kötücül görünüyordu.

Benden uzun olmasına rağmen Cahill bir şekilde küçülmüştü.

"İnsanları farklı doğdukları için öldürmüyoruz. *Artık* öldürmüyoruz. Bu değişmeli."

Bir süre durakladıktan sonra başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Haydi, Cahill. Agatha seni bekliyor."

"Affedersiniz, Majesteleri?" Sesi kısık ama çekingendi. "Usta Kâtip'in bana verdiği kolyeye ihtiyacım olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Tıpkı Sofie'nin o yüzükle benim yakınlıklarımı benden ve herkesten sakladığı gibi, Agatha da kolyeyi onun elemental büyücü eğilimlerini saklamak için kullanmış olmalıydı.

"Sadece Nyos ile sınırlı," dedi sarkık yanaklı ve birbirine çok yakın gözleri olan bir başka büyücü. "Mordain'den ayrıldığında yakınlıklarına erişebilecek."

"Doğru." Parmağım zinciri yakalayana kadar ceset soyan bir hırsız gibi Başkan'ın etek cebini karıştırdım ve kolyeyi ona uzattım.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Zinciri boynuna takmak için parmaklarıyla tokayı kurcaladı. Çok parlak, masum gözleri vardı.

Buradan ayrıldığım an onu öldürebilirlerdi.

"Hadi gidelim." Kapıda duraksadım. "Umarım bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde, beni olduğum gibi, yani bir müttefik olarak görürsünüz." Barro'nun kanayan bedeni masaya yığıldı. Solange haklıydı. Onu canlı bırakamazdık. Onun gibileri bilirdim. Yüzük olsun ya da olmasın, başkan olma iddiasında bulunacaktı. "Danışmanlarım tüm lonca kurulunu öldürmemde ve bu savaşta yardımlarına güvenebileceğim büyücülerle yeni bir başlangıç yapmamda ısrar etti ama ben reddettim çünkü hepinizin doğru yolu bildiğinizi düşünüyorum. Beni bu kararımdan pişman etmeyin." Lonca kulesinden ayrılırken sözlerimi havada asılı bıraktım.

Kulelerin altındaki zindanlar Cirilea'dakiler kadar kasvetli değildi ama çok daha küçüktü ve tıka basa doluydu. "Çok fazlalar." Dehşete düşmüş yüzleri taradım. Havada soğuk ter kokusu vardı.

"Lorel her birini yakacaktı." Solange sesini yükselterek, "Ybaris'in yeni hükümdarı Kraliçe Romeria sizi serbest bırakmaya geldi," diye duyurdu. Kapıları açması için muhafızlara eliyle işaret etti.

Kapılar açılırken temkinli kâtipler bana baktı. Kimse hareket etmek için acele etmiyordu.

"İsterseniz burada kalabilirsiniz ama güvenliğinizi garanti edemem. Benimle Ulysede'e gelirseniz sıcak yataklarınız, yeme-

ğiniz ve çalışmak için koca bir kütüphaneniz olacak. Usta Kâtip orada sizi bekliyor."

Kısık sesli mırıltılar yükseldi.

En fazla on beş yaşlarında olan genç bir kız parlak mavi gözlerini bana dikti.

"Nymph yazıtının olduğu taşın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Duvardaki çizgileri mi kastediyorsunuz? Evet, Majesteleri." Sözlerini bir reveransla tamamladı.

Gülümsedim. "Mükemmel. Beni oraya götür."

★

"Bu muymuş?" diye dudak büktü Solange.

"Evet, İkinci. Tabii benim bilmediğim başka bir yazıtlı duvar yoksa?" diye kekeledi genç kâtip, kaçamak gözlerini Solange'ın kanla kaplı yüzünden ayırmadan.

"Hayır, ben de bunu arıyordum." Ulysede'dekilere benziyordu. "Gerçekten bunu hiç görmedin mi?"

"Lonca kulelerinin altında gizlenip duvarlara bakmaktan daha önemli işlerim vardı." Solange alçak taş tavana sanki her an üzerimize kapanıp bizi buraya hapsedebilirmiş gibi bakıp yüzünü buruşturdu. "Şu an olduğu gibi." Harekete geçmemiz için pek de ince olmayan bir imada bulunuyordu.

Derin bir nefes alarak, daha önce birçok kez yaptığım gibi parmak ucumu kıvrımlı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Tanıdık ve hoş bir kahkaha kulaklarımda çınlayınca rahatlayarak iç çektim.

"Beklediğiniz gibi mi?" diye sordu Solange.

"Evet." En azından ben öyle olduğunu umuyordum. Emin olmanın tek bir yolu vardı ve bir kez geçersem, bir daha geri dönemezdim.

Gesine ne kadar sıklıkla tam da bu yerde durup bu kıvrımlara bakmıştı?

Geçmişi merak ederek.

Geleceği düşünerek.

Tüm bunlar olup bittiğinde birisi onu ölümsüzleştirmek için bir kitap yazacaktı. Yazacağından emin olacaktım. "Buradaki her kâtibin bir başkasının elini tutmasını istiyorum," dedim. "Bırakamazlar yoksa burada kalırlar."

Solange, "El ele tutuştuklarını ve sizin taştan geçtiğinizi gördükten sonra sizinle Argon'da buluşacağım," diye söz verdi.

"Emin misin?" Lonca, Birinci ve İkincinin ölümünden sonra afallamış görünüyordu ve isyan etmeye niyetleri yok gibiydi, ancak Solange'ın bir zamanlar uyardığı gibi, bu duvarların içinde hâlâ pek çok büyücü ve pek çok güdü vardı.

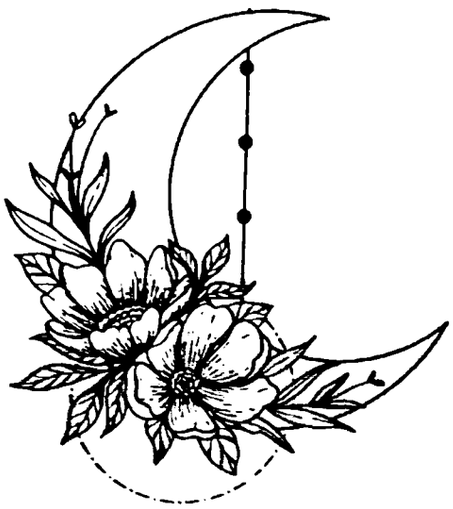
"Şu anda Mordain'deki en yüksek rütbeli lonca lideri benim. Nyos'u bu durumda terk edemem. Ayrıca, güvende olduğunuzu söylemek için birinin Majesteleriyle rıhtımda buluşması gerekiyor ve bu kişi Fatima olamaz."

Haklıydı. Zander en kötüsünü, loncanın beni bir kazığa bağlayıp yerime genç bir Gölgeyi gönderdiğini düşünecekti. Ayrıca, benden izin istemiyordu. "Zander'a söyle, kâtipler Ulysede'e sağ salim varır varmaz yanına geleceğim."

"Ben olsam acele ederdim. Argon, Ybaris'in yeni kraliçesi hakkındaki haberi almış olabilir ama muhafızlar o Gölge üniformalarının altında kimin olduğunu öğrenirse, saldırmakta tereddüt etmez."

"Doğru. Yardımların için teşekkür ederim, Solange. Ve bana olan inancın için."

Tereddüt etti. "Kurulda da söylediğiniz gibi Majesteleri, umarım bana pişman olmam için bir sebep vermezsiniz."

Yirmi Beşinci Bölüm

Atticus

Kulaklarım zindanın dışındaki koridordan gelen yumuşak fısıltıları yakaladığında, gecenin ilerleyen saatleriydi. Karyolamda -saray ziyaretimden döndüğümde hoş karşıladığım ama beklemediğim bir eklenti- kaskatı kesildim ve çeliğin kına sürtünmesini dikkatle dinledim.

Kral Cheral beni böyle mi öldürecekti?

Ben yatakta son kez mışıl mışıl uyurken mi?

Hafif, kadınsı bir figür köşeyi döndü ve hücrenin anahtarını bulmaya çalışırken elindeki fener beyaz geceliğini aydınlattı. Satoria. Kralın karısı.

Muhafızlar neredeydi ve buna nasıl izin vermişlerdi?

İçeri girip feneri bir köşeye bırakmasını merak ve endişe karışımı bir duyguyla izledim.

"Beni öldürmek için geldiysen, seni uyarmalıyım ki sürpriz yapma şansın kalmadı," dedim, uykulu sesimle.

"Ben bir suikastçı değilim, Atticus." Omuzlarına uzanıp oradaki tokaları çözerken adımı fısıldayışı tüylerimi diken diken etmişti. Elbisesi yere düştü.

"Yine de bunun için beni öldürteceğin kesin." Hücreyi geçerken çıplak kıvrımlarını hayranlıkla seyrettim, lepiska saçlarının bukleleri omuzlarına dökülmüştü. Bu güzel vücut kral için otuz iki yavrudan kaçını taşımıştı? Doğum izleri aradım -deride gümüş çatlaklar, daha geniş kalçalar- ama bulamadım.

"Ya beni Majestelerinin gönderdiğini söyleseydim?" Karyolaya tırmanıp kaslı kalçalarıyla uyluklarımın üzerine oturdu.

"Ben de sana bir zamanlar bir Kier kralının karısının da babama aynı şeyi söylediğini ve bunun korkunç bir yalan olduğunun ortaya çıktığını söylerdim." *İyi hamle, Cheral.* Geçmişteki ihanetlerin etkili bir hatırlatıcısı.

Cevap olarak kalçalarını oynattı. Fener ışığında belirginleşen göğüslerinin kabarıklığı ve dik meme uçları dokunmam için adeta bana yalvarıyordu.

İnledim ve bu kıyafetleri giymeme izin verdikleri için kaderlere şükrettim. Hâlâ o paçavraların içinde olsaydım, başım büyük belaya girerdi. Yine de, Satoria böyle devam ederse, omzumdaki ağrı ve Gracen ile ilgili düşüncelerim etkili birer koruma işlevi görmeyebilirdi.

Kendimi oturur pozisyona çekip onunla göz hizasına gelirken acıdan yüzümü buruşturdum. Yasemin ve limon otunun o leziz karışımı artık azaldığından, daha keskin misk kokusunu bastıramıyordu. Kral Cheral karısını buraya beni baştan çıkarmak için göndermiş olsa bile, karısının da istekli bir katılımcı olduğunu söyleyebilirdim.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp delirip delirmediğimi merak ederek ayrık dudaklarını inceledim. "Çok güzelsin Satoria, reddettiğim için kesinlikle aptalım ama mecburum."

Bakışlarında okunamayan bir şey dolaştı. "Kim o?"

Sırıttım. "Seni geri çevirmemin tek nedeninin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Önce çıplak bedenine, sonra tekrar bana baktı. "Bulabildiğim tek mantıklı sebep bu." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii kocamı bana tercih etmiyorsan."

"Seni temin ederim, durum bu değil," dedim kıkırdayarak, ellerim yanaklarından çıplak omuzlarına, oradan kollarına kaydı.

Hafifçe gülümsedi. "Uğruna o lordun kafasını kestiğin kadın mı? Ölümlü hizmetçi?"

Tereddüt etsem de kendimi, "Evet," derken buldum.

"Adı ne?"

"Bu, Kier'i ilgilendirmez."

"Majestelerinin casusu olarak burada olduğumu düşünüyorsun."

"Sanırım daha önce halkımın gözündeki konumum hakkında bir şeyler öğrenmek için hizmetkâr rolü oynadın. Artık gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, kocana beni öldürmesi için bir sebep vermek ve bu işi bitirmek için burada olduğunu düşünüyorum." Duraksadım. "Ya da hangi kralın kucağına ait olduğunu karıştırıyorsun."

"Artık bir kral değilsin. Ve seni temin ederim, aradaki farkı anlayabiliyorum." Bu kadının damarlarında kaygıdan ya da beklentiden kaynaklanan aşırı bir enerji dolaşıyordu. Adrenalin. "Bir ölümlüyle mi evlenmeyi planlıyorsun?"

Gracen ile evlenmek... Kısa bir süre için böyle bir şeyin hayalini gerçekten kurmuştum. Gerçeği öğrendiğinde benimle konuşmayı isteyecek miydi, bilmiyordum. Tabii hâlâ yaşıyorsa. Zaten ona verebileceğim muhteşem hayat artık geride kalmıştı. "Şu anda bir mahkûmum ve sahip olduğum tek plan hayatta kalmak, ki sen bunu engellemeye niyetli görünüyorsun."

Satoria belki de kararlılığımın zayıflamasını bekleyerek alt dudağını ısırdı.

Çıplak tenindeki tüyler diken diken olmuştu. Onu ısıtmak için avuçlarımla omuzlarını ve kollarını okşadım. "Geceleri burası serin oluyor. Gerçekten giyinmelisin."

Yüzü ciddileşti. "Peki ya bu son gecense?"

Ellerim olduğu yerde kaldı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Satoria?"

"Majestelerinin seni idam etmek için bahaneye ihtiyacı yok. Daha önce subaylarıyla konuştuğunu duydum. Yarın için planlar yaptı."

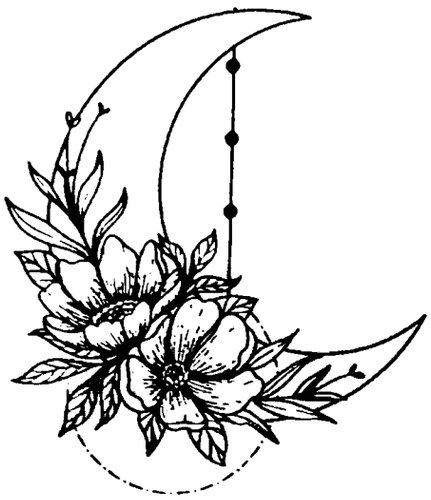
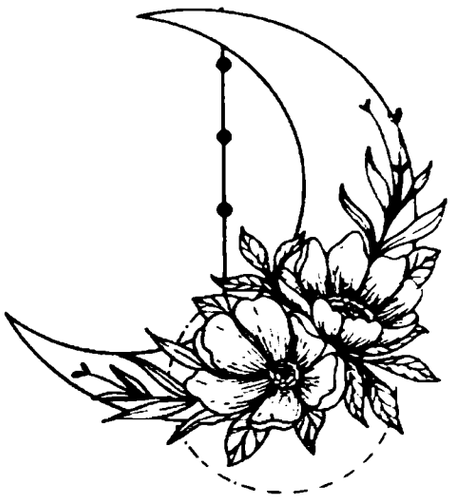
Sanırım şaşırmamalıydım. "Bu onun için pervasızca olur ama kararını verdiyse, yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?" Kaçmak için savaşmak ya da bu uğurda ölmek dışında.

Avucumu ustalıkla kendine doğru çekerek göğsünü kavradı. "Yapabileceğin tek bir şey var." Eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerinde dolaştırdı. Dudakları yumuşacıktı ve sıcak etinin ve sivri meme ucunun avucumdaki hissi baştan çıkarıcıydı.

Gözlerimi her kapattığımda Gracen'in çilli yüzü ve yeşil gözleri zihnimde belirmeseydi, kocası kim olursa olsun muhtemelen karşı koyamazdım. "Haklısın. Son nefesimi sevdiklerimi onurlandırdığımı bilerek verebilirim." Bir kralın eşini aşağılamak istemediğim için Satoria'nın şakağına nazik bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, Majesteleri."

"İyi geceler, benim gaspçı kralım." Kucağımdan indi ve hızlıca giyinip hücreden çıkarak gecenin içinde kayboldu.

Tavandaki çatlakları inceleyip son savunmamı planladım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Romeria

Ulysede'in kütüphanesinde küçük bir kâtip grubu şaşkınlık içinde beni takip ediyordu ve tek ses ayak sürümeleriydi.

Sanırım bunu beklemem gerekirdi. Bir dakika önce Nyos'un zindanlarında sıkış tepiş birçoğunun farkında bile olmadığı bir suçtan dolayı kesin ölümü beklerken, on beş dakika sonra özgür bir halde uzun zamandır saklı kalmış bir diyarda yeni bir kraliçe tarafından yönetilen bir kalenin koridorlarında dolaşıyorlardı.

"Kaderler! Başarmışsınız!" Agatha elindeki büyüteci bırakıp yavaşça sandalyesinden kalktı. Yaklaşırlarken Zorya da ona katıldı. Savaşçı hiç şüphesiz bir tehdit arayışıyla keskin gözlerle büyücü grubunu inceledi.

Eski Ustalarını gören kâtipler heyecanla ona doğru koşup birbirlerini soru yağmuruna tutmaya başladı ve sesleri sakin, uçsuz bucaksız alana yayılarak etrafa hayat verdi.

Onları izlerken gülümsedim. En azından bugün bir şey başarmıştık.

Onların bir tehdit olmadığını anlayan Zorya tekrar bana katıldı. "Komutanlar ve Majesteleri nerede?"

"Argon'a doğru yola çıktılar, ben de oraya gitmek üzereyim. Burada işler nasıl gidiyor?"

"Oredai tüm Nymph'leri uzaklaştırdığından beri kale surları içinde sessizlik hâkim."

"Peki en sevdiğimiz Cindrae şu an nerede?" Onlardan kaçmayı başarmıştım ve bu beni oldukça rahatlatmıştı.

"Şehrin içinde bir yerde. Muhtelif gruplar birbiriyle geçinemiyor. Cirilea'nın ölümlülerine şimdilik kalenin içinde kalmalarını söyledim. Tehlikede olduklarını sanmıyorum. Nymph'ler çoğunlukla onları görmezden geliyor, birbirleriyle didişmekle meşguller ama şehirde her geçen gün daha az sayıda Nymph var."

Bu da herkesin nereye gittiğini merak etmeme neden oluyordu.

Zorya'nın bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı. "Söz verdiğiniz otuz kâtipten çok daha fazlası var."

"Kitapları bulmana yardım edecek daha fazla el mi demek istiyorsun?" Hepsine yetecek kadar yerimiz vardı.

"Bu mezarda yaşlılara bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalan, savaşla yoğrulmuş bir savaşçı için endişelenmişsiniz. Ne kadar da düşüncelisiniz," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Gesine'nin istediği de buydu, biliyorsun. Kitapları araştıracak tüm bu kâtipler. Benden yardım istemişti." Ben de reddetmiştim.

Elementalden bahsedince Zorya'nın yüzündeki sert ifade silindi. "Artık Sylx'i yanınıza alabilirsiniz."

"Lucretia nerede bu arada?" Kaşlarımı çatarak sinsi bedenini aradım. Beni ilk bulanın o olacağını düşünmüştüm.

"Muhtemelen devrilirse yaşlı cadıyı öldürecek başka bir kule inşa ediyordur." En az dört kitap derinliğinde ve üç metre yüksekliğinde bir yığını işaret etti.

"Onların tamamı kaderler hakkında mı?"

"Ona sormanız gerek." Zorya çenesini Agatha'ya doğru uzattı. "Gerçi hâlâ ilk kitap üzerinde çalışıyor. Bu iş çok zaman alacak."

"Metni okuyabilen otuz kâtiple almaz."

Bizi fark eden Agatha grubundan ayrılıp bize katıldı ve başıyla selam verdi. "Majesteleri, sizi görmek ne güzel. Zaleria ve Allegra'dan ne haber?"

Olanları hızlıca özetlemeyi bitirdiğimde, Agatha'nın beti benzi atmıştı.

"Corrin herkes için oda ve yemek ayarlıyor. Onları buraya getirdim ki seni görsünler ve güvende olduklarını anlasınlar."

"Evet, oldukça çetin bir sınavdan geçtiler." Hâlâ suçluluk duygusu içinde ellerini ovuşturdu. "Neyin peşinde olduğumuzu öğrendiğinde, Lorel'in buna hiç de hoş bakmayacağını biliyordum."

"Bir şeylerin peşinde olmaktan bahsetmişken..." Yanında geveze Pan'ın durduğu Cahill'i işaret ettim. Hemen hemen aynı yaştaydılar ama Pan cılızken Cahill uzun boylu ve geniş omuzluydu. "Ne kolyeymiş ama."

Tepkisini kontrol edemeyen Agatha'nın gözleri büyüdü.

"Merak etme, hâlâ üzerinde." Söz konusu gizli yakınlıklarını sınamak için kolyeyi çıkarması ne kadar sürecekti? Kraliyet bahçesine bakan terasta dururken yüzüğümü ilk kez çıkardığım an ve duyularımı ele geçiren garip, uğultulu enerji hâlâ aklımdaydı.

"Öyle olmalı, aksi takdirde şimdiye kadar çoktan aklı başından gitmiş olurdu. Başka kim biliyor?"

"Lonca ve birkaç Gölge. Ve artık, Cahill." O ve ben onun tahmin ettiğinden çok daha birbirimize benziyorduk. İkimizin de neler yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu, ikimizin de yetenekleri başkaları tarafından gizlenmişti.

"Lorel'in onu oracıkta öldürmemesine şaşırdım."

"Onu çiftleştirecekti."

Agatha'nın ağzı açık kaldı. Şüphesiz hâlâ kurtardığı küçük çocuğu gördüğü genç adama bakarken yüzü nefretle doluydu. "Bir büyücünün kollarına geldiği günden beri onu sadece korumak istedim ama sanırım artık ok yaydan çıktı."

"Ne kadar güçlü?"

Sanki gerçeği kabul etmekten korkuyormuş gibi çenesini sıkarak cevap vermekte tereddüt etti ve böylece bana bilmem gereken her şeyi anlatmış oldu. "Burada güvende olacaktır ama o kolyeyi çıkarıp kendi kendine öğrenmeye karar vermeden önce onu eğitmelisin."

Elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi. "Cahill tatlı ve masum bir çocuk. Dediğimi yapacaktır."

"Eğit onu, Agatha. Böylesi hepimiz için daha iyi." Başkan'ın yüzüğünü havaya kaldırdım. "Argon'a gidip Allegra'ya bunu vermeliyim."

"Allegra." Başıyla yavaşça onaylayarak kaşlarını kaldırdı.

"Onu Solange önerdi."

"Artık huzur içinde ölebilirim çünkü gerçekten her şeyi görmüş oldum." Meraklarına yenik düşüp koridorlarda dolaşmaya başlayan kâtiplere baktı. "Merak etmeyin. Siz oradayken biz de burada cevaplar arayacağız." Başını eğdi. "Bize iyi kalpli bir kraliçe bahşedildiği için minnettarım. Onları sağ salim bana geri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana ihtiyacımız olan cevapları bularak teşekkür edebilirsin."

★

Argon'un kraliyet kasası aynen bıraktığım gibi duruyordu. Midem kasılarak çeşitli sandıkların ve kasaların etrafından dolanıp kaleye ve Zander'a açılan ağır demir kapıya odaklandım.

"Bu güzel bir parça."

Şaşkınlıkla bir çığlık atıp yakınlıklarımı kuşanarak etrafımda döndüm.

Lucretia altın ve elmas katmanlı bir kolyeyle süslenmiş altın bir büstün yanında duruyor, parmak uçları mücevherlerin üzerinde dolaşıyordu.

"Buraya nasıl girdin?"

"Solucan deliğinden geçerken Majestelerini takip ettim."

"O bir... Boş ver." Başımı salladım.

"Neden bu kadar güzel parçalar yaratıp onları bir mahzende saklarlar ki?"

"Kader simgelerini saklamanla aynı sebepten. Çünkü onlar değerli. Sen neden buradasın?"

Mücevherlere olan ilgisini bir kenara bıraktı. "Efendime hizmet ediyorum."

"Kütüphanede yardım ederek bana hizmet ediyordun. Kâtiplerin sana ihtiyacı var."

"Değerli bulabilecekleri geniş bir kitap seçkisi getirdim. Onları meşgul etmek için fazlasıyla yeterli. Artık yeni efendime hizmet etmeliyim." Eğildi. "Burada işe yarayabilirim."

"Nasıl?"

"Çeşitli şekillerde."

Ağır ağır iç çektim. Lucretia'nın muğlak cevaplarıyla uğraşacak vaktim yoktu. Bu sinsi Sylx'i Ulysede'in kütüphanesine geri götürmekle de vakit kaybedemezdim. Zander ve diğerleri

yakında limana ulaşacaktı. Ayrıca, onu tanıyorsam, nasıl olsa ortadan kaybolacak ve beni Argon'a kadar takip edecekti. "Pekâlâ." Kapıya doğru ilerledim. "Yalnız bu şekilde kalacaksın."

"Benim favorim de bu."

"Ayrıca artık ortadan kaybolmak yok." Uyarırcasına parmağımı kaldırdım. "Ve Jarek'i kışkırtma."

"Gerçi dostça şakalaşmamız hoşuma gidiyor." Özlemle gülümsedi.

Dostça şakalaşma dediği şey bu muydu? Jarek onu gerçekten öldürmek istiyordu. "Onun aklından uzak dur. Ve de rüyalarından." Rüyalarının benimle ilgisi olduğunu biliyordum.

Güzel yüzü şaşkınlıkla buruştu. "O rüyalar en değerli danışmanınıza bir ödül. Ona en çok istediği ama sahip olamadığı şeyi veriyorum."

"Onun istediği... bu değil." İnkâr etmekte zorlandım. Jarek'in istediğinin bu olmamasını umuyordum ancak içten içe sözlerinde doğruluk payı olabileceğinden korktum. Ne olursa olsun, onun için sadece mutluluk diliyordum. Zander'la yaşadığım gibi bir mutluluk. "Artık onun kafasını karıştırma yoksa ben de seni son efendilerinin yaptığı gibi mezarına geri gönderirim." Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama tehdidim istediğim etkiyi yaratmış gibi göründü.

Ben Aminadav yakınlığımı kilide yönlendirip içeriden açarken Lucretia somurtuyordu. Kilit sert bir sesle açıldı.

Diğer taraftaki sırık gibi muhafız yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye sıçradı. "Majesteleri!" diye haykırdı. "Ama... nasıl–"

"Uzun hikâye. Mordain'den tedaviye ihtiyacı olan yaralı büyücülerle birlikte bir grup geliyor. Beni limana götür."

"Emredersiniz, Majesteleri." Hızla itaatkâr sert muhafız moduna döndü ve bizi dışarı çıkardı.

★

"Kaç kişiler?" Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. "Seçemiyorum."

"Seçmek zor, Majesteleri. Özellikle de gemide Gölgeler varken," dedi bana en yakın olan ve görünüşe göre en yetkili muhafız. Birinin ona Yardley dediğini duymuştum. "Yine de hızlı hareket ediyor. Vin'nyla'nın lütfuyla sanırım."

Gecenin serin rüzgârı saç örgülerimden kırbaçlar yaratırken ceketimin içine sokuldum. Tekneyle rıhtımda buluşmak için ısrar ettiğimde, Yardley emirler yağdırmış ve aniden metal zırhlarından ürkütücü sesler çıkan yirmi beş muhafız patikada benimle birlikte yürümeye başlamıştı.

Lucretia, "Ayakta on iki kişi saydım, iki kişi de battaniyelere sarılmış, yerde yatıyor, Majesteleri," diye mırıldandı. Argon'da ilerlerken sıra dışı gözleri muhafızların ve hizmetkârların sayısız dikkatli bakışına neden olmuştu ama sylx'in bu ilgiden hoşlandığına emindim. "Yedi Gölge ve beş kişi daha."

Biri Baş Şifacı olmalıydı. Diğerleri kimdi?

Fenerler teknenin yanaşacağı yeri işaretlerken liman görevlileri de halatları bağlamak için koşturdu.

Sabırsızlığıma yenik düşerek, "Burada kalın!" diye emrettim ve gevşek çakıl taşlarını etrafa saçarak koşmaya başladım.

Bir Gölge rıhtıma sıçradı ve tahtayla kayanın birleştiği yerde benimle burun buruna geldi. Maskesini çıkarıp beni öpmeden bile onun Zander olduğunu anlamıştım.

"Bu bekleyiş acı vericiydi. Zihnimde bir düzine korkunç senaryo canlandı," diye fısıldadı.

Abarrane, "Majestelerini kanalda boğup acısına son vermeye hazırdım," diye onayladı.

Zander onu görmezden gelip kollarını bana doladı. "Kapıda söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedin."

"Dinledim. Sadece seninle aynı fikirde değildim." Gülümsedim. "Haklıydın. Sadece kâtiplerin değil, tüm Mordain'in bizimle müttefik olmasına ihtiyacımız vardı. Bu bizim tek şansımızdı, ben de onu kullandım."

Eğilip alnını benimkine yasladı. "Olanları duyduk. İyi misin?"

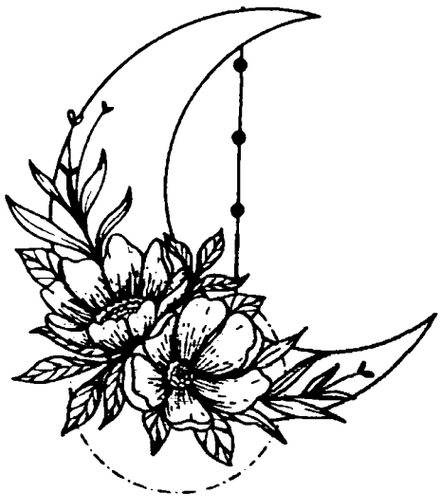
Ellerime daha fazla kan bulaştığı için mi? "Lorel, Solange'ı öldürebilirdi. Başka seçeneğim yoktu." Bin yıl geçse de bir gün bir canı bu kadar kolay alabileceğimi düşünmezdim. New York'ta geride bıraktığım o kişi çok uzaklarda kalmıştı. İstesem bile asla ona geri dönemezdim.

Jarek maskesini çıkarmış bir halde kolayca tekneden atladı. "Tüm bu cadıları yanımızda getirmemiz için ısrar etti." Bir büyücüyü pelerininden tutup çekerek dışarı çıkarınca, büyücünün şaşkınlık dolu bir çığlık atmasına neden oldu. Diğerleri kendi başlarına tırmanarak, Jarek'in elinden kurtuldu.

"Usta Şifacı Brigitta, Lorel'in yaptıklarını tersine çevirebilecek en uygun kişi ama bunu tek başına yapamaz ve elementallerimiz de yarıkta." Solange kan lekeli, sert ifadesiyle ileriye doğru yürüdü. Gölgeler sarmalanmış ve ölümcül bir şekilde hareketsiz haldeki Allegra ve Zaleria'yı taşıyarak onu takip etti. Kasvetli ve sessiz bir sıra oluşturmuş büyücüler arkalarından geliyordu.

Zander yanımda, Usta Şifacının yanına geçtim. "Yine de iyileştirilebilirler, değil mi?"

"Eğer umut varsa, hemen yapılmalı." Ancak gözleri şüpheyle

Yirmi Yedinci Bölüm

Sofie

Önümde boş yemek salonundaki sahneyi incelerken parmak ucumu çatalımın dişlerinde gezdirdim. Yazılmış ve prova edilmiş bir oyunun oynandığı sahne neredeyse komikti. Hizmetkârlar açgözlü lordlar ve leydiler için yemek tabaklarını taşırken bir müzik grubu neşeli bir melodi çalıyor ve diğerleri de bira ve şarap kupalarını dolu tutuyordu. Herkesin yüzünde gülücükler vardı.

Ve herkes odanın etrafında nöbet tutan korkunç Saur'goth askerlerini görmezden geliyormuş gibi davranıyor, ancak korkunç bir şekilde başarısız oluyor ve endişeli gözlerle kızarmış etleri ve diğer lezzetli şeyleri mideye indiren canavarlara -zırhlarına, silahlarına, dişlerine- kaçamak bakışlar atıyordu.

Öğleden sonrayı Malachi'ın ordusunu Cirilea'ya taşıyarak geçirmiştim. Şu anda Cirilea'da şehrin sokaklarına sızmış, hem köylülere hem de soylulara terör estiren en az bin kişi olmalıydı. Bu, krallığın geri kalanında kimsenin haberi olmadan hareket edenlerin küçük bir kısmıydı.

"Hizmetkârların kraliçeleri için hazırladıkları yemek hoşuna gitmedi mi?" diye sordu Malachi tabağına bir kemik atarak.

"Aç değilim."

"Ye!" diye bağırdı.

Onun hoşnutsuzluğunu kazanmak pek de yararıma olmayacağından, çatalımla bir havuç koparıp ağzıma attım ve konuşmamak için bir bahanem olsun diye yavaşça çiğnemeye başladım. Elijah hiçbir zaman böyle bir masanın başında oturup halkının basamakları tırmanarak kıçını öpmesini bekleyen biri olmamıştı.

Öte yandan, bedenini ele geçiren kadere baktığımda, gözlerinin hoppa bir muziplikle parladığını, kendini beğenmiş sırıtışından gösteriş aktığını görüyordum. Malachi'ın özlemini çektiği şeyin bu olduğu açıktı.

İçine hapsolmuş sevgilim her saniyesinden nefret ediyor olmalıydı.

Gümüş bir tabak yere düştü ve kaynağını bulmak uzun sürmedi. Saur'goth'ların dikkatli bakışları altında dengesini ya da cesaretini kaybeden genç bir kadın hizmetkârdı. Kadın elleri ve dizleri üzerinde debelenerek dökülen çörekleri toplarken parmakları bize doğru gelmekte olan soylu çiftin çizmelerini sıyırdı.

İştahsız olmam çok doğaldı. Soylu çiftin saçmalıklarını sindirmeye hazırlanırken dişlerimi gıcırdattım.

İkisi de aynı anda, "Majesteleri," dedikten sonra yerlere kadar eğildi. "Biz Fernhoth'tan Lord ve Leydi Spire," diye tanıttı kendilerini erkek olan. "Bir Cirilea hükümdarı bize böylesine cömert bir ziyafet vermeyeli uzun zaman olmuştu."

Homurdanmamı güçlükle bastırdım. "Belki de siz ikiniz kralınıza ihanet ettiğiniz için kuleye kapatıldığınızda, bir tane verilmiştir." Geçen günkü sıska yüzü tanımıştım.

Gözleri parladı -öfke ya da korkuyla, emin değildim- ama bunu çabucak kahkahasının ardına gizlemeyi başardı. "Basit bir yanlış anlaşılma."

"Hangi kısmı?" Buram buram yalan kokuyordu.

Malachi ağır elini omzuma koyarken kıkırdadı. "Aşkım adına özür dilerim. Bana karşı çok korumacıdır ki buna hiç gerek yok. Buradaki hiç kimse bize karşı plan yapacak kadar pervasız olamaz."

Adamın gözleri kocaman açıldı. "Tabii ki hayır!"

Sanki ben içlerini göremiyormuşum gibi, kadın başını hararetle sallayarak adamın sözlerini tekrarladı.

"Yemeğinizi daha fazla bölmeyeceğiz." İkisi de yutkunarak ve başlarını sallayıp selam vererek hızla uzaklaştı.

"Bir krallığı yönetme konusunda öğrenmen gereken çok şey var," diye azarladı beni Malachi.

Sormamam gerektiğini biliyordum ama yine de merakıma yenik düştüm. "Ne gibi?"

Kızarmış ördekten bir parçayı dişleriyle koparırken cevap vermekte acele etmedi. Yemeğin suyu çenesinden akıyordu.

Elijah olsa hemen bir peçeteye davranırdı. Gerçi o asla bir hayvan gibi yemezdi.

Ağzındaki lokmayı yutarken Malachi, "Hükümdarlığına korkuyla başlamazsın," dedi. "Merhamet ve yardımseverlikle başlarsın. Onları cazibenle uyutursun."

"Peki, taht odasında o lordun kafasını kestiğinizde, bu yardımseverlik miydi yoksa cazibe mi?" O sümüklü aptal umurumda bile değildi, başına geleni hak ettiğinden emindim. "Peki ya vardığımızda dışarıdaki muhafızlar? Ya da sürgündeki kralı öldürme tehdidiniz?"

"Basit dersler. Hepsini de gülümseyerek verdim, değil mi? Ayrıca Zander'ı öldürmekle tehdit etmedim, bunu yapacağımı söyleyerek ona seçenekler sundum." Sonunda, yağlarını sildi. "Korkuyu sadece zayıf olduğunu düşündükleri zaman kullanırsın."

"Peki ya bu Saur'goth'lar?"

"Onlar benim gücümün kanıtı."

Çarpık ya da değil, her şeye bir cevabı vardı.

Malachi'ın dik bakışları elinde kızarmış sebze tepsisiyle yanından geçen genç ve sarışın bir hizmetkâra takıldı. "Buraya son hükmettiğimden beri işler çok değişmiş. Köleler o zamanlar çok daha hafif giyinirdi."

"Ne giydiği neden önemli olsun ki?" diye çıkıştım kıskançlığımı dizginleyemeden. Çökmekte olan mabedimde Malachi'ın zevki için bedenimi teslim etmeye zorlandığım her seferde sayısız kez gördüğüm o bakışı biliyordum. Yine de bu hiçbir zaman kocamın gözünden olmamıştı. Elijah benimle tanıştığından beri başka bir kadına asla bu şekilde hayranlık duymamıştı.

"Çünkü yaratılmasında payım olan şeyi takdir etmek isterim." Malachi'ın yüzü öfkeyle gerildi. "Sadık hizmetkârım bunu yapmama izin verilmemesi gerektiğini mi düşünüyor?"

Korkudan kaskatı kesildim. Ateşin Kaderi'nin niyetini bir kez bu kadar açık bir şekilde sorgulamaya cüret ettiğimde, cezası hızlı ve acımasız olmuş, hassas etime dokunan alevli eli bana iyileşebileceğimi sanmadığım bir ızdırap vermişti.

Ondan sonra onu sorgulamaya asla cesaret edememiştim.

Başımı eğdim ve karşımdakinin benim Elijah'ım olmadığını kendime bir kez daha hatırlattım. "Yaratılmasında parmağınız olan her şeye izniniz var, Majesteleri."

O sırada parlak siyah saçları olan soylu bir kadın masamızın önünde eğilerek selam verdi. "Majesteleri, ben Leydi Saoirse. Bana Kettling'i yönetme lütfunu bağışladığınız için size teşekkür etmek isterim."

Ah, evet. Malachi'ın, başını kestiği lordun şehri. Ve işte kızı, babasının celladına sırıtıyordu.

"Leydi Saoirse." Malachi ona baktı. "Eminim ki önceki hükümdar her ne yapmak için komplo kurduysa, sizin hiçbir dahliniz olmamıştır."

"Kesinlikle olmadı." Başını sertçe salladığında, saçları da sallandı. "Kral Atticus'la nişanlıydım ve kraliçe olacaktım. Lord Adley'nin hangi nedenle komplo kurmayı seçtiği beni aşıyor."

Boğazımı temizledim. Cirilea ile Kettling arasındaki köklü nefreti ve kuleye atılanlara yöneltilen tüm suçlamaların muhtemelen doğru olduğunu öğrenmem yarım saatimi almıştı.

Devam etmeden önce gözleri bir an için bana kaydı. "Kral Atticus'un uçuruma gönderdiği doğu ordularını sorma cüretini gösterebilir miyim? Kier askerleri topraklarımı işgal etti ve hâlâ oradalar."

"Onları doğuya geri göndermemi istiyorsun."

"Mümkünse. Halkımın güvenliği için endişeleniyorum. Bugün Baymeadow kasabasını ele geçiren büyük bir düşman kampına dair rahatsız edici haberler aldım."

"Duyduğuma göre, kampta bu düşman diyarından gelen askerler kadar Islorlu askerler de varmış." Kier kralına gönderdiğim mektubu hatırladım. Kralın Malachi'ın kapanış cümlesini takdir edeceğini hiç sanmıyordum.

"Onlar Islor'a ihanet ediyor ve sizin için bir tehdit oluşturuyor, Majesteleri."

Malachi düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü. "Korkmayın, Leydi Saoirse. Saur'goth savaşçılarım yakında onların kökünü kazıyacak."

"Bundan eminim, Majesteleri." Leydi Saoirse tekrar başını eğdi.

Hiçlik'ten gelen yaratıklar ve savaşçıları derken yakında hükmedecek kimse kalmayacaktı ama kendimi tuttum.

"Krallığım için duyduğunuz endişeyi takdir ediyorum." Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Yakından daha da zarif görünüyorsunuz."

Aptalın yüzü ışıl ışıl oldu. "Beni fazlasıyla onurlandırdınız, Majesteleri."

İçim tiksintiyle doldu, neredeyse yediğim tek lokma havucu bile çıkaracaktım. "Temiz hava almak istiyorum. İhtiyacınız olursa dışarıda, bahçede olacağım ama eminim muhafızlarınız görevlerini yerine getirecektir." Bu lanet iblisler saldırmaya hazırken kimse bir şey yapmaya kalkışmazdı.

"Kralını akşam yemeğinde bırakmak kabalık olur aşkım. Konuşmalara neden olur."

Malachi'ın en son umursayacağı şey dedikoduydu ama sesindeki altta yatan hoşnutsuzluğu duymuştum. Akıllı olsaydım, olduğum yerde kalır, yemeğimi ağzıma tıkıştırır ve iyi bir kraliçe gibi gülümserdim.

"Söylediğiniz gibi, bir krallığı yönetmekle ilgili öğrenmem gereken çok şey var." O beni durduramadan hızla uzaklaştım.

★

Bahçede dolaşırken ve yanından geçtiğim sönmüş fenerleri alevimle tutuştururken topuklarım taş patikada tıkırdıyordu. Burası bir zamanlar çok güzel bir yer olmalıydı. Aslında onu ortasından

ikiye ayıran korkunç izi saymazsak, hâlâ öyleydi. Cesetler kaldırılmıştı ve gece gündüz çalışan ölümlüler taş çeşmeleri onarmaya çalışarak yeri yeniden inşa ediyordu, ancak ejderha ateşinin bıraktığı izi hiçbir ölümlü elindeki aletlerle onaramazdı.

Omzumun üzerinden arkamdaki kaleye baktım. Bir yanım beni Malachi'ın gazabıyla yüzleşmek üzere geri götürmek için ilerleyen bir Saur'goth taburu görmeyi bekliyordu ama ne de olsa o, egosunu okşayan ve bana burada nefes alma şansı tanıyan tüm o kendini beğenmiş aptallar tarafından münasip bir şekilde meşgul ediliyordu.

Bana sevgili sarmaşığımızı hatırlatan bir asmanın yanında durdum, ancak bu asma tropik bir gün batımının fuşya ve menekşe tonlarında çiçeklere sahipti. En azından bir zamanlar öyleydi. Artık geriye yalnızca birkaç çiçeği kalmıştı ve diğer çiçekleri bir kül tabakasıyla kaplıydı. Yardım almazsa ölecekti.

Aoife ve Aminadav'ın ipliklerini birlikte örüp, bu zavallı, kötü muamele görmüş bitkinin köklerine yönlendirdim. Birkaç saniye sonra küller döküldü ve alttan yeni dallar ortaya çıktı. Üzerinden fışkıran yeni tomurcuklar yeni bir çiçek patlaması vaat ediyordu.

Bir sonraki asmaya geçtim.

İşte bunu yapabilirdim.

★

Kraliçenin odasına giden merdivenleri tırmanırken yakınlıklarımın son iplikleri de artık aşınmış, solmaya yüz tutmuştu. Sarf ettiğim efordan bacaklarım titriyordu. Ağaçlar ve sarmaşıklar uğruna kendimi bu kadar tüketmemeliydim ama yine de bir kez başladıktan sonra duramamıştım, basit iyileştirme eylemi tedavi edici olduğu kadar tatmin edici de olmuştu.

Kapımda bekleyen iki muhafız aynı anda bir adım öne çıktı. Sağdaki, "Majestelerine odasında eşlik etmelisiniz," dedi.

Ah, kaderler. İniltimi güçlükle bastırdım. Beni istemesinin tek bir nedeni olabilirdi ve ben tükenmiş durumdaydım. "Çok yorgunum–"

Soldaki, "Israr ediyor," diye sözümü keserek dirseğimden tuttu ve eldiveninin metali derime battı.

"Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" Öfkemi kontrol etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve şu an da bir istisna değildi. Vin'nyla'nın son iplikleriyle saldırıp muhafızın ciğerlerindeki havayı çektim. Bir öksürük nöbetiyle kolumu bıraktı ve nefes almakta zorlanırken yüzü kıpkırmızı kesildi.

Yakınlıklarım yok denecek kadar azalmış olduğundan onu sadece birkaç saniye tutabildim ama bu kadarı yeterli olmuştu.

Güçlükle soluyarak ciğerlerini tekrar havayla doldurmaya çalışırken mesafesini koruyarak ileriyi işaret etti.

"Bir daha bana elini sürme yoksa dokunduğun son kadın ben olurum," diye sertçe uyardım. Belki muhafızları düşman edinmek benim açımdan akıllıca değildi ama onlar da benim kim olduğumu unutmamalıydı. Omuzlarımı geriye atarak iki Saur'goth'un beklediği kral odasına doğru yürüdüm.

Onlardan daha uzakta durmak isteyen muhafızlarım bir köşede durdu.

Sıkıntıyla derin bir iç çekerek içeri girdim. "Majesteleri, beni mi çağırdınız?"

"Buradayım aşkım," dedi, derin kadifemsi sesi yatak odasından.

Zengin yaldızlar ve karamsar, is siyahı Barok bir dekorla kaplı geniş oturma alanından geçip yatak odasına girerken ayaklarımı sürüdüm.

Önümdeki korkunç manzara karşısında donup kaldım ve iki büklüm olmamak için kapının pervazına tutundum.

Bu Elijah değil, diye hatırlattım kendime. Malachi'ın kocamın bedenini yatağına yayılmış Kettling budalasını memnun etmek için kullanmasını izlerken içim öfke ve acıyla çalkalandı. "İşte buradasın." Elijah'ın derin sesi kulağıma doldu. Malachi kadının üzerine diz çökerken bacaklarını sabit tuttu. "Kraliçemin ne zaman yeterince 'temiz hava' alacağını merak ediyordum," dedi her geçen saniye şiddeti artan itişleri arasında.

Leydi Saoirse bir çığlık attı ve sonra başını geriye doğru eğip cilveli bir şekilde gülümsedi. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Bu gece kocamı becermekten keyif almasını umuyordum çünkü yarın peşine düşecek ve–

"Artık soyunabilirsin." Malachi öldürücü planımı yarıda kesti. "Bununla işim kısa sürede bitecek."

Bu Elijah değil, diye hatırlattım kendime kalbim sıkışırken. Elijah isteksiz bir katılımcıydı. Başka bir kadına asla dokunmazdı ve ben izlerken bunu yapmaya zorlanıyordu. Tepkimi görmek ona acı vermiş olmalıydı.

Malachi'ın tarzı buydu. Bana acı çektireceğini biliyordum ve bunu beklemeliydim. "Bütün akşam bahçeyi iyileştirdim ve yoruldum, Majesteleri. Tercihen–"

Derim alev alev tutuşurken ve acı bir anda etimi kesip her bir sinir ucumu yakarken daha fazla konuşamadım. Acı dayanılmazdı ve tiz çığlıklarım dışında hiçbir savunmam kalmamıştı.

Ateş katmanı geldiği hızla kayboldu.

Pürüzsüz, yanmamış etime bakarken ellerim titriyordu. Hava yanmış saçların pis kokusuyla dolmuştu ama elimi başıma götürdüğümde dokunduğum saçlar yumuşacıktı.

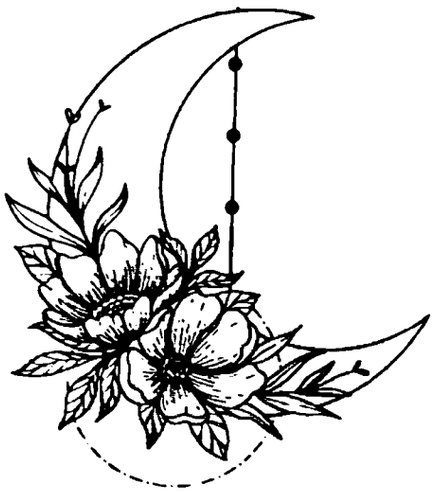
Yoksa bunu hayal mi etmiştim? Malachi akıl oyunları oynamakta ustaydı; Elijah bir an mezarında yatarken bir an sonra yatmıyordu.

Leydi Saoirse ise bütün zevk numaralarını bir kenara bırakmış, dehşet içinde bana bakıyordu. Benim gördüğüm alevleri onun da görüp görmediğini bilmiyordum ama çığlıklarımı duyduğundan eminim. Güçlükle yutkundum.

"Ne diyordun?" Malachi'ın gözlerinde meydan okuma vardı.

"Emredersiniz, Majesteleri." Arkama uzanıp elbisemin üst kısmındaki kopçayı açtım.

Malachi memnuniyet dolu bir sırıtışla Leydi Saoirse'yı elleri ve dizleri üzerinde çevirdi ve ben soyunurken tekrar içine girdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Romeria

Zander elinde mürekkepli tüy kalemiyle durakladı. "Hiç tanımadığım Ybaris soylularına mektup yazma işine nasıl bulaştım?"

"Ben de onlarla tanışmadım." Ağzıma bir ahududu attım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Kraliçe Romeria'nın döndüğü haberi yayılır yayılmaz kale ayağa kalkmış, hizmetkârlar banyo ve yemek hazırlamak için koşuşturmaya başlamıştı. "Ayrıca, bu işte benden çok daha iyisin ve hızlısın." Atticus'a o mektubu yazmak asırlar sürmüştü.

"Yağcılığın bende işe yarayabilir." Sırıttı. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Duruma göre değişir." Neilina'nın odasının penceresinden kale kulelerini seyretmek için volta atmayı bıraktım. "Ne demiştim?"

"Kraliçe Neilina'nın öldüğünü ve senin Ybaris'in taç giymiş hükümdarı olduğunu. Hiçlik canavarlarını ve Islor'un herkese

yıkım ve acı getirecek olan sahtekâr kralını yenmek için Islor'la ittifak kurduğunu."

"Sadakatlerini beklediğime dair bir şeyler eklememe gerek var mı?" Kibirli bir şekilde elimi salladım.

"Ybaris'in kraliçesi olman zaten ima ediyor."

Omuz silktim. "Tamam. O zaman sanırım ekleyecek bir şeyim yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Halkının sana ve birliğimize olan güvenini artırmaya yardımcı olacak hiçbir şey yok mu?"

"Peki. Onlara Islor kralının ne kadar iyi bir adam olduğunu söyle."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunu ciddiye almana sevindim."

"Ciddiye alıyorum! Dışarıda gerçek bir savaş sürerken bunun ne anlamı var anlamıyorum. Herkes uçurumda hayatlarını riske atıyor, bizse burada oturmuş bu ışıltılı kaleden mektup yazıyoruz. Yani, çatı gerçekten parıldıyor." Pencereden dışarıya, büyücü sihriyle tutuşturulmuş fener ışığının çok yüzlü yakut, safir ve elmaslardan yansıdığı yeri gösterdim.

"Savaşın tadına bir kez baktı ve aniden doyamaz oldu." Kalemini bırakıp taş gibi bir ifadeyle ayağa kalktı. "Başardıklarının değerini küçümseme. Başaracaklarının da." Masanın etrafından dolandı. "Islor sadece bir iç savaşla değil, aynı zamanda komşu krallığımızla da bir savaşla karşı karşıyaydı. Sen ikisine de son verdin."

"Ve şimdi ise lanet canavarlara karşı bir savaş veriyoruz, üstelik sen tahtını kaybettin."

"Tahtımı zaten kaybetmiştim, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Kardeşine, benim yüzümden."

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Her şeye yeniden katlanmak zorunda kalsaydım, yine aynı seçimi yapardım." Eğilerek dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Daha bu sabah Mordain'in başkanı kâtipleri idam ediyor, büyücülerin desteğini kesiyordu. Sen parlak bir plan yaptın ve oraya tek başına gittin..."

"Solange'ın yardımıyla."

"...ve hepsini kurtardın..."

"Hepsini değil."

Bu sefer daha sert bir öpücük verirken inledi. "Sana övgüler düzerken sözümü kesmeyi bırak."

Dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim.

Çenemi bırakıp örgümü çekti. "İki bin yıldır anahtar büyücüleri öldüren bir krallıkla ittifak kurdun."

"Tabii Allegra hayatta kalırsa." Büyücüler onu ve Zaleria'yı elementallerin kulesindeki bir odaya götürmüş ve sabaha kadar daha fazla şey öğreneceklerini söylemişti.

"Kendi hakkını teslim etmelisin, Romeria."

"Peki ya tahtın? Malachi ne olacak?"

"Şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Cirilea'ya habersiz gelmenin kötü bir fikir olduğunu gördük ve Sofie onu korurken Malachi'ı öldürmek kolay olmayacak." Zander bir elini kalçamın üzerinde gezdirdi. "Benim kıyafetlerimi ve tacımı giyiyor ama krallığı yok etmekten çok kralcılık oynamakla ilgileniyor gibi görünüyor."

"Peki bu ne kadar sürecek?"

"Bunu sadece zaman gösterecek. İşte bu yüzden halkımızın -hem senin hem de benim- sadakatini ve kalbini kazanmaya odaklanmalı, onlara barış ve refah hedeflerimizde ortak olduğumuzu kanıtlamalıyız ki günü geldiğinde birlik olalım." Eğilip dudaklarıyla burnumu okşadı. "Bu yüzden mektuplar."

Aniden kraliçenin odası gıcırtılı bir sesle doldu ve duvardaki bir panel kayarak açılmaya başladı. Zander kılıcını çekerken ben de yakınlıklarıma uzandım.

Jarek'in geniş gövdesi ardındaki boşluğu doldurunca, ikimiz de rahat bir nefes aldık. O ve Abarrane geldiğimizden beri kaleyi tarıyor, ilgimizi çekebilecek herhangi bir şey arıyordu. "Bakın ne buldum."

"Ne buldun?" Lucretia'nın sesi karanlığın içinden geliyordu. "Kısa bir hafızanız var, komutan." Bu gece geldiklerinden beri ona böyle hitap ediyordu.

Jarek'in çenesi gerildi. Lucretia'yı limanda gördüğüne hiç memnun olmadığını söylemek hafif kalırdı. "İkiniz de bunu görmek isteyeceksiniz."

★

Jarek gizli kolu çeker çekmez tutuşan, büyücü sihriyle beslenen fenerlerle aydınlatılmış penceresiz odaya hayretle baktım. "Burayı nasıl buldunuz?" Daha önce Prenses Romeria'nın odasında yürümüş ve sıradan boz ipekler ve böylesine ikiyüzlü bir caninin kişisel alanında olması beklenebilecek şeytani auradan yoksunluk dışında bir şey fark etmemiştim. Açmak için kullanılan tetik şöminenin arkasındaki girişin karşı tarafındaki pervaza oyulmuştu.

"Ben yetenekli bir lejyonerim. Hiçbir şeyi kaçırmam."

Abarrane düşünceli bir şekilde, "Ben de yılanın seni oraya götürme şeklini kaçırmadım. Sen çekerken resmen elini tutuyordu," dedi. "Sanki en başından beri nerede olduğunu biliyormuş gibi."

"Bu duvarların içinde ne inşa edildiğini bilmiyorum, savaşçı. Buraya daha önce hiç gelmedim." Lucretia'nın gözleri yerden tavana kadar uzanan raflarda gezinirken keyifle parıldadı.

Cevabında bir doğruluk payı olduğunu sezdim ama henüz peşine düşmeye değmezdi. "Yani bu gizli odanın Neilina ve Romeria'nın odalarına açılan kapıları mı var?"

"Ve Prens Tyree'ninkine açılan da burada." Abarrane sekizgen şeklindeki odanın bir köşesinde duran bir paneli işaret etti. "Görebildiğim kadarıyla kralınki yok."

"Onun odası çok uzakta, sanırım entrikalarını öğrenmesini istememişler." Zander dairesel savaş odasındakine çok benzeyen bir haritanın en az yarısını kapladığı ortadaki geniş masanın üzerinde duran bir yığın kâğıdı karıştırdı. "Bakın. Portrelerimizi bile çizmişler." Zander'ın bir taslağını elime aldım. "Fena değil, gerçi bunu kim çizdiyse gözlerini çok küçük yapmış, ayrıca ben olsam kara kalem kullanmazdım. Çizgiler çok kalın."

Zander daha yakından incelemek için portresini eline aldı, ardından diğerlerine baktı ve anne babasının üzerinde kısa bir süre oyalandı. "Annika yok."

"Onu incelemeye değer bir tehdit olarak görmemişler." Jarek bir kavanozu fener ışığına tutarak içindeki koyu renkli sıvıyı gösterdi. Şüphesiz benim zehirli kanımdı.

"O zaman kız kardeşimi gerçekten hafife almışlar." Kaşlarını çattı. Onu sık sık düşündüğünü, onun için endişelendiğini biliyordum. Keşke onu bulup Ulysede'e getirmiş olsaydım.

"Birçok casusundan gelen mesajlar." Çeşitli el yazılarıyla yazılmış bir yığın mektubu karıştırdı. "Burada yüzlercesi olmalı. Belki daha fazla."

Abarrane bir sayfayı havaya kaldırdı. "Lord Muirn'den."

"Hak edilmiş bir ölüm. O yılan ne demiş?" diye mırıldandı.

Abarrane sayfayı hızla gözden geçirdi. "Bilmediğimiz ya da şüphelenmediğimiz bir şey dememiş. Hudem şenlikleri hakkında bilgi, Cirilea'ya giriş..."

Deri ciltli kitapların sırtlarını kontrol etmek için kitaplığa doğru yürüdüm. Kitaplar çoğunlukla kral ve kraliçelerin, kraliyet ailelerinin biyografileriydi.

"Burada ilginizi çekecek bir şey var mı, Majesteleri?" diye sordu Lucretia.

"Bir sürü sıkıcı hikâye."

"Altındaki rafa daha yakından bakmalısınız."

Orada duran tüy kalemi elime aldım. "Bu mu?"

"Belki de. Burada bir şey var."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gümüş ışıkla parlıyor ve bu da birinin buna yakınlığıyla dokunduğu anlamına geliyor."

"Gerçekten bir yakınlığı görebiliyor musun?"

"Bıraktığı izleri, evet. Siz bile belli belirsiz izler taşıyorsunuz, Majesteleri, sizi bu dünyaya bağlayan kişinin izleri."

Jarek haritayı incelerken duraksadı. "Bekle, oradaki kolun üzerinde bir ışık var mıydı?" Başparmağını Prenses Romeria'nın odasına doğru salladı.

"Evet. Ayrıca şömineye giden duvar boyunca da bir iz vardı. Hemen gördüm."

"Ama neredeyse bir saattir o odadayız."

"Evet. Aramanızı izlemek hoşuma gitti." Lucretia'nın ahenkli kahkahası odayı doldurdu.

Jarek bana "Bak nelere katlanmak zorundayım" dercesine baktı.

Burada neyin saklı olabileceği beni daha çok ilgilendiriyordu. Bir süre tüy kalemi inceledikten sonra onu bir kenara bırakıp dikkatimi rafa yönelttim ve tabanı, yanları, arka paneli dürtüp kurcalayarak... bir şey aradım.

Birdenbire pat diye açıldı.

Sesi duyan Zander, "Ne buldun?" diye sordu.

"Emin değilim." İçinde bir kitap ve kaderlerin dört taş figürü vardı. Kitabı çıkarıp tarihleri ve kadınsı yazıyı dikkate alarak sayfalarını çevirdim. Her sayfa N harfi ile imzalanmıştı. "Sanırım bu Neilina'nın günlüğü." Ya da ona benzer bir şeydi. Günlük bir anlatı değildi, yazılar arasında aylar, hatta yıllar vardı. Ve tarihler... Doğru okuduğumdan emin olmak için ilk kayda bir kez daha baktım. Bu bana onun kaç yaşında olduğunu hatırlattı. Bir gün bu elf bedeninde kaç yaşında olacağımı.

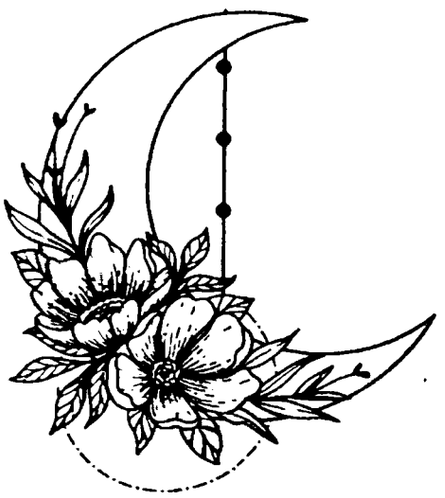
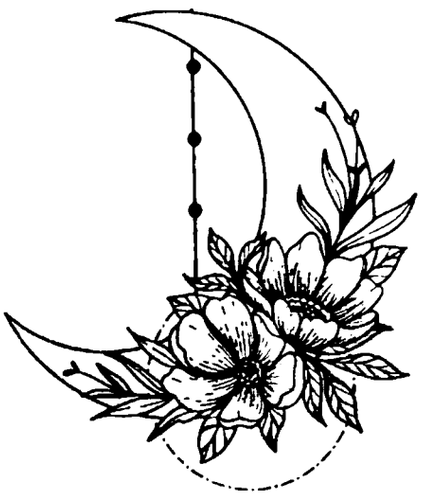
"Kocasının ölümündeki rolünü itiraf etmiş mi? Ya da belki Tiberius ile olan maceralarını?" Zander sırıttı.

"O tür bir günlük olduğunu sanmıyorum." Önce ilk girişi, sonra da ikincisini tararken içimi bir sıkıntı kapladı. "Aman Tanrım." Ağzımı kapattım. Tabii ya.

Bunu nasıl tahmin edememiştik?

"Ne oldu?" Zander'ın sesindeki tüm neşe kaybolmuştu.

"Neilina için kaderi çağıran ilk elemental Ianca değilmiş."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Annika

Tyree homurdandı. "Bana dirsek atmayı kes."

"Sana dirsek atmıyorum. Senden uzaklaşmak için ağırlığımı değiştiriyorum." İşe yaramıyordu. Bedenlerimiz ağın içinde birbirine dolanmış, kalçalarımız, omuzlarımız ve kaburgalarımız birbirine yapışmış bir şekilde giderek artan bir ölümlü kitlesinin üzerinde havada asılı duruyorduk. Artık ne kadardır böyle durduğumuzu bile bilmiyordum. Güneş gitmiş, geri gelmişti. Midem gurulduyordu ve mesanem patlamak üzereydi.

"Evet. Dirseklerini kullanarak," diye tısladı.

"Dizlerimi mi tercih edersin?" Sahte bir tatlılıkla bacağımı kaldırdım.

Sertçe bastırdığı kalçaları kasıklarına değmeme ancak engel oluyordu.

Bacağımı onun kıskacından kurtarmak için çabalarken o beni bükülmüş kaslarıyla orada tutuyor ve ben de vücudumu ona sürtmekten başka bir şey yapamıyordum.

Laubali bir şekilde gülümsedi. "Evet, sanırım böylesi daha iyi. Biraz daha yukarı ve sola doğru."

Dişlerimin arasından, "Bırak beni domuz," dedim, pes ederek.

Gözlerinde bir eğlence parıltısıyla kıkırdadı. "Yoksa ne olur?"

Hançerimi kınından çıkarıp havaya kaldırarak sessiz bir tehditte bulundum.

Tyree beni uyaran bir ifadeyle yüzüme baktı. "Buna cesaret edemezsin."

"Edemez miyim? Senin yüzünden bu karmaşanın içindeyiz." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Neyse ki yapmayacağım çünkü yine sızlanmanı dinlemek istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Bakalım şu ağı kesebilecek miyim? Hiç böyle bir metal görmemiştim. Neyden yapıldığını bilmiyorum." Elini uzattı.

Ters ters ona baktım. "Sana hançerimi vermeyeceğim. Kılıcını kullan."

"İçinde bulunduğumuz durumu düşününce, kılıcı nasıl çekmemi düşünüyorsun? Ayrıca, körelmiş." Delici gözlerle yüzüme bakarak bekledi. "Sana dostça davranman için bir seçenek sunuyorum, Annika. İstesem seni bu seçenekten mahrum bırakabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Deneyeceğini bildiğim sürece..."

Tyree şimşek hızında bir hareketle bileğimi kavradı.

"Hayır!" Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama bu hamlem onu daha da tepeme çıkardı.

"Bırakır mısın, ben de..."

İstenileni yaptım ve bıçak düştü.

Aşağıda bekleyen ölümlüler bağırarak geri çekildi ve hançerim pat diye çimenlere düşerken birkaçı yabancı dilde bir şeyler söyledi. Bir adam bıçağı almak için öne atıldı.

Sanırım artık sonsuza kadar gitmiş sayılırdı.

Tyree'nin üzerimdeki ağırlığının ve kalçamın onun bacakları arasına sıkıştığının son derece farkında olarak, "Bak ne yaptın," diye yakındım.

"Yaptığım şeye mi bak? Sadece..." Çenesi gerildi. "Sen hayatımda tanıma şerefine nail olduğum en inatçı insan– off!" Dizimi hızla kaldırdığımda, sözleri acı dolu bir iniltiyle kesildi.

"Özür dilerim, ne diyordun?" Gülümsedim.

Nefes alıp verirken acı içindeydi. "Bizi kurtarabilir miyim diye bakmaya çalışıyordum. Bunun gibi tuzaklar hoş karşılanan ziyaretçiler için kurulmaz ve tuzaklara yakalananlara iyi davranılmaz."

O böyle söyleyince... Ağın tepemizdeki ağaca bağlı olduğu yeri inceledim. "Yakınlığınla o dalı kıramaz mısın?" Daha önce gösterdiklerine bakılırsa, Aminadav'a olan bağı güçlüydü. Benimkinden çok daha güçlü.

Omzunun üzerinden odaklandığım yere baktı. "Fena fikir değil. Bu pozisyonda düşüşün yükünü sen taşıyacaksın."

"Böyle diyorsun ama daha önce beni o kirişten korumak için kendini siper etmiştin. Fark etmediğimi sanma." Meydan okurcasına kaşımı kaldırdım.

"Ayrıca tüm aileni öldürmek için komplo da kurdum. Bunu da fark etmiş miydin?"

Bu hatırlatma çenemi kapamama neden oldu.

Tyree iç çekti. "Bir daha düşündüm de, o insanlar saldırmadan önce o dalı kırıp bu ağdan kurtulmamızın hiçbir yolu yok."

Aşağıya daha iyi bakabilmek için başımı çevirdim. "Çok fazla yaba var," diye katıldım.

"Basit çiftçiler bile tehdit altında ciddi zararlar verebilir. Havadaki pis kokuyu alıyor musun?"

Hiç düşünmeden, "Seninki dışında mı?" diye cevap verince kaşlarını çattı. Aslında Tyree hiç de kötü kokmuyordu, temiz ter ve deniz suyuyla karışmış portakal çiçeği gibi kokuyordu. Artık onun kanını arzulamıyor olabilirdim ama kokusu bana hâlâ çekici geliyordu. "Evet. Nedir bu?" Kötü bir şey olmasının yanı sıra.

"Yanan et."

Ürperdim. "Bütün gece koktu." Ateşlerin çatırdayan dalları da fon müziği olarak çalmıştı.

"İyi bir şey olamaz. Konuştukları dili daha önce hiç duymadım. Sen duydun mu?"

Başımı salladım.

"Belki de bir Seacador lehçesidir..."

"Bu bir Seacador lehçesi değil. Şehrimizde onlardan oldukça var, öyle olsa bilirdim."

"Her halükârda, şansımızı aşağıdansa burada denemeyi tercih ederim. Bence en iyi planımız daha iyi bir plan bulana kadar beklemek." Bakışları yüzümde gezinip ağzıma takıldı.

"Her hareket etmek istediğinde..."

Sırtüstü dönüp yanıma yerleşti. "Daha iyi mi?"

"Pek değil."

Gözlerini kapattı.

"Ne yapıyorsun? Uyuyor musun?"

"Olabilir. Yapacak başka bir şey yok." Duraksadı. "Tabii tekrar bacağımı becermek istemiyorsan. Seyircilerimiz eğlenmiş görünüyordu."

"Daha çok benim adıma dehşete düşmüş gibiydiler."

"Sen bilirsin ama ben güzelce dinleneceğim."

Midem guruldamak için o anı seçti.

Tyree, "Prenses Annika o korkunç denizci bisküvilerinden biri için neler yapardı, tahmin bile etmek istemiyorum," dedi. "İşte, bu yardımcı olur mu?" Tuniğinin yakasını çekerek köprücük kemiklerinin sert hatlarını ve altındaki kas yığınını gösterdi. "Rica ediyorum." Başını yana eğerken hınzırca gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Hain bir cani için böylesine kalın, sütun gibi bir boyun. Bir erkeğin en sevdiğim yanlarından biriydi ve bunun boynundaki nabız gibi atan damarla hiçbir ilgisi yoktu. Gerçi, işimi her zaman kolaylaştırmıştır...

Zander tolerans geliştirmek yerine her gün kan içtiğim için beni azarlar, ben de ona gülerdim. Ben bir kraliyet prensesiydim. Neden kendimi hem böyle bir ihtiyaçtan hem de böylesi bir zevkten mahrum bırakacaktım?

Zehir kök saldığından beri, beni azarlamasında haklılık payı olduğunu görmüştüm, gerçi artık bir önemi yoktu.

Tyree benimle ilk kez böyle alay etmiyordu ama bu seferki en cesurca olanıydı. Kana susamışlığım gizemli bir şekilde yok olmasaydı, şu anda gerçekten acı çekiyor olsaydım, bu yakınlık -teklif edilen çekici bir erkek boynu- zehir olsun ya da olmasın, bunca günden sonra bana işkence ederdi.

Tekrar alevlenen kinim eğilip derin bir nefes almama neden oldu. "Belki de siren bacağındaki yaradan fazlasını iyileştirmiştir," diye fısıldadım. "Ya o zehir artık orada değilse?"

Tyree'nin vücudu gerildi. "Bu, öğrenmek için riske girmek isteyeceğin bir şey değil, Annika."

"Neden olmasın? Zaten ölmemi istemiyor muydun?" Dilimi şah damarında gezdirerek tenindeki tuzun tadına baktım.

Nefesi kesildi ve kalp atışları hızlandı. Nabzı korkudan ya da kesinlikle nefretten atmıyordu. Gerçi beni becermek isterken

de benden nefret edebilirdi ama beslenmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu, bunu itiraf etmişti. Kanı için kalbini yaralayan bu Jada eminim ona bu eylemin ne kadar samimi olabileceğini öğretmişti ve eminim o da bundan büyük keyif almıştı.

"Zaten yakında öleceksem..." Bu sefer dişlerimi de sürterek bir kez daha dilimi teninde gezdirdim.

Tyree çenemi kavrayıp dişlerimi kontrol etmek için yüzümü uzaklaştırdı. Sığ nefesi yanağımda dolaştı. "Benimle alay ediyorsun."

Bu basit ama hükmedici hareket karnımın derinliklerinde bir ihtiyacı harekete geçirdi. Her zaman içinde biraz mücadele olan bir erkeği tercih etmiştim; taht için sıraya girmiş bir prensesseniz ve ölümlülerle ve yüce hırsları olan aptal elflerle yatıyorsanız, bulabileceğiniz nadir bir hazine. "Sen de benim gibisin ama senin versiyonun çok daha acımasız."

Bakışlarımla buluştuğunda uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana tuhaf bir samimiyet gösterdi. "Haklısın. Özür dilerim."

Ağır ayak seslerinin yaklaşması açık kalmış ağzımdan herhangi bir cevap çıkmasına izin vermedi. Ağ çuvalımızın içinde döndüğümüzde, bir asker grubunun bize doğru ilerlediğini gördük.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," diye fısıldadı Tyree, onları dikkatle inceleyerek.

"Birdenbire onların dilini mi konuşmaya başladın?"

"Onlar asker. Güven bana, meramlarını anlatmayı başaracaklardır."

Şiddetle demek istiyordu.

Ön taraftaki bize bir şeyler bağırdı.

Cevap vermediğimizde, kılıcını sıvazlayıp tekrar bağırdı.

"Anlamıyoruz," diye seslendi Tyree, bana Cirilea'nın taht odasında, kanlar içinde kalmış ve esir alınmış bir düşman olmasına

rağmen, Zander'ın huzurunda bir şekilde asil görünmeyi başararak görüşme talep ettiği günü hatırlatan derin ve otoriter bir sesle. Asker kılıcını kınından çıkarıp bize doğrulttuktan sonra yere bıraktı.

"Silahımı teslim etmemi istiyor."

"Bunu sakın yapma!"

"Aksi takdirde onunla ne yapacağım?" Tyree bir süre tereddüt edince huzursuzluğu artan asker ona tekrar bağırdı.

Kılıcını çözmek Tyree'nin tahmin ettiği kadar zor oldu ve eğilip bükülürken yine neredeyse üstüme çıkıyordu. Sonunda serbest kalınca kılıcı ağdaki bir delikten geçirip aşağı bıraktı.

Başka bir asker hızla kılıcı alıp yoldan çekildi.

Lider bir emir verince bir diğeri kılıcını çekerek başka bir ağaca bağlı ipe doğru ilerledi.

Tyree beni kalçalarımdan yakaladı. "Bu..."

Ağ çözüldü ve bir yığın halinde yere düştük.

"...acıtacak," diye inledi Tyree, her nasılsa en kötü darbeyi almak için altımda konumlanarak.

İkimiz de hareket edemeden, askerler ağın köşelerini tutup bizi açıklığa doğru çekti.

"Bizi nereye götürüyorlar?" Taşlar ve dallar derimi ve elbisemi sıyırıp yırtarken yüzümü buruşturdum.

Tyree'nin ilk kez bir cevabı yoktu.

Ağaç sırasının ötesinde, saz çatılı, yük arabaları ve leğenlerle çevrili küçük kulübeler vardı. Evlerin arasında çarşaflarla örtülü çamaşır ipleri asılıydı. Burası çiftçilerin köyü olmalıydı. Yırtık pırtık tunikler ve pantolonlar giymiş küçük çocuklar annelerinin bacaklarına yapışmış, askerlerin geçit törenini izliyordu.

Muhtemelen zorla kırılmış ahşap bir kapı parçalara ayrılmış halde duruyordu. Birkaç ev aşağıda, bir diğeri. Diğer evlerin yan

taraflarında azılı bir hayvanın pençe izleri vardı. Görünüşe göre yakın zamanda burada bir savaş yaşanmıştı.

Ve pis koku gittikçe artıyordu.

Boynumu eğerek ilerideki ateş çukuruna ilk kez baktım. Oldukça büyüktü. Alevler yükseğe yığılmış odunları yalıyor ve ateş gündüz vakti olmasına rağmen cayır cayır yanıyordu.

Orada bir ayak vardı. Ve bir tane daha. Şurada bir kol.

İçine yığılmış, yangını besleyen kömürleşmiş uzuvları görmemek mümkün değildi.

İnsan uzuvları.

Ya da belki elf.

Ve askerler ona doğru ilerliyordu.

Korku tüm bedenimi sardı. "Kaderler, bizi yakacaklar." Tyree'ye hançeri vermeliydim, kurtulmak için yabaları göze almalıydık. Kaçmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıydık. "Bir ayaklanmaya, kaçırılmaya, sirenlere ve denize göğüs gerdim ve şimdi diri diri yakılacak mıyım?" Askerlerin botlarını uzun çimenlere dolamak, onları taşlarla ezmek için yakınlığıma uzandım ama histerim çok kuvvetli olduğundan hiçbir şeyi kavrayamadım. "Bir şeyler yap, Tyree! Yakınlığın var. Onları durdurmak için kullan–"

"Annika!" Tyree yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Sakin ol. Bizi ateşe götürmüyorlar," dedi ve başıyla panik içinde fark etmediğim yakındaki bir yük arabasını işaret etti.

Gerçekten de dört asker tarafından ahşap rampadan yukarı doğru çekildik. Askerler tırmanıp etrafımızı sararken ve bıçaklarını yüzümüze doğrulturken sert tahtaya karşı yüzümü buruşturdum.

Bana en yakın olan iki asker kendi dillerinde bir şeyler söyleyerek göğsüme baktı.

Tyree kulağıma, "Sana el sürmeyecekler," diye fısıldayınca irkildim. Fark etmesine bile şaşırmıştım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Soldaki askerin bana bakışına bakılırsa, aksini iddia edebilirdim.

"Çünkü buna izin vermeyeceğim. Ben senin nişanlınım, unuttun mu?" Tyree bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti ve onların bakışlarına öldürücü bir bakışla karşılık verdi.

Araba engebeli zeminde ilerlerken ve tekerlekler gıcırdarken bir kez olsun ona ya da saçma iddiasına karşı koymadan yanına sokuldum.

Güneş battı ama ağır aksak yolculuğumuz devam etti. Sonunda, dalmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadı.

★

İrkilerek, o garip, yorucu dildeki hırçın seslere uyandım. Başım Tyree'nin kolunun kıvrımına gömülüydü ve hava dünden beri oldukça soğumuştu.

"Günaydın prenses," diye mırıldandı, uykudan boğuklaşmış sesiyle.

"Bana öyle hitap etme." Gözlerimi kırpıştırdım ve üstümdeki soluk pembe gökyüzüne baktım. Her nasılsa geceyi uyuyarak geçirmiştik.

"Öyle değil misin?"

"Evet, ama bunu benim statüme saygı göstermek için kullanmıyorsun. Bu bir evcil hayvan isminden başka bir şey değil ve ben evcil hayvan isimlerinden nefret ederim." Geri çekildim ama o beni yerimde tutmak için tutuşunu sıkılaştırdı.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri. Merak ediyorsanız diye söylüyorum, bana prensiniz olarak hitap etmekte özgürsünüz."

"Merak etmiyordum."

"Ya da Ty. Arkadaşlarım bana öyle der."

"Senin hiç arkadaşın yok ki."

Ağır nefes alışı başımı kaldırmama neden oldu ve yüzüne baktığımda sırıttığını gördüm. "Neden bu kadar mutlusun?"

"Sadece bir gün doğumunu daha senin keyifli arkadaşlığınla paylaşacağım için heyecanlıyım."

Ben daha uygun bir karşılık veremeden araba durdu ve askerler dışarı fırladı.

Tyree'nin az önceki neşesi bir iniltiyle birlikte kayboldu. "Hazırlan–"

Bizi ağlardan tutup sürüklediklerinde, uykulu ve ağrıyan bedenlerimiz öne doğru savruldu. Tyree bir kez daha gümbürtüyle yere çarpmadan önce beni üstüne çekmeyi başardı ve başını taşa çarptı.

Ses irkilmeme neden oldu. Beni korumak için hamle yapmasaydı o baş benim başım olacaktı. "İyi misin?"

Parmaklarını kafatasının arkasına götürüp inleyerek cevap verdi. Elini çektiğinde, parmakları kanla kaplıydı.

Lider bağırdı ve ağ çözülüp bir köşeye fırlatıldı. Bir düzine kılıcın sivri uçları bize dönükken bir 'yukarı' hareketiyle ayağa kalkmamızı emretti.

Vücudum bu bitmek bilmeyen çileden dolayı kaskatı kesildiğinden yeterince hızlı hareket edemiyor olmalıydım çünkü yakındaki bir asker kılıcının kabzasıyla kalçama vurdu. Acıdan çığlık attım.

"Ona dokunma!" Tyree aramıza girdi.

Lider alaycı bir tavırla kılıcını kaldırdı, niyeti açıktı ama görünmeyen bir yerden gelen gür bir haykırış onu durdurdu. Kendisi dahil herkes birden esas duruşa geçti.

Bu duraklama bana kendimi toparlamam için zaman verdi. Yağmur ormanını terk etmiş, yüksek taş binalardan ve yün giysileri ve çökmüş yüzleriyle köylü oldukları anlaşılan sessiz seyircilerin sıralandığı caddelerden oluşan bir şehre girmiştik.

Büyük altın kapı açılırken yüksek bir gıcırtı sesi duyuldu. Cirilea'nın kalesi kadar uzundu. Ötesindeki yol çiğli, yoğun bir sisin içinde kayboluyordu.

Pırıl pırıl zırhlar giymiş ve düzen içinde hareket eden bir grup asker belirdi. Bunların kraliyet muhafızları olduğunu anlayacak kadar çok muhafız görmüştüm. El ve ayak bileklerinden zincirlerle bağlanmış iki kirli adamı çekiştirirken yüz ifadeleri sertti. Görünüşe ve kol ve bacaklarındaki çeşitli yaralara bakılırsa, bu ikisi mahkûmdu ve iyi muamele görmemişti.

Biz de bunlar gibi mi olacaktık?

Siyah tüylü miğferiyle bir asker yaklaşıp diğerlerine el sallayarak tutsakları öne getirmelerini emretti. Yüzbaşı olmalıydı. Aynı katılıkta ifadesiyle bana Boaz'ı hatırlattı.

İki ölümlü bize doğru itilip kakılırken titriyordu. Tek kelimelik bir komutla zincirlerini tutanlar kılıçlarını çekti.

Tyree'ye sokuldum ama silahlar bizim için değildi. Hızlı darbeler iki mahkûmun da gırtlağını yardı. Onlar son nefesini verirken ve gırtlaklarından düzenli aralıklarla kan fışkırırken havayı metalik bir koku doldurdu.

İki adam yere yığılırken ve kanları düştükleri yerdeki taş işçiliğinin ek yerlerine sızarken etrafımızdaki seyircilerden dehşet çığlıkları yükseldi. Mahkûmlar muhtemelen bu insanlar tarafından tanınıyordu.

Tüylü muhafız bir emir verince askerler öne çıkıp bize kendi dillerinde bağırmaya başladı.

"Sizi anlamıyoruz!" diye çıkıştı Tyree, beni arkasına almak için kolunu kullanarak. Kalçama inen bir kılıç darbesiyle irkilip yerimden sıçradım ve Tyree'nin boğazına dayanan üç kılıç onu yapmak istediği bir sonraki hamleden alıkoydu.

Bir asker ağzım acı çığlığımla açılana kadar çenemi sıktı ve başparmağını üst dudağımın altına sokup yukarı çekti.

Ne yaptıklarını anlamıştım, dişlerimi kontrol ediyorlardı. Hâlâ dişlerim olsaydı, o kanlı gösteriden sonra ne kadar iğrenmiş olsam da onları içimde tutmam mümkün olmazdı.

Tyree de aynı muameleyi gördü.

Tatmin olmuş görünen yüzbaşı bir emir daha verdi ve askerler kılıçlarını bırakarak geri çekildi.

Sonraki saniyeler bulanıktı.

Tyree topukları üzerinde dönüp dirsekler ve yumruklar savurarak çeneleri ve burunları kırdıktan sonra en yakındaki askerin kılıcını elinden kaptı. Kılıcı ustaca savurarak göz açıp kapayıncaya kadar üçünü kestikten sonra kılıcı dördüncüsünün içinden geçirdi ve ucunu yüzbaşının boğazına dayayarak kavgayı sonlandırdı. "Bizi serbest bırakın, yoksa onu ve hepinizi öldürürüm!" diye bağırdı, mavi gözleri öfkeyle parlayarak.

Ona inandım. Az önce yaptıklarına bakılırsa, bu muhafızların her birini öldürüp kaçabilirdi. Daha önce hiç bu kadar ustaca dövüşen birini görmemiştim ki dövüşürken kardeşlerimi de izlemiştim. Lejyonerlerimiz onu nasıl olup da yakalamıştı, aklım almıyordu.

Boynuma batan keskin demirin etimi kesmesiyle tısladım. Bir asker arkamda durarak kendi dillerinde muhtemelen Tyree'nin ültimatomuna benzer bir şeyler homurdandı.

Tyree içinde bulunduğum durumu görünce küfretti. Etrafımızı inceleyen hırçın bakışları yakınlardaki bir ata takıldı. Ona ulaşabilirdi. Koşup binebileceği ve dörtnala uzaklaşıp beni kaderime terk edebileceği kadar yakındı.

Dişlerini sıktı.

Kaderler, bunu düşünüyordu. O piç beni burada bırakıp gidecekti.

Kılıcını yere fırlatıp ellerini havaya kaldırdı.

Yüzbaşı, Tyree'nin yanağına kafasını yana yatıran sert bir yumrukla karşılık verdi. Bir kez daha vurmak için elini kaldırsa da kapıların içinden gelen keskin bir çığlık onu durdurdu. Birden askerler geri çekildi ve beni rehin tutan asker hızla uzaklaştı. Kapının iki yanında iki sıraya ayrılıp bir koridor oluşturdular ve başlarını öne eğdiler. Tüm tavırları değişmiş, kavgacı savaşçılardan itaatkâr kullara dönüşmüşlerdi.

Yüzbaşı sözsüz bir şekilde açıklığa doğru işaret etti, emir açıktı. Tabii bu bir emirdiyse. Bu iş nereye varacaktı? Kaçmaya çalışsak daha mı iyi olurdu?

Tyree'nin bakışlarıyla karşılaştığımda, şaşkınlığımın gözlerine yansıdığını gördüm.

Etrafını kolaçan ederek yanıma yanaştı.

"Gerçekten yirmisini de öldürebileceğini mi düşündün?" diye fısıldadım. Yanağı yarılmıştı ve yüzünden kan akıyordu.

"Denemeye değerdi." Arkamızda bizi içeri sokmak için bekleyen asker sırasını süzdü. "Tamam, üçe kadar sayacağım, o ata doğru olabildiğince hızlı koşacaksın–"

"Kal'ana." Şatafatlı kırmızı cüppeler giymiş bir adam kapının girişinde belirdi. Eğilip selam verdikten sonra bir deri bir kemik eli destek için budaklı ahşap bir bastonu kavramış bir hal-

de topallayarak ilerledi. "Bu büyük bir onur. Lütfen, öne gelin. Kapıların içinde güvende olacaksınız."

Tyree ile birbirimize baktık.

"Kaderlere şükürler olsun, anlayabileceğimiz biri," diye konuştu yumuşak bir sesle.

"Peki ona güvenebilir miyiz?"

"Ondan bilgi almak için güvenmek zorunda değiliz. Ordularıyla savaşmayı mı tercih ederdin?" Bizi buraya sürükleyen zalimler arka planda bekliyordu.

İç çektim. "Sanırım başka seçeneğimiz yok."

Yavaşça, yan yana muhafızların yanından geçtik.

Bekleyen adam çok yaşlıydı. Ne kadar yaşlı olduğunu tahmin edemiyordum; çukurlaşmış yanakları, seyrek beyaz saçları ve yaşlılıktan lekelenmiş kafa derisi ölümlü türünün çok ötesinde yaşadığını gösteriyordu ama en tedirgin edici olan bana karanlık bir bataklığı hatırlatan gözleriydi. İlk başta görüp görmediğini merak etsem de göz bebeklerinin beni delip geçtiğini anladığımda bundan şüphem kalmadı.

Tekrar eğildi. "Kal'ana'nın gelmesi için dua ettik ve işte buradasınız." Aksam kalın ve sert olsa da Tyree haklıydı. Bizim dilimizi konuşan birinin olması rahatlatıcıydı.

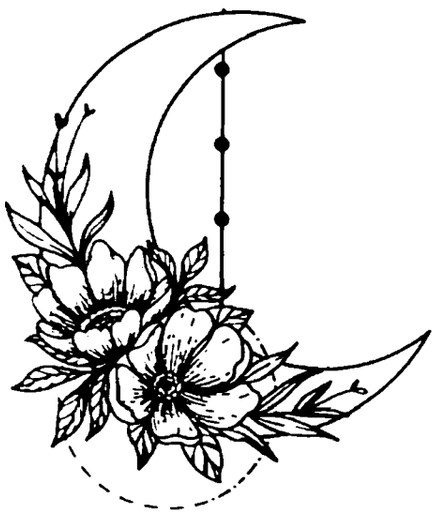
Bu terimi ikinci kez kullanmıştı. Bu kal'ana'nın ne olduğunu sormak için ağzımı açtım.

"Neredeyiz biz?" diye araya girdi Tyree, hoşbeş kısmını atlayarak.

Adam gri, çürümüş dişlerini göstererek gülümsedi. Tyree'nin kaba tavrından etkilenmemiş gibiydi. "Işık Tapınağı'nın kapılarının içindesiniz ve burada güvendesiniz."

"Evet, ama hangi krallık?" diye üsteledi Tyree.

"Udrel'desiniz."

Otuzuncu Bölüm

Atticus

Muhafızlar beni koridor boyunca götürürken metal kelepçeler el ve ayak bileklerime batıyor, zincirleri taşa sürtüyordu. Bu sabah zihnimde kaçış senaryoları oynadığım bir gecenin ardından uykuya daldığım sırada kafesime dalmışlardı. Vücuduma yedi kılıç dayadıklarında, kelepçeleri sabitlerken kıpırdamadan yatmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

Sanki ne planladığımı biliyor gibiydiler.

En azından idamıma giden yolculuk güzeldi. Küçük çocukların kuşları kovaladığı yakındaki bir bahçenin çiçekleri ve yaprakları üzerine düşen sabah ışığı dün geceki yağmurun damlalarını vurguluyordu. Sarayın bu mütevazı tarafı dün gördüğüm gösterişli tarafından çok farklıydı. Yanımda on beş muhafız olduğu halde bile daha huzurluydu.

"Yukarı!" Muhafız eldiveniyle sırtımı dürterek beni en üst kata çıkan bir başka merdivene doğru yönlendirdi. Cheral her ne planladıysa, yukarıda gerçekleşecekti. "Daha hızlı!"

"Bu kolay değil, biliyorsunuz." Acele etmemem onları kızdırdı ama gerçekten de zincirlerle attığım her adımda zorlanıyordum. Eğitimde benzer bağlardan kurtulma konusunda yıllarca pratik yapmıştım. Bu metal her neyse, kırılmıyordu ve batıyordu.

Önümüzdeki ağır kapıların her iki tarafında daha fazla muhafız bekliyordu. Beni içeri alırlarken endişemle birlikte adrenalinim de yükseldi.

Dünkü oturma odasının aynısıydı ama bugün ne çocuklar ne de eşler, sadece geleneksel beyaz sandalyesinde oturan Kral Cheral vardı. Burası bir infaz için fazla güzel bir odaydı. Gerçi ben de kendi taht odamda bir lordun kafasını kesmiştim, o yüzden onu yargılayamazdım.

"Misafirimiz bu sabah gergin görünüyor." Kral Cheral kupasından uzun bir yudum aldı. "İyi uyuyamadın mı?"

"Uykum çok güzeldi. Sorduğunuz için teşekkür ederim," diye yalan söyledim.

"Muhafızlar huzursuz göründüğünü söyledi. Kaldığın yer seni memnun etmedi mi?"

Homurdandım. Muhafızlar böyle mi söylemişti... Kralın ziyaretçimden haberi olmadığını düşünmek aptallık olurdu. Muhtemelen afsuncusu kemirgenler aracılığıyla beni gözetlemişti. "Gel," diyerek eliyle beni yanına çağırdı. "Sabah çayının tadını çıkar."

"Çay."

"Evet. Biz öyle deriz. Islorlular da öyle demiyor mu?"

Bana sahte bir güven duygusu aşılamaya çalıştığı bu yeni oyun da neyin nesiydi?

"Ah! Neredeyse unutuyordum. Çıkarın şunları." Korumalarına umursamazca elini salladı ve onlar da tereddüt etmeden kelepçelerimi çıkardı.

Bir anda özgür kalmıştım ve kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

Omzumu oynatıp test ettim. Baltayı yediğim yer her gün biraz daha iyileşse de on beş muhafızla savaşacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Sanırım yakında öğrenecektim.

Bir muhafız kabzasıyla sırtıma vurup beni öne doğru iterek tökezletti. Dişlerimi sıktım. Önce onu öldürecektim. "Adamlarınız misafirlerinize karşı biraz nezaket dersi alsa iyi olur," diye mırıldandım, odayı eşit adımlarla hızla geçerek.

Bir köşedeki hareket gözüme çarptı.

Tuella buradaydı. Beni gözlemliyor ya da kralı koruyor ya da her ikisini birden yapıyordu. Afsuncunun nelere kadir olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ölümlü kralını öldürmemi engelleme konusunda yetkin olduğunu varsaymalıydım, özellikle de muhafızlar kapıda dururken.

"Lütfen. Otur." Kral Cheral bir sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeye otururken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Dün gece Satoria'nın ziyaretinden sonra yatakta kafa patlattığım günün başlangıcı bu değildi.

Demliği yerine koymadan önce bir fincan daha doldurdu. "Eski bir sevilen aile karışımı. Pancar, kakule ve elma. Bazılarına acı gelir." Bir kâse şeker kamışını işaret etti.

"Lütfen bunu yanlış anlamayın ama infaz etmeyi planladığınız herkese en sevdiğiniz çay karışımını mı sunarsınız? Yoksa çay yönteminiz mi? Beni içten dışa yakacak bir zehir."

Kral Cheral'ın gözleri şaşkınlıkla parladı ama ardından kıkırdadı. "Çay sadece çay." İnfaz planlarını inkâr etmemişti.

Ben hâlâ bardağıma uzanmayınca, demliği tekrar alıp kendi bardağını ağzına kadar doldurdu ve uzun bir yudum daha aldı. "Kral Malachi, Kettling Lordu Adley'yi idam etti."

"Bunu size Kell'iniz mi söyledi?" Bakışlarım Tuella'nın sessizce durduğu yere kaydı.

"Hayır, bu sabah erkenden haber aldım. Kral onu taht odasında, birdenbire ortaya çıkan alevli bir kırbaçla öldürmüş."

"Kulağa masal gibi geliyor."

"Dün görme taşıyla tanık olduklarınızdan sonra gerçekten öyle mi?" Kupasının kenarından bana baktı.

Bunun üzerinde düşünürken çayı bir bahane olarak kullanıp uzun bir yudum aldım. "Doğudan döndüğümde Adley'yi idam etmeyi planlıyordum, yani bu kral Islor'a bir iyilik yapmış."

"Islor'a belki ama Kier'e değil. Krallığım böyle bir ordu toplamak için çok şey feda etti ve şu anda işgal için emir bekliyor ama onlara ne söyleyeceğim konusunda tereddüt içerisindeyim."

"Bu çok kolay. Krallığımı terk edin ve Kier'e dönün. Ya da Islor'un içlerine doğru ilerlediklerinde -ki öyle yapacaklar- Hiçlik canavarlarıyla savaşmaları için orada kalmalarını söyleyin. O yaratıklar yüzünden adamlarınızın en fazla yarısını kaybedersiniz." Kral Cheral gülümsedi ama gözlerinde hüzün ve hayal kırıklığı vardı. "Kettling'in davasına yardım edersem bana zengin toprakların ganimeti vaat edilmişti. İçimden bir ses artık bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunu söylüyor."

"Benden sempati mi bekliyorsunuz? Siz, burada pırıl pırıl sarayınızda oturmuş çayınızı içerken? Çünkü bunu göremeyeceksiniz, bir kılıcın ucunda bile. Size Lord Adley gibilerle asla ittifak kurmamanızı söyleyebilirdim."

"Ama kızına evlenme teklif ettiğinde, sen de aynısını yaptın."

"Düşmanlarımı yakın tutmak için berbat bir girişimdi, bu yüzden benden berbat bir lider olur." Sıcaklığın boğazımdan aşağı kaymasına izin vermeden önce kupama üfledim. Kaderler, bu çok acıydı.

"Politik olarak öyle olsa da savaş alanında bir orduya liderlik etme konusundaki başarıların dillere destan."

"Orada kalmalıydım."

Başını eğdi. "Neden kalmadın? Neden öz kardeşine ihanet ettin? Bir krallığın şanı için mi?"

"Egomu doyurmak için fazlasıyla şanım vardı. Hayır... Onu kendinden koruduğumu, böylelikle krallığımı da koruduğumu sanıyordum ama artık anlaşılıyor ki yarardan çok zarar vermiş olabilirim." Zehirli kanıyla Islor'u lanetleyen Romeria olabilirdi, ancak şimdi onu kurtarmak için çalışan biri varsa, o da Romeria'ymış gibi görünüyordu. Yine de hangi versiyonu olduğu benim için hâlâ gizemini koruyordu. "Kaderler hakkında ne biliyorsunuz?"

"Boynuzları olan tanrılarınız hakkında mı? Sarayımın etrafında hiç büyük heykeller gördün mü?"

"Birçok turumdan biri sırasında mı?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Çayından bir yudum aldı. "Bir Kierliye ya da Skatranalıya Islor'u sorarsan, sanırım ilk başta hiç gitmediklerini iddia ederler ama sonra kulağını insanları, toprakları ve laneti hakkında bilgilerle doldururlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Islor her zaman sadece Islor'la ilgilendi ve sen kendi yolunun tek yol olduğuna inanıyorsun." Sırıttı. "Kaderleriniz hakkında bilmem gerekenleri biliyorum ama onlarla ilgilenmiyorum. Kier, Udrel'in yolunu izler."

"Peki o hangi yol?"

Tuella köşesinden çıktı. "Gölge ve ışığın yolu. İnançlarımız hem görebildiklerimiz hem de göremediklerimiz arasındaki dengeye dayanır."

Muğlak bir açıklama olsa da merakımı uyandırmıştı. "Çocukluğumda Kier hakkında öğrendiklerimi doğru hatırlıyorsam -ki bir şey öğrenmediğimi düşünüyorsunuz- durum her zaman böyle değildi."

"Bu doğru," diye itiraf etti Kral Cheral. "Bir zamanlar, uzun zaman önce, komşularımız tarafından farklı düşünmemiz için yönlendirildik. Mordain'in sahipleri bizi yaratıcılarının yolunda eğitmek için kıyılarımıza gelirdi ve Kier'deki çoğu kişi bu tür fikirleri memnuniyetle karşılardı. Ancak toprağın gücüne bağlı çocukları bahşeden bu kaderler Kier'e asla böyle bir ilgi göstermedi, bize kendileriyle sohbet etme, onlardan hediye isteme fırsatı vermedi. Öyleyse onları değerli metaller ve taşlardan yapılmış kutsal alanlar ve heykellerle onurlandırmak için ne gibi bir nedenimiz olabilir ki?"

"İki bin yıldır Islor sınırlarında doğan bir büyücü olmadı."

"Yine de önlerinde eğiliyorsunuz," diye sordu Tuella. "Neden?"

Sorusu beni duraksattı. "Sanırım şimdiye kadar bildiğimiz tek şey onlar olduğu için."

"Peki ya artık beni bildiğine göre?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin ne ya da kim olduğunu bilmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Kier'deki herkes henüz gölge ve ışığın yolunu benimsemiş değil."

"Peki Udrel'in afsuncuları kaderin lütfuyla doğmadıysa, siz nasıl var oluyorsunuz?"

Dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "Biz seçilmiş olanlarız."

"Seçilmiş. Kim tarafından?"

"Işık tarafından."

Başımı salladım. "Seni dinlerken sanki ben dışarıdan mavi olduğu belli olan gökyüzüne bakıyorum ve sen onun yeşil olduğunda ısrar ediyorsun."

"Yine de ikimizin de kanaati eşit derecede kuvvetli."

İçimden bir ses onunla dolaylı olarak sabaha kadar konuşabileceğimi ve o istemediği sürece asla işin özüne inemeyeceğimi söylüyordu ve benim cevaplara ihtiyacım vardı. "Kaderlerimiz ve krallığımda olup bitenler hakkında ne biliyorsun?"

Kral Cheral'a baktı, o da izin verir gibi bir kez başını salladı.

"Denge değişti. Bunu sizin kanlı ayınızdan önce de hissetmiştim ama o geceden beri ışık ve gölge sanki birbirleriyle yarışırcasına yayılıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Yüzü endişeyle gerildi. "Çok fazla gölge ve aynı zamanda çok fazla ışık olduğunu söylemek dışında henüz bilmiyorum. İkisinin de fazla olması dengeyi bozar."

Kral Cheral kupasını yere bıraktı. "Generalimden haber aldım. Sizin deyiminizle Hudem'inizden bir gün sonra, gözcüleri o pullu kanatlı yaratıklardan birinin ovalara, savaş alanına indiğini görmüş."

Konuyu değiştiriyordu. Güzel. Zaten bu lanet afsuncunun neden bahsettiğini anlayamıyordum. "Orada ne yapmış?"

"Bir atı neredeyse bütün olarak yutması dışında mı? Hiçbir şey. Pençelerinde bir erkek ve bir dişiyle uçuyormuş. Cesetleri iyice aradıktan sonra bir askerle birlikte ayrılmışlar."

"Canlı mı ölü mü?"

"Gözcüm özellikle bir tanesiyle çok ilgilendiklerini söylemek dışında bir şey belirtmedi. Bunun nedenini merak ediyorum." Ben bu bilgiyi değerlendirirken o da beni dikkatle izledi.

Zander ve Romeria beni arıyor olabilir miydi? Bu durumda kimi götürmüş olabilirlerdi? Ben olsam beni bazı yönlerden kendimden bile iyi tanıyan adamı alırdım. Kazimir. Onu yalnızca hayattaysa ve sorularına cevaplar verebilecekse yanlarına alırlardı.

"Sanırım daha doğuya gitmemeleri iyi olmuş. Kier ordunuzla karşılaşabilirlerdi. O canavarın neden olabileceği yıkımı bir düşünün."

"Evet, bu bir lütuf. Sanırım hepsi bu kadar. Muhafızlar, lütfen misafirimizi yerine götürün."

Kupamı masaya bırakıp ayağa kalktım. "Bugün idam yok o zaman?" Zincirler bir oyun muydu yoksa ben buraya gelince fikrini mi değiştirmişti?

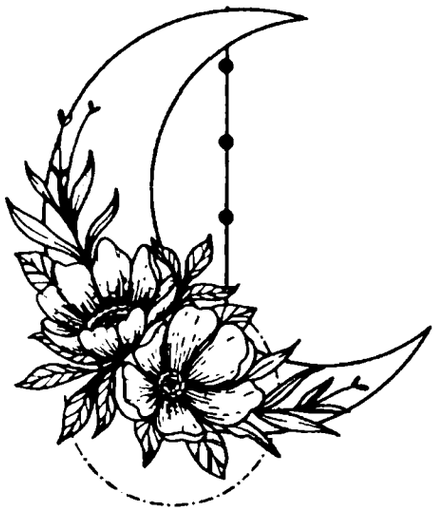
"Bugün değil. Belki yarın." Tırnaklarını inceledi. "Karım pragmatik olamayacak kadar kararsız olduğumu iddia ediyor. Satoria, yani. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Reddettiğin kişi oydu." Duraksadı. "Damarını önerdiğinde."

Doğru. "Bir hizmetkâr gibi giyinen eşin." Gerçi dün gece öyle giyinmemişti. Hatta hiç giyinmemişti. Ona sataşmamak için kendimi zor tuttum ama içimden bir ses bunun onun için sürpriz olmayacağını söylüyordu. "Sizi teselli edecek üç kişi daha olduğunu biliyorum, yine de onu benim gibi bir mahkûma bu kadar rahat sunmanızı tuhaf karşıladım. Damarını yani."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve sonra iki parmağını kapıya doğru sallayarak beni başından savdı.

Oynayacağımız oyun buydu.

Öyle olsun.

Otuz Birinci Bölüm

Romeria

Uykulu gözlerle Neilina'nın günlüğünün son sayfasına ulaştığımda, tül perdelerin ardında şafak söküyordu. "Sekiz kere," diye seslendim sessiz odaya.

Zander masadan başını kaldırıp bana baktı. Mordain'in ulaklarının hızlı elleriyle teslim edilmeye hazır bir sürü mühürlü mektup düzenli bir yığın halinde duruyordu. Mektuplar sadece Ybaris'in yönetici sınıfı için değildi. Zander tarafından imzalanmış ve Islor lordları ve leydilerine hitaben yazılmış, ittifakımızı ve tahtı geri alma iddiasını duyuran mektuplar da vardı.

"Neilina elementallerine kaderleri sekiz kez çağırtmış." Wendeline bir keresinde bana bir elemental olarak bir kaderi çağırmak için temelde ona ömür boyu bağlı olmanız gerektiğini söylemişti ama Neilina'nın kraliçe olduğu yıllar boyunca yüzlerce elementale erişimi olmuştu. Kaderlerden herhangi birine istediği zaman ulaşabilirdi. Elbette Malachi hariç çünkü ona yakınlık duyanların hepsi doğarken öldürülüyordu.

"Beş tanesine cevap verilmiş." Neilina'nın öfke dolu kayıtlarına göre üç çağrı görmezden gelinmişti. Elementalleri suçlamış, değişime yenik düştüklerini ve hastalandıktan birkaç saat sonra öldüklerini iddia ederek onları o gece zehirletmişti. "Onları burada tasmalı olarak tutmakta ısrar etmesine şaşmamalı."

"Güce erişimi olan bir hükümdarın buna karşı yasalar ve yeminler olmasına rağmen, o gücü kullanması şaşırtıcı değil. Bu kadarını tahmin etmeliydik." Zander ayağa kalktı ve üzerindeki kat kat giysileri ve silahları çıkararak benim oturduğum büyük yatağa doğru ilerledi. "Elementallerin kendi postlarını kurtarmayı tercih etmeleri de sürpriz değil." Kuş tüyü yatak ağırlığıyla birlikte çöktü.

"İki tanesi reddetmiş. Onları ihanetten idam etmiş."

"Boyun eğmeyen bir tebaanın hiçbir faydası yoktur." Konuya rağmen gözkapakları ağırlaştı. Onun türü az uykuyla idare edebiliyordu ama yorgun görünüyordu. "Peki, kaderlerden ne istemiş?"

"Aminadav'ın açtığı yarık yüzünden zarar gören tarım arazilerini iyileştirmesini."

"Kesinlikle böyle bir şey yapmamıştır."

"Mesele de bu. Görünüşe göre yapmış. Yüz yıl boyunca toprak yeniden ürün vermiş."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaderden bir özür mü?"

"Özürle ilgili bir şey söylemiyor. O istemiş, o da cevap vermiş ve yeniden ürün almaya başlamışlar. İnsanlar dış mahallelerde evler ve köyler inşa etmiş, ticaret canlanmış ama sonra aniden her şey tekrar tepetaklak olmuş. Çiftçiler ilk başta bunun garip bir salgın olduğunu düşünmüş ama ertesi yıl da hiçbir şey yetişmemiş. Bunun üzerine Neilina başka bir elementale Aminadav'ı tekrar çağırtmış ve ondan daha fazlasını istemiş." Günlüğündeki

kelimeler Aminadav'a söylediklerine biraz benziyorsa, talep etmiş demek daha doğru olurdu. "Krallığına yaptıklarından sonra kaderin ona borçlu olduğu konusunda diretmiş."

"Ve?" Zander ilgiyle dinliyordu.

"Ve bir gece uyandıklarında tüm bu tarlaların yeni ürünlerle dolup taştığını görmüşler."

Kaşlarını kaldırdı. "Aminadav ona istediğini yine mi vermiş?"

"O da öyle düşünmüş. Neilina insanlara toprağı iyileştirenlerin kendi elemental büyücüleri olduğunu söylemiş. Ybarisliler onu yüceltmiş, hatta onuruna bir hasat festivali düzenlemiş. Sonra insanlar hastalanmaya başlamış. Karın ağrıları, ateş, sanki iç organları yanıyormuş gibi hissetme. Mordain'in şifacıları insanları iyileştirmeye devam etmiş ama sonra tekrar hastalanıyorlarmış. Bir türlü düzeltememişler. Kışın ortasında insanlar depolarına girdiklerinde her şeyin bir gecede çürüyüp karardığını görene kadar kimse bunu ekinlere bağlamamış."

"Bir kadere sana borçlu olduğunu söylemek lütuf kazanmanın yolu değildir."

"Aminadav'ın salgınından kurtulan tek şeyin yulaf olduğu söyleniyor."

"Ybaris halkı uzun yıllar yulafla hayatta kaldı, gerçi Kral Barris'e göre son yıllarda yulaf tarlaları bile çürümeye yüz tutmuş." Zander başını salladı. "Mordain'in Neilina'nın ne yaptığını anlaması gerekirdi."

"Anlamışlar. O zamanki başkan," -kaydı bulmak için sayfaları karıştırdım- "Circe, Neilina'yı sorgulamış. Hangi elementallerin toprağı iyileştirdiğini bilmek istemiş ama Neilina, Circe'nin gerçeklerden şüphelendiğini biliyormuş." Günlükte bununla ilgili altı sayfalık bir yazı vardı. "Bu yüzden Neilina izlerini örtmek

için başkan ve elementali aynı gün idam ettirmiş ve Ybarislileri zehirlemek için plan yaptıklarını söylemiş."

"Mordain de bunu yutmuş mu?"

"Hayır. Ona elemental göndermeyi bırakmış." Neilina'nın Mordain'i Ybaris'ten ve onun yetenekli çocuklarından koparma, güvendiği kişileri kullanarak onları kendisi için tutma ve eğitme planlarının olduğu öfkeyle dolu bir sayfa vardı. Ybaris içinde kendi Mordain'ini inşa edecekti.

"Neilina ve Mordain arasındaki savaşı başlatan şey bu oldu," diye mırıldandı Zander, parçalar yerine otururken. "Aminadav'ı tekrar çağıracak kadar aptal mıymış?"

"Hayır. Ona tövbe etmiş ve yakınlığı Vin'nyla'ya olduğu için onu desteklemesi gerektiğini düşünmüş. Vazgeçmeden önce üç farklı elemental üç kez Vin'nyla'yı çağırmış." Onları başarısızlıkları yüzünden ya da sadece susturmak için öldürmüştü. "Böylece Aoife'yı çağırmış, o da hemen cevap vermiş."

"Ve bize Prenses Romeria'yı armağan etmiş?"

"Henüz değil. Onu ilk çağırdıklarında, Ybaris'in topraklarını iyileştirmesi için Aoife'ya yalvarmış. Aoife ona Aminadav'ın yaptıklarını geri alamayacağını ve ilerlemenin tek yolunun Islor'u geri almak olduğunu söylemiş ve onu Islor'un onların hakkı olduğuna ve Ybaris'in hayatta kalması için o topraklara ihtiyaçları olduğuna ikna etmiş. Bu yüzden Barris'i savaşa ikna etmiş. Zaman almış ama o da sonunda kabul etmiş."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Zander. "Bir yüzyıl önce. Kaybettiler."

"Ve bunun için onu suçlamış." Kocasına ve onun sadakat isteğine duyduğu nefret neredeyse sayfalardan taşıyordu. "Aoife'yı tekrar çağırmış ve bu sefer Islor'u yenmek için ondan yardım istemiş."

"Prenses Romeria."

Başımı iki yana salladım. "Bu, hepsini öldürecek bir silah istediği son çağrı olmuş." Olay tıpkı Ianca'nın Gesine'ye anlattığı gibi gerçekleşmiş, Neilina ve kraliçenin ordu komutanı kutsal alandaki sunağın üzerinde, göremedikleri bir kaderin önünde sevişmişti. Aoife'nın orada olduğuna dair tek görünür kanıt, Ianca'nın elindeki altın boynuzlarmış; Neilina'nın her zaman takması gereken değerli bir koruma ve şifa simgesi. Bir de dokuz ay sonra dünyaya gelen ve bir gün savaş başlatacak kanı taşıyan bebek. "Bu ikinci çağrıda Aoife ona bir müttefik sözü vermiş."

"Çaylaklar mı?"

"Kier."

Bunu düşünürken Zander kaşlarını çattı. "Islor ve Kier yüzyıllardır anlaşmazlık içinde. Bana doğudan gelen bu ordunun arkasında Neilina'nın olduğunu mu söylüyorsun? Adley ile birlikte çalıştığını mı?" Sesi şoktan ağırlaşmıştı. "Bu imkânsız. O bile onunla birlik olmaz."

"Burada Adley hakkında hiçbir şey yazmıyor. Tek söylediği, Aoife'nın büyücü aracılığıyla Neilina'ya söyledikleri." Sayfaları çevirip kıvrımlı el yazısının kelimeleri işaretlediği yere geldim. "Ona Islor'u yenmenin yolunun önce onları zayıflatmak olduğunu, böylece iki taraftan gelen tehditlere karşı koyamayacaklarını söylemiş. Aoife, Kier'i zehirleyerek onları sorunlarını çözmek için Islor'a bakmaya zorlayacakmış." Neilina, Kier'de olup bitenleri takip ediyorsa bile, onları bu günlüğe dahil etmemişti.

"Islor'a bakın, Ybaris'e değil."

"Öyle yazıyor."

Zander tavanı inceledi. "Kral Cheral hiçbir zaman yardım için bize başvurmadı. Babası da öyle. Islor'a bakın ama nasıl?"

"Söylemiyor. Belki de Kier'in kralı Neilina ile çalışıyordu ve Adley bunu bilmiyordu ama zehir Aoife'nın işi gibi görünüyor."

"Kier'in herhangi biriyle ittifak yapması için bir neden olması gerekirdi, peki Aoife onlara ne yapmış olabilir? O krallığı daha yakından takip etmeliydik."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırırken yakışıklı yüzünü inceledim.

Derin bir nefes aldı. Önemli bir şey fark etmişti. "Lord Adley'nin bölge için savaşıp kazanabileceği en iyi yer Sanguine Nehri olurdu. Adamları ve Kier'in ordusuyla birlikte Islor'un o tarafını ele geçirebilir ve sorunsuzca ellerinde tutabilirlerdi. Bunun yerine Sanguine'i geçip Aminadav Ovaları'na yöneldiler. O toprakları istiyorlardı. Ya da üretebileceklerini."

"Baban ve Kral Barris'in Prenses Romeria karşılığında pazarlık ettikleri şey hasat değil miydi?"

"Evet, hasat değerlidir ama Kier'de bol miktarda zengin ve verimli toprak var. Yıllardır Kettling ile ticaret yapıyorlar. Karşılığında değerli bir şey elde etmediğin sürece neden büyük bir ölümlü ordusunu kan laneti olan bir diyara gönderip başkasının davası için savaşma riskine giresin ki? Sahip olmadığın bir şey için." İşaretparmağıyla alt dudağına vurdu. "Hasat zamanı Kier'den gelen akıncı grupları, hırsızlar ve haydutlardan oluşan çeteler olur. Atticus'un bu konuda bir sürü hikâyesi var. Yakalananların hepsi aynı şarkıyı söyler, ödülünü paylaşmayan bir kraldan şikâyet ederdi ancak kralın kendisi Bexley'nin tarif ettiği büyüklükte bir ordu gönderiyorsa, belki de artık ortada bir ödül yoktur."

Nereye varmak istediğini anlamaya başlamıştım. "Aoife toprağı zehirlediği için."

"Kaderler bunu daha önce de yaptı. Kanıtı o defterde." Başıyla elimdeki günlüğü işaret etti.

Aminadav toprağı Neilina'ya karşı kullandıysa... "Aoife'nın elementi su," diye sesli düşündüm. "Yani toprağı besleyen suyu kirletti. Nehirleri belki?"

"Belki. Bunu öğrenmenin tek yolu Kier'e gidip kralın kendisine sormak." Bu kez gözlerini kırptığında, gözkapaklarını birkaç saniye kaldırmadı.

"Yapabiliriz, biliyorsun. Gidip şu Kral Cheral'ı görebiliriz."

"Sen sadece kardeşimin zincire vurulmuş haline tanıklık etmek istiyorsun."

"Bir artısı da bu." Sırıttım ama Zander'ın onu sık sık düşündüğünü biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

İç çekti. "Önce buradaki işleri halledelim. İçimden bir ses Aoife'nın da en az Malachi kadar uzun zamandır geri dönmek için planlar yaptığını söylüyor." Tekrar gözlerini kapattı.

Yine de Aoife burada değil. Peki o zaman nerede? Alnındaki bir tutam saçı okşarken düşüncelerimi kendime sakladım. Uyuması gerekiyordu.

Devasa bedeninin iki yanında uzanan kanatlarıyla yukarıda devriye gezen karanlık bir gölge penceredeki pastel gökyüzünü kapattı.

Yataktan kayarak pencere kenarına koştum. Ve gülümsedim. İstediğim gibi sabah geri dönmüştü. "Caindra." Bağırmadım, sadece fısıltıdan biraz yüksek konuştum.

İri bedeni havada dönerek Argon'a doğru yöneldi.

Belki penceredeki hareketi fark eder de nerede olduğumu, güvende olduğumu bilir diye umarak bir kolumu kaldırıp el salladım.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden ve aşağıda alarm çığlıklarına neden olan katmanlı bir çığlıkla cevap verdi.

"Muhtemelen muhafızları onun hakkında uyarmalıydım, ha?" Yanıt alamayınca omzumun üzerinden baktım.

Zander derin bir uykuya dalmıştı.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra Caindra bir kulenin üzerine kondu ve pençeleriyle kuleye yerleşmeye çalıştı. Gökten Argon'un ünlü kale çatısının değerli mücevherleri yağdı.

★

Bir saat sonra revire vardığımızda, bizi Zander ve lejyonerlere ihtiyatla bakan Usta Şifacı Brigitta karşıladı. Gözlerinin altı şişmiş, akları kan çanağına dönmüştü. Bir başkasına yardım ederken yakınlığını tüketmiş bir şifacının tüm izlerini taşıyordu.

"Allegra nerede?" Zaleria yataklardan birinde uyuyordu ama İkinci görünürde yoktu.

Brigitta, "Uyanık ve koridorun sonundaki bir odada diğer İkinciyle birlikte," diye cevap verdi. "Tamamen iyileşecek."

Rahatlayarak iç çektim. Mordain ile ilgili tüm planlarımız Allegra'nın hayatta kalmasına bağlıydı. "Peki ya kâtip?"

Bizi battaniyelerin altında yatan hareketsiz bedene doğru götürdü. "Korkarım büyücü Zaleria için yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Peki ben denesem?"

Nazikçe gülümsedi. "Çok incesiniz ama bu iş doku ve kemikleri iyileştirmek kadar basit değil, Majesteleri."

Hareketsiz duran büyücüyü inceledim. Gözleri kapalıydı. "Başkan onlara ne yapmış?"

"Zihinlerini didik didik edip bilgi aramış. Allegra direnecek kadar güçlüymüş ama Zaleria'nın zihni... daha iyi bir kelime bu-

lamıyorum, lime lime olmuş. Şu anda bir kâhininkinden fazla zarar görmüş durumda ve bu zihinler bir anahtar büyücü tarafından bile iyileştirilemez."

"Büyücülerin bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Brigitta, Zaleria'nın ön kolunu okşadı. "Bu, Aoife'ya yakınlığı olan birinin, eğer isterse ustalaşabileceği özel bir beceridir. Çoğumuz çabalarımızı yeteneğimizle nasıl iyileştireceğimizi öğrenmek için harcarız, yok etmek için değil. Başkan için önemli olan ikincisiydi."

Omuzlarım çöktü. "Bu Agatha'yı mahvedecek."

Zander elini sırtımda gezdirerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Bu senin kontrolünün ötesinde. Önümüze bakmalıyız."

Brigitta bizi izliyordu. "Demek doğruymuş. Ybaris, Islor'la ittifak kurmuş."

"Resmi olarak tanıştığınızı sanmıyorum." Elimle ikisini işaret ettim. "Usta Şifacı Brigitta, bu Kral Zander."

"Majesteleri." Selamlamak için başını eğdi. "Söylemeliyim ki Gölge kılığına girmiş bir Islor kralı, yaşlı bir kâtip kılığına girmiş bir Ybaris kraliçesi kadar şoke ediciydi."

Zander, "Sen de buraya gelirken kayığın içinde beni öldürmeye çalışmadın. Bunu bir ilerleme olarak değerlendireceğim," diye cevap verdi.

"Ben aptal değilim." Tereddüt etti. "Büyücü Serenis'ten ilginç bir hikâye dinlemiştim. Kendisi bir elemental ve en yetkin şifacılarımızdan biri."

"Kızıl saçlı. Onunla uçurumda tanıştım. Yaralı askerleri iyileştirmek için bizim tarafımıza geçti. Bizim için çok önemli biri üzerinde çalışıyordu," dedi Zander kaşlarını çatarak, muhtemelen benim gibi konunun nereye gittiğini merak ederek.

"Evet, buradaki büyücü kulesinde uyku odaları var, birinin büyük penceresi kraliyet kanadına bakar. Perdeler çekili olmadığında Majestelerinin odası görülebilir. Kral ve köylülerin gümüş ışığı gözlemlediği Hudem ayı gecesi de farklı değildi. Serenis bir itiş kakış duyduğunda, penceresinin pervazına oturmuştu. Kraliçe Neilina ve komutan kralın odasındaydı. Serenis, Caedmon Tiberius onu tutarken kraliçenin hançeri Kral Barris'in göğsüne sapladığını görmüş."

Zander kaşlarını çattı. "Cinayete tanık olmuş. Hem de Neilina'nın kendi eliyle."

"Görünürde hiç Islorlu suikastçı yokmuş. Serenis'in gördükleri karşısında dehşete düştüğünü söylemeye gerek yok."

"Kimseye anlattı mı?" diye sordum.

"Evet. Bana. Ben de ona konuşması bir anlam ifade edene kadar sessiz kalmasını söyledim. Kendini öldürtmekten başka bir işe yaramazdı."

Az önce o günlükte Neilina'nın suçlarını gizlemek için ne kadar ileri gidebileceği hakkında okuduklarım göz önüne alındığında, bu iyi bir tavsiyeydi.

Brigitta'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Artık konuşma zamanının geldiğini düşünüyorum. İnsanlar gerçeği öğrenmeli. Islor'un suçlu olmadığını bilmeli."

Zander başını öne eğdi. "Yardımınız için teşekkür ederim, Usta Şifacı."

O da başını eğerek karşılık verdi. "Sizin de bilgece ifade ettiğiniz gibi, hepimiz önümüze bakmalıyız."

"Ve bu bağlamda, Romeria'nın yeni başkanınızı seçme vakti geldi." Kararlı bir şekilde bana döndü.

★

Solange, Jarek, Zander ve ben Allegra'nın odasının önünde buluştuk. Dün gece Lorel'le yaşadığı zorlu olaydan kalan tüm kan izleri yok olmuştu ve Gölge lider sanki hiç böyle bir şey olmamış gibi hareket ediyordu. "Uyanık ama zayıf ve travma geçirmiş durumda. Pek bir şey hatırlamıyor. Lonca kurulu odasında olanları kesinlikle hatırlamıyor."

"Başkan'ın öldüğünün farkında mı?" diye sordu Zander. "Ve Mordain'deki yeni rolünün?"

"İlkinin farkında. İkincisine gelince, sanırım kendimi bu pozisyona zorla getirdiğimi düşünüyor." Sırıttı. "Onun yanlış varsayımını henüz düzeltmedim çünkü bu haberi Majestelerinin vermesi gerektiğini düşündüm. Onunla konuşabilir ve doğru kişi olup olmadığına karar verebilirsiniz."

"Seçeneklerim sınırlı." Ayrıca, yüzük cebimde gittikçe ağırlaşıyordu.

"Peki ya Mordain? Oradan bir haber var mı?" diye sordu Zander.

"Gaian bu sabah erkenden bir mesaj göndererek Majestelerine Ybaris köylerinin Hiçlik canavarları tarafından saldırıya uğradığını bildirdi. Geçtiğimiz günlerde birkaç saldırı olmuş. Ordumuzun büyük kısmı yarıkta savaştığı için çok az savunmaları var."

"Aynı şeyin Islor'da da olduğunu varsayabiliriz." Zander lanet okudu. "Bu büyücüye güveniyor musun?"

"Raporlarının doğruluğuna mı? Evet, güveniyorum ama o aptal değildir. Gaian kendini selefinden ayırmaya çalışırken aynı zamanda Majestelerinin ve yeni başkanın gözüne girmeye çalışıyor. Yine de Gaian'm sizi memnun etmeye çalışması kötü bir şey değil. Haberciler arasında saygın bir yeri vardır ve muhtemelen Barro'nunki kadar geniş bir muhbir ağına sahiptir."

"O da aynı söylentileri duymuş ve hiçbir şey yapmamış olabilir," diye ekledim. Yine de tek kişi o olmazdı. Kral Barris'in cinayetine tanık olan ve güvenliğinden korktuğu için hiçbir şey söylemeyen bir görgü tanığı bile vardı. Başkanın kendisi de dahil olmak üzere herkesin kraliçeye karşı konuşmanın kendilerine ölüm cezası getireceğini bildiği anlaşılıyordu.

Zander, "Geceyi Ybaris ve Islor'un lord ve leydilerine mektup yazarak geçirdik," dedi. "Hem aciliyet hem de doğrulukla teslim edildiklerinden emin olmalıyız. Usta Gaian'ın yönetimi altındaki habercilerinize güvenebilir miyiz?"

"Evet, güvenebileceğinizi düşünüyorum," dedi Solange katı bir kesinlikle. "Özellikle de talep yeni başkandan gelirse."

"O zaman sanırım bu işi halletmenin zamanı geldi." Zander kapının koluna uzandı.

Allegra cüppesini giymiş, dikkatini dışarıya vermiş bir halde pencerenin önünde duruyordu.

"Misafiriniz var," diye duyurdu Solange ve onu öyle bir irkiltti ki İkinci arkasını dönüp bize bakmadan önce yerinden sıçradı.

Dün gece Ustalara kıyasla ne kadar genç göründüğünü fark etmemiştim. En fazla kırklı yaşlarının başında olmalıydı. Karamel rengi saçları omuzlarına dökülmüştü ve dağınık duruyordu. Teni hâlâ solgundu ama her birimizi süzen ve bende takılan çam yeşili gözleri berraktı.

Allegra, Agatha ve Gesine'ye yardım etmiş olabilirdi ama bir anahtar büyücünün sadece nefes almakla kalmayıp Ybaris kraliçesi olması hakkında gerçekten ne düşünüyordu?

Bir an sonra kendini toparlar gibi oldu ve eğildi. "Majesteleri." Pencereden dışarı, hâlâ tüneğinde güneşin tadını çıkaran Caindra'ya doğru başını salladı. "Kalede gizlenen bir Sylx

olduğunu ve kadim bir canavarın müttefik olarak görev yapmak üzere döndüğünü duymuştum."

"Yerinde olsam ona böyle dediğini işitmesine izin vermezdim," diye uyardı Jarek, Allegra'nın dikkatini kısa bir süreliğine kendisine çekerek.

"Bir iki hikâye hatırlıyorum ama hiçbirinde gerçeklik payı olduğunu düşünmemiştim. Çocukluk hikâyeleri, bilirsiniz." Bakışlarını Zander'a çevirdi. "Tıpkı Argon'un kalesinde Ybaris kraliçesinin yanında duran bir Islor kralına tanık olmayı asla hayal edemeyeceğim gibi."

"Ya da Mordain'in en yüksek lonca üyelerinden ikisinin karşısında duran bir Islor kralı. Benden daha şaşkın olamazsın," diye karşılık verdi Zander. "Önümüzdeki aylarda mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğin pek çok şeye tanık olacağını düşünüyorum."

"İçimden bir ses haklı olduğunuzu söylüyor." Tereddüt etti. "Kurtarılmamı size borçlu olduğum söylendi."

Başımla Gölge liderini işaret ettim. "Solange büyük bir rol oynadı. Agatha da öyle."

Usta Kâtip'ten bahsedilince Allegra'nın dudaklarında hafif, içten bir gülümseme belirdi. "Her şeye rağmen sizi bulmuş. Bulacağını biliyordum."

"O kurnaz ben onu keşfetmeden önce yarığa kadar gelmeyi başarmış," diye mırıldandı Solange.

"Peki kaç kez ölümünün yakın olduğundan bahsetti?" diye sordu Allegra.

Güldüm. "En az beş kez. Günde," diye ekledim bir an sonra.

Allegra kıkırdadı. "Duvarın ardındaki büyük Nymph şehrinizle ilgili haberler onu büyülemişti. İzin verilirse, günlerini orada sonlandırmaktan mutluluk duyacaktır."

"Kütüphanede diğer kâtiplerle birlikte kitapları karıştırıyor." Ve kızgın bir lejyon savaşçısıyla.

"Onlarla birlikte gömülmek isterse şaşırmayın." Duraksadı. "Peki ya Gesine?"

Göğsüme bir acı saplandı. "Biz ölümlüleri serbest bırakırken Cirilea'da öldürüldü."

Kaşlarını çattı. "Kaderler ruhunu huzura kavuştursun o zaman."

Kaderlerin canı cehenneme, demek istedim. Bu felaketin sebebi onlardı. Odanın içine doğru bir adım daha attım. "O kütüphane Malachi'dan nasıl kurtulacağımızın cevabını içerdiğine inandığımız kitaplarla dolu. Kâtipler olası bir ipucu arıyor."

"Solange bana Islor'un tahtını ele geçirdiğini söyledi. Aoife'nın da bir yerlerde olduğunu ama nerede olduğunu ya da ne planladığını bilmediğinizi." Endişeyle alnını çattı. "Peki ya Malachi'ın faaliyetleri?"

Omuz silktim. "Pek bir şey yok ama bu durumun uzun süreceğinden şüpheliyim."

"Yarıktaki orduları ele geçirmek için henüz bir hamle yapmadı," diye ekledi Zander, "ama yanında bir anahtar büyücü var."

Allegra'nın gözleri çakmak çakmak oldu. "İkinci bir anahtar büyücü mü var?"

"Sanki bir tanesi yetmiyormuş gibi," diye cevap verdim alaycı bir ifadeyle. Eğri oturup doğru konuşmamız gerekiyordu. Kendimi korumak için ne olduğumu saklayarak çok uzun aylar geçirmiştim.

Zander uyaran gözlerle bana baktı. Esprilerimi takdir etmeyi gerçekten öğrenmesi gerekiyordu. "Romeria kan lanetini sona erdirdi ve iki krallığı birleştirdi ama evet, o bir anahtar büyücü ve Mordain'in böyle bir gücü erişilmez kılmak için

ne kadar uğraştığını biliyoruz. Tüm bunlar hakkındaki görüşün nedir?" Onu yakından izliyordu. Bu bakışı iyi bilirdim. Allegra'nın bir sonraki sözlerinde söylemediklerini arayacaktı.

"Düşman olmaktansa müttefik olmayı tercih ederim." Allegra alt dudağını ısırdı. "Bu kaçınılmazdı, değil mi? Kâhinler Nymph'lerin büyücüler çağında geri döneceğini öngörmüştü. Majesteleri tarafından değilse bile, bir başkası tarafından. Kehanet her zaman bir yolunu bulur."

Bir deja vu yaşadım. Gesine aynı sözleri birden fazla kez söylemişti.

"Kaderler bizim gibi zamana bağlı değildir. Buraya hükmetmek istemesinin nedeni her ne olursa olsun, Malachi denemekten vazgeçmeyecekti. Agatha ve kâtiplere davalarında bu yüzden yardım ettim. Neilina'nın Ianca'ya yaptırdığı şey pervasızcaydı ama kader bu düzlemde yürümek istediği anda çarklar dönmeye başlamıştı. Mordain'in duruşuna rağmen kâhinlerin öngörülerini reddetmek ya da görmezden gelmek kimseye yardımcı olmazdı."

"O çarklar düşündüğümüzden çok daha uzun süredir hareket halindeymiş." Neilina'nın günlüğünü havaya kaldırdım ve geceyi neyi okuyarak geçirdiğimi anlattım.

İkinciler aynı anda küfrü bastı.

"Bir kaderi çağırmak felakete davetiye çıkarmak anlamına gelir. Aoife'nın böyle bir talebi nasıl kabul ettiğini kim bilebilir!" Solange öfkeyle tükürdü.

"Yakında öğreneceğiz. Önce Mordain ile işler yoluna girmeli. Ybaris ve Islor tam desteğinize sahip mi?" diye üsteledi Zander.

Allegra ağzını açtı ama duraksadı. "Ya hayır dersem? Ne yapardınız?" Sessizliğe boyun eğmeden önce birkaç saniye boyunca meydan okurcasına ona baktı. "Loncanın İkincisi

olarak, evet, kaderin diyarlarımıza verebileceği zarara direnen her türlü davayı destekliyorum, ancak Mordain adına konuşamam. Mordain'in duruşunu sadece başkan belirler." Solange'a baktı.

"Tabii Solange, Mordain'in yeni başkanı olsaydı." Elimi cebime attım ve mütevazı yüzüğü çıkarıp ona uzattım. "Seni başkan tayin ediyorum, Allegra. Kâtiplere ve kehanete yardım ettin. Şimdi Mordain'e liderlik etmene ihtiyacımız var."

Kıpırdamadan yüzüğe baktı.

"Politikaya önem verdiğimi varsayman çok komikti," dedi Solange, düz bir sesle. "Teklifi reddettim."

"Seni tavsiye eden Solange idi," diye ekledim.

İkinci kaşlarını daha da yukarı kaldırdı. "Bu... beklenmedik bir şey."

*

"Onurlandırmak için çok fazla zaman harcamayın," dedi Solange. "Ve karar vermek için daha da az zaman harcayın çünkü yapacak çok işimiz var."

Allegra bana doğru bir adım attı ama sonra durdu.

"Eee?" Yüzüğü biraz daha yukarı kaldırdım.

Birkaç saniye geçtikten sonra Allegra, "Reddetmek zorundayım, Majesteleri," dedi.

Moralim bozuldu ve kolum yanıma düştü. "Neden?"

Keskin yeşil gözleriyle bana baktı. "Çünkü bu, sizin üstlenmeniz gereken bir görev."

Daha hayır demeden başımı sallamaya başladım. "İstemiyorum."

"*Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman barış için umut olabilirdi.*" Sesi her kelimede daha da güçlendi. "Siz bu kişisiniz, siz bu umutsunuz."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bu durumdan kaçma dürtüsü beni boğuyordu. Dönüp Zander'a ters ters baktım. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

"Sanki bir Islor kralı iki lonca üyesini etkileyebilirmiş gibi." Kıkırdadı. "Benim nerede durduğumu biliyorsun."

Mordain'i benim yönetmemi istiyordu.

Allegra, "Solange bana Mordain'i bir hizmetkârdan ziyade Ybaris'in müttefiki olarak gördüğünüzden bahsetti," dedi. "Sadece bununla bile büyücülerin gönlünü kazanabilirsiniz."

"Evet, ama..."

"Minerva'nın Yüzüğü'nü alın ve Malachi'a karşı tüm gücümüzü kullanın. Bunu yapmalısınız. Siz bu düzlemdeki tüm halkların kraliçesisiniz; ölümlülerin, büyücülerin ve elflerin."

Bocaladım. Yanımda, Zander'ın içi içine sığmıyordu, heyecanı neredeyse elle tutulur düzeydeydi. "Mordain hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Jarek, "Ulysede ya da Ybaris hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık vererek yan gözle ters ters ona bakmama neden oldu.

Allegra, "Mordain'in temsilcisi rolünü sizin için ben üstleneceğim," diye teklifte bulundu. "Loncanın halkın çıkarları doğrultusunda hareket etmesini sağlayacağım. Solange da en çok ihtiyaç duyduğunuz yerde büyücülere liderlik edecek." Kaşlarını kaldırarak karşısındakine "Öyle değil mi?" der gibi baktı.

Solange öne çıktı ve birlikte diz çöktüler. "Mordain'i siz yöneteceksiniz, Başkan."

Hafif altın halka aniden ağırlaştı ve elim titremeye başladı. Zaten iki tacım vardı. Bu mütevazı yüzük aslında bir üçüncüsüydü.

"Onların gücüne ihtiyacımız var, Romeria," diye fısıldadı Zander. "İstemiyor olabilirsin ama almalısın. En azından şimdilik."

Jarek ile göz göze geldiğimde başını eğdi. O da aynı fikirdeydi.

Kalbim bu kadar hızlı atarken kanımın her an kulaklarımdan fışkırabileceğini düşündüm. "Pekâlâ. İsterseniz bana başkan diyebilirsiniz ama bu yüzüğü takmayacağım. Onu sizin için güvende tutacağım ve bu iş bittiğinde Mordain'in loncası kimin liderlik edeceğine karar verecek. Bunu kabul etmemin tek yolu bu."

İkinciler birbirine baktı.

"O zaman anlaştık."

Zander'ın yavaşça iç çektiğini duydum.

Ayağa kalktılar. Solange'ın elinden yardım alan Allegra çok daha yavaş kalktı.

Baygınlık geçirmek üzereydim. "Allegra'nın reddedeceğini biliyor muydun?" diye sordum suçlayıcı bir ses tonuyla.

Solange'ın ağzının kenarı seğirdi.

"Öyle yapacağını umuyordum ve senin böyle bir şey talep etmeyeceğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmiştin," dedi Zander.

Yüzüğü cebime soktum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bir mektup daha yazacağız."

İnledim.

Bir kolunu belime dolayıp beni kapıya doğru götürdü. "Bu arada, kim bu Cengiz Han?"

★

Kraliyet kasasındaki bir sandıktan bir şey çıkarırken Jarek'in dudaklarından kısık bir ıslık döküldü.

Abarrane, Zander ve Lucretia'nın beni geçmesine izin vererek neye hayran olduğunu görmek için yanında durdum; safirlerle süslenmiş bir Osmanlı bileziğiydi. "Işıltılı şeylerin seni etkilediğini düşünmemiştim."

"Etkilemez." Başparmağını taşların üzerinde gezdirdi. "Annemin de buna benzer bir şey taktığını hatırlıyorum. Sadece özel günlerde. Onunla gömüldüğünü sanıyorum."

Daha önce ailesinden bahsettiğini hiç duymamıştım. "Lyndel'de yaşıyorlardı, değil mi? Elisaf bahsetmişti."

"Elbette. Mutfak personelinden daha çok dedikodu yapan meraklı gardiyan." Kaşlarını çattı, hoşnutsuzdu. "Evet, tüm hayatları boyunca. Babam ölene kadar orduda subaydı."

"Ybaris'e karşı yapılan son savaşta." Elisaf'a göre Jarek o zamanlar daha çocukmuş.

"Evet." Bileziği nazikçe yere bıraktı.

"İstersen sende kalabilir." Ybaris eksikliğini hissetmezdi.

"Bir bileziği ne yapayım, Romeria? Sahip olduğum her şey bedenimde."

"Eden'a ver." Ona gözü gibi bakacağından emindim.

Gözlerini bana çevirdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ah... Bilmem?" Açıkça yanlış bir şey söylemiştim.

"Hizmetkâr kızla olan müstehcen ilişkisini bitirdi," diye mırıldandı Lucretia kulağıma, aniden yanımda belirerek. "Kızın kalbi kırık."

Jarek ona, "Bunu nereden biliyorsun?" diye hırlarken ben de Jarek'e, "Ne yaptın?" diye bağırdım.

Sadece bakışlar öldürseydi, Jarek'in gözünden çıkan hançerler Lucretia'yı on kez öldürmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum nazikçe.

"Hiçbir şey olmadı. O bir ölümlü ve bensiz mutlu bir ölümlü hayatı yaşayacak." Topuklarının üzerinde dönerek Nymph kapısına doğru ilerledi.

Arkasından koştum. "Jarek!"

"...ve ben de elimde kılıcımla mutlu bir şekilde öleceğim, ister yarın ister yıllar sonra. Onun istediği hayatla ilgilenmiyorum. Kan laneti sona ermiş olduğuna göre bana ihtiyacı yok. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar, Romeria."

Teslim olmuşçasına ellerimi kaldırdım. Adımı söylemesi bana "defol git" demekten farksızdı.

Zander köpüren lejyonerime merakla baktı. "Ulysede'deki işimizi çabucak bitirelim."

Yakınlıklarımı çağırdım ve onların yuvalarındaki yılanlar gibi birbirine dolanışını hissettim.

"Majesteleri!" Metal bir yumruk kasa kapısının dışına gürültüyle vurdu. "Hâlâ orada mısınız?"

Bu Yardleyn'nin sesiydi. "Evet. Neden?"

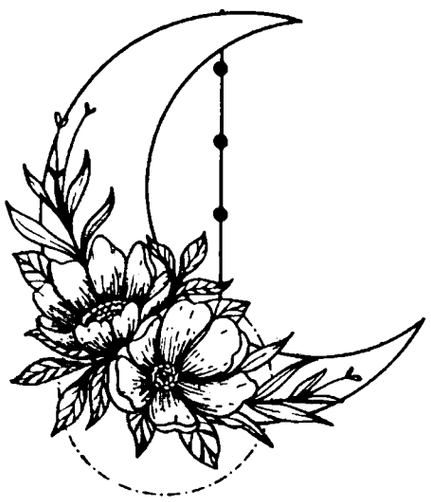
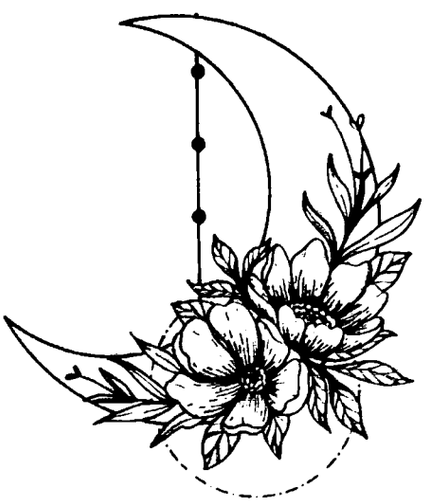
"Ejderhalar! Şu anda dışarıda üç tane var."

"Ama Caindra'yı bizimle Ulysede'de buluşması için gönderdim." Uçup gitmesini seyretmiştim.

"Geri dönmüş, yanındakilerle birlikte. Tedirgin görünüyorlar, Majesteleri."

Hepimiz birbirimize baktık.

Zander'ın yüzü asıldı. "Uçurumda bir şey olmuş olmalı."

Otuz İkinci Bölüm

Tyree

"Burası Udrel değil."

"Ve bunu biliyorsun çünkü..." Annika kaşlarını kaldırarak bir açıklama bekledi.

"Udrel doğuda ve biz batı kıyılarına yelken açtık." Parmak ucumu yanağımdaki yaraya değdirince irkildim. Kafatasımın taşa çarptığı yerdeki yarıktan daha kötü olabilirdi. En azından artık vücudumda merth kaynaklı yaralar olmadığı için çabuk iyileşecektim.

O ata ulaşabilirdim.

Kaçabilirdim.

Annika'nın bunun farkında olduğunu umuyordum.

Gözleri bizi dinleyenleri kontrol edercesine etrafı taradı ama zorlu yürüyüşe başladığımızdan beri kimse bizimle konuşmaya meraklı görünmüyordu, önce at arabasıyla, sonra bir makarayla çalışan bir düzenekle, pus aşağıdaki zemini bulanıklaştırana ve ciğerlerim havasız kalana kadar tırmanmıştık. Yine de sesini alçalttı. "O sirenlerin bizi ne kadar uzağa ya da hangi yöne taşıdığı hakkında

hiçbir fikrimiz yok. Hem daha önce hiç Udrel'den biriyle tanıştın mı? Çünkü ben tanışmadım. Bir haritasını bile görmedim. Sonsuz Deniz gerçekten nerede başlayıp nerede bitiyor?"

"Haklısın."

Sanki kimsenin göremediği yerde kendisi bir sebep görmüş gibi, o muzaffer edasıyla çenesini kaldırdı. Onu boğazlamak istemediğimde bunu oldukça sevimli buluyordum.

Sorularım vardı. "Kapıda o mahkûmları öldürdüklerinde ne oldu?" Ya da daha önemlisi, ne olmamıştı? Islor ölümsüzler hakkında -ve özellikle de limanda her gün bir denizci gibi kana kana beslenmesiyle tanınan Annika hakkında bildiklerime göre- serbestçe akan o kadar kanın dişlerini ortaya çıkarmış olması gerekirdi. Öyle olsaydı, onu öldürürler miydi?

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi ama gözlerindeki parıltı yalanını ele veriyordu.

Kocaman gülümseyerek içini gördüğümü anlamasını istedim. Yakında gerçeği öğrenecektim.

"Bu tapınak on binlerce yıldır ayakta. Belki daha da fazla," diye duyurdu rehberimiz elini savurarak. "Pus dağıldığında ve güneş parladığında, tapınağın sütunlardan oluşan tepesi çok uzaklardan görülebilir. Udrelliler için bir umut ışığı görevi görür."

İnsanların Argon'un mücevherli kuleleri hakkında da benzer şeyler söylediğini duymuştum. Kimin dinlediğinin farkında olmadan şehrimiz ve yöneticileri hakkında pek çok uygunsuz şey söylediklerini de duymuştum. "Hangi şehirdeyiz?"

"Orathas, Udrel'in başkenti."

Durup nereden geldiğimizi ve kıyıya nasıl vurduğumuzu sormasını bekledim. İkisini de sormadı. "Bizim dilimizi konuşuyorsun. Nasıl?"

"Kadim dili kastediyorsun. Evet, tapınakta yaşayan herkes bir dereceye kadar bu dili konuşur. Her geçen nesilde daha da azalsa da krallığın içinde hâlâ bu dili kullanan yerler var."

"Peki bizim bulunduğumuz yer Udrel'in hangi tarafı? Doğu mu, batı mı?"

Rehberimiz sanki sorularımın nereye varacağını sezmiş gibi gülümsedi. "Bulunduğunuz köye dayanarak güney olduğunu düşünüyorum."

Bu yönümü anlamama pek yardımcı olmamıştı. Ayrıca bulunmak mı? Homurdandım. "Hapsedildiğimiz demek istiyorsun."

"Herhangi bir sert davranış için özür dilerim. Dış köylerdeki insanlar tekinsiz olabiliyor."

Tekinsiz onları tarif edebilecek kelimelerden biriydi. "Cesetleri yakıyorlardı. Yığınlar halinde. Neden?"

"Bu son Azokur beraberinde pek çok kargaşa getirdi. İnsanlar artık toparlanmak zorunda."

Şaşkınlığını gizlemeyen Annika'yla birbirimize baktık.

"Azokur," diye tekrarladı. "Nedir o?"

"Işık ve gölgenin savaştığı ve gölgenin kazandığı zaman." Yüz ifadelerimiz onu güldürdü. Çökmüş yüzü bu açıdan özellikle çukur görünüyordu. "Sanırım farklı gerçeklerin olduğu bir ülkeden geliyorsunuz ama merak etmeyin, zamanı gelince her şey açıklanacak."

"Nereden geldiğimizi ve buraya nasıl geldiğimizi merak etmiyor musunuz?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Büyük suların ötesinden geldiniz ve deniz tayfları tarafından getirildiniz, değil mi? Tam olarak nereden geldiğinizin bir önemi yok. Artık buradasınız ve yakında Kral Hadkiel'in huzuruna çıkma onuruna erişeceksiniz." Hoşnutsuzca burnunu çekti. "Ama bu şekilde değil."

★

"İyi... mi?" diye sordu hizmetkâr, gözleri benden başka her yere bakarak.

Bitişik odada banyomu bitirdiğimde yatağımın üzerinde düzgünce katlanmış olarak bulduğum deri yelek ve ince kumaştan yapılmış bir tunik ve pantolonun üzerinde elimi gezdirdim. "Evet. Teşekkür ederim." Getirdiği yumuşak botların içinde ayak parmaklarımı oynattım. Sanki benim için özel olarak yapılmışlardı ve ölü denizcininkilerden çok daha iyiydiler. "Tek ihtiyacım olan birkaç kılıç ve hançer, işte o zaman kendim gibi hissedeceğim."

Gözlerini bir an için benimkilere çevirdi ve sonra tekrar kaçırdı. Beni anladığından emin olamıyordum.

"Bilirsin işte, silahlar." Elimle havayı savuşturdum.

Gözleri anlayışla parladı ve sonra başını salladı. "Askerler, evet. Sen, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Açık pencereye doğru yürüdüm. Burada cam bölmelerle uğraşmamışlardı, yine de aldırdığımı söyleyemezdim. Ormanın yapışkanlığıyla kıyaslandığında serinlik hoşuma gidiyordu. Yoğun sis dağılmamıştı ve kol mesafemin ötesindeki her türlü görüntüyü gizliyordu. Yine de ne kadar uzun yolculuk ettiğimize bakılırsa, yükseklerde olduğumuzu tahmin ettim. Yakınlığım taş cepheye tırmanan yosunlardan başka bir şey hissetmiyordu. "Adın ne senin?"

"Ilyth?" Sanki bir soruymuş gibi söylemişti.

"Ilyth," diye tekrarladım. "Güzel bir isim."

Yanaklarının kızarması bana bu kadarını anladığını söyledi. Belki de gülümsemem yüzündendi. Argon'un kadın hizmetkârlarına karşı kullandığım gülümsemem. Başıma bir sürü tatlı bela açmıştı.

"Ilyth, Annika'yı nereye götürdüklerini biliyor musun?" Ne olduğunu anlayamadan muhafızlar beni bu mütevazı odaya itip

kapıyı kilitlemişti. Şimdi diğer tarafta bekliyorlardı. Ilyth geldiğinde gördüğüm kadarıyla beş kişiydiler.

Boş bakışlarla başını salladı.

"Birlikte geldiğim kadın." Annika'nın uzun buklelerini taklit etmek için ellerimi başımdan aşağıya doğru indirip parmaklarımı döndürdüm.

Ilyth'in ağzı bir O şekli aldı ve duvarı işaret etti.

"Orada mı? Bir oda ötede mi?"

Başıyla onayladı.

Penceremden dışarı eğildim. Bir sonraki pencere biraz uzaktaydı ama muhtemelen pencere pervazını kaldıraç olarak kullanarak o atlayışı yapabilirdim. Gerçi ıskaladığım takdirde...

Biri Annika'yla zorla ilişkiye girmeye çalışsaydı, çığlıklarını duyardım, o yüzden ona iyi davranıyor olmalıydılar. Beklenmedik bir rahatlama hissettim. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, belki onu bu karmaşanın içine sokan kişi ben olduğum için, kendimi Islor prensesinin iyiliğinden sorumlu hissediyordum.

Korkusuzmuş gibi davransa da hiç de öyle olmadığını biliyordum. Bizi diri diri yakacaklarına kendini inandırdığı zamanki dehşeti hâlâ kulaklarımdaydı. Bu sesin kafamda tekrarlanması benim için bir lütuf olmuştu çünkü tepesinde dikilmiş, ona pis pis bakan askerler varken uyuyakalmak istemediğimden, uyanık kalmama yardımcı olmuştu. Ona benzeyen bir tutsağa karşı koymak bu 'tekinsiz' insanlardan bazıları için zor olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, onun sıcak bedenini benimkine yaslanmış hissetmek en kötü deneyimim olmaktan çok uzaktı. Aslında hoştu. Elbette bunu kimseye itiraf etmeyecektim.

"Lütfen." Ilyth bir sandalyeyi işaret etti. Elinde küçük bir kavanoz tutuyordu.

Merak edip oturdum.

Kapağını açıp bir parmak merhem alıp nazikçe yaralı yanağıma sürdü. "Yardımcı olacak."

Yeri kokusunu içime çektim. Şifacılara erişimi olmayanlar arasında, küçük sıyrık ve kesiklerin iyileşmesine yardımcı olmak için kullanılan gözde bir bitkiydi. Askerlerin çoğu yanlarında bir kavanoz taşırdı. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kaçırmadan önce kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı.

"Bana Azokur'u anlatabilir misin? Nedir o? Ne anlama geliyor?"

"Ah... Gökyüzünde." Pencereden dışarıyı işaret etti. "Gece iki..." Bir sonraki kelimeyi arıyordu.

Kelimeyi onun için buldum. "Ay." Tabii ya. Bizim diyarımızda Hudem henüz geçmişti; burada da olması gayet mantıklıydı, sadece Hudem için başka bir isimleri vardı. "Peki burada, Azokur'da ne olur?"

Duraksadı, kelimelerle mi boğuşuyordu yoksa ne kadarını anlatması gerektiğini mi düşünüyordu, anlayamadım. "Değişim."

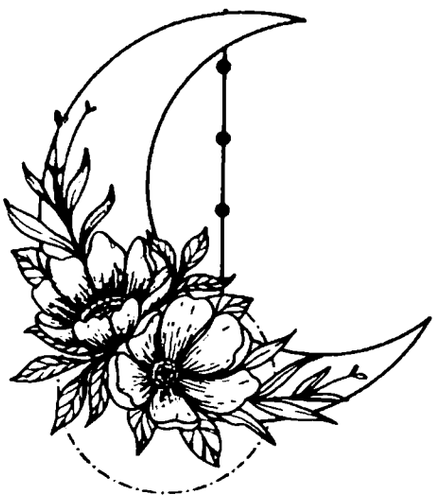
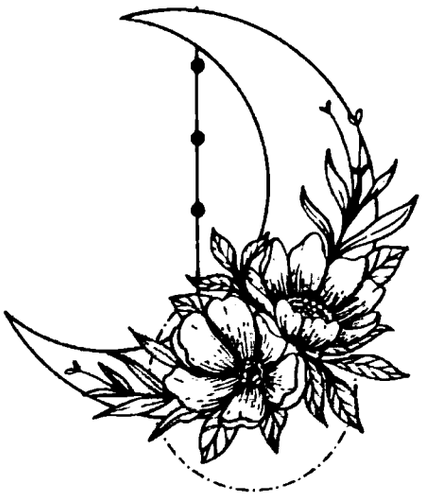
"Değişim. Kim değişir? Nasıl?"

Odamın kapısı hızla açıldı ve iki kraliyet muhafızı içeri girdi. "Hemen gel!" diye bağırdı soldaki.

"Yoksa ne olur?" Ayağa kalktım ve meydan okurcasına ellerimi kaldırdım. İkisi de daha önce kapıdaydı. Neler yapabileceğimi görmüşlerdi.

Nazik bir el pazılarımın üzerine indi. "Lütfen." Ilyth kapıya doğru başını salladı. "Sorun yok."

Kapıdan çıkmamı sağlayan onun yumuşak sesi değildi. Koridordaki rahatsız edici sesti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Annika

"Beni nereye götürdüğünüzü bilmek istiyorum. Ve beni iteklemeyi bırak. Kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Korktuğumu belli etmemek için elimden geleni yaparak kolumu muhafızın elinden kurtardım. Tabii ki kim olduğumu bilmiyordu. Hiçbiri bilmiyordu ve pek de umursuyor gibi görünmüyorlardı.

"Banyo yapmanın şişmiş egonu da yıkamadığını görmek sevindirici."

Döndüğümde Tyree'nin kapıda durduğunu gördüm ve derin bir oh çekmeme engel olamadım. Yan odada olduğunu biliyordum ama onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Mantıksız olduğunu bilmeme rağmen o yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum.

"Güzel temizlenmişsin." Bakışları ben banyodan çıktıktan sonra hizmetkârların sunduğu, yapay elmaslarla bezenmiş ve katmanlar halinde yerlere kadar inen kırmızı ve altın rengi gösterişli elbisenin üzerinde dolaştı.

"Ve sen de temizsin." İçimden temizden de fazlası olduğunu teslim ettim. Ona basit ama düzgün kıyafetler giydirmişlerdi. Siyah saçları dalga dalga geriye doğru taranmış, kristal mavisi gözlerini ön plana çıkarmıştı. Ona kılıç konusunda güvenmediklerini düşündüm çünkü bulmam gerekenden daha çekici bulduğum biçimli çenesi sıyrıklarla kaplıydı.

Sanki içimden geçenleri okuyabiliyormuş gibi sırıttı ve avuçlarım yüzündeki o ifadeyi tokatlama isteğiyle kaşındı.

Tyree'nin odasından narin ve güzel bir hizmetkâr çıktı.

"Umarım daha sonra dönersin, Ilyth? Eminim ilgilenmen gereken ihtiyaçlarım olacaktır." Göz kırptı.

"Ben... Evet." Yanımızdan geçerken yanakları kıpkırmızı kesilerek reverans yaptı.

"Bu taraftan." Muhafızlar ters yönü işaret ederek Tyree'yi omzundan hafifçe itti.

"Gerçekten mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra aklından geçen bu mu?" diye tısladım.

"Genelde aklımda olan budur. Her iki kardeşin tarafından haftalarca esir tutulduğumu düşünürsek buna hakkım olduğunu söyleyebilirim."

Homurdandım. Hizmetkârlarım benimle tek kelime bile konuşmamışken o, kızın adını ve her şeyini öğrenmişti.

"Sorun nedir?" Tyree yanıma geldi. "Kıskandın mı?"

"Ah evet. Hem de çok." Gözlerimi devirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, büyüleyici görünüyorsun." Bir elini belime dolayıp eğildi.

Dolgun dudakları yumuşak bir öpücükle kulak mememe değince, kaskatı kesildim.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," diye fısıldadı hızla, sonra geri çekildi. Öpücük açıkça bu mesajı iletmek için bir kılıftı

ama yine de eli belimde duruyor ve bu gerçek beni ne kadar rahatsız etse de sıcaklığı bana rahatlık veriyordu.

"Neden? Onlara bizi idam etmeleri için bir sebep vermek için mi?" diye karşılık verdim, muhafızların beni duymasını ve anlamasını umursamadan.

Tyree yanıt olarak sadece kıkırdadı ve belimi sıktı. Şimdi nasıl bir oyun oynuyordu?

Muhafızlar bizi yaldızlı koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir ağ boyunca yürütürken onu itme dürtüsüne karşı koydum. Hava isli limon servisi kokusuyla doluydu.

Sonunda büyük bir salona ulaştık. Tyree ile başımızı kaldırıp tavanı oluşturan ve hem ölümlü hem de kanatlı daha önce hiç görmediğim her türden yaratığın estetik, gelişigüzel bir karışımı olan olağanüstü duvar resmine baktık.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" diye mırıldandı Tyree huşu içinde.

Başımı hayır dercesine salladım, dikkatimi nereye vereceğimden emin değildim.

"Bunun bizim tarihimiz ve geleceğimiz olduğunu söylerler," diye seslendi derin, melodik bir ses ve dikkatimizi sağ tarafa, siyah ve kırmızı şık giysiler içindeki bir adama çekti. "Yapımının bizim zamanımızdan önce olması dışında kökenini bilmiyoruz ama hiçbir çabamız olmaksızın bozulmadan duruyor. Gerçekten hayran olunası bir manzara." Adam hayranlık dolu bakışlarını tavandan bana çevirdi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yumurta kabuğu mavisi gözlerini gösterdi. "Sen de öylesin, *kal'ana*."

Bu kelimeyi tekrarlayıp duruyorlardı.

Tyree elini belimden hiç çekmemişti, artık daha da sıkıyordu. "Kimsin sen ve neden ona böyle hitap ediyorsun?" Sesinde tıpkı

kapının dışındaki askerlere saldırmadan hemen önce kullandığına benzer tehlikeli bir ton vardı.

"Ben Kral Hadkiel'im ve ona böyle hitap ediyorum çünkü o, *kal'ana*." Adam mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Aslında düzgün kare çenesinden dolgun dudaklarına, yakışıklı yüzünü çevreleyen gümüş grisi saçlarına kadar her şeyi mükemmeldi. Odada hiç muhafız olmamasına ve kendisinin de görünürde tek bir silahı olmamasına rağmen, geniş omuzları gevşemiş bir halde kendinden emin duruyordu. *"Yeni kal'ana Azokur ile birlikte gelecek ve insanlar merhamete boğulacak,"* diye alıntı yaptı.

Tyree'nin çenesi gerildi. "Kime göre?"

"Gece gökyüzünün ışıkları bunu önceden haber verdi," diye cevap verdi aynı sert aksanla yüklü bir kadın sesi, kırmızı pelerinli bir figür içeri girmeden bir an önce. Arkasından bir kaz sürüsü gibi hareket eden sekiz kişi daha geliyordu. Derileri altın rengi boyayla parlıyordu.

"Bu Yidara, benim en yetenekli afsuncum," diye tanıttı Kral Hadkiel onlar yaklaşırken.

Yidara eğildi. "Onur duydum, *kal'ana*." Başını kaldırdı. Önce alnına kazınmış tuhaf, parlayan yazıya, sonra da beni derinliklerine çeken ruhsuz siyah gözlere baktım, ta ki batıyormuşum gibi hissedene kadar.

Tyree bir adım öne çıkıp ondan başka biri olsa korumacı diyebileceğim bir hareketle aramıza girdi. Bu, içinde bulunduğum anlık sersemliği bozarak kendimi soğuk ve çıplak hissetmeme neden oldu.

"Bu terime aşina değilim. Bir afsuncu ne iş yapar?" diye sorarak konuşmayı yönlendirdi.

Yidara'nın dudakları sanki onun bariz güvensizliğini eğlenceli buluyormuş gibi hafifçe kıvrıldı. "Işıkta ve gölgede pek çok şey. Yol gösteririz, eğitiriz. Değerlendiririz." Parmak uçları garip altın metal pençelerle kaplı bir elini ona doğru kaldırdı.

Tyree afsuncu ona dokunamadan bileğini yakaladı, gerginlikten ön kolundaki damar şişmişti. "Gösteri istemedim," diye hırladı onu iterek, sonra bana doğru geri adım atıp beni daha da uzaklaştırdı.

"Eşin koruyucu," diye mırıldandı.

"O benim eşim değil," diye geveleyince Tyree'nin uyaran bakışlarını üzerime çektim.

"Değil mi?" Tüysüz kaşlarını kaldırıp krala şöyle bir baktı. "O zaman senin koruyucun. Bu iyi bir şey."

Keşke geçmişimizi bilseydi.

"*Kal'ana*'mıza zarar gelmeyecek, seni temin ederim." Kral Hadkiel gözlerini benden hiç ayırmamıştı. "O denizden ve yıldızlardan gelen bir armağan ve Udrel halkı için en yüce amaca hizmet ediyor. Bu yüzden onurlandırılmalı ve hürmet duyulmalı." Tereddüt etti. "Ve eğer isterse, onların kraliçesi olacak."

Kral bir dizinin üzerine çöküp başını eğdiğinde ve sözleri anlam kazandığında keskin bir nefes aldım.

Kızıl afsuncu grubu ona uydu ve kapıdaki metal şangırtısı muhafızların da aynı şeyi yaptığını gösterdi. Kısa süre sonra büyük salonda ayakta duran yalnızca Tyree ve ben kalmıştık.

Daha önce kimsenin önünde diz çöken bir kral görmemiştim. Peki bu bir teklif miydi?

Gözlerinin ve alnının etrafındaki belirgin çizgilere rağmen çocuksu bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Özür dilerim. Sizinle tanıştığım için o kadar heyecanlıydım ki görgü kurallarını unuttum. Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Cevap olarak midem guruldadı.

"Bu ayrıcalığa sahip olabilir miyim?" Avucunu kaldırarak elini uzattı. Kendimi ona doğru çekilirken buldum, sözleri son günlerde katlandığım onca şeyden sonra rahatlatıcı bir merhem gibi gelmişti. Nihayet biri bana hak ettiğim saygıyı gösteriyordu.

"En son yemek yediğimizden bu yana *epey* zaman geçti." Tyree'nin elinden kurtulup parmaklarımı kralınkilere geçirdim.

★

Yemek salonuna samimi bir sohbet uğultusu hâkimdi. Aslında salon, bu oda ve odanın çoğunu dolduran uzun, oval masa için uygun bir terim sayılmazdı. Bizimle birlikte yirmi yabancı masanın etrafında oturuyor -kesinlikle Cirilea'daki gece eğlencesine benzemiyordu- çocukların ve torunların neşeli hikâyelerini ve hizmetkârların günlük işler sırasında kıkırdayarak anlattığı en son hane dedikodularını paylaşıyorlardı. Her şey çok tuhaf ve tanıdıktı, sadece benim alışık olduğum gibi değildi.

Yanımda, çoğunlukla sessizliğini koruyan Kral Hadkiel dinliyor ve sık sık bana bakarak gülümsüyordu.

Kendimi sohbet etmek isterken buldum. "Demek bunlar danışmanlarınız?" Kemikten bir parça et kopardım. Masa soslara bulanmış çeşitli kızartma tabakları, kök sebzeler, ekmekler ve sonu gelmeyen şarap sürahileriyle doluydu. O kadar açtım ki görgü kurallarını hatırlamakta güçlük çekiyordum.

"Çoğu zaman." Kral Hadkiel bir peçeteyle dudaklarındaki kırıntıları temizledi. "Ayrıca gelişinizi duyan ve sizi bizzat görmek için şehre koşan birkaç özel misafir."

"Aileniz yok mu?" Yemeğine neredeyse hiç dokunmamış olan Tyree masanın karşısından bizi dikkatle izliyor ve gözlerini sık sık kraliyet muhafızlarından bekleneceği üzere odanın etrafında

nöbet tutan büyücülere çeviriyordu. Güvensizliği her halinden anlaşılıyordu.

"Çocuklarımı ve karımı uzun zaman önce kaybettim. Ne yazık ki yalnızım." Mavi gözlerini bana dikti. "Yine de yakında bu durumun değişeceğini umuyorum."

Cesur ve kendine güvenen bir ölümlüydü, hakkını vermeliydim. Ne de olsa o bir kraldı. Öte yandan, annemin beni sözlediği Skatranalı çocuk kral da aynı özgüvenle davranır mıydı?

Tyree dudak büktü. "Adını bile bilmiyorsun."

Bu soytarıyı terslememek için derin ve sakinleştirici bir nefes aldım. Sanki bizi besleyen, giydiren ve nezaketten başka bir şey göstermeyen krala hakaret etmeye çalışıyordu. Üstelik bunu kraliyet muhafızlarından dördünü öldürdükten sonra yapıyordu! "Ben Annika."

"Annika," diye tekrarladı Kral Hadkiel, derin sesinde adım çok güzel gelmişti.

"Kim olduğumuz ya da nereden geldiğimiz hakkında hiçbir fikriniz yok ama yine de onun kurtarıcınız olduğundan eminsiniz. Neden?" diye meydan okudu Tyree.

"Çünkü onun için denizlere ve yıldızlara yalvardık çünkü o Azokur'un peşinden geldi." Kralın ses tonunda da artık bir sertlik vardı. "Ve çünkü halkım çok uzun zamandır kraliçesiz. Umuda ihtiyaçları var."

Tyree yılmadı. "Ve görünüşe göre merhamete. Neden buna ihtiyaçları var?"

"Çünkü gölgeler içinde yaşıyorlar." Kral Hadkiel, Tyree'nin sert bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verirken kaslı kolları gerildi.

Korkuyla anne babalarının bacaklarına yapışan çiftçi çocuklarını ve kapının dışındaki köylüleri, yüzlerindeki kederli ifadeyi anımsadım. Bu yoksulluk muydu yoksa daha fazlası mı?

"Bir zamanlar uzak diyarlardan gelen kâşifleri taşıyan bir gemi kıyılarımıza yanaşmıştı." Yidara öne çıkarak artan gerilimi kesti. Herkes büyücünün sözlerini dinlemek için sessizliğe gömüldü. "Bize ulaşmak için büyük bir mesafe katetmişlerdi ve gemilerinin gövdeleri hükümdarlarından gelen güzel hediyelerle doluydu. Ticaret için yol açmak istediler. Misafir olarak kaldılar ve diyarımız, halkımız, geleneklerimiz ve gölge ile ışığın yolu hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiler. Biz de onlar hakkında çok şey öğrendik; onların topraklarındaki çeşitli diyarlar ve bu diyarlarda yaşayan halklar hakkında. Bu korkunç kan laneti, onların deyimiyle, tanrılarının bir cezasıydı."

Tyree'nin gözleri yüzümde delikler açıyordu. Beni ele verir miydi?

Elf ırkı hakkında her şeyi bilmiyor olmalıydılar, yoksa sözde vejetaryen olan benim neden acı içinde kıvranmadan bir yabandomuzunun yarısını yiyebildiğimi sorguluyor olurlardı.

"Sonunda, bir gün geri döneceklerine dair söz vererek evlerine yelken açtılar." Masanın etrafında dolaştı. "Bu uzak diyardan başka bir geminin gelmesi yüzyıllar sürdü, yine değerli eşyalarla doluydu ama aynı zamanda bir afsuncu için yalvaran bir mektup da vardı. Uzak diyar bizim ışık ve gölge yolumuzu benimsemişti. Hükümdar topraklarını ele geçiren gölgeyle yüzleşebilmek ve onları ışığa kavuşturmak için yanında bir afsuncu olmasını istiyordu. Bir kız kardeşimiz yaklaşık yirmi yıl önce denizcilerle birlikte ayrıldı." Yürüyüşünü Tyree'nin arkasında sonlandırdı. "Gördüğünüz gibi, nereden geldiğinizi biliyoruz, *Kal'ana*'nın koruyucusu ama şimdi yıldızların ve denizin bir armağanı olarak buradasınız."

"Sadece yirmi yıl." Tyree kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki bu hükümdarın adı neydi?"

"Kral Cheral."

Tyree'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Soruyu sorarkenki kendini beğenmiş ifadesine bakılırsa bir cevap beklemiyordu. "Kier'in senin afsuncularından birine sahip olduğunu mu söylüyorsun?"

"Gemileri yolculuktan sağ çıktıysa, evet. Bir habercinin seyahat edemeyeceği kadar uzak."

Bu onu duraklatmış gibi göründü. "Ve burada, Udrel'de hiç büyücü yok."

"Binlerce yıldır yok. Bu bir lütuf. Dokundukları her şeye beladan başka bir şey getirmezler."

"Bu konuda sana katılmamak elde değil." Düşünceleri başka yerde olan Tyree masanın yüzeyine hafifçe vurdu.

"Heyecanlı ama yorucu bir gün geçirdiğimizi söylerken herkes adına konuştuğuma eminim. Yarın bunun on katı olacak çünkü *kal'ana*'yı Udrel halkına takdim edeceğimiz büyük kutlamamıza başlıyoruz. Bu mucizeye tanık olmak için çok uzaklardan gelecekler. Tapınağımızın sütunları sisin içinden bile parlayacak." Kral Hadkiel ayağa kalktı ve herkes bir çırpıda ayaklandı.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp yaban mersinlerini didikleyen Tyree hariç herkes.

Kralın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Konaklamanızın önceki gecelerden çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Yemeğinizi bitirdiğinizde kraliyet muhafızlarım size eşlik edecek." Elimi tutup dudaklarına götürdü. "İyi geceler, *Kal'ana*. İyi uykular. Yarın birçok kişiye umut getireceksin."

Kral Hadkiel afsuncuları hemen arkasında yemek salonundan çıktı. Muhafızlar içeri girdi.

"Kal'ana." Tüylü lider eliyle başka bir kapıyı gösterdi. Sanırım odama dönme vaktim gelmişti. Zaten yemeğimi bitirmiştim ve çok yorgundum.

Tyree, "Çok geç saate kadar ayakta kalma, ey kutsanmış kişi," diye alay etti.

Yanından geçerken bir dilim sulu rosto koparıp et suyunu çekmesini ve onu hasta etmesini umarak tabağındaki patateslerin üzerine attım. "Afiyet olsun." Başım dik, yürüyüp gittim.

★

Hizmetkâr afsuncuların giydiğine çok benzeyen bembeyaz bir cüppeyi tuvalet aynasının yanındaki kancaya asıp odadan çıktı.

"İyi geceler," diye mırıldandım.

Cevap olarak diğer taraftaki sürgünün sesi duyuldu.

Kaşlarımı çatarak dikkatimi aynaya verdim. Kraliyet odasını tercih ederdim ama Kral Hadkiel masraftan kaçınmamıştı. Bu geceki elbisem kusursuzdu. Şu anda giydiğim gecelik parmak uçlarımın değdiği en yumuşak kumaştan yapılmıştı ve geniş yakası narin, ince bir dantelle süslenmişti.

Hizmetkârların tuvalet masasının üzerine bıraktığı kavanozu açarak son tecrübelerimin izlerini silmek ve yarın yöneteceğim bu insanlara "takdimimde" hazır olmak umuduyla gece kremini yanaklarıma sürdüm. Gül yapraklarının ve lavantanın kokusu çok hoştu.

Bana kraliyet bahçesinin gecelerini hatırlattı. Bunu düşünmek içimde bir özlem duygusu uyandırdı. Her zaman bildiğimden artık kesinlikle farklı olan Cirilea'yı bir daha görebileceğimden şüpheliydim.

Orada benim için bir şey kalmış mıydı?

Arkamdan hafif bir gümbürtü geldi. "Burada kendi evinde gibisin."

Tyree'nin sesiyle sıçrayıp cam kavanozu elime aldım ama tutamadım.

Tyree kavanoz yere düşüp parçalanmadan bir saniye önce onu yakalamak için atıldı. Yüzü göğsümden birkaç santim uzakta, elini çıplak omzuma koydu.

"Buraya nasıl girdin?"

"Pencereden, elbette. Sesini alçalt." Durakladı, nefesi tenimde geziniyordu. "Kral için mi hazırlanıyorsun?"

"Belki. Kıskandın mı?"

Suratını astı.

"Şimdiye kadar hizmetkârınla ilgilenirsin sanıyordum. Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum. Üstünü değiştir. Gidiyoruz." Pencereye geri dönerken yeni edindiği gri pelerini etrafında dalgalandı.

"Nereye?"

"Bu lanet yerden uzağa. Sakın bana o afsuncuların tüylerini diken diken etmediğini söyleme." Eğilip aşağıya doğru düşüşü tarttı.

Ruhsuz siyah gözleri ve sinsi sinsi dolaşmalarıyla sinir bozucu olduklarını kabul etmeliydim. "Yiyeceğimiz, giyeceğimiz ve yatağımız var. Burada güvendeyiz. Neden gidelim ki? Sonumuz yine bir ağda sallanmak olsun diye mi? Ya da belki bu sefer bizi o ateş çukuruna atarlar. Bu duvarların dışındaki dili bile konuşmuyoruz!"

"İnan bana, bu yerde bir tuhaflık var. Kehanetten bahsetmeye başladıkları anda anladım. Peki ya bu gölge ve ışık saçmalığı?" Yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Denize geri dönmenin yolunu bulacağız ve Kier'e yelken açacağız. Bu mümkün. Yidara bizzat söyledi."

"Ölümlüler için evet. Sirenlerin bizi geri getirmeyeceği ne malum?"

"Risk almaya değer. Ne olduğumuzdan bahsetmişken..." Geri geldi ve ellerini sandalyemin kollarına koyup beni çembere aldı. Delici mavi gözleriyle beni süzdü. "Orada, kapıda ne oldu? Mahkûmlarla."

İç çektim. Artık bunu ondan saklamanın bir anlamı yoktu. "Bilmiyorum."

"Annika..."

"Bilmiyorum! Gerçekten!" Muhafızların içeri dalmasını bekleyerek kapıya baktım. Sesimi alçalttım. "Hudem gecesi, yoksunluğum kayboldu."

Bocaladı. "Bu imkânsız."

"Ama doğru."

"Yani artık hayatta kalmak için kana ihtiyacın yok," dedi yavaşça, sanki bunu sindirmeye çalışır gibi.

"Öyle görünüyor. Hâlâ Ybaris kanının kokusunu alabiliyorum ama onu istemiyorum."

"Tüm Islorlu ölümsüzler mi? Yoksa sadece sen mi?"

Omuz silktim, verebileceğim tek cevap buydu.

"Buna neden olacak ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok Tyree." Sözlerimdeki gerçeği görmesini sağlamak için beni tartan gözlerinin içine baktım.

Sonunda yumuşayıp bıraktı. "Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bir çeşit komplo." Ses çıkarmadan sandalyemin önünde volta atmaya başladı. "İki elemental Argon'dan kaçtı. Romeria ve Atticus'a göre, Cirilea'ya gelmişler ve kardeşinle kız kardeşimin kaçmasına yardım etmişler. Kim bilir başka neyin peşindeydiler."

"Mordain entrikalar çeviriyordu," diye katıldım. "Wendeline ailemin ölümünde rol oynadı ama Ybaris'in planladığı şeyle hiçbir ilgisi olmadığına yemin ediyor."

"İlgisi yoktu. Aslında, o gün yaptıkları pek çok şeyi engelledi. Şu... Gesine, bodrumda yaşayan kâtipler konusunda titizliğiyle bilinir. Kehanetle yatıp kehanetle kalkarlar."

Sesindeki küçümsemeyi fark ettim. "Büyücülerin gücüne bu denli güvenen bir kraliyet ailesine göre, onlardan pek hoşlanmıyor gibisin."

"Annem onlara güvenirdi. Ben adalarında kalmalarını tercih ederdim. Kargaşa çıkarmayacaklarına güvenmezdi, bu yüzden elementalleri kulede tutardı."

"Onları bir kaderi çağırmak için kullanan kişi olduğunu düşünürsek, bu çok komik."

Yan yan bana baktı. "Tekrar söylüyorum, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Yine de onunla birlikte gittin ve kız kardeşinin zehirli kanını topraklarımın her tarafına taşıyarak sayısız masum hayatı sona erdirdin."

"Senin türün Aminadav'ın, bizi mevsimden mevsime cezalandırmaya devam eden kaderin ta kendisinin bereketiyle zengin topraklarda serpilirken Ybaris'te yüzyıllarca süren açlık yüzünden kaybedilen sayısız masum hayata karşı mı?" Sonra ekledi, "Ayrıca üvey kardeşim. Aynı babadan değiliz."

Ağzım açık kaldı. "Biliyordum. Babası kim?"

"Bunun bir önemi yok. Gitmeliyiz, Annika. Bu gece. Hemen." Gardırobumu karıştırdı. "Neden burada giyebileceğin hiçbir şey yok? Bırak makul kıyafetleri, başka bir elbise bile yok." Kapakları açıp bana içi boş dolabı gösterdi.

"Belki terzi öyle şeyler yapıyordur." Bu elbise merhum karısına ait olmalıydı. Bu düşünceyle gelen ürpertiyi bir kenara bıraktım. "Ve neye dönmek için ayrılmak? Annem ve babam öldü. Muhtemelen ikiz kardeşim de öldü." Olduğu anda hissetmeli

miydim? Ölümlü ikizler her zaman birbirlerine karşı hissettikleri bir bağdan, bir bağlılıktan bahsederdi ama ben bunu hissettiysem bile farkında değildim. "Zander hayattaysa, Romeria'yla birlikte dağlarda sürgünde. Islor isyana yenik düştü. Geri dönmek için neden koşturuyorum ki?"

"Krallığının tek vârisi sen olabilirsin."

"Hangi krallığın? Alevler içindeki bir krallığın mı? Ayrıca, son duyduğumda annen yenemeyeceğimiz bir orduyla çoktan parçalanmış Islor'a doğru ilerliyordu. Eve döndüğümde onu tahtımda otururken bulacağımı düşünüyorum. Ah, ya da sen beni ona teslim edebilirsin!" diye haykırdım, sahte bir heyecanla. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ne olmuş yani? Burada mı kalmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Kralı duydun. Beni kraliçe yapacak."

"İstediğin bu mu? Bir insan fosili."

"O kadar yaşlı değil. Sanki benim kimi istediğim hiç konuşulmuş gibi. Kardeşim beni seninle evlendirmeye çalıştı."

Başını kaldırdı. "Ah, hadi ama, çok mu kötü olurdu?"

"Beterin beteri olurdu," diye karşılık verdim ama itiraf etmeliyim ki ondan eskisi kadar nefret etmiyordum. Tyree bazı iyi niteliklere sahip olduğunu kanıtlamıştı. Üstelik bu şimdiye kadar yaptığımız ilk medeni konuşmaydı.

Arsızca elbisemin dekoltesine baktı. "Onun çocuğunu bile taşıyamazsın, Annika."

Bakışları altında kızardım. "Seninkini de taşıyamam."

"Kim bilir, bu son gelişmeyle birlikte. Belki o da değişmiştir. Denemekten gocunmam." Göz kırptı.

Aleni flörtünü görmezden geldim. Benim tanıdığım Tyree buydu ve bunun hiçbir anlamı yoktu. Amacına hizmet edecekse beni bir sonraki nefesinde öldürebilirdi. "Kral Hadkiel yirmi

yıl sonra vefat ettiğinde Udrel'in tahtı benim olacak." Göz açıp kapayıncaya kadar.

Yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Gerçekten de ciddisin."

"Evet. Gitmek için iyi bir neden düşünemiyorum."

Bunu düşünür gibi oldu. "Seni zorlamayacağım..."

"Gerçekten mi? Cirilea'daki gibi yapmayacak mısın?" diye takıldım.

Çenesi gerildi. "Başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, beni bıçakladın."

"Yani... ödeştik mi?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Seni zorlamayacağım ama kalmayacağım da."

Beklenmedik bir hayal kırıklığı beni hazırlıksız yakaladı. "Bu muhtemelen en hayırlısı. Senden berbat bir koruyucu olurdu."

Sırıttı. "Demek yolculuğumuz burada sona eriyor, Islor Prensesi Annika, yakında Udrel Kraliçesi Annika. Yoksa Kraliçe Kal'ana mı?" Tereddüt etti ve sonra eğildi, çenesindeki kıllar tenimi çizerken şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sen her zaman Annika olarak kalacaksın, başımın asil belası."

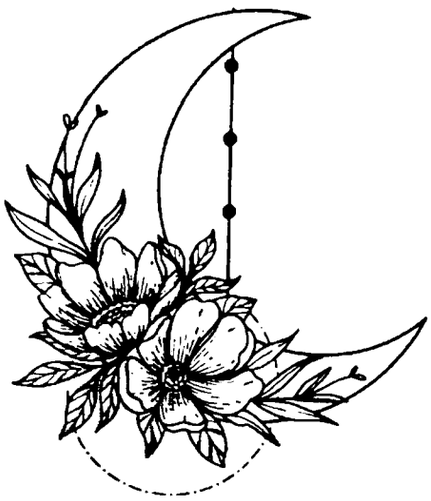
"Güle güle melez." Dudaklarının verdiği hissin tadını son bir kez daha doyasıya çıkararak kokusunu içime çektim.

"Buna ihtiyacın yok, değil mi?" At kılı fırçamı kaldırdı.

"Hayır, senin var mı?" Belki de gür buklelerinin sırrı buydu.

Fırçayı pelerininin cebine sokup pencereye yürüdü ve bacaklarını pervazdan aşağı sarkıttı. "Yeni krallığının tadını çıkar." Beni selamladı ve ortadan kayboldu.

Kaderler aşkına... Pencereye koştum. Dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu... Pencere pervazından aşağı uzandım ve parmaklarımı yosunların üzerinde gezdirdim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Zander

"Kaderler."

Büyük Lyndel şehri için için yanıyor, sayısız kara duman bulutu hâlâ yanmakta olan binalara işaret ediyordu.

İşte bu yüzden ejderhalar bizi almak için Argon'a gelmişti.

Planlar hızla değişmiş, Romeria mahzende saklaması için Minerva'nın Yüzüğü'nü ve Agatha'ya teslim etmesi için Neilina'nın günlüğünü Lucretia'ya vererek onu Nymph taşından geçirmiş, sonra da kale avlusunu dolduran üç huzursuz canavarla buluşmak için koşmuştuk. Kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz, bizi pençelerine alıp Ybaris'e doğru havalanmışlar, kanatlarından çıkan rüzgâr muhafızları devirirken çığlıkları sivilleri hızla kaçmaya zorlamıştı.

Uçurumda korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Bu? Bu çok daha kötüydü.

"Daha yakına uç!" diye bağırdım.

Valk dalışa geçti, diğer iki ejderha da yanlarından takip ederek şehrin yıkımını ve sokaklarda yatan çok sayıda cesedi -hem

muhafızların hem de sivillerin- daha net görmemizi sağladı. İki ayaklı yaratık sürüleri Lyndel'in her zaman hazırda tuttuğu balistalara doğru karıncalar gibi parapet boyunca ilerliyordu.

Bunlar ne tür zırhlı yaratıklardı? Onları daha önce hiç görmemiştim. Korunaklı bir şehre sızmayı başardılarsa, kesinlikle Hiçlik'ten çıkan tipik beyinsiz yaratıklardan değillerdi.

"Aşağıda insanlar var!" diye bağırdı Romeria, ana meydanda, ara sokaklarda ve surun iç tarafında toplanmış, kılıçlarla yerlerinde tutulan kadın ve çocuk yığınlarını işaret ederek.

Rehineler. Tipik canavarların yapmadığı bir başka taktiksel hareket.

Gözümün ucuyla yeşil bir çizgi yakaladım. Xiaric surlara çok yakın uçuyordu.

Gürültülü bir çatırtıyla gökyüzüne bir ok fırladı. Valk aniden dönerek oktan kıl payı kurtuldu.

Üç balista daha oklarını fırlatırken, "Geri çekilin!" diye haykırdım.

Kulağımda acı dolu bir çığlık çınladı.

Xiaric altımızda tekrar kontrolünü sağlamak için çırpınıyor, yere doğru spiral çizerken bir kanadı işe yaramaz bir şekilde sallanıyor, ok saplanmış diğer kanadı ise cansız bir şekilde yanından sarkıyordu.

Valk sertçe yan yatıp kendini küçük ejderhanın altına konumlandırmak için dalışa geçti. Çarpışmanın yükünü omuzlarken vücudu sarsıldı ve Xiaric'in düşüşünün ivmesini değiştirdi. Lyndel'in silahlarının menzili dışında güvenli bir yere doğru uçtuk. Yüreğim ağzıma gelmişti. Valk güvenli bir iniş için çok hızlı uçuyordu ve Abarrane ile tamamen onun insafına kalmıştık.

Bizi havada serbest bıraktı. Cenin pozisyonu alarak kendimi hazırladım ve yere düştükten sonra yuvarlandım.

Valk zemine çarptığında yer sarsıldı. İvmesini kontrol edemeyen Xiaric çimenlerin ve toprağın üstünde kayarak dağılmış bir grup askerin yanında durdu.

Abarrane ile rahatlamış ama yine de endişeli bir şekilde birbirimize baktık. Hemen ardından Xiaric acı dolu bir çığlık daha attı.

Bu çığlık iç organlarımı titreten ve kanımı donduran bir çığlıkla yanıtlandı.

Caindra'nın etrafında dönüp şehir suruna yönelmesini ve oklar uçuşurken vücuduyla ustaca manevralar yapmasını dehşet içinde izledik.

Panik içinde, "Romeria!" diye bağırdım.

Caindra ağzını açtı ve surları boydan boya yakan alevler püskürttü.

"Lanet olsun." Ellerimle ağzımı kapadım. Düşman yok olacaktı ama şehir ve şehirde kalan masumlar da yok olacaktı.

Lyndel'in büyük surları alevler içinde patlarken ve cesetler surların üzerinden aşağı düşerken Romeria'nın "Hayır!" çığlıklarını duyabiliyordum.

Caindra geri döndü. Kalan düşman askerleri amansız ejderha ateşinden zarar görmemiş balistaları yeniden doldurmaya uğraşıyordu.

"O, intikam peşinde bir anne. İşi bittiğinde ne şehirden ne de insanlarından geriye bir şey kalmış olacak." Abarrane'in korkularımı dile getiren sesi umutsuzdu.

Caindra devasa çenesini tekrar açtı ve öldürücü alevini bir kez daha püskürttü.

Alev bu kez şehrin surlarından sekti ve yaratığı kendi alevlerinden kaçınmak için sertçe eğilmeye zorladı. Pençelerinin arasında bir gümüş parıltısı yanıp sönüyordu. Romeria gücünü kullanıyor ve şehri bir kalkanla koruyordu.

Bir an için huşu içinde kaldım. Gesine bir keresinde Romeria'nın gücünün şimdiye kadar tanık olduğum her şeyden daha büyük olacağı konusunda beni uyarmıştı. Gözlerimin önünde bu gerçeğin gün yüzüne çıktığını görüyordum.

Onun müdahalesi Caindra'nın intikam arzusunu bastırmış gibi göründü. Ejderha Lyndel'den uzaklaşıp diğer iki ejderhaya katılmak üzere bize doğru hızla ilerlerken güneş çivit rengi pullarında parladı.

Ayağa kalkmaya çalışırken sendeleyen Romeria ve Jarek'in yanına koştuk.

"Yaralandınız mı?" diye sordum endişe içinde.

"Yaralanmayı tanımla." Jarek saç örgülerinin yanmış uçlarını inceledi.

Onu görmezden gelip Xiaric'e koşan Romeria'nın peşinden gittim. Bileğini tutup yanık olup olmadığını kontrol etmek için onu durdurdum. "Bu pervasızcaydı. Cesurcaydı ama tam bir pervasızlıktı." İyi görünmesine rağmen öfkelenmiştim.

"Bütün o insanların yanmasına izin veremezdim!" Gerçi ateşin bu şekilde geri dönmesini beklemiyordum."

Xiaric uzun boynunu eğip kanadına sıkıca sabitlenmiş oku kokluyordu.

"Radomir'e göre tam da wyvern'leri hareketsiz kılan noktaya isabet etmiş." Şans eseri miydi yoksa beceri mi? Canavarlar ne zamandan beri ikincisine sahipti?

"Majesteleri!" diye bağırdı bir asker.

Romeria ve ben döndük.

Asker Xiaric'in açık pençesinin yanında yatan bir cesedi işaret etti. Düşman canavarlarından biriydi. Vurulmadan önce ejderha onu surdan kapmış olmalıydı.

"Yaşıyor mu?" diye sordum.

Asker kılıcıyla kolunu dürtüp derisini çizdi. "Öyle görünmüyor."

"Yine de sağlama alın." Yaradan sızan kıpkırmızı kanı fark ettim. Bu çok garipti çünkü Hiçlik yaratıklarının kanı kırmızı değil siyah olurdu.

"Unut o şeyi. Romeria düşünceli düşünceli dudaklarını kıpırdattı. "Onu iyileştirebilmem için o oku kanadından nasıl çıkaracağız?"

"Bizi öldürmeden mi? O yaralı bir hayvan. Hepsi aynı tepkiyi verir." Jarek kuşkulu görünüyordu.

"Bana bir kıvılcım ver." Bildiğim bir şey varsa, o da ateşimin ne kadar sıcak yandığıydı.

Bir saniye içinde bir tanesi Romeria'nın parmağının ucunda dans ediyordu.

Alevi alıp yakınlığımı yönlendirerek alevin turuncu renkte parlayana kadar metalle birleşmesini sağladım. Saniyeler içinde katı yapı parçalandı ve okun üst yarısı devrilerek yere düştü.

"Şimdi işin zor kısmı." Yarım düzine uyarı ve güvenceyle Jarek ve ben kanatlarının altına girdik.

"Bir... iki..." Jarek saydı ve birlikte okun alt yarısını çekip çıkardık.

Xiaric acı dolu bir çığlıkla karşılık verdi ama gözleri gümüş gibi parlayan Romeria oradaydı. Xiaric karnını gererek Romeria'nın yarasına yaklaşmasına izin verdi.

"Bu yeni gelişme karşısında pozisyonumuzu yeniden düzenlemem..." Cümlemi bitirmedim. Romeria artık beni duymuyordu bile.

Gülümseyerek onu göreviyle baş başa bıraktım.

★

"Gece geldiler, şafağa yakın saatlerde." Silahtar yeni kurulan çadırın gölgesinde, titreyerek, yüzü is ve kana bulanmış bir şekilde

önümüzde duruyordu. Lyndel tamamen istila edilmeden önce oradan kaçabilen birkaç kişiden biriydi. Yaya olarak yarığa doğru koşmuştu. "İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorum. Bir an orada değillerdi, sonra her yerdeydiler."

"Kaç kişilerdi?" diye sordu Abarrane.

Silahtar omuz silkti. "Yüzlerce, binlerce. Daha fazla."

Lanet okudum. "Dağlarda bekliyor olmalılar." Başka bir yerde olamayacak kadar çoktular.

"Şehrin güneybatısında gizli bir mağaranın girişi var. Orayı sık sık kullanırdık. Hava kararduktan sonra girilebilecek kadar yakın," dedi Radomir. "Lyndel'de kalan birkaç gözün ters yöne baktığı da düşünülürse, fark edilmekten kaçabilirlerdi."

"Peki tüm bunlar Hiçlik'ten gelen canavarların... mesela organize olabildiklerini mi gösteriyor?" Yüzü solgun Lord Telor derme çatma bir koltuk değneğine yaslanmıştı. Şehrinin saldırı altında olduğunu duyunca kendini karyolasından dışarı atmış ve Elisaf'tan atını getirmesini istemişti.

"Bunlar basit Hiçlik canavarları değil." Çadırımızın ortasında yatan cesedi işaret ettim. Zırhını çıkardığımızda sarı dişleri ve kül renginde benekli eti olan, vücudu kaslarla kaplı, pençeleri boğazları parçalayacak kadar keskin bir yaratık ortaya çıkmıştı. Ayakta dursa, hepimizden daha uzun olurdu. "Onlar bir ordu ve onları buraya Malachi'ın getirdiğine eminim." Başka bir açıklaması olamazdı.

Sorular üst üste yığıldıkça, çadır karıştı.

Sessizlik için elimi kaldırdım. "Nasıl ve nereden geldiklerini bilmiyorum. Kemikler Vadisi'nden gelmedikleri kesin."

"Korkarım yaratıklar başka yollar bulmuşlar. Yarık uzun ve daha doğudaki köylere saldırı olduğuna dair raporlar aldık." Gaellar'ın yanağında yeni bir gümüş yara izi vardı.

"Ybaris tarafında da aynı yönde raporlar aldık," diye teyit etti Kienen.

"Dün gece yarıkta neler yaşadınız?" diye sordum.

"Yoğundu ama ilk geceki kadar değil." Kaşlarını çattı. "Mordain'de büyücüler arasında sorunlar olduğuna dair söylentiler duydum."

"Küçük bir sorun vardı ama o sorun çözüldü. Odaklanmamız gereken daha acil meseleler var."

"Yine de Başkan'ın desteğine sahibiz, değil mi?" diye üsteledi. "Bizi yüzüstü bırakmayacaklar, değil mi?"

Endişesini anlıyordum. "Başkan artık Romeria, yani hayır, Mordain'in büyücüleri kalacak. Gölge lider yakında dönecek."

Hem Kienen'in hem de Elisaf'ın ağzı bir karış açık kaldı ve bu kasvetli duruma rağmen kıkırdamama neden oldu.

"Şimdilik burada nasıl ilerleyeceğimize karar vermeliyiz. Görünüşe göre şehri ellerinde tutmayı planlıyorlar."

"Masum insanlar içeride kapana kısılmışken." Lord Telor dişlerini sıktı.

"Evet, görünüşe göre ejderhalarla şehri yakıp yıkmamızı engellemek için onları kullanıyorlar. Şimdilik," diye ekledim usulca. Nezaket ya da merhamet gösteren bir canavarla hiç karşılaşmamıştım.

"Onlarla pazarlık yapmanın pek mümkün olduğunu sanmıyorum." Theon her zamanki sakinliğini bozan endişeli bir yüz ifadesiyle kollarını kavuşturmuştu.

"Bununla kim pazarlık yapmak ister?" Abarrane cesedi işaret etti.

"Ben giderim." Lord Telor kararlılıkla çenesini kaldırdı. "Burası benim şehrim ve onlar da benim insanım. Düşmanın buradaki amacının ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Bir elimi omzuna koydum. "Ben de seninle geleceğim, dostum."

"Bensiz olmaz." Romeria ejderhayı iyileştirme çabası sonucu gözleri kızarmış bir halde çadıra daldı. Jarek de peşinden. O geçerken kimseye eğilmesini hatırlatmak gerekmedi.

Elisaf'ı gördüğünde kocaman gülümsedi.

"Bir kraliçenin sizi gördüğüne bu kadar sevineceği aklınıza gelir miydi?" diye mırıldandı Elisaf, Romeria'nın sevincine ortak olarak.

"Benim mi? Elbette. Bu yüze karşı koyabilecek pek kimse yok." Radomir bir avucunu kesilmiş sakalının üzerinde gezdirdi.

Bu neşeli anın tadına vararak gülümsedim. "Xiaric nasıl?"

"İyileşti ama bir yara izi kalacak. Tıpkı babası gibi."

"Ya Caindra?"

"Hâlâ tüm şehri yakmak için şehre uçmaktan iki saniye uzakta gibi görünüyor." Lord Telor'a doğru başını salladı. "Seni ayakta görmek güzel."

"Sayenizde bir Daaknar'dan daha dayanıklı olduğumu düşünmeye başlıyorum." Selamlamak için çenesini eğdi. "Nasılsınız Majesteleri? Sizi son gördüğümde bir Nethertaur'un parçalanmasına yardım ediyordunuz."

"O zamandan beri zekice numaralarıyla Mordain'i parçalamakla meşgul." Elimi ensesinde gezdirdim.

"Peki şimdi de başkan mı oldunuz?" Kienen yalandan kaşlarını çattı.

Romeria, "Bana Cengiz deyin," diye cevap verince, diğerlerinden gelen şaşkın bakışlar kahkahama sebep oldu. Hiç de zalim, cani bir fatih değildi. "Peki, plan nedir?" diye sordu, yerdeki ölü askere tiksintiyle bakarak.

"Basit. Güçlerimizi uçurum ve Lyndel arasında bölüştürür, böylece geceleri arkamızdan yaklaşmalarına izin vermektense,

onları şehirde tutmuş oluruz, sonra da burada ne elde etmeyi umduklarını anlamamız gerekiyor." Bu sadece Malachi'ın güç gösterisi miydi yoksa taktiksel bir hamle mi?

"Herkesi hazırlayacağız." Gaellar ve Kienen selam verip hızla ayrıldı.

"Tehditlerden bahsetmişken." Lord Telor göğüs zırhının içine sıkıştırılmış bir mektup çıkardı. Üzerinde alev izi olan mührü hemen tanıdım. "Dün bir yaver Cirilea'dan bu mektubu getirdi."

Romeria bana baktı. "Kral Malachi mı?"

"Evet."

"Bir tanesinin de Bellcross'ta olduğunu tahmin ediyorum ama henüz bir haber almadım," diye ekledi Theon.

"Görebilir miyim?"

Telor başıyla onaylayarak mektubu bana uzattı.

Kan lanetini sona erdirdim. Yeni hükümdarınız benim. Herkes önümde diz çökecek.

Çenem gerildi. "Çok kısa ve öz. Hiç zahmet etmeseymiş." Mektubu Romeria'ya uzattım.

"Kan lanetini sona erdirdiğini iddia ediyor!" Gözlerinde öfke kıvılcımları belirdi. "Bütün bunlara o sebep oldu!"

"Islor böyle bir mesaj alan tek krallık değil." Elisaf'ın ifadesi neredeyse özür diler gibiydi. "Kienen benzer bir mesajın birkaç saat önce haberci kuşla cepheye ulaştığını doğruladı."

Romeria'nın gözleri büyüdü. "Onları Ybaris'e de mi göndermiş?"

"Gözünü Islor'dan fazlasına dikmiş durumda. Mordain ve Kier de ondan haber alırsa şaşırmayın. Argon'da sizi bekleyen bir tane olabilir."

Romeria mektubu daha yakından incelerken kısık sesle anlamsız bir şeyler mırıldandı. "Güzel bir el yazısı."

Aynı fikirde olan Elisaf, "O kıvrımlı yazıya büyük özen gösterilmiş," dedi. "Neredeyse kadınsı."

"Bunu o yazmamış," dedi Romeria. "Sofie yazmış."

"Muhtemelen haklısın," diye katıldım. Ateşin Kaderi'nin masa başında oturup kendisinden aşağı gördüğü kişilere mektup yazacak hali yoktu. "Ayrıca uçurumdaki savaştan ya da Islor'la ilgili planlarından hiç bahsetmiyor."

Romeria mektubu bana geri uzattı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Gidip ordusuyla tanışalım ve kendimiz öğrenelim."

★

Dizginleri çekip sırayı durdurduğumda atım yalpaladı. "En fazla bu kadar yaklaşabiliriz." Hızlıca arkama baktığımda Caindra'nın geride beklediğini gördüm. Müzakereye izin verecek kadar uzak, gerektiğinde saldıracak kadar yakın.

Buradan bakıldığında Lyndel'in dış surundaki tahribat göze çarpıyordu. Büyük şeritler kömürleşmiş, taşlar ufalanmış ve çatlamıştı. Hâlâ için için yanmakta olan bazı kısımlardaki korlar yakınlığımı alevlendirmeye yetti. Surun ardında nasıl bir yıkım yattığını hayal bile edemiyorum.

"Lyndel bin yıl boyunca istilaya dayandı ama buna rağmen gün ışımadan önceki saatlerde, sadece bir hışırtıyla yıkıldı." Lord Telor başını salladı. "Kaderlere şükürler olsun ki Erwynn bunları görmeyecek."

Romeria başını salladı. "Kaderlere herhangi bir şey için neden şükredilir bilmiyorum."

"Haksız değilsiniz, Majesteleri." İçinden yükselen duygular karşısında dişlerini sıktı. "En azından sonraki hayatta oğlunun neye teşebbüs ettiğini bilmeden huzur içinde yatabilir."

Bir şey söylemeden omzunu sıvazladım. Bir lord olarak kralını ve krallığını ilk sıraya koymuştu ama bir baba olarak oğlunun ihanetini kendi başarısızlığı olarak gördüğüne şüphe yoktu.

Surda okları yaylarında bir sıra asker belirdi.

"Müzakerenin ne olduğunu bile biliyorlar mı?" diye sordu Jarek.

"Sanırım yakında öğreneceğiz." Bir liderleri olup olmadığını anlamaya çalıştım ama lideri tanımlayacak ne bir arma ne de bir tüy görebildim.

Ana kapının açılmasını beklerken etrafımıza bir kalkan ören Romeria'nın gözleri gümüş renginde parlıyordu.

"Mordain ve Caindra'yla birlikte bu pisliklerin üstesinden gelebiliriz," dedi Abarrane.

"Ve oradaki her masum insanı öldürürüz," diye karşılık verdi Romeria.

"Zaten muhtemelen ölecekler."

"Muhtemelen, kesinlikle demek değildir."

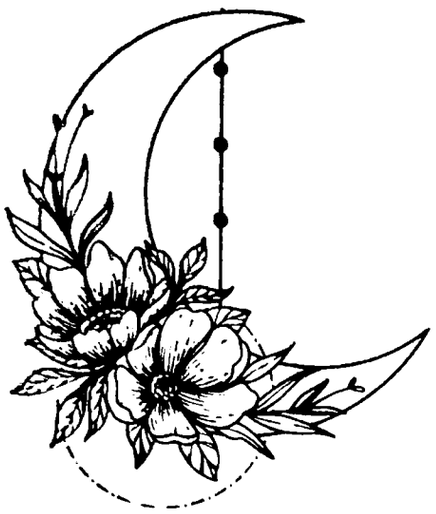
Onlara tartışmayı kesmelerini emretmek üzereydim ki bir balistanın fırlatma sesi duyuldu ve birkaç nesne havaya yükselip yakınlara düşerek etrafa dağıldı. Bir tanesi yuvarlanarak atlarımızın toynaklarının yanında durdu.

Lord Telor kafaya bakarken iç çekti. "O benim kâhyamdı."

"Sanırım müzakere konusundaki cevapları bu." Ona, tebaasının ruhu adına içinden dua etmesi için biraz süre tanıdım. "Burası senin şehrin. Tercihin nedir?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Her birini öldürmek ve Lyndel'i geri almak."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

Otuz Beşinci Bölüm

Tyree

Köhne meyhanenin içi kemik suyu ve yıkanmamış beden kokuyordu ve bu tam da aradığım şeydi. Bilgi toplamak ve bir rehberi ayartmak için hiçbir diyarda sarhoşlarla dolu karanlık bir meyhaneden daha iyi bir yer yoktur.

Kapüşonum hâlâ çekili halde bara yanaştım. Barmen kendi dilinde anlamadığım bir dizi kelime geveledi ama arkasındaki fıçıyı işaret ettiğimde bana bir bira doldurmaya koyuldu. Bir homurtu ile bardağı tezgâha vurunca bira elinin üzerine döküldü.

"Beni anlıyor musun?" diye sordum.

Cevap olarak kaşlarını çatıp başını sallayarak anlamadığını belirtti. Ya da anlamak istemediğini.

Ben de bunu bekliyordum. Annika'nın odasından aldığım saç fırçasını pelerinimden çıkarıp herkes şöyle bir bakıp som altından sapının değerini anlasın diye önümdeki tezgâha koydum.

Beklediğim gibi, barmenin gözleri büyüdü. Fırça bu zavallının beş yılda kazandığından daha değerliydi. Tombul elini

fırçaya uzattı ama ben çok daha hızlı davranarak ondan bir saniye önce fırçayı kaptım. Parmağımı salladım. "Ben şurada olacağım." Hem kapıyı hem de dışarıdaki sokağı izlemek için iyi bir nokta olan pencerenin yanındaki masayı işaret ettim. "Beni anlayabilecek birini bul." Kupamı alıp masaların etrafından dolaşarak beklemek üzere köşeme yerleştim. Rehberimizin tapınak dışında pek konuşulmayan kadim dil hakkında söylediklerine bakılırsa, bu biraz zaman alabilirdi.

Kral Hadkiel'in kalesinden ayrılmak beklediğimden daha kolay olmuştu. İçeri sızmaya çalışan insanları kollamakla meşguldüler. Neyse ki bizi soktukları kulenin yan tarafı yosunla kaplıydı. En sevdiğim malzeme olmasa da yakınlığımla sağlam bir merdiven yapıp aşağı inmiştim. Oradan, muhafızların arasından sıyrılıp bir grup şehir sakini yanımdan geçerken birinin kafasının arkasına stratejik olarak hedeflenmiş bir taş fırlatmış, muhafızlar onları yakalamak için dışarı koşarken ben de kapıdan sıvışmıştım.

Buradaki ölümlüler de bizim krallığımızdakiler kadar basitti.

Kral Hadkiel'in daha önce gölgede yaşadıklarıyla ilgili söylediklerini, artık bu her ne demekse, anlamaya başlamıştım. Bu insanların üzerinde kasvetli bir bulut dolaşıyordu, omuzları çökmüştü ve konuşmaları donuktu. Birkaçı ya bir yabancıyı merak ettikleri için ya da cebimdeki değerli ödülü duydukları ve silahım olup olmadığını araştırdıkları için bana doğru bakarken kasvetli havayı maskelemeye yardımcı olacak bir müzik bile çalmıyordu.

Herkesin iyiliği için, oldukları yerde kalmalarını umdum. Buradan çıkmak için bir yola ihtiyacım vardı ve bu gece ölmeleri için bir sebep yoktu.

İriyarı barmenin barın ucunda kambur duran küçük, pelerinli bir figüre doğru ilerlemesini izledim. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra çenesini bana doğru uzattı.

Kişi başını kaldırmaya zahmet etmedi. Bar taburesinden kayıp tökezleyerek benim köşeme doğru yürüdü. "Ne istiyorsun?" Dişi ölümlü sorusunu bir hıçkırıkla noktaladıktan sonra siyah saçlarının yarı perdelediği parlak gözleriyle bana baktı.

Çocuk denecek kadar küçüktü ama yine de yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirdim.

Ve sarhoş.

"Lütfen, bana katıl." Yandaki sandalyeyi işaret ettim.

İlk denemede ıskaladı ama avuçlarını masaya vurarak düşmeden önce kendini tutmayı başardı. Kendi dilinde bir şeyler mırıldanarak ağır ağır sandalyeye çöktü. "Buralı değilsin."

"Değilim."

"Bu senin mi?" Hafifçe bardağıma vurdu.

"Evet."

"Neden içmiyorsun?"

"Senin için saklıyordum." Bardağı küçük masanın üzerinden açgözlü küçük ellerine doğru kaydırdım. "Udrel'den güvenli bir çıkış arıyorum."

Birkaç yudum aldıktan sonra bardaki çöpçatanımıza dönüp "Gerçekten mi? Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" der gibi baktı.

Barmen elindeki bezle barı silmeye devam etti.

"Çok basit. Yedi gün kuzeydeki limanlara seyahat et. Gemiler ayda bir Espador'a gider."

Duraksadım. Adını duyduğum ama gerçek olabileceğini düşünmediğim bir başka uzak diyardan bahsetmişti. "Espador değil. Kier."

Gözleri büyüdü. Bakır kupayı öyle sert vurdu ki bira tuniğime sıçradı. Eğilip fısıldadı: "Kier'i nereden biliyorsun?"

Sanırım Yidara'nın bu gece anlattığı hikâye herkes tarafından bilinmiyordu. "Sen nasıl biliyorsun?"

Tereddüt etti ve etrafına bakındıktan sonra uzun perçemini alnındaki soluk, mürekkepli yazıyı ortaya çıkaracak kadar kaldırdı.

Bocaladım. "Sen bir afsuncusun." İşte bunu beklemiyordum.

"Öyleydim." Bir parmağını kaldırıp geğirdi. "Artık değil."

"Gözlerin diğerleri gibi değil." Kehribar rengindeydiler ve bana baktıklarında tenimi ürpertmiyorlardı.

Odaklanmakta zorlanıyor, gözleri kayıyordu ama en azından konuşması bulanık değildi. "Çünkü ben bir dışlanmışım." Kapüşonu geriye düşmüş, çanak şeklindeki tuhaf saç kesimini ortaya çıkarmıştı. "Kier'den başka bir gemi daha mı geldi?"

"Elbette. Seni neden dışladılar?"

"Uyum sağlayamadım. Kırmızı cüppe de bana yakışmadı." Büyük bir yudum daha aldı. "Çok fazla soru sorarsan seçilmişken seçilmemiş olursun."

Buradaki amacıma odaklanmalı ve hâlâ bilinci yerindeyken bu limanlara nasıl gidebileceğime dair bilgi almak için onu sıkıştırmalıydım ama o tapınakta neler olup bittiğine dair hayati bilgilere sahip başka bir sürgün afsuncu bulma şansım ne kadardı? Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığından emindim. Annika kalmayı seçmiş olsa da onu orada bırakmanın rahatsızlığını iğnelerle dolu bir ceket misali üzerimde taşıyordum. "Adın ne senin?"

"Destry. Seninki ne?"

"Arkadaşlarım bana Ty der."

Sırıttı ve ona garip bir şekilde çekici gelen büyük ön dişlerini gösterdi.

"Kal'ana hakkında ne biliyorsun, Destry?"

Yakındaki bir masanın dikkatini çeken abartılı bir inilti çıkardı. "Sen de mi? Bütün gün boyunca duyduğum tek şey bu. Kıyıya vuran bu yeni kal'ana."

"Önemli görünüyor."

"Tabii... tabii..." Bir elini salladı.

"Önemli olduğuna inanmıyor musun?"

"Ah, onun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Tapınakta yaşadım, unuttun mu?" Sarhoş haline rağmen sözleri net, ima ettikleri ise merak uyandırıcıydı.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak rahat bir poz takındım. Bu esnada içimdeki huzursuzluk gittikçe büyüyordu. "Ne demek istiyorsun?" Ne de olsa Annika'nın önünde eğilen ve bu deniz ve yıldız, ışık ve gölge dünyasını kolayca benimsemiş gibi görünen afsuncularla tanışmıştım.

"Neden soruyorsun?" Gözleri kısıldı. "Azyr seni muhalifleri bulman için mi gönderdi?"

"Hayır. Dürüstçe merak ediyorum. Azyr de kim..."

Barmen araya girerek hırçın sesiyle bir şeyler söyledi.

Destry elini salladı. "O altın için ne istediğini soruyor."

"Bana vereceğin bilgi ve bu gece limana güvenli bir geçiş. İkisini de aldığıma ikna olduğumda ona vereceğim."

Sözlerimi aktardı.

Barmen başka bir homurtuyla uzaklaştı.

Gidişini izledim. "Bana kazık atar diye endişelenmeme gerek var mı?"

Küçümsercesine bir el hareketi yaptı. "Ledric altını sever ve huysuzdur ama aynı zamanda akıllıdır ve senin silahsızken bile ölümcül biri gibi davrandığını söylüyor. Neden kal'ana hakkında soru soruyorsun?"

"Onun bu insanlar için ne anlama geldiğini anlamakla ilgileniyorum diyelim." Bu ilginin mısır kabuğu renginde uzun sarı bukleleri, ilkbahar çiçekleri gibi mavi gözleri ve bir berberin usturası kadar keskin bir dili vardı.

Destry omuz silkti. "Çok uzun yıllardır, geçen her yeni Azokur'da daha fazlası gölgede kayboluyor. O onlara bir kurtuluş umudu veriyor."

"Ne demek bu? Gölgede kaybolmak?"

Beni süzerken gözlerini kıstı. "Udrel hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

"Udrel hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Sonunda ağzı açık kalana kadar beni süzmesini izledim. "Sen koruyucusun! Onunla birlikte geldiğini ve kal'ana kapılardan geçmeden önce elli kraliyet muhafızını öldürdüğünü söylediler!"

"Elli." Bu oldukça abartılıydı.

"Onun türünden biri misin? Onlardan biri..." Kelimeyi ararken kaşlarını çattı. "Elf?"

"Evet ve hayır." Kan laneti olmadan Annika artık hangi tür oluyordu?

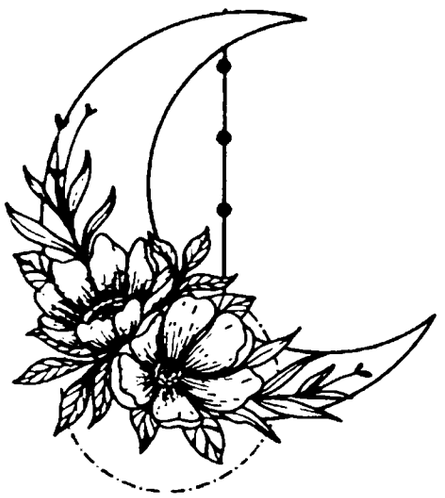
"Ama..." Sarhoş beyni bunu anlamakta zorlanıyordu. "Tapınaktan nasıl kaçtın?"

"Düşündüğünden daha kolay oldu."

Bara baktı. "Peki arkadaşın nerede?"

"Kalmayı seçti. Kraliçe olmak istiyor ve görünen o ki Kral Hadkiel bu fikre sıcak bakıyor." Sıcak bakmaktan da öte. Onu gördüğünde neredeyse ağzının suyu akacaktı. Keşke ağzımdaki ani acı tadı giderecek bir biram olsaydı.

Destry'nin yüzü düştü. "Ah hayır. Hayır, hayır, hayır... dostum." Başını ileri geri salladı. Buğulu gözleri endişeliydi. "Bu onun sahip olmak isteyeceği bir taht değil."

Otuz Altıncı Bölüm

Annika

Uyandığımda hâlâ geceydi. Karanlık bir gölgenin üzerimde dolaştığını hissettikten bir saniye sonra bir el ağzımı kapatıp çığlığımı bastırdı.

"Şşşt. Annika, benim."

Tanıdık sesle yatıştım. Tyree?

Eğilip kulağıma fısıldadı: "Elimi çekeceğim ama sessiz ol. Muhafızları alarma geçirmek istemezsin." Tenimde gezinen nefesi içimi ürpertti. "Sessiz kalacağına söz ver."

Ben başımı sallayana kadar elini çekmedi ama yakınımdan ayrılmadı, yüzü birkaç santim ötemdeydi.

"Neden geri döndün?" Nefes aldım. "Ve neden bira kokuyorsun?"

"Tavernada tanıştığım ölümlü bir kadın üzerime döktü. Biraz sarhoştu."

Homurdandım. Kadın. Tabii ya. Aptal buradan kaçıp doğruca bir randevuevine gitmişti.

"Annika, beni dinle. Bu Kral Hadkiel düşündüğün gibi biri değil ve bu taht da beklediğin gibi bir taht değil."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Güvenilir bir kaynaktan. Şey... yeterince güvenilir. Bu uzun bir hikâye. Şimdilik bana güvenmeni istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye dudak büktüm. "Güvenmeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca seninle hiçbir yere de gelmiyorum."

"Gelmelisin!" Kesik kesik nefes alırken sesini alçalttı. "Gelmelisin." Sesi telaşlıydı.

"Neden? Tekrar bir gemiye binmek için beni takas malzemesi olarak kullanasın diye mi?" Tyree'yi tanıyorsam, mesele buydu ve beni kendi isteğimle gitmeye ikna etmek zorundaydı çünkü beni dışarı çıkarmasının imkânı yoktu. "Henüz çığlık atmadım ama bu atmayacağım anlamına gelmez."

"İnan bana nefes aldığın sürece her günün her anında bunu yaptığın için pişman olursun."

Sesindeki beklenmedik uğursuz ton beni duraksattı. Bu onun üstü kapalı tehditlerinden biri değildi. Gerçekten bir şeyden korkuyordu. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Ağır ağır iç geçirdi. "Bir katır gibi inatçılık yapacağını nereden biliyordum acaba? Peki, Annika. Sana kal'ana olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Haydi gel. Ve terliklerini giy."

Merakla ayaklarımı yatağın yanındaki yumuşak terliklerin içine soktum ve o karanlıkta bir yan sehpadan kıl payı kaçarak parmak uçlarında pencereye doğru ilerlerken peşinden gittim. "Senin yosun merdiveninden aşağı ineceğimi mi sanıyorsun?" Tyree'nin nasıl kaçtığını öğrendiğimde gerçekten etkilenmiştim.

"Neden olmasın? Gayet sağlam."

"Ta ki sağlam olmayana kadar." Soğuk çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

"İşte, pelerinimi al. Sana giyecek bir şey bırakmamışlar ve o gecelik karanlıkta parlar." Ağır yünü omuzlarımdan geçirip köprücük kemiğimi yoklayan nazik parmaklarıyla tokasını iliştirdi. "Ne kadar aşağıda?"

"Çok aşağıda ama önce yukarı çıkacağız." Hiç beklemeden kolumdan tutup beni pervazın üstüne çıkardı ve ellerimin yumuşak bitkiyi kavramasına rehberlik etti.

Korkudan kalbim ağzıma gelmişti. "Bunu nasıl inşa ettin?"

"Kolayca. Bu taş duvarda hayatım boyunca karşılaşmadığım kadar çok yosun var." Ayakları bir basamak aşağıda, kolları beni sarmalamış halde, bedenini bedenime bastırarak arkama geçti.

Aldırmamak için elimden geleni yaptım. "Peki nasıl bir arada tutuyorsun?" Sarmaşıklarla ördüğüm her şey dikkatim dağıldığı anda parçalanırdı ve onun bana bu kadar yakın olması kesinlikle dikkat dağıtıcı unsurlar sınıfına giriyordu. Bu arada, Tyree gitmiş ve geri gelmişti ama merdiveni hâlâ yerinde duruyordu.

"Yetenek," dedi alaycı bir ses tonuyla, sonra hemen ciddileşti. "Üç kat tırmanmamız gerekiyor."

Karanlık boşluğa baktım. Yoğun sis dış dünya ile aramızda bir perde gibi asılı duruyordu. "Nereye?"

"En iyisi kendin görmen. Tırman, Annika."

İyi bir fikir olmadığını bile bile, emredileni yaptım ve başka hiçbir şeye, ne altımızda hissettiğim sert düşüşe ne de benimle birlikte hareket eden Tyree'nin göğsünü sırtıma dayamasına aldırmadan her seferinde bir basamağa odaklandım.

"Yani bu ölümlü..."

"Şu anda burada olmamızın sebebi o. Yakında onunla tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum."

Elini uzatıp parmaklarını benimkilere geçirdi.

Elini ittim.

Ve ayağım basamaktan kaydı.

Tyree hızlı hareket edip beni tuttu. "Merak etme, yanındayım," diye fısıldadı kulağıma. "Devam et."

"Neden böyle bir şeye razı oldum ki?" diye homurdandım, tırmanmaya devam ederken. "Çünkü derinlerde bir yerde bana güvenebileceğini biliyorsun." Yüzü hemen yanımdaydı. "Ayrıca senin için geri geldim."

"Eminim bencilce bir nedenin vardır. İstemediğimi ısrarla belirttiğin bu tahtı bana kaybettirirsen, seni asla affetmeyeceğim."

"Beni zaten asla affetmeyeceğini sanıyordum," diye takıldı. Karanlık bir pencerenin önünden geçip yukarı doğru devam ederken arkamdan bir "şşşt" sesi geldi.

"Ne olursa olsun, anneme seni esir tutmanın daha iyi olacağını söyledim," diye fısıldadı bir süre sonra, aniden ciddileşerek.

"Ailemin geri kalanını katlettikten ve tahtımı çaldıktan sonra. Bunun için sana teşekkür mü etmem gerekiyor?" Ona dirsek atmamak için kendimi zor tuttum. Düşebilirdi ve o zaman halim nice olurdu. "Bana yaptıkların için bir kez bile özür dilemedin. Kaldı ki bahse girerim yarısını bile bilmiyorsun. Çaylaklardan birinin beni merth ile bağladığını ve bir kayaya bağlayıp nehre attığını biliyor muydun?"

Tyree bir süre sustuktan sonra, "Bilmiyordum," dedi. "Neye benziyordu?"

"Bir çaylağa. Hepsi aynı değil mi? Korkutucu." Üzerimde gezinen yüzü hatırlayınca ürperdim. "Onca insan arasında beni kurtaran Romeria oldu." O geceyi hatırladım. "Sonra beni bir kez de Daaknar'dan kurtardı."

"Bir gecede iki kez."

"Aksi takdirde kesinlikle ölmüştüm."

Tırmanırken bir süre sessiz kaldı. "Romeria'nın o geceden sonraki hali hakkında ne biliyorsun?"

"Aynı değildi. Atticus onun aynı kişi bile olmadığına inanıyordu." Kardeşlerim arasında sıkı tutulan ve konuşmamam için uyarıldığım bir sır. Artık bir önemi olduğundan şüpheliydim.

"Peki ya sen? Sen neye inandın?"

"Saldırıdan önceki halini hor görürdüm ama sonraki hali?" Bahçe yürüyüşlerimizi ve onun ilk başta rol yaptığından emin olduğum içten saflığını hatırlarken gülümsedim. Onda gerçekten de farklı bir şeyler vardı. "Ona oldukça düşkün oldum."

"Parçası olduğu şey için onu affettin..."

Ayağı kaydı ve yosun merdivene tutunmaya çalışırken merdiveni çekince yüreğim ağzıma geldi ama sonunda eski pozisyonuna dönmeyi başardı. "Şimdilik ölmeden tepeye çıkmaya odaklanalım." Nefes alıp verişi biraz düzensizdi.

Merdivenin sonuna kadar yolun geri kalanını sessizce devam ettik.

Kendimi kaya çıkıntısının üzerine çektim, Tyree de peşimden geldi.

"Tapınak doğrudan dağın içine inşa edilmiş. Burası en tepesi."

Tyree'nin pelerinine sarıldım ama içime işleyen rüzgâra karşı pek işe yaramıyordu, buna rağmen çıplak mumlar duvardaki kancalarında ışıl ışıl yanıyordu. "Ne var burada?"

"Ölümlü Destry'ye göre burası afsuncuların yıldızlardan rehberlik aldığı yer." Yukarı doğru işaret ederek dikkatimi beyaz taş sütunların oluşturduğu çembere çekti. Ne kadar yükseğe ulaştıklarını söyleyemezdim. Sisin içinde kayboluyorlardı. "Bu da tapınağın tepesi."

Mum ışığıyla aydınlanmış, bu tepenin zirvesini oluşturan tuhaf beyaz taşa dokunmak için elimi uzattım. "Burada kimse yok mu?"

"Bu geç saatte bizi rahatsız edecek kimse yok," diye gizemli bir şekilde cevap verdi ve bir elini sırtıma koyarak beni ileriye, ana alana doğru yönlendirdi.

Sütunların ortasında, beyaz taşa oyulmuş, buzul mavisi suyu sanki içeriden aydınlatılmış gibi parıldayan küçük, yuvarlak bir göl vardı ama benim kanımı donduran ortada, yüzeyin altında yüzen beden oldu. "Kim o?"

"Kendisi Udrel'e gelen son kal'ana." Dehşet içinde birbirimize baktık.

Dokuları ve yağları erimiş çıplak iskeleti daha iyi görebilmek için yaklaştık. Derisi kemiklerin üzerine örtülmüş ıslanmış kâğıt gibiydi ve saçlarından geriye kalan tek şey kafatasının etrafındaki tutamlardı. Zincirler el ve ayak bileklerini taşa bağlamış, kolları ve bacakları bir denizyıldızı gibi gerilmişti.

"Buraya yaşam havuzu diyorlar," dedi Tyree.

"Ölüleri yaşam havuzlarında zincirli mi tutuyorlar?"

Sorum üzerine cesedin gözkapakları aralandı. Ürkütücü beyaz gözler bana doğru döndü.

"Kaderler," diye bağırdım. "Hâlâ hayatta!"

"Güç bela."

"Ne zamandır bu halde?"

"Sirenler onu iki bin yıl önce Udrel kıyılarına getirmiş. Kraliçe ilan edilmiş. Teknik olarak hâlâ Udrel'in kraliçesi."

Ağzım açık kalmıştı.

"Afsuncular bu ışıkla olan bağlantılarını beslemek için onu bu halde tutuyor. O bir elf. Görünüşe göre işin sırrı bu. Bunu ölümlülerle de denemişler ama hiçbiri hayatta kalamamış. Yine

de bu, burada geçirdiği süre boyunca çocuk doğurmuş. Çok uzun zaman önce, hâlâ güçlüyken."

O an kafama dank etti. "Sıradaki benim."

"Kal'ana fedakârlık demek." Bir süre sindirmemi bekledi.

"Ama... neden?"

"Neden hepimiz acı çekiyoruz, Annika? Çünkü bir zamanlar burada büyücüler vardı. Büyücülerle krallar bir araya geldiğinde neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Kaderleri çağırırlar," dedim nefes verirken.

"Kaderler de bu insanları lanetleyerek cevap vermiş. Her Hudem ya da onların deyimiyle Azokur'da seçilmiş ölümlüler iblislere dönüşüyor. Kimin etkilendiğine dair bir sebep yok. Çocuk ya da yaşlı, herkes dönüşebiliyor. Udrelliler buna şeytan ayı diyor," diye ekledi acı acı.

"Bizim kanlı ayımızın ve kan lanetimizin aksine." Midem bulandı. "Tüm bunlar kaderin bir başka işine mi çıkıyor?"

"Her şey öyle başlamış ama bu Azyr afsuncuları burada her ne yapıyorsa," -bir elini havuza ve çevremize doğru salladı- "laneti uzak tutmak için yapıyor. Görünüşe göre binlerce yıldır işe yaramış." Tyree başını salladı. "Bu kal'ana'nın yaşamı tükenmiş durumda ve lanet her seferinde daha da kötüleşerek geri dönüyor. Azokur gecesi, vatandaşların kendilerini zincirleyip sabaha kadar evlerinde kalmaları gerekiyor. Dönüşenler idam ediliyor ve bedenleri yakılıyor."

"Köydeki ateşler."

Başıyla onayladı.

"Çok fazla vardı." Alevlerin içine atılmış bir sürü uzuv.

"Ve bir dahaki sefere daha da fazlası olacak."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöktü. "Peki, eğer bunu kabul etmezsem, o zaman ne olacak?"

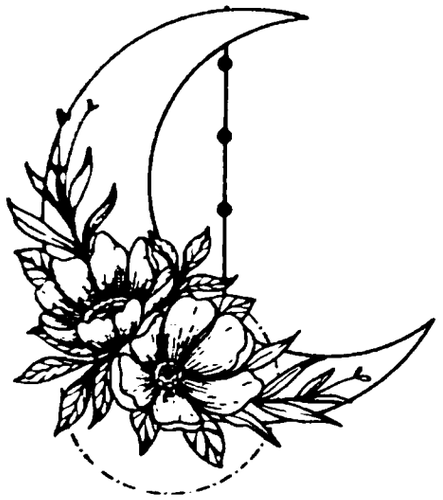
"Eğer diye bir şey yok, Annika." Tyree gözleri öfkeyle parlayarak bana döndü. "Sen kimsenin kurbanı değilsin. Hemen gidiyoruz ve onlar gittiğimizi fark etmeden önce buradan olabildiğince uzaklaşıyoruz." Sert tonunu hafifletmeye çalışırcasına yüzümü ellerinin arasına aldı ve yumuşak bir sesle, "Bu, benim yaptıklarım yüzünden katlanmak zorunda kalacağın bir başka şey olmayacak," dedi.

Bir an için dilimi yutarak başımla onayladım. Zincirlenmiş kadına baktım. "Onu bu şekilde bırakamayız."

"Başka seçeneğimiz yok. Destry, öldüğü anda Azyr'in bunu öğreneceğini ve kaçmak için çok az şansımız olacağını söyledi."

"Ama..."

"Hayır, Annika. Zaten ölmek üzere ve biz gün doğmadan buradan uzaklaşmış olmalıyız." Elimi tuttu ve beni kaçış rotamıza götürdü.

Otuz Yedinci Bölüm

Atticus

Yaklaşan ayak sesleri bu gece bir parça daha yüksek, kapının kilidini açma çabası ise bir parça daha aleniydi.

"Hâlâ bir suikastçı değil misin?" Satoria'nın fenerini yere bırakıp kafesimin zemininden gelişini izledim.

"Sence?" Geceliğini çıkarmadı ama ne kadar şeffaf olduğu düşünülürse çıkarmasa da olurdu. Şikâyet etmeyecektim; herhangi bir yerine silah saklayıp saklamadığını anlamak böyle daha kolaydı.

"Bence hâlâ beni öldürtmeye çalışıyorsun."

"Bence bunu kendi başına da başarabilirsin." Yatağa girdi.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, bir kolumu kaldırıp yanıma sokulmasına izin verdim, sonra o da hafif bedenini sanki sevgiliymişiz gibi yanıma yasladı.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

"Bu gece havuzu kullanmama izin verdiler." Ve bana temiz kıyafetler getirmişlerdi.

"Çünkü onlara ben emrettim." Parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdirdi. "Yaran nasıl?"

Sorusu omzumu döndürme ihtiyacımı tetikledi. "İyileşti sayılır." Duraksadım. "Kralın bugün beni idam edeceğini sanıyordum. Onun yerine bana çay ikram etti."

"Ailesinin eski karışımını mı? Onu tattıktan sonra boğazına bir kılıç saplanması için yalvarmadığına şaşırdım."

Dobra cevabı beni güldürdü. Bir anlık huzurlu sessizliğin tadını çıkardıktan sonra, "Neden hâlâ buradayım?" diye sordum.

"Belki de senden hoşlanmıştır."

"Oldukça sempatik biriyimdir."

"Ya da seni hayatta tutmanın faydalı olacağını düşünüyordur."

"Tıpkı karısını bilgi almak için buraya göndermenin faydalı olacağını düşündüğü gibi?"

Cevap vermedi ama kışkırtıcı eli daha da aşağı kayarak bol keten pantolonumun kemerinin üzerine yerleşti.

"Söyle bana Satoria, ondan kaç çocuğun var?"

"Hiç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dört eş, otuz iki çocuk ve hiçbiri senin değil mi?"

"Çocuk sahibi olmam mümkün değil. Afsuncu rahmimin kısır olduğunu söylüyor."

"Bu... Üzgünüm."

"Ben değilim. Çocuk bakmak hiçbir zaman tutkularımdan biri olmadı ve onun zaten yeterince çocuğu var."

Beklemediğim bir cevaptı, özellikle de kaç çocuk yaptığıyla övünen bir ölümlünün karısından. "Kralla ne zaman evlendiniz?"

"Neredeyse beş yıl önce. Ben onun açık ara en genç karısıyım. Benden önceki eşi yedinci çocuğunun doğumundan sonra hayatta kalamamış, bu yüzden beni sahiplendi. Kraliyet gele-

neklerine göre Kier kralının ülkesini bereketli bir yaşamla kutsaması için dört eşi olması gerekir. Artık kısır olduğum kesinleştiği için pek işine yaramıyorum ama sebepsiz yere beni idam etmesi kesinlikle yasak."

"Seni bu yüzden mi bana gönderdi? Ona sebep vermen için mi?" Yoksa kendisi için onu öldüreceğimi mi düşünüyordu?

"Majesteleri zalim bir adam değildir."

"O zaman neden seni buraya gönderip duruyor? Bana eziyet etmek için mi?"

Üstüme çıktı ve bedenimin üzerine uzandı, yüzü yüzümden birkaç santim ötede duruyordu. "Sana eziyet mi ediyorum?"

Soruma gerçek bir cevap bekledim. Onun aletime bastırdığı ağırlığının verdiği his tek eşlilik konusundaki kararlılığıma yardımcı olmuyordu.

"Büyük Islor komutanıyla ilgili pek çok söylenti ve efsane duymuş, şimdiyse ölümden birkaç dakika uzakta olduğuna inanan bu halini görüyor." Buklelerimle oynuyordu. "Kimsenin izlemediği sessiz ve karanlık saatlerde senin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyor."

Muhafızlar gittiğinde ve intikam almam için değerli malını çıplak bedenini kullanmam, istismar etmem için bana altın tepside sunduğunda. "Peki neden?"

"Çünkü iyi bir lider ne zaman yenildiğini bilir. Daha iyi bir lider ise ne zaman yardım isteyeceğini bilir."

Verdiği cevap karşısında merakla kaşlarımı çattım. "Öyleyse ben kimim? Sanırım bunu ona sen söyleyeceksin."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak fısıldadı. "İyi geceler, gaspçı kral. Umarım yarın hayatta olursun."

Geldiği gibi hızla uzaklaştı ve beni onun şifreli sözlerinden bir anlam çıkarmam için kendimle başa bıraktı.

★

"Onları çıkarabilirsiniz." Muhafızlar el ve ayak bileklerimdeki kelepçeleri çözerken Kral Cheral önündeki masada duran iki fincana çay doldurdu.

Tuella aynı köşede durmuş, bizi izliyordu.

Kral eliyle karşısındaki koltuğu işaret etti. Bugün de dünün tekrarıydı. Endişemi yatıştırıp beni sırtıma bir bıçak saplanmayacağına ikna etmek için mi?

Odayı geçip sandalyeye oturmadan önce muhafızların pozisyonlarını aklıma yazdım.

"Bugün iyi görünüyorsun. Daha güçlü." Fincanının kenarından bana baktı.

"Güzel bir uyku çektim," diye yalan söyledim. Zihnim Satoria'nın sözlerini her açıdan değerlendirip kralın benim için ne planlamış olabileceğini çıkarmaya çalışırken, uykuya dalmam sonsuza dek sürmüştü.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir yudum aldıktan sonra gülümsedi ve hâlâ dokunulmadan masanın üzerinde duran çayıma baktı.

Kral Cheral belli ki hayatımda bir değer görüyordu ama nasıl bir değer? Dördüncü karısı aradığı her ne ise onu bulup çıkarana kadar her gece beni ziyaret etmeye devam mı edecekti? Hiç bitmeyen ölüm beklentisinden kurtulana kadar beni kelepçeler ve acı çayla mı oyalayacaktı?

Dün gece bir sonraki savunmamın açıksözlülük olacağına karar vermiştim. "İyi bir kedi-fare oyununu severim ama bunun nedeni her zaman kediyi oynamış olmamdır. Ben iyi bir fare değilim, o yüzden burada tam olarak ne elde etmeyi umduğunu bana söylemeye ne dersin?"

Ağırdan alan Kral Cheral çayına bir çay kaşığı şeker ekledi, sonra bir tane daha ve kaşığı porselenin kenarlarına vurarak karıştırdı. "Kier vahşi savaşçıların ve zengin toprakların olduğu geniş bir krallıktır."

"Evet, gayet iyi biliyorum. Kettling uzun yıllar boyunca babamın aptalca izin verdiği ticaretinizden faydalandı. Ben de akın ettiklerinde, yağmacılarınızla bizzat savaştım, o yüzden öldürülmelerinin kolay olmadığını biliyorum. En azından ölümlüler için. Yine de senin cimri bir kral olduğunu ve halkının açlıktan öldüğünü söylüyorlar."

"Evet, hiç de hoş olmayan söylentiler kulağıma kadar geldi. Durum böyle olmasa bile neden böyle düşündüklerini anlıyorum. Tam olarak böyle olmasa bile. Krallığımızın hasadını karneye bağladık ama sebepsiz yere değil." Dudakları sanki bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi büzüldü.

"Birisi bu krallığa sızması için gölgeyi çağırmış." Tuella bir adım öne çıktı. "Her mevsim, gölge daha da güçleniyor."

"Yine şu gölge ve ışık meselesi. Anlamamı istiyorsanız, daha açık konuşmalısınız."

Kral Cheral, "En verimli topraklarımız buranın kuzeyindeki sıradağların dibinde, akarsuların toprağı beslemek için aktığı yerde bulunur," diye açıkladı. "Oradaki çiftlikler binlerce yıldır Kier'in büyük bölümünün geçimini sağladı. Maalesef talihimiz tersine döndü. Hastalık domates mahsullerini mahvetti, tahıllar filiz vermedi. Yıllar geçtikçe hasat kötüleşti ve her seferinde daha geniş bir alan etkilendi. Buna bir anlam veremiyorduk. Ta ki Udrel'den Tuella gelene kadar. Dağın suyuna bulaşmış olan gölgeyi o hissetti."

"Su," diye tekrarladım.

"Evet. Topraklarımızı ve dolayısıyla ekinlerimizi yavaş yavaş zehirliyor."

Tuella, "Gölgenin bize dokunmasının tek bir yolu var, o da kaderleriniz yoluyla," diye ekledi.

"Onlar benim kaderlerim değil." Yakınlıklarından hiçbirine sahip değildim. "Bir büyücünün Kier'i vurması için Aoife'yı çağırdığını düşünüyorsunuz."

"Tek açıklaması bu."

Sandalyeme geri yaslandım. Islor'un bundan nasıl haberi olmamıştı? En azından Cirilea'nın yoktu. Benim kesinlikle yoktu. "Kraliçe Neilina'nın tüm elementalleri toplattığı ve yakalattığı düşünülürse, bu plana öncülük eden kişi muhtemelen o. Gazabını hak edecek ne yapmış olabilirsiniz?"

"Tüm hükümdarlığım boyunca Kraliçe Neilina ile mektuplaşmadım bile. Ancak kendisi bir keresinde Kier'e mektup yazarak bir asır önce Islor'la savaşa girdiklerinde bize ittifak önermişti. Umudu iki cepheden yapılacak bir istilanın Islor'un güçlerini bölerek onlara zafer kazandırmasıydı. Kral, büyükbabam, reddetti. Islor ve onun kan lanetiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu."

"Yani Neilina'nın öfkesinden kaderi çağırdığını düşünüyorsunuz." Başımla onayladım. "Buna inanırım."

Kral Cheral iç çekti. "Geçtiğimiz on yıllar giderek daha da zorlaştı. En iyi topraklarımızı yiyip bitiren bu çürüme tüm krallığa yayıldı ve bundan etkilenmeyen hiçbir yer kalmadı. Yoksulluk içinde yaşayanlar arttı, açlık çekenlerin sayısı çekmeyenlerden çok daha fazla. İşte bu yüzden Lord Adley Kier'in muazzam ordusunun kudretine karşılık Islor'un bereketli tarlalarından elde edilen hasattan pay vermeyi teklif ettiğinde kabul ettim."

"Lord Adley'nin kendisine ait olmayan bir şeyden pay teklif etmeye hakkı yoktu," diye çıkıştım.

"Belki Lord Adley değil ama Kral Adley... kesinlikle yapabilirdi. Topraklar size ait olmadan önce başkasına aittir, bu her zaman böyle olmadı mı? Islor, ailen hak iddia etmeden önce Ybaris'ti."

"O farklı. Biz sürgün edildik. Bizi orada tutmak için bir duvar inşa ettiler."

"Ve şimdi de bir başkası onda hak iddia ediyor ve bir sonraki kral ya da kraliçeyi hırsızlıkla suçlayacak."

"O bir sonraki kral benim kardeşim olacak."

"Çok eminsin." Bakışlarında okunamayan bir şeyler vardı.

"Kier'le birlikte ovalarda saklanan suçlular hariç, Islor'un tüm ordularına o komuta ediyor. Ybaris'in kraliçesi olarak Romeria hem Ybaris'in ordusuna hem de Mordain'in büyücülerine komuta ediyor; kendisinin büyük kanatlı canavarlarla uçan bir anahtar büyücü olduğunu da unutmamak gerek." Ne yapabileceğini zaman gösterecekti. "Evet, tahtı geri alacağından ve ardından Islor'un tarım arazilerine çöreklenenler de dahil olmak üzere Islor'da kendisini tehdit eden her şeyle süratle başa çıkacağından eminim."

Kral Cheral dudaklarını büzdü. "Kier'in ordusunu geri çağırma fikrini düşündüm ama bu halkıma başarısızlık olarak görünür ve Kier çok geçmeden isyanla karşı karşıya kalır. Daha şimdiden neredeyse her gün çatışmalar oluyor. Ailem ve ben Ostros sokaklarında yürümek için bile saraydan ayrılamıyoruz. En büyük rakiplerim her geçen gün daha da cesaretleniyor. Kier'deki hükümdarlığım halkımın umuduna bağlı."

"Peki artık bir ordun olmadığında, saltanatın nasıl ayakta kalacak? Seni temin ederim, Zander benim hatırım için hepsini katletmekten geri durmayacaktır."

"İşte yine başladın, seni hayatta tutmamam için bana sebep veriyorsun. Gel, sana ilgini çekebilecek bir şey göstereyim." Kral Cheral onu altın kuş havuzuna doğru takip etmemi işaret etti, Tuella da peşimizden geldi. "Tuella benim için batıdaki olayları izliyor, böylece ona göre plan yapabiliyorum."

Kuş havuzunda bir görüntü belirdi.

Gördüğüm şehri hemen tanıdım. "Bu Lyndel. Ama..." Müstahkem duvar ağır hasar almış, surlar kömürleşmiş ve yer yer parçalanmıştı. Kell daha yakına dalarak tepede nöbet tutan kırmızı gözlü canavarları daha yakından görmemi sağladı. İçim cız etti. Lyndel daha önce düşmana karşı hiç yenilmemişti. "Nereden gelmişler?"

"Onlar bu âlemden değil. Tuella onların gölgede doğduğunu söylüyor."

Kell şehir surundan uzaklaşıp tekrar döndü ve aşağıda toplanan asker kalabalığını gösterdi.

Bellcross, Kettling ve Lyndel'e ait renk ve armaların yanı sıra o bilinmeyen altın zırhı hemen fark ettim. Siyah kıyafetleri içinde bir grup Gölge de yanlarında duruyordu. Ybaris askerleri de. "Gerçekten birleşmişler." Pullu yaratıklar bile oradaydı. Zander ya da Romeria'yı göremiyordum ama büyükçe bir çadır kurulmuştu. İçeride stratejilerini planladıklarını tahmin ettim.

"Güçlerini bu şehir ile uçurum arasında bölüştürüyorlar. Türleriniz arasında uzun süredir var olan nefrete dair duyduklarımıza bakılırsa, bu oldukça kayda değer."

"Lyndel'i hızla geri alacaklar." Mordain'in gücü ve yanlarındaki o canavarlarla tersi nasıl mümkün olabilirdi?

"Haklı olduğuna eminim. Tuella," diye seslendi Kral Cheral usulca ve görüntü bulanıklaştı. Bir an sonra bir başka görüntü belirdi.

Ormanlık bir alanın içinde hızla ilerleyen kırmızı gözlü askerlerden oluşan uçsuz bucaksız bir ordu suyun yüzeyini doldurunca, keskin bir nefes aldım. Kell yükseğe tırmandıkça, görüntü de daha uzağa, bir mağaranın ağzına kadar uzandı. Mağaranın içinden akın akın geliyorlardı. "Neresi burası?"

"Batı dağlarından ayrılıp güneye giderken."

"Bellcross'a doğru mu?"

"Ülkenizi bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

Kell geri dönerek tam bir görüş açısı sağladığında, dehşete kapıldım. Daha önce hiç bu büyüklükte bir ordu görmemiştim. Yanlarında yürüyen, zincirlere bağlı grif'ler ve nethertaur'lar sırtlarında balista taşıyordu.

Kuş sanki bize orada ne olduğunu göstermesi gerekiyormuş gibi ilerideki duman kümelerine doğru hızlandı. Kuzey köyleri bu ücra ormanlara yayılmıştı ve beslenilmeden, küpesiz yaşamak isteyen ölümlülerle doluydu. Kell yanan kulübelerin ve kanlı bedenlerin görüntüsünü paylaşmak için aşağı bakmadan da ne görmek üzere olduğumuzu biliyordum.

Kesip biçerek ve öldürerek ilerleyen bu canavarların yavaşlayacağından şüpheliydim. Sanki at sırtında bitiş çizgisine doğru yarışır gibi hareket ediyorlardı. Bu hızla gece olmadan Norcaster'a ulaşabilirlerdi.

"Kardeşimin bu güçten haberi var mı?" diye sordum, görüntü bulanıklaşırken ve Tuella'nın siyah gözleri eski haline dönerken.

Kral Cheral omuz silkti. "O ve yeni Ybaris kraliçesi meşgul."

"Sıradağların öbür tarafındalar, yani muhtemelen değiller." Kaidenin etrafında dolanırken lanet okudum. "O büyüklük-

te bir ordu Bellcross'u ve yoluna çıkan herkesi yok edecektir." Güçlerini bölebilir, bir yarısı Islor'u yakıp yıkarken diğer yarı Zander'ın etrafını sarıp onu kuşatabilirdi. Tüm krallıklarının gücünün bile gelmekte olanı durdurmaya yeteceğini sanmıyordum. "Halkımı uyarmalıyız."

"Öyle mi?"

"Bana krallığımın yakında yok olacağını gösterip sonra da benimle oyun oynama!" diye kükredim.

Muhafızlar elleri kılıçlarının kabzalarında ileri atıldı.

Kral Cheral elini kaldırarak onları durdurdu.

Öfkemi dizginledim. Öfke beni hiçbir yere götüremezdi, özellikle de hızlı hareket etmek istiyorsam. "Bu büyüklükte bir ordunun tek bir gayesi vardır."

"Bir krallığı fethetmek," diye katıldı Kral Cheral.

"Krallıklar," diye düzelttim. Sesim boş alanda gürledi. "Islor'u silip süpürdükten sonra ne olacağını sanıyorsun? Gerçekten bu kralın orada duracağına inanıyor musun? Böyle bir orduyla? 'Herkes önümde eğilecek.'" Mektubun kapanış satırını tekrarladım.

"Gaspçı kral doğruyu söylüyor." Tuella'nın soğuk bakışları Cheral'ın üzerindeydi. "Bu Kral Malachi gölgede yürümüyor. O, gölgenin içinde var oluyor."

Kral Cheral kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne önerirsin, Atticus?"

Samimi miydi yoksa aptalı mı oynuyordu, anlayamıyordum. "Onlara hemen, olabildiğince hızlı bir şekilde haber göndermeliyiz ki Zander ona göre plan yapabilsin. Belki de saldırmak için o canavarlarını kullanır. Sayılarını azaltabilir, hızlarını kesebilir. Zamana ihtiyacı var."

"Bu büyüklükteki bir orduyu zamanla yenebileceğini mi düşünüyorsun?" Kral Cheral'ın sesi şüpheyle doluydu.

"Yeterli olacağını söyleyemem," diye itiraf ettim. "Kardeşim tanıdığım en zeki insandır ama onun yetenekleri diplomaside yatar ve böyle bir orduyla gelen bir krala karşı hiçbir şey yapamaz." Hangi cehennemden gelmişti? Zander ve Romeria'nın bildiğine emindim.

"Peki ya sen?"

Cevap olarak acı acı güldüm. "Tahtı geri almak gibi bir amacım yok, eğer kastettiğin buysa."

"Taht değil. Taç giymenin senin uzmanlık alanın olmadığına katılıyorum ama kılıç kuşanmak ve bir orduyu yönetmek... Bu konuda senden daha iyisinin olduğunu sanmıyorum."

"Dikkatli ol, yoksa istemeden beni şımartabilirsin." Sırıttım. "Zander Islor ordusunun dizginlerini bir daha asla bana vermez, ona yaptıklarımdan sonra asla."

"Ya yirmi bin askerin dizginleri elinde olsaydı?" Kral Cheral dikkatle beni izliyordu.

Bocaladım. "Ne öneriyorsun?"

Balkona doğru yürüyüp sarayının havuzlarına ve şelalelerine baktı. "Ovalarınızdaki verimli toprakların bir kısmı karşılığında, seni hepimizi tehdit eden bu gölgeyi yenmek için kardeşine hizmet etmek üzere Kier ve Islor askerlerinden oluşan büyük bir orduya liderlik etmen için serbest bırakmayı."

"Serbest bırakılmam için pazarlık yapmamı istiyorsun." Kahkahalarla güldüm. "Ben esir alınmış gaspçı bir kralım. Sana asla yerine getiremeyeceğim her türlü sözü verebilirim. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım." Kral Cheral gülümsedi. "Ve daha az onurlu bir tutsak bunu bu kadar çabuk kabul etmezdi."

"Ya da belki daha az aptal biri." Yine de serbest bırakılma ihtimalim, yirmi bin askerden oluşan bir ordu getirip yaklaşan fırtınanın yönünü değiştirebilme ihtimalim... "Bak, eğer bu savaştan sağ çıkarsam, kardeşim tahtı geri alırsa ve beni hemen idam etmezse, sana söz veriyorum ki Kier'e yapılan yardımlar unutulmayacak ve Kier'in içinde bulunduğu kötü durum göz ardı edilmeyecek." Kier'e asla toprak verilmezdi ama uygun ticaret koşulları? İşte bu mümkündü.

"Çok fazla eğer var."

"Teklif edebileceğim tek şey bu."

Yanıma geldi. "O halde bu kadarı yeterli olacaktır." Elini uzattı.

Bir an tereddüt ettikten sonra, elini sıkarak kabul ettim. Bu gerçekten oluyor muydu? Kier'in kralı değerli bir rehineyi serbest bırakıp bir de o rehineye kendi ordusunun kontrolünü mü veriyordu?

Muhafızlarına, "Arturo'yu getirin," diye emretti.

Muhafızlar ortadan kayboldu ve bir süre sonra otuz yaşlarında, uzun boylu, çelimsiz bir adamla geri döndü. Adam beni görünce çenesini kaldırıp göğsünü şişirdi.

Kahkahamı bastırdım.

Arkasından, bir eşe yaraşır beyaz giysiler içindeki Satoria geldi.

Ona göz kırpmadan önce Arturo'nun gözlerini kaçırmasını bekledim.

Satoria'nın ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Atticus, bu benim hayatta kalan en büyük oğlum. Arturo, bu Islor ordusunun komutanı ve bir süreliğine de Islor kralı."

Arturo başını eğdi ama çok az.

Ben de ona aynı saygıyı gösterdim. Çok az.

"Atticus ordumuza liderlik etmeyi ve kardeşi ile Ybaris'in yeni kraliçesine yardım götürmeyi kabul etti."

Arturo'nun yüzü asıldı. Bu karara katılmadığı açıktı ama en azından ağzını açmaması gerektiğini biliyordu.

Kral Cheral, "Tahtın ilk sıradaki vârisi olarak, yokluğumda yönetmek üzere seni Kier'in naibi ilan ediyorum," dedi.

Gözlerimi ona doğru çevirirken ne demek istediğini anladım.

Güldü. "O kadar da pervasız olacağımı düşünmedin, değil mi?"

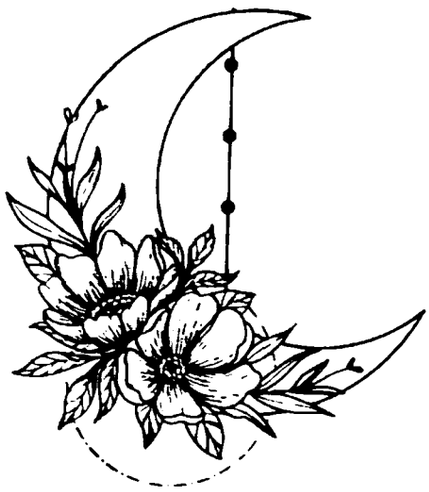
"Aslında bu akıllıca bir hareket. Kralları yanımda olmasa, askerlerin neden emirlerimi dinlesin ki?"

Başını öne eğdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bundan şüpheliydim ama yalan söylediğini de düşünmedim. Onun emrinde olsa bile, adam bana yönetmem için bir ordu vermişti. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Gemimiz bir saat içinde hazır olacak."

Bu lanet olası topraklara ayak bastığımdan beri ilk kez içimden gelerek gülümsedim.

Otuz Sekizinci Bölüm

Romeria

Zander çadırda tahta sandıklardan yapılmış derme çatma bir masanın üzerine eğilmiş, Lyndel'in sokak ve geçitlerinin kabataslak bir taslağını gösteren haritayı inceliyordu. Lord Telor saatlerce oturmuş, kalemleriyle hızlı çalışan genç bir haritacıya soylular ve muhafızlar için derinlere gizlenmiş karmaşık yeraltı tünellerinin labirentini açıklıyordu. Zander'ın yanında bastonuna yaslanmış, midemi düğüm düğüm eden bu savaşı planlarken soruları yanıtlıyordu.

"Bu canavarlar şuradan, şuradan," -Lord Telor işaret parmağını sürükleyerek gösterdi- "ve şuradan girmiş olmalılar. Gerçi bu giriş noktalarından nasıl haberdar olduklarını bilmiyorum. Çok azı haberdardır."

"Malachi'ın bu işte parmağı varsa, bilmediği bir şey olmadığını varsaymalısın. İnsanları bu tünellere sokmanın bir yolunu bulmalıyız ki kalkan olarak kullanılmasınlar. Aksi takdirde, ejderhaların tüm şehri yakıp yıkmasına izin versek de olur."

Orada durduğumu fark eden Zander haritadan başını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, seninle bir dakika konuşmayı umuyordum?"

Lord Telor söylemediğim şeyi duydu. *Yalnız.* "Adamlarımla konuşmalıyım." Başıyla selam verip topallayarak çadırdan çıktı.

"Şimdiye kadar tamamen iyileşir sanıyordum."

"Serenis canavarın verdiği iç hasarın tamamen iyileşemeyecek kadar ağır olabileceğini söyledi."

"Belki ben deneyebilirim?"

"İyi şanslar. Enerjini onun için yeterince harcadığını söyleyecektir." Zander hızlı bir kucaklaşma için beni göğsüne bastırıp çektikten sonra kaslı kollarını başının üzerine koydu. Kısa bir süreliğine de olsa vücudunun verdiği hissin tadını çıkararak ona yaslandım. Muhtemelen önümüzdeki en az birkaç gün böyle geçecekti.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Nasıl hissediyorsun? Dinlen-din mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Bir karyola bulmuştum ve uyuyamayacağımdan emindim ama bir an sonra Jarek beni uyandırmak için omzumu sallıyordu. "Daha iyiyim." Lyndel'i Caindra'nın ateşinden korumak neredeyse tüm güçlerimi tüketmişti. Kalan gücümü de Xiaric'i iyileştirmek ve o kalkanı oluşturmak için harcamıştım ancak ipliklerim saatler sonra bir kez daha derimi karıncalandırmaya başlamıştı. "Belki bir dahaki sefere kızgın bir anne ejderha yerine uçan dev okları engellerim."

Kıkırdadı. "Geriye bir şehir kalsın istiyorsak bir dahaki seferden kaçınmalıyız."

"Planlama nasıl gidiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Ela gözleri çizimin üzerinde dolaştı. "Keşke kardeşim de burada olsaydı. Savaş stratejisi oluştur-

mada benden çok daha iyidir. Bir tuzağı görür ve daha kimse ne olduğunu anlamadan geri dönerdi."

Kraliyet avında, çadırda Eldred Ormanı'nın haritası üzerinde kafa patlattıkları o günü hatırladım. Zander, Atticus'un nethertaur avı için Kanal Ağzı'nı kullanma tavsiyesini dinlemişti.

Atticus ağabeyinin tavsiyesine uymakla kalmazdı. Kaledeki dövüş alanında kılıçlarını tokuşturdukları, yani aslında egolarıyla sidik yarıştırdıkları zamanları da hatırlıyordum. "Eminim sen ve Lord Telor doğru planı bulacaksınız."

Zander alt dudağını ısırdı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ben sadece... Tüm bu olanlarda bir şeyler ters geliyor."

"Ters mi geliyor? Lyndel'i geri almak mı?"

"Hayır. Malachi neden Hiçlik'ten getirdiği ordunun uçuruma bu kadar yakın bir şehri ele geçirmesini istiyor?"

"Orayı geri almak için savaşacağımızı ve bu süreçte asker kaybedeceğimizi biliyor."

"O zaman neden biz uçuruma odaklanmışken bize arkadan saldırmıyor? Ya da sabah, bütün gece savaştıktan hemen sonra?" Hudem'den sonraki şafak vakti doğu ordusunun gelişini anımsadım, herkes kanlar içinde ve hırpalanmış haldeydi. Savaşmaya gelselerdi, Caindra'nın yardımıyla bile binlerce askerimizi kaybederdik.

"Gücümüzü tüketmeyi amaçlıyorsa bu pek akıllıca bir hamle gibi görünmüyor," diye onayladı. "Belki ruhumuzu da yenmek istiyordur. Lyndel ikoniktir. Asla düşmemiştir. Onu düşmana bu kadar çabuk kaptırmak Islor'un moraline bir darbe indirdi. Geldiğimiz zaman, o askerleri gördün mü?"

"Evet." Yüzlerinde şok ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Ama ordusu şu anda müstahkem bir şehirde kuşatılmış durumda... ne

için?" İçimden bir ses bunda bir bityeniği olduğunu söylüyordu. "Ya dikkatimizi dağıtmak istiyorsa?"

"Görmemizi istemediği daha büyük bir planı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Malachi'dan bahsediyoruz. O bir tanrı. Tüm bunları canavar ordusu surun arkasında otururken bir kalede oturup mektuplar göndermek için mi planladı?"

Zander düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Cirilea'ya gidip neler öğrenebileceğimize bakmak dışında neyin peşinde olduğunu öğrenmenin bir yolu yok."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Başını salladı. "Bu kötü bir fikir. Geçen sefer kıl payı kurtuldum."

"Oraya gittiğinde ihtiyatlı değildin." Bilmiş bir ifadeyle ona baktım. "Nymph kapısını kullanırsak..." Cümlemi bitirmedim.

"Malachi, Nymphaeum'u sıkı bir şekilde koruyordur."

"Muhtemelen, bu yüzden Jarek ve Abarrane de bizimle geliyor. Çok tehlikeli olursa, bizi hemen oradan çıkarırım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, bu esnada nabzım kulaklarımda atıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. "O kapılar cevap almak için ve bizim ihtiyacımız olan da bu. Malachi'ın ne planladığına, amacının ne olduğuna dair cevaplar."

Zander'ın çenesi gerildi ama gözlerinden bir şeyler düşündüğünü, hesaplar yaptığını anlayabiliyordum. "Muhafızlar bilgi için faydalı olabilir."

"Malachi bizim Lyndel'i geri almakla meşgul olduğumuzu düşünecektir. Orada olduğumuzu anlamadan girip çıkabiliriz. Ayrıca Annika'yı da sorarız."

Sihirli sözcüğü söylemiştim. Kız kardeşinin, tabii Annika hâlâ hayattaysa, tüm bu olanların neresinde olduğunu bilmemenin ağırlığı omuzlarına çökmüştü.

Dudaklarını büzdü. "Gideceksek, bunu hemen yapmalıyız. Ailis bir an önce Lyndel'in güvenliğini sağlamak isteyecektir."

Parmak uçlarımda kalkıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seninle ejderhaların yanında buluşuruz," dedim ve sonra güldüm. "Söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim bir şey."

★

Kırışmış gölge büyücüsü döndüğünüzde sizinle konuşmak istiyordu.

Ulysede'in kalesinin eşiğini geçtiğimiz anda Oredai'nin hoş olmayan izinsiz müdahalesi zihnimde yankılandı. "Sanırım Agatha'yı kastediyorsun?"

Kütüphaneye doğru ilerlerken Cindrae muhafızları da bize eşlik etti.

İsimlerini öğrenmeye zahmet etmiyoruz.

"Doğru, bunun sizin için ne kadar rahatsız edici olacağını anlayabiliyorum," dedim yavan bir sesle. "Neden ona gölge büyücüsü dedin?"

Çünkü o bir gölge büyücüsü.

"Ses kutusu bugün çalışmıyor mu?" diye iç geçirdi Zander sinirli bir şekilde.

"Sanırım çalışmıyor." Çalışsa bile cevaplarının daha anlaşılır olacağını sanmıyordum.

"Bütün Nymp'ler nerede?" Abarrane başka bir boş koridora baktı.

Oredai siyah gözleriyle sanki bir cevaba layık olup olmadığına karar veriyormuş gibi Abarrane'i baştan aşağı süzdü.

"Majestelerinin emirleri üzerine kaleden çıkarıldılar. Altın şehir içinde nezaket kurallarına uymayanlar sürgüne gönderildi."

"İyi ama sokaklarda neredeyse hiç kimse kalmamış. Bize savaşmaktan vazgeçemediklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Jarek. Haklıydı. Toplamda belki bir düzine sokaktan geçmiştik. Ulysede yine bir hayalet kasabaya dönmüştü.

Cindrae sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Bu onların doğası, tıpkı sizin türünüz gibi."

"Nereye gittiler?" diye sordum.

Kendilerini nereye ait hissediyorlarsa oraya.

Bir başka cevap olmayan cevap. Kütüphane kapısına ulaştık.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler, Oredai." *İstemediğimiz halde.* "Burada kalabilirsin." Kütüphaneye girmeden önce gülümseme zahmetine girmedim. Jarek'teki zehir için beni iş işten geçmeden önce uyarmadığı için onu hâlâ affetmiş değildim.

Kolları kitaplarla dolu üç genç kâtip hızla yanımızdan geçerken dikkatli bakışlarını Jarek ve Zander'ın üzerine dikerek selam vermeye çalıştı. Öğrendikleri onca şeyden sonra Islor ölümsüzlerine güvenmelerinin zaman alacağını düşünüyordum.

Arkalarından gülümsedim. "Görünüşe göre epey meşgullermiş."

"Evet, umarım cevapları da bulmuşlardır ama bu işi çabuk halletmeliyiz. Önceliğimiz Lyndel." Zander'ın içi içine sığmıyordu.

Yaklaştığımızı gören Zorya bizi karşılamak için koştu. "Lütfen beni kurtarmak için burada olduğunuzu söyleyin."

"O kadar da kötü olamaz." Jarek sırıttı. "Eminim gecelerini meşgul edecek birini bulmuşsundur."

Zorya'nın tek gözüyle Jarek'e bakışı çoğu insanın sinmesine neden olurdu. "En sevdiğin yılan burada. Gidip senin için onu bulayım," diye tısladı ve uzaklaştı.

Komutanıma başımı salladım. "Çok erken."

Yüzünü buruşturdu. "Düşünmüyordum."

Agatha'yı farklı bir alanda, sıra sıra masaların ve yanan fenerlerin olduğu bir bölümde bulduk. Oda her birinin elinde bir yığın kitap olan kâtiplerle doluydu.

Bizi görünce gözleri parladı. "Majesteleri! O korkunç yaratık size mesajımı iletmiş. Güzel. İleteceğini düşünmemiştim."

"İletti. Lucretia sana günlüğü verdi mi?"

Agatha'nın gözleri büyüdü. "Evet! Kâtipler uzun zamandır Neilina'nın elementalleri kendi hevesleri için kullandığından şüpheleniyordu. Artık elimizde kendi el yazısıyla yazılmış bir kanıt var. Bu büyücülerin kayıtlarını bulmamız ve geçmişlerini yansıtacak şekilde ayarlamamız..."

"Burada fazla zamanımız yok," diye araya girdi Zander.

Agatha, Zander'ın kabalığından rahatsız olduysa da belli etmedi. "Argon'a geri mi dönüyorsunuz? Yeni başkan nasıl?"

Bocaladım. Lucretia ona bilgi vermemişti. Neden şaşırmıştım ki?

"O iyi. Ve hayır, Malachi'ın neyin peşinde olduğuna bakmak için Cirilea'ya gidiyoruz. Bizim için bir şeyin var mı?" diye cevap verdi Zander benim yerime.

"Bir sürü şey. Biraz şundan biraz bundan parçalar." Kafa kafaya vermiş kâtiplere doğru elini salladı. "Yorulmak bilmeden çalışıyorlar, tarıyorlar ve çeviriyorlar, ah, kaç tane metin olduğunu söyleyemem bile. Ne zaman birini bitirsek, dört tanesi daha bekliyor oluyor!" Yine de bu durum onu yıldırmışa benzemiyordu. Uçurumda tanıştığım seyahat yorgunu büyücüden yeni bir enerji yayılıyor-

du. "Bir zamanlar Ybaris'te yaşayan bu mistikler hakkında koca bir bölüm var. Bizim gibi elementlere yakınlıkları varmış ama ölümlülerden doğmamışlar."

"Evet, Gesine bana onlardan bahsetmişti. Onlara ne olduğu herhangi bir yerde yazıyor mu?"

"Hâlâ araştırıyoruz. Fakat!" Boğumlu bir parmağını kaldırdı. "Arka tarafta daha yakından incelenmesi gerektiğini düşündüğüm bir bölüm keşfettik, Nymph'lerin gücünü kullanabilen bir halk hakkında. Mistiklerle aynı zamanda bizim diyarımızdaymışlar ve pek de iyi anlaşmışa benzemiyorlar."

"Neye benziyorlar?" Gesine'nin bana anlattıkları düşünüldüğünde, Nymph'lerin sahip olduğu güç ne olursa olsun, aynı zamanda kaderlere bağlı olan elementlere de dayanıyordu.

"Henüz tam olarak net değil. Bu afsuncular, kendilerine böyle diyorlar, doğrudan Nymph'lere tapmıyor ama ışık ve gölge kavramına yürekten inanıyorlar; ışık Nymph'ler oluyor ve gölge de..."

"Kaderler." O an anlamıştım. Oredai, Agatha'ya gölge büyücüsü demişti çünkü ne kadar zayıf olursa olsun kadere bağlı bir yakınlığı vardı.

"Evet. Gölgeyi dengelemek için ışık aramaktan dem vuruyorlar."

"Kaderleri dengeleyen Nymph'ler." Ya da daha büyük olasılıkla, krallıklar üzerindeki etkilerini dengeleyen. "O halde bu, Nymph büyüklerinin de tanrı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sanırım... evet?" Agatha'nın yüzünde benim de hissettiğim belirsizliğin aynısı vardı.

"Neden bu kadar şüpheci konuşuyorsunuz?" diye sordu Lucretia aniden ortaya çıkarak. Bugün Zorya'nın kıyafetini ve saçını, lejyonerin göz bandına kadar taklit etmişti. "Büyüklerin

huzurunda durdunuz. Onların gücüne tanık oldunuz. Neden onları ilahlardan başka bir şey olarak göresiniz ki?"

"Haklısın. Sadece onları hiç böyle düşünmemiştim." Birbirlerine karşı çalışıyor gibi görünen ama aynı zamanda birbirlerini dengeleyen iki tanrı grubu. "Bu afsuncular bir yerlerde hâlâ yaşıyor mu?"

Agatha başını salladı. "Kâhinlerin vizyonlarında, geçmişte ya da günümüzde, özellikle onlardan bahseden bir şey görmedim ama biz de bu büyük şehre dair iki hilalli amblemden başka bir şey görmemiştik, o yüzden belki de doğru yorumlamadığımız ipuçları vardır."

"Lucretia?"

"Eski efendilerimin gücüne hâlâ saygı duyulan uzak diyarlar var," diye cevap verdi.

"Bu afsuncular bir kaderi yenebilir mi?" diye sordu Zander.

Lucretia sanki soru çok komikmiş gibi içtenlikle güldü. Bazen tepkilerini ne ifade ettiğini bilmeden ezberden sıraladığını düşünüyordum.

Zander gözlerini devirdi. "O zaman bize ve acil meselelerimize pek faydaları yok. Romeria, gitmeliyiz."

Haklıydı. "Tamam, bilgilendirme için teşekkürler, Agatha. Aramaya devam edin."

"Elbette, Majesteleri. Kendinize dikkat edin!"

"Zorya!" Jarek parmaklarını Lucretia'ya öfkeyle bakan savaşçıya doğru şaklattı. "Bu gece bir şey öldürmeye ihtiyacın var mı?" Daha önce yaptığı düşüncesiz hareket için bir barış teklifiydi.

Zorya'nın gözleri parladı.

★

"Üstünlüğümüzü kaybetmeden sadece birkaç saniyelik bir şaşırtmaca unsurumuz olacak. Emrimle buraya dönmeye hazır olun." Zander bir elini omzuma koydu, diğer eliyle de kılıcını kavradı. Herkes silahlarını çekerek aynı hizaya geldi.

"Lucretia?" diye seslendim. Ve bekledim. "Burada olduğunu biliyorum."

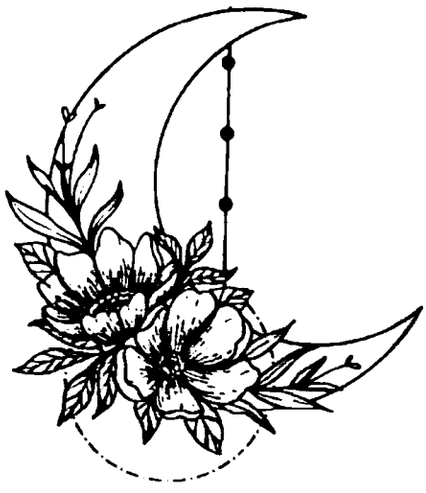
Yanımda belirdi. Eli diğer omzumdaydı ama ben hiçbir şey hissetmemiştim. En azından göz bandını çıkarmıştı. "Bilgi toplamada çok faydalı olabilirim, Majesteleri."

"Biliyorum. Bu yüzden bizimle gelmeni ve öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum ama gözlerden uzak dur."

Sırıtışı yüzüne yayıldı. "Gözlerden uzak duracağım ve önemli şeyler öğreneceğim."

Nabzım hızla atıyordu. Bütün o çocukları kurtardığımız geceden beri, Gesine öldüğünden beri Cirilea'ya dönmemiştim. Çok şey değişmişti.

Yakınlıklarımın ipliklerini bir araya getirerek taşa uzandım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sofie

Tiksintimi bastırıp sesime endişe kattım. "Yemeğini beğenmedin mi, aşkım?"

Malachi etini çiğnerken küçümsercesine elini salladı ve hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. "Yemek güzel."

Bunu bilemezdim çünkü kendim daha bir lokma bile yememiştim. Farkında bile değildi. Tereddüt ettim. "O zaman seni rahatsız eden ne?" Bütün gün suratı asık bir halde terasta volta atmış, hizmetkârlara bağırmıştı. Öğleden sonra, insanlara kimin önünde eğilmeleri gerektiğini hatırlatmak için şehirde dolaşmamızda ısrar etmiş ve muhafız istediği atı ona getirmeyince, kale avlusunda kafasını kestirmişti.

"Saur'goth'lardan neden hâlâ haber almadım?" Bana çevirdiği kahverengi gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Şimdiye kadar Lyndel'i almış olmaları ve ana kuvvetin de hızla güneye doğru ilerliyor olması gerekirdi ama krallarını bilgilendirmeyi düşünmüyorlar mı?"

"Savaşta acımasız olabilirler ama zekâları hakkında konuşamam." Göz ucuyla yakınımızdaki Saur'goth'a baktım. Onu daha önce dişlerinin arasından sarkan bir fare kuyruğuyla koridorda dolaşırken gördüğüme emindim. "Mal'Gar'a bir ulak gönderip cevap talep etmemi ister misin?"

"Evet. Gerçi bunun saatler önce yapılmış olması gerekirdi."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Sözlerimdeki yalanı görmemesi için gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Bir süre sonra asık suratıyla baklayı ağzından çıkardı. "Krallığın diğer yerlerinde neler olduğunu göremiyorum."

"Aldığınız bu ölümlü formun bir dezavantajı, Majesteleri." Hep yapageldiği gibi, dışarıdan bakıp izleyememesi ve plan yapamaması.

"Şu kanatlı canavarlardan birine sahip olsaydım, onlara doğru uçabilirdim," diye homurdanarak çatalını tabağına fırlattı. "Fırsatım varken Caindra'yı öldürmeliydim."

Eşi ve çocuğu Hiçlik'ten çıkar çıkmaz doğruca sana uçsun diye mi, seni kibirli aptal? Kendimi tuttum.

Leydi Saoirse masamıza doğru süzüldü.

"Majesteleri." Malachi'ın önünde eğildi. "Sizi tekrar görmek bir mutluluk." Malachi karşılık vermeyince bana döndü. "Majesteleri. İyi görünüyorsunuz."

Alacalı ve şiş yanağım korkunç görünüyor olsa da yatağına girerken yeterince hevesli davranmadığım için Malachi'ın yumruğunun derimi yırttığı dün geceye göre çok daha iyiydi.

Ona hırlamamak için kendimi zor tuttum. Malachi'ın istediği şeyi talep etmesi bir şey, bu sinsi asilzadelerin onu bile isteye davet etmesi başka bir şeydi. Malachi onu bir kez becerdi diye birden-

bire onun gözüne girdiği gibi akılsızca bir düşünceye kapılıyordu. "Ne istiyorsun?" Aslında kocam olmayan kocam dışında.

Boğazını temizledi. "Lordlar ve leydiler hizmetkârlarının rollerini terk etmeleriyle ilgili büyüyen bir sorunu tartışıyor. Hatta küpelerini kulaklarından çıkarıp sahiplerinin kapısının önüne bırakacak kadar ileri gitmişler. Bu bir hakarettir! Sadece dün gece bir hane yıllarca o nankörlere baktıktan sonra, çalışanlarının yarısını kaybetti."

"İyi muamele gören hizmetkârlar geceleri kaçmaz."

"Evet, şey... hizmetkârların amacındaki bu son değişiklikle ve tahtta yeni bir kral ve kraliçe varken bu ölümlüler hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığını düşünüyor."

"Bu sorunlar için beni mi sorumlu tutuyorsunuz?" diye sordu Malachi soğuk bir tavırla.

"Hayır, Majesteleri. Kesinlikle hayır." Kafasını sallayınca, mükemmel siyah saçları dalgalandı. "Ben... Biz..." Bir elini soyluların bu konuşmanın her kelimesine kulak kesilmiyormuş gibi davrandığı arkasındaki sıralara doğru salladı. Bu aptalı buraya Islor'un en büyük ikinci şehrini yönettiği için mi yoksa kral ve kraliçeye gösteri yapan bir maymun gibi bacaklarını açtığı için mi göndermişlerdi? Boğazını temizlerken yanakları duyduğu rahatsızlıktan kıpkırmızı olmuştu. Neredeyse ona acıyacaktım. "Tüm hizmetkârların sahipleriyle kalmasını ya da yıllarca onları koruyan kişileri terk ettikleri için ağır cezalara çarptırılmalarını emredebileceğinizi umuyorduk."

Malachi sandalyesinde arkasına yaslandı.

Saoirse o ağır bakışların altında iki büklüm oldu.

"Haklısın." Parmaklarını şıklattı ve fare yiyen Saur'goth yaklaştı. "Yirmi savaşçını al ve küpe takmayan tüm ölümlüleri

topla. Onları zindana götürün. Nazik olmak gibi bir kaygınız olmasın."

Gırtlaktan gelen derin sesiyle, "Emredersiniz, Majesteleri!" diye bağırdı ve uzaklaştı.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Saoirse bu kez yerlere kadar eğildi. "Sabah Kettling'e gitmek üzere yola çıkacağım..."

"Bu kadar çabuk mu?" Malachi başını kaldırdı. "Yarınki şenlikleri kaçırmanızı istemem."

"Öyle mi? Bir şenlik olacağından haberim yoktu."

"Çünkü daha şimdi bir kutlama yapmaya karar verdim." Sesini yükseltti. "Herkes!" Oda anında sessizleşti. "Yarın gün batımında arenada toplanacağız. Kraliyet müsabakasının vakti geldi." Kocaman gülümsemesi ve ani coşkusu alkışları körükledi.

Bu arada benim midem bulanmıştı. Neye tezahürat ettikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim. Hepsi bu kadar, Leydi Saoirse." Yemeğine döndü ve Saoirse da kısa bir bocalamanın ardından aceleyle uzaklaştı.

"Bu yarışmanın amacı ne olacak?" diye sordum ilgisizce.

"İnsanlara kimin kral olduğunu hatırlatmak," diye cevap verdi ağzında lokmayla.

O sırada bir çift hizmetkâr şarap sürahileri ve taze et tabağıyla yaklaştı.

Biri kadehimin dolu olduğunu fark etmeden şarap doldurmaya yeltendi. "Bira mı tercih edersiniz, Majesteleri?" diye sordu çekingen bir sesle. Genç ve güzeldi, masum gözleri ve dolgun dudakları vardı.

"Hayır, hemen git," diye cevap verdim, bacağı yerine ördeğin göğsünü seçerek geçici olarak dikkati dağılan Malachi onu fark etmeden kaçıp gitmesini umarak.

Ama öyle olmadı.

"Daha fazla şarap, lütfen," diye mırıldandı ve aç bakışlarıyla kızın kıvrımlarını incelerken kadehini kaldırdı.

Aptal kız az önce davet ettiği tehlikeyi, bu gece karşılaşacağı zulmü bilmeden kadehi doldurmak için kendini paraladı. Nereden bilebilirdi ki? Dün gece odasına çağırdığı hizmetkâr kendisine yapılanları anlatacak kadar yaşamamıştı.

Bana izletilenleri.

Elijah'ın, kendi eliyle yaptıklarına şahit olmaya zorlandığı şeyi.

"İzin verirseniz, bu mesajı ordunuza göndermeliyim." Hizmetkâra acıyarak son bir kez baktıktan sonra uzaklaştığım için mutlu bir şekilde hızla yemek salonundan çıktım.

★

Bu gece bahçede hava buz gibiydi. Uzun yoldan, dolambaçlı patikalardan ve sedir labirentinden geçerken pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sardım. Dün geceki çalışmayı kontrol etmek için güllerin önünde durdum. Yeni sezonda uyanana kadar uyuyan bitkilerin yeterince iyileşip iyileşmediğini bilemeyecektim. Hizmetkârlar sıcak aylardaki ihtişamlarını öve öve bitiremiyordu.

Şafak sökene kadar burada kendimi kaybedebileceğim ve Malachi'ın bana öğreteceği acımasız dersten kaçabileceğim bir gece dileyerek devam ettim. Elijah'ın hatırı için buna katlanmak zorundaydım çünkü onun katlandığı şey çok daha kötüydü.

Görüş alanımın ötesinde bir yerde bir çığlık duyuldu ve ardından kılıçlar tokuştu. Birden fazla. Kale arazisinde bir saldırı gerçekleşiyordu.

Gürültüye doğru koşarak ilerideki Nymphaeum'a açılan labirentten geçtim. Soldor'a gidip gelmek için kullandığımız taş

kapıda konuşlanmış altı ölü Saur'goth askerinin üzerinde beş kişi duruyordu: ejderhasıyla gelen sürgün kral da dahil olmak üzere iki erkek, üç kadın.

Biri gümüş gözlü genç bir kadın.

Bir saniye sonra kalkanım hazırdı ve yakınlıklarım derimin altında çatırdıyordu. Onun kim olduğunu biliyordum. "Küçük hacı geri dönmüş." Ve bu kapıyı nasıl kullanacağını da öğrenmiş. Gerçi isyan günü yüzlerce çocuğun kaybolduğuna dair söylentileri duyduğumda tahmin etmiştim.

Duruşlarını ayarlayıp kılıçlarını kaldırdılar. Niyetleri açıktı.

Siyah ipek elbisemin -muhtemelen bir zamanlar onun elbisesi- etekleri nemli çimenlerin üstünde sürüklenir bir halde yaklaşmamı izleyen Romeria'nın yüzü hafifçe soldu.

"Seni tekrar görmek güzel."

Gözlerini kıstı. "Duygularımız karşılıklı değil."

Demek böyle olacak, küçük hırsız... "Önceki halini tercih ettiğimi söyleyebilirim. O daha güzeldi."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Küçük hakaretler mi?" diye karşılık verdi. "Daha klas olduğunu sanıyordum."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Ne de olsa akılsız bir çocukla uğraşıyorum."

"Artık değil. Peki ya sen? Sen bir canavarsın. Akılsız bir çocuğu göğsünden bıçakladın ve onu kral ve kraliçeyi öldüren bir prensesin bedenine yolladın. O geceden beri kaç kez ölümden döndüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

"Ölmeyeceğine inancım tamdı." Ayrıca Malachi bana çok az ayrıntı vermişti, ne kadar tehlikeli olacağını kestiremezdim.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye feryat etti.

Canıma tak etti. "Neden yaptığımı biliyorsun. *O*, üç yüzyıl boyunca sonsuz bir uçurumda tutulsaydı, sen de aynısını

yapmayacağını söyleme bana." Çenemi Zander'a doğru uzatınca göz göze geldik. "Dönmene şaşırdım."

"Krallığıma mı?" dedi soğukkanlılıkla. Son derece yakışıklıydı. Romeria'nın ona neden vurulduğunu anlayabiliyordum. Başka bir hayatta ben de vurulabilirdim.

"Şu anki meşguliyetlerin düşünüldüğünde." Müstahkem şehirde neler olmuştu? Saur'goth'lar Malachi'ın beklediği gibi şehri ele geçirmiş miydi? "Ejderhanın durumu nasıl?"

"Valk iyi." Sanki geçen günkü iğneleyici sorusunun ne kadar içime oturduğunu biliyormuş gibi gülümsedi. "Söylesene, bugünlerde kocanla nasıl vakit geçiriyorsun?" Gözü yaralı yanağıma takıldı.

Öfkemi göstermemek ve ona zafer kazandırmamak için dişlerimi sıkıp hızla durumu gözden geçirdim. Üç savaşçı yan yana duruyordu. Biri göz bandı takıyordu ama bunun onu daha az ölümcül yaptığından şüpheliydim. Diğer ikisi tecrübeli savaşçılara benziyordu. Kılıçla herhangi birine meydan okuyup galip geleceğimi düşünecek kadar kendime güvenmiyordum.

Kelimelerle saldırmak zorundaydım. "Görüyorum ki artık o kayıtsız sokak faresi değilsin," dedim. "Ne olduğun hakkında nasıl hiçbir fikrin olmadığına hâlâ inanamıyorum."

"Ben de senin Malachi'ın ne yapacağını anlamadığına hâlâ inanamıyorum." Romeria yüzünde alaycı bir ifadeyle ıslık çaldı. "Üç yüzyıl ve ben bunu aşağı yukarı üç hafta içinde çözdüm."

"Bazen son derece zeki olabiliyorsun," dedi yanında duran örgülü erkek savaşçı, çelik bakışlarını benden bir an olsun ayırmadan.

"Teşekkür ederim. Nazik sözlerin için minnettarım..."

"Yeter!" Saçmalıklarına daha fazla tahammül edemedim. "Malachi'ı öldürmek için buradaysanız, beni geçmeniz gerekecek ve ben buraya kadar Elijah'ı kaybetmek için gelmedim."

Romeria beni süzdü. "Kocanın onun adına yaptığın şeyler hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" diye çıkıştım.

"Özel biri değil. Sadece birçok kurbanından biri." Küçümsemesi meydan okumayla doluydu. "Seni geçmeye gelince, Mordain, Ybaris, Islor'un en az yarısı, Ulysede ve üç ejderha müttefikim. Senin kimin var?"

Bir nefes kulağıma değer gibi oldu ve beni ürküterek bir anlığına kalkanımı bırakmama sebep oldu. Göz ucuyla soluma baktım ama orada kimse yoktu. Gerginlikten olmalıydı. "Aptal kız. Bir avuç Saur'goth'tan başka bir şeyle karşılaşmayacağını mı sanıyorsun? Malachi'ın buraya şiddetli bir meydan okumaya hazırlıklı gelmediğini mi sanıyorsun?" İçlerine işlemesini, geceleri onları uyutmamasını umarak alaylı bir kahkaha attım. "Başınıza gelecekler hakkında hiçbir fikriniz yok."

Romeria ve Zander bakıştı.

"Öyleyse neden bize söylemiyorsun?" diye sordu Zander, gözü bir kez daha morarmış yanağıma takılarak.

"Ve de sürprizi mi bozayım?" Duraksadım. Romeria loncanın teveccühüne sahip olduğundan bahsetmişti, bu da eğer doğru oynarsam, hâlâ işime yarayabileceği anlamına geliyordu. "Rahibeniz Wendeline ile tanıştım. Çok şey atlatmış. Oldukça ürkek."

Romeria korku dolu gözlerle bana baktı. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Şimdilik."

"Ona bir şey olursa, Tanrı şahidim olsun ki..."

Rahibenin küçük hırsız için önemli olduğu açıktı, bu yüzden belki de bana düşündüğümden çok yararı dokunacaktı. "Wendeline'ı buraya getireceğimi söylesem ve sen de onu

geldiğin yere geri götürsen, böylece o da üzgün ve yalnız varlığının geri kalanını huzur içinde geçirse nasıl olur?"

Romeria beni süzdü. "Sana inanmıyorum."

"Hadi ama. Sana hiç yalan söyledim mi?"

Homurdandı.

"Sana söylediğimden fazlasını söylemem yasaktı." Ayrıca, Malachi bana sadece bilmem gerekenleri söylemişti. "Rahibenizi bir şartla buraya getireceğim." Elimi çok mu açık ediyordum? Başka seçeneğim olmadığı için bir önemi yoktu. "Kocamı öldürmeden Malachi'ı Elijah'ın bedeninden nasıl çıkaracağını bulmalısın."

Romeria kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Söylediğin gibi, lonca elinde. Eminim orada birilerinin verecek bir cevabı vardır." Kehaneti buraya kadar takip etmişlerdi. "Gesine biliyor olabilir."

Romeria irkildi. "Ama ya imkânsızsa..."

"İmkânsız değil!" Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Bir yolu olmalıydı. "Elijah bu kez kendi bedeninde kapana kısıldı. Onu serbest bırakmalıyım."

"Nasıl yapacağımızı bulursak, Malachi'dan kurtulmamıza, onu tahttan indirmemize yardım edecek misin?" diye sordu Zander.

"Bu, uzun listene ekleyebileceğin bir ittifak değil. Sadece bana ihtiyacım olan cevabı getirin. Ben her gece buradayım. Kanatlı canavarınızla yok ettiğiniz şeyleri onarıyorum. Aradığım bilgiyi almadan geri dönmeyin."

"Onu görmek istiyorum," dedi Romeria. "Wendeline. Yarın gece onu buraya getir."

Cakasından geçilmiyordu. Vay be, ne kadar da büyümüştü. "Belki bu ayarlanabilir. Şimdi, bu pisliği temizleyebilmem için

gitmenizi öneririm, yoksa o taştan bir daha geçtiğinizde elli Saur'goth'u ve bizzat Malachi'ı sizi beklerken bulursunuz ve yapabileceğim hiçbir şey kalmaz."

"Peki ya kız kardeşim?" diye sordu Zander.

"Kralın kız kardeşiyle hiç tanışmadım."

"Adı Prenses Annika. Uzun, sarı bukleleri var."

"Burada o isimde ya da tarifte kimse yok. İsyanda ölmüş olmalı."

Tek gözlü savaşçı, "Prensesin cesedini bulmuş olsalardı, bunu herkes bilirdi," dedi.

"Doğru." Kral kayıp kız kardeşini bulmak için yanıp tutuşuyordu. İyilik yaparsan iyilik bulurdun. "Etrafa sorabilirim."

Zander tereddüt etti. "Teşekkür ederim."

"Beşimiz şimdi ayrılıyoruz," dedi Romeria. "Yarın Wendeline'ı görmek ve belki sana bir cevap vermek için geri döneceğiz."

"Güzel. Gidin o halde." Başka Saur'goth'ların ne zaman gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

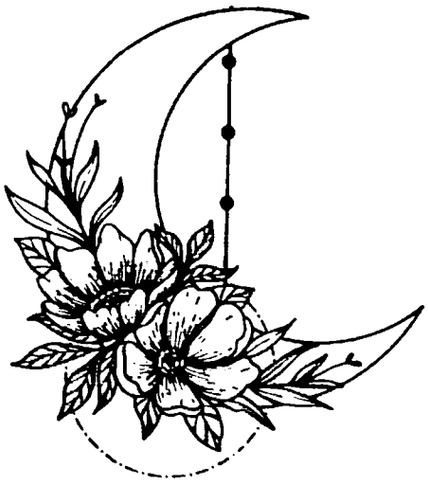
Uzunca bir başka bakışın ardından taşın içinde kayboldular.

Kalkanı bırakıp derin bir nefes aldım.

Bir bu eksikti... İşe koyuldum ve geriye kül ve metalden başka bir şey kalmayana kadar canavarların bedenlerini ateşle parçaladım. Külleri rüzgârla savurdum. Zırhlarını bir toprak yığınının altına gömüp tüm kanıtları taze otlarla gizledim.

Geriye korumasız bir mabetten başka bir şey kalmayınca kaleye döndüm.

İçimde küçük bir umut ışığı belirmişti.

Kırkıncı Bölüm
Romeria

"O Saur'goth canavarlarını Cirilea'ya nasıl getirmiş?" diye sordu Zander, Ulysede'deki soğuk ve rutubetli mahzene geri döndüğümüz anda. "Günler önce oraya gittiğimde hiçbir yerde yoktular."

"Muhtemelen oraya bu kadar çabuk nasıl gittiyse öyle." Abarrane yoğun bir ilgiyle bıçağındaki kanı inceledi.

"Kaç kişiler?"

"Lucretia?" diye seslendim ve bekledim. Cevap yok. "Tamam, güzel. Anlamış." Ya anlamıştı ya da başımın belası olmaya devam ediyordu ama beşimizin gideceğini açıkça belirttiğimde sözsüz emrimi anlayacağını düşünmüştüm. "Cevapları yarın akşam alacağız."

"Sonunda bir işe yarıyor," diye mırıldandı Jarek.

"Görünmez bir casustan daha iyi bir şey olamaz," diye katıldı Zander.

"Malachi onu hissetmediği sürece." Sylx'in yetenekleri hakkında bize göstermeye istekli olduğu şeyler dışında hiçbir şey bilmiyordum.

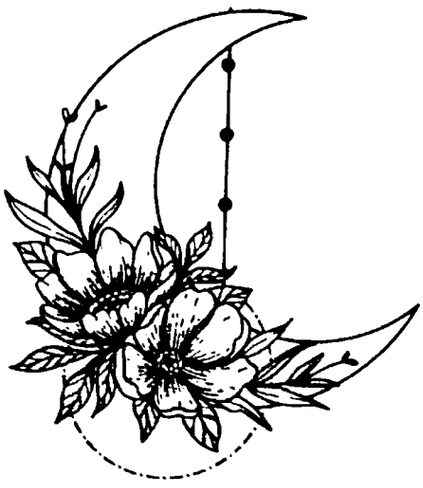
"İçimden bir ses nasıl hayatta kalacağını iyi bildiğini söylüyor. Burada önemli olan Sofie'nin bizim tarafımızda olması."

"Bizim tarafımızda mı? Bizi yakıp kül etmesine ramak kalmıştı," diye karşı çıktı Jarek. "Ve muhtemelen bize ihtiyacı kalmadıktan sonra yakacak da."

"Evet, ama şimdilik onun için değerliyiz. Anlaşmamızı bir ittifak olarak adlandırmak istese de istemese de, bizim yapamayacağımız şeyleri o bizim için yapacak," diye karşı çıktı Zander.

"Evet, eğer bir kader kovma ayinini nasıl gerçekleştireceğimizi bulabilirsek." Bu mümkün müydü ki?

"Bu kâtip zihinleri buraya getirmek için onca zahmete katlandık, değil mi? O halde kendilerine görevlerini bildirelim ve Sofie ile ilgilenmek üzere yarın gece Cirilea'ya dönmeyi planlayalım. O zamana kadar geri almamız gereken bir şehir var."

Kırk Birinci Bölüm

Tyree

Sisli, ıssız yolun ötesine göz atmak için brandayı çektim. Şafak yaklaşıyor, gökyüzü bulanık bir griye dönmeye başlıyordu. "Orathas'tan uzaklaştık mı?"

Erzak arabasını ve atlarını süren iriyarı çiftçi omzunun üzerinden bana baktı ve alnının ortasından aşağıya doğru uzanan, sol burun deliğini ve üst dudağını deforme etmiş korkunç yara izini iyice görmemi sağladı. Talihsiz bir darbe almıştı, hayatta kalmasına şaşırmıştım. Arkamızı işaret etti. "Orathas."

"Teşekkür ederim." İçeri girmeden önce yanındaki genç kadına başımı sallayarak selam verdim. "Sanırım beni anladı."

"Keşke onlarla iletişim kurabilecek biri olsaydı." Annika manalı bir şekilde ayaklarımızın dibinde biz ayrıldığımızdan beri yerinden kıpırdamadan yatan top gibi kıvrılmış bedene baktı.

Sırıttım. "Ayılması için ona bir iki saat daha verelim."

"Bütün bunlar olurken nasıl uyuyabiliyor anlamıyorum." Annika'nın söylediğini vurgulamak istercesine araba bir çukurdan geçerken sarsıldı ve dişlerimin birbirine vurmasına ve üst

üste yığılmış tahta sandıkların içindekilerin sallanmasına neden oldu. Destry'nin bu kadar ufak tefek olması iyi bir şeydi çünkü seyahat alanımız çok dardı. Ön tarafa doğru tırmanmak ve kendimizi malzemelerin arasındaki sıkış tepiş alana sığdırmak zorunda kalmıştık ama şikâyet ettiğimi söylemezdim. Bilmeyen biri için bu herhangi bir ticaret yolculuğu gibi görünürdü ki bu tam olarak istediğimiz türden bir gizlilikti.

"Sanırım damarlarında kandan çok bira dolaşıyor." Annika ve ben yosun merdivenimden inip kaçış rotamı takip ederek buluşma noktasına vardığımızda, Destry birasını tazelemişti. O saatte muhafızların dikkatini yoldan geçenlerle dağıtmak gibi bir lüksüm yoktu, bu yüzden onları öldürmek zorunda kalmıştım. Kollarımız onların kılıçları ve hançerleriyle dolu halde kaçmıştık.

Ledric erzak arabasının ve sürücülerinin yanında bekliyordu. Destry sürücülerin onun kardeşi ve yeğeni olduğunu söyledi. Tombul eline ödemeyi ancak Destry herhangi birine tek kelime ederse ne olacağına dair açık bir tehdidi tercüme ettikten sonra verdim. Hepsi göstermelikti, o kadar da endişeli değilim. Bana ihanet etmek gibi bir niyeti olsaydı, ailesini bizimle göndermezdi ve bunu bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Neden biraz dinlenmeyi denemiyorsun?" Kendi gözlerimi kapattım.

"Tahta bir kutunun üzerinde otururak mı? Bu imkânsız."

Hizmetkârlarıyla birlikte altın bir arabayla seyahat eden şımarık bir prenses değilseniz imkânsız değildi ama bunu ona söylemedim çünkü bir kez olsun birbirimize karşı az da olsa medeni davranıyorduk ve bu güzel bir değişiklikti. "Başını buraya yaslayabilirsin." Uyluklarıma vurdum.

Gözleri gerçek hançerler fırlatabilseydi, uyluklarım delik deşik olmuştu. "Buna kanacağımı mı düşündün?"

"Niyetim tamamen dürüst." Yine de artık bu düşünceyi aklıma sokmuş olduğu için gözlerim dolgun dudaklarına kaydı ve zihnimde oluşan görüntü kanımı kaynattı. "Ciddiyim. Ben uyanık kalacağım."

"Hayır, teşekkür ederim. İstesem de uyuyamam. Son zamanlarda her uyandığımda sanki Azo'dem'e düşmüş gibi hissediyorum." Pelerinini vücuduna doğru çekti ve altından daha önce yaltaklanan taliplerinden biri gibi ağzımı açık bırakan o ipek beyaz gecelik göründü.

"Güvenli olur olmaz sana daha uygun kıyafetler bulmak için duracağız."

"Güvenli bir yer var mı? Bu insanlardan herhangi biri ne olduğumu bilse, beni krala teslim etmek isterdi ve onu suçlayamazdım."

"Önce beni geçmeleri gerekir."

Buna verecek bir cevabı yoktu. Dikkati başka yöne kaymadan önce kısa bir an bana baktı. "Sence gittiğimizi anlamışlar mıdır?"

"Evet. Ölü muhafızları iyi saklayamadım. Vardiya değişiminde gitmiş olduklarını fark edeceklerdir."

Başını bir sandığa yasladı. "Kral Hadkiel'in ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Muhafızlarını şehri taramaya gönderip hangi yöne gittiğimize dair ipucu arayacaktır. Limana doğru gittiğimizi anlamaları uzun sürmez. Birtakım lordlara ve leydilere mesajlar gönderip beni öldürmeleri ve seni alıkoymaları için her köşeyi aramalarını emredecektir." En azından ben olsam öyle yapardım.

"Limana kaç gün var?"

"Yedi."

Endişeyle dudaklarını büzdü. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum; yedi gün uzun bir süreydi. Birçok şey ters gidebilirdi. "Sonra bir gemiye bineceğiz ve sirenler bizi hemen geri getirecek."

"Espador'a kaçmak şu an için en iyi seçeneğimiz."

"Peki orası hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim, "ama burada kalırsak başına geleceklerden daha kötü olamaz. Başka seçeneğimiz yok. Udrel'den ayrılmak zorundayız. Tabii dikkat çekmeden kaçmayı başarabilirsek." Güneş ışınları doğrudan Annika'nın üzerine düşse yeriydi, kalabalıkta çok kolay fark edilirdi. "Gel, şunun üzerine otur." Ayağımı bacaklarımın arasındaki kısa sandığa vurdum.

Ters ters baktı. "Sana bunun olmayacağını söylemiştim."

Hüsranla inledim. "Bana güvenir misin lütfen? Sanırım bir nebze de olsa bunu hak ettim, değil mi?"

Dudaklarını büzdü.

"Gel şöyle otur, sırtın bana dönük olsun."

İsteksizce hareket ederek kaskatı kesilmiş bir halde yavaşça ayrılmış bacaklarımın arasına yerleşti. "Bunu neden yapıyorum?"

Pelerininin kapüşonunu düzelttim. "Çünkü bu halinle insan içine çıkamayız."

"Peki tam olarak nasıl görünüyorum?" Kibirli görünmeye çalışsa da merakını sezmiştim. Gülümsedim. "Bugün iltifatsız mı kaldın?"

"İltifat etsen ne olur sanki?"

Bir zamanlar etmezdim, evet, kesinlikle. Ya şimdi? Bu Islorluya karşı hislerimi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama eskiden duyduğum küçümseme artık yoktu.

Yanıtımı beklerken parlak mavi-mor gözleriyle bana baktı.

"Sanki biri doğmuş en güzel yaratık için kaderlere yalvarmış ve onlar da bu isteği kabul etmiş gibi görünüyorsun." Sesimin bu kadar ciddi çıkmasını istemezdim.

Yüzümde gezinen bakışları kısa bir an için ağzımda durduktan sonra hafifçe iç çekerek arkasını döndü.

Uzun buklelerini parmaklarımın arasına alıp ipeksi dokusunun tadını çıkardım. "Bu saçla etrafta dolaşamazsın. Kolayca fark edilirsin."

Başını çevirdi, yüzü panik içindeydi. "Tek bir tutam bile keseceğini sanıyorsan..."

"Sakin ol. Kesmeyeceğim." Gülümsedim. "Saçını saklamalıyız. Senin için öreceğim."

Kaşını kaldırdı. "Saç örmeyi biliyor musun?"

"O kadar da zor değil."

"Biliyorum." Tereddüt etti. "Ama nasıl yapıldığına dair hiçbir fikrim yok." Sırtını tekrar bana dönerek, "Peki nasıl öğrendin?" diye sordu.

Saçlarını birkaç bölüme ayırıp parmak uçlarımı ensesinde gezdirdim. "Mükemmel bir ön sevişme aracı."

Vücudu kasıldı. "Tyree..."

"Şaka yapıyorum," dedim ama ince boynundaki tüylerin diken diken olduğu gözümden kaçmamıştı, bu da onu biraz daha kışkırtmak istememe neden oldu. "İşte, bu şekilde. Yapmam gereken..." Bir elimi örgüden çekip pelerininin kopçasını açtım ve başparmağım çıplak, solgun omzunu okşarken yünü aşağıya doğru çektim. Ödülüm tüylerinin bir kez daha diken diken olması oldu. "Annemin tasmalı hizmetkârlarından biri öğretti aslında."

Boğazını temizledi. "Bir elemental mi?"

"Evet. Adı Inez'di." Düzgün bir şekilde örmek için bukleleri çekip düzleştirerek Annika'nın saçlarını örmeye başladım. "Komik bir hikâye. Genç bir çocuktum ve ona vurulmuştum. Altın sarısı renginde saçları vardı. Seninkilere çok benziyordu ama onunkiler tüy gibi dümdüzdü. Yıllarca yakınlıklarından büyülenmiş bir halde bir köpek yavrusu gibi peşinden gittim. O da bana aynı derecede düşkündü, sık sık çocuk sahibi olabilseydi benim gibi bir çocuğa sahip olmak istediğini söylerdi. Annemi ne kadar az gördüğümü düşünürsek, Inez bu boşluğu doldurmuş oldu." Sevgiyle gülümsedim. "Fantastik yaratıklar ve uzak diyarlarla ilgili hikâyeler anlatırdı, çocukken kendisine anlatılan hikâyeleri. Yatma vakti günün en sevdiğim kısmıydı. Sonra bir gece uyandığımda, yatağımın üzerine çıkmış, boğazıma bir hançer dayamıştı ve bilmeden kalbimi yaldızlı geyiğe yem etmeden önce durdurulmam gerektiği hakkında saçma sapan şeyler söylüyordu."

Annika'nın ağzı açık kaldı. "Değişim geçirdi."

"Evet ve yapmak istediği ilk şey beni öldürmek oldu ama o zamana kadar bıçaklarda ustalaşmıştım ve onu savuşturdum. Kendi hançerini göğsüne sapladım ve ölene kadar da orada tuttum." Babam beni onun için gözyaşı dökerken yakalamış ve zayıf olduğumu söylemişti.

Arabada birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Komik bir hikâye olduğunu sanıyordum," dedi Annika.

"Bir daha düşündüm de, sanırım pek de komik değilmiş. Tut şunu." İlk örgünün ucunu ona uzattım ve parmak uçları benimkilere sürtündü. Hançerimle sandıklardan birinden bir parça kenevir ipi keserek örgüyü bağladım ve başka bir örgüye geçtim.

"Delilik onu ele geçirdikten sonra olanlar elinde değildi."

"Biliyorum." Yine de genç kalbimi paramparça etmişti.

Annika dönüp profilini gösterdi. "Bu yüzden mi elementallerden nefret ediyorsun?"

"Nefret güçlü bir kelime ama onlardan kesinlikle uzak durum. Aslında tüm büyücülerden. Gesine ve Ianca, Ybaris'e karşı komplo kurduktan sonra beni suçlayabilir misin?" Ne amaçla, bilmek isterdim.

"Sanırım hayır."

Araba ilerlerken parmaklarım Annika'nın saçları arasında ustalıkla dolaşıyordu. Yavaş yavaş gevşedi ve kürek kemiklerini iç uyluklarıma yasladı. Onun sınırlarını test etmeyi sevdiğimden, parmağımı çıplak teninde gezdirmek için her fırsatı değerlendiriyordum.

Şikâyet etmiyordu.

Son örgüyü, daha küçük olanları birleştiren kalın örgüyü bitirmek üzereyken Destry kıpırdandı. Kendini arabanın zemininden kaldırıp kısık gözlerle bize baktı. Yanaklarında tahtaların izi çıkmıştı.

"Günaydın." Gülümsedim. "Dün gecenin ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Kal'ana'nın tapınaktan kaçması dışında mı? Biraz orasını biraz burasını."

"En azından önemli şeyleri hatırlıyorsun."

Destry yüzünü buruşturdu. Küçücük alanda yanımızdan geçip perdeye ulaşmaya çabalarken kusacakmış gibi görünüyordu. Annika ve ben eğlenen ifadelerle birbirimize bakarken o sürücüyle kendi dillerinde konuştu.

Sonunda geri çekilip boş olan tek sandığın, Annika'nın oturduğu sandığın üzerine oturdu. Gözlerini kapattı.

"Ne söyledi?" diye sordum.

"Akşam karanlığında Garm Geçidi'ne varmış oluruz. Orada küçük bir köy ve uyuyacak bir yer var."

"Yola devam edemez miyiz?" diye sordu Annika.

"Eğer atları sakatlamaktan hoşlanıyorsan." Gözlerini kırpıştırdı. "Bu işe yaramaz. O fazla güzel. Kırkman daha iyi olur, gerçi o bile işe yaramayabilir."

"Kırkmak mı?" Annika'nın ses tonu öfke doluydu. "Neyim ben, koyun mu?"

Destry alnını ovuşturarak solmuş mürekkebi gösterdi. Gözlerini bir kez daha kapattı.

Annika vücudu gerilmiş bir şekilde, "Başıma sardığın şeye bak!" dercesine kızgınlıkla bana baktı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Merak etme. Yüzüne tezek sürüp sana kambur yürümeyi öğreteceğim."

Gözlerini devirdi ama Destry'ye dönerken gülümsemesini yakalamayı başardım. "Yani sen de bu Azyr'lerden birisin?"

"Artık değilim," diye cevap verdi o sert aksanıyla.

"Ne yapabiliyorsun?"

"Uyuyabiliyor, içebiliyor ve hiç onlardan biri olmamışım gibi davranabiliyorum."

"Dün gece daha arkadaş canlısıydı," diye fısıldadım alaycı bir şekilde. "Destry, sürücümüz hakkında ne biliyorsun?"

"O Ezra, Ledric'in kardeşi. Kız da Uda, onun yeğeni."

"Evet, onu biliyoruz. Başka ne biliyorsun?"

"Udrel'i dolaşıp bal satarlar. Birkaç hafta ayrılmamaları gerekiyordu ama o altın fırçadan elde edecekleri parayla erken ayrılmayı kabul ettiler."

Annika'nın ağzı açık kalmıştı. "Onu bunun için mi istedin? Takas için mi?"

"Şey, evet. Başka ne için olabilir ki?"

"Bilmem! Saçların öyle görünsün..." Sanki kelimeyi söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Nasıl görünsün? Cafcaflı mı? Seksi mi? Sık mı?"

"Kapa çeneni," diye tersledi, yanakları kızarmıştı.

Destry, "Siz ikiniz saçlarınız konusunda fazla endişelisiniz," dedi.

Annika eski büyücünün koyu renk saçlarına bakarak, "Ve sen de hiç endişeli değilsin," diye karşılık verdi.

Annika'nın omzunu sıkarak onu uyardım. Destry bizim tek müttefikimizdi. "Ona ne olduğunu biliyor musun?" Parmağımı yüzümde gezdirerek yara izini taklit ettim. "Savaş mı?"

"Hayır. Karısı."

Gözlerim büyüdü. "Bu öfkeyi hak edecek ne yapmış?"

"Doğrusu ne yapmamış. Dört yıl önce Azokur'da kadın dönüşmüş ve o da karısını öldürmeye kıyamamış. Kadın zincirlerinden kurtulmuş ve adam kılıcını saplamadan önce oğullarını öldürmüş."

"Kaderler." Yüzümü buruşturdum. "Bu insanlar çok şey kaybetmiş."

"Artık yapılması gerekeni yapmakta tereddüt etmiyor."

Kalbim güm güm atmaya başladı. Ezra yeni bir kal'ana'nın gelmesini herkesten çok isterdi.

Destry sanki aklımı okuyormuş gibi, "Seni ihbar etmeyecekler," dedi. "Kral Hadkiel'den nefret ederler."

"Neden?"

"Birçok nedenden dolayı. Kralın, eğer Azokur'da bir köyde çok fazla canavar doğarsa, bütün köyü itlaf ettiği bilinir. Kraliyet muhafızlarını onları bir arada tutmaları ve acımasızca katletmeleri için gönderir. Bir de Azyr'in onun adına yaptığı şeylere dair söylentiler var. Bazıları masal ama bazıları gerçek. Biliyorum çünkü bizzat gördüm, yine de Ezra kraldan en çok en büyük

kızı tapınak tarafından alınıp sınava tabi tutulduğu ve hayatta kalamadığı için nefret eder."

"Bizimle sanki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş gibi konuş." Çünkü yoktu.

Destry gülümsedi. "Afsuncular ışık tarafından seçilir."

"Yani o şekilde doğmazlar mı?" Alnıma vurdum.

"Hayır, doğmazlar. Keşke öyle olsaydı. Acı verici bir süreçtir."

"Peki testte neler yapılır?"

Ağır ağır iç geçirdi. "Tekrar yaşamayı bırak, anlatmak bile istemeyeceğim bir şey."

"Çok fazla soru sorarsan seçilmiş olan seçilmemiş olur." Dün geceki sözlerinden alıntı yaptım.

"Işık tarafından değil. Azyr tarafından."

"Yani... politika." Annika pelerinini omuzlarına çekerek güzel manzaramı kapattı.

"Evet. Politika ve güç." Destry acı acı güldü. "Keşke krallar ve kraliçeler âleminden kurtulabilseydik."

"Ne güzel olurdu değil mi?" Annika muzip bir ifadeyle bana baktı. Bu sürgün afsuncunun iki büyük krallığın sonraki varislerinin karşısında oturduğundan haberi yoktu. Yine de öyle ya da böyle umursayacağından şüpheliydim. Destry kimsenin önünde eğilip bükülecek bir tipe benzemiyordu.

Annika'nın saç örgüsüyle oynarken, "Bu imkânsız. Her zaman yerlerini alacak birileri çıkacaktır," dedim.

"O zaman biz de onları öldürmeye devam ederiz." Destry rahatlamak istercesine kıpırdandı ama tahta sandıkların arasında buna imkân yoktu. "Sizi Udrel'e getiren deniz tayflarını gördünüz mü?"

"Gördük." Gerçi merth bağlarının verdiği acıdan gözlerim karardığı için yaşadıklarımızın çok azını hatırlıyordum. "Şarkılarından dolayı onlara siren diyoruz."

"Hayal edebileceğimden çok daha iğrençler. Gri deri, beyaz gözler ve omurga yerine dikenler." Annika ürperdi. "Yalnız sesleri çok güzel."

"Sizi cezbetmek için," diye mırıldandı Destry. "Bir sonraki kal'ana'yı avlamak için Azyr tarafından yönlendirilirler. Bunu biliyor muydunuz?"

"Düne kadar sizin türünüzün varlığından bile haberimiz yoktu. Sirenlere gelince, Hiçlik'ten kaçtıklarından beri, iki bin yıldır o sularda bizi avlıyorlar."

Destry kaşlarını çattı. "Bahsettiğiniz bu Hiçlik nedir?"

Nasıl tarif etmeliydim? "Canavarların kaderler işin içine karıştıktan sonra topraklarımıza yayılmadan önce bekledikleri, dünyalar arasında bir yer."

"Burayı bilmiyorum ama tayfların sizi iki bin yıldan çok daha uzun süredir avladığını biliyorum."

"Bu doğru değil." Annika kaşlarını çatarak bana baktı. "Doğru mu?"

Omuz silktim. "Bana hep Hiçlik'ten geldikleri söylendi ama yakın zamana kadar kaptan Finnigus'u ve onun büyüleyici hikâyesini duymamıştım, o yüzden ne biliyorum ki?" Finnigus bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayan ilk kişiyse, belki de kayalıklara çarpıp parçalanan tüm o gemiler, sirenler son kurbanlarını aramaya geldiğinde yaşamayan pek çok kişinin kanıtıydı.

"İnanın bana, bu doğru. İblis laneti ilk olarak binlerce yıl önce başımıza musallat oldu ve o zamandan beri, gelmeyi bırakana kadar, her birkaç yüzyılda bir tayflar kıyılarımıza bir kal'ana getirdi. O zamandan beri sularınızı arıyorlar."

Söylediklerini düşündüm. Sirenler kurbanlarını aramak için her üç ya da dört yüz yılda bir gemi batırıp sonra da sularımızdan ayrıldıysa, istediklerini bulamayıp bize eziyet ettikleri

zamana kadar onlardan haberdar olmamamız şaşırtıcı değildi. "Elfler sirenlerden korkmaya başladıktan sonra diyarlara açıktan yelken açmayı bıraktı. Bir de kan laneti gelip topraklarımızı ikiye böldüğünde. Ybaris enfeksiyon korkusuyla güneyimizdeki topraklarla hiçbir ilgisi olsun istemedi."

"Evet. Tayflar sizin türünüzden birkaç kişiyi kıyılarımıza getirdi, ancak onların aslında sizin türünüzden olmadıklarını anladık. Enfekte olanların nasıl bir yaratığa dönüştüğünü fark ettiğimizde dokundukları herkesi hızla temizledik."

"Kapıdaki mahkûmlar. Kanlarını akıttıkları." Başımı salladım, şimdi anlıyordum.

"Emin olmaları gerekiyordu."

"Madem sirenler beni istiyordu, neden Tyree'yi de kurtardılar?" diye sordu Annika ki bu güzel bir soruydu. "Denizciler onu denize attıklarında ölmek üzereydi. Siren yarasına bir şey yapıp onu iyileştirdi."

"Sirenler erkekle dişiyi ayırt edemez. Tüm türünüzü kıyılarımıza getirirler. Ne yaptıklarına gelince, onlar ışığın ilginç yaratıklarıdır, gözden düştükleri ve kendilerine ait bir lanetle boğuştukları söylenir. Şayet gölge tarafından yaralandıysanız, onların gücü bunu ortadan kaldırabilir."

"Gölge ve ışık deyip duruyorsun. Bu ne anlama geliyor?" Annika'dan çok güzel bir soru daha.

"Gölge senin içinde yaşayan şeydir. Ve onun." Destry bana doğru başını salladı. "Bu doğuştan sahip olduğun bir şeydir."

Dışarıdan gelen bir bağırış konuşmamızı böldü. Bir an sonra kasalardan birine sert bir darbe indi.

Sesi tanıdım. "O bir ok muydu?"

Ezra kendi dilinde bir şeyler bağırdı ve atlar hızlandı.

Perdeyi çektiğimde, Ezra ve Uda'nın bir yandan sisli yolda ilerlerken bir yandan da yanlarını korumak için kalkanlarını kaldırdığını gördüm.

Destry bir elini başının yanındaki sandığa bastırdı. "Bu yolun Hırsızlar Yolu olarak bilinmesinin bir sebebi var."

"O zaman neden bu yola girdik?" diye haykırdı Annika panik içinde.

"Çünkü arkadaşım Ty en hızlı yolu istediğini söyledi." Bana eliyle işaret etti. "En hızlı yol bu."

"Ölürsek değil!"

İlerideki sisin içinde mızraklarını doğrultmuş bir dizi şekil belirdi.

Ezra dizginleri çekti ve atlar yüksek kişnemelerle kayarak durdu. Arabanın bir yerinde bir sandık devrildi ve cam kırıklarının kendine özgü sesi havayı doldurdu.

Haydutların beni görmemesi için geri çekildim. "Elimizde sadece bal olduğunu anladıklarında ne yaparlar?"

Destry tuniğinin içinde bir şeyler arıyordu. "Atları ve arabayı alırlar. Erkekleri öldürür, kadınları da zevkleri için alıkoyarlar."

Annika'nın yüzü korkudan allak bullak olmuştu. "Ölmeyi tercih ederim."

"O zaman ben kimi bıkmadan usanmadan kızdırırım?" Göz ucuyla bir kez daha ona bakarken omzunu sıktım. Yedi ölümlü. Onlarla kolayca başa çıkabilirdim. Muhafızlardan ele geçirdiğim hançerlerden birini botumdan çıkarıp kabzasını Annika'nın avucuna koydum ve "Bunu benim üzerimde kullanmamaya çalış, tamam mı?" diye fısıldadım.

Mavi gözlerinde okuyamadığım bir şey dolaştı.

"Bir silahın var mı, Destry?"

Cevap vermedi. Avuçlarında sıktığı bir kolyeyle dua eder gibi başını eğmişti. Bu pek işe yaramazdı ama tek savunması buysa...

Yanındaki sandığın üzerine ikinci bir hançer bıraktım ve sessizce iki kılıcı kınlarından çektim.

Sağımızdan boğuk bir ses geldi ve lanet okumamak için dişlerimi sıktım. Önümüzdekileri görebiliyordum ama etrafımızda kaç kişi vardı? Yakınlığımı körü körüne kullanamazdım.

Bir karga gakladı, ardından bir başkası ve birkaçı daha. Sağır edici kakofonileri beni irkiltti. Bağırışlar duyuldu. Perdenin arkasından büyük siyah kuşların haydutların üzerine çullanışını, kafalarını, boyunlarını, kollarını gagalayışını izledim.

Annika parmak uçlarını baldırıma değdirip dikkatimi kendisine çekti. Destry'ye doğru başını salladığında, onu neyin bu kadar tedirgin ettiğini anladım. Minik ölümlünün ela gözleri gitmiş, yerini bembeyaz gözler almıştı. Kalın perçemlerinin arasından alnındaki yazının parladığını gördüm.

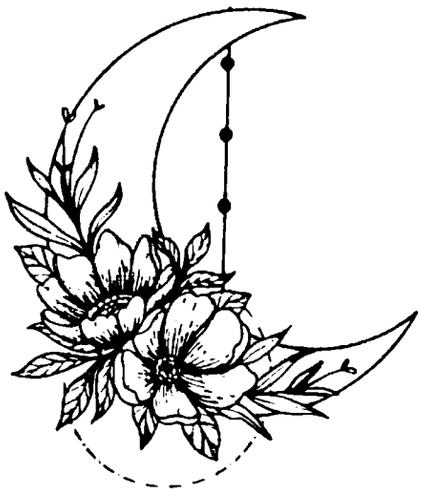
Bu kargaları o yönlendiriyor olmalıydı. Bunu nasıl yapıyorsa yapsın, dikkatlerinin dağılması iyi olmuştu. Sıram gelmişti. Kabzalarımı kavradım. "Bana şans dile."

"Sakın ölme," dedi Annika endişeli bir şekilde.

Soru sorar gibi kaşımı kaldırdığımda, omuz silkti. "Hâlâ işime yarıyorsun."

"Ve sen de benden artık nefret etmediğini kabul edemeyecek kadar inatçısın."

Gülümsememeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi, ağzının köşesi sevimli bir şekilde kıvrıldı. Karşı konulamaz bir delilik nöbetine yakalanmış olmalıydım, eğilip Annika'nın dudaklarına hızlıca sert bir öpücük kondurmamın tek açıklaması bu olabilirdi. O hançeri bana saplamaya fırsat bulamadan, perdeye doğru koştum.

Kırk İkinci Bölüm

Annika

Biraz önce oturduğu yere şok içinde baktım.

Tyree beni öpmüştü.

Bu edepsizliği için ona bağırmam gerekecekti, tabii bizi kurtardıktan sonra.

Tyree'nin boşalttığı sandığa tırmanıp perdenin arkasından baktım ve onun arabanın yanı boyunca koşuşunu, atların üzerinden atlayışını, havada uçarken kılıçlarını sallayışını izledim.

Gözlerini oymaya çalışan üç kargaya odaklandığı için kendisine doğru gelen ölümcül savaşçıyı görmeyen en yakın haydudu öldürdü. İkinciyi de kolayca öldürdü ama üçüncüye ulaştığında diğerleri kargaları savuşturmuş, etrafını sarmıştı.

Silahlarını doğrultup sırayla saldırırlarken nefesimi tuttum.

Ezra dizginleri kızının eline verdi, kısa bir kılıç çekti ve kükreyerek aşağıya atladığında, arabası ağırlığın azalmasıyla havaya kalktı.

Etrafımızda, adamlar dövüşürken ve kargalar saldırırken birbiri ardına tokuşturulan çeliklerin gürültülü, öfkeli sesleri du-

yıldu. Uda sanki onu hayatta tutacak tek şeymiş gibi bir eliyle dizginleri, diğer eliyle de kalkanını tutuyordu.

"Her şey yoluna girecek. Tyree bizi koruyacak. Hepsini öldürecek," dedim ama beni anlamadı. Belki de bunu kendimi rahatlatmak için söylüyordum.

O sırada sırım gibi bir ölümlü Ezra'nın yanına tırmandı ve iğrenç kokusu öğürmeme neden oldu. Bir şeyler bağırıp dizginlere uzandı.

Yüzü titrerken bile meydan okuyan Uda dizginleri ondan uzaklaştırdı.

Adam küçümser bir tavırla bir bıçak çekti.

Nabzım hızla atarak açıklıktan dışarı çıkıp hançerimi boynunun arkasına öyle bir kuvvetle sapladım ki ucu diğer taraftan dışarı çıktı.

Adam hırıltılar çıkarıp yere yığıldı.

Uda bir... iki... üç saniye boyunca şok içinde ona baktıktan sonra ayaklarıyla sert bir hamle yaparak adamın bedenini oturaktan aşağı attı.

Önümüzde, Tyree kılıcını kalan son hayduda sapladı ve sonra bir anda her şey yeniden ürkütücü bir biçimde sessizleşti. Kargalar bile gitmişti.

Açıklığa doğru yaklaşıp manzaraya baktım.

Ağzım açık kalmıştı. Yedisi Tyree'nin, üçü Ezra'nın, biri de gagalanmış gözlerine bakılırsa kargaların olmak üzere yerde on iki ceset vardı...

Biri de benim.

Daha önce kimseyi öldürmemiştim.

Tyree yavaşlayıp hançeri kurbanımın boynundan çıkardı ve bıçağı kıyafetlerine silerek temizledi. "Bu beni bıçakladığın zamandan daha mı tatmin ediciydi?"

"Söylemesi zor. Senin kadar sızlanmadı," diye espri yaptım ama ellerim titriyordu.

Tyree eliyle alnındaki teri sildi. Üzerinde en ufak bir çizik bile göremedim. Yine de buna şaşırmamam gerekirdi. O, kardeşlerimle aynı seviyede, muhteşem bir dövüşçüydü.

Beni vücuduna bakarken yakalayınca sırıttı.

İşte o zaman melezin beni öptüğünü hatırladım.

Beni hazırlıksız yakalayarak.

Onu azarlamak için ağzımı açtığımda Destry, "Çabuk hareket etmeliyiz," diye seslendi ve ardından kendi dilinde bir şeyler söyledi.

"Bu cesetleri böyle bırakamayız." Tyree birinin kollarından tutup çalıların arasına sürükledi. Ezra savaşında o kadar şanslı sayılmazdı. Uda ön kolundaki yarayı bir bezle sardı ve ardından o da aynı şeyi yaparak ölü adamları saklayacakları yere taşıdı.

Tekrar arabanın içine girip sandığın üzerine oturdum. "Kargalara ne yaptın?" Destry'nin siyah gözleri karşısında irkilerek duraksadım. Tıpkı Azyr'inkiler gibiydi. Bu tuhaf küçük ölümlünün onu ele veren tek özelliği buydu. Kalın perçemi alnındaki yazıyı saklıyordu.

"Işığa uzandığımda olur." Kolyesini tekrar tuniğinin içine soktu. "Merak etme, yakında normale dönerler."

Beş dakika sonra Tyree başını perdenin arkasından uzattı. "Aşağı kay, Annika."

"Burası daha rahat. Arkama yaslanabiliyorum!" Surat astım.

"Orada da arkana yaslanabilirsin. Isırmam, unuttun mu?"

"Ben de ısırmam, unuttun mu?" diye karşılık verdim hararetle.

"Tamam. Ben de altına oturur ve mutlu bir şekilde kendimi kalçalarının arasına yaslarım." Arsızca sırıttı.

Sözlerinin içimde nasıl bir çarpıntı yarattığını görmezden gelerek bir hışımla aşağı kaydım. O lanet öpücük. Bu ne cüret!

Tyree kolaylıkla içeri süzüldü ve temizlenmiş kılıçlarını bir takırtıyla yere bıraktı.

Ezra sıraya oturunca araba sarsıldı ve sonra tekrar hareket ettik, tekerlekler gürültülü bir gıcırtıyla dönmeye başladı.

"Bak sana ne buldum." Tyree'nin elinde kahverengi bir tunik ve siyah yün bir pantolon vardı. "Senin bedenine uygun olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Nereden buldun onları?"

"Haydutların birinden."

"Bana ölü bir hırsızın kıyafetlerini mi veriyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde ona baktım.

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Artık onlara ihtiyacı yok."

"Keşke annem bunları görebilseydi..." Yine de eski püskü giysilerden daha fazlasını sorun edeceğini düşündüm.

"Siz ikinizin arasında ne var?" diye sordu gözleri hâlâ o ürkütücü siyahlıktaki Destry.

"Beni kaçırdı," diye kaçırdım ağzımdan, aynı anda Tyree, "Kendisi nişanlım," diye cevap verdi.

Destry bir süre bizi süzdü. "Yani durum karışık."

"Öyle de diyebilirsin." Tyree güldü. "Orada kargalarla ne yaptın?"

"Onları yönlendirmek için ışığı kullandım. Bu afsuncuların kullanışlı bir numarasıdır, hem savunma hem bilgi için."

"Hepiniz bunu yapabiliyor musunuz?"

"Evet, farklı derecelerde. Şayet küçük yeşil bir kuşun peşimizden geldiğini görürseniz, bu Azyr'in bizi bulduğu anlamına gelir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti dolaştı. "Udrel'i pek sevdiğimi sanmıyorum."

"Yakında buradan gitmiş olacağız." Tyree daha önce de yaptığı gibi omzumu sıktı ama bu kez elini biraz daha uzun bir süre tutarak başparmağıyla ensemi okşadı.

Ve bana beni öptüğünü bir kez daha hatırlatmış oldu.

O Ybaris melezi beni öpmüştü.

Ve ben bundan nefret etmemiştim.

★

Tyree perdeyi açınca, ilerideki ahşap kapıyı ve pencerelerinden ateş ışığının yansıdığı sazdan çatılı kulübeyi gördüm. "Kimin evi bu?"

Destry onların dilinde seslendi ve Ezra'dan uzun bir cevap aldıktan sonra, "Bir tüccar ve Ezra'nın Garm Geçidi'ndeki en iyi müşterilerinden biri," diye açıkladı. "Her zaman çok kavanoz alır."

"Umarım çok fazla almaz," diye homurdandı Tyree. "Mümkün olduğunca çok korunmaya ihtiyacımız var."

"Kendi adına konuş. Bu şeyden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Sıcak bir yemek, ılık bir banyo ve yumuşak bir yatak için yanıp tutuşuyorum." Uzun bir gün olmuştu ve yolculuk sıkıntılı geçmişti ama en azından başka bir saldırı olmadan hedefimize ulaşmıştık.

"Bu gece o dediklerinin hiçbirini bulamayacaksın. Ezra arkadaşının çok fazla şey öğrenip hayatının riske girmesini istemiyor. Siz ikiniz atlar ve arabayla birlikte ahırda kalacaksınız." Ağzım açık kalmıştı. "Ahır mı?"

Tepkim karşısında Tyree kahkahayı patlattı.

"Kapa çeneni." Bacağına vurdum.

"Ne? Yirmi metre havada asılı duran metal bir ağdan daha iyi."

"Yaşam havuzundan da daha iyi," diye ekledi Destry, Tyree'nin neşesini kaçırarak.

Dışarıdan kalın bir erkek sesi duyuldu ve Destry parmağını ağzına götürerek bizi susturdu.

Ölümlüler neşeli bir sohbete daldı. Ezra sanki bugün üç haydut öldürmemiş ve her yerde aranan iki kaçak arabasına saklanmamış gibi birkaç kez güldü.

Arka taraftaki branda açıldığında ve adamlar sandıkları boşaltırken camlar şangırdadığında nefesimi tuttum.

Tyree'nin eli hançerine dolandı ama Destry kaşlarını çatıp başını sallayarak yapmamasını işaret etti. Neyse ki adamların işleri bittiğinde hâlâ iki sıra kutu vardı ve saklandığımız yer güvendeydi.

Ezra bir kahkaha daha atarak yerine tırmandı ve atları ileri, ahıra doğru sürdü. Burnum saman ve çiftlik hayvanlarının güçlü kokusuyla doldu.

"Seyis gece için ayrılmış. Dışarı çıkmadan önce kapılar kapanana kadar bekleyin." Destry sanki hemen oradan ayrılması gerekiyormuş gibi önce beni, sonra Tyree'yi iterek açıklıktan içeri girdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tyree.

"Burada iyi bal likörü bulunur. Size yiyecek getirmeye çalışacağım."

Çalışacağım mı? "Bekle!" Tyree'nin ölü adamın üzerinden çıkardığı giysileri toplayıp uzattım. "Bunu yıka." Onları giymeyi kendime yedirememiştim.

Destry önce bana, sonra tekrar paçavralara baktı ve başka bir şey söylemeden yoluna devam etti.

Tyree'nin omuzları sessiz kahkahalarından dolayı inip kalkıyordu.

"Seni eğlendirdiğime sevindim." Paçavraları yüzüne fırlattım ve bu onu daha da eğlendirdi. Perdenin arasından aniden nazik bir el belirdi ve yukarı doğru döndü. Uda gülümseyerek Tyree'den giysileri alırken bana başıyla selam verip kendi dilinde "yıkamak" anlamına geldiğini umduğum bir şeyler söyledi.

"Teşekkür ederim." Ona kocaman gülümsedim. "Gördün mü? Bu ölümlülerden bazıları medeni."

"Sana hizmet ettiği için yapmıyor. Bugün onun hayatını kurtardığın için yapıyor. Tüm ölümlüler senden aşağı değil."

Burnumu çektim. "Ben kraliyet soyundanım." Teknik olarak *herkes* benim altımdaydı.

"Kraliyet soyunun burada hiçbir anlamı yok." Tyree iç geçirdi. "Haydi, *Majesteleri.* Geceyi geçireceğimiz şu samanlığı görelim."

"*Benim* geceyi geçireceğim," diye düzelttim.

"Peki ben nereye gideceğim?"

"Eminim buralarda bir yerde domuzlar için bir ağıl vardır."

Arkamdan kahkahalarını duydum.

★

Destry'nin tuhaf küçük yüzü samanlığın merdiveninin tepesinde belirdi. Derme çatma saman yatağına ve Tyree'nin aşağıdaki eşya odasının sandığından çıkardığı yün battaniyeye baktı. "Yumuşak yatağını bulmuşsun."

"Sanırım." Gerçi rahat olmaktan çok uzaktı.

"Ty nerede?"

Tyree'nin takma adı kızın dilinde tuhaf geliyordu. "Bilmiyorum. Arka kapıdan çıktı."

"Hiçbir yere gitmemesi gerekiyordu." Derin bir iç çekerek kâğıda sarılı bir paketi yere bıraktı.

"Bizi unuttuğundan emindim." Midemden gelen gurultular rahatsızlığımı vurguladı.

"Türünüzün hepsi bu kadar nankör mü?"

"Hayır, bu sadece onun içindeki şımarık prenses," diye seslendi Tyree aşağıdan, geri dönmüştü.

Gözlerimi devirdim. "Ne getirdin?"

"Ekmek ve peynir. Kimse fark etmeden alabileceğim tek şey buydu. Ayrıca aşağıda bir sürahi bal likörüm var. Fena değil. Ledric'in birası kadar iyi olmasa da. Ahırı yakmayın." Tyree'nin bulduğu bir başka şey olan ve bir kolu çevirdiğinizde alev çıkaran büyüleyici küçük metal kutuyla birlikte alevi titreşen şamdana doğru başını salladı ve sonra merdivenden indi. "Nereden buldun bunları?"

"Komşunun bahçesinden."

Merakla samanlığın kenarına yaklaştım. Tyree tuniğini basit bir sepet olarak kullanmıştı ama içinde ne olduğunu göremiyordum. "Ne bunlar?"

"Üzüm."

Nefesim kesilmişti. "Üzüme bayılırım."

"Sanırım bu kez bana iyi davranman gerekecek." Bana sırıtırken gözleri muziplikle parlıyordu. Bir yerde yıkanmıştı. Üzerindeki yolculuktan kalan toz lekeleri gitmiş, koyu renk saçları ıslak ellerle geriye itilmiş gibi arkaya taranmıştı. Üstelik çenesi kirli sakaldan arınmıştı. Loş ışıkta bile yanağındaki gamzeyi seçebiliyordum.

"Hayatlarımızı meyve için mi riske attın?" diye azarladı Destry. "Kal'ana'nın kaçtığı haberi yayıldı. Yerel yönetimlere mektuplar ulaştı. İnsanlar izliyor olacak. Yakında askerler kapı kapı dolaşmaya başlayacak. İçeride kalmalısınız."

"Çok uzağa gitmedim ama haklısın. Özür dilerim." Tyree'nin sesi garip bir şekilde samimiydi. Başını salladı. "Gün doğmadan

yola çıkıyoruz. Bu Ezra'dan, bugün Uda'nın hayatını kurtardığın için bir teşekkür. Yarın hayatına mal olmaman için dua ediyorum." Bir kavanoz balı Tyree'nin eline tutuşturup uzaklaştı.

Tyree yüzünde şaşkınlıkla gidişini izledi. "Al. Yakala." Kavanozu havaya fırlattı.

Elim ayağım birbirine dolandı ama kavanozu yere düşmeden tutmayı başardım.

Bal likörünü tunikten sepetini tuttuğu eline alıp boştaki elini kullanarak samanlığa tırmandı. "Merdiven inip çıkma konusunda epey tecrüben olmuş?"

"Son zamanlarda mı? Evet." En tepeye ulaştığında dikkatim pantolonunun üstündeki açıkta kalan tene, karnının gergin çıkıntılarına ve kemerinin altında kaybolan sert kaslara kaydı. "Susadın mı, Annika?"

Kafamı kaldırdım ve beni izlediğini gördüm. Bir süre sonra sürahiyi uzattı. "Bal likörünü soruyorum."

Sürahiyi elinden kaptım ve ona bakarken yakalandığım için yanaklarımın kızardığını görmezden gelerek uzun, yavaş bir yudum aldım.

Tyree yanıma oturup yiyecek paketini açtı, ardından da yağmaladığı üzümleri koymak için kâğıdı düzeltti.

Üzümlerden bir tanesini koparıp ağzıma attım. Tatlı suyu dilime yayıldı ve inlememek için kendimi zor tuttum.

"Eee?" Tyree kaşlarını kaldırmış, bekliyordu.

"İdare ederler."

Sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi dudaklarında minik bir gülümseme belirdi.

"Nerede yıkandın?" Bir avuç üzüm alıp yanlamasına saman yatağıma uzandım.

"Arkada bir yalakta."

"Soğuk suyla mı?"

"Dondurucu." Bana katıldı ve bir şey söylemeden bir parça peynir ve ekmek uzattı.

Tyree bal kavanozunu açıp orta parmağını içine sokana kadar huzurlu bir sessizlik içinde yemeğimizin tadını çıkarıyorduk.

Bakakalmıştım. "Hiç terbiyen yok mu senin?"

"Elbette var. Sahip olmadığım şey bir kaşık." Yapışkan maddeden bir damla yakalamak için dilini çıkardı, sonra da parmağının tamamını ağzına sokup derin bir memnuniyet mırıltısıyla balın tadını çıkardı. Bu hareket kasıtsız olamayacak kadar müstehcendi.

Dudaklarına bakarken yakalanmamak için sırtüstü dönüp kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Zander ya da Romeria ile en son konuştuğumda üzüm yiyordum." Atticus'un orduyu Zander'ın üzerine çevirdiği ve tahtını ondan çaldığı turnuva günü. "Gerçi onlar Seacadore'dandı. Çok lezzetli küçük şeyler, mavimsi siyah ve çok tatlılar, ağzını büzüştürürler. Hiç yedin mi?"

"Yediğimi söyleyemem."

Avucumdaki son meyveye baktım. "Sanırım yememişsindir. Cirilea'ya kadar ancak dayanırlar. Bozulmadan asla Ybaris'e ulaşamazlar."

Ahırın kirişlerine bakarken Tyree'nin bakışlarını üzerimde hissettim.

"Onu özlüyor musun?"

"Kimi, Zander'ı mı?" Gülümsedim. "Evet, hem de çok. Büyürken bana hep zaman ayırırdı, kral adayını oynamakla meşgul olduğu zamanlarda bile." Bir eğitim gününden döndüğünde sinir bozucu küçük kız kardeşini odasında oturmuş, kucağında dama tahtasıyla beklerken bulduğunda hiç şikâyet etmezdi. Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Hepsinin ne

yaptığını. Gittiğimi fark eden olmuş muydu? "Romeria'dan ne haber? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Konuşacak pek bir şey yok," dedi. "Aramız çok iyi değildi."

Tekrar yan döndüm ve başımı bileğime dayadım. "Bu yüzden mi yüzünü parmaklıklara çarptın?"

"Hayır. O, bana ihanet ettiği içindi. Kendimi kaybetmiş olabilirim," diye ekledi mahcup bir ifadeyle.

"Olabilir misin? Rahibenin onun üzerinde saatlerce çalıştığını duydum." Bize ihanet eden insanlardan bahsetmişken...

"Evet, endişelenme. Kardeşin bunu bana ödetti. Bacaklarımda hâlâ yanık izleri var. Bir de bunlar." Kolunu çekerek kaslı ön kolundaki gümüş rengi yara izlerini gösterdi.

"Abarrane ceza vermekten gerçekten hoşlanıyor." İçimden gelen bir dürtüyle parmak ucumu çıkıntılardan birinin üzerinde gezdirdim. Kolundaki koyu tüyler diken diken olduğunda, içimden küçük bir ürperti geçti. "En azından yüzünü bozmamış."

Mavi gözlerinde bilmiş bir bakış dolaştı. "Neden peki?"

"Çünkü o zaman şu an olduğundan bile çirkin olurdun."

Bir kahkaha patlatınca ben de kendimi gülümserken buldum.

"Zander geleneklere göre Ybaris tahtını Romeria'nın miras alacağını söyledi, sen daha büyük olmana rağmen."

Neşesi söndü. Mum ışığında kıvamını inceliyormuş gibi elindeki bal kavanozunu bir o yana bir bu yana çevirdi. "Açıkçası annemin stratejisinin ne olduğundan artık emin değilim. Konuşma tarzına bakılırsa, bizden daha uzun yaşamayı ve her şeye hükmetmeyi planlıyor gibiydi."

"Belki de öyleydi. Kim bilir kaderi başka neler için çağırmıştır." Bunu kayıtsızca söylemiştim ama söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteren bir tepki verip vermeyeceğine dikkat ettim. "Nasıl biri?"

"Annem mi?" Sanki sorum onu ürkütmüş gibi kaşlarını kaldırdı. "Birçok kişinin onu soğuk ve mesafeli olarak tanımladığını duydum. Sanırım bu adil bir değerlendirme. Ne de olsa o bir kraliçe."

"Benim annem ne soğuk ne de mesafeliydi ve o da bir kraliçeydi."

"Al bakalım. Biraz dene." Bal kavanozunu bana doğru itti. Belki de konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Hayır. Pis ellerinle onu kirlettin."

"Benim ellerim muhtemelen seninkilerden daha temizdir, Annika. Bir dene bakalım. Harika bir şey. Ezra arılarla ne yaptığını biliyor." Kavanozu burnumun dibinde salladı.

Güçlü çiçek kokusu aklımı çeldi. "Pekâlâ." İşaret parmağımın ucunu kavanoza sokup Tyree'nin az önceki hareketini taklit ederek yoğun sıvının dilime damlamasına izin verdikten sonra parmağımı bir iniltiyle ağzımın içine kaydırdım.

Tyree'nin yoğun odağının her an farkında olarak.

"Haklısın. Bu hayatımda yediğim en iyi bal olabilir."

"Şurada biraz kalmış," dedi boğuk bir sesle, başparmağının ucuyla ağzımın köşesindeki küçük bir akıntıyı yanağıma doğru yayarken.

"Ve sen daha da kötüleştirdin."

"Öyle mi yaptım?" Bal kaplı başparmağını çene çizgime sürttü. "İşte bu kesinlikle daha kötü."

"Kes şunu!"

"Neyi keseyim..." Başparmağını bir kez daha yanağıma sürünce tokatlayarak kolunu uzaklaştırdım.

"Beni yapış yapış yaptın!"

"Bu konuda şikâyet eden daha önce hiç olmamıştı." Sırtüstü dönüp parmağını yeniden bala doladı ve eğlenen, çocuksu bir

ifadeyle sırıtarak tatlı baldan kocaman bir lokma daha aldı. Kraliçe Neilina ve Kral Barris'in neye benzediğini ve her ikisinden de hangi özellikleri aldığını merak ederek hayranlıkla profiline baktım. Başka ne olurlarsa olsunlar, birlikte çok güzel bir oğlan yapmışlardı. Kraliçe Neilina daha sonra o oğlu almış ve onu nefret dolu kinci birine dönüştürmüştü. En azından, artık sadece bu kadarına vâkıf olduğunu düşünüyordum. "Neden bana bakıyorsun?" diye sordu.

"Düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Neden benim için döndün?" Çoktan gitmiş olabilirdi. Kral Hadkiel peşine düşmezdi. Azyr onu istemiyordu. Beni istiyordu ve o da benimle kalarak kendini tehlikeye atmıştı.

Kaşlarını çattı. "Neden dönmeyeyim ki?"

"Gerçekten mi? Bu konuşmayı tekrar yapmak zorunda mıyız?"

"Ah, doğru ya. 'Benim ailem seninkine komplo kurdu' meselesi." Kolunu başının arkasına koydu. "Sana bir şey sorayım. Baban Kral Barris ile yapılan anlaşmaya sadık kalır mıydı?"

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden.

Tyree dudaklarını büzdü. "Hayatım boyunca Islor'un, insanları köleleştiren, istismar eden ve çağrılarıyla Ybaris'i cezalandıran gaddar ve zalim ölümsüzler olduğunu dinledim. Sonra annem gidip aynısını yaptı. Yaptıkları yüzünden binlerce ölümlü öldü ve daha birçoğu da ölecek. Ve ben de ona yardım ettim. Ben kimim ki başkasını yargılayayım?"

"Ne olmuş yani? Şimdi birdenbire arkadaşım olduğuna mı inanmalıyım?"

"Ben senin arkadaşınım. Tabii izin verirsen." Kasvetli bir ifadeyle kavanozu bana uzattı. İçimde karşı konulmaz bir istek uyandı.

Parmağımı boğumuna kadar bala bulayıp yüzüne sürdüm ve yanağını, burnunu, dudaklarını boyadım. "İşte oldu. Ödeştik."

"Sen buna ödeşmek mi diyorsun?" Diliyle alt dudağını yaladı ve sonra mavi gözlerinde amansız bir kararlılıkla bana baktı.

"Yapma," diye uyardım, ulaşamayacağı bir yere doğru çekilerek.

"Seninle işim bittiğinde..." Tehdidini yarıda kesip başını sağa çevirdi.

Yakınlarda, ahır kapısının hemen dışından homurtular geliyordu.

Üstüme tırmanıp uzanarak parmak uçlarıyla mumu söndürdü ve samanlığı karanlığa gömdü. Beklerken nefeslerimiz birbirine karıştı. Tyree'nin vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti ve nabzı çok hızlı atıyordu.

Arsızca ona baktım ve sert, erkeksi açıların çekici özelliklerle birleştiği yakışıklı yüzünü inceledim. Ybaris gözlerinin ona aynı yeteneği vermediğini biliyordum.

Sonunda sesler giderek azaldı ve tehdit tamamen ortadan kalktı.

Tyree el yordamıyla metal kutuyu bulup yeniden mumu yaktı. "Ne olur ne olmaz..." Saman balyaları kayarak samanlığın kenarı boyunca bir duvar oluşturup bizi içine aldı.

Yakınlığını kolaylıkla kullanması beni hâlâ büyülüyordu ama o anda henüz hareket etmemiş olmasına odaklanmıştım. "Hâlâ üzerimde yatmanın bir nedeni var mı?" diye fısıldadım. Şikâyet ettiğimden söylememiştim. Ağırlığına aldırmadım, zaten bir kısmını iki yanıma koyduğu dirseklerine vermişti.

"Bir sebep mi? Hayır. Bir dilek belki." Nefesi yüzümde dolaştı. "Bana güvenmeye başlaman için daha kaç kez hayatını kurtarmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim çünkü yol boyunca bir yerlerde Tyree beni tutsak eden nefret ettiğim kişiden başka biri olmuştu. "Bugün beni neden öptün?"

Sorum ona bunu hatırlatmış gibi dudaklarıma baktı. "Çünkü ölebileceğimizi düşündüm."

"Peki şimdi hâlâ hayatta olduğumuza göre?"

Öne doğru biraz eğilip burnunu burnuma sürttü ve tenimde bir bal lekesi bıraktı. "Seni daha da çok öpmek istiyorum."

Açıksözlülüğü karşısında kalbim güm güm attı. "Ya hâlâ kanını arzuluyor olsaydım?"

"O zaman o zehri içtiğim için her zaman pişman olurdum." Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum, Annika. Ne kadar iyi hissettirdiğini de."

Çünkü bir gönüllü hizmetkârdan beslendiğimizde, onunla nadiren sadece beslenmiş oluruz. Sonuncusu, Percy, odama adımını atar atmaz hevesle kıyafetlerini çıkarıp damarını sunardı ama bu, yatmaktan daha fazlasıydı. Aramızda samimi bir bağ oluşurdu; tüm gönüllü hizmetkârlarım ve benim aramda. Kendilerini tamamen bana adarlardı ki bu hiç de alışılmadık bir şey değildi.

"Jada'yla demek istiyorsun." Islorlu baştan çıkarıcı kadın onun kalbini kırmış ve onu hepimize düşman etmişti; üstelik ondan ihtiyaç için bile beslenmemişti. Hepsini şehvet için yapmıştı. Benim asla sahip olamayacağım bir şekilde ona sahip olduğunu bildiğim için bir parça kıskandım.

Asla sahip olamayacağım.

Birden irkildim.

"Sorun ne?" Tyree dikkatle beni izliyordu.

"Yok bir şey. Sadece... Beslenmeden kimseyle birlikte *olmadım*. Ya aynı şey değilse?"

Derinden gelen kahkahası içimi gıdıkladı. "Endişelendiğin şey bu mu? Biriyle yatmanın o kadar iyi olmama ihtimali mi?"

"Şey..." Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırdım. "Evet."

Gözleri muziplikle parladı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Ortaya atılan bir öneri.

Yapılan bir teklif.

Ben doğru cevabı ararken aramızdaki hava elektriklendi. Onu reddedebilir, bunun onun küstah şakalarından biri olduğunu söyleyebilirdim ama vücuduma yayılan sıcaklık dilimin tutulmasına neden oldu.

Etkilenen tek kişi ben değildim. Kalp atışlarının çarpıntısını hissedebiliyordum ve bacağıma aniden sertçe bastıran şey de hançeri değildi.

"Nasıl olsa yarın öleceğimiz için..." Sesimdeki ima gayet açıktı.

"Ölmemize izin vermem."

"Davana yardımcı olmuyorsun Ty," diye mırıldandım, bu lakabı ilk kez kullanarak.

Eğilip dilini daha önce bal sürdüğü çene çizgimde gezdirdi.

Gözlerimi kapatıp ağzının verdiği hissin tadını çıkardım. "Bana daha çok yaklaşıyorsun."

"Söylemeye başladığım gibi, işim bittiğinde bir şeyle kaplanmamış bir santimin bile kalmayacak." Kıpırdandı ve yüzünü boynuma doğru eğip pelerinimin tokasını çekiştirirken baldan bir iz bıraktı. Pelerinim açıldı ve parmaklarını geceliğimin üstündeki düğmelerin üzerinde gezdirdi. Gülümsedim. Tyree hiç tereddüt etmiyor ve kendine aşırı güveniyordu ama bu özelliğine hayran olmaya başlıyordum.

"Bunu değiştirmemene sevindim," dedi, geceliğimin kumaşını aralayarak. Çıplak göğsümü okşayan serin hava meme uçlarımı dikleştirdi.

"Nedenmiş o?"

Göğüslerimin üzerinde gezinen gözleri ışıldıyordu. "Çünkü diğer kıyafetler için bir cesedi soymak zorunda kaldım. Bu, hevesimi kaçırabilirdi."

"Konuşmaya devam edersen asıl benim hevesimi kaçıracaksın." Başının arkasını kavradım ve yüzünü kendime doğru çektim. Vücudunu tam bacaklarımın arasına yerleştirirken ağızlarımız birbirine girdi ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim.

"Buna ne dersin? Sence bu hevesini kaçırır mı?" Kalçalarını uyluklarımın tepesine doğru bastırdı, sert aleti pantolonundan fırlayacak gibiydi.

İnledim. Dilini dilime sürterek beni daha sert öperken ağzındaki bal likörünün ve balın tadını aldım.

Parmak uçlarıyla örgümle oynuyor, onları çene çizgim boyunca kaydırıp boynumdan geçiriyor ve beni sanki sadece dudaklarımda kaybolabilirmiş gibi çılgınca öperken nazikçe boynumu tutuyordu.

Ellerini ve ağzını vücudumun başka bir yerinde hayal etmek bacaklarımın arasında görmezden gelemeyeceğim bir zonklama yarattı. Narin egolarını zedelememek için ölümlü erkeklerin yanında her zaman sakladığım gücümü kullanarak Tyree'yi sırtüstü yatırıp üstüne çıktım.

Dudaklarında hınzır bir sırıtışla doğrulup tuniğini çıkardı ve daha önce bir anlığına gördüğüm yapılı vücudunu önüme serdi. Omuzları köşeli ve biçimli, kolları kaslıydı. "Ben senin yatağa atıp hükmettiklerinden biri değilim."

Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdım. "Bana istediğimi vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, Annika. Sadece bana izin vermen gerek." Geceliğimin eteklerini belimde toplanana kadar çekiştirirken gözleri alev alevdi. Güçlü ellerini sırtıma dolayıp kalçalarımı onunkilere doğru çekince, aramızdaki ince engelin hiçbir önemi kalmadı ve ikimiz de inlemeye başladık.

İçimden gelen bir dürtüyle çenesini kavrayıp yüzünü çevirerek uzun boynuna eriştim ve başparmağımı daha önce bal sürdüğüm yere batırdım.

"Özlüyor musun?" Güçlükle yutkundu.

"Bilmiyorum." Eğilip dilimi dişlerimi batıracağım yerde ileri geri dolaştırarak kanının nefis baharatlı portakal çiçeği kokusunu içime çektim. Önceden olsa, dişlerim çıkmadan onu asla buradan öpemezdim.

"Numara yapabilirsin." Tyree'nin eli uyluğumun iç kısmını okşadı. "Sana güveniyorum."

Sıcak teninden ve dilimin nabzına yaptığını etkiden zevk alarak dişlerimle şah damarına dokundum. Ve evet, Tyree ile paylaşacağım böylesine samimi bir anı bana yaşatması için kaderlere yalvarabileceğimi kendime itiraf ettim.

Parmaklarını iç çamaşırımın kumaşının arasından geçirip kaygan içime soktu.

Ani hareketi beni inletti.

"Annika." Sesi hırçınlaşmıştı. Örgümü kavrayarak sırtım eğilene kadar bedenimi nazikçe ama zorla geriye doğru itti.

Bir yandan diğer eliyle hassas etimi ustaca dokunuşlarla ovmaya devam ederken dişlerini meme ucuma kenetledi. Yanağındaki ve çenesindeki yapışkan tatlı bal tabakası o çılgınca yaladıkça tenime bulaşırken gözlerim tavanla buluştu.

Pantolonunu çekiştirip tokasını açtım ve aramızdaki engeli kaldırdım.

"Hâlâ o yüzüğü mü arıyorsun?" diye güldü yüzüme.

"Arıyorum. Burada mı?" Elimi içeri sokup sert aletini kavradığımda dudaklarımdan bir ah sesi yükseldi. Pürüzsüz kadifemsi teni sıcaktı ve aletinin büyüklüğü hoşuma gitti.

Bir küfür ederek ciddileşti. "Sikeyim, Annika." Saçlarımı bıraktı ve başparmağımdaki balı emme gösterimi dikkatle izledi.

Birden beni tekrar sırtüstü yatırdı ve dizlerinin üzerinde geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp onları bir kenara fırlattı. Bakışları önünde uzanan çıplak bedenimi süzdü. "Krallıklardaki tüm hikâyelerin anlattığından yüz kat daha güzelsin."

Kalbimi durduran ve uzun zamandır nefret ettiğim Tyree'nin nasıl aynı Tyree olabileceğini sorgulamama neden olan bir anda kaderlerin çağrıya cevabı olduğumu söylemişti.

Göğsü sık nefeslerle inip kalkar bir halde, mum ışığında görünüp kaybolan, önümde diz çökmüş vücuduna bakınca aynı şey pekâlâ onun için de söylenebilirdi.

Tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan kollarımı uzattım ve bacaklarımı iki yana açarak onu içeri davet ettim. "Bana tapmaktan korkma."

Dizlerimin arkasını tutup vücudumu aşağı çekerken ve bacaklarımı kendimi kurtaramayacağım savunmasız bir pozisyonda bükerken verdiği tek uyarı halinden memnun gülümsemesinin kaybolmasıydı. "Sana tapmak için bu nasıl?" Bakışlarımı tutarak öne doğru eğildi.

Dilinin merkezime ilk dokunuşuyla sırtım kavislendi. Yanağındaki ve çenesindeki yapış yapış balın tenimi kapladığının belli belirsiz farkında olsam da parmakları acıtmadan

içime girerken ve diliyle ustaca dokunuşlarına devam ederken umursamıyordum.

Gözlerimi kapatırken, "Kaderler," diye mırıldandım. Bu işte kılıcını savurmaktan bile iyiydi. Aşağı uzanıp saçlarından tuttum ve bacaklarımı kurtarmaya çalışırken ağzını tenimle aynı hizaya getirdim.

İniltisi derinlerimde titreşti ve bir zevk dalgası içimde yükselirken, yoğunluğu hızla artan bir ihtiyacı harekete geçirdi. Tyree'nin dili beni çıldırma noktasına getirmişti.

Geri çekildi. "Çok erken." Bir daha yalamasını sabırsızlıkla beklerken nefesini hassas etimde gezdirerek beni tahrik etti.

Bacaklarımdan birini serbest bırakarak omzunun üzerinden geçirdi ve böylece bir elini serbest bıraktı. Azap dolu bir duraksamadan sonra parmağını içime soktu.

Parmağında ıslak ve yapışkan bir şey hissettim. Aşağı baktığımda, balla kaplı parmağını ağzına sokup emdiğini gördüm.

"Bunu yapmış olamazsın!" dedim, merkezimden aşağı bir tutam bal sızdığını hissederek.

Cevap olarak kocaman sırıttı ve sonra yüzünü tekrar gömerek ve parmaklarını da diline katarak sert ve amaçlı dokunuşlarla hassas etimin üzerinde amansızca çalıştı.

Yoğun ilgisinin dayanılmazlığıyla, ahırın kirişlerine bakarken ellerim battaniyeyi kavradı. Çok geçmeden ağzını bastırarak ve çekerek dalga dalga gelen coşkuyla kendimden geçtim. Orgazmımın puslu sonrasında pantolonunu sıyırmış üzerime tırmanırken bedenim rahatlamıştı. "Hâlâ sevişmekten o kadar zevk alıp almayacağın konusunda endişeli misin?" diye fısıldadı dudaklarıma, onunkiler parlıyor ve benim ve Ezra'nın balının tadını çıkarıyordu.

Bu kelimeyi her söylediğinde...

Artık ondan ne kadar etkilendiğimi bilip bilmemesini umursamadan ağzına gömüldüm. O da aynı tutkuyla karşılık verdi ve nazik bir hamleyle içime girmeden önce aletinin ucuyla giriş yerimle oynadı.

Vücudum onu kabul etmek için gerilirken dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

"Şşşt," diye uyardı bir an dudaklarımdan ayrılarak, ardından elini altımdan çekip ensemi kavradı ve biraz daha içime girdi. "Kimsenin bu seslerin atlardan geldiğine inanacağını sanmıyorum."

Cevap olarak alt dudağını ısırıp hırlamasını sağladım. "Şşşt," diye takıldım. Bu esnada, vücudum ona sahip olabileceğim her şekilde sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Alnını benimkine bastırdı ve bedenlerimiz sessizce, sadece ikimiz arasında paylaşılan karanlık bir sır gibi birbirine doğru hareket etti. O benim içimin her santimetresine dokunurken ben de tırnaklarımı sırtındaki kaslara, kalçalarına geçirerek dışından ulaşabildiğim her santimetresine dokundum. Ve tüm bunlar olurken sanki bir saniye bile ara versek önemli bir şeyi kaçıracakmışız gibi birbirimizin bakışlarını asla bırakmadık.

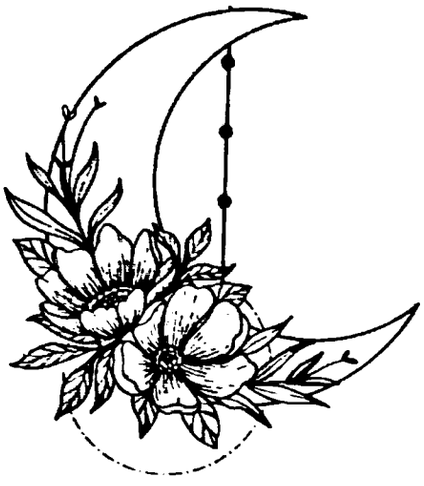
Ybarisli olsun olmasın, komplocu olsun olmasın, Tyree çok güzel bir yaratıktı. Ona bakmak bile içimde arzu uyandırıyordu ama bu yaptığımız şey tehlikeliydi. Bunu biliyordum ama yine de kendime engel olamıyordum, bedenim altında doruğa ulaşmak istiyordu.

Bedenlerimiz çılgınca bir hızla birbirini iterken ve tenimiz terden kızarmış ve baldan yapış yapış olmuşken bir noktada tedbiri elden bıraktık. Ahır kapılarının dışında biri dursa, sesleri duymaması imkânsızdı.

Tyree'nin itişleri düzensizleştiğinde ve ensemdeki tutuşunu sıkılaştırıp kasıldığında, geri dönüşü olmayan sınırı geçtiğini anladım.

Son bir kez daha içime girerken, "Annika," diye inledi ve kontrolsüz, gırtlaktan gelen çığlıklarla içimde titrediğini hissettim. Boşalırken çıkardığı ses, beni tüketen yoğun bir kasılma dalgasını ateşledi.

Ve o güzel mavi gözleri tüm bunlar olurken benimkilerden hiç ayrılmadı.

Kırk Üçüncü Bölüm
Romeria

Çadırın içindeki yüzlerde şok, iğrenme ve şaşkınlık ifadeleri vardı.

Zander yüzünü buruşturdu. "Sanırım buruşuk büyücüyü tercih ederdim."

Onun yanında Jarek burnundan soludu. "Hatta bir Saur'goth gibi kokuyor."

Lord Rengard, "Cüretimi bağışlayın ama..." diye mırıldandı ve elini uzatıp parmağıyla omzumu dürttü. "Olağanüstü," dedi. Bu planı önerdiğimizde, Lord Telor işe yaramayacağını söylemiş, Lord Rengard da bana deliymişim gibi bakmıştı ama Vin'nyla'nın simgesinin neler yapabileceğini görmemişlerdi.

"Sonuçta işe yarayacak, değil mi?" Bu işe girişmeden önce Xiaric'in getirdiği Saur'goth'un cesedini yirmi dakika boyunca incelemiştim.

Elisaf kaşlarını çattı. "Ne dedi o?"

Gümüş maskeyi çıkarıp kendi şeklime döndüm ve birkaçını şaşırttım.

Lord Telor az önce tanık olduğu şeyden emin değilmiş gibi başını salladı. "Bu seni surdan geçirir ve belki bize kritik birkaç dakika kazandırır. Bunun dışında, kuleye ulaşıp ulaşamayacağını yalnızca kaderler biliyor ve bu planın işe yaraması için orada konuşlanman gerekiyor." Sesi hâlâ kuşkuluydu.

Kaderlerin planladığımız şeyi bilmiyor olmasını umuyordum.

"Bu planla ilgili çekincelerin var, Ailis. Seni anlıyorum ancak cepheden bir saldırı bizi günlerce oyalar ve muhtemelen başarılı da olamayız." Zander kaşlarını çattı. Neden endişelendiğini biliyordum. Sofie'nin muğlak uyarısı aklının bir köşesinde dönüp duruyordu. Malachi başka neyin peşindeydi? "Asker kaybedeceğiz ve muhtemelen masumların da hayatına mal olacak fakat beklemedikleri bir anda gizlice yaklaşmak avantajımıza olacaktır. Gecenin geç saatlerindeyiz ve uçuruma odaklandığımızı düşünüyorlar." Ejderhalar biz Ulysede'den geldikten kısa bir süre sonra kuzeye uçarak bu fikri satmamıza yardımcı olmuş, ardından saldırı sinyali için menzilde beklemek üzere dönmüşlerdi. "Derhâl harekete geçmeliyiz."

"Sadece bir avuç büyücü ve lejyonerle mi gideceksiniz?"

"Sadece büyücüler değil, Lord Telor. Gölgeler," diye cevap verdi Solange net bir şekilde. Döndüğümüzde onu burada, biz Cirilea'dayken onu alması için Argon'a gönderdiğimiz Valk tarafından getirilmiş olarak bulmak beni çok rahatlatmıştı.

"Peki görünmeden girişe nasıl ulaşacaksınız?" diye üsteledi. "Surlarda bekliyorlar, izliyorlar."

"Oraya ulaşacağız. Buna inanıyorum." Zander bana gülümsedi. "Romeria'nın birkaç numarası daha var."

Bu numaramı daha önce hiç bu raddeye kadar sınamamıştım ama kaygılarımı kendime sakladım.

"Norcaster'daki Greasy Yak'ı ziyaret etmek için bir lejyoner çetesinden kaçtığı geceyi sana anlatmış mıydım?" diye mırıldandı Jarek, bana doğru başını sallayarak.

★

On beş kişilik hattımız sırtımızı Lyndel'in güney dış suruna dayadığında, vücudum adrenalin doluydu.

Zander omzumu sıktı. Sessiz bir emir ya da sözsüz bir takdir. Belki de her ikisiydi çünkü yedi Gölge, beş lejyoner, Zander, Elisaf ve ben, gizlenme yeteneğim -Gesine'nin yaptığı ve bu gece özellikle minnettar olduğum bir keşif- sayesinde tek bir alarm çığlığı ya da yolumuza fırlatılan bir ok olmadan açık araziyi geçmeyi başarmıştık.

Geçidi açacak tetiği hemen fark ettim. Bellcross'a giden gizli yolu işaretlemek için kullanılan taşlara çok benzeyen daha küçük, kare bir bloktu ama biri -ya da bir şey- onu kana bulamıştı.

"Planı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Zander.

"Elbette hatırlıyorum. Benim planım." En azından bu kısmı.

Zander son bir öpücük için eğildi, ardından gümüş maskemi taktım ve herkes silahlarını hazırlayıp geri çekildi.

Zander kare bloğa bastırınca, duvarın içinden bir geçit açıldı.

Derin bir nefes aldım. Bedenimin omuzları o kadar genişti ki metal zırh taşı sıyırdı. Bu canavar bedeni çok gerçekçiydi.

Karşıma kılıcını çekmiş bir Saur'goth savaşçısı çıkınca nefesimi tuttum. Görebildiğim kadarıyla bu girişteki tek muhafızdı ve bu bizim için bir artıydı.

"Geç kaldın!" diye bağırdı.

"Kayboldum." Gayet muğlak bir cevaptı.

Homurdanmasına bakılırsa kabul edilebilir de bir cevaptı. "Konumunu komutana bildir."

"Nereye?"

"Meydanın üstündeki kuleye."

İçimden lanet okudum. Tam olarak gitmem gereken, ayrıca rehinelerin çoğunu da gördüğüm yerdi.

"Ne bekliyorsun!" Arkasını dönmeye başlamıştı bile.

"Onu." Kenara çekildim. Zander kılıcını savurarak canavarın boğazını kusursuz bir vuruşla parçaladı. Saur'goth gürültüyle yere yığıldı.

Kısa bir ıslık sesi duyuldu ve hattımız gizlice içeri girip iki sıraya ayrılarak yayıldı ve bir sonraki tehdidi aramaya başladı.

"Generalleri meydanın yukarısındaki kuleden yönetiyor. Bizi görürse alarm verecektir," diye fısıldadı Zander.

"Oseph onun icabına bakacak." Solange, daha önce açıkladığı gibi Fatima'ya benzeyen, ateşe yakınlığının yanı sıra, bir kişiyi dondurmak için yanmadan önceki o bir saniyede gereken oksijeni manipüle etme yeteneğine de sahip Gölgelerinden birine başını salladı.

"Tünellere doğru hareket ediyoruz. Planı biliyorsun." Zander başıyla onayladı. "İyi şanslar."

Oseph başını eğdi. "Kader merhametli olsun." Yolun aşağısında gözden kayboldular.

Zander elini omzuma koyarak ters yönü işaret etti. Diğerleri de biz bir sıra oluşturana kadar aynısını yaptı. "Yolu göster, güzellik."

Lord Telor'un haritasını çıkardığı en yakın yeraltı tünel girişi bir fırının içinde, sadece elli adım ötedeydi ama oraya ulaşmak için enkazların ve öldürülmüş Islorluların etrafından ve duvarlara yaslanmış uyuyan düşman savaşçılarının yayılmış bacaklarının üzerinden geçerken yol bana beş yüz adım gibi geldi. Gizlenmiş olabilirdik ama yenilmez değildik; bu gerçeği yanlış-

lıkla bir Saur'goth'un botuna çarpıp onu şaşkın bir halde hırıldayarak uyandırdığımda hatırlamıştım. Boş fırına adımımızı atar atmaz perdeyi bırakıp derin bir iç çektim.

Zander bir parmağını ağzına götürdü, sonra da kırılmış pencere camını işaret etti.

Jarek avucunu tuğla duvarda gezdirip tetiği ararken devasa Saur'goth bedenimle bizi kapattım.

"Lucretia şu anda gerçekten işimize yarayabilirdi," diye fısıldadı Zander.

Aynı fikirdeydim, öte yandan Sylx'in Cirilea'da bilgi toplama işinde faydalı olacağını umuyordum.

Bir klik sesi duyuldu ve fırının yanındaki duvarda bir panel açıldı. Abarrane parmaklarını şıklatarak bizi çağırdı, sonra dar merdivenlerden aşağı doğru gözden kayboldu.

"Bu şekilde sığmazsın," dedi Zander.

Maskemi çıkardım. "Saur'goth askerleri de sığmaz, yani bu tüneller temiz."

Gülümseyerek beni önünden geçirdi. "Aynen öyle."

Beşimiz hızla aşağı inerken Elisaf gizli kapıyı arkasından kapattı.

"Tam olarak değil." Basamakların dibinde donup kaldım. Jarek tek kelime etmeden elini bacağıma vurarak arkasında durmamı işaret etti.

Abarrane boğazına, göğsüne ve gözüne en fazla bir santim uzaklıkta üç kılıçla duvara yaslanmış vaziyetteydi. Tüneldeki meşale ışığı titreşerek etrafımızı saran muhafız topluluğunu ortaya çıkardı. Daha fazla muhafız onların ötesinde duvar boyunca sıralanmıştı. Hava idrar ve ter kokuyordu.

Zander önüme geçti ve Jarek ile birlikte arasından zar zor görebildiğim koruyucu bir duvar oluşturdular.

"Majesteleri, lütfen bu embesillere lejyon komutanınız olduğumu ve derhâl geri adım atmazlarsa sonlarının iyi olmayacağını söyleyin," diye homurdandı Abarrane.

"Bu embesiller seni alt etmiş," diye takıldı Jarek.

"Ya öyle olacaktı ya da hepsini öldürecektim."

Öndeki asker, uzun kahverengi saçlarını ensesinde toplamış bir Islorlu kılıcını indirdi ve diğerleri de bir saniye sonra aynısını yaptı. "Majesteleri?" Bakışları kime hitap ettiğini bilmediğinden Zander ve Jarek arasında gidip geldi.

Zander bir adım öne çıktı. "Peki ya sen?"

"Adar, Majesteleri. Lyndel'in muhafızlarını artık ben yönetiyorum. En azından geriye kalanları."

"Burada kaç kişisiniz?"

"Yaklaşık iki yüz."

"Hiç fena bir sayı değil," diye mırıldandı Elisaf arkamdan.

"Burada aşağıda hiç de öyleymiş gibi gelmiyor. Saldırıdan beri kapana kısılmış durumdayız. Düşman tünel çıkışlarının çoğunu yok etti. Bunun dışında sadece iki tünele ulaşılabiliyor ama fark edilmeden hareket etmek imkânsız. Birkaç gözcü dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi. Koordineli bir saldırı için çıkış yapamadık."

"Deneseydiniz hepiniz ölmüş olurdunuz. Şehir düşman tarafından istila edilmiş durumda."

Adar kaşlarını çattı. "Sorduğum için bağışlayın, Majesteleri, içeri nasıl girdiniz?"

"Büyücülerin yardımıyla," diye belli belirsiz bir cevap verdi Zander. "Peki ya geçide en yakın tünel?"

"Yok edildi. En yakın olanı iki sokak ötede, demirci dükkanında."

Zander çenesini kaşıdı. "Bu iş görür. Peki ya kuleye açılan kapı?"

"Sağlam ve varlığından haberdar olduklarını sanmıyorum ancak çok iyi tahkim edilmiş durumda."

Lanet okudum. "Oraya çıkmalıyım, yoksa bu plan sarpa sarar."

"Sizi oraya götüreceğiz ama zamanımız hızla tükeniyor. Gölgeler sonsuza dek saklanamaz."

"Bir planınız varsa kılıçlarımız emrinizdedir, Majesteleri." Adar başını eğdi. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Zander kral moduna geçti. "Adamlarınızı her bir çıkış için iki gruba ayırın. Elisaf, sen bir grubu kapıya götür ve Romeria'nın işaretiyle kapıyı aç. Jarek ve Abarrane, diğerlerine liderlik edip rehinelerden kurtarabildiğiniz kadarını kurtarın ve onları bu tünellere ya da en azından bir binanın derinliklerine götürün. Ejderhalar geldiğinde yerin üstünde olmak istemezsiniz."

Adar'ın gözleri büyüdü.

★

"Şu kapıdan geçip dümdüz ilerleyin ve merdivenlerden yukarı çıkın," diye fısıldadı Adar. "Dışarıda o yaratıklardan en az iki düzine var ve daha fazlası da bekliyor. Yüzlercesi."

"Onların icabına bakacağız. Askerleriniz mümkün olduğunca çok sivili tünele sokmaya odaklanmalı," diye emretti Zander.

"Emredersiniz, Majesteleri."

Şehrin bir yerlerinden Elisaf ve diğerlerinin saldırdığına ya da Gölgelerin fark edildiğine işaret eden hırçın bağırışlar duyuldu.

"Kal ve onlarla savaş. Beni merak etme."

"Romeria..."

"Sana burada ihtiyaçları var. Ayrıca maskem var ve yapılması gerekeni yapmaları konusunda Gölgeler'e güveniyorum."

Bana bakarken Zander'ın bedeni gerildi. "O kulede hâlâ yaşayan bir şey varsa, hiç tereddüt etmeden öldür. Seninle orada buluşuruz. Hazır mısın?"

Parlayan gümüş gözlerimle cevap vererek, artan paniğime rağmen dört yakınlığıma uzandım.

Jarek bir elini omzuma attı -kendimi korumam için sessiz bir jest- ve sonra o, Abarrane ve Zander kılıçlarını sallayarak dışarı fırladı. Kendimi korumak için etrafıma bir kalkan örerek hemen arkalarından gittim.

Kaos patlak verdi.

Kılıçların çarpışması arasında koştum ve Jarek'in kestiği, bana doğru uçan bir Saur'goth'un bedeninden kıl payı kurtuldum. Lyndel'in yüzlerce askeri tünelden çıkıp meydana doğru ilerlerken arkamdan postal sesleri yükseldi.

Kuleye girdiğimde maskeyi taktım ve bana bu kulenin daha yüksek olması dışında, Cirilea'nın gri hapishane kulesini hatırlatan, düzensiz, dik merdivenleri hızla çıktım. Korku ve adrenalin kalçalarımdaki yanmayı bastırmıştı.

En tepeye ulaştığımda yerde altı Saur'goth ölü yatıyordu ve lider olduğunu tahmin ettiğim bir başkası bir masanın üzerine devrilmişti.

Hepsinin gözlerinde oklar vardı.

Kulenin tepesi Lord Telor'un tarif ettiği gibi, her iki tarafı surlara bağlayan iki köprülü dairesel bir odaydı. Sağdaki artık sağlam değildi, Caindra'nın saldırısından sonra yıkılmıştı. Buradan tüm şehri, hatta pencerelerden bakan korkmuş yüzleri bile görebiliyordum. İçeride hâlâ saklanan insanlar vardı.

Gözlerimin ucundan siyah bir parıltı geçti. Yakındaki bir çatıya tünemiş bir Gölge okunu bana doğrultmuştu.

Nabzım hızla atarken ellerimi teslimiyetle kaldırıp maskemi çıkardım.

Oklarını hızla başka bir hedefe fırlattılar ve onları ölümcül bir isabetle vurdular. Bu, yakınlıkları mı, yoksa kusursuz yetenekleri miydi? Nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok isterdim ancak şimdilik sadece takdir etmekle yetinecektim.

Şehrin etrafına konuşlanmış, kiremit çatılarda bulanık birer leke gibi görünen daha fazla Gölge aşağıdaki Saur'goth'ları tek tek indiriyordu. Surlar düştükleri yerde dertop olmuş cesetlerle dolup taşıyordu ve balistaların başında kimse yoktu. Solange'ın söz verdiği gibi, tek bir alarm bile verilmeden bize yolu açmışlar ve aşağıdaki hiç kimsenin bundan haberi olmamıştı.

Gökyüzüne, gidebildiği kadar yükseğe beyaz bir ışık gönderdim. Elisaf'ın kapıyı açma zamanı gelmişti.

Islorlular ve Saur'goth'lar aşağıda çarpışıyordu. Saur'goth'lar sayıca üçe bir üstündü ama Abarrane ve Jarek ikişer kılıçla kavgaya katıldı ve Saur'goth'ların yetişemeyeceği bir hızla dönüp hamleler yaparak ortadaki kadın ve çocuk topluluğuna doğru bir yol açtı. En az yüz kişi olmalıydılar, bazıları yüzüstü ve hareketsiz yatıyordu ve birçoğunun giysileri yırtılmıştı. İntikam ateşi öfkemi körükledi.

Saur'goth'lar sol taraftaki bir ara sokaktan hücum ederek meydana doğru ilerledi. Öfkemi oraya odaklayarak alev toplarıyla onları dağıttım.

Tam yukarıda duran iki Gölge benim için saldırıyı tamamladı. Bir alev topunun içinde yanan askerlerin çığlıkları diğerlerinin dikkatini dağıttı ve bizimkilerin onları kesmesini kolaylaştırdı. Adar'ın adamlarından bazıları ölümlüleri görece güvenli

bir yere götürürken ben de buzdan hançerlerle boğazlarına nişan alıp düşmanı teker teker indirdim ve kulenin girişine en yakın yeri temizledim.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Saldırıya hazır bir halde etrafımda döndüm ama gelen Zander'dı ve yanağına ve kıyafetlerine kan sıçramıştı. Görebildiğim kadarıyla hiçbiri ona ait değildi. "İnsanları tünellere götürüyorlar ve Jarek kuleyi tutuyor. Burada durum nasıl?"

"İşe yarıyor ama hâlâ çok kalabalıklar." Binaların etrafında, ara sokaklarda bağırdıklarını, kılıçlarının çarpıştığını duyabiliyordum.

"Kısa süre içinde sayıları azalacak. İşaretini gördüm." Canavar cesetlerinin üzerinden atlayıp bana katıldı ve önce boş surlara, sonra ileride açılmakta olan kapıya ve ötesine baktı.

"Telor ve diğerlerini görebiliyor musun?" Tek gördüğüm karanlıktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Planın işe yaradığını görmek onu mutlu etmişti. "Evet, yerlerini aldılar. Sanırım kanatlı dostlarımızı çağırmanın zamanı geldi."

Sağlam köprü yoluna çıktım. Anlayamadığım bir nedenden dolayı beni duyacağını bilerek, "Caindra!" diye seslendim.

Yirmi saniye sonra, kulakları patlatan bir çığlık korosu gece gökyüzünde yankılandı ve üç karanlık şekil dağ sırtının arkasından bize doğru süzüldü.

Onu kanatları açık ilk gördüğümde ne kadar korktuğumu anımsadım. Şimdi ise huşu içindeydim.

Telor'un süvarileri açık kapıdan içeri girmeden bir an önce, sert zemine vuran at toynaklarının sesini duydum. Gölgeler önde at sürüyor, bekleyen Saur'goth'ları ezip geçecek kalkanlar oluşturuyordu. Planlandığı gibi yayılıp düşmanı meydana doğru

geri püskürttüler. "Bakın!" Bir dizi merdivenden sura geri dönen ve balistalara doğru hücum eden bir düzine Saur'goth'u işaret ettim.

Zander ikinci kılıcını çekip köprüye doğru hamle yaptı ama nereden çıktığı anlaşılmayan bir Gölge belirince durakladı. Ellerini kaldırıp çırparken gölgenin gözleri parlıyordu. Saur'goth'ların yarısı dengesini kaybedip uçurumdan yuvarlanarak öldü.

"Havayı kullandılar," dedim hayretler içinde.

Zander başını salladı. "Müttefikimiz oldukları için çok mutluyum."

Gölgeler tekrar kollarını uzattı ama kafalarını kaldırdıklarında donup kaldılar çünkü Xiaric tam o anda üzerlerine çullanıp üç düşmanı ağzıyla kaparken diğerlerini öldürdü.

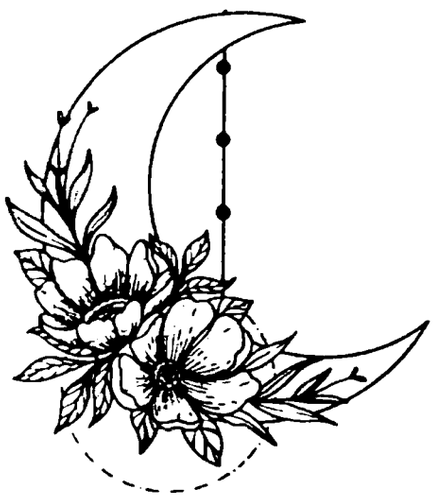
Surun ötesinde bir alev topu patladı, Valk kaçan Saur'goth'ları avlıyordu.

"Oraya inmeli miyiz?"

"Hayır, onlar halleder." Zander kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Lyndel bir kez daha bizim."

Sessizce güneşin doğuşunu ve düşmanın düşüşünü izledik.

Dile getirmesek de ikimizin de Malachi'ın bundan sonra bizim için ne planladığını merak ettiğimizi biliyordum.

Kırk Dördüncü Bölüm

Sofie

Sabah kutsal mekânın vitray pencerelerinden içeri sızarak müdavimleri gölgeli bir ışığa boğuyordu.

"Majesteleri." Rahibe Wendeline yavaşça eğilerek selam verdi. Ayağa kalktığında, gözleri hırpalanmış yanağıma takıldı. "Şifa için mi geldiniz?"

"Çok naziksin ama yarına kadar geçmiş olur." Ve asla bir büyücünün, hele ki bu kadar güçsüz bir büyücünün, yakınlığıyla bana dokunmasına izin vermezdim.

Malachi dün gece dinlenmeme izin vermişti. Odasına vardığımda onu o genç şarap görevlisiyle çiftleşirken bulunca beni kovmuştu. Kendime tekrar tekrar onun benim kocam olmadığını hatırlatmış, yaşlı gözlerle uykuya dalmıştım.

Rüyalarım Elijah'ın uzun zamandır unuttuğum mahrem anılarıyla dolup taşarken hem deliksiz hem de derin bir uyku çektim. Rüyalar o kadar canlıydı ki irkilerek uyandığımda, dokunuşunu tenimde hissedebiliyordum, bedenim uyarılmıştı ve kan dolaşımım hızlanmıştı. Şarap görevlisi kıza gelince, bu

sabah gizlice nerede olduğunu sormuştum. Kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi ama Malachi'ın odasını temizleyen hizmetkârların yüzü, kollarındaki çarşaflar kadar solgundu. Bu gece şarap dolduran yeni bir uşak olacağından emindim. İdeal olarak, krallarına daha az çekici gelen biri.

Geçen gün oturduğumuz sıraya geçtim.

Wendeline yanıma geçip ellerini kucağında kavuşturdu. Bir zamanlar yaralı olan elini hâlâ kucağında tutuyordu ama artık iyileşeceği kadar iyileşmişti. "Bugün sizi buraya getiren nedir?"

"Yönetmekte olduğum bu şehri biraz daha görebileceğimi düşündüm," diye yalan söyledim. Umursadığım son şey çılgın bir kralın yanında kraliçeyi oynamaktı.

"Bu iyi bir fikir. Sanırım pazar bugün açık. Eczaneyi geçince, orayı bulabilirsiniz. Eskisi gibi değil ama yine de bir şeyler var. Gün ağarmadan önce birkaç arabanın geldiğini gördüm." Samimi görünmek için elinden geleni yapıyor ama bana karşı duyduğu korku ve küçümsemeyi gizleyemiyordu. Bunu bakışlarımdan kaçışında, kaskatı oturuşunda ve ilk fırsatta kaçmaya hazır oluşunda görebiliyordum. Ne olduğum için mi yoksa onun değerli küçük hırsızına yaptıklarım için mi?

"Aklımda tutacağım. Teşekkür ederim." Henüz günün erken saatleri olmasına rağmen insanlar ön tarafta toplanmış, başlarını duaya eğmişti. "Ölümlülerin sahiplerini birer birer terk ettiğini duydum."

"Bu konuda söylentiler var, evet." Gözleri ön tarafa, bir köşeye sinmiş bir aileye kaydı. Küpe takıp takmadıklarını göremeyecek kadar uzaktaydılar ama ebeveynlerin bize doğru korku dolu bakışlar atmasına bakılırsa ya küpelerini çıkarmışlar ya da çıkarmayı planlıyorlardı. "Artık kan laneti sona erdiğinden, pek

çok kişi eski sistemin neden devam etmesi gerektiğini anlamıyor. Sahiplerin yaşamak için artık onlara ihtiyacı yok."

"Hâlâ mülk olarak görülüyorlar ve kimse mülkünü kaybetmekten hoşlanmaz." Hele ki hem el emeği hem de statü sağlayan bir şeyi.

Wendeline başını salladı ama bir şey söylemedi.

Hafif bir esinti kulağımı okşadı ve içgüdüsel olarak ensemdeki tüyler diken diken olmuş bir halde yanımdaki boşluğa döndüm. Bu sabah bunu ikinci kez hissediyordum. Dün gece de Romeria ve kabilesiyle yüzleşirken hissetmiştim. Sanki yanımda biri oturuyormuş gibiydi.

Hemen Vin'nyla'nın ipliklerinden bir tanesine uzanıp etrafımı kolaçan ettim.

Hiçbir şey yoktu, yakınlığımın dokunduğu hiçbir şey yoktu.

Deliriyor olmalıydım.

"Sürgündeki kralın kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun? Adı Annika."

Konunun aniden değişmesiyle Wendeline kaşlarını kaldırdı. "Saldırı öncesinden beri Prenses Annika'yı ne gördüm ne de duydum ama kalede fazla zaman geçirmedim."

"Orada olduğunu sanmıyorum ve isyandan sonra cesedinin bulunduğundan da bahsedilmedi."

"Elbette bunu duymuş olurdunuz," diye onayladı.

"O zaman merak ediyorum, şehrin içinde mi saklanıyor?" Wendeline'ın yüzünü dikkatle izledim. "Belki burada?"

"Kesinlikle kutsal alanda değil. Öyle olsaydı, hayatta kalacağımdan şüpheliyim."

"Ailesine ihanet ettiğin düşünülürse, haklısın." Ya bu büyücü doğruyu söylüyordu ya da aldatma konusundaki ustalığını geri kazanmıştı.

Wendeline tereddüt etti. "Kralın onu ne amaçla istediğini sorabilir miyim?"

Bu kadına ne kadar güvenmek istediğim konusunda kararsızdım ama sürgündeki bu Islorluya sadık olduğunu kanıtlamıştı ve hâlâ onlara yardım etmek için her şeyi yapacağını düşünüyordum. "Kral Malachi orduyu yöneten ve tahtı geri almaya çalışan sürgündeki kralın kız kardeşini pek çok amaçla isteyebilir ve bu amaçların hiçbiri iyi olmaz." Ona yapabileceği şeyler... Ürpertimi bastırdım. "Bu yüzden ona prensesi hatırlatmadım ve kalenin etrafında bilgi toplamadım." Haber ona ulaşırdı ve o zaman onu neden aradığımı açıklamak zorunda kalırdım.

Ve eğer cevabımı beğenmez ya da bana güvenmezse...

O görünmez ateşin dayanılmaz hatırasına karşı gözlerimi kapattım. Bazen hâlâ tenimin kokusunu alabiliyordum.

"Etrafa sorup ne bulabileceğime bakmamı ister misiniz?" diye önerdi Wendeline.

"Bu yardımcı olur, evet."

"Ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Bağlantılarımın çoğu Cirilea'yı terk etti. Keçi Tepesi bile terk edilmiş halde, sahibi gitmiş. Böylesine canlı bir şehir... böylesine muhteşem bir mabet..." Hüzünlü gözlerini tavanı süsleyen duvar resmine doğru kaldırdı; zenginlikler içinde, tanrılar tarafından onurlandırılmış bir krallık. "Artık boş bir kabuk."

Güldüm. "Son üç yüzyılı tefekküre dalarak geçirdiğim mabedi görseydin, seninkine dudak bükmezdin."

"Onu bütün yapan duvarlar ve ihtişam değildir. Onu paylaştığın insanlar ve inançtır." Tereddüt etti. "Sizinkinin de oldukça yalnız olduğunu hayal edebiliyorum." İçime işleyen ve aklımdan çıkmayan bir ifadeyle gözlerime baktı.

Beni ürpertti.

"Ne yapabileceğini öğren ve bunu gizlice yap. Günün son ışıklarıyla kaleye gel ve benimle bahçenin ana kapısında buluş. Ben gelene kadar orada bekle ve eğer biri sorarsa, kökleri iyileştirmeye yardım etmek için seni benim çağırdığımı söyle."

Kaşlarını çattı. "Ama gerekli beceriye sahip değilim..."

"O aptallar bunu bilmiyor," diyerek ayağa kalktım.

O da hemen kalkarak bana yol açmak için sıradan çıktı ve eğildi. "Ziyaretinizden onur duydum, Majesteleri."

Durdum ve tekrar küçük aileye baktım. "Muhafızlar dışarıda küpesiz ölümlüler arıyor. Bulunurlarsa, olacaklardan korkuyorum ve kutsal alanın onları koruyacağını da sanmıyorum."

Hem sözlerimi hem de yardımseverliğimi anlayınca gözleri parladı. "Elbette, Majesteleri."

İşte böyle. Belki bu bana komplocu büyücünün güvenini kazandırabilirdi.

"Bu gece görüşmek üzere." Koridorda ilerleyerek şehre açılan çift kapıya doğru yürüdüm.

★

Malachi ve ben altı Saur'goth ile birlikte taş kapıdan geçerken Soldor'un boş mağarası çok daha sessizdi. Metal direklere bağlanmış, henüz açıklamadığı büyük, boş bir kafes taşıyorlardı.

Düzinelerce savaşçı yarı parçalanmış leşlerin kemiklerinin etrafa saçıldığı dere kenarında tembellik ediyordu. Hangi yaratıklara ait olduğunu bilmiyordum. Bizi gördüklerinde ayağa fırlayarak, "Majesteleri!" diye selam verip metal kaplı dizlerinin üzerine çöküyorlardı.

"Hâlâ mı geliyorlar?" Yarığa giden açıklık yukarıdan gelen öğleden sonra ışığının bir anlığına bulanık mağaraya girmesine izin verdi.

"Ve yıllarca gelmeye devam edecek kadar çoklar. Kendini iki kat yenileyebilen bir ordu kurdum. Bu âlemdeki hiçbir ordu onu yenemez." Malachi onlara hiç bakmadan geçip diğer tarafa doğru ilerledi. "Burada kal. Yakında döneceğiz."

Bizimle birlikte gelen savaşçılar kafesi yere bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Malachi elimi tuttu ve bizi benim gözlerimin bile karanlıkta seçemediği bir köşeye götürürken mengene gibi sıktı.

Hava değişti ve aniden etrafımızı yoğun bir sis kapladı.

Neler olduğunu anladığımda, vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Bizi Hiçlik'in girişine geri getirmişti. Yakınlıklarıma uzandım ama onlara erişimim kesilmişti.

Korkum giderek artarken, "Burada ne işimiz var?". diye sordum.

"Bazen deneklerimin ortaya çıkmak için rehberliğe ihtiyacı olur. Biri beni hissedene kadar bekleyeceğiz. Çok uzun sürmez." Malachi âlemler arasındaki bu yerde, zamanın ya da boyutun olmadığı bu cehennemde son derece rahattı.

Karanlığı taradım. Hangisi daha kafa karıştırıcı bilmiyordum, etrafımızdaki tehlikelere karşı kör olmam mı yoksa onlar geldiğinde kendimi savunamayacak durumda olmam mı? Bu, gökyüzünden düşmek ve dibe ne zaman ulaşacağımı ya da ulaşıp ulaşamayacağımı bilmemek gibi bir histi.

Uçurumdan yarığın içine düşmek gibi sanırım.

İlk duyduğum nefes alıp verişi oldu; hırıltılı, gırtlaktan gelen, insan dışı bir ses.

Sonra burnuma çürümüş et kokusu geldi.

Ve sonra aniden, kırmızı gözleri sisin içinde parlayan canavar önümüzde belirdi.

Ağzım kupkuru oldu. Bu Malachi'ın talebiyle bir Daaknar'la ilk karşılaşmam değildi ama hiç bu kadar yakın olmamıştım, özellikle de kendimi savunma imkânım olmadan.

"Gel benim sadık hizmetkârım," diye mırıldandı Malachi yatıştırıcı bir sesle ve beni yavaş, telaşsız adımlarla geriye doğru götürdü. "Senin için bir işim var."

Parçalanmış kanatları sırtından sarkan Daaknar derinden gelen bir hırıltıyla sağlam arka ayakları üzerinde takip etti. Bunun derisi özellikle kömürleşmiş gibi görünüyordu ve derisindeki çatlaklardan muhallebiye benzeyen soluk sarı bir irin akıyordu.

"Azo'dem'de yaşadıklarını sanıyordum," diye fısıldadım, çok yüksek sesle konuşmanın onu saldırmaya teşvik edeceğinden korkarak. Burada tamamen savunmasız durumdaydık. Malachi aklını mı kaçırmıştı?

"Evet, ama onları şu anki halimle çağıramıyorum."

"Yani onları seni beklemeleri için Hiçlik'e gönderdin." Akıllı kader.

"Evet. Onların bu diyarda çok faydalı olduklarını gördüm. Saur'goth'lar etkili ve emirlerimi dinliyor ama yenilmez değiller. Öte yandan bu özel yaratıklar bir kılıca yenik düşmez ve kimse onlar gibi korku salamaz."

Bu konuda haklıydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hiçlik'te olmaktan hoşlanmıyorlar ama benim onların çıkış yolu olduğumu biliyorlar, bu yüzden biz buradayken bize saldırmayacaklardır. Şimdi kalkanını ör," diye emretti sis dağılırken.

Yakınlıklarıma uzandım ve onlar da bana doğru sıçrayıp bir bariyer oluşturdu, tam o anda Daaknar saldırdı ve dişleri görünmez engele çarptı. Bu onu daha da kızdırdı. Geri çekilirken bizi her taraftan koruması için kalkanı genişlettim.

Bize olan ilgisini çabucak kaybedip dikkatini bekleyen Saur'goth'lara yöneltti. İlkine ulaşıp dikenli pençeleriyle kolunu kopardığında, Saur'goth'lar kılıçlarını henüz çekmişti. Diğer ikisi kılıçlarını etine sapladı. Acı dolu kükremesi mağarada yankılandıktan sonra pençesini karınlarına geçirdi ve zırhlarını parçalayarak iç organlarını taşa döktü.

Aptallar. Onu binlerce kez bıçaklasalar da ölmezdi. Artık daha da öfkelenmişti.

"Kalkanı bırak," diye emretti Malachi. Yeniden silahlanmaya hazır bir şekilde, gönülsüzce de olsa emrettiğini yaptım.

"Yeter!" Alevli bir kırbaç cisimleşerek Daaknar'ın kanatlarına çarptı. Daaknar nefret dolu bakışlarını bize çevirirken kulakları sağır eden bir çığlık kopardı.

Gümüş bir kordon onu Azo'dem'e geri göndermek için parmak uçlarımda hazır bekliyordu. Saldırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bana itaat et!" diye gürledi Malachi ve alevli kırbacını tekrar şaklattı.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Gözlerimi kapatırsam, Ateşin Kaderi'nin yıkılmakta olan mabedimin önünde durduğunu görebiliyordum; alev alev yanan boynuzları ile egemen, tehditkâr bir varlık.

Daaknar bir hırıltıyla cevap verdi ve dudaklarını gerip bize sararmış dişlerini gösterdi ama sonra açık kafese doğru ilerleyip içine girdi.

Saur'goth'lar kapıyı kilitleyip metal direkleri kaldırarak canavarı Cirilea'ya giden geçide doğru taşırken kalbim güm güm atıyordu.

"Bu geceki eğlencemiz güvende." Malachi avucunu sırtımda gezdirdi.

Ona gülümseyerek cevap verirken içimden bir çığlık koptu.

★

"Gördün mü? Bir tane bile boş koltuk yok. Halkın istediği bu." Malachi sandalyesinde arkasına yaslanıp kalabalık arenaya doğru gelişigüzel elini salladıktan sonra sözsüz bir emir olarak şarap kadehini havaya kaldırıp hizmetkârlardan kadehi yeniden doldurmalarını istedi.

"Evet, aşkım." Ona Saur'goth askerlerinin sokaklarda dolaşıp kapılara vurarak insanların bu geceki yarışmaya katılmalarını ya da ölüm cezasıyla karşı karşıya kalacaklarını söylediklerini hatırlatma dürtüsüne direndim.

Hafif bir nefes yanağımı sıyırıp dikkatimi yanımdaki boş koltuğa, sonra da sırmalı ağır kumaşların serin rüzgârda dalgalandığı yukarıdaki siyah ve altın rengi sancaklara çekti.

"Kimsin sen?" diye fısıldadım, Vin'nyla'nın ipliğiyle boşluğu tararken. İplik yine hiçbir şeye dokunmadı ama orada birinin olduğunu biliyordum.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Malachi.

"Hmm?" Ona döndüğümde kendimi gülmeye zorladım. "Ah, kendi kendime."

Uzanıp elimi avucunun içine aldı ve öptü.

Bu kısacık anlarda gerçekte kiminle konuştuğumu neredeyse unutuyor, yeniden Elijah'ımla birlikte olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu hayal edebiliyordum. "Seni çok özledim," diye kaçırdım ağzımdan.

Merakla kaşlarını çattı. "Ama ben buradayım."

Seni değil.

Gülümsedim. "Elbette buradasın."

"Sanırım başlama vakti geldi." Elimi bırakarak ayağa kalktı ve kalabalığın üstündeki kraliyet bölmesinin kenarına gidip beklemeye başladı. Bir muhafız boruyu çalınca, arenayı ölüm sessizliği kapladı.

"Islor vatandaşları! İşte size barış ve refah getiren kralınız!" Kollarını iki yana açarak, bir tavus kuşu gibi kabardı. Elini sallamasıyla, Saur'goth'lar düzinelerce ölümlüyü kılıç ucunda bir kapıdan geçirip arenanın ortasına getirdi. Erkekler, kadınlar, çocuklar. Gençler ve yaşlılar. Aileler. "Bu ölümlüler sahiplerinin hükmünden kurtulmak istemiş! Biz de onları serbest bırakacağız."

Altımızda bir dizi kapı daha açıldı. Öne doğru eğilip içinde kambur Daaknar'ın olduğu kafesi taşıdıklarını görünce midem bulandı.

Nefesler tutuldu.

Planını anladığımda kendi nefesim de dahil. "Yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım." Sesi tehlikeli bir tona büründü. Stadyumdaki yüzlere baktı. "İsyan kıvılcımı tutuşmaya fırsat bulmadan söndürülmeli. Bunların hepsi tehlikeli kıvılcımlar."

Ölümlülerin oluşturduğu kalabalığa, gözlerindeki dehşete, çocukların annelerinin önlüklerine sarılışına baktım. Türümü avlayan ve beni gölgelerde saklanmaya zorlayan bu yaratıklar için kalbim hiçbir zaman sızlamamıştı ama şimdi onlara savunmasız yavru köpeklere bakar gibi bakıyordum. Tanık olmak üzere olduğumuz şey karşısında göğsüm dehşetle sıkıştı.

Saur'goth'ların tamamı geri çekilmiş, arenanın çevresine dizilmişti.

Malachi dönüp bana baktı. "Kafesi aç."

Tereddüt ettim.

"Aç onu!" diye kükredi, öfkesi havada bir kırbaç gibi şaklayıp bu iki kelime arenada yankılanırken.

Beni affedin. Bir Vin'nyla ipliğiyle mandala vurdum. Kapı ürkütücü bir gıcırtıyla açıldı ve Daaknar bir hırıltıyla dışarı çıkıp tam boyuna ulaştı.

Kadınlar ve çocuklar ağlamaya başladı. Adamlar, sanki bir faydası olacakmış gibi onları arkalarına götürdü.

Faydası olmazdı. Hiçbir şeyin faydası olmazdı.

Gözlerimi kapattım.

"İzle."

"Yapamam..." Sözlerim Malachi'ın güçlü elinin çeneme kenetlenmesiyle kesildi. Beni ayağa kaldırıp yanında durmam için sürükledi. "Sen onların kraliçesisin. Onlara tacını göster."

On iki yaşlarında bir çocuk bağırarak Daaknar'ın dikkatini çekti.

Daaknar saldırırken, "Merhamet et onlara," diye yalvardım.

★

Wendeline kraliyet bahçesinin ana kapısında, tam da ona söylediğim yerde bekliyordu. "Majesteleri." Eğildi. "Solgun görünüyorsunuz. Hasta mı hissediyorsunuz?"

"Sadece yorgunum." Ve o çığlıkları zihnimden söküp atamıyordum. Onları yıllarca uykumda duyacağımdan korkuyordum. Taş patikada yürümeye başladım.

O da yanıma geçti. Bir grup Saur'goth bize homurdanınca irkildi.

"Onları görmezden gel. Ben öyle yapıyorum." Her geçen gün onlardan daha çok, Islorlu muhafızlarından ise daha az var gibi görünüyordu.

Wendeline tereddüt etti. "Bu gece arenada bir olay olduğunu duydum."

"Evet. Bir olay." Daha çok bir katliam. "Sen katılmadın mı?"

Gözleri yerde, başını iki yana salladı. "O arenada en son durduğumda... iyi bir gece değildi."

"Evet, ölümlüleri çift hilal ile işaretlemeye başlamıştın. Böyle bir şeyi nerede gördün?"

"Mordain'de. Kâhinlerin bunu çizdiği biliniyordu ama bir açıklaması yoktu. Aklıma gelen ilk şey bu oldu. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Stonekeep'teki bu gizli krallıkla bir bağı olduğunu elbette tahmin edemezdim ama eminim siz şimdiye kadar bunun farkına varmışsınızdır."

"Vardım. Biz bitkilerle ilgilenelim, ben de sana eski dünyamda aynı sembolü taşıyan insanlardan bahsedeyim."

Gözleri parladı.

★

"Yani, bu Halkın Nöbetçileri... büyücüleri mi avlıyor?" Wendeline duraklayıp parmağını bir asmanın üzerinde gezdirdi. Bahçenin derinliklerinde dolaşırken ve ona eski dünyanın bu dünyadan ne kadar farklı olduğundan bahsederken, bana karşı duyduğu korkunun tüm izleri kayboldu.

"Ve onları yakarlar. Ayrıca ölümlülerin damarlarından beslenenleri de avlarlar, gerçi bizden çok az kişi kaldı. Kendilerini kötülüğün kökünü kazıyan insan ırkının müritleri olarak görürler."

"Peki bunu yapmalarına izin veriliyor mu? Kimse sorgulamıyor mu? Lonca hiçbir şey yapmıyor mu?"

"Bizim türümüzden sayıca çok daha fazla olan ölümlü nüfus bunu bilmiyor. Her şey çok gizli. Nöbetçiler bunu inançsızlarla, yani toplumun büyük bir kısmıyla konuşmaz. Konuştukları

takdirde deli olarak etiketlenir ve şeytanlarını uzaklaştırmak için ilaçla tedavi edilirler. Bizler efsanevi yaratıklarız. Hayali kötüler. Lonca güvenliğimiz için bu illüzyonu sürdürmekten memnun." Duraksadım. "Romeria'nın annesi onların tarikatının bir müridi."

Wendeline bakakaldı.

"Evet. İronik, değil mi, kızının ne olduğunu düşünürsek? Gerçi kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Yine de Romeria'yı yanına almaya çalıştı. Onu yakma ayinine götürdü. Romeria o gece kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Yıllarca kalabalık bir şehrin sokaklarında yaşadı." Uzaktan izlemiş, öfkeden kudurmuş bir halde müdahale etmemek için kendimi zor tutmuştum. Malachi'ın bu aileyle ilgilendiğini biliyordum ama ne amaçla olduğunu çok sonraya kadar öğrenemeyecektim.

"Ve babası bir kâhin. Ya da *kâhindi.*"

"Kâhin. Eddie hâlâ hayatta. Gerçi, korkarım bu çok uzun sürmeyecek. Romeria'nın annesinin ne doğurduğuna dair hiçbir fikri olmadığı gibi, kiminle evlendiğine dair de hiçbir fikri yoktu. Eddie için üzülüyorum. Bu dünyada bir kâhin için hayat zor olabilir ama o dünyada ölsen daha iyi. Romeria'nın annesine gelince. O ne ekerse onu biçer." O ölümlüyü yüzlerce kez öldürebilirdim ve uykularım kaçmazdı. Malachi bunu yasaklamıştı. "Ne kadar ilginç, değil mi? Aynı sembolün iki diyarda tamamen farklı iki anlama gelebilmesi? Yine de sanırım her iki durumda da ölümlüleri korumayı amaçlıyor. Ya da öyle görünüyor çünkü burada birçok kişinin bu sembol sırlarını açığa çıkardığı için idam edildiğini duydum."

Wendeline Cirilea'daki ölümlerde oynadığı rol hatırlatılınca irkildi. "Atticus'un olaylara farklı yaklaşacağını ummuştum ama o kardeşi değil."

"Zander'a sadıksın." Onun adından duyduğum tiksinti elle tutulurdu. O kendini beğenmiş Islorlu talihsizliğimle alay etmiş ve bundan keyif almıştı. O canavar onu alıp götürmeseydi ölmüş olacaktı, gerçi o zaman Romeria'ya karşı hiçbir kozum kalmazdı, bu yüzden belki de onu öldüremediğim için şanslı olan bendim.

"Ona ve ailesine her zaman sadık oldum ama en çok da davasına." Usulca gülümsedi. "Onun sık sık tüm insanların eşit olarak yaşadığı bir krallık hakkında konuştuğunu duyardım. Ölümlülerin ve ölümsüzlerin."

Kahkahalarla güldüm. "Ne bu diyarda ne de başka bir diyarda böyle bir şey asla olmayacak. Her zaman gücü elinde tutmak isteyenler, servet sahibi olup ondan vazgeçmeyi reddedenler olacaktır. Bu gece arenada yaşanan felaket, bir soylu kadının masa başında hizmetkârlarının kendilerini terk ettiğine dair şikâyetiyle başladı. Şimdi, kralın açık desteğiyle, nüfuz sahibi olanlar yetkileri olduğuna inanarak meseleyi kendi ellerine alacak. Arenanın korkusunu bir taktik olarak kullanacak ve bu işe yarayacak."

"Belki de fazla idealist bir fikirdi," diye katıldı. "Yine de... asil bir kral için asil bir dava."

Bahçeden geçerken uzun bir süre konuşmadık.

"Bu Halkın Nöbetçileri böyle bir sembolü ilk kez nerede görmüş ve kendilerine mal etmeye karar vermiş?" diye merak etti Wendeline yüksek sesle.

"Muhtemelen yaktıkları kâhinlerin birinden."

Yüzü şaşkınlıkla buruşurken bile hafifçe kıkırdadı. "Evet, haklısınız. Her şey oldukça ironik."

Türümüz hakkında bu kadar özgürce konuşabileceğim birinin olması garip bir şekilde iyileştirici bir duyguydu. Çok uzun zamandır hayatımda bunu yapabileceğim kimse olmamıştı ama burada bir amacım vardı ve bu amaç dostluk değildi.

"Daha önce sorduğum soru hakkında bana verebileceğin bir bilgi var mı?"

"Var, Majesteleri, bir değeri var mı bilmem. Birden fazla kişi prensesin isyan günü diğerlerinden önce yola çıkan bir gemiye bindiğini görmüş."

"Peki onu başka biriyle karıştırmış olma ihtimalleri var mı?"

"Pek olası değil. Prenses Annika kıyaslanamayacak kadar güzeldir ve sarı bukleleri kendine özgüdür. Ayrıca, içinde bulunduğu gemi neredeyse boşmuş. Bir kaynak, koyu renk saçlı bir erkek tarafından bıçak zoruyla alıkonulduğunu iddia ediyor. Asil görünüşlü bir elf."

Kaşlarımı çattım. "Bir lord olabilir mi?"

"Kim olduğunu bilmiyorlar."

Bu kesinlikle merak uyandırıcıydı. "Nereye gittiğini biliyorlar mıydı?"

"Söylemediler ama seçenekler kısıtlı. Ya Seacadore'a ya da Northmost'a yelken açmışlardır. Bunun ötesinde bir yere giderlerse, deniz sirenleriyle karşı karşıya kalırlar. Hiçbir kaptan bu riske girmez."

"Deniz sirenleri." Başımı salladım. Bu dünya hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı. "O zaman hâlâ hayatta olabilir."

"Evet. Ve Cirilea'dan uzakta güvende."

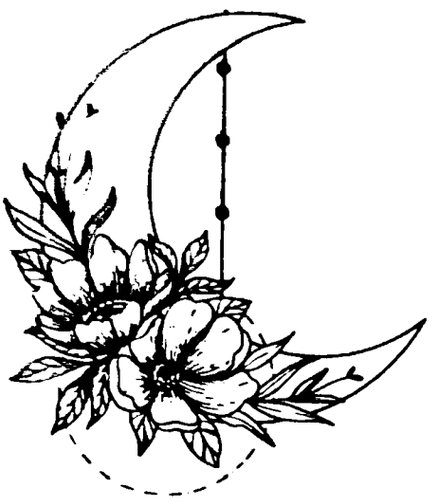
"Güvende olmak göreceli bir terim." Dağlardan güneye doğru ilerleyen bir Saur'goth savaşçı ordusu vardı ve önlerine çıkan herkesi ve her şeyi yok edecekti. Romeria ve sürgündeki biricik kralının bunu keşfetmesi ne kadar sürecekti? Sanırım çok uzun değil.

Kalbim küt küt atar bir halde bizi sedir labirentinden, dairesel gül bahçesinden geçirip Nymphaeum'a doğru götürürken

ayın konumunu kontrol ettim. Bütün gün Malachi'ın dün gece Nymphaeum'da kaybolan muhafızlar hakkında bir şeyler söylemesini beklemiştim ama ya dikkati dağılmıştı ya da Saur'goth'lar yoldaşlarının kaybolduğunu fark etmemişti. Ya da Malachi tabiri caizse hain elimi iş üstünde yakalamak istiyordu.

"Nereye gidiyoruz? Hasarın büyük kısmı diğer tarafta," diye sordu Wendeline, sesinde bir parça tedirginlikle.

"Öyle ama önce benimle bu tarafa gelmeni istiyorum. Görmen gereken bir şey var." Ya da daha doğrusu, seni görmesi gereken biri.

Kırk Beşinci Bölüm

Romeria

"Nerede o? Bütün gece burada duramayız," diye homurdandı Zander.

"İki dakikadır buradayız." Haksız sayılmazdı. Biri gelirse canavar muhafız cesetlerinden oluşan yığını açıklamak zor olacaktı.

"Dün geceden sonra daha fazla olmamalarına şaşırdım." Jarek Nymphaeum'un bir yanında, Abarrane ise diğer yanında durmuş, gözlerini gölgelere dikmişlerdi. "Tabii Malachi ile plan yapmıyorlarsa ve bu bir tuzak değilse."

"Öyle olsaydı Lucretia bizi uyarmak için burada olurdu." Tabii bir şekilde kendini ele vermediyse. "Ne olursa olsun, bizi korumaya aldım." Tüm Nymphaeum görünmez bir kubbe tarafından korunuyordu. Gesine'nin bana öğrettiği numaralar arasında bu en sevdiğim olabilirdi.

Sedir çitlerindeki hafif bir hışırtı herkesi dövüş pozisyonuna geçirdi.

İki şekil ortaya çıktı.

Wendeline'ı gördüğümde neredeyse yakınlığımı bırakacaktım. Her zaman zayıftı ama artık sanki güçlü bir rüzgâr dengesini bozabilirmiş gibi çelimsiz görünüyor, beyaz rahibe cüppesi iskeletinden sarkıyordu. Sadece birkaç ay içinde saçlarındaki aklar çoğalmış, mısır ipeği sarısını kaplamıştı. Sanki mecazi bir cehenneme sürüklenip geri dönmüş gibi yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Yine de gözleri bana çevrildiğinde şaşkınlıkla parladı. "Majesteleri!" Öne doğru bir adım attı.

Sofie bileğinden tutup onu olduğu yerinde tuttu.

Wendeline'ın kayıp serçe parmağını görünce irkildim.

"Bana temizlemem gereken bir başka sorun daha bıraktınız." Sofie'nin gözleri cesetlerin üzerinde gezinirken parlıyordu. Buradaki dolapta gördüğümü hatırladığım kırmızı saten bir elbise giymişti -Prenses Romeria'nın elbiselerinden biri- ve saçları sade ama zarif bir şekilde toplanmıştı. Onunla tanıştığım ilk gece, yardım balosunda ben bir dizi kol düğmesini ölçüp biçerken o da beni ölçüp biçtiğinde olduğu kadar şık ve asil görünüyordu. Yanağındaki dün geceden kalma morluk ve yara izi neredeyse iyileşmişti.

Bakışları Wendeline'ın üzerinde olan Zander, "Onlara Nymphaeum'u korumayı bırakmalarını söyle, biz de onları sürekli öldürmek zorunda kalmayalım," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. Aklından neler geçtiğini merak ettim.

"Bu bir seçenek değil ama şansımıza, nöbet yerlerinde olmayan muhafızları fark edemeyecek kadar dağınık durumdalar. Aradığım cevabı buldunuz mu?"

"Henüz değil. Sadece bir gün oldu. Kâtipler Ulysede'deki kütüphaneyi tarıyor. Orada bir şey varsa bulacağız." Yine de tüm

yaptıklarından sonra bir yanım Sofie'ye kocasını geri vermek istemiyordu.

"Bu şehirde hayatta kalan birileri olsun istiyorsanız daha hızlı bakmanızı öneririm," diye çıkıştı. Onda farklı bir hava vardı. Bir zamanlar güven ve sükûnet yayarken şimdi ses tonuna aciliyet ve sabırsızlık hâkimdi.

Zander'ın vücudu kaskatı kesildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Sanki kendini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ölümlüler sahiplerini terk etmeye başladı. Malachi bunu bir isyan belirtisi olarak görüyor ve bu gece arenada düzinelercesini ibret olsun diye cezalandırdı."

"Nasıl?" Sesi çelik gibiydi.

"Sence nasıl? En sevdiği hayvanıyla."

Kanım dondu. "Burada bir Daaknar mı var?"

"Evet. Biriyle cesurca dövüştün ve hayatta kaldın. Yara izlerin nasıl?" Sofie sanki deri ve kumaşın içinden izleri bir şekilde görebiliyormuş gibi omzumu inceledi. "Korkunç olduklarını duymuştum."

Küçük alayını görmezden geldim. "Ölümlüleri idam eden bir kralı bir başkasıyla değiştirdik. Bunun neresi daha iyi?"

"İnan bana, son kralın idamları çok daha insancıldı." Dikkatini tekrar Zander'a çevirdi. "Soruna gelirsek, söylentiye göre kız kardeşin Cirilea'dan bir gemiyle kaçmış."

Zander bir anlığına duraksadı. "Northmost'a mı?"

"Bilmiyoruz ama gemi çoğunlukla boşmuş ve siyah saçlı bir erkek tarafından bıçak zoruyla alıkonulmuş."

"O zaman rehin alınmış. Muhtemelen Northmost'tadır."

"Bunu keşfetmek size kalmış ama bu bilgi benim hediyem. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim." Wendeline'ı işaret etti. "Gördün mü? Hayatta ve gayet iyi. Artık sıra sende."

Telaşımı bastıramadan, "Bırak bizimle gelsin!" diye kaçırdım ağzımdan. "Lütfen." Zander'ın onu potansiyel bir müttefik olarak burada istediğini biliyordum ama şimdi onu görünce... Olan biten her şeyde rolü olan tek kişi Wendeline değildi ama bunun acısını en çok o çekmiş gibi duruyordu.

"Yapamam. Rahibe kaybolursa ve kral sorarsa ortalık ayağa kalkar. Senin bu gece ziyaretlerinde yeterince şeyi örtbas ediyorum." Kararlılıkla çenesini dikleştirdi. "Bir cevap alana kadar geri dönmeyin."

"Ya umduğun cevap gelmezse? O zaman ne yaparsın?" diye meydan okudu Zander.

Sofie gözlerini kıstı. "Doğru cevap gelene kadar Elijah'ımı koruyacağım, bu ister bugün, ister yarın, isterse bundan üç yüzyıl sonra olsun."

"Ne pahasına?"

Soğukkanlılığı artık tuttuğu gerilimi taşıyamayan yıpranmış bir ip gibi dağıldı ve "Ne pahasına olursa olsun!" diye bağırdı.

"Peki bunu kabul edecek mi?" Zander bir adım öne çıkarak kalkanımın sınırını zorladı. "Elijah onun adına yaptığın her şeyi öğrendiğinde, sence övgüyle mi yoksa acıyla mı ayaklarına kapanacak? Romeria boş boş oturup masum insanların öldürülmesine izin verseydi, nasıl hissederdim biliyorum, artık kendi derimin içinde yaşayamazdım."

Sofie'nin gözleri sanki saldıracakmış gibi parladı. "Bugün Malachi'ı öldürürseniz, yarın Hiçlik'te bekleyen bir sonraki uygun kılıfa geçer, o yüzden ondan korunacağınızı düşünecek kadar pervasız olmayın. Yarık açık olduğu ve o, bu düzlemde yürümek istediği sürece, şu ya da bu şekilde ondan asla kurtulamayacaksınız." Duruşu sertleşti. Saldırmaya hazır göründü. "Kocama zarar verirseniz benden de asla kurtulamazsınız."

Birden başını sola çevirdi. "Biri yaklaşıyor. Hemen gitmelisiniz," diye tısladı.

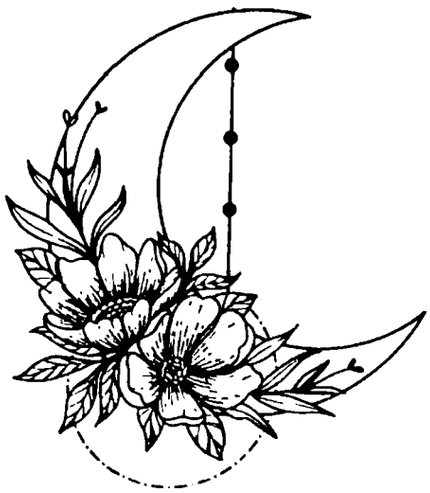
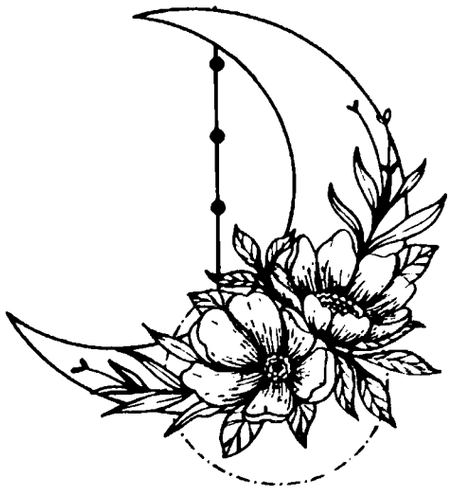
"Metal. Askerlerin ayak sesleri," diye onayladı Abarrane.

"Lucretia?"

Sylx eli omzumda, yanımda belirdi.

Sofie'nin ağzı açık kaldı.

"Bir cevap bulacağız," diye söz verdim ve bizi Ulysede'e geri götürmeden önce Wendeline'a son bir kez daha "Dayan," dercesine gülümsedim.

Kırk Altıncı Bölüm

Sofie

Birdenbire ortaya çıkan o yaratık üzerinde daha sonra duracaktım.

Şimdilik... Cesetleri yakmak için yeterli zaman yoktu.

Bulabildiğim her Aminadav ipliğini kullanarak, çimenli toprağı yarım düzine Saur'goth'u yutmaya zorlayıp onları toprağın derinliklerine gömdüm. İki tanesi köşeyi dönerken çimlerde son bir dalgalanma oldu.

Wendeline onların yaklaşan suretleri altında büzüldü.

"Majesteleri," diye havladı soldaki. "Mal'Rot, Mal'Sur ve diğerleri nerede?"

"Nereden bileyim? Onların bekçisi değilim ama yürüyüşümüz sırasında yanımızdan geçen altı kişilik bir grup, ölümlü kaçakların avına katılmaktan bahsediyordu. Belki de onlardı?" Bu arada ben de içimden lanet okuyordum. Bu vahşilerin hepsinin adı mı vardı? Akılsız canavarlarken daha kolaydı.

"Mal'Rot görevini terk etmemesi gerektiğini bilirdi," diye homurdandı sağdaki.

"O zaman gidip şu Mal'Rot'u şehirde aramalı ve bunu ona söylemelisin. Kraliçeniz olarak bu bir emirdir."

Homurdanarak arkalarını döndüler.

Buzdan bıçakların geldiğini asla görmediler.

İki devasa beden devrilip kafaları bir saniye sonra yere çarptığında Wendeline çığlık attı. Hiç vakit kaybetmeden cesetleri düştükleri yerin derinliklerine gömdüm. Birkaç dakika içinde, işlediğim suçlara dair en ufak bir iz bile kalmamıştı. "Hıh."

"Ne var, Majesteleri?" diye sordu Wendeline çekingen bir tavırla, labirente doğru geri dönerken yanıma geçerek.

"Az önce Saur'goth liderinin adının Mal'Gar olduğunu öğrendim. Hepsinin adının önünde Mal var. Muhtemelen efendileri Malachi'a bir övgü." Gerçekten de o kadar kibirliydi ki isimlerini bile kendi isminden türetmişti.

"Bu... ilginç."

"Pek sayılmaz." Gülümsedim. Yeni hayvanlarını katletmek iyi hissettirmişti.

★

Kralın yatak odasına girdiğimde korku bedenimi sarmıştı. Kendimi bu gece göreceklerime hazırlamıştım. Malachi beni cezalandırmak ya da onu yaralamak için kocamın bedenini kullanacaktı.

Yatağın kenarında çırılçıplak oturmuş, ağzıyla Malachi'a hizmet eden genç erkeği görünce keskin bir nefes aldım. Yerdeki şık kıyafet yığını -armalı özel dikim ceket, deri kılıflı bir kılıç ve hançer- onun rütbeli bir asilzade olduğunu gösteriyordu. Bir lordun bir kralın aletini yalamaya o şımarık hanımlar kadar hevesli olmasına şaşırmamam gerekirdi.

"Bahçede hoş vakit geçirdin mi, aşkım?" Malachi'ın sesinde, odama sağ salim kaçamayacağımı söyleyen o keskinlik vardı.

"Evet. Huzurlu."

"Güzel." Başını geriye atıp elini bu geceki sevgilisinin saçlarında gezdirdi. "Soyun."

Tereddüt etmemem gerektiğini biliyordum. Yakındaki koltuğa doğru yürüyüp elbisemi çözdüm, iç çamaşırlarımı çıkardım ve Malachi'ın zevkle yükselen sesini dinlerken onları oraya bıraktım.

Ben yatağa yerleşirken asilzadenin ağzında doruğa ulaştı.

"Tohumunu onun içine dök," diye emretti.

Erkek döndü ve şehvet dolu bakışlarını üzerime dikti.

Midem bulandı. "Hayır..."

Malachi gözlerini bana çevirdi. "Hayır mı?"

"Yani... Ben kendimi sana adadım." *Elijah'a.* Kutsal alan dışında hiç başkasıyla birlikte olmamıştım ve onu da kocamı kurtarmak için yapmıştım, ayrıca bir kaderle birlikte olmuştum, bunun gibi bir yalakayla değil.

"Kendini bana adadıysan itaat edeceksin." Kapalı bacaklarıma doğru başını salladı.

"Emredersiniz, Majesteleri."

Erkek lord çok hevesli bir şekilde yatağın üzerinde diz çöküp baldırlarımdan tutarak beni kendine doğru çekti ve doğruca içime girip gidip gelmeye başladı.

Vücudum bu saldırıya direnirken yüzümü buruşturdum.

"Hoşuna gitmedi mi, aşkım?" Malachi tepemizde durup Elijah'a bu erkeğin -bu yabancının- beni kirletmesini izletirken gaddarca gülümsedi.

"Hoşuma gidiyor. Hem de çok," diye cevap verdim ama sahte bir inilti bile çıkaramıyordum.

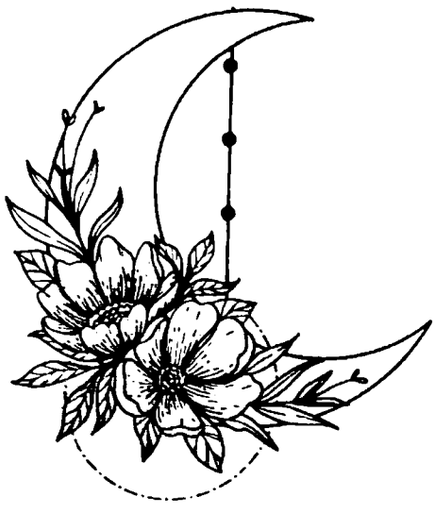
Malachi gözlerini kapatınca kendimi birazdan yapacağı işkenceye hazırladım. O her zaman yaratıcıydı.

Gözlerini tekrar açtığında, uzun zaman önce tanıdığım yumuşak, sıcak kahverengi gözlerle karşılaştım. O anda, Elijah'ımın bana baktığını gördüm. Sadece odaklanmasına, beni başka bir erkeğin altında izlerken duyduğu tiksintiyi, acıdan irkildiğini görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sonra gitti ve Malachi lordun bir dizi homurtuyla içime boşaldığını duymak için tam zamanında geri döndü.

Ya Zander haklıysa?

O piç kurusu Islor kralının zihnime ektiği şüphe filizleniyor, kökleri derinlere inerek beni ele geçirmeye başlıyordu. Elijah bana teşekkür mü edecekti yoksa önce Hiçlik'te, şimdi de Malachi'ın zalimliğinin istemsiz eli ve sesi olarak ona çektirdiğim tüm acılar için beni lanetleyecek miydi?

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Malachi yatağın üzerinde diz çöküp kendini hazırlarken ve sonra kendisini bekleyen lordun içine girerken, görmesine izin verdiğim tek tepkim bu oldu.

Kırk Yedinci Bölüm

Romeria

Mahzen duvarları göründüğü anda omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Geri dönemeyeceksin diye endişelendim."

"Benim için mi endişelendiniz, Majesteleri?" Lucretia bu gece Abarrane'e uyumlu kahverengi deri bir kıyafet giymiş, saçlarını da aynı şekilde üç sıra halinde örmüştü. "Duygulandım."

"Bana bir şeyler öğrendiğini söyle."

"Pek çok şey öğrendim."

"Sofie, Malachi ve Cirilea'da olanlar hakkında," diye üsteledim. Lucretia'nın oyununu artık çok iyi biliyordum.

Jarek'in etrafında sinsice dolanıp başını yan yatırarak hayranlıkla yüzüne baktı. "Merhaba komutan. Seni özledim."

Jarek'in çenesindeki kaslar kıpırdadı. "Sorusuna cevap ver, yoksa artık işimize yaramazsın."

Sanki bu düşmanca tepkiyi almak için onu yemlemiş gibi sırıttı. "Islor'un yeni kraliçesi kocasını çok özlüyor."

"O, Islor'un kraliçesi değil!" diye çıkıştı Zander.

Lucretia gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Tacı takan o."

Zander'ın kolunu sıktım. Sylx'le anlambilim tartışmasına girmeye değmezdi. "Bize ne gördüğünü anlat."

"Kral bir ölümlüyle zina yaptı ve sonra da onun hayatına son verdi."

Zander'la bakıştık. "Sofie'nin önünde mi?"

"Hayır. Zina kısmı evet. Islor'un kraliçesi olmayan kadın odasına gitti ve ben de sonuna kadar orada kaldım." Parmak ucunu Jarek'in yeleğinin üzerinde gezdirdi ve o da elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "İzlemesi oldukça keyifliydi."

"Bunu görmek onun için zor olmuş olmalı," diye itiraf etti Zander.

Malachi, Zander'ın bedenini ele geçirip bana aynı şeyi izlettirseydi? "Ruhu ezilmiş olmalı." Zander'ın Elijah hakkındaki sözlerinin onu kızdırmasına şaşmamak gerekti.

"Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde fısıldayan hizmetkârlara göre bunu her gece yapıyor." Lucretia boş taş sütunların etrafında sinsice dolanırken kaşlarını çattı. "Bazen hizmetkâr oluyorlar. Bazen de lordlar ve leydiler. Lordları ve leydileri öldürmüyor."

Malachi'ın iğrenç seks hayatı hakkında ayrıntılı bilgiye ihtiyacımız yoktu. "Başka ne öğrendin?"

"Dün gece erkeğin içinde hapsolmuş erkeği özleyerek ağlaya ağlaya uyudu. Onu teselli etmek için rüyalar gösterdim, tıpkı sana gösterdiklerim gibi." Jarek'e gülümsedi. "Onlardan çok hoşlandı..."

"Başka ne var? Bilmemiz gereken önemli bir şey var mı?" diye Jarek hançerlerini çıkarıp onu kovalamadan önce sözünü kestim.

"Ölümlüleri Daaknar'la infaz mı ediyorlar? Bu doğru mu?" diye araya girdi Zander.

"Evet, tam bir katliamdı. Hem genç hem yaşlı. Öldüler ve herkes izledi. Canavarı bir kafeste tutuyorlar. Onu kontrol etmenin tek yolu bu. Yarın gece ve ölümlüler yerlerini öğrenene kadar her gece başka bir olay olacak."

Zander lanet okudu. "Peki ya Annika? Bu da doğru muydu?"

"Bu bilginin kaynağı bu gece size doğru gelirken bunu kraliçe olmayana ileten büyücüydü."

"Herkesten önce yola çıkan bir gemi vardı. Seamus bana bundan bahsetmişti," diye onayladım.

"Bu yüzden yarın Northmost'a gideceğiz. Bakalım onu bulabilecek miyiz?" Çenesini kaşıdı. "Onu rehin tutan lordun kim olduğunu tahmin bile etmek istemiyorum."

"Kaçan ve onu özgürlük bileti olarak gören bir Doğulu?" diye önerdi Abarrane.

"Evet. Belki." Zander taş çemberin etrafında volta atıyordu. "Sofie'nin Malachi'ın başka bir kılıf bulup geri dönmesiyle ilgili söyledikleri... Eğer durum buysa kendimizi ondan nasıl kurtaracağız? Başka bir bedende geri dönebiliyorsa, sonra ne olacak? Bu kâbusu sonsuza kadar tekrar tekrar yaşayacak mıyız?"

"Bu doğru mu?" diye sordum Lucretia'ya.

"Ateşin Kaderi'nin ne yapacağını size söyleyemem."

"İsterse dönüp Hiçlik'ten geri gelebilir mi?"

"Evet. Geçit açık."

"Ve onu kapatamayız."

"Hiçbir şey yapamazsınız. Sadece önceki efendilerim Hiçlik'i kapatabilir."

"Peki bunu yapmalarını nasıl sağlarız?" diye sordu Abarrane.

"Türünüz için bu kadar çok şey yaptıktan sonra sürgüne dönmelerini mi istiyorsunuz?" Lucretia'nın yüzündeki sırıtış sinir bozucuydu.

"Neden olmasın? Neredeler ki zaten?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Onları hiçbir yerde göremiyorum!"

"Gördüğünüz şeyler kadar görmedikleriniz de var." Gülümsedi. "Belki de Majesteleri danışmak için Aminadav ya da Vin'nyla'yı çağırmalı."

"Hayır." Neden bunun için bastırıyordu?

"Tavsiyelerime kulak asmamak sizin seçiminiz." Omuz silkti. "Kraliçe olmayan solucan deliğini kullanır."

Konunun aniden değişmesi karşısında bocaladım ve sonra ne demek istediğini anladım.

Zander kaşlarını çattı. "O ne..."

"Nymphaeum kapısı." Tanrım, keşke solucan deliği değil de başka bir şey deseydim. "Sofie kullanır da ne demek? Bunu yapabiliyor mu?"

"Tabii ki yapabiliyor. Islor'un kraliçesi olmayan kişi de sizin gibi güçlü bir büyücü. Bu geçitler onlar ve hizmet ettikleri hükümdarlar için inşa edildi."

"Sofie buraya gelebilir mi?" Bir an paniğe kapılarak Cirilea'ya açılan kapıyı işaret ettim.

Lucretia'nın ahenkli kahkahası mahzende yankılandı. "Bu kapılar Herkesin Kraliçesi'nden başkasına açılmaz."

Rahat bir nefes alarak, "Peki Cirilea'nın kapısı Sofie'yi nereye götürüyor?" diye sordum.

"Ateşin Kaderi'nin daha fazla asker toplayabileceği bir mağaranın derinliklerine. Orada bir dere ve Hiçlik'e açılan bir geçit var."

"Kaderler. Nerede olduğunu biliyorum." Zander bir an için gözlerini kapattı. "Radomir bana Soldor'da bir Nymphaeum kapısı gösterdi. Dağın yamacında kocaman bir oyuk var. Sana söyleyecektim ama her şey olup biterken aklımdan çıkmış. Bu Saur'goth'ların geldiği yer orası olmalı."

"Bu Malachi ile Sofie'nin Cirilea'ya nasıl bu kadar hızlı ulaştığını da açıklar." Şimdi anlaşılmıştı. "Başka nereye gidebilir?"

"Kraliçe olmayanın yolu bu kapılar yaratıldığında onları kullananların tasarımlarıyla sınırlı."

"Nymph'ler."

"Ve onların halkı. Herkesin Kraliçesi için bir sınır yok." Eliyle odanın etrafını işaret etti.

"Hangisi Soldor'a çıkıyor?"

"Şuradaki." Cirilea'nın karşısındaki bir oymayı işaret etti.

Yakınlıklarıma ulaşma isteği çok güçlüydü. "Şimdi oradan geçecek olsam ne bulurum?"

"Söyleyemem. Muhtemelen hiçbir şey, belki de büyük bir tehdit."

"Bu Saur'goth'lardan kaç tanesini getirdi?" diye sordu Zander.

"Elimde bir sayı yok."

"Bir fikrin var mı?" diye tersledi.

Lucretia sırıttı ve bir sonraki an Sofie'ye dönüştü.

Zander ve lejyonerler bir saniye içinde kılıçlarını çekti.

"Hâlâ geliyorlar mı?" dedi, Fransızca tınısı mükemmeldi.

Bir sonraki saniyede Lucretia'nın formu tekrar şekil değiştirdi ve bu kez Sofie'nin kalesinin altındaki taş mezardan tanıdığım adama dönüştü.

"Ve yıllarca gelmeye devam edecek kadar çoklar. Kendini iki kat yenileyebilen bir ordu kurdum. Bu âlemdeki hiçbir ordu onu yenemez," dedi karşımızda duran erkek, derin ve aksanlı bir sesle. Sonra Lucretia yeniden belirdi.

Az önce duyduklarımızın ağırlığı (sylx'in ilk elden tanık olduklarının bir yansıması olduğunu varsaymak durumundaydım) omuzlarımıza çökünce mahzende sessizlik hâkim oldu.

Abarrane, "Bu maden Venhorn'un yarısını dolaşır," dedi. "Bu ordu madenden geçiyor olabilir ve bizim bundan haberimiz bile olmaz."

"Hayır, özellikle de uçurum, yarık, Lyndel ve Mordain yüzünden dikkatimiz bu kadar dağılmışken." Zander ellerini kalçalarına koymuş volta atarken lanet okudu. Beklediğimiz şey buydu. Malachi'ın planladığı şey buydu.

Her şeyin bir sırası vardı. "Soldor'un Nymphaeum kapısını nasıl yok ederiz?"

"Yok etmek mi?" Lucretia'nın güzel yüzü buruştu. "Yok edemezsiniz."

"Nymph büyükleri yapabilir mi?"

"Bunun için onları çağırmanız gerekir ve bir bedeli olur."

Bu fikir karşısında irkildim, onlarla etkileşime geçmenin acı hatırası hâlâ çok tazeydi. "Onları nasıl çağırabilirim..."

"Hayır." Zander başını salladı. "Nymph'lerin yaşamları takas ettikleri söyleniyor. Gesine bir keresinde bana böyle söylemişti. Bunun, ödemek isteyeceğimiz bir bedel olduğunu sanmıyorum. Başka bir yol bulmalıyız."

Lucretia'nın Gesine'nin ne kadar az şey bildiğiyle ilgili alaycı bir cevap vermesini beklediysem de ilk defa sessiz kaldı, bu da Gesine'nin söylediklerinin doğru olduğuna dair korkumu daha da arttırdı.

"Peki buradaki hamlemiz ne?" diye sordum.

"Malachi'ın askerlerinin Islor'da bu kadar kolay hareket etmesine izin veremeyiz." Zander kararlılıkla dişlerini sıktı. "Dağı başlarına yıkacağız."

★

Adrenalin damarlarımda, kalenin koridorlarında yürürken şafak lavanta ve kesme şeker tonlarında gökyüzünü boyamaya başlamıştı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu plan çılgınca ve sen delisin."

Zander'ın dudakları seğirdi. "O zaman beni sürüklediğin tüm çılgın planların karşılığını ödemiş oluyorum."

Yan yan baktım. Bugün tüm gücümü kullanmam gerekebileceğinin bilincinde olarak birkaç saat dinlenmeden önce gece geç saatlere kadar beyin fırtınası yapmıştık. "Bunun işe yaraması için Mordain'in en iyi taş büyücülerine ihtiyacımız var."

"Solange'ın Başkan'ın emirlerine uyacağından eminim."

"Bana öyle deme." Parmağımı ona doğru uzattım. "Ve biliyorum. Umarım dün gece savaşmaktan çok yorulmamışlardır." Çünkü bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

"Hiçlik'ten çıkmak için başka bir yol bulacaklarını biliyorsun." Jarek diğer yanımda duruyor, ölümcül gövdesine bağlı çok sayıda silahı kontrol edip tekrar kontrol ederken onu takip eden Lucretia'yı görmezden geliyordu.

"Belki ama yanında bir de Cirilea kapısı olmayacak."

"Majesteleri! Lütfen, bir dakika!" Agatha kolunun altına sıkıştırdığı bir kitapla kâtiplerin uyku odalarına ayrılmış kanattan koridor boyunca koşarak seslendi.

Sesindeki aciliyet umudumu yeşertti. "Konak beden hakkında bir cevap bulabildiniz mi?" Sofie'nin talebiyle Cirilea'ya yaptığımız ilk ziyaretten döndüğümüzde bunun önemini vurgulamıştım.

"Hayır." Durakladı, nefesini toplarken ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Ama mistiklere ne olduğu hakkında daha fazla şey bulduk."

"Pekâlâ?" Sabırla bekledim.

"Tıpkı bizim gibi, mistikler de yakınlıklarıyla yaratabiliyor ve birden fazla yakınlığa sahip olanlar kaderleri çağırabiliyormuş. Afsuncular tamamen farklı bir türmüş. Onların da elementlerle bağlantıları varmış ama onları daha farklı, daha incelikli bir şekilde kullanırlarmış. Bunu henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim ama önemli olan bu değil. Önemli olan mistiklerin kaderleri çağırması ve onların da afsuncuların karşı koymak için aktif olarak çalışacakları istekleri yerine getirerek iki taraf arasında büyük bir sürtüşmeye neden olması."

"Afsuncuların kaderlerin yaptıklarını tersine çevirebileceğini mi söylüyorsun?"

"Tersine çevirmek değil ama en azından bir süreliğine bastırmak. Halk tarafından lanet bozucu olarak adlandırılırlarmış ve saygı görürlermiş. Kaderler bundan hoşlanmamış ve mistikleri onlara karşı savaş açmaya ikna etmiş. Sonunda, mistikler tüm afsuncuları katletmiş."

"Ve daha fazlası doğmamış mı?" diye sordu Zander.

"Afsuncu olarak doğulmazmış, afsuncu olunurmuş ve bu çok zorlu ve acılı bir süreçmiş, bu yüzden hepsi hayatta kalamazmış. Töreni gerçekleştirecek kimse kalmayınca, kısa süre içinde krallıkta hiç kimse kalmamış. Anlaşılır bir şekilde, Nymph'ler bundan memnun olmamış. Sonra Malachi bu düzleme girmeye ve hükmetmeye karar vermiş. Ondan kısa bir süre sonra Aoife da aynı şeyi yapmış ve ikisi de toprakları kasıp kavurmuş. Mistikler Vin'nyla ve Aminadav'ı yardıma çağırmış ve her seferinde kaderler onları bir şekilde cezalandırmış. Üstlerine gelen pek çok belayı dengelemeye yardımcı olabilecek afsuncuları uzaklaştırmakla hata yaptıklarını anlamışlar. Ve sonra dört elemente de yakınlığı olan bir elemental doğmuş. Adı Nyxalia'ymış ve mistiklerin hükümdarı olmuş. Nymph büyüklerini çağırmış ve tüm bu

felaketleri sonsuza dek tersine çevirmek ve bu topraklarda hüküm süren kaderlerden kurtulmak için onlardan yardım istemiş. Nymph'ler bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu söylemiş."

"Gitmek ve Hiçlik'i kapatmak."

Başıyla onayladı. "Nymph büyükleri burada olmadan, kaderler kalamazmış."

"Yani Aoife ve Malachi'dan kurtulanın Nymph'ler olduğunu mu söylüyorsun?" Cesur bir savaşçı, bir anahtar büyücü ya da bir kral değil. Bir ejderha bile değil.

"Öyle ama bedeli ağır olmuş. Nymph büyükleri mistiklerin hayatını talep etmiş. Hepsinin," diye fısıldadı Agatha sanki bu bir sırmış gibi. "Tarihleri ve öğrendiklerinin yanı sıra. Mistiklerin çağı sona erecekmiş. Nymph büyükleri bir gün başka bir versiyonun ortaya çıkacağını, topraklardan ve içlerindeki elementlerden doğacaklarını ve Nymph'leri geri çağıracaklarını söylemiş. Nymph'lerin tamamı özgürlüklerinden vazgeçmek, güçlerini yarattıkları bu Ulysede krallığına hapsetmek zorundaysa, o zaman mistikler de tüm suçlarının bedelini ödemek zorundaymış."

İçim sıkıldı. "Peki mistikler bunu kabul etmiş mi?"

"Nyxalia etmiş." Kitabı havaya kaldırdı. "Onu özel bir kutunun arkasına saklanmış halde bulduk. Her şey burada, kendi sözleriyle. Yıllarca düşündüğünü ve bu süre zarfında kitlelerin sadece daha fazla acı ve açlık çektiğini söylüyor. Bunu durdurmanın başka bir yolu olmadığından, sonunda kimseye söylemeden razı olmuş. Ne de olsa tüm türünü ölüme mahkûm ediyordu ve onu durdurmaya çalışacaklarını biliyordu. Tek bir şartı olmuş, o da mistiklerin kütüphanesinin burada muhafaza edilmesiymiş, böylece bir gün Nymph'ler söyledikleri gibi geri döndüğünde, bir sonraki çağ olan biteni öğrenecek ve aynı yoldan gitmemeleri konusunda uyarılmış olacakmış."

"Bir sonraki çağ... biz oluyoruz." *Büyücüler.*

Ben.

"Nymph'ler kabul etmiş. Bu kitaptaki son yazı Hudem'in arifesinde, Nyxalia bu büyük kütüphanede yürüyüp halkının tarihini gözden geçirirken yazılmış. Ondan sonra hiçbir şey yok." Kitabı açıp boş sayfayı gösterdi. "Dünyanın Aoife ve Malachi ile birlikte mistiklerden, Nymph'lerden kurtulduğunu ve canavarların yarıktan çıkmayı bıraktığını varsaymalıyız."

"İnsanların sevindiğine eminim," dedi Zander ama kaşları çatıktı. "Keşke bizim insanlarımız da bu mistiklerin yaptığı gibi bilgiyi kayda geçirmeye özen gösterseymiş."

"Muhtemelen geçirmişlerdir ama sonrasında yok edilmişlerdir. Krallar ve kraliçelerin, krallığın kendileri ve hizmet ettikleri tanrılar hakkında hatırladıklarını çarpıttıkları bilinir ve bazen toplum tarihin karanlık tarafıyla yüzleşmek yerine onu sanki hiç yaşanmamış gibi silmeyi tercih eder. Mordain de aynı suçu işlemiştir. Shadowhelm'den gelen o tomarlarda keşfedilen bilgileri çoğu kişi hiç duymamıştır ve bunun nedeni geçmişteki başkanların bunların bilinmesini istememesidir ama bunun için..." Agatha kitabı kaldırdı. "Nyxalia'ya minnettar olabiliriz."

"Evet. Minnettarız, fakat bu... hazmetmek için çok fazla." Güneş doğarken bir salonda durup, on binlerce yıldır Ulysede'de saklı olan en derin sırları öğrenmek.

"Bunu duymanız gerektiğini düşündüm."

"Gerekiyordu. Teşekkür ederim, Agatha."

"Bu kitabın içindekileri kime anlattın?" diye sordu Zander, sesini alçaltarak.

"Sadece şu anda burada olanlara."

"Bu şekilde kalmalı." Ona sert bir ifadeyle baktı. "Mordain'den hiç kimse bilmemeli."

Solange ve Allegra'nın bilgilendirilmesi gerektiğini söylemek için ağzımı açtım.

"Evet, elbette Majesteleri. Halkım söz konusu olduğunda, bu bilginin Majesteleri için arz ettiği tehlikenin farkındayım. Bunu her zaman yanımda taşıyacağım." Kitabı göğsüne bastırdı. "Bugün her ne yapıyorsanız, en iyisi yolunuza devam edin. Biz diğer sorunun cevabını aramaya devam edeceğiz." Sanki açıkladığı bilgiler hiç de azap dolu değilmiş gibi parlak bir gülümsemeyle kütüphaneye doğru yürüdü.

"Nymph büyüklerinin yardımları için büyücülerin sonunu talep etme ihtimali nedir?" diye sordu Zander, Lucretia'ya.

"Onlar adına konuşamam."

"Tahmin et," diye tısladı Jarek, dişlerini göstererek.

"Size bu kadar çok şey verdikten sonra onlardan gitmelerini istemek ciddi bir fedakârlık gerektirir." Yüzü öfkeyle doldu.

Nymph'ler hayatlar dışında başka neyle takas yapardı ki...

Göğsüm sıkıştı. Ya her şey başarısız olursa ve o pazarlığı yapmak zorunda kalırsam? Aminadav'ın boynuzu hâlâ çantamda en karanlık saatimizi bekliyordu ama bu ne gibi sonuçlar doğururdu? Nymph'lerin teklif ettiğinden daha mı kötü olurdu?

Zander iç geçirdi. "Artık gidelim. Çökertmemiz gereken bir mağara var."

★

Yarığı daha önce sadece Caindra ile uçarken yukarıdan görmüştüm ama şimdi o uçuruma dalarken aşağıdaki dipsiz çukur ve onun içine düşme korkusu ile midem ağzıma gelmiş bir halde pençesine yapıştım. Bir taş büyücüsünü, Jarek'i ve Solange'ın bu görev için seçtiği iki Gölgeyi taşıyan Valk ve Xiaric hemen arkasından geliyordu.

"İşte orada!" diye bağırdı Zander, sol tarafı işaret ederek.

Daha önce, bu saçma planını anlattığında ve ona deli olduğunu söylediğimde, bunun en iyi yol -tek yol- olduğunda ısrar etmiş ama ejderhaların uçurum duvarındaki açıklığa sığmayacağını söylemişti. Haklı olduğunu görebiliyordum.

Caindra dalışa geçerken, "Yüce Tanrım," diye inledim ve yakınlıklarımı kuşanarak kendimi hazırladım.

Sağır edici bir uyarı çığlığıyla bizi içeri fırlattı. Zander yuvarlandı ve saniyeler içinde iki kılıç çekti. Ben onun kadar becerikli değildim ve dizimi bir kayaya çarptım. Yüzümü buruşturmuş, topallayarak ayağa kalktığımda Jarek ve taş büyücüsü -saçları dökülmüş ve yüzü hissettiklerimle eşleşen bir dehşetle dolu ufak tefek bir adam- arkamızdaydı. Beş saniye geçmeden, parlayan gözlerinden başka hiçbir şeyi görünmeyen Gölgeler pürüzsüz bir hassasiyetle yere indi.

Mağara boştu.

Jarek daha derine gidip kontrol etti ve ayak parmağıyla yarısı yenmiş bir leşi dürttü. "Bir savaş bekliyordum."

"Savaşmadığımıza şükret ve bizi bulamayacaklarını umut et. Bu taraftan." Zander köşeyi dönüp bizi Nymph kapısına götürürken Gölgeler arkada kaldı.

"Burası mı?" Taş büyücüsü başını bir o yana bir bu yana eğip Nymphaeum yazısını incelerken kaşlarını çattı.

"Evet ve buraya girilmemeli. İçeri girerlerse, onları bekleyen aşılmaz bir duvardan başka bir şey istemiyorum, bir anahtar büyücünün bile açamayacağı bir şey," diye emretti Zander.

Zander'ın sert tonunu dengelemeye çalışarak gülümsedim. "Solange senin Mordain'in sahip olduğu en iyi taş büyücüsü olduğunu söyledi."

"Öyleyim," dedi büyücü hiç duraksamadan. "Ne kadar zamanım var?"

"Bir canavar buraya tırmanıp bizi öldürmeye çalışana kadar." Jarek tetikteydi. "O zamana kadar bitirebilirsen harika olur."

Telaşlanan taş büyücüsünün gözleri büyüdü.

Uyarırcasına Jarek'e baktım. "Ejderhalar herhangi bir tehdide karşı yarığı gözlüyor ama hızlı çalışabilirsen çok iyi olur."

"Hemen başlayacağım ama bana yer açmanız gerek."

Geri çekilip dua eder gibi başını eğmesini izledik. Sonra elleri hareket etmeye başladı, bej pelerininin kolları hareketiyle birlikte dalgalanıyordu. Bana Rubik küpü üzerinde çalışan birini anımsattı, bileklerini bir o yana bir bu yana, bir ileri bir geri oynatıyordu.

Mükemmel kesilmiş küpler mağaranın zemininden kaymaya başlayıp Nymph kapısının etrafına dizildi, önce bir katman, sonra bir katman ve onu sımsıkı çevreledi. İçerideki kapı hızla kaybolmaya başladı.

"Bu inanılmaz bir şey." Gesine taş büyücülerinin nadir ve hayranlık uyandıran bir tür olduğunu söylemişti.

Zander kollarını kavuşturdu. "Evet. Onlardan birini çalışırken izleme fırsatım olduğunu söyleyemem. Büyüleyici bir şey."

Çarpışan çeliklerin ani sesi anı bozdu.

"Onu koruyun!" diye bağırdı Zander, kılıçlarını çekmiş Jarek'le birlikte dönemecin etrafından koşarak. Sesler gelmeye başladı ve bağırışlar ve homurtular endişe verici sayılara ulaştı.

Bir gözümü büyücümüzden ayırmadan, duvarın diğer tarafına bakmak için geriye çekildim.

İki düzine Saur'goth askeri dört askerimizle savaşıyordu.

Artan paniğimle, bana en yakın olan dördünü havadan yumruklarım ve alevden oklarımla vurup anında yere serdim.

Diğerlerine o kadar kolay ulaşamazdım çünkü Zander, Jarek ve Gölgeler kalabalıkta bir sonraki pozisyonlarını tahmin edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu.

Bir kılıç Zander'ın kolunu keserek tıslamasına neden oldu.

Saur'goth bir hamle daha yapmak için atıldı ama ben tepki veremeden Jarek kılıcını canavarın boynundan geçirip onu düşürdü.

Böylece kendini diğer taraftan bir saldırıya açık hale getirdi ve düşman bunu görüp saldırdı. Düşmanı geriye doğru uçurup uçurumun duvarına çarptım. Çarpmanın etkisiyle taş parçaları etrafa saçıldı.

Ne yazık ki bu, birkaç Saur'goth'un dikkatini çekerek bana doğru hücuma geçmesine neden oldu.

Bir ateş duvarı oluşturarak onları durdurdum.

Arkalarından gelen Gölgeler kılıçlarıyla onları çabucak etkisiz hale getirdi.

Birkaç dakika içinde mağara tekrar sessizliğe bürünmüştü, sadece yerlerine sürüklenen taşların sesi duyuluyordu.

Kolundaki yarayı incelemek için Zander'ın yanına koştum.

"Bir şey yok," diyerek beni geçiştirdi. "Nereden geldiler?"

"Emin değiliz, Majesteleri. Aniden ortaya çıktılar," diye cevap verdi Gölgelerden biri, bir kadın.

"Bexley yarık yaratılmadan önce de böyle olduğunu söylemişti. Hiçlik'in içinden çıkıveriyorlarmış, biri orada, biri burada." İlk elden şahit olduğum gibi yarıktan sürüler halinde çıkarak değil.

"Bu bir tane orada, bir tane burada değildi. Aynı anda iki düzineydi, Majesteleri." Diğer Gölge sanki başka bir ani saldırıya hazırlanıyormuş gibi kılıcı elinde, köşeye doğru ilerledi.

Zander dağların derinliklerine giden tüneli işaret etti. "O tarafa da göz kulak olun."

Jarek elini alnına silerek sıçrayan kanı oraya bulaştırdı. "Bana işinin bitmek üzere olduğunu söyle?"

Döndüğümde büyücünün son taş katmanını da yerleştirdiğini gördüm.

Geri çekildi ve hayranlıkla yaptığı işi seyretti.

"Bunu açamaz mı?"

"Kimse bunu içeriden açamaz." Büyücü aralıklı dişleriyle sırıttı. "Kilidi açacak kol burada." Birbiri ardına iki bloğa dokununca, taşlar Nymph kapısı görünene kadar bir tıkırtı ve sürtünme kakofonisi oluşturarak kaymaya ve dönmeye başladı. Taşlara tekrar vurdu ve duvar yeniden şekil değiştirdi. "Bu kapıların nasıl çalıştığına dair anlattıklarınız doğruysa, o zaman içinden geçmeden bunu çözmek için tek gücü kullanamaz ve içinden de geçemez."

"Doğru. Tamam. Mükemmel." Gülümsedim. "Teşekkür ederim..."

"Margeer, Majesteleri."

Zander elini ufak tefek adamın omzuna atınca, adam irkildi. "İyi işti. Jarek ile birlikte geri döneceksin..."

Jarek, "Gölgelerden biriyle gidebilir," diye karşı çıktı.

"Gölgelere burada ihtiyaç var. Sana yok."

Jarek'in çenesi gerildi. "Majestelerinin yanından ayrılmayacağım."

Zander soğukkanlılıkla, "Ayrılabilirsin çünkü ben onun yanındayım ve onun için benim yapamayacağım hiçbir şey yapamazsın," diye cevap verdi.

Jarek sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi duruşunu ayarladı.

Aralarına girdim. "Tamam, bu kadar yeter. Jarek, taş büyücüsünü güvenli bir yere götürmeni istiyorum, böylece Gölgeler yapacakları şeyi yapabilir ve sonra hepimiz buradan gidebiliriz."

Bana diktiği gözleri öfkeyle parlıyordu ve anlayamadığım bir başka şeyle. "Tehlikeli bir durumdayken yanından ayrılmamı istemen konusunda ne demiştim?"

Bunu asla yapmayacağını.

"Bir dakika gerinizde olacağız, söz veriyorum. Lütfen Margeer'i kampa geri götür," diye yalvardım. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Bu bir emir mi?" diye sordu sertçe.

İç çektim. "Evet." Eğer öyle olması gerekiyorsa.

Jarek parmağını şıklatıp uçurumun kenarına doğru ilerledi. Muhtemelen gittiği için mutlu olan Margeer arkasından koşturdu.

"Bastığın yere dikkat et yoksa yer ayağının altında ufalanır," diye ekledi Zander. "Düşerek ölmeni istemeyiz."

Ona kaşlarımı çattım.

Jarek sabit bir yere doğru ilerleyip ıslık çaldı.

Valk bir çığlıkla cevap verdi.

"Hazır mısın?" Büyücünün cüppesini tuttu.

"Evet, ama nasıl..."

Jarek onu uçurumun kenarından itti ve tam o sırada Valk onları havada yakaladı.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Lütfen bana bunu yapmak zorunda olmadığımızı söyle?"

"Yalan söylememi mi istersin?" Zander sırıttı ama sırıtışı hemen kayboldu. "Hadi şu işi bitirelim." Başıyla Nymph kapısının etrafındaki alanı inceleyen kadın Gölgeye işaret etti.

Ayaklarımızın altından gelen bir gümbürtü tavan çöküp tüm oyuğu gömmeden önceki tek uyarı oldu.

"Doğuya giden geçidi de çökertmemiz gerekiyor. Malachi'ın getirdiği ordunun Venhorn'u yuvası olarak kullanıp yarığa akmasına izin veremeyiz."

"Onlar bunu yaparken burada durmak güvenli mi?" diye sordum.

"Hem taşları hem de insanları devirmekte uzmanlar. Ama hayır, muhtemelen değildir." Zander elimi tuttu ve beni geriye, açıklığa doğru götürdü.

Kadın Gölge erkek büyücüye, "Sen o tarafı al, ben bu tarafı alacağım," dedi. "Majesteleri, kendinizi korumak isteyebilirsiniz."

Önerildiği gibi yaptım. Sarkıtların her seferinde birkaç tane olarak düşmelerini ve yere çarptıklarında patlamalarını hayranlıkla izledik. Sütunlar birbirlerinin üzerine devriliyor, parçalara ayrılarak bir yığın oluşturuyordu.

"Burada dururken yapabileceğimiz tek şey bu, Majesteleri," dedi erkek Gölge. "Canavarlarla birlikte tekrar havalandığımızda..."

Sözleri bir hırıltıyla kesilince başımızı ona doğru çevirdik.

Arkasında bir Daaknar duruyordu ve dikenli pençelerini boynuna saplamıştı.

Bu dünyadaki o korkunç ilk geceye geri dönerken başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kadın Gölge, "Soriel!" diye bağırdı ve Daaknar'ın omzuna bir kaya parçası fırlattı ama yaratık aldırış bile etmedi.

Gölgenin cansız bedenini fırlatıp attı ve ardından saldırdı.

Onu duvara doğru uçuracak bir alev topu yolladım ancak canavar taşa çarpmadı. Karanlığın içinde kayboldu.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gitti?"

"Sanırım Malachi'ın ordusu için kullandığı Hiçlik'in girişini bulduk." Zander bir adım öne çıktı. "Saur'goth'lar da bu şekilde gelmiş."

"Ama burada hiçbir şey yok."

"Kesinlikle bir şey var." Zander gözlerini kıstı. "Burayı moloz yığınına gömebilirsek..."

O sırada Daaknar yeniden belirdi ve parçalanmış kanatları genişçe açılmış bir halde, hırlayarak Zander'a saldırdı, pençeleri göğsüne yönelmişti.

Zander'ı bir rüzgârla uzaklaştırırken korku tüm sinirlerimi ele geçirmişti. Bu sefer tüm yakınlıklarımı birleştirerek Daaknar'a tekrar tekrar vurdum. Cevap olarak gelen tiz çığlık daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Alevler içinde kaldı -tıpkı Annika'nın anlattığı gibi- ve sonra yok oldu.

Zander ayağa kalkmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye haykırdım.

Ellerini dizlerine dayayarak beni başından savdı.

Kadın Gölge yoldaşının yanma koşup diz çökerek nabzını kontrol etti.

"Atıyor mu?" diye sordu Zander.

Kadın başını hayır dercesine salladı.

Zander'ın yüzü acıyla buruştu. Bunun için kendini suçlayacağını biliyordum. Ne de olsa bu, onun planıydı.

Doğrulup birkaç saniye daha bekledikten sonra yumuşak bir sesle, "Kederin için seni acele ettirmek istemem ama bir başkası o boşluktan çıkmadan önce buradan gitmeliyiz," dedi.

"Evet, Majesteleri." Sesi hüzünlüydü. Gölge homurdanarak Soriel'in bedenini omzuna aldı ve yarığa doğru ilerleyip ıslık çaldı. Saniyeler sonra, Xiaric uçarak onları pençelerine aldı ve yoluna devam etti.

"Hazır mısın?" Zander kolunu belime dolayarak beni uçurumun kenarına götürdü.

"Caindra."

Caindra bir çığlıkla cevap verdikten sonra aşağı doğru süzüldü.

"Ne olursa olsun bizi yakalayacaktır," diye söz verdi Zander, beni sertçe kendisine doğru çekerek.

Oysa ben başka bir şey için endişelenemeyecek kadar arkamızda bir anda belirebilecek şeye odaklanmıştım.

Sıçradık... ve Caindra'nın pençeli avuçlarının içine düştük.

Yükseldi ve dönmeden önce kanatlarını havada asılı kalmamızı sağlayacak şekilde çırptı. "Bunu bitirmen gerekecek," dedi Zander. "Her yeri yok et. Bu yaratıkların geçebileceği hiçbir alan bırakma."

Aminadav ve Vin'nyla'nın ipliklerine uzanıp mağaranın içine yolladım. Dağın çökerken çıkardığı sesler sağır ediciydi ve açıklıktan çıkan ani toz bulutu Caindra'nın daha da yükselmesine sebep oldu.

"Toz dağıldığında tekrar kontrol edebiliriz. Şimdilik kampa dönelim, sonra da Annika'yı bulalım."

Eğer burada olmasaydım...

Eğer bir saniye geç tepki verseydim.

Başımla onaylayarak Zander'ın omzuna yaslandım ve ölen o değil de Gölge olduğu için küçük, bencilce bir şükür duası ettim.

★

"Lyndel'den ne haber?" diye sordu Zander, komuta çadırının içindeki selamlaşma faslından sonra.

"Büyücüler hasarı onarmak ve güvenliği sağlamak için çalışıyor. Düşmanların kullanmaması için gizli geçitleri kapattılar," diye belirtti Gaellar. "Sura giden yeni bir köprüyü yarına kadar bitirebileceklerini düşünüyorlar. Bir de..."

Gaellar, Lyndel'de ve yarıkta olup bitenler hakkında bilgi verirken Elisaf yaklaşıp kolumu dürttü. "Majesteleri bugün toprakta mı oynadı?"

Başparmağımı yanağıma sürdüğümde üzerinde toz olduğunu gördüm. "Sayılır." Ona hızlıca madende neler olduğunu özetledim.

Merakla çenesini kaşıdı. "Ne yaptığını anladıklarında Malachi'ı ve bu anahtar büyücüyü görmek için neler vermezdim."

Çok öfkelenecekti. "Şimdiye kadar kaç kişinin geçtiğinden emin değilim ama en azından daha fazlası oradan akın edemeyecek, değil mi?"

Abarrane çadırın örtüsünü açıp içeri daldı. Arkasındaki Jarek bana bakmadı bile. İndiğimizde suratı asıktı ve Daaknar'ı duyduğu anda buz gibi olmuştu. "Majesteleri. Bu az önce geldi." Elinde bir mektup vardı.

"Kimden?"

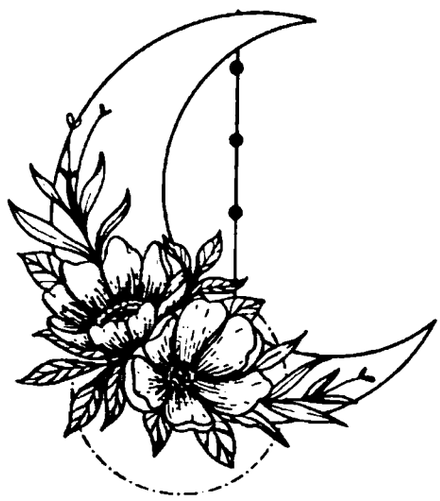
"Mührü tanıyamadım." Zander'a uzattı.

"Kier." Mektubu açmadan önce gözlerini bana çevirdi. Ve nefes verdi. "Bu, Atticus'un el yazısı."

Abarrane kahkahalara boğuldu. "Gördün mü? O tatlı dilli aptal esaretten mektup yazmaya geçmiş."

Herkes hain kardeş kralın ne diyeceğini beklerken kıkırdamalar çadırı doldurdu.

"Kaderler." Zander'ın yüzündeki tüm kan çekildi. "Theon, Bellcross'tan en son ne zaman haber aldın?"

Kırk Sekizinci Bölüm

Atticus

Islor'un tuzlu, yapış yapış sahil havasından arınmış, berrak kır havasını içime çektim.

"Kendi topraklarında tekrar ata binmek nasıl bir duygu?" Yirmi kişilik grubumuz sıradan akıncılar gibi Sanguine Nehri boyunca iç kesimlere doğru ilerlerken rütbesini gizlemek için şık giysilerinin üzerine mütevazı bir pelerin örtmüş olan Kral Cheral yanımda at sürüyordu. Yeni kralın iş başında olması ve varışımızda kılıçlara hedef olma ihtimalini düşünerek Kettling'in doğusundaki ticaret limanından uzak durmuş ve batı yakasındaki daha dar, daha sessiz körfezi seçerek gece karaya çıkmıştık.

"Kendi atımı tercih ederdim ama savaştan sağ çıkmadığını tahmin ediyorum. Tabii afsuncunuz onu diriltmediyse?" Öne eğilip Kral Cheral'ın diğer tarafında kaskatı bir şekilde at süren Tuella'ya baktım. Bu bana Romeria'nın at sırtındaki ilk günlerini hatırlattı. Belli ki eyer üzerinde fazla vakit geçirmiyordu.

"Işık yaşayanların aleminin ötesine ulaşamaz, gaspçı kral," 'edi.

"Peki ne yapabilir?"

"Gölgeyle savaşabilir."

"Elbette." Test etmek için omzumu döndürdüm. İyileşmiş sayılırdı. O merth baltasının bıraktığı yara izini düşünmek bile istemiyordum. "Peki ben neyle savaşacağım? Sevimli kişiliğimle mi?"

Kral Cheral neşeli bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar iyi iş çıkardın."

"Yakında bana bir silah vermek zorunda kalacaksın."

"Zaten vermedim mi? Sonuçta sana bir kalem ve mürekkep verdim, değil mi?"

"Ve tepemde dikilip her kelimeyi yazdırdın."

Omuz silkti. "İçine gizli bir mesaj yerleştirmediğinden emin olmalıydım."

"Peki bu gizli mesaj ne olabilir? *Lütfen beni öldürme sevgili kardeşim, bunu hak etmiş olmama rağmen* mi?" Mektup şimdiye kadar Zander'a ulaşmış mıydı? Büyük ihtimalle. Ve kendisine doğru gelen devasa tehlikeyi henüz görmediyse bile, çok yakında görecekti.

"Güven kazanılır, verilmez; özellikle de bir düşmana."

Karınla yalnızken bana gayet güvenmiştin. Dilimi tuttum ve arkamıza baktım. Atını rahatça süren Satoria'nın Aminadav'ın düzlüklerine giden inişli çıkışlı tepeleri seyrederken dudaklarında gizemli bir gülümseme vardı. Görünüşünde hiçbir gariplik yoktu.

"Gemideki kamara hoş bir dokunuş oldu." Satoria'nın sadece birkaç dakikalığına arkadaşlık etmek için bile olsa içeri süzülmesini beklemiştim ama gelmemişti.

"Gövdeye zincirlenmekten daha iyi olacağını düşündüm," dedi Kral Cheral.

"Ah, bilemiyorum. Ostros'a giderken sahip olduğum keyifli arkadaşlığı özlüyorum."

Kılıcını sırtıma saplayan asker sırıtarak kendi dilinde bir şeyler söyledi. Diğer askerler gülüştü ve ben de sırıtana ve eğlencelerini bozana kadar alay etmeye devam ettiler.

Belki de bu bakışın ne anlama geldiğini -hepsini öldürmekten zevk alacağımı- anlamışlardı.

"Daha ne kadar var?" Kral Cheral rahatsız olmuş gibi pelerininin yakasını çekiştirdi.

"Duruma göre değişir. Ovalar çok geniş." Ayrıca, ordunun nerede kamp kurduğu konusunda ağzını sıkı tutuyordu. "Nereye gittiğimizi bilseydim sana bir fikir verebilirdim."

Satoria'ya baktı. Aralarında geçen sözsüz konuşma onu dilini gevşetmeye ikna etmiş olmalıydı. "Baymeadow adlı bir köyün dışında uygun bir yer buldular. Hiç duydun mu?"

Gülümsedim. "Duydum." Gracen'in büyüdüğü yerdi. Güneşin pozisyonunu kontrol ettim. "Bu hızla gidersek akşama varırız." Hızımızı Tuella'nın altın kuş havuzunu taşıyan araba belirliyordu.

Kral Cheral topuklarıyla atını dürterek hızlandı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Tyree

"Şuranda biraz..." Parmağımı köprücük kemiğimin üzerine, samanın Annika'nın tenine yapıştığı yere koydum. Arabamız yol boyunca hızla ilerliyor, sayısız bal kavanozu tıkırdıyordu. Bal likörü kokan Destry ayaklarımızın dibine kıvrılmıştı. Dün gece yatağına bile gittiğinden şüpheliydim çünkü güneş doğmadan önce beş dakika içinde yola çıkacağımızı duyurmak için ahıra girmişti.

Annika başını eğip samanı ararken kaşlarını çattı. "Nerede?"

"Sağda..." Uzandım ve parmak uçlarımın teninde bir an dolaşmasına izin verip yumuşaklığının tadını çıkararak samanı üzerinden aldım. "İşte."

İnledi. "Her yerimde bunlardan var."

"Neden acaba?" dedim sinsi bir gülümsemeyle.

Gözleri parladı ama tepkisini bir kızgınlık maskesiyle örttü. "Çünkü vahşi hayvanlar gibi bir ahırda uyuduk."

Gülümsemem yüzüme yayıldı. "Vahşi hayvanlar gibi. Evet, kesinlikle."

Bir cesetten çalınmamış yeni bir tunik, pantolon ve pelerinle birlikte yine Uda'nın hediyesi olan yeni çizmesini kaval kemiğime vurdu. Ölümlü, diğerlerini temiz kıyafetlerle takas etmiş olmalıydı.

Yüzümü buruşturup kıkırdadım. Sanırım dün gece böyle bir şey yaşanmamış gibi davranacaktık. Öyle olsun.

Sanki üşüyormuş gibi kollarını bedenine sardı. "Sence bugün ne kadar yolculuk edeceğiz?"

"Basinholde'da duracağız," diye homurdanan bir cevap geldi arabanın zemininden. "Vadinin derinliklerinde küçük bir şehirdir."

Ayak parmağımla Destry'nin kalçasını hafifçe dürttüm. "Uyanmışsın dostum."

"Sizin bu gevezeliğinizle uyumak imkânsız." Doğrulup top gibi kıvrıldı. "Ve bal likörü başımı ağrıtmış."

"Gerçekten mi? Ben çok sevdim. Balı da. Kavanoz için Ezra'ya teşekkürlerimi iletmen gerekecek. Tadını çıkardığımızdan emin olabilirsin." Annika'nın tepkisini incelerken ekledim: "Belki bu akşam bir tane daha yeriz."

Ağzının kenarları hafifçe seğirse de yüz vermedi.

Sırıtarak onun küçük maskaralığını anladığımı belli ettim. Kendisi için de beklenmedik ama zevkli bir geceden başka bir şeymiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu, hele de çıplak vücudu dokunuşlarımın altında titremişken.

"Ezra cimridir. Bunun için başka bir saldırıyı savuşturman gerekecek."

Annika'nın yüzünü panik kapladı. "Tekrar saldırıya uğrayacak mıyız?"

"Haydutlar tarafından değil. Hırsızlar Yolu'ndan uzaklaştık. Saldırıya uğrarsak bu kez askerler tarafından olacaktır. Bu du-

rumda ışık bize yardım etsin. Açsanız, Ezra'da taze ekmek ve peynir var." Sanki yemekten bahsetmek mide bulantısını tetiklemiş gibi inledi.

Annika tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Hep sızana kadar içer misin?"

"Sadece şanslı olduğum zamanlarda." Destry pelerinini başının üzerine çekerek daha fazla soru sorulmasını önledi.

Annika bana kaşlarını çattı.

Yine de onu yargılayabilir miydik? Belli ki Destry bir tür şeytandan kaçıyordu ama Annika ve benim buradan kaçmamıza yardım ettiği sürece sarhoş kalabilirdi. "Aç mısın?" Kendimizi bu tabutun içine tıkıştırmadan önce yemek yeme şansımız olmamıştı.

"Açlıktan ölüyorum."

Perdeyi çektim. Güneş parlıyordu, bu hem son birkaç günün yoğun sisi ve sefaletinden sonra hoş bir soluklanma, hem de getirildiğimiz bu diyarı daha fazla görme fırsatı sunuyordu. Atlar ormanın içinden geçen kıvrımlı bir yol boyunca yokuş aşağı ilerledi. Uzakta, bulut örtüsünün ötesine uzanan sıradağlar vardı.

Zirvelerden birinin etrafında dolanan karanlık bir gölge beni hayrete düşürdü. "O bir wyvern mi?"

Ezra omuz silkti.

İleriyi işaret edip ellerimi çırparak kanat taklidi yaptım. "Bir wyvern."

Beni dikkatle izledi ve anlamış gibi başını salladı. "Wroxlik."

Kelimeyi hafızama kazımak için tekrarladım. Şaşırmış ya da endişelenmiş görünmüyordu. "Orada ne işi var?"

Başını salladı, sonra çenesini çantasından bir somun ve bir parça peynir çıkaran Uda'ya doğru uzattı.

"Çok teşekkürler." Ekmeği ve peyniri alırken göz kırptım. Uda gülümsedi ve yanakları kızardı.

Ezra kızına gözlerini devirdi.

"Ona fazla yüklenme. Kendine engel olamıyor. Görmezden gelinemeyecek kadar çekiciyim." Ne dediğim hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Öyle değil mi, Annika? Sanırım dün gece üzerime çıkmadan önce de aynı şeyi söylemiştin..." Bacağıma gelen bir başka sert tekme yüzünden homurdandım.

*

"Buranın adı ne demiştin?" Annika daha önce hava alabilmek için benimle yer değiştirmiş olduğu yerden perdeyi çekip dışarı baktı.

Destry gerinerek yerden kalktı. Akşamdan kalmalığının geçmesi tüm yolculuk boyunca sürmüştü ama artık daha zinde görünüyor. "Basinholde. Ezra genellikle burada iki ya da üç gün geçirir, mallarını pazarda satar ve vadinin diğer tarafına yapacağı molasız tırmanıştan önce atlarını dinlendirir. Amacımız göz önüne alındığında, bu öğleden sonra ve akşam satabildiği kadarını satacak ve sabah yola çıkacağız."

Daha önce bulunduğumuz yerden çok daha kalabalık bir yerde olduğumuz kesindi. Hayatın sesleri -erkekler bağırıyor, bebekler ağlıyor, atlar geçiyor- dışarı taşıyordu.

"Dur, bir bakayım."

Annika surat astı. "Ama ben bu yeri seviyorum."

"Sorun değil. Hareket etmek zorunda değilsin." Arkasına sokulup göğsümü sırtına dayayarak sandığın üzerinden dışarısını izledim. Annika kasıldı ama geri çekilmedi. Dün gece aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandığı bu maskaralığa bütün gün devam etmiştik. Ben arsızca flört ederken o beni titizlikle gör-

mezden gelmiş ama bakışlarım ne zaman başka yere kaysa, beni süzdüğünü hissetmiştim.

Alt katların dükkân, pencereleri bitkiler ve çiçeklerle kaplı üst katların yarı ahşap ev olduğu binaların sıralandığı Basinholde sokakları dar ve kalabalıktı. Atlar için çok sayıda ahır vardı. "Bana Cirilea'daki Liman Caddesi'ni anımsattı, tek farkı limansız olması. Bir sokak sanatçısı!" Köşede beş hançerle hokkabazlık yapan adamı fark ettiğinde sesi sevinçle doldu.

"Yine de bir kanal var." Binaların arasındaki dar geçidi gösterdim.

"Bu Hag'nin. Dağlardan beslenir ve şehrin içinden akar," diye açıkladı Destry. "Bir kayık kiralayabilirsiniz. İnsanlar romantik olduğunu söyler."

Onun kayıtsız tavrı karşısında kıkırdamamı bastırdım.

Sokak sanatçısının yukarısında, yarı giyinik kadın ve erkeklerin vücutlarını sergiledikleri ve müşteri bekledikleri bir balkon vardı. "Ve genelevler de var."

"Şanslısın," diye mırıldandı Annika.

Eğilip kulağına, "Bu oyunu daha ne kadar oynamak zorundayız?" diye fısıldadım.

Soruma cevap vermedi.

"Çok sayıda han ve başka tesis var," dedi Destry, ziyaretçiler için bir rehber gibi konuşarak. "Basinholde Udrel'in en işlek merkezlerinden biridir. Krallığın farklı köşelerine giden pek çok yol buradan geçer."

Metal çizmelerin şıngırtısını duydum ve Annika'yı çekip perdeyi indirdim. Bir an sonra yakındaki askerler emirler yağdırmaya başladı. "Bu kadar kalabalık ve muhafızlarla dolu bir yerde olmak iyi bir fikir mi?"

"Dikkatlerini çekecek bir şey yapmazsanız aralarına karışırsınız." Yine de Destry kolyesini çıkarıp gözlerini kapattı ve anlaşılmaz sözler söylemeye başladı. Gözlerini açtığında tamamen beyaza dönmüştü.

Annika irkildi. "Bu rahatsız edici."

"Öyle ama işe yarıyor."

Destry'nin her ne yapıyorsa yapmasını sessizce bekledik. Gözleri kapanıp bir an sonra tekrar açıldığında bir kez daha siyaha dönmüşlerdi. "Çok sayıda muhafız var ama henüz sizi burada arıyor gibi görünmüyorlar. Hâlâ başkentte olduğunuzu düşünüyor olmalılar."

"Biraz önce ne yaptın?" diye sordum.

"Bizim göremediğimiz şeyleri görmek için kuşların gözlerini kullandım." Bunu sanki yapılacak en doğal şeymiş gibi söylemişti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Etkilendim."

"Bu sadece küçük bir menzile izin veriyor." Kolyeyi kaldırıp bana beyaz taşı gösterdi. "Orathas'taki tapınağın taşlarından yapıldı. Her Azyr bir tane alır."

Annika taşı inceledi. "En üstteki taş kal'ana'nın olduğu yer."

"Evet. Işığı iletir. Taş ne kadar büyükse, erişim alanı da o kadar geniş olur. Tapınağın içindeki Azyr tüm Udrel'e ve ötesine ulaşabilir. Denizlere ve denizdeki tayflara."

"Yani kıyıya vurduğumuzu biliyorlardı."

"Evet." Kolyeyi yerine koydu. Gözleri normale dönmeye başlamıştı bile. "Şehirde güvende olmalıyız. En azından bu gece için."

Araba durdu ve Ezra bir şeyler bağırdı. Bir gıcırtı duyuldu ve sonra dönüp tekrar ilerlemeye başladık.

"Bu gece handa kalacağız," dedi Destry. "Sahibi Ezra'nın bir arkadaşı."

Annika derin bir iç çekti. "Kaderlere şükürler olsun. Banyo yapmaya çok ihtiyacım var." Üzerine bal sürdüğüm boynuna dokunurken yüzünü buruşturdu.

Parmaklarımı saç örgülerinin altından geçirip bir tutam saman daha çıkarırken kıkırdadım. "Bir sürü arkadaşı var."

"Ezra balcı adamdır. İyi tanınır."

Küçük pencereden zarif bir el süzüldü. Avucunda donuk gümüşten yapılmış iki yüzük duruyordu.

"Bunları takmalısınız," diye açıkladı Destry.

"Affedersin?" Annika şaşkınlıkla ona baktı.

"Onlar bağlılık yüzüğü..."

"Evet, ne olduklarını biliyorum," diye tersledi. "Neden bunları takmak zorundayız?"

"Çünkü bu hanın sahibine sizin uzak batıdaki adalardan gelen evli bir çift olduğunuzu söyleyeceğiz. Oradaki lehçe çok farklıdır, adeta başka bir dil gibi. Ayrıca, eş töreseldir, aynı odayı paylaşacaksanız yeminli olmanız gerekiyor."

Annika kaşlarını çattı. "Bunun kolay bir çözümü var. Aynı odayı paylaşmayacağız."

"Hayır, paylaşacağız." Bu kadarı yetmişti. "Bu krallıktan güvenli bir şekilde çıkana kadar yanından ayrılmayacağım. Tabii önümüzdeki bin yılı onların kal'ana'sı olarak geçirmek sana benim horlamamı dinlemekten daha cazip gelmiyorsa." Gerçi uyuyacağımı sanmıyordum.

Annika dudaklarını büzdü ama ben yüzükleri alırken itiraz etmedi. "Teşekkür ederim, Uda."

Büyük olanı taktığım anda yanmayı hissettim. "Bu neyden yapılmış?"

"Buranın kuzeyindeki dağlardan gelen özel bir gümüş," dedi Destry. "Wroxlik'in yaşadığı yer."

"Wyvern. Bugün erken saatlerde bir tane gördüm."

"Evet, orada, genellikle bulutların arasında yaşarlar."

"Neden kimse bu şeylerden endişe duymuyor? Bizim diyarımızda bir tanesi görüldüğünde herkes kaçıp saklanır ve biz de Gölgelere onu bulup ölcürene kadar avlamalarını emrederiz."

"Biz onları rahatsız etmezsek onlar da bizi rahatsız etmez." Destry omuz silkti. "Her zaman böyle olmuştur."

Tekrar yüzüğe bakarken başımı salladım, bu krallık çok tuhaftı. "Bizi yakaladıkları ağ da aynı malzemeden yapılmıştı, değil mi?"

"Muhtemelen, evet. Azokur'un ertesinde başıboş dolaşan canavarları yakalamak için ağ ve kafes yapımında kullanırız. Onlardan kurtulamazlar. Çok güçlü bir malzeme."

"Kulağa merth gibi geliyor," diye belirtti Annika.

"Bizi felç etmemesi dışında. Kendin gör." Elini tutup yüzüğü parmağına geçirdim.

"Önce bir teklif bile yok mu?" diye mırıldandı ama sonra yandığı için yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum ama o kadar da kötü değil."

"Bahsettiğin bu merth nedir?" diye sordu Destry.

"Topraklarımızda yetişen bir madde. Türümüz için çok tehlikeli."

"Uda bunları nereden bulmuş?" Annika küçümser bir ifadeyle yüzüğüne baktı.

"Ezra'dan, o da bunları Azokur'da dönüşenlerin cesetlerinden toplamış olmalı."

Annika gözlerini kırpıştırdı. "Ölü insanların bağlılık yüzüklerini takıyoruz."

"Evet. Umarım uyarlar."

Annika bana donuk bir bakış attı. "Bu birlikte geçireceğimiz muhteşem geleceğin alameti değilse, neyin alametidir, bilmiyorum."

İşaret parmağımı kaldırdım. "Yani birlikte bir geleceğimiz olduğunu kabul ediyorsun."

*

"Sanırım bu iş görür." Annika hanın üçüncü katındaki tavan arası odamızın kirişleri boyunca koşan fareye kaşlarını çattı.

Uda kendimizi batılı bir çift gibi göstermemiz konusunda ısrar etmekte haklı çıkmıştı. Ezra'nın tüccar arkadaşı ve karısı bizi gülümsemeler ve baş sallamalarla geciştirebildiğimiz bir soru yağmuruna tutmuştu. Tıknaz kadın hiç şüphesiz hanlarını ziyaret eden karı kocadan dinleyen herkese bahsedecekti.

"Tabii ki iş görür. Dört duvarı, bir çatısı ve iyi büyüklükte bir yatağı var. Ayrıca o çok istediğin banyo da var." Kovalarla su getirip yatağın yanındaki bakır küvete boşaltan iki hizmetçi kızı işaret ettim. Zor bir işe benziyordu. Argonda bileğin bir hareketiyle su akıtan muslukları özlediğimi itiraf etmeliydim. "Seni banyonla baş başa bırakayım."

"Neden? Nereye gidiyorsun?" diye sordu Annika, bir parça telaşlı bir sesle.

"Etrafta kısa bir yürüyüşe, görülecek ne varsa görmeye. Tabii burada kalmamı tercih etmiyorsan." Manalı bir şekilde yatağa baktım.

Sertçe yutkundu. "Yani ben yıkanırken beni bir zampara gibi izleyesin diye mi? Sanmıyorum."

"Pekâlâ, sevgili karıcığım." Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. Hizmetçi kızlar orada olduğu için böyle yaptığımı söy-

leyebilirdim ama aslında dudaklarımı Annika'nın tenine tekrar değdirmek için bahane arıyordum. "Hançerini her zaman yanında tut. Çıktıklarında kapıyı arkalarından kilitle ve kimseye açma."

Bana bakarken kirpikleri titreşti. "Senin için bile mi?"

"Sadece benim için aç," diye düzeltttim, belini sıkarak. "Ne kadar çok istediğini biliyorum."

Kapüşonumu çekip Destry'yi bulmak için ayrılırken mavi gözlerini sırtımda hissettim.

*

"Genelevler şu tarafta." Destry başparmağını kaldırıp arkamızı işaret etti.

Tıpkı ağzının suyunu akıtan bar taburesinin ve biranın da o tarafta olduğu gibi. "Teşekkür ederim, genelev aramıyorum."

"O zaman ne arıyorsun?" Kısa bacaklarını adımlarıma uydurmak için hızlandı.

"Annika'nın hoşuna gidecek birkaç ufak tefek şey." Meyve ve ekmek sepetleri olan bir tezgâhın önünden geçtik. "Burada küçük, tatlı üzümler olup olmadığını biliyor musun? Mavimsi siyah renkteler."

"Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor." Kaşlarını çattı. "Kal'ana ile olan ilişkinizi anlamakta zorlanıyorum."

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip kimsenin dikkatini çekip çekmediğimizi kontrol ettikten sonra küçük ölümlüyü azarladım. "O ismi kullanma. Asla. O basitçe Annika, başka bir şey değil." Gerçi şu anda her düşüncemi ve kararımı yönetiyor gibi görünen Islor prensesi hakkında basit hiçbir şey yoktu. Nasıl oldu da buraya gelmiş, onun kurtarıcısı ve koruyucusu olarak hizmet edip, çıplak tenini tenimde hissetmek için bir

şans daha ararken gülümsemesini sağlayacak ikramların peşinde koşuyordum?

Annem neye dönüştüğümü öğrense perişan olurdu. Zaten benden duyduğu derin hayal kırıklığını dile getirmiş ve çocuklarını kaderlerine terk etmişti. Artık onayını aramıyordum. "İlişkimiz... karmaşık," diye itiraf ettim uzun bir süre sonra.

"Gündüzleri senden nefret ettiği ve geceleri seninle zina yaptığı için mi?"

"Geceleri zina yaptığımızı kim söyledi?"

"Ahırda yaptığınız şeye bu adı vermiyor musunuz?"

"Ne yaptığımızı nereden biliyorsun?" Durdum ve gözlerimi kısarak afsuncuya baktım. "Bizi mi gözetliyordun?"

"Hayır. Gerçi birkaç kez sizi kontrol etmek için bir kemirgen kullanmış olabilirim." Sırıttı. "Endişelenme. Fareleri kontrol etmek zordur. Çok az şey gördüm."

Parmağımı salladım. "Bunu bir daha yapma. Ve bunu yaptığını Annika'ya sakın söyleme."

İleride bir seyyar satıcının elinde bir sepet çiçek vardı.

"Ödünç alabileceğim bir bozukluğun var mı?" Elimi uzattım.

Destry istemeye istemeye bir tanesini avucuma sıkıştırdı ve ben de onu Annika'nın göz rengini hatırlatan çiçeklerden oluşan uzun saplı bir buketle değiştirdim. Çiçekleri burnuma tuttum ama kokuları yoktu.

"Yani seni bacağından bıçakladı ama sen ona değer veriyorsun." Destry devam etmeden önce parmaklarıyla örgü bir battaniyeyi yokladı.

"Bıçaklanmayı hak ettim, bu yüzden bunu ona karşı kullanmayacağım." Ailemizin geçmişi ve birbirimize karşı işlediğimiz suçlar hakkında belirsiz ve kısa bir açıklama yaptım. Gerçi suçlar giderek tek taraflı görünmeye başlamıştı. Aslında, belki

de tamamı tek taraflıydı. Yarığa Kral Ailill sebep olmuş olabilirdi ama atalarınızın hatalarının affedilmesi için daha kaç nesil geçmesi gerekiyordu?

Annika'yı tanımadan önce kendime bu soruları hiç sormamıştım. Şimdi ise, bu suçların herhangi biri için onu kınamakta zorlanıyordum.

"Bana ikinizin de krallıklarınızın vârisi olduğunuzu mu söylüyorsun?" diye sordu Destry, söylediklerime inanmayarak.

"Yedek vârisler. Bizden önce gelen kardeşlerimiz var. Annika'nın durumunda biri muhtemelen öldü. Diğerinden emin değilim." Annika'nın sarı saçlarını ve açık tenini tamamlayacak taba rengi bir yeleğe hayranlıkla bakarak kaliteli derilerin satıldığı bir giysi standında durakladım.

"Sakın bunun için benden para isteme," diye uyardı Destry.

"Korkma dostum. Seni birandan mahrum etmek istemem." Keşke o altın fırçadan daha fazlasını çalmış olsaydım, diye düşündüm. O standı devirmek ve tüccarın dikkatini dağıtmak için yakınlığımı kullanabilirdim ama yaşlı bir kadındı ve o yıpranmış ellerin bu dikiş işi için sayısız saatler harcadığını düşündüm.

Devam ettik.

"Bir mucize olur da krallığınıza dönerseniz ne olur? Savaşta mı olursunuz?"

"Bu, dostum, çok güzel bir soru." Belli ki hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şeyler dönüyordu.

Bir köşeyi döndük ve kurutulmuş et satan bir tezgâhta altı muhafızdan oluşan bir gruba rastladık. Sözlerini anlayamasam da genç tüccar çocukla tartıştıkları çok açıktı.

"Orada ne oluyor?" diye sordum.

"Tam fiyat ödemeleri gerektiğini düşünmüyorlar. Devam et," diye fısıldadı Destry. "Soru işaretleri yaratacak bir şey yapma."

"Bana biraz güven." Mürverlere bakmak için yakındaki bir meyve tezgâhına yöneldim. Annika bunları sevebilirdi. Avucumu uzattım. "Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Destry ceplerini karıştırırken kaşlarını çattı.

Bu arada ben de bir gözümle sokağın karşısındaki takası izliyordum. Muhafızların en şamatacısı kemerine bağlı bozuk para kesesine uzanıp parayı çocuğa doğru fırlattı ve para çocuğun kafasının üzerinden uçup yere düştü. Çocuk dönüp parayı yerden almak için çabalarken muhafızların her biri uzaklaşmadan önce birer avuç sosis aldı.

Kandırıldığını anlayan çocuğun omuzları çöktü.

Öfkem kabardı.

Meyve tüccarı başıyla teşekkür ederek bana küçük bir kese mürver uzattı.

"Şunu bir dakika tutar mısın, lütfen?" Keseyi Destry'ye verdim. Kemerimden kısa bir hançer çıkarıp çaldıkları malları kemirerek gülen muhafızların yanından geçtim ve yakınlığımı bir tenteyi tutan ahşap direği düşürmek için kullandım. Direk yıkıldı ve muhafızın dikkatini bozuk para kesesini tutan deri kayışı kesmek için ihtiyacım olan bir saniyeliğine dağıttı.

Gerçekten, aptal işi çok kolaylaştırmıştı.

Muhafızlar ne olduğunu anlamaya çalışırken çocuğun yanına yaklaşıp tütsülenmiş sosisleri göstererek üç parmağımı kaldırdım.

Sosisi ve muhafızların çaldıklarını karşılamaya yetecek miktardan fazlasını uzattığımda çocuğun çenesi düştü. Göz kırparak yoluma devam ettim.

Destry bana yetişmek için arkamdan koştu. "Kaderi kışkırtmaktan hoşlanıyorsun."

"Hayır, kişiye bağlı olarak hem iyi hem de kötü talih dağıtmaktan hoşlanıyorum. Al bakalım." Keseyi pelerinimin içine koymadan önce Destry'nin cebini paralarla doldurdum. "Minik bedeninin kaldırabileceği kadar bira iç ve taburenden düşme."

Kendi dilinde bir şeyler mırıldandıktan sonra bana dişlek bir gülümseme sundu.

Ellinci Bölüm
Annika

Batmakta olan güneşin son ışıkları pencereden içeri doluyor ve su yüzeyinin altındaki çıplak bedenimi aydınlatıyordu. Hancının meraklı karısı bizi ilk kez içeri soktuğunda, bu tozlu, ucuz kumaşlı ve küçücük yataklı tavan arasındaki odadan pek etkilenmemiştim ama küvette kaldıkça bana daha çekici gelmeye başlamıştı. Bu küçük köşeye büyüleyici bile denebilirdi. Sabun kalıbını burnuma götürüp kokuyu saptamaya çalıştım. Gül, kesinlikle. Mine çiçeği belki? Ve... Tekrar içime çektim. Biber?

Kombinasyon ne olursa olsun, zengin köpük cildimi tereyağı gibi yumuşatıp dün geceki balın yapışkanlığını temizledi. Sanırım hepsini çıkarmıştım.

Kaderler, Tyree ile bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Onca insan arasında!

Sonra da bütün günü bunu unutmama izin vermeyerek geçirmişti ki zaten unutmamıştım.

Samanlıkta geçirdiğimiz zamanı, iltifatlarında ne kadar samimi olduğunu, elleri ve ağzıyla ne kadar maharetli olduğunu düşündükçe gülümsüyordum.

Bilmesem, Ybaris prensinin bana değer verdiğini düşünürdüm. Bu ne çılgınca bir olay olurdu. Kardeşlerim kesinlikle onaylamazdı, o zaman ben de hemen onlara birinin Tyree'nin iş birlikçisi için krallığından vazgeçtiğini, diğerinin de bir hizmetkâra kur yaptığını hatırlatırdım. İkizimin hayal kırıklığını hissedeceğimden değil. Atticus büyük ihtimalle ölmüştü ve bu düşünce melankolimi arttırdı. Belki de onun için daha fazla çaba sarf etmeliydim.

Aldığım tek uyarı, kapı aniden açılmadan önce gelen bir tıklama sesiydi.

İrkilerek saldırı ihtimaline karşı hançerime davranmaya hazır bir şekilde doğruldum.

Tyree içeri girdi ve pelerininin kapüşonunu geriye itti.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Hemen ardından kızdım. "İçeri nasıl girdin? İçeriden kilitlemiştim."

Kapıyı kapatıp kilitledi. "Neler yapabileceğimi unuttun mu?"

Doğru ya. Metal, yakınlığıyla manipüle etmesi için fazlasıyla kolay olmalıydı. "Hayır, gayet farkındayım."

O seksi, çarpık gülümsemesiyle kalbimi yerinden oynattı.

"Arkanda ne saklıyorsun?" İçeri girdiğinden beri sol kolunu saklıyordu.

"Bilmek isterdin, değil mi?" Bakışları çıplak omuzlarıma değdiğinde gözlerindeki şehvet kıvılcımını gördüm.

"Peki, söyleme." Sanki ben banyo yaparken Tyree'nin odamızda olmasının üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi dönüp arkama yaslandım. "Oyunlardan bıktım."

"Sen mi oyunlardan bıktın?" Derinden gelen kahkahası göğsümde titreşti ama duymazdan geldim ve o yaklaşırken zeminin gıcırdaması beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davrandım. Bu arada, arkama geçip azalan güneş ışığının altında küvetteki vücudumu en iyi görebileceği yere geldiğinde, nabzım hızla atmaya başladı. "Örgülerini çözmüşsün."

"Evet, saçımı yıkamam gerekiyordu. İçinde bal vardı. Pazarda ilginç bir şey buldun mu?"

"Birkaç şey."

Pelerinini ve silahlarını çıkarıp botlarını tekmelemesini dinlerken gözlerimi kapatıp başımı küvetin arkasına dayadım.

Burnuma gelen nefis, dumanlı kokuyu içime çektim. "Nedir bu?"

"Yol için erzak." Paketlenmiş eti havada sallayıp yanındaki masaya bıraktı.

"Sen et yemezsin ki."

"Yemem ama senin ne kadar obur olduğunu biliyorum. Bunları buldum." Denemem için bir kese uzattı.

Elimi temkinli bir şekilde içine sokup bir mürver çıkardım.

"Ayrıca ekmek, peynir ve bir sürahi şarabım var." Bunları saydıkça, masanın üzerine koyuyordu. Arkamdan bir hışırtı sesi daha geldi ve sonra aniden yüzümün önünde bir buket belirdi.

"Bana çiçek mi getirdin?"

Onları yakındaki bir sürahinin içine bıraktı. "Rengi bana gözlerini hatırlattı."

Sözleri karşısında nutkum tutulmuştu. Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek yutkundum. Pek çok talibim beni çiçeklerle etkilemeye çalışmıştı, sayamayacağım kadar çok ama neredeyse katilim olacak, beni kaçıran kişinin bunu yapması... "Kendine ne aldın?"

"Her şeyi taşımak için deri bir çanta. Banyonu bitirdin mi?"

"Neredeyse. Neden?"

Elini suya sokup ısısını ölçtü. Tuniğini çıkarmış olduğunu fark ettim. "Çünkü benim de ihtiyacım var."

Parmak ucumu uzatıp ön kolundaki beyaz yara izlerinin üzerinde dolaştırdım ve o bir hücrede yalnız ve yaralı bir şekilde otururken benim kalenin etrafında dolandığım günleri düşünerek irkildim. Bunu hak etmediğinden ya da kardeşlerimin başka bir seçeneği olduğundan değil ama artık Tyree'nin bambaşka bir yüzünü görmüş olduğum için, bu olayda oynamış olabileceğim herhangi bir rolden dolayı suçluluk duygusu içimi kemiriyordu; suçum sadece kraliyet ailesinden olmak olsa bile. "Benim ılık, kirli suyumda mı yıkanmak istiyorsun?"

"Dün gece bir yalakta yıkandım, Annika. Bu büyük bir gelişme sayılır." Bana gülümsedi ve gözlerini ayırmadan önce çıplak vücuduma iyice bir baktı.

"Yeniden dolduracak hizmetçiler var."

"Evet, sıcak su kovalarını taşıyan genç kızlar. Onlara bir günde iki kez bu eziyeti çektirmeyeceğim."

"Ne kadar centilmensin." Gözlerinin üzerimde olduğunun aşırı farkında olarak küvetten çıktım ve kurulanmak için havluma uzandım.

"Merak etme, bunu başka şekillerde telafi ediyorum." Sırıtarak pantolonunu indirdi.

Kaslı, mükemmel vücudunu ve dün gece bana müthiş zevk veren kaslı kalçalarının arasındaki etkileyici uzunluğunu incelerken vücudum beklentiyle ürperdi.

Banyoya girerken aval aval bakmamdan rahatsız olmamış gibiydi. Bir iniltiyle arkasına yaslanıp bacaklarını küvete sığdırdı. Daha önce bahsettiği yanıklar görülebiliyordu; koyu renk saç-

larının arasına gömülmüş, tenine yayılmış küçük pembe izler. Zander bunları gerçekten de Wendeline'in iyileştirmesini sağlamalıydı. Belki bir büyücü hâlâ yapabilirdi.

Gözlerini kapattı ve rahatlamış gibi göründü, gerçi her zaman tetikte olduğu kesindi.

Dün gece o kıvrımlara dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak bir anlığına durup geniş göğsüne hayranlıkla baktım ve ardından havanın serinliğinden korunmak için havluma sarındım.

Yandaki masaya doğru ilerleyerek biraz daha mürver aldım ve sonra eğilip çiçeklerin kokusuna baktım. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemiştim.

"Belli belirsiz. Kokuyu almak için çok yaklaşmalısın," dedi Tyree, pürüzlü sesiyle.

Daha fazla eğilip derin bir nefes aldım "Hâlâ hiçbir koku almıyorum."

"Yaklaşman gerek."

"Ne?" Başımı çevirdiğimde ateşli gözlerinin arka tarafıma kilitlendiğini fark ettim, havlum bu açıdan görüntüyü kapatmak için çok az şey yapıyordu. "Seni melez!"

Kahkahası odayı doldurdu.

Taburedeki sabun kalıbını alıp göğsüne doğru fırlattım.

"Teşekkür ederim. Ben de senden bunu uzatmanı isteyecektim."

"Çok çekilmezsin." Bu esnada ben de gülümsememi saklamaya çalışıyordum.

"Ben de senden çok hoşlanıyorum." Sabunu köpürtüp ellerini boğazında, göğsünde ve kollarında, dün gece memnuniyetle okşadığım her yerinde gezdirirken kıkırdadı.

Dürüst olmam gerekirse, ona tekrar dokunmak için can atıyordum. İki kez mi, Annika? Bir kez, tamam ama ikinci kez olmasına izin vermek, artık anlık olmaktan çıkması anlamına gelirdi.

Yatağın üzerinde duran yeni deri yelekle dikkatimi dağıttım. "Bu senin için çok küçük."

"Umarım öyledir. Senin için aldım."

"Benim için mi?" Parmak uçlarımla yumuşak deriyi yokladım.

"Saç renginle, sana yakışacağını düşündüm."

İşçilik kusursuzdu. Dagny bile bu kadar zarif bir şey üretmekte zorlanırdı. "Bunu çaldın mı?"

"Beni rencide ediyorsun." Bacaklarını küvetin içinde iki yana açarak kaslı gövdesini ve beni bekleyen, okşanmak için yalvaran hediyeyi iyice görmemi sağladı. "Genç et tüccarını taciz eden bir muhafızdan bir kese para çaldım ve onunla satın aldım."

Homurdandım. "Hiç utanman yok."

"Utanmazlığımdan faydalanıyorsun."

Havlumu çıkarıp yeleği denedim. "Eee?" Ona göstermek için etrafımda döndüm. "Haklı mısın?"

Gözleri vücudumda dolaşırken zorlukla yutkundu. "Evet. Hem de çok."

Memnuniyetle gülümseyerek yeleği çıkardım ve yavaşça masanın üzerine koydum. Mürverlerimi alıp çıplak bir şekilde yatağın diğer tarafına geçip battaniyenin altına girdim.

"Ondan daha fazlasını yemeyecek misin?" diye sordu.

"Belki sonra. Uykuya ihtiyacım var. Dün gece çok az uyumama izin verdin." Yan dönüp kararan gökyüzünü inceledim, güneş artık batmıştı. Aslında yorgundum ama bir şimşek çakmadan önceki anlar gibi aramızdaki havada baş döndürücü bir gerilim varken uyumam imkânsızdı.

Tyree kendini yıkarken sıçrayan suyun sesi sessiz odamızı doldurdu. Yanılıyor olabilirdim ama görünüşe göre daha önceki rahatlığını hız ile takas etmişti çünkü birkaç dakika içinde küvetten çıktı.

Vücudunu aceleyle havluya silerken penceredeki yansımadan onun sıkı kalçalarına hayranlıkla baktım. O diğer tarafa çıkarken yatak ağırlığıyla çöktü.

Sonra birden onu her yerimde hissettim; çıplak, nemli vücudu ayak bileklerimden omuzlarıma kadar arkama yaslanmıştı, serin burnu ve sıcak nefesi boynuma gömülmüştü ve güçlü eli bir mememi yoğuruyordu.

Sert aletini kuyruk sokumuma bastırdı.

Nefes aldım. Evet, o sabun, benim kirli suyumda yıkanmış olsa bile teniyle ve daha çok kanının portakal çiçeği kokusuyla hoş bir şekilde karışmıştı. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip artık orada olmayan keskin uçları aradım. Olsalardı, kendimi kontrol edebilir miydim? Artık öyle düşünmüyordum.

Tyree'nin başparmağı sivri meme ucumu okşadı. "Bu gece beni yalvartacaksın, değil mi?"

Yastığa gülümsedim. "Yalvarmak Ybaris prensine göre değil mi?"

"Konu sen olunca her şey bana göre Annika," diye fısıldadı, sesi alışılmadık derecede hırçın, sözleri bir çekiç darbesi kadar keskindi. Dudakları ensemi bulabilsin diye buklelerimi kenara itti.

Dili ensemde gezinirken ürperdim.

"Tamamen senin merhametine kalmış gibiyim," diye fısıldadı.

Ne komik, çünkü ben de tamamen senin merhametine kalmışım gibi hissediyorum.

Sıcak dudakları omurgamdan aşağı, kıçımın yarığına kadar inerken göğüslerimde gezinen eli onun hareketlerini takip edip karnımın ve kalçalarımın üzerinden uyluklarımın tepe noktasındaki hassas yere ulaştı.

Parmakları kayarak ıslak merkezimin içine girdi.

"Gördün mü? Bütün gün oyun oynayabilirsin ama burada gerçeği benden saklayamazsın." Hızlı bir hareketle bacağımı aniden omzunun üzerine attı, yüzü gömülmesini istediğim yerden birkaç santim uzaktaydı.

Becerikli dilinin ilk dokunuşunu beklerken kalp atışlarım hızlandı.

"Gece için ara vermeli miyiz? Çok ihtiyacın olan uykunu çalmakla suçlanmak istemem."

"Tyree, eğer o meşgul dilini iyi bir şekilde kullanmazsan..." Dudaklarımdan bir inilti yükseldi ve isteğimi uzun, kasıtlı bir hareketle yerine getirirken sözlerimi yarıda kesti, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Aşağı bakıp koyu ve parlak mavi gözlerinin tepkimi izlediğini gördüm. Ben de kalçalarımı biraz daha açarak ona daha iyi erişim sağladım.

Durdu ve geri çekildi, dudakları parlıyordu. "Biliyor musun, bir zamanlar kanım senin için ne kadar sarhoş ediciyse, şimdi seni tatmak da benim için o kadar bağımlılık yapıcı."

"Keşke hâlâ tadına bakabilseydim," diye itiraf ettim. Ondan beslenmek istediğim için değil, samimi olmanın başka bir yolu olduğu içindi ve şu anda Tyree'ye olabildiğince yakın olmak için güçlü bir dürtü hissediyordum. Yapabilsem, tenine girerdim.

"Hâlâ yapabilirsin ama o şekilde değil." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve sonra gözlerini kapatıp öne doğru eğildi.

Başımı arkaya eğdim ve dili içimde derinlere gömülürken haykırdım.

Sonrasındaki her hareketinde vücudumu yetenekli bir müzisyen gibi çalıyor, yavaşça yükselen bir melodinin akorları gibi ben yatağın üzerinde kıvranana, göğüslerim her hırıltılı nefeste kabarana ve acıma son vermesi için yalvarana kadar gerilimi artırıyordu.

Sonunda yavaşladı ve ben ona doğru eğilip saçlarını yumruklarımın arasında sıkarken parmakları ağzıyla birleşerek beni çıldırmanın eşiğine getirdi.

Ben aşağı kayarken beni yüzüstü çevirdi.

"Bu pozisyonda iyiliğine karşılık vermemi bekleyemezsin," diye mırıldandım, kelimelerim dağınık, bedenim uyuşmuştu.

"Yakında ama henüz değil." Üstüme yerleşti, dirseğiyle ağırlığının bir kısmını üzerimden alıp kollarımı yukarıda birleştirdi. "O güzel dudaklar aletimin etrafındayken sadece iki saniye dayanabilirim ve sonra yarın bütün gün benimle alay etmeni dinlemek zorunda kalırım."

"Egon biraz alay edilmeyi kaldıracak kadar büyük."

"Doğru ama şansımı bu şekilde denemeyi tercih ederim." Kendi bacağıyla bacağımı yukarı doğru iterek ben ona açılana kadar büktü.

"Bazen çok talepkâr oluyorsun..." Bedenimle dilediğini yapmasına izin verirken gülümsedim. Uzun saçlarımı bir kenara iterek eğildi ve dişlerini kulak mememde gezdirdi. "Merak etme, daha sonra benim için diz çökmene memnuniyetle yardım edeceğim." Boştaki elini aramıza sokarak kendini içime doğru yönlendirdi.

Vücudum onu hamlesine çoktan hazır bir halde kolaylıkla karşılarken iç çektim. Parmaklarını yatak başlığının yanında benimkilere doladı. "Rahatla. Bırak bütün işi ben yapayım."

"Fazla seçeneğim yok." Tyree beni sıkıştırdığı için zar zor hareket edebiliyordum, bu yüzden o yüzünü boynuma gömüp yavaş ve sabit bir tempoyla gidip gelirken hareket eden kalçalarının keyfini çıkardım.

"Bütün gün bunu düşündüm," diye fısıldadı diliyle tenimi okşarken.

Gerçeği yüksek sesle itiraf edemeden, içimden *ben de öyle*, diye cevap verdim.

Vücudu hareketsiz kaldı.

"Durma!" dedim nefes nefese bir halde, onu daha derine itmek için kalçalarımı oynatarak.

"O zaman benimle konuş."

"Peki ne söylememi istiyorsun?"

"Kalbinden ne geçiyorsa." Nasırlı parmak uçları saçlarımı daha da geriye çekti ve dişleriyle kulağımı ısırdı. "Benden hâlâ nefret ediyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim isteksizce.

"Benden hoşlanıyor musun?"

Dudaklarımdan zayıf bir kıkırdama kaçtı. "Şu anda mı? Bir parçandan çok hoşlanıyorum."

Cevap olarak aletini sertçe itip içimi doldurunca çığlık attım.

"Gerçek şu ki, senden çok hoşlanmaya başlıyorum. Hatta hoşlanmaktan da öte. Her parçandan, özellikle de sivri dilinden."

Göğsüm sıkıştı. Bu da ne demek oluyordu? Tyree aşkını mı itiraf edecekti? Ama... "Ailemin öldürülmesine ve krallığımın yok edilmesine yardım ettin," diye hatırlattım ona.

Kalçaları tekrar durdu. Bu kez devam etmesi için peşinden koşmadım.

Beni sırtüstü çevirdi, diz çökmüş çıplak halinin önüne serildim, sonra beni kaldırıp bacaklarının üstüne oturttu. Aleti hâlâ sertti ama içime girmek için hamle yapmadı.

Yakışıklı yüzü üzüntüyle buruşmuştu. "Annika, eğer kaderi çağırıp ailemin tüm yaptıklarını geri almaları için yalvarabilseydim, inan bana yapardım." Sesi sanki yalvarıyormuş gibi boğuktu. "Maalesef geçmişi değiştiremem. Tek yapabileceğim sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek, beni affetmen için yalvarmak ve hayatımın geri kalanını sana layık olmaya çalışarak geçireceğime söz vermek." Kulaklarım sertçe yutkunduğunu duydu. "Çünkü sen benim olmasan bile, ben seninim."

Cevabımı bekleyerek bana ciddiyetle baktı. Bu Ybarisliye karşı eskiden duyduğum nefretin bir parçasını aradım, böylece sözlerinden sakınabilir ve kalbimi koruyabilirdim, ancak bulamadım. Öte yandan onu affedecek gücü de kendimde bulamıyordum. Bu aileme ihanet etmek gibi geliyordu. Belki bir gün Zander'ın Romeria'yı suçlarından akladığı gibi, ben de onu aklayabilirdim ama söyledikleri ne kadar samimi olursa olsun, o gün bugün değildi.

Yine de bu Ybaris prensinden artık nefret etmiyordum.

Hem de hiç.

Bu düşüncelerimi nasıl dile getireceğimi bilmediğimden, hiçbir şey söylemedim ve kalçalarımı kaldırıp aletini merkezime sürttüm.

Tyree inleyip kalçalarımı kavradı. Gözlerinde okuyamadığım bir şey dolaşırken bedenimi üzerine çekip tekrar içime girdi. "Pekâlâ, Annika," diye fısıldadı, eliyle ensemi kavrayıp ağzını tutkulu bir öpücükle benimkine bastırırken.

Bedenlerimiz hazzı kovalarken ellerim kaslarında ve kıvrımlarında gezindi. Önceki yavaş tempo yerini çılgınca bir hıza bırakınca, kaslarım beklentiyle gerildi ve parmak uçlarım Tyree'nin omuzlarına saplandı.

Duygularımla mücadele ediyor olabilirdim ama bunu birlikte çok iyi yapıyorduk.

Bedenim Tyree'nin bedenine kenetlenirken küçük tavan arası odamızı dolduran ilk benim çığlıklarım oldu. O da bir saniye sonra içime boşaldı ve kollarıyla bedenimi sımsıkı sararken aleti içimde tirreşti.

Terli bir öbek halinde yatağa yığıldık, nefesimiz kesilmişti.

Ve sonra, belki de Tyree'ye henüz bulamadığım cevapları vermeye hazır olmadığım için, kendimi kollarından kurtarıp üstünden indim.

Dudaklarımı hassas etinin üzerine kapattığımda, Tyree'nin vücudu boğuk bir haykırışla kasıldı.

*

Bedenim daha önce hiç olmadığı kadar doymuş bir halde tavana baktım. Tatmin edici olmayan seks hakkındaki endişelerim yersiz çıkmıştı. Ya da belki de yersiz çıkmalarını sağlayan Tyree olmuştu. "Bu Espador'da ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" Tyree kirişlerde oturan bir fareye bir mürver tanesi fırlattı.

Fare yemeğin peşinden koştu. Saatlerce sevişmemizi izledikten sonra iştahı açılmış olmalıydı.

"Yani, Destry'nin deniz tayfları hakkında söylediklerine bakılırsa, eve dönme şansımız çok az. Bizler kraliyet ailesi mensubuyuz. Hiçbir şeyimizin olmadığı yabancı bir ülkede ne yapacağız?" Yoksul mu kalacaktık?

Uzun bir duraklama oldu ve Tyree yan dönerek bana baktı. "Birbirimize sahibiz."

Kalbim çarparken bile gözlerimi devirdim.

Tepkim onu rahatsız ettiyse de bunu bir sırıtışın ardına sakladı. Yine de rol yaptığımı anladığını hissettim. "Yüzüğün nerede?"

"Hangi yüzük? O hain kaptana takas ettiğin türünün tek örneği yakutum mu, yoksa beni yakan mı?"

Uzanıp elimi tuttu ve başparmağıyla çıplak işaretparmağımı okşadı. "Sana seni yakmayacak yeni bir yüzük alacağım ve sen de onu asla çıkarmayacağına söz vereceksin."

Bu kez içimde bir başka kıpırtı daha. "Ne öneriyorsun?"

Elimi dudaklarına götürerek eklemlerimi öptü. "Tam olarak önerdiğim şey gibi görünüyor. Burada olmak istediğimiz her şey olabiliriz, kim olmak istiyorsak. Islor ve Ybaris'in sorunları artık bizi ilgilendirmiyor."

Elbette, sadece bu Azyr birliği ve beni sonsuza kadar bir havuza zincirleme hedefleri dışında. Anı mahvetmek istemediğim için karanlık düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırdım. Tyree yanımda kalmak için planlar yapıyordu ve ben de öyle yapmasına izin verecektim. "Yüzüğü ödemek için para mı çalacaksın?"

"Belki." Güldü ve eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine bir kez... iki kez... dokundurdu, ardından beni afallatan şefkatli bir öpücük kondurdu. "Benim Islor prensesim için hiçbir şey çok iyi değildir."

Küçük bir çakıl taşı pencere camına çarptı. Birkaç saniye sonra bir tane daha.

"Sanırım biri dikkatimizi çekmeye çalışıyor." Tyree pantolonunu giyip pencereye yöneldi ve kilidi açıp camı itti. "Sen ne..." Aniden sustu.

Bir an sonra aceleyle odaya geri dönüp kıyafetlerimi toplayarak bana fırlattı. "Çabuk giyin," diye fısıldadı, tuniğini başından geçirip yeleğine uzanarak.

"Neden? Neler oluyor?"

"Azyr bizi bulmuş."

Rengim attı. "Nasıl?"

"Önemli değil. Acele et, Annika. Ve bunu sessizce yap."

Aceleyle giyindim ve az sayıdaki eşyamızı toplayıp Tyree'nin pazardan aldığı çantaya doldurdum. Bana aldığı yelek üzerimden sarkıyordu ve bağcıklarını çözmek için zamanım yoktu. Saçlarım ise tamamen başka bir sorundu. Tyree'den saçlarımı tekrar örmesini isteyecektim ama artık zamanım yoktu. Kapüşonumu yukarı çekmekle yetindim.

Tyree elinde bir hançerle kapının arkasında durup dikkatle dinledi.

Ona doğru ilerledim ama pencereyi işaret etti.

Ağzımla, "Üç kat yukarıdayız!" der gibi yaptım. Ses çıkarsam bu bir çığlık olacaktı. Bir kolunu belime dolayarak beni pencereye doğru itti. "En azından kale katı değil. Ve bu bizim tek seçeneğimiz. Koridorda bekliyorlar. Beş asker."

"Neyi bekliyorlar?"

"Azyr ve kraliyet muhafızlarını sanırım." Pencere camını sonuna kadar açıp aşağıdaki ara sokakta duran saman dolu bir arabaya baktı. "Elimi tut. Birlikte atlayacağız."

"Ama..."

"Seni bu zamana kadar korumadım mı?" Tyree'nin gözlerinde kararlılık vardı. "Bana güven. Lütfen."

Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu ve sonra pencere pervazına çıktık. Aşağı atlarken çığlığımı bastırmak için dişlerimi sıktım.

Arabanın ortasına indik ve balyaların içine gömüldük. Tyree başımı kollarının arasına alıp bizi yere doğru yuvarladı. Balyaların samanları bir kez daha kıyafetlerime yapışmıştı. Böyle büyük bir tehlike altında olmasaydık, bu bana komik gelirdi.

Destry elinde tuttuğu kolyesiyle bir köşeye saklanmıştı.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadım.

"Eminim işe yarar bir şey." Tyree kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek kılıcı elinde Destry'nin yanındaki gölgelere doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra, bir karga sürüsü hanın kapısının yanındaki at kümesine doğru süzüldü. Atlara göz kulak olmak için orada bırakılan tek bir asker dizginleri elinden kaçırdı ve atlar şaha kalkıp caddeye doğru kaçıştı.

"Bu onları meşgul eder." Destry ayağa kalkmaya çabaladı, sonra bir kapının bulunduğu karşı yöne doğru tökezleyerek birkaç adım attı. "Bu tarafta bir yol var."

"Ezra ve Uda ne olacak?" diye sordum. "Limana gitmek için onlara ihtiyacımız var."

"Limana gidemeyiz. Askerler ve Azyr oraya giden yolu tutmuş olacak. Ayrıca, bizi ihbar eden kişi muhtemelen Ezra."

Kaşlarımı çattım. "Ama sanıyordum ki..."

"Söylediklerimi unut. Bazen insanlara çok fazla güveniyorum."

Tyree ile endişeli bir şekilde birbirimize baktık. "Peki o zaman Udrel'den nasıl çıkacağız?"

Destry titrek bir parmağını kaldırdı. "Bir fikrim var ama hemen gitmeliyiz."

Kaderler, güvenli bir yere bir sarhoş tarafından götürülüyorduk. "Nereye?"

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Büyük Kaeli'ye."

Elli Birinci Bölüm
Romeria

Caindra, Valk ve Xiaric her iki yanında, dağların üzerinde hızla uçarken soğuk rüzgâr yanaklarımı kırbaçlıyor ve gözlerimin kenarlarından yaşlar akıtıyordu. Ejderhalar bulut örtüsünü kullanarak Venhorn Dağları'nın üzerinden önce batıya sonra da güneye doğru herhangi bir emir almadan ilerliyordu. Sanki Atticus'un mektubunda uyardığı korkunç gerçeğin farkındalarmış gibi.

Zander ve Abarrane, Valk'la uçuyordu ve Zander, dikkati altımızda, kardeşinin yalan söylediğine dair kanıt arıyordu. Kier'den gelen mektubu okumayı bitirdiğinde, ilk söylediği şey bu olmuştu. Atticus kencisini esir alan kişiyle acele bir anlaşma yaparak Islor'un tahtını yeniden ele geçirmeye çalışırken bunun dikkatini dağıtmak için hazırlanmış yeni bir oyunun parçası olduğunu söylemişti.

Çadırdaki herkes mektubun geçerliliği ve Atticus'un Ostros'tayken Bellcross'a doğru ilerlediğini iddia ettiği bu imkânsız ordu hakkında nasıl bir ipucuna sahip olabileceği konu-

sunda tartışırken Zander gözlerimle buluşmuş ve bana korku dolu gözlerle baktığını görmüştüm.

Atticus'un Malachi'ın planını nasıl öğrendiğinin bir önemi yoktu. Önemli olan, bu imkânsız Saur'goth ordusunun Islor'a ulaşmasını engelleme çabalarımızın başarısız olmasıydı.

Çoktan gelmişlerdi bile. Bunu içten içe biliyordum.

Üç ejderha kendilerini duyuran her zamanki çığlıkları olmadan, aynı anda dalışa geçerek bizi gizleyen bulut örtüsünü yardı.

Soluğum kesildi.

Orası Norcaster'dı.

Yani bir zamanlar Norcaster'dı. Artık bir moloz yığınına dönmüştü ve daha önce kasabayı çevreleyen ahşap sur dağılmış kibrit çöpleri gibi yere serilmişti. Bitki örtüsü cesetlerle kaplıydı.

"Ne yapmalıyız?" diye bağırdım. "Duralım mı? Hayatta kalanları mı arayalım?"

"Devam edelim!" diye bağırdı Zander güneyi işaret ederek.

Başımla onayladım. Haklıydı. Önümüzde muhtemelen çok daha kötüsü bekliyordu.

Solange ve bir başka Ateş Gölge, Xiaric'in pençeleri arasında yıkıma tanıklık ediyordu. Ezilmiş topraklar, dümdüz olmuş evler, ordunun yemek çaldığı ahırların yanına atılmış cesetler. Gece kamp yaptıklarına dair çok az kanıt vardı. Bu canavarlar uyumak için durmuyor muydu?

Orada burada, giysilerindeki kanı temizleyen ya da cesetleri -muhtemelen yakmak için- bir yığın haline getiren bir grup kadın gördüm, görünüşe göre tüm erkekler katledilmişti.

"İşte orada!" Jarek ağaçları işaret etti. Bu noktadan bakıldığında hareket onların arasında ilerleyen karıncalar gibi belli belirsizdi ama yaklaştıkça kasvetli tablo daha da netleşti.

Binlerce Saur'goth ilerliyordu. Ve bu, ordunun sadece ucuydu. Biz uçmaya devam ettikçe, savaşçıların örtüsü kalınlaştı ve sürü daha da kalabalıklaştı. Bellcross'u çevreleyen inişli çıkışlı tepeler asker kaynıyordu. "Hayır..." Soluk gri taş kulelerden yükselen dumanları görünce göğsüm sıkıştı. Kapılar yıkılmıştı ve düşman serbestçe içeri akıyordu. Bir zamanların güzel şehri artık istila edilmiş durumdaydı ve yakında harabeye dönecekti.

Caindra çığlık atıp sağa yatarak yanımızdan geçen bir oktan kurtuldu.

Tüm bu yıkım manzarası dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki aşağıdaki ağaçların arasına yerleştirilmiş balistaları fark etmemiştim. Geleceğimizi biliyor ve bizi bekliyorlardı.

"Romeria! Kalkan!" diye bağırdı Jarek, bir ok daha bize doğru gelirken.

Son anda savurmayı başardım ve ok sekerek tehlikeli bir şekilde Valk'un yakınından geçti.

"Dağılın!" diye kükredi Zander.

"Ayrı olduğumuzda herkesi koruyamam!" Ejderhalar ayrılırken sözlerim havada kaldı.

Aşağıda, düşman yeniden doldurmak ve nişan almak için çabalıyordu. Bu oklardan birkaçı daha ejderhalara doğru uçtu ve biri neredeyse Valk'u boynundan yakalıyordu. Avantajımızı hızla kaybediyorduk.

Dört yakınlığımla birlikte aşağıdaki savunma hattına saldırdığımda yüreğim ağzımdaydı. Beyaz bir ışık çarptığı anda patladı ve yoluna çıkan her şeyi -düşmanları, silahlarını, ağaçları- yakarak toprakta derin bir oyuk bıraktı.

Caindra yarattığım yıkımın bittiği yerden devam etti, ejderhanın dev ağzı bir alev makinesi gibi alev püskürttü.

Valk ve Xiaric başka açılardan ateşle saldırırken Zander ve Gölgeler de onlara yardım etti.

Saur'goth'lar ölürken çığlık attı.

Ancak yeniden toplanmak için geri çekildiğimizde, çabalarımız ne kadar yıkıcı olursa olsun, gelişigüzel saldırıların bunu durdurmaya yetmeyeceğini anlamıştık. Savunma hattında daha fazla asker bekliyor, daha fazla ok bize doğru dönüyordu. Önünde sonunda bir tanesi hedefine ulaşacaktı.

Sayıları çok fazlaydı. Bir tanrı tarafından inşa edilmiş ucu bucağı olmayan bir ordu.

Zander ile göz göze geldik. Yüzündeki donuk ifade bana onun da aynı vahim sonuca vardığını söylüyordu: buraya bilgi edinmeye gelmiştik, ölmeye değil. Doğuyu işaret etti, ben de başımla onayladım.

Aşağıdaki silahların menzilinden uzak durarak, sürünün sonunu bulmak için Cirilea'ya doğru uçtuk.

Yanılıyor olabilirdim, Islor'u o kadar iyi tanımıyordum ama... ordu başkente doğru ilerliyor gibi görünmüyordu.

Hat kuzeye doğru kıvrılıyordu.

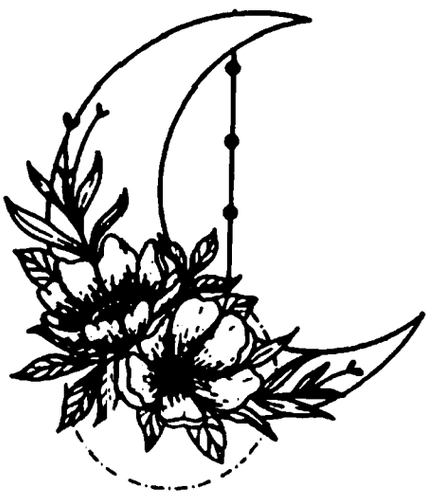
Sanırım Lyndel'e ve yarığa doğru.

Yanlış mı görüyorum diye gökyüzünde Zander'ı aradım.

Yüzündeki sert ifade bana yanılmadığımı gösterdi.

Bir bağırış ve el hareketiyle Valk'u dalısa geçirdi ve diğer ejderhalar da onu takip etti.

Köprüye doğru uçtuk.

Elli İkinci Bölüm

Zander

Herkes Romeria'yı dinlerken ve ben de düşüncelerimi toplamaya çalışırken komuta çadırındaki hava kasvetliydi.

"Bellcross Köprüsü'nü yok ettik." Nehirdeki tek açık geçitti. Şehrin kendisi kadar eskiydi, binlerce yıldır, uçurum topraklarımızı ikiye bölmeden ve Islor bir krallık haline gelmeden çok önce vardı. Cirilea ve Bellcross arasındaki tarihin ve ittifakın büyük bir kanıtıydı.

Kararı yarım saniyede vermiştim ve Romeria da onu üç saniyede paramparça etmişti. Ejderhalar bizi güvenli bir şekilde diğer tarafa bıraktıktan sonra, köprüden geriye kalanları ateşleri ve pençeleriyle yok etmişti.

"Bu onları yavaşlatacaktır ama durdurmayacaktır." Nehir geniş olmasına rağmen sular sığ ve durgundu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Theon sertçe. Ona Bellcross'un tamamen kaybedildiğini söylemek vermek zorunda kaldığım en zor haberlerden biri olmuştu.

"Tahmin bile edemiyorum ama böylesini daha önce hiç görmedim. Ne kraliçe Neilina'nın bizi istila etmek için bekleyen kuvvetleri ne de yüz yıl önce yaptığımız savaş. Bu..." Cümlemi bitiremedim.

"Üç ejderha ve bir anahtar büyücü için çok fazla," diye tamamladı Jarek, karamsar bir ifadeyle.

"Belki ejderhaların her birine kalkan olabilecek Gölgeler getirirsem," diye önerdi Romeria, kırmızıya çalan gözleri gücünün büyük bir kısmını harcamaktan duyduğu yorgunluğu ele veriyordu. "Belki o zaman gerçek bir hasar verebiliriz."

"Bizi bekleyen en az yüz balista vardı," diye karşı çıktı Solange. "Bir şey er ya da geç bize ulaşırdı."

"Ve onlar fırlatmayı durdurmadan çok önce sen yakınlıklarını tüketmiş olurdun." Başımı salladım. "Güçlüsün, evet." Tek bir patlamayla verdiği hasar yıkıcı olduğu kadar hayranlık uyandırıcıydı. "Ama bu savaşı bizim için kazanamazsın."

Theon desteğe ihtiyacı varmış gibi masaya yaslandı. "O zaman kim kazanabilir?"

Dürüst bir cevap vermemek için kendimi tuttum. *Hiç kimse.*

"Bu Saur'goth ordusu fethetmek için yaratılmamış. Malachi onu buraya yok etmek için getirmiş ve Venhorn'un ağzından güneye doğru uzanan topraklarda gördüklerimize bakılırsa, görevinde oldukça başarılı."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Lord Telor, aynı derecede kasvetli bir sesle.

"Tahmin etmem gerekirse, ön hatları köprü olmadan bile üç gün içinde bize ulaşır."

Odanın içinde endişeli bakışlar dolaştı.

"Emirleriniz nedir, Majesteleri? Şehrim yanarken ve halkım ölürken biz burada ne yapıyoruz?" Theon'un ses tonunda bir parça kızgınlık vardı.

Abarrane onu azarlamak için ağzını açtı ama elimle onu susturdum. Öfkesini yaşaması gerekiyordu ve öfkesinin hedefi olmaya razıydım. Kier'den gelen mektubu okuduğumda, hemen atını çağırmış, adamlarını Bellcross'a geri götürmeye yeltenmişti. Ben teyitle dönene kadar yerinde kalmasını emretmiştim ve bu yüzden bana kızmıştı. Hatta nadir bir durum olarak tartışmaya bile girmişti.

Gitmesine izin verseydim o ve tüm ordusu kesin bir ölüme doğru yol alacaktı ve Bellcross yine de kaybedilmiş olacaktı. Bunu o da ben de biliyorduk.

"Tüm cevaplara sahip olduğumu iddia etmiyorum ve korkarım bunun için iyi bir cevap yok. Bir önerisi olan varsa şimdi konuşmanın tam zamanı."

Acı veren uzun bir duraklama oldu.

Atticus'un şu anda burada olmasını ne kadar çok isterdim. İşin içine savaş girdiğinde, fikir beyan etmekten asla çekinmezdi.

"Yarığın diğer tarafında pozisyon alabiliriz. Gerekirse köprüyü yıkarız," diye seslendi şimdiye kadar sessiz kalmış olan Kienen köşeden.

"Ve tüm Islor'u terk mi edelim? Kendimizi geri dönmekten mahrum mu bırakalım?" diye cevap verdim.

"Ordunun bu sınırın ötesine genişlemesini engellemiş olarak," diye karşı çıktı. "Ybaris'te yaşamak Islor'da ölmekten daha iyi görünüyor. Naçizane fikrim, Majesteleri," diye ekledi.

Onları terk edersek, Islor'un tüm vatandaşları ölecekti. "Bu kulağa en kötü senaryo gibi geliyor ama bunu aklımda tutacağım."

Başını eğdi. "Yakında kendimizi o noktada bulabiliriz."

"Uçurumu nasıl tutacağız?" diye sordu Gaellar. "Şu anki pozisyonumuzda kalırsak, her iki taraftan da saldırı gelir, mahvoluruz."

"Biliyorum. Bu yüzden artık tutamayız. En azından aktif olarak."

"Canavarların hiçbir engelle karşılaşmadan dışarı çıkmasına izin vermemizi mi öneriyorsunuz?" Radomir kaşlarını çattı.

"Neyin geldiğini ilk elden gördüğünde anlayacaksın. Elimizdeki bütün kılıçlara ihtiyacımız var. Ayrıca Gaellar haklı. O büyüklükte bir düşman kuvveti bizi doğrudan yarığın içine çekecektir."

"Ybaris'in askerlerini ve büyücülerini Islor'a getirmeye ne dersin?" Romeria tepkilerini ölçmek için Kienen ve Solange'a baktı.

Solange kaşlarını çattı. "Peki biz nerede duracağız?" İçimden bir ses Gölgenin yarığın diğer tarafında kalmayı tercih ettiğini söylüyordu ve bunun için onu suçlayamazdım.

"Lyndel." Jarek öne çıkarak Islor'un haritasını inceledi. "Belli ki burayı bir savaş kozu olarak kullanmışlar. Biz onlardan geri aldık. Şimdi bunu kendi avantajımıza kullanacağız. Mordain'in yardımıyla yeniden tahkim edeceğiz."

"Lord Telor, düşünceleriniz?" diye sordum.

"Lyndel bu büyüklükte bir orduyu tutacak şekilde inşa edilmedi." Yine de bu fikre karşı çıkmamıştı.

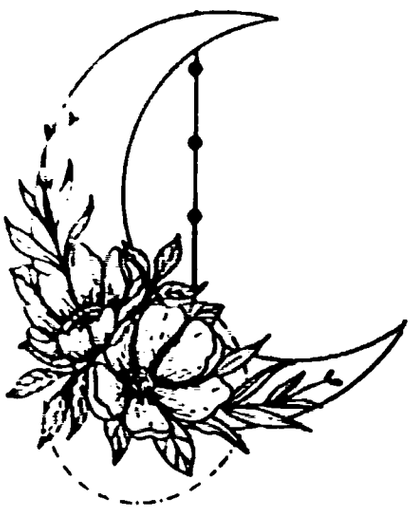
"Bu yüzden ordumuzu bölüp geri kalanını burada saklayacağız." Jarek harita üzerinde Eldred Ormanı'na dokundu. "Arkadan yaklaşın ve her iki tarafta da büyücülerle onlarla iki cephede savaşın. Onları dağılmaya zorlayın."

Bu planı düşünürken dudağımı ısırdım. Ormanın en kuzeybatı ucu Lyndel'den birkaç saatlik mesafedeydi. O büyüklükte ordu harekete geçerse savaş o kadar uzağa taşınabilirdi. "Bu arayabilir. Elisaf? Ne düşünüyorsun?"

Ateşli dostum başını salladı. "Daha fazla kılıca ihtiyacımız var."

"Onları nereden bulabileceğimizi biliyorum." Romeria bana manalı bir bakış attı.

İç çektim. Kardeşimin sözüne güven olursa, yirmi bin asker söz konusuydu. "Sanırım doğuya iade-i ziyarette bulunmanın vakti geldi."

Elli Üçüncü Bölüm

Atticus

İlerideki platoda yanan yemek ateşleri büyüyen alacakaranlıkta Kier ve doğu kuvvetlerini ele veriyordu. "Hasat zamanı buradayken akıncılarınızı savuşturmak için adamlarıma birçok kez burada kamp yapmalarını söyledim." Gerçi hiç bu kadar çok askerle seyahat etmemiştim. "İyi bir seçim." Bölgeyi çevreleyen derin, çanak şeklinde bir çöküntü vardı. Çok az kuvvetin daha yüksek yerleri tutanlara karşı şansı olurdu.

"Onayladığına çok sevindim." Kral Cheral sırıttı. "Sanırım biz Kierliler de strateji konusunda bir şeyler biliyoruz."

Baymeadow'un uzaktan gelen çan sesi akşam saatini haber verdi. Işıklar köyü çevreleyen ahşap duvarı belirledi. Orada yaşayanların çoğu çiftçiydi. Normalde şimdiye kadar uyumuş olurlardı, böylece tarlalarla ilgilenmek için güne erken başlayabilirlerdi, ancak bir saatlik mesafede konuşlanmış bir düşman ordusu varken son zamanlarda iyi dinlendiklerinden şüpheliydim.

Her şeyden çok, daha önce birçok kez yaptığım gibi o sokaklarda dolaşmak istedim. Belki uslu durursam, kral yarın oraya girmeme izin verirdi.

Kier dilinde bir bağırış duyuldu ve bir izci yayına bir ok takmış halde bir kayanın arkasından çıktı. Sanırım kendimizi tanıtmamızı ya da ölmemizi talep ediyordu. Tepede stratejik olarak saklanmış, emirle birlikte ateş etmeye hazır bir düzine asker saydım. Hepsi Kierliydi. Sularına ne koyduklarını bilmiyordum -ekinlerini mahveden zehir dışında- ama askerlerinin hepsi esaslı savaşçılardı.

Kral Cheral tek kelime etmeden pelerinini açarak kıyafetini ortaya çıkardı.

Gözcünün gözleri büyüdü. Dizlerinin üzerine çöküp özür olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ, gaspçı kral. Bakalım halkın seni nasıl karşılayacak."

*

Kral Cheral'ın generalinden bilgi alıp dönmesini beklerken yanıma sokulan Satoria, "Ülken çok güzel," dedi. "Sınırlarını koruyan orduya neden liderlik etmek istediğini anlayabiliyorum."

"Kardeşim orduya liderlik etmenin beraberinde getirdiği şişmiş egodan davanın kendisinden çok daha fazla zevk aldığımı söylerdi." Yere diz çökmüş, başını geriye eğmiş olan Tuella'ya doğru başımı salladım. "O ne yapıyor?"

"Yıldızları okuyor."

Yukarı bakıp kaşlarımı çattım. "Henüz o kadar karanlık değil." Burada bir nokta ve orada bir parıltı vardı ama birkaç saat içinde gece gökyüzüne yükseldiğinde göreceklerine benzemiyordu.

"Ben de anlamıyorum." Satoria ürperdi ve pelerinini hafif bedeninin etrafına daha sıkı sardı.

Ona bir şekilde sıcaklık sunmak -omuzlarını ovmak ya da yanıma çekmek- istedim ama bundan kaçındım. O istese de istemese de, artık kalbim başka bir ölümlüye aitti. Ayrıca, sürekli unuttuğum bir gerçek olarak o, Kral Cheral'ın karısıydı. "Neden geldin?"

"Burada olmamı istemiyor musun?" Sesinde bir parça incinmişlik vardı.

"Öyle bir şey demedim ama önümüzde savaştan başka bir şey yok. Sen usta bir savaşçısın da söylemeyi mi unuttun?"

Gülümsedi. "Kılıçta ustayımdır, lakin başka yeteneklerim de var."

"Kocanın düşmanlarının dilini çözüp onları kendisi için savaşmaya ikna etmek gibi mi?"

Dudaklarından bir kahkaha yükseldi. "Seni herhangi bir konuda ikna etmek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum."

"Sanırım hayır. Yalan söyleyemem, evde olmak iyi hissettiriyor."

"Umarım Islorlularla konuştuktan sonra da bu düşünceni korursun." Kral Cheral tekrar bize katılmıştı. "Artık askerlerimin kanı onları çekmiyor, birlikte kamp kuruyorlar. Onları şurada, sol tarafta bulabilirsin."

"Evet, kendi türümü seçebiliyorum." Birçoğu kim olduğumu biliyordu. Doğulu lordların entrikaları onları Cirilea'ya karşı çevirmeden önce bazıları benim yanımda savaşmıştı. Endişeliler miydi? Olmalıydılar. Sadakatsizliklerini unutmamıştım. Onları kurtaran tek şey lordlarının emirlerini dinlemiş olmalarıydı.

Ne var ki ihanetleri yüzünden iyi dostlar kaybetmiştim.

"Doğu kanadını kim yönetiyor?"

"Segland adında bir erkek. Onu tanıyor musun?"

"Oldukça yakından." Gülümsedim. Bu ilginç olacaktı.

"Generalim Kettling'in lordundan ya da başka birinden son Hudem öncesinden beri haber alamadıklarını söylüyor."

"Bu sürpriz değil. Adley hapsedildiği ve sonra da öldüğü için haber göndermekte zorlanmış olmalı. Öldüğünü henüz bilmiyorlar mı?"

"Söylentiler duymuşlar. Bunu onlara doğrulama şansına sahip olacaksın. Yine de Adley'nin yerini dolduracak başka kimsenin çıkmaması ilginç."

"Hepsi omurgasız birer korkak, yeni kraldan korkuyorlar." Bu, önünde sonunda tekrar entrikalar çevirmeye başlamayacakları anlamına gelmiyordu.

"Belki de bu konuda bir iki ders çıkarabiliriz, yine de generalime göre, sessizlik ve kan lanetinin bu açıklanamayan sonu yüzünden huzursuz ve rahatsızlar."

"Ne hoş. Islor'un yeni bir kralı olduğunu biliyorlar mı?" Zander'dan almış olduğum halde, Islor'da hâlâ ailemin tahtta olduğu varsayımıyla yaşayan kasaba ve köyler vardı.

"Yine söylentileri duymuşlar. Kral Malachi'ın kalemi meşgulmüş." Eliyle çadırları işaret etti. "Yolu göster."

"Kendimi savunmak için büyüleyici kişiliğimden başka bir şeyim olmadan, sanırım?"

"Elbette, ihtiyacın olan tek şey bu. Ne de olsa beni büyüledin."

Islor'un askerlerine doğru yürürken kıkırdadım. Bir sıra Kier muhafızı arkamızdan geliyordu. "Unutma, beni öldürürlerse, kardeşim ve Romeria geldiğinde onlara karşı kullanabileceğin çok daha az kozun olur."

"İşte bu yüzden buradayım. Bir krala saldırmaya cesaret edemezler."

"Ben en son ovadayken tam olarak bunu yaptıklarını sanıyorum. Segland!" Tanıdık gür kızıl sakallıyı ateşin başında gördüm.

İriyarı doğulu, bira bardağından başını kaldırıp bana baktı, sonra gözlerini kıstı; şaşkınlıktan mı yoksa nefretten mi, anlayamadım. Muhtemelen ikisinden de.

"Evet, Lord Adley'nin tüm çabalarına rağmen hâlâ hayattayım. Söylesene, o güzel karın nasıl? Onu tekrar ne zaman görebilirim?"

Çirkin yüzü öfkeyle buruştu. Ayağa fırlayıp kılıcını çekerek bana saldırdı.

Üç kolay adımda onu etkisiz hale getirip yere attım. "Bak ne buldum!" Segland'ın silahını havaya kaldırıp Kral Cheral'a gösterdim.

Muhafızları bir adım öne çıktı, niyetleri açıktı.

"Benden bu orduyu yönetmemi istiyorsun ama bana tek bir kılıç bile vermiyorsun. Bu nasıl bir mesaj verir?" dedim, kılıcı havada döndürerek.

Çenesi gerildi -çünkü haklı olduğumu biliyordu- ve kendi dillerinde yumuşak sözlerle askerlerine geri çekilmelerini emretti. "Onların dikkatini çekmeyi umuyorsan, sanırım bunu başardın." Eliyle işaret etti.

Kampın Islor tarafı sessizliğe bürünmüştü ve askerler çadırlarından çıkıp kargaşayı görmek için ayağa kalkmıştı.

"Sanırım şimdi tam zamanı." Zander buraya gelirse ve ben bu adamlara komuta ettiğimi kanıtlayamazsam, işine yaramazdım. Bir erzak arabasının üzerine tırmanıp içindeki sandık yığınının üzerinde dengede durdum. Kendimi savunmasız bir pozisyona sokmuştum -iyi hedeflenmiş bir okla kolayca vurulabilirdim- ama onları kazanmak için zaman ve samimi ateş başı sohbetleri lüksüne sahip değildim.

"Bazılarınız beni komutanınız olarak tanıdı ve yanımda savaştı!" Bir savaştan önce birlikleri toplarken sayısız kez kullandığım aynı güçlü sesi kullandım. "Diğerleri beni kısa bir süreliğine Islor'un kralı olarak tanıdı. Birkaçı beni gaspçı olarak yaftalamakta ısrar ediyor." Kocasının arkasında duran Satoria'ya bir gülümseme gönderdim. "Ve sevgili Segland karısıyla olanlar için hâlâ beni suçluyor ama *yemin ederim* bana evli olduğunu söylemedi." Bir prensle yatmayı çok istiyordu.

Kalabalıkta gülüşmeler oldu.

İfadem sertleşirken şakalaşmanın bitmesini bekledim. "Bana ne derseniz deyin, artık bir önemi yok. Şimdi karşınızda pırıl pırıl zırhım olmadan duruyorum ve eğer beni takip etmezseniz, sahip olduğunuz ve olacağınız her şeyi yakında kaybedeceğinizi size garanti ediyorum."

Bana bakan yüzler kasvetliydi.

"Açıklayamayacağım çok şey var, zira benim de hâlâ anlamadığım çok şey var. Bildiğim tek şey şu: Hiçlik açıldı ve canavar seli çok büyük." Homurtular yükseldi ama devam ettim. "Kraliçe Neilina öldü, kendi kızı tarafından infaz edildi. Islor'un artık ölü Ybaris kraliçesinden ve onun büyücü ordusundan daha tehditkâr ve kişisel çıkarları için sizi haince bir savaşa sürükleyen doğulu lordlarından daha hilekâr bir düşmanı var. Önümüzdeki günlerde, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğiniz ittifakların kurulduğunu göreceksiniz. Buna bu da dahil." Elimle Cheral'ı işaret ettim. "Adamlarının beni devirdiği ve esir tuttuğu bir Kier kralı önümüzdeki tehlikeyi gördü ve bunun ne anlama geldiğini biliyor; farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte durmazsak, sonumuz gelecek." Sindirmeleri için duraksadım. "Islor'un tek gerçek kralı, Kral Zander Ascelin yakında bizi krallıklarımızı yok etmekle tehdit eden güçlerle savaşmaya çağıracak ve biz de

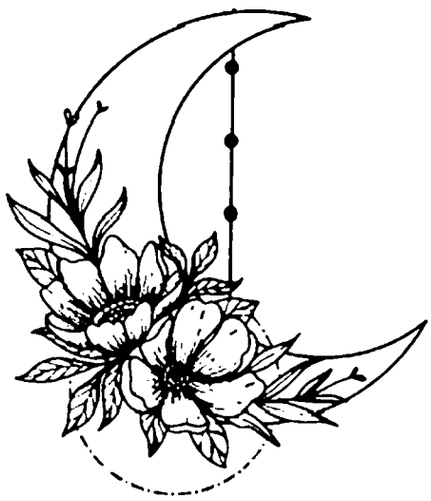
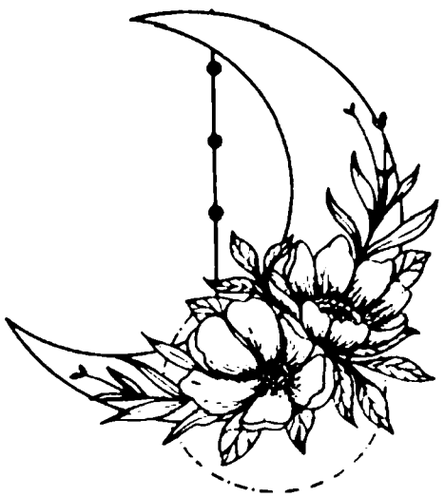
kılıçlarımızla ve herkesin geleceğine olan sadakatimizle cevap vereceğiz!" Arabadan aşağı atladım ve yeni edindiğim kılıcımı arkamdan sürükledim.

"Bu kadar mı?" Kral Cheral düşüncelere dalmış kalabalığı inceliyordu. "Hemen burada onlardan bağlılık talep etmeyecek misin?"

"Bir kral bağlılık ister. Bir komutan onları buna yönlendirir. Yarın gerçek bir sınav olacak."

"Kardeşinin geleceğine inanıyorsun."

"Ah, gelecek. Bundan eminim." Kendisini neyin beklediğini görünce başka seçeneği kalmayacaktı. "Şimdi, bana bir çadır verilecek mi, yoksa kapatılmam gereken bir kafes mi var?"

Elli Dördüncü Bölüm

Sofie

"Çok meşgulmüşsün." Malachi bir yıldırım çarpmış gibi irkiye ayrıldıktan sonra yeni yaşam belirtileri gösteren ulu meşeden düşen bir yaprağı almak için eğildi.

Kalpsiz bakışlarının onu parçalamamasına şaşırdım. "Evet, onarabildiğim şeyleri onarmak bana çok keyif verdi. Özellikle de bu ağacı."

"Peki neden?"

"Çünkü Montegarde'daki odamızın penceresinin önünde de tıpkı bunun gibi bir tane vardı." Kâhinliğe geçtiğimde gömüleceğim yer işte o ağacın altı olacaktı. Şüphesiz Elijah hatırlıyordu, bu yüzden ağaçtan bahsediyordum. Orada benim yanıma gömülmeyi planlıyordu. Bunu sık sık konuşmuştuk.

"Umarım ağaç hayatta kalır."

"Yaşamazsa yerine yüz tane daha dikebilirsin."

Yüz tane daha istemiyorum. Bir tane istiyorum. Kendi ağacımı istiyorum.

Malachi bizi kıvrımlı yoldan Nymphaeum'a doğru götürdü. "Yakında bu krallıkların selefleri unutulacak ve biz hüküm süreceğiz. Hükümdar olarak benim adımdan başka bir şey bilmeyen yeni bir halk doğacak."

Krallıklar. Çoğul. Yine de hırsı beni şaşırtmamıştı.

Nymphaeum'u üzerinde durdukları toprağa gömülü olanlardan habersiz yeni bir Saur'goth sürüsü koruyordu. Yanlarında iki boş kafes daha vardı.

"Hiçlik'ten daha fazla mı Daaknar getiriyoruz?" Ürpertimi bastırdım. Bu sabah beni uyandırdığında ve Soldor'u ziyaret edeceğimizi söylediğinde, ne amaçla olduğunu sormamıştım.

"Ve daha fazla muhafız. Onlar korkusuz savaşçılar ama emirlere titizlikle uymuyorlar. Avlanmak için görev yerlerini terk etiklerine dair söylentiler var." Malachi'ın parmaklarını şıklatmasıyla Saur'goth'lar kafesleri kaldırdı.

"Bunu tek tek yapmam gerekecek." Yakınlıklarıma uzanarak kapıya gümüş bir iplik yolladım. Ve bir ağız dolusu tozla boğuldum.

"Neler oluyor?" diye sordu Malachi.

"Bilmiyorum. İşe yaramıyor."

"Tekrar dene!"

Başka bir iplik gönderdim ama yine aynı yerde kaldık. Gerildim. "Üzgünüm Majesteleri ama diğer tarafa erişimimi engelleyen bir şey var."

Ne olduğunu anladığında küplere bindi. "Ne yaptığımızı keşfetmiş ve bizi sabote etmiş olmalılar. Tek açıklaması bu. Ama nasıl?"

İçimi suçluluk duygusu kapladı. Nasıl olduğunu biliyordum. Şu yaratık, Lucretia. Geçitten geçerken bizi takip etmiş olmalıydı. Her şeyi görmüştü.

Malachi volta atarken bana öfkeyle saldırması için kendimi hazırlayarak nefesimi tuttum. Bu durumda, gerçek hakkında hiçbir fikri olmasa bile haklı olurdu. "Kullanabileceğimiz başka bir kapı..."

"Hayır!"

Bana cezadan başka bir şey kazandırmayacak başka önerilerde bulunmamak için dudaklarımı büzdüm.

"Lyndel'den haber var mı?" diye tersledi.

"Hayır, Majesteleri. Belki de mektubum ulaşmamıştır." Bu canavarların okuma yeteneğine sahip olması beni şoke etmişti.

"Ya da orada mektubu alacak kimse yoktu. Şehri ele geçirmeyi başaramadılar ya da hemen sonra kaybettiler. Tek açıklaması bu." Malachi çenesi gergin, düşünceli bir şekilde başını salladı. "Aynen öyle. Ana ordu onlara doğru hızla ilerliyor ve benim de onlara katılma vaktim geldi. Burada ziyafet çekerek ve eğlenerek çok fazla rehavete kapıldım. Savaş alanına gitmem gerekiyor."

Panikledim. "Ordunuzun eşi benzeri yok. Sizin adınıza kendilerini feda etmelerine izin verin. Mal'Gar bunun için var."

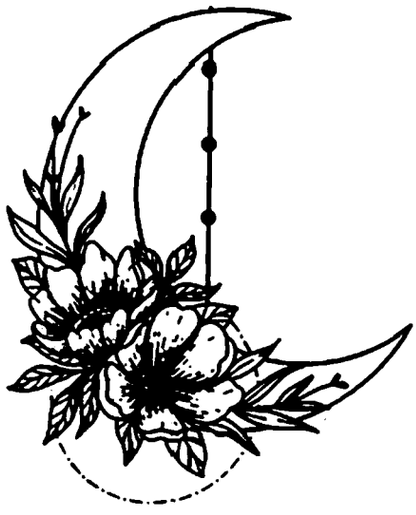
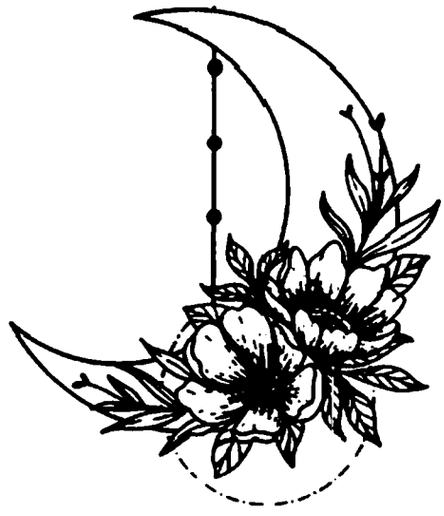
Başını salladı. "Bazen bir kral ayaktakımına liderlik etmelidir."

"Ama neden kendinizi tehlikeye atıyorsunuz?" Riske attığı Elijah'ın bedeniydi.

Gülümsedi. "Tehlikede olmayacağım çünkü beni her zaman ve ne pahasına olursa olsun korumak için yanımda olacaksın, değil mi?"

Endişem artarken yutkundum. "Elbette aşkım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Düşmanlarımızın onlar için hiçbir umut olmadığını öğrenmelerinin zamanı geldi." Parmaklarını Saur'goth'lara doğru şaklattı. "Orduyu toplayın. Lordlara ve leydilere bir saat içinde yola çıkacağımızı ve bize eşlik edeceklerini bildirin."

Elli Beşinci Bölüm

Romeria

Sabahın ilk ışıklarıyla ovaya doğru alçaldık. Sabahın izleri gökyüzüne değmeden çok önce yola çıkmıştık. Midem bulanıyordu. Atticus ile en son Cirilea'daki Keçi Tepesi'nde konuşmuştum, o gece maskenin arkasındakinin ben olduğumu bilmiyordu.

Zander'ın nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Atticus'un krallığın önünde ona ihanet ettiği turnuvadan beri kardeşiyle yüzleşmemişti.

Bu nasıl bir görüşme olacaktı?

Rahatlatıcı mı?

Yoksa bir felaket mi?

Atticus'u daha önce bugün onu öldürmek zorunda kalmak için mi kurtarmıştım? Uyarı mektubu olsun ya da olmasın, ona güvenmiyordum ve bunu açıkça gösterecektim, yine de mektup bana bir zeytin dalı uzatılmış gibi hissettirmişti. Keşke Zander ve benim ilk gönderdiğimiz mektubu dikkate almış olsaydı.

Zander'ın onların olabileceğini düşündüğü ilerideki plato çadırlarla kaplıydı. Onun ötesinde, her yönde, sakinleri ekinlerle ilgilenen sayısız köyün bulunduğu tarım arazileri vardı. Uzakta ise yarık.

Kamp kıpırdandıkça, aşağıdan bağırışlar yükseldi ve tıpkı uçarak yarığa geldiğimizde olduğu gibi, askerler savaşmak için gelmiş olsak onları kurtaramayacak silahları için koşturmaya, ellerine onları koruyamayacak kalkanları almaya başladı.

"İşte orada!" Zander platonun ötesinde, oklarının menzili dışında kalan alçak bir yeri işaret etti. Bu iyi bir plandı. Atticus bize gelmek zorunda kalacaktı.

Caindra kulakları sağır eden bir çığlıkla sola yattı ve üç devasa canavarın gölgesi platonun üzerine düştü. Biz geçerken aşağıdaki askerler eğilmiş halde bile korku ve huşu karışımı bir duyguyla bizi izliyordu. Açıklığa inip ejderhaların önünde pozisyon aldık, Jarek ve Abarrane kanatlarımızdan yaklaşırken Elisaf ve Solange da onların arkasındaydı.

Gerginliği omuzlarından anlaşılan Zander dudaklarını büzdü. "Şimdi bekleyeceğiz."

★

"Saydığıma göre otuz," diye belirtti Elisaf grup tepeden aşağı inerken.

Onlara Atticus liderlik ediyordu ve yakışıklı yüzünü çevreleyen sarı bukleleriyle hatırladığım kadar görkemli görünüyordu. "Yanındaki Kral Cheral mı?" Yanındaki adam çok daha yaşlıydı, gümüş rengi saçları ve bakımlı sakalıyla hemen ayırt edilen bir görünüşü vardı.

"Zırhına ve yaşına bakarak öyle olduğunu varsayıyorum. Atticus'un mektubunda buraya birlikte seyahat ettikleri yazıyordu."

"Kier kralının Islor'a geldiğini ne zaman gördün?" diye sordu Jarek.

"Kan laneti etkisini gösterdiğinden beri hiç görmedim ve kesinlikle topraklarımızı istila etme cüretini gösterdikten sonra da."

"O zaman senin ondan takviye almaya ihtiyacın olduğu kadar onun da senden bir şey almaya ihtiyacı var."

Zander başıyla onayladı. "Ben de bunu umuyorum."

"Kim o?" Ağır kırmızı cüppelere bürünmüş, kukuletası çekili kişiye baktım.

"Bir afsuncu." Lucretia yoktan cisimleşerek bizi şaşırttı.

"Benimle olduğunu lanet olsun ki biliyordum. Seni hissedebiliyordum," diye hırladı Jarek.

"Çünkü bunu ben istedim, komutan," diye mırıldandı Lucretia ve Abarrane'in homurdanmasına neden oldu.

"O bir afsuncu mu?" diye üsteledi Zander, dikkatimizi tekrar yaklaşan gruba çekerek. "Kier'in bir afsuncusu mu var?"

"Bağlılıklarının nerede yattığını söyleyemem ama o bir afsuncu."

"Peki ne yapabilir?"

"Ne kadar güçlü olduğuna ve niyetinin ne olduğuna bağlı."

Burnunun kenarını sıktı. Lucretia'nın muğlak cevaplarından rahatsız olan tek kişi ben değildim. "Bu iki soruyu da cevaplayana kadar bizi koruyabilir misin?"

Vin'nyla'ya uzanıp aramıza sağlam bir hava duvarı ördüm. "Tamamdır."

Grup yaklaşık elli adım ötede durdu. Dudakları sessiz bir konuşmayla kıpırdarken temkinli bakışları arkamızdaki canavarların üzerindeydi. Kral Cheral her ne söylüyorsa, Atticus buna katılmıyor gibiydi. Kralın kızgın bakışlarına aldırmadan, atını ileri doğru sürdü ve ona eliyle gelmesini işaret etti. Afsuncu ve başka

bir kadın -tahminime göre yirmili yaşlarında zayıf bir ölümlü- onu takip etti.

Yukarıdaki tepeden askerler dört kişilik grubun bizden yaklaşık on adım ötede durmasını izledi.

Atticus'un mavi gözleri önce Zander ile benim aramda, sonra da ejderhaların üzerinde dolaştı. "Sevgili dostum Kral Cheral'a, şayet canavarlarınız bizi öldürmek isterse, ister size bu kadar yakın duralım, ister arkadaki askerlerle birlikte olalım, öleceğimizi söyledim."

"Bu yerinde bir değerlendirme, *kardeşim*," dedi Zander soğuk bir tavırla, kardeşim kelimesine vurgu yaparak. Bunu ona hâlâ ne olduklarını hatırlatmak için mi, yoksa ne kadar ayrı düştüklerini hatırlatmak için mi söylemişti?

İkisi birbirini tartan iki dev gibi sert ifadelerle uzun bir süre bakıştı.

Atticus'un ağzının kenarında, dikkati tekrar bana kaydığı anda kaybolan bir neşe ifadesi belirdi. "Duyduğuma göre o oktan sonra nefes aldığım ve şu anda topraklarımızda dolaşan sayısız canavar için sana teşekkür etmem gerekiyormuş?"

"Rica ederim," dedim umursamazca.

Kral Cheral boğazını temizledi.

"Ne kadar görgüsüzüm. Bu, Kettling'in merhum lorduyla riskli ve haksız bir anlaşma yapan ve şimdi aptallığının farkına varan Kier'in şanlı hükümdarı."

Yaşlı adam Atticus'a kaşlarını çattı.

"Bu benim kardeşim Zander, bir zamanlar Islor'un kralıydı, ta ki iyi niyetli ama aptal kardeşi ona ihanet edene kadar. Ve bu da kendine Romeria diyen biri ama çok uzun zamandır Ybaris'in prensesi değil. Bunun bizim için bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu henüz bilmiyorum." Atticus yüzünde

okunamayan bir ifadeyle bakışlarımı karşıladı. "O aynı zamanda bir anahtar büyücü, Ybaris'in kraliçesi ve" -kaşlarını çattı- "Ulysede'in?"

"Oldukça iyi bilgilendirilmişsin." Zander gülümsedi. "Yalnız "Mordain'in Başkanı"nı unuttun."

Bu, Atticus'un kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Görünüşe göre tebrikler sıraya girmiş. Yakında krallıkları fethetme konusunda İmparatoriçe Roshmira kadar üretken olacaksın. Sanırım Seacadore'da bir zamanlar her birinin kendi hükümdarı olan dört krallık vardı."

"Hayır, teşekkür ederim." Zander'a "Gördün mü?" der gibi baktım.

Zander uzun bir süre kardeşini süzdü. "Son maceralarının çirkin ruhunu köreltmediğini görmek güzel. Memnun oldum, Kral Cheral."

Kier kralı selamlamak için başını eğdi ama kısacık sırıtışı gözümden kaçmadı. "İkinizle de tanışmak bir zevk. Tuella'nın yardımıyla çalışmalarınızı ve başarılarınızı uzaktan izledik." Beni üşüten cesur siyah gözleriyle bize bakan afsuncuyu işaret etti. "Bu Udrel'in Azyr'inden biri."

"Şimdi şok olma sırası sizde, biliyorum," dedi Atticus kaşlarını kaldırarak. "Size tanrıların önünde eğilmediklerini anlatana kadar bekleyin."

"Nymph'lere bile mi?" diye sordum, gerçi Agatha o kadarını ima etmişti.

"Gölgeye denge getiren ışığın önünde eğiliriz," dedi afsuncu Tuella kalın ve sert bir aksanla.

"Yine de alnında Nymph'lerin yazılarını taşıyorsun," diye karşılık verdi Zander. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim ona fırsat vermeden. Mahzendeki o taşlara bakarak çok zaman geçirdiğim için solmuş karalamadaki aynı kıvrımları tanımıştım.

"Hediyeleri sahiplenirler ama hediye edeni onurlandırmazlar," dedi Lucretia arkamdan, yılan gibi gözleri bir baykuşun fareyi izlediği gibi Azyr'e kilitlenmiş olarak.

"Bu kaderlere bağlılık halkınıza acı ve ıstıraptan başka ne getirdi?" diye cevap verdi Tuella sakin bir şekilde.

"Haksız değil," diye fısıldadı Elisaf.

"Kime boyun eğdiğin bizim için önemli değil," dedi Zander. "Ejderhalarımız huzursuzlanıp acıkmadan önce elimizdeki meseleye odaklanalım. Islor'un tahtında hak iddia eden bu yeni kraldan haberdarsınızdır."

"Kral Malachi, evet. Bana mektup yazdı," dedi Kral Cheral.

"Herkes önümde eğilecek." Zander imza satırını tekrarladı. "Anlaşıldığı kadarıyla dünyanın her köşesine mektuplar yazmış. Sanırım yakında hepsini ele geçirmek isteyecek."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Nereden gelmiş?" diye sordu Atticus her zamanki mizahından yoksun bir sesle.

"Bu uzun bir hikâye ama o Malachi'ın ta kendisi ve topraklarımızı fethetmek için Hiçlik'ten geldi."

"Alevin yaratıcısı," dedi Tuella ve buna hiç de şaşırmış görünmedi.

"O halde durumun ne kadar vahim olduğunu biliyorsunuz." Zander kollarını kavuşturup gözlerini kıstı. "Bize yaklaşan şeyi gördüğünü söylüyorsun. Nasıl?"

Kral Cheral gerçeği itiraf etmek isteyip istemediğine karar verir gibi duraksadı. "Azyr'in görme taşı aracılığıyla."

Görme taşı mı? Soru sorma isteğime direndim. Merakımızı gidermek dışında ele almamız gereken önemli meseleler vardı.

"Peki savaşımızda Kier'in ordusunu feda ederek ne kazanmayı umuyorsun?" diye sordu Zander.

"Bugün güçlerimizi birleştirmezsek, yarın ve sonrası için çok az umudumuz olduğunu kabul etmek yeterli değil mi?" diye cevap verdi Kral Cheral sakince.

"Halihazırda topraklarımda olmasaydın ve Lord Adley'ye Islor'u ikiye bölme planında yardım etmemiş olsaydın, buna inanabilirdim. Neden onunla ittifak kurdun? Ve sen bir yalan uydurmadan önce söyleyeyim, amacının Adley'nin yeni krallığı için Aminadav Ovaları'nı ele geçirmeye yardım etmek olduğunu biliyorum."

Kral Cheral'ın dudakları aralanırken tekrar duraksadı. "Yıllık hasattan bize pay vaat etmişti."

"Zaten zengin topraklara sahip bir krallığa hasattan pay mı?" Zander onu yakından izliyordu. Bu kralı sınıyordu. Cevabı biliyorduk. Neilina'nın gizli günlüğünde her şey yazılıydı.

Kral Cheral isteksizce iç geçirdi ve omuzları taşıdığı yükle çökerek onu on yıl yaşlanmış gibi gösterdi. "Bir zamanlar, evet. Ne var ki topraklarımız dağ dereleri tarafından zehirleniyor. Her yıl daha fazla insanım açlıktan ölüyor. Lord Adley ittifak önerdiğinde, bunu halkımın hayatta kalması için tek seçenek olarak gördüm."

"Sorunlarınızı çözmek için Islor'a başvurmaktan başka çareniz olmadığını hissettiniz." Zander Neilina'nın günlüklerinden öğrendiklerimizi tekrarlıyordu. "Aoife'nın entrikaları yüzünden krallığınızın kurban edildiğini söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Atticus'un gözleri sanki bunca zamandır sırrı saklayan benmişim gibi bana dikildi.

"Cevapları Argon'da bulduk," diye yanıtladı Zander. "Romeria'nın kanındaki zehir Neilina'nın kaderlerden istediği ilk şey değildi. Onları pek çok kez çağırmış ve her türden felakete davetiye çıkarmış. Bunlardan biri de görünüşe göre Kier'in sularıymış. Sizi Islor'u istila etmeye zorlamak ve zayıflatmak için krallığınızı kullandılar, böylece Neilina'nın uçurumu geçip zafer kazanmasını kolaylaştıracaklardı."

Atticus, "Oyununun tam ortasına düşmüşsünüz," dedi Atticus. "Bu kaderler kukla ustaları gibi iplerimizi çekerek nasıl da eğleniyordur."

"Bunun bir önemi olmazdı. Azokur'da ışık ve gölge arasındaki denge değişti. Islor çoktan lanetlenmişti," dedi Tuella, sanki Kier kralını teselli ediyormuş gibi.

Kendime engel olamadım. "Azokur nedir?"

"İkinci ayın gecesi. Siz ona Hudem diyorsunuz."

Nymph'lerin bu dünyaya döndüğü ve hem Malachi'ın hem de Aoife'nın bu dünyaya adım attığı geceyi kastediyordu. Işık ve gölge. Sanırım bu diğer düşünce tarzını anlamaya başlıyordum.

"Artık Kier'in neden burada olduğunu biliyorsunuz," dedi Kral Cheral.

"Peki sen neden buradasın?" diye sordu Zander Tuella'ya. "Yolculuk için çok uzun bir yol."

"Geldim çünkü kralım emretti." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi gülümsedi.

Kral Cheral, "Sizin de söylediğiniz gibi, Udrel ve Tuella'nın bizim durumumuz için bir önemi yok ve Kier'in topraklarınıza gelme nedeni şu anda bize ihtiyacınız olduğu gerçeğini değiştir-

miyor," dedi. "Her ne kadar sayımız yeterli gelmeyebilecek olsak da."

Zander sakince ona baktı. Kral açık sözlü ve dürüst görünüyordu, Zander'ın saygı duyduğu iki özellik. "Hayır, gelmeyebilir, yine de doğuya getireceğiniz tüm kılıçları memnuniyetle karşılayacağım. Bir mucize olur da hayatta kalırsak ve tahtımı geri alırsam, yardımınızı ya da halkınızın içinde bulunduğu kötü durumu görmezden gelmeyeceğim. Şu anda önerebileceğimin en iyisi bu."

Kral Cheral genç kadına baktı ve o da neredeyse belli belirsiz bir baş sallama hareketiyle onayladığını gösterdi. "Kabul ediyoruz." Kral bir adım öne çıkıp elini uzattı.

Zander duraksayıp Tuella'ya baktı.

"Benden korkmanıza gerek yok. Ben ışığı kraliçenizin gölgeyi yönlendirdiği gibi yönlendirmem, ayrıca bugün ölmek istemiyorum."

Uzun başka bir duraksamadan sonra Zander başıyla onayladı.

Kalkanımı bıraktım ama yakınlıklarım hazırda onunla birlikte öne çıktım. Krallar el sıkışırken içimi bir rahatlama kapladı. Yüzleşecek bir düşman eksilmişti.

"Hemen yola çıkmanız ve hızlı hareket etmeniz gerekecek," dedi Zander. "Yaklaşmalarını elimizden geldiğince yavaşlatacağız ama onları sonsuza dek durduramayız. Yarından sonraki gün Lyndel'e ulaşacaklar."

"Plan nedir?" Atticus'un sesi daha çok, o gün Cirilea'nın yuvarlak savaş odasında tanıştığım kralın ordusunun komutanına benziyordu, ben hâlâ esir ve katil prenses Romeria'yken.

"Onları kuşatıp iki taraftan saldırmak."

"Sanırım Lyndel ve Eldred Ormanı? En iyi korumayı o iki yer sağlar."

"Evet. Kesinlikle."

Atticus başıyla onaylayıp Kral Cheral'a döndü. "Kampı dağıtmak için haber yollayın. Bir saat içinde hareket ediyoruz."

Kralın Atticus'a kimin sözünün geçtiğini hatırlatmasını bekledim ama o parmağını şıklatıp Kier dilinde bir şeyler bağırdı ve bir asker atını dörtnala tepeye doğru sürdü.

"Gelişmeler için akşam karanlığında döneceksiniz, değil mi?" diye sordu Atticus, Zander'a.

"Yapacak çok işimiz var ama... savaştan önce bizden haber alacaksınız." Zander dudaklarını büzdü. Söyleyecek çok şeyi olmalıydı ama şimdi zamanı değildi. "Adamlara söyle, bizi uçarken gördüklerinde altlarına işemesinler."

"Hiçbir söz veremem." Atticus gözlerinde meraklı bir bakışla dikkatini ejderhalara çevirdi. "Annika'dan ne haber? Ben doğuya gittiğimde o Cirilea'daydı."

"Bize isyandan kaçtığı söylendi."

Ağır ağır iç geçirdi. "Bu iyi bir haber."

"Ben bundan o kadar emin değilim. Görgü tanıklarına göre, siyah saçlı bir lord tarafından bıçakla alıkonulmuş bir halde gemiyle kaçarken görülmüş."

Atticus'un yüzü allak bullak oldu. "Siyah saçlı lord mu? Kim olabilir? Kim olabilir..." Aniden lanet okudu.

"Ne oldu?" diye sordu Zander tedirgin bir sesle.

"Tyree odalardan birinde tutuluyordu. Romeria'nın kaldığı odada." Atticus burnunu sıktı. "Kaçmış ve Islor'dan çıkmak için onu rehin almış olma ihtimali nedir?"

"Bizdeki şansla mı? Oldukça yüksek diyebilirim." Zander keskin bir nefes aldı. "Kaçıran Tyree, bunu biliyorum. Muhtemelen Northmost'a yelken açmışlardır. Mektubunuzu aldığımızda onu

aramak için oraya gidiyorduk ve bugün gideceğiz. Hemen şimdi. Onları bulacağız."

Kimse bana sormasa da başımla onayladım. Elbette gidecektik. Annika'nın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"İhtiyacımız olan son şey o lanet Ybaris prensinin Islor'da bir kez daha başıboş dolaşması." Atticus'un dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Yine de eğer kız kardeşimiz yanındaysa, eminim hiç de kolay bir zaman geçirmiyordur."

Zander kıkırdadı. "Muhtemelen öyle." Tereddüt etti. "Kazimir'i geri aldık. İyileşiyor ve eminim savaş için yanına gelmenin bir yolunu bulacaktır."

"Kaderlere şükürler olsun." Atticus tekrar ejderhalara baktı. "Bindiğiniz bu canavarlar olağanüstü."

Caindra hırlayarak Atticus'un dikkatini kendisine çekti.

Atticus'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni anlıyor mu?"

"Evet." Muziplik aklımı çeldi. "Onunla tanışmak ister misin?" İlgiyle beni izleyen Tuella'ya bakarak geri çekildim.

"Duruma göre değişir. Burada mı öleceğim?"

"Sanırım bunu göreceğiz. Sorun ne, korkuyor musun?"

"Benimle böyle alay ettiğinde..." Atticus yaklaşmadan önce eli kılıcının kabzasında, yanımda duran Jarek'e baktı.

"Ondan kaçmadıkları sürece genellikle insanları yemez."

Zander başını salladı ama gözlerinde bir pırıltı vardı.

Atticus başını kaldırıp ejderhaya baktı. "Onu senden emir almaya ikna etmek için ne yaptın?"

"Güvenini kazandım. Caindra benim müttefikim." Menekşe rengi gözlerine gülümsedim. "Ve bir dost."

Caindra eğildi, kocaman burnu Atticus'un birkaç santim uzağındaydı. Kokladı.

"Bunu tüm kurbanlarına yapar mı?" Atticus güldü ama vücudunun endişeden kaskatı kesildiği gözden kaçmadı. Tek yapması gereken çenesini açıp kapatmaktı, Atticus o anda gitmiş olurdu.

"Hangi ruh halinde olduğuna bağlı." Küçük sırrımızın tadını çıkararak Caindra'ya göz kırptım.

"Dokunabilir miyim?" Çekinerek elini kaldırdı ve Caindra'nın burnuna koydu.

Caindra'nın gözlerinde tuhaf, huzurlu bir bakış vardı. Sanırım Atticus, kabul etse de etmese de Keçi Tepesi'nin sahibine bir şeyler ifade ediyordu ve onu hayatta gördüğü için mutluydu. "Turuncu ejderha onun eşi. Yeşil olan da onların çocuğu."

"Gerçekten muhteşem." Bir adım geri çekilip düşünceli bir şekilde bana baktı. "Gracen'e ne olduğunu biliyor musun? Ölümlü fırıncı..."

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Ve evet, o, çocukları ve Cirilea'dan kurtardığımız diğer tüm çocuklar güvende."

Atticus gözlerini kapatırken omuzları çöktü. "Kaderlere şükürler olsun."

"Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok. Romeria'ya teşekkür et," diye tersledi Jarek. "Onları kurtarmak için kendini büyük bir tehlikeye attı. Kendisi için önemli birini kaybetti."

Atticus başını eğdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Sesi samimi geliyordu. Göz ucuyla genç kadına bakarak, -kimdi o?- "Gracen'i görürsen lütfen onu sık sık düşündüğümü ve ona yaşattığım acı için üzgün olduğumu söyle," dedi.

Her ne kadar bunu reddetmek istesem de gözlerinde gerçek bir acı vardı. Suçları ne olursa olsun, ona değer veriyordu ve onu korumuştu.

Bu yüzden başımla onayladım.

Atticus tekrar Kral Cheral'a katıldı, ruh hali geldiğimiz andakinden daha kasvetliydi.

Zander, "Planlamamız gereken bir savaş ve bulmamız gereken bir kız kardeş var, bu yüzden acil bir durum olmadıkça, adamları batıya götürmeniz için sizi yalnız bırakacağız," dedi.

"Yakında görüşeceğiz." Öte yandan Kral Cheral'ın ruh hali, sanki rahatlamış gibi daha hafif görünüyordu.

Ejderhalarımıza dönerken onlar bekledi. Valk korkunç bir çığlıkla havalandı, hemen arkasından Xiaric de ama Caindra oyalandı. Sanki çenemi kapalı tutamayacağımı biliyor gibiydi.

"Hey, Atticus, bu arada Caindra'nın diğer adı Bexley!"

Gökyüzünde süzülürken yüzündeki dumura uğramış ifade beni güldürdü.

★

Islor'un batı kıyısı boyunca uzanan Northmost, Lord Rengard'ın uyardığından bile daha küçüktü. Cirilea'dan kaçıp sığınacak yer arayan bu kadar çok insan varken kasabanın dolup taşmasından neden endişe ettiğini anlayabiliyordum.

Bulutlardan aşağı inerken uzuvlarımdaki gerginlik azaldı. Her şeye rağmen Malachi'ın ordusu güneye doğru yollarından sapmamış gibi görünüyordu. Liman gemilerle doluydu ve daha fazlası çevredeki sulara demirlemişti. Kasaba hareketli olmasa da yerinde duruyordu.

Ejderhaları dış mahallelere inmeleri için yönlendirdik, ara sokakları ve caddeleri dolduran insanlar yukarı bakarsa, paniğin patlak vermeyeceği kadar uzağa.

"Bu en iyi yer seçimi olmayabilir." Elisaf dikkatini yakındaki sığır çiftliğine vermiş olan Xiaric'i izliyordu. "En son ne zaman yediler?"

Omuz silktim. "Gelip gidiyorlar. Nereden ne kaptıklarını kim bilebilir? Yakında döneceğiz. Lütfen köylülerin hayvanlarını yemeyin!" diye seslendim Caindra'ya, o da yüzüme sıcak hava püskürterek cevap verdi.

Yedimiz bir araya gelip ana kapılara doğru ilerledik.

"Sana yardım eden bu ölümlünün o geminin kaptanını tanıdığını mı söyledin?" Zander kararlı adımlarla yürüyordu.

"Seamus, evet. Kim olduğunu biliyordu." Hatırlayamıyordum. O gün çok fazla şey olmuştu.

"O zaman hâlâ burada olduğunu umalım."

Ulysede'in kasasından topladığım mücevher dolu çantayı kaldırdım. "Güven bana, hâlâ burada."

★

Abarrane'in tüm denizcilerin nerede toplandığını öğrenmesi için iki korkutucu bakış ve bir soru yetti. Kapıdaki muhafızlar hiç direnç göstermedi, içeri kimleri aldıklarından çok dışarıdaki alanda bekleyen üç ejderhadan endişe duyuyorlardı.

"İşte buradalar." Bağıran Siren yazan taverna tabelasını işaret etti. İçeride bir kemancının çaldığı gürültülü melodi tezahüratların ve alaycı kahkahaların pencerelerden taşmasına sebep oluyordu.

"Eğlenmeyi biliyorlar, o kadarını söyleyebilirim." Jarek kapıyı açtı ve eğilerek eşikten geçti. İçerisi ter, bira ve yeni yakalanmış balık kokuyordu. Yoğun kalabalığın arasından geçerken alışmak için nefesimi tutmak zorunda kaldım. Kimisi meraklı, kimisi düşmanca bir sürü bakışla karşılaştık. Eski yüzümü taktığım için kimse beni onları buraya getiren kişi olarak tanımayacaktı. Kimse beni Prenses Romeria olarak da tanımıyordu ki bu güzel bir değişiklikti. Öte yandan Zander birkaç bakış ve

fısıltıdan daha fazlasını aldı. Ne de olsa bu insanların çoğu onun şehrinde yaşamıştı.

"Norcaster'ın tekrarlanmamasını rica edebilir miyim?" Jarek ve Solange yanlarımı korurken Elisaf sırtımı kapattı. Lucretia ortadan kaybolmuştu ve biz Ulysede'e dönene kadar da öyle kalmasını umuyordum.

"Bir savaş söz konusuysa, bilin ki yanınızda fazladan bir kılıç var," diye bağırdı kalın, hırçın bir ses arkamızdan.

"Hem de kocaman bir piç." Jarek, Horik'le el sıkıştı ve her ikisinin de yüzünü gerçek bir tebessüm kapladı.

Ben bile bir an için buradaki amacımızı unutup iri lejyonerin karnına sarılmaktan kendimi alamadım. *Silver Mage*'in kaptanının taahhüdünü yerine getirdiğinden emin olmak için onu Cirilea'nın limanında bırakalı sadece günler olmuştu. "Kaders sana sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Elbette çıkardı. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi."

"Ve tüm gemiler geldi mi?"

"Evet, geldi Majesteleri ve mesajınızı aldık. Yine de insanlar huzursuzlanmaya başladı. Ahırlarda ve sokaklarda uyuyorlar. Güneye, Bellcross'a gitmek için bastırıyorlar."

"Artık bunu yapamayacaklar." Jarek, Zander lejyoneri selamlamak için araya girmeden önce Horik'e baktı. "Kız kardeşimi gördün mü?"

"Prenses Annika'yı mı?" Horik hayır dercesine başını salladı.

Zander hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Peki ya Seamus adındaki adam?"

"Evet, kendisi hemen şurada." Köşede tek başına oturan ve elinde neredeyse kafası kadar büyük bir şarap kadehi tutan kızıl saçlı ufak tefek ölümlüyü işaret etti.

Zander hiç vakit kaybetmeden kalabalığı yararak ilerledi ve Abarrane eli kılıcının kabzasında önlerinde belirdiği anda başka tarafa dönen birden fazla kuşkulu bakışa maruz kaldı.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu, yumruklarını masaya dayayarak.

Seamus yudumun ortasında durakladı ve gözleri büyüdü. "Majesteleri?"

Olay çıkarmadan önce Zander'ın yanma sokuldum. "Bu gece güney rüzgârı esiyor."

Seamus bocaladı. "Ve kuzey rüzgârı cevap veriyor. Ama... sen..."

Çantamdan maskeyi çıkardım. Takınca Romy Watts'a dönüştüm.

Ağzı açık kaldı. "Bunca zamandır Ybaris prensesi miydin?"

"Bilseydin bana yardım etmezdin." Maskeyi çıkarıp mücevher dolu keseyi gösterdim. "Bir anlaşma yapmıştık. Bunları diğer kaptanlara vermen konusunda sana güvenebilir miyim?"

Ağırlığı avuçlarında test ederken gözleri parladı. "Vermezsem canlı canlı derimi yüzerler. İstesem bile Northmost'u terk edemem."

Zander'ın sabrının tükendiğini hissettim. "Dinle, bu önemli. Herkesten önce yola çıkan o gemi hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

"*Fırtına* mı?"

"Evet! İşte o. Şimdi hatırladım. Buraya mı yelken açtı?"

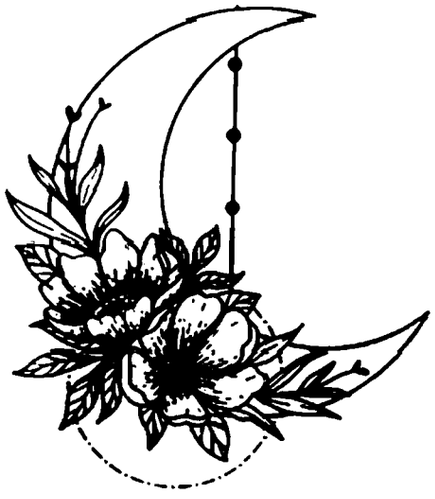
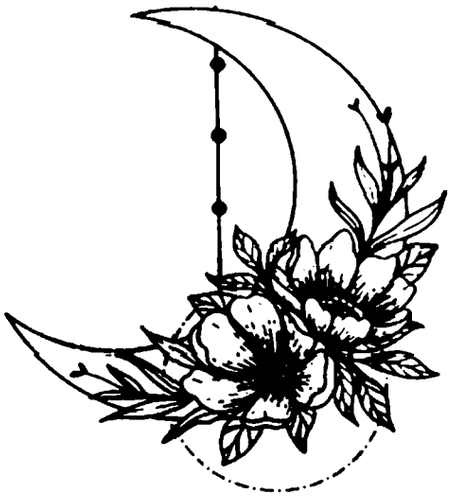
"Evet. Geldi. Diğerlerinden sonra ama başardılar."

"Peki Prenses Annika gemide miydi?" diye üsteledi Zander.

"Bilmiyorum ama Kaptan Aron ve mürettebatın bir kısmı hemen şurada."

Başıyla işaret ettiği yere döndük ve tam o sırada uzun boylu, yüzü pürüzlü bir adam ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

"Dur tahmin edeyim, Kaptan Aron bu," diye tısladı Zander, peşinden koşarak. "Geri kalanları yakalayın!"

Elli Altıncı Bölüm
Zander

Onu ele veren kalp atışları oldu.

"Gerçekten bir kapının arkasına saklanarak benden kaçabileceğini mi sandın?" İriyarı adamı boynundan tutup ahırdan dışarı çıkardım. "*Fırtına*'dan Kaptan Aron, değil mi?"

Ellerini teslim olduğunu gösterircesine havaya kaldırdı. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum ama..."

"Bence biliyorsun." Onu sertçe ittiğimde yere kapaklandı. Sokaktan geçenler bağırışlarla açıldı ve bir halka oluşturarak bizi izlemeye başladı. Bana aradığım cevapları vermediği sürece bu ölümlüye ne yaptığıma kimin şahit olacağı umurumda değildi. "Kız kardeşim Prenses Annika, Cirilea'yı senin geminde terk etti, kendi isteğiyle değil. Ybaris prensi tarafından kaçırıldı. Bunu inkâr mı ediyorsun?" Hançerimi kınından çıkarıp avucumda döndürdüm.

Aron ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve pantolonundaki tozu temizledi. "Evet, benimle birlikte yelken açtılar. Prens, sanırım onun hançeriyle yaralanmıştı."

Şüphesiz babamızın ona doğum gününde verdiği hançerdi. Her zaman yanında taşımasını istemiştim, demek beni gerçekten dinlediği bir an olmuştu. "Daha fazlasını anlat," dedim.

"Onları Cirilea'dan çabucak çıkarmam için bana mücevherlerle ödeme yaptılar."

"Hangi mücevherler?"

Boyun eğerek cebini karıştırdı ve Annika'ya doğum gününde verdiğim altın ve beyaz incili yüzüğü çıkardı. Çok iyi hatırlıyordum. Ustasını doğu kıyısındaki küçük bir köyde bulmuştum.

Annika'nın sahip olduğu en değerli takının bu olmadığını da çok iyi biliyordum.

Bıçağımı kaptanın boğazına dayayarak ceplerini karıştırdım ve büyükçe bir yakut yüzük ile bir kolye çıkardım. Bunlar da onundu. "Görünüşe göre onları buraya getirmek için iyi para almışsın. Peki, neredeler?"

"Onları Westport'a götürmesi için başka bir gemi kiraladılar," diye kekeledi, kalp atışları düzensizdi.

"Neden onu sen almadın?" Yakut yüzüğü kaldırdım. "Tek başına bu bile bir yolculuğa değer."

"Deniz sirenleri varken mi? Ölüme gitmekle aynı şey!" Yutkundu. "Onları buraya getireceğimi ve başka bir yol aramaları gerektiğini söyledim. Kabul ettiler. Kendileriyle birlikte o sulara yelken açacak kadar çılgın başka birini bulacaklarını söylediler."

"Sana inanmıyorum." Havada yalanının kokusunu alabiliyordum. "Senden cevap almamın ne kadar acı verici yollarının olduğunun farkındasın değil mi?"

Omuz silkti. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Gidip Westport'a bakın. Şimdiye kadar oraya varmış olabilirler."

O kadar inandırıcıydı ki bir an için şüphelerimi perişan bir kardeşin şüpheleri olarak görüp geçiştirmek istedim ama o esnada Romeria ve diğerleri yaklaştı. Abarrane dudağından kan akan, yanağı yarılmış sakallı bir adamı ensesinden tutmuştu.

Romeria'nın yüzündeki solgun ifade içime bir korku düşürdü.

Abarrane bile suratını asmıştı. "Bu Sye, *Fırtına*'nın aşçısı."

Kaptan Aron gözlerini kıstı ve küfretti.

"Bize anlattıklarını ona da anlat," dedi Abarrane.

Aşçı dudaklarını aralasa da ses çıkaramadı.

Abarrane topuğuyla dizinin arkasına tekme attı ve adam bir feryatla yere yığılıp düşen bedenini eliyle destekledi. İki hilalli ay amblemi parlıyordu.

Bir adım öne çıkıp kaptanın yüzüne baktım. "Aşçın bize ne anlatmaya çalışıyor?"

"Her ne ise, yalan." Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu.

"Konuş!" diye bağırdı Abarrane kılıcını çekerek.

"Sirenler geldi ve o, onları denize attı. İkisini de!" diye itiraf etti Sye, ağlamaktan doğru düzgün konuşamıyordu.

Buz kesilmiştim. "Kız kardeşimi sirenlere yem ettin."

"Ya onlar ya hepimizdik!" diye patladı Kaptan Aron. "Buraya yelken açmak istedim ama bana izin vermediler! Onları uyardım ama ısrar etmeye devam ettiler."

Öfke ve kederin bedenimi ele geçirmesini engellemek için geri çekildim.

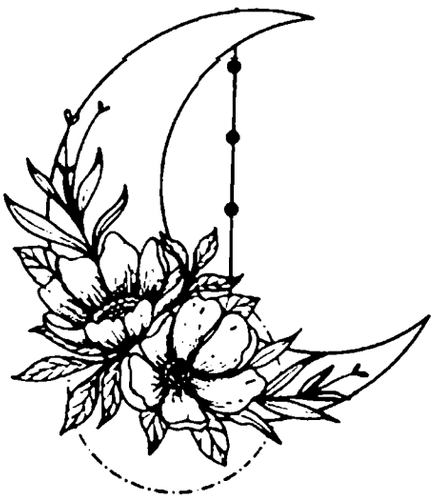
Annika gitmişti. Neilina'nın entrikalarından, boğulmaktan, zehirli kandan -her şeyden- sadece Tyree yüzünden denize yenik düşmek için kurtulmuştu.

Ve burada, bu kaptanı cebinde bir servetle tavernada birasını yudumlarken bulmuştum, muhtemelen bir an bile uykusu kaç-

mamıştı. "Bu karmaşada kimsenin kraliyet prensesini özlemeyeceğini mi düşündün?" Sesim ölümcül bir sakinliğe bürünmüştü.

"Sen ve kraliyet ailenin Islor'a yaptıklarından sonra, o bunu ve çok daha fazlasını hak etmişti." Kaptan Aron çenesini kaldırıp kollarını açtı. Ölmek üzere olduğunu biliyordu, bu yüzden ne isterse söyleyebileceğini düşünmüştü. "Durma. Nasıl olsa hepimize ölüm getireceksin."

Bağırsaklarına saplanacak bir kılıç çok hafif kaçardı. "Abarrane, lütfen kaptana kapıdan çıkarken eşlik et." Hınzırca gülümsedim. "Canavarları beslemeyi sevdiğine göre, aç olan bir tanesini tanıyorum."

Elli Yedinci Bölüm

Annika

"Bu taraftan." Destry atını sola çevirdi ama Tyree durdu, onu takip etmedi. "Gerçekten bir planın var mı?" Ses tonunda bir parça kızgınlık vardı.

"Sana söyledim, dağa sığınacağız."

"Dağ şu tarafta." Arkamızı işaret etti ama ortada dağa dair hiçbir iz yoktu. Sis çok yoğundu.

Kapüşonumu daha da aşağı çekip kollarımı Tyree'nin beline daha sıkı dolayarak yanağımı kürek kemiğine yasladım. "İkiniz bir konuda anlaştığınızda beni uyandırın." Ara sokaklardan ve ahırlardan geçtikten sonra Basinholde'un dış mahallelerinden iki at çalmış ve önce karanlıkta, sonra sabah sisinde saatlerdir durmadan at sürmüştük. Sık ağaçlık bir alanda ne bir planımız ne de görünürde bir son olmadan patika üstüne patikadan geçmiştik.

Tyree elini benimkinin üzerine koyup şefkatle sıktı. "Belki de dinlenmeliyiz."

"Henüz değil. Sis bizi saklıyorken ilerlemeye devam etmeliyiz." Destry patikada gözden kayboldu.

Tyree ağır bir iç çekişle arkasından gitti.

★

Budaklı kökleri kolumu yaslayıp bir parça kurutulmuş sosisin tadını çıkarabileceğim bir kolçak oluşturan ağaca sırtımı dayadım. Bir sokak tüccarının eti için oldukça lezzetliydi. Neyden yapıldığını bilmek istediğimden emin değildim. "Masadan bunları aldığını görmedim."

"Anlaşılabilir. Paniğe kapılmıştın." Tyree yanıma oturdu, çantası bacaklarının arasındaydı. "Daha önce de ormanda yiyeceksiz dolaşmıştım ve bu hiç de eğlenceli bir deneyim değil."

"Açken hiç hoş olmam," diye itiraf ettim.

"Evet, fark ettim."

"Dilimi ısır."

"Onu benim için sen ısır." Bir parça et daha kesip sırıtarak bana uzattı, sonra bakışları Destry'nin çocuksu bedenine sarılmış peleriniyle yakınlarda dinlendiği yere kaydı. Yakındaki bir derede atları sulamak için durduğumuzdan beri aynı pozisyondaydı. "Zamanında gelmeseydi, ne olurdu bilmiyorum."

Tahmin bile edemezdim. Tyree'ye o kadar odaklanmıştım ki odamızda belirene kadar kimseyi fark etmezdim. Ürperdim ve eğilip çantayı karıştırmaya başladım. "İçinde başka ne..." Gözlerim büyürken çantadan taze bir kavanoz bal çıkardım. "Bunu Ezra'dan çaldın!"

"Ve eğer bizi sattıysa bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmiyorum."

"Belki de bu yüzden yapmıştır. Adam balını ciddiye alıyor." Kapağı çevirip burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim.

Şekerli çiçek aroması beni çatı katına ve Tyree'nin maharetli diline götürünce içimde bir ihtiyaç uyandı.

Tyree'nin dudakları sanki içine dalmamı bekliyormuş gibi beni yakından izlerken aralandı.

Kapağı tekrar kapattım. "Belki sonra."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Yelek uymuş."

At sürerken bağladığım bağcıklara baktım. "Evet, oldu. İyi bir seçim yapmışsın."

"Yine de dün gece giydiğin halini tercih ederdim." Bir mürver tanesini ağzına attıktan sonra eğilip beni öptü.

Elimi ensesinden geçirdim ve onu kendime çekip dudaklarına gömülerek onu çılgınca öptüm. "Annika," diye inledi. "Böyle devam edersen ata binemeyeceğim."

"Gerekirse at sürerken de sana yardım edebilirim." Bir parmağımı pantolonunun bağlarının ve içine sıkışmış sert çıkıntının üzerinde gezdirdim. Kaderler, fütursuzca iki gecenin ardından bana ne olmuştu da bu Ybaris belasıyla böyle pervasızca flört ediyordum?

Bir kuş sürüsü gürültülü gaklamalarla yanımdan hızla geçti ve Tyree aniden çekilip gözlerini kısarak onları izledi, sonra ağzı tekrar ağzıma yöneldi. Aslında numara yapmıştı çünkü bir saniye içinde ayağa kalkıp parmak uçlarından küçük bir bıçak fırlattı. Bir kuş yere düşerken çarpma sesi duyuldu.

"Ne oldu?" Ayağa fırlayıp yanında durdum.

Destry'nin uyardığı gibi küçük, yeşil bir kuş yerde ölü yatıyordu.

"Destry, ayağa kalk," diye bağırarak atlara doğru ilerledi. "Derhâl gitmeliyiz."

★

Orman yerini uzun otlar ve minik pembe ve sarı kır çiçekleriyle dolu bir çayıra bıraktı ve bir kez olsun atların yan yana gitmesine olanak tanıdı.

"Sence saat kaç?" Saatlerdir at üstündeydik.

Tyree gökyüzüne baktı. Güneş havayı sıcak ve nemli kılan bir sis perdesinin arasından parlıyordu. "Gün ortası. En azından doğru yolda ilerliyoruz." İlerideki dağın soluk, karanlık dış hatlarını işaret etti.

Yanımızda Destry taş kolyeyi bırakmıştı ve gözleri eski haline dönüyordu. Bunu saatlerdir periyodik olarak yapıyor, çevremizde tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu. Birkaç kez eyerinden düşeceğini sanmıştım. "Orman karanlık ve sık. Arama yapmak zor ama yaklaşık bir saat uzaklıkta bir köy var. Oraya varmadan önce yönümüzü değiştirirsek iyi olur. Buralarda hiçbir ziyaretçi fark edilmeden geçemez."

"Peki bu dağa ulaştığımızda ne olacak?" diye sordum.

"İçinde sığınacak mağaralar var. Azyr onları kuşun gözünden gördü. Yine de orada kimse yaşamıyor. Çok çetin bir yerdir."

Kaşlarımı çattım. "O zaman orada nasıl hayatta kalacağız? Biz öldükten çok sonra Azyr kuşun gözünden kemiklerimize mi bakacak?"

"Orada hayatta kalmak zorunda değiliz. Sadece wroxlik'in yaşadığı yere kadar ulaşmalı ve bizi Udrel'den çıkarıp çıkarmayacağını öğrenmeliyiz."

Ağzım açık kaldı. "Planın bu mu?" Wroxlik'e doğru mu gidiyorduk? "Bizi taşıması için bir wyvern ile pazarlık mı yapacağız? Hâlâ sarhoş mu yoksa delirmiş mi?" diye tısladım Tyree'nin kulağına. "Daha önce hiç wyvern gördün mü?"

"Yakından değil. Sen gördün mü?"

"Şey... hayır, ama kardeşlerim gördü. Korkunç ve büyüktürler ve tek bir hamlede yirmi askeri öldürebilirler. Böyle bir canavarla pazarlık yapılmaz." Dudak büktüm. "Bir Daaknar'ı çaya davet etsen de olur."

"Bu Daaknar'ı bilmiyorum."

"O bir iblistir! Malachi'ın evcil hayvanlarından biri." Tyree'nin kalçasını dürterek Destry'nin parlak planıyla ilgili endişelerimi yinelemesi için onu kışkırttım.

"Kargaları kontrol ettiğin gibi bir wyvern'i -ya da wroxlik'i- de kontrol edebilir misin?" diye sordu onun yerine.

"Daha önce hiç denemedim. Kuşlar kolaydır ama diğer yaratıklar öyle değildir. Bazıları çok akıllıdır ve onları asla yönlendiremezsin, diğerlerine ise yakın olman gerekir."

"Ne kadar yakın?"

"Genellikle bir wroxlik'e o kadar yakın olmak zaten ölmüş olduğun anlamına gelir. Bildiğim kadarıyla hiçbir afsuncu bunu yapamadı ama deneyeceğim. Kaybedecek bir şeyim yok." Bunu sanki yeni bir hobi deniyormuş gibi söylemişti.

"Kaderler, öleceğiz," diye mırıldandım ve Tyree'yi güldürdüm.

"Inez bir keresinde bana pençelerinde yolcu taşıyan wyvern'lerin hikâyesini anlatmıştı. Kâhinler resimlerini çizmiş. Kimse onlara inanmamış ama ben hep gerçek olmasını diledim."

"Belki de ilk siz olursunuz," dedi Destry.

"Belki de ilk biz oluruz," diye düzeltti.

"Tek seferde üç kişi taşıyabilir mi?" diye sordum.

"Bir keresinde üç kişiyi parçaladığını görmüştüm."

Boğuk bir ses çıkardım.

"Inez ayrıca wyvern'lerin Vin'nyla'nın evcil hayvanları olduğunu ve onun kötü işlerini yaptığını düşündüğünü söylemişti."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Hiç söylemedi. Eminim büyüleyici hikâyeler vardır."

Açıklık sona erdi ve patika çok az ışığa izin veren bir ağaç ve yer örtüsü tarafından yutulduğu için tek sıra haline geri dönmek zorunda kaldık. Tyree önden giderek atımızı dikenli sarmaşıklardan oluşan sık çalılıkların arasından geçirdi.

Pelerinime yapışan bir çapağı koparırken acıyla yüzümü buruşturdum. "Bu yol pek kullanılmıyor, değil mi?"

"Keşke hiç kullanılmasa," diye fısıldadı ve ormanın zemindeki izleri işaret ederek, bir botun yosunlara battığı yeri, başka bir yerde ise büyük, pençeleri olan bir şeyin battığı yeri gösterdi. "Bu izler ne kadar taze?"

"Çok taze." Kılıfından bir hançer çıkardı.

Eyerde dönerken tüylerim diken diken olmuştu. "Bu bölgeyi kontrol ettin mi..." Destry'nin arkasından sinsice yaklaşan canavarla göz göze geldiğimde ciğerlerimden bir çığlık koptu, o ve atı yaklaşan sonlarından habersizdi.

Sonraki birkaç saniye neredeyse algılayamayacağım kadar hızlı geçti. Tyree eyerden inip hançerini fırlattı ve yaratığı göğsünden vurdu. Yaratığın çıkardığı çığlık bana o gece kutsal alanda Romeria'yı ısırdıktan sonra Daaknar'ın çıkardığı çığlığı hatırlattı, o kadar tizdi ki dallarda tünemiş kuşları dağıttı.

Tüm bunlar olurken nasıl olduysa dizginler elimde kalmıştı. Tyree atımın sağrısına bir tokat atarak onu yakın tehlikeden uzaklaştırıp ileri doğru koşturdu.

Onun için korkarak arkamı dönüp izledim.

Atına güvenen Destry gözleri kapalı ve kolyesi avucunda beni takip etti.

Tyree iki kılıç çekti ama yaratık ortadan kayboldu.

"Nereye gitti?" Tyree ayaklarının üzerinde dönüyor, umutsuzca çalıları tarıyordu.

Nabzım kulaklarımda atıyordu, gerçi artık nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. "Destry, nerede o?"

Çevremdeki bir hareket başımı sağa doğru çevirmeme neden oldu. Yaratık bir ağacın arkasından çıkıp burnunu kırıştırarak kısık bir hırıltı çıkardığında çığlığım boğazımda kaldı, bağıramadım.

Tyree kılıçlarını kaldırıp öne atılarak aramıza girdi.

Yaratık ondan birkaç baş daha uzundu ve hantal vücudunun üzerinden gri saç tutamları çıkmıştı. Kollarının ucundaki pençeler kancalı hançer şeklindeydi ve tek bir hamleyle gövdeleri parçalayabilecekleri kesindi. Bileklerinden kırık zincirler sarkıyordu.

Ama saldırmadı. Tyree'nin hançeri göğsüne saplı bir halde, arka ayakları üzerinde sersemlemiş gibi ilerledi.

Destry'nin onu kontrol ettiğini fark ettim.

"Öldür onu!" diye tısladım. "Destry kontrolü kaybetmeden ve o pençeler seni Ezra'ya benzetmeden önce." Ya da daha kötüsüne.

Sözlerim Tyree'yi şaşkınlığından uyandırdı. Kılıcını savurup yaratığın boğazını kesti.

Yaratık gurultular çıkararak gümbürtüyle devrildi.

Korkunç an sona ermiş olmasına rağmen kalbim hâlâ küt küt atıyordu. "O da neydi?" Bu ormanda daha fazlasıyla karşılaşacak mıydık?

"Azokur'dan gelen bir canavar," diye cevap verdi tanımadığım bir kadın sesi, sivri bir uç boğazıma dayanırken.

Elli Sekizinci Bölüm

Tyree

Üç afsuncu kırmızı cüppelerini ormanın rengine uyumlu olanlarla değiştirmiş ve ağaçların arasına saklanmış bir halde bizi bekliyordu. Onlarla birlikte olan yirmi asker de ağaç kabuklarıyla ve dallarla uyumlu deri kıyafetler giymişti.

Kendime kızarak dişlerimi sıktım. Bunun bir tuzak olduğunu görmeliydim. O şey her neyse dikkatimizi dağıtıp yaklaşmak için kullanmışlardı.

Bir asker Annika'nın atının diğer tarafında durmuş, bıçağını onun boğazına dayamıştı. Boş bir tehditti. O, tüm Udrel'deki en değerli varlıktı ama sadece hayattaysa.

Dikkatimizin dağıldığı saniyeler içinde Destry'yi atından çekmiş olmalıydılar çünkü şimdi onu da bıçak ucunda tutuyorlardı ve kolları arkasından bağlanmıştı.

"O bir Udrelliydi, değişime maruz kaldı." Kızıl tenli, söğüt gibi Azyr eliyle hayvanı işaret etti.

Gördüğüm manzara karşısında irkildim. Az önce öldürdüğüm yaratık ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, dikenli çalılık-

ların arasında esmer tenli genç bir kadın yatıyordu. Yüzük parmağını gümüş bir yüzük süslüyordu. Birinin eşiydi. Şimdiyse ormanın zemininde ölü yatıyordu ve bedeni akbabalar tarafından parçalanacaktı.

"Bunlar bencilliğin yüzünden acı çeken insanlar, Kal'ana." Afsuncu siyah gözlerini Annika'ya çevirdi.

"Ben kimsenin kurbanı olmayı kabul etmedim," dedi Annika, titrek ama nefret dolu bir sesle.

"Herkesin böyle bir seçim yapma lüksü yok. Fedakârlığın bütün bir krallığın hayatını değiştirecek. Hayatına anlam katacak." Gözlerini bu kez Destry'ye çevirdi. "Seni arıyorduk, türüne ihanet etmeye devam eden kaçak Destrelia." Kemikli eliyle Destry'nin boynundaki kolyeyi çekip aldı ve cebine soktu. "Yeterince zaman kaybettik. Kral Hadkiel bekliyor. Kal'ana'yı al. Diğer ikisinin bize faydası yok."

Bir aptal bile bu sözlerin ardındaki anlamı okuyabilirdi.

Dikenli bir dal Azyr'in gözlerini kamçıladı ve Azyr elini yarasına götürürken çığlık attı.

Annika meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. *Umarım bensiz de yükseklikle başa çıkabilirsin.* Etrafımızdaki söğüt ağaçlarının sarkan dallarını yakınlığımla aşağı çekerek Annika ve Destry'nin beline doladım ve onları kalın dallara doğru yukarı çektim. "Sıkı tutunun!"

Onlar yoldan çekilince kılıçlarımı savurdum.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Annika

Hayatım buna bağlıymış gibi -çünkü öyleydi- ağacın gövdesine sarılmıştım ve Tyree'nin bu orman askerlerini kesişini, dönüp dalışını, koreografisi yapılmış bir dans gibi hareketlerini eşit derecede hayranlık ve dehşetle izledim.

Sayıları o kadar çoktu ki hepsinin nerede olduğunu takip edemezdi.

"Arkanda!" diye bağırdım.

Eğilip bir kılıcıyla gelen darbeyi savuştururken diğeriyle saldırdı. Asker gövdesinde ölümcül bir yarayla yere yığıldı.

"Burada kendimi çok aciz hissediyorum," diye inledim çaresizlik içinde.

"Dalları kullan!" dedi Destry ve ardından "Sağında!" diye bağırdı.

Tyree askerle dövüştüğü sırada aniden yoldan çekildi ve hızlarını alamayan iki asker birbirini kesti.

Keşke yakınlığım daha güçlü olsaydı ama en azından o uğursuz Azyr'i yaralamaya yetmişti. Azyr bir elini hâlâ gözünün üs-

tünde tutuyordu ama diğer ikisi ellerini kolyelerinin üzerinde kavuşturmuş bir şeyler yapıyordu.

Şüphesiz Tyree'ye zarar verecek bir şey.

Güçlükle, birinin üzerindeki bir ağaç dalına odaklanıp dalı kıymık kıymık soyarak eklem yerinden incelttim. Dal kırılıp aşağı düştü ve kadının kafasına çarptı. Kadın yere yığıldı, elindeki kolyesi gitmişti. İçimi bir tatmin duygusu kapladı.

Kolyeyi çabucak ezdim çünkü hâlâ bir tane daha vardı.

Bacaklarının etrafındaki çalılıklara odaklanarak ince, dikenli dalları birer maşa gibi kullanıp kalçalarını ve baldırlarını defalarca kırbaçladım.

İnleyerek kolyesini bıraktı ve bulunduğu yerden hızla uzaklaştı.

Tyree'nin, ensesine indirdiği iyi nişanlanmış bir hançer kaçışını sonlandırdı.

Ardından gözünü kırbaçladığım Azyr'e bir kılıç darbesi indirerek onu yere serdi. Son üç askeri de öldürdüğünde, hırıltılı nefesi tüneğimize kadar ulaşıyordu. "Saklanan birini görüyor musunuz?"

Destry ile etrafı kolaçan ederek en ufak bir kıpırtıya bile dikkat kesildik.

"Sanırım hepsini haklamışsın." Her yerde cesetler vardı.

"Güzel." Alnından boncuk boncuk ter akıyordu. "Şimdi, ikinizin de aşağı inmenizi istiyorum."

"Çok komiksin." Yer en az on metre altımızdaydı.

Tuniğini çekiştirerek köprücük kemiğindeki yarayı gösterince yüreğim ağzıma geldi.

"Şaka yapmıyorsun."

"En azından merth değil ama iyileşene ve yakınlığım tekrar çalışmaya başlayana kadar önümüzdeki birkaç saat boyunca ora-

da oturmak istemiyorsan ya yakınlığını ya da gücünü kullanmanı öneririm."

"Benimki bizi aşağı taşıyacak kadar güçlü değil."

"Pekâlâ." Çenesini gövdeye doğru uzattı.

Destry kıvrak vücudunu bizim daldan aşağıya sallayıp bir sonrakine, bir sonrakine bıraktı ve yumuşak bir gümbürtüyle orman zeminine indi.

"Gördün mü? Kolay."

"Toprakta oynamış bir köylü çocuğu için belki," diye söylendim, artan bir telaşla.

Tyree bana sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Prenses o kraliyet bahçesindeki tek bir ağaca bile tırmanmamış mı?"

"Tabii ki hayır. O ağaçlarda pek çok şey yaptım ama tırmanmak bunlardan biri değildi."

"Evet, hikâyeleri duymuştum." Sırıttı. "Hadi ama, yapabilirsin."

Oflayarak, dalın üzerinde bir solucan gibi sürünmeye başladım, o kadar sıkı sarılmıştım ki ağaç kabuğu giysilerimi çekiştiriyordu.

Aşağıda Tyree gülmemek için dudaklarını büzdü.

"Kapa çeneni!"

"Tek kelime etmedim!" Kılıçlarını kınına soktu. "Sadece bu hareketleri daha sonra benim üzerimde nasıl kullanabileceğini düşünüyordum."

Bir kahkaha patlattım, sinirlerim laçka olmuştu. "Sen bir aptalsın, Tyree."

"Bayıldığın bir aptal."

"Yola devam etmeliyiz." Destry kolyesini bulmak için Azyr'in ceplerini karıştırdı. Elinde üç kolye daha vardı ve ikisinin taşı

onunkinden daha büyüktü. Onun türü için gerçek bir değerleri olmalıydı.

"Hadi, bir dene Annika. Seni her şekilde yakalayacağım. Söz veriyorum."

Ona güvenebileceğimi biliyordum. Derin bir nefes alarak Destry'nin daha önceki hareketlerini taklit ettim, yalnız ondan çok daha beceriksizdim. Son dala gelmeyi başarmıştım ki ayağım kaydı.

Ve Tyree'nin kollarına düştüm.

"İşte böyle," diye fısıldadı beni yere bırakırken.

Bana gösterdiği yaradan başka yara olup olmadığını kontrol etmek için vücudunu yokladım. Birkaç tane vardı ama hiçbiri o kadar derin görünmüyordu.

Önce şakağıma, sonra burnuma, sonra da dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Bana dokunmandan ne kadar hoşlansam da Destry haklı, gitmemiz gerek." Beni atımıza götürüp binmeme yardım etti. Ölen askerlerden fazladan birkaç hançer topladıktan sonra dizginleri alarak bana katıldı.

Destry bizi korkunç savaş alanında ilerletirken ona sıkıca sarıldım.

"Ee, kaçak Destrelia..." diye seslendi Tyree. "Hikâyen nedir?"

"Onlar beni öldürmeden önce ayrıldım. Hikâye bu." Hızını artırarak soruların bittiğini ima etti.

Altmışıncı Bölüm
Romeria

Ulysede'e vardığımızda akşamın erken saatleriydi. Tünelden geçerken Cindrae'ın kemikli kafalarının siluetleri iç kapıyı kaplamıştı. Jarek ve diğerleri bizi -aslında Zander'ı- rahat bırakmak için geriden geliyordu. Zander, Kaptan Aron'u, Northmost'un kapılarından geçirip dehşete düşmüş ölümlüyü Xiaric'in önüne attığından ve "Atıştırmalık ama yavaş ye," dediğinden beri neredeyse hiçbir şey söylememişti.

Genç ejderhaya ikinci kez söylemesine gerek kalmamıştı.

Cezadan kaçabileceklerini düşünen denizciler, kaptanları ölürken hemen yelken açmıştı. Ejderhalar denize inmeden önce son şamandıraları da geçmişlerdi, sonra Valk gemiyi bir hamlede tutuşturmuş, Caindra direği koparıp pençeleriyle bordada bir delik açmıştı. Güvertedekiler oracıkta ölmüş, geminin aşağısındakiler de denizin dibini boylamıştı. Dağların etrafından uzun bir yol izleyip Malachi'ın ordusunun üzerinden uçarak liderlerinin izini kontrol etmiş ve Lyndel'e ulaşmalarına ne kadar süre kaldığını ölçmüştük. Bel derinliğindeki nehri kolaylıkla geçtik-

lerini, köprünün yokluğunun bile onları yavaşlatmadığını görmek cesaretimizi kırmıştı.

Üstlerinden iki kez geçmiş ve hasar verici ateş dalgalarıyla saldırdıktan sonra oklar yükselmeye başlamadan geri çekilmiştik.

Şimdi, öngörülebilir kıyameti beklerken -en azından öyle hissetmeye başlamıştık- bir anlık soluklanma için buradaydık. Günler ve geceler birbirine karışıyor ve bir kazanç bir sonraki köşede yıkıcı bir gerilemeye yol açıyordu.

"Oredai'ye tahammül edecek gücüm yok," dedi Zander, bomboş bir sesle. Kız kardeşini kaybetmenin acısı her uzvundan yayılıyordu.

"Biliyorum." Tek yapabildiğim sempatik bir gülümseme ve kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşamak oldu, kalbim onun için acıyordu.

Kendisine ulaştığımızda Cindrae liderine, "Kâtipler yeni bir mesaj bıraktı mı?" diye sordum.

Bırakmadı, Majesteleri.

Bu muhtemelen Sofie için olası bir şeytan çıkarma ayini hakkında henüz bir cevap olmadığı anlamına geliyordu. Bu da demek oluyordu ki buraya dönmemizin Zander'a -ve hepimize- kaostan önce sessiz bir an vermek dışında bir anlamı yoktu.

Grubumuz tek kelime etmeden kaleye giden boş sokaklardan geçti. Bu şehir bir zamanlar umut, yeni bir başlangıç gibiydi ama esasında kaçınılmaz olanı unutturan bir başka şey haline gelmişti. Etrafındaki her şey yanarken Ulysede'e tutunmanın ne anlamı vardı?

Boş ve sessiz büyük salona girdik. Zander'ın elini tuttum. "Neye ihtiyacın var?" Yatağımıza kıvrılıp onu kollarıma almayı her şeyden çok istiyordum.

"Cevaplara. Tüm bunların boşa gitmemesi için bu savaşı nasıl kazanacağımızı bilmem gerekiyor." Gözlerinde yakarış vardı.

"Bir yolunu bulacağız," dedim, sözlerime olabildiğince umut katarak.

"Aradığınız şeyi bu kütüphanede bulamayacaksınız," diye uyardı Lucretia melodik sesiyle.

"O zaman hangi kütüphaneye gitmem gerekiyor?" diye sordum.

"Hiçbirine. Çözümler herhangi bir kütüphanede ya da herhangi bir kitapta değil."

Bıkkınlıkla iç çektim. "O zaman neredeler, Lucretia?"

Koridorun aşağısını, taht odamı işaret etti. "Cevaplar verilmeli."

Yine mi? "Kaderleri çağırmayacağım."

Omuz silkti. "O zaman cevaplarınızı alamayacaksınız."

Zander alnını ovuşturdu. "Sen etrafı kolaçan ederken ben odamızda olacağım." Yanıtımı beklemeden aceleyle merdivenleri çıktı.

Gidişini izlerken göğsüm sıkıştı ve arkasından gitmek istedim.

Elisaf omzumu sıvazladı. "Annika'nın onun kalbinde her zaman özel bir yeri vardı. Çok yakınlardı."

"Biliyorum." Gülümseyerek kuleden kaçtığım geceyi düşündüm; onu merdivenlerin dibinde, kaçmamı garantilemek için orada beklerken bulmuştum. Kardeşini korumak için emrine ihanet etmeye hazırdı. "Benden nefret ediyordu."

"Aslında, Cirilea'da geçirdiğimiz zamanın sonunda senden hoşlanmaya başlamıştı. Bana kendisi söyledi."

"Söylemedi."

"Öyle demek istedi." Şefkatle kolumu sıktı.

Şimdi Annika'yı, onun trajik sonunu düşününce boğazım düğümlendi. "Hadi biraz bilgi alalım."

★

Odamıza vardığımda, Zander üzerinde sadece pantolonla balkondaydı, parmaklıklara yaslandığından geniş omuzları kamburlaşmıştı. "Kâtiplerden bir haber var mı?"

"Yine aynı şeyler. Agatha'ya Kier'in afsuncusundan bahsettim. Onu buraya getirmemiz için ısrar ediyor."

"Muhtemelen içinde ne olduğunu görmek için onu parçalara ayıracaktır. Bilgiye bu kadar susamış biriyle daha önce hiç karşılaşmadım." Elindeki küçük altın ve inci yüzüğü inceledi. "Kâtipleri buraya getirmek için bunca çaba sarf ettik ve şimdiye kadar ortaya çıkardıkları hiçbir şey kaderlere karşı savaşımızda bize yardımcı olmadı."

"Ben öyle demezdim." Dudaklarımı çıplak omzuna bastırıp banyodan kalan lavanta sabunu kokusunu içime çektim. Nemli saçları güneşte kuruyordu. "Hiçlik'i kapatmalarını istersek Nymph'lerin ne talep edeceğini biliyoruz, bu yüzden bu seçenek masada değil." Tereddüt ettim. "Mordain'e uçup Allegra'ya bildiklerimizi anlatmam gerektiğini düşünüyordum."

"Ona bundan bahsetme, Romeria," dedi endişeli bir sesle.

"Neyin tehlikede olduğunu anlamaları gerekmez mi? Hem Nymph'lerle hiçbir şekilde anlaşma yapmayacağım!"

"Kapıyı açacağını da düşünmemiştin."

Şoke oldum. "İstemeden açtım, bunu sen de biliyorsun."

"Tüm büyücüleri öldürmekten bahsediyorsun. Bu bir seçenek değil çünkü sen de bir büyücüsün ve seni kaybetmemin tek yolu savaşta, senin yanında düştüğüm zaman olacak. Kendini feda ederek değil." Çenesi gerildi. "Düşersem..."

"Düşmeyeceksin."

"Düşersem," diye tekrarladı, "ve Malachi başarmayı umduğu şeyi başarırsa, artık bir seçeneğin kalmadığını görebilirsin. Bir gün, bundan yıllar sonra, buna mecbur kalabilirsin. Sence Mordain, her an hepsini sona erdirme gücüne sahip olduğunu bilse, nasıl tepki verir?"

"Geriye kalan tek seçenek buysa..."

"O zaman tek seçenek bu olur, sen de mistik Nyxalia'nın verdiği kararın aynısını verirsin ve bunun ağırlığını omuzlarında tek başına taşırsın çünkü sana söz veriyorum, Mordain ne ölümlüler ne de elfler için böyle bir karar alır. Peki ya bir şekilde Malachi'ı yenmeyi başarırsak? Bir gün, Allegra öldükten çok sonra, kalbinin nerede yattığına bakmaksızın, senin büyük gücünü takdir etmeyen bir büyücü lider gelecek. Agatha bunu biliyor. Bu yüzden ona kitabı saklamasını emrettiğimde benimle tartışmadı."

Muhtemelen kitabı odasına götürmesinin ve bizi bulduğunda yanında olmasının nedeni de buydu. Bazı bilgilerin saklı kalmasının en iyisi olduğunu biliyordu.

"Çok şüpheci olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bu konuda lütfen bana güven."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdim. Solange ve Allegra'dan sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de içimden bir ses Zander'ın haklı olduğunu söylüyordu.

Gün ışığında yüzükteki inciyi incelerken vücudu rahatlayarak çöktü.

"O Annika'nın mıydı?" diye sordum usulca.

Başıyla onayladı. "Annika'nın bütün mücevherleri cebindeydi, bozuk para gibi. İşin ironik yanı, Annika'yı Tyree'den koruyup güvenli bir yere götürerek bunun yüz katını kazanabilirdi."

Kaptan muhtemelen kaçarken Cirilea'nın yanışını izlemiş ve bu ailenin tahttaki zamanının sona erdiğini düşünmüştü. Bahsini daha sonraki muhtemel bir piyango yerine o anki garantili ödül için oynamıştı. Bunun için onu suçladığımı söyleyemezdim. Sürgündeki kralın ejderhaların yardımıyla kız kardeşini aramak için geleceğini düşünmemişti.

Kolunu omuzlarıma dolayıp kolumu beline sardım ve onu kendime çektim. "Çok üzgünüm, Zander."

Güçlükle yutkunarak kafasını salladı. "Atticus'a söylemeliyim."

"Bu akşam oraya gidebiliriz."

"Strateji belirlemeye ve hazırlanmaya yardımcı olmak için Lyndel'de olmalıyız."

"O zaman önce Lyndel'e gidelim. Ejderhaların Islor'da bir ileri bir geri uçmaktan rahatsız olacaklarını sanmıyorum." Saur'goth'ları ateşe vermekten kesinlikle olmuyorlardı. Keşke çabalarımız daha fazlasını yapsaydı. "Sence Malachi Soldor'da ne yaptığımızı öğrenmiş midir?"

"Önemli değil. Baksana, uçsuz bucaksız bir ordu getirecek zamanı olmuş." Dudağını ısırdı. "Lucretia'nın söylediklerini düşünüyordum da, haklı olabilir."

"Daha açık olman gerek. Çok şey söylüyor."

"Kaderleri çağırmak konusunda."

Geri çekilip gözlerine baktım. "Tam da asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri yapmaktan bahsetmişken... Ciddi misin?"

"Tüm bu olanlar içinde henüz yararlanmadığımız tek potansiyel müttefik onlar."

"Ne için? Aminadav'ın ordunun yayılmasını engellemek için Islor'u ikiye bölmesi için mi?"

"Ya kaderler Hiçlik'i bir şekilde tutabilirse? Ya canavarların gelmesini engelleyebilirse?"

"Ve de Malachi'ın geri dönmesini." Nereye varmak istediğini görebiliyordum.

"Aksi takdirde, onu bir şekilde öldürmeyi başarsak bile kurtulmuş olmayacağız. Sofie'nin kocası gibi on ruh Hiçlik'te onun bedenini almak için bekliyor olabilir."

"Ve bir de endişelenmemiz gereken Aoife var." Malachi'a o kadar odaklanmıştık ki, artık wyvern onu her nereye götürdüyse, onun da bir yerlerde olduğunu unutmuştuk.

"Hiçlik'ten bir şeylerin gelmesini engelleyebilirsek, bu savaşın yarısını kazanmış oluruz."

"Kaderin bana cevap vereceğini gösteren bir şey yok."

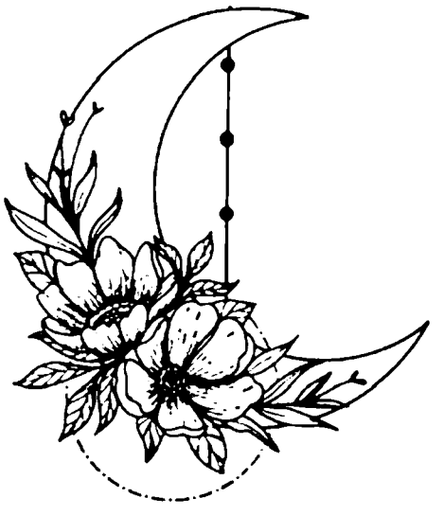
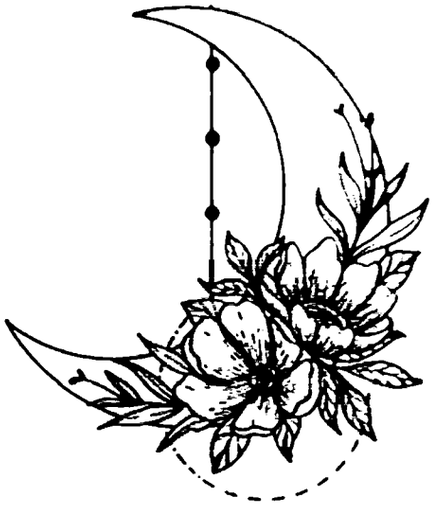
"İçimden bir ses Herkesin Kraliçesi çağırırsa, onu görmezden gelmeyeceklerini söylüyor."

Aminadav ya da Vin'nyla ile karşılaşma fikri sinirlerimi gerdi. "Peki sorunlarımızı bizim için tam olarak nasıl çözecekler?" Neilina'nın günlüğü bize bir şey öğrettiyse, o da kaderlerin kendi çıkarları için her fırsatı kullandığıydı.

Zander yüz hatlarımı inceledi. "Korkarım kaybedecek çok az şeyimiz kaldı."

Başkaları kaç kez bu duruma düşmüş, kaderin tek umutları olabileceğine inanmıştı? "Önce bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette." Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ama çok uzun düşünme."

Altmış Birinci Bölüm

Atticus

"Bunun benim olduğunu duydum?"

Komuta çadırını kuran iki Islorlu asker ayağa fırladı. "Segland'in emrettiği gibi, komutan. Ee... Majesteleri?" Soldaki bana ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı.

Dün gece Kral Cheral'ın muhafızlarıyla çevrili küçük bir çadırda uyumuştum ama bu sabah ordumuzun tüm kanadı o ejderhanın burnunu okşadığıma şahit olduktan sonra bana, nasıl desem, saygı duymaya başlamış gibi görünmüştü. Ya da benim deli olduğuma kanaat getirmişlerdi. Segland tepkisi için özür bile dilemiş ve kendi isteğiyle ünvanını ve çadırını bana bırakmıştı.

"O halde sizi işinizle baş başa bırakayım." Kampta dolaşıp askerleri ve hayatta kalma şansımızı değerlendirdim. Bu gece Kier tarafından kimse beni takip etmiyordu, bu da bu sabahki görüşmenin bir başka memnun edici sonucuydu. Sanırım Kral Cheral da sonunda bana güvenmeye karar vermişti.

Tuella dün geceki gibi kampımızın eteklerinde diz çökmüş, elinde bir kolye tutarak başını geriye eğmişti.

Yanına çömeldim. "En azından artık bakabileceğin yıldızlar var." Yıldızlardan oluşan bir örtü yukarıdaki siyah gökyüzünü süslüyordu. Sıkı at sürmüş, ovaları geride bırakıp Eldred Ormanı'nın kuzeyindeki sarp tepelerle dolu dağlık bölgeye gelmiştik. Bir kamp yeri için ideal olmaktan çok uzaktı, özellikle de yarık bu kadar yakınken.

Gözlerini açtı. "Görebildiğin ve göremediğin şeyler vardır, gaspçı kral."

Sırıttım. "Bugün sohbetlerimizi çok özledim." Romeria ve Zander gittikten sonra laklağa vaktimiz kalmamıştı. "Söylesene, o ejderhalardan birini bir kell'i kontrol ettiğin gibi kontrol edebilir misin?" Onu yakından izledim.

"Neden hemen yine kardeşine ihanet etmek istiyorsun?"

"Onu kurtardığımı sanıyordum," diye çıkıştım, can damarıma bu kadar hızlı basmasını beklemeyerek. "Ve endişelendiğim ben değildim."

Sanki düşüncelerimin bu yönde olduğunu biliyormuş ama yine de beni sınamak istemiş gibi gülümsedi. "Bir kell'in zihni boştur, manipüle edilmesi kolaydır. Diğerleri de aynı şekilde yönlendirilebilir ama o kanatlı yaratıklar? Onlar kadim ve bilge, kimse onları manipüle edemez. Kraliçe onların bağlılığına sahipse, bunu hak ettiği içindir."

Bana yalan söylüyor olabilirdi ama içimden bir ses öyle olmadığını söyledi. "Neden Kier'e gelmeyi kabul ettin?" Bu soru Zander ile görüştükten sonra bütün gün aklımı kurcalamıştı. "Uzun ve tehlikeli bir yol ama yine de tek başına buraya geldin."

"Seçme şansım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kralın emretti. Anlıyorum, ama neden? Krallar genellikle değerli varlıklarını sırf merak için feda etmez."

"Ben o kadar değerli değilim. Yerime çok daha fazlası gelebilir." Dikkatini tekrar gökyüzüne verdi. "Benim türümün bir zamanlar bu topraklarda yaşadığını biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Gerçi bilmediğim çok şey varmış gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

"Bu doğru. Binlerce yıl önce, ta ki gölge ışığı yutana kadar." Gözlerini kıstı.

"Orada ne görüyorsun?"

"Vaatler ve rüyalar. Kehanetler ve gelecekler."

"Geleceğimi görebiliyor musun?"

"Evet ve artık çok kısa. Kardeşlerin geliyor." Sözleriyle ruhum daralırken ayağa kalktı ve yastığını alıp gecenin içinde kayboldu.

Sözlerini sindirmek için zamanım yoktu çünkü kampın etrafından bağırışlar yükseldi.

Batıdan, ötesindeki yıldızları kapatan iki karanlık suret yaklaştı. Üçüncüyü aradım ama onu hiçbir yerde göremedim.

Biri okçulara nişan almalarını söyledi. "Onlara ateş etmeyin, aptallar!" diye bağırdım, yer inişleriyle sarsılırken açıklığa doğru koşarak. "Bu size hızlı bir ölümden başka bir şey getirmez."

Karanlığın içinden dört ciddi figür çıktı. Zander ve Romeria bir adım önde, Jarek ve Abarrane ise yanlarındaydı. Dördünün de yüzündeki ifade sertti.

Arkalarında bekleyen canavarların şeklini seçebiliyordum. Bu gerçekten Bexley olabilir miydi, yoksa tuhaf bir şaka mıydı? Keçi Tepesi'nin sahibini, ince kıvrımlarını ve korkusuz tavrını düşündüm. Her santimini keşfettiğim o vücudun içinde saklanmış olması mümkün değildi.

Yoksa, mümkün müydü?

"Zamanı iyi kullanmışsınız," dedi Zander selamlayarak. Dilinin ucunda içinden atmak istediği o kadar şey olmalıyken yine de acil konuya odaklanıyordu. Bir yanım her şeyi önüme sermesini diliyordu; içinden geçen her suçlamayı ve tehdidi. Ben de onu benden sakladığı tüm hayati sırlarla, bizi farklı bir yola götürebilecek gerçeklerle suçlayabilirdim ama kimi kandırıyordum? Romeria'nın bir anahtar büyücü olduğunu bilseydim, daha önce harekete geçerdim.

"Kullandık. Annika'yı buldunuz mu?"

Kız kardeşimizi sorar sormaz Zander'ın yüzünde beliren acı şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı.

*

"Fırsatım varken onu öldürmeliydim." Annika'nın, öldürülmesine yardım eden denizciler tarafından aktarılan son korkunç anlarını gözümün önüne getirmemeye çalışarak çadırımın etrafında volta attım.

Zander sessizce, "O zaman muhtemelen şu anda Malachi'ın elinde olurdu ve Malachi ona neler yapardı, düşünmek bile istemiyorum," dedi.

Güçlükle yutkundum. "Bu kaptan şimdi nerede?"

"Xiaric'in karnında," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Mürettebat da cezalandırıldı. *Fırtına* bir daha asla yelken açmayacak."

Kız kardeşimizi geri getirmeyecek olsa da. Keşke daha nazik olsaydım ve ona daha fazla zaman ayırsaydım.

Çadırın kapısı açıldı ve Kral Cheral peşinde Tuella ile hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Jarek ve Abarrane'in onları bu kadar kolay içeri almasına şaşırmıştım ama iyi ki de almışlardı. "İyi akşamlar, geldiğinizi duydum," dedi sesinde bir parça kızgınlıkla.

Zander teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Önce Atticus'la görüşerek saygısızlık etmek istemedim. Kız kardeşimizin akıbeti hakkında onu bilgilendiriyordum ve bunu özel olarak yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Kral Cheral'ın ifadesi yumuşadı. "Sanırım bu, haberin hoş olmadığı anlamına geliyor."

"Evet." Zander bana söylediklerini tekrarladı.

"Deniz sirenleri mi dedin?" diye sordu Tuella, siyah gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. "Bu kesin mi?"

"Birkaç denizci onun suya çekildiğini görmüş." Nadir görülen bir duygu gösterisi olarak Zander'ın sesi titriyordu. Bu onu yıpratmıştı. Tüm bunlar onu yıpratmıştı. Bu yolda ilerlemeye devam etmesi, Islor onu çiğneyip tükürdüğü halde onun için hâlâ mücadele etmesi onurlu bir davranıştı.

Bu yüzden her zaman Islor'un kralı olması gerekiyordu. Onun kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek ne kadar da aptallık etmiştim.

"Kaybınız için üzgünüm." Kral Cheral, herhangi bir kralın yapabileceğini hayal ettiğimden daha derin bir şekilde eğildi.

Zander merakla ona bakarak duraksadı. "Kier uzun zamandan beri vahşi savaşçıları ve uzun, kin dolu geçmişleriyle tanınıyor. Sen beklediğim gibi biri değilsin."

"Islor'un yöneticilerinin Kier için pek kafa patlattıklarını sanmıyorum." Hüzünle gülümsedi. "Ben sadece halkını kurtarmaya çalışan bir kralım."

"Bu konuda hedeflerimiz aynı." Zander kolunun altına sıkıştırdığı haritayı açıp önümdeki masaya yaydı ve köşelerini taşlarla sabitledi. Yaklaşan savaş alanlarımızın kabaca çizilmiş bir taslağıydı. "Ybaris ve Mordain'in yarısı Eldred Ormanı'nda savun-

mayı güçlendiriyor. Bu sabah harekete geçtiler ve yarın akşam karanlığında sizi karşılamaya hazır olacaklar."

"Herhangi bir aksilik olmazsa, orada olacağız," dedim.

"Tamam o zaman." Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda, kardeşimle bir masanın üzerinde karşı karşıya durduğumuz o uzun yılları ve planladığımız savaşları nostalji ile andım. "Bana bu savaşı kazanmak için neye ihtiyacımız olduğunu söyle."

★

Kampın içinden ejderhaların beklediği yere kadar onlara eşlik ederken Romeria'nın yanına geçtim. Zander, Kral Cheral ile Kier'in karşılaştığı sorunlar hakkında derin bir sohbete dalmıştı. "Gracen ile konuşma fırsatın oldu mu?"

"Majestelerinin senin sevgililerine mesaj iletmekten daha önemli işleri var," diye tersledi Jarek.

"Biliyor musun, başka bir hayatta olsaydım, kılıcımı tam burada, şu anda çekerdim," diye uyardım, sesimin bir parça tehditkâr çıkmasına izin vererek.

Dişlerini gösterdi. "Ve buna çok pişman olurdun."

"Bu teorini test etmek ister misin?"

"Hayır." Romeria sağ elindeki gölgeye doğru başını salladı. "Bize bir dakika izin verir misin? Lütfen?"

Jarek sert bir duruşla adımlarını yavaşlattı ve birkaç adım geride kaldı ama yine de olası bir durumda beni kesebilecek kadar yakında durdu.

"Sana karşı oldukça korumacı davranıyor," diye belirttim.

"İşini yapıyor."

Onu motive eden şeyin görevinden fazlası olduğunu tahmin ediyordum ama bunu yüksek sesle söyleyecek değildim.

. "Gracen'e gelince, henüz fırsat bulamadım. Annika'yla ilgili haberler ve diğer şeyler yüzünden... Yine de ona haber vereceğim."

"Bir daha oraya gittiğinde..."

Romeria bana baktı ama cevap vermedi. Hâlâ bana nerede olduklarını söylemeyi reddediyordu ama tahmin etmem gerekse, herkesin ulaşamayacağı o altın şehirde olduklarını söylerdim.

"Minnettarım." Gülümsedim. "O küçük şeytan Mika nasıl?"

Sırıttı. "Hâlâ bir şeytan."

"Peki ya diğerleri? Bebek?" Ayrıldığım sabah Gracen'in çocuğu yatağımda beslediği anı hatırladım. O güne tekrar dönmek ve farklı seçimler yapmak için neler vermezdim, ama kalsaydım, Kral Cheral müttefikimiz olmayacak ve ben de büyük ihtimalle ölmüş olacaktım. Belki de kaderimin çizdiği yolu takip ediyordum. Ne olursa olsun, ölümlü fırıncı ve gaspçı kralın birlikte geçirdikleri zamanın kısa süreli olması gerektiğini artık daha iyi anlıyordum.

"Suri mi? Büyüyor."

"Evet, Suri," diye tekrarladım, minik parmaklarını ve hizmetkârların odasında zehir arandığı o gece nasıl tekmeleyip feryat ettiğini gözümün önüne getirerek.

Romeria tereddüt etti. "Biliyorsun, onun gerçek adı Suri değil."

Bocaladım. "Hayır, bilmiyordum. Peki ne?"

"Romeria." Kibirli bir edayla gülümsedi.

"Onu kurtaran kraliçenin onuruna." Gracen bu sırrı asla açıklamamıştı, bu da bana hiçbir zaman tam olarak güvenmediği anlamına geliyordu. Krallığım sırasında yaptıklarım düşünüldüğünde, sanırım onu suçlayamazdım.

"Gerçeği sakladı çünkü sadakati yüzünden cezalandırılmaktan korkuyordu."

"Bu... makul." Bu bilginin verdiği acıyı bir kenara bırakıp, "Bunu öğrendikten sonra egon nasıldı?" diye sordum.

"Çok sağlıklı." Romeria'nın güzel mavi gözleri gülümsemesiyle parladı ama sonra sanki kiminle birlikte olduğunu hatırlamış gibi hemen ciddileşti.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık. "Uçurumdan güneye, Cirilea'ya kadar eşlik eden gerçekten sen değil miydin?" diye sordum usulca.

"Prensesle dama oynadığın geceleri mi kastediyorsun?" Manalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Demek istediğim, o bu bedendi." Eliyle kendini işaret etti ve dikkatimi aşağıya, bir kraliçeye yakışır kıyafetlerle bezenmiş kıvrımlarına çekti. O altımdayken nasıl hissettiğimi anımsadım. "Ama o ben değildim. Ben buralardan değilim. Belki bir gün sana açıklarım."

"Aydınlatıcı hikâyeni dört gözle bekliyorum."

"Bunu hak ettiğini kim söyledi? Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kardeşine yaptığın şey yüzünden sen bir pisliksin."

"Buna itirazım yok." Bakışlarımı Zander'a çevirdim. "Birçok açıdan."

Odağımı takip etti. "Neyin geldiğini gördün. Sence bir şansımız var mı?"

"Tüm Mordain, bu ejderhalar ve arkamızda bir anahtar büyücü varken mi?" Göğsüm sıkıştı. "Bilmiyorum."

Sanki bir sonraki kelimeyi söyleyip söylememeye karar veremiyormuş gibi dilini ısırdı. Yakınımızda kim var diye etrafımıza göz gezdirdikten sonra, "Kaderleri yardıma çağırmayı düşünüyoruz," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Siz kimsiniz?"

"Zander ve ben." Korku dolu gözlerle bana baktı. "Hiçlik'i kapatmamız gerekiyor ve seçeneklerimiz tükendi."

Bakışlarımı tekrar kampta doğal bir lider gibi yürüyen kardeşime çevirdim. Zander kaderlerden nefret ederdi. Onların yerine Udrel'in yolunu takip etse daha mutlu olurdu. Yani eğer bunu düşünüyorsa... başka türlü kazanma umudumuz olmadığını düşünüyor demekti ki bu da korkutucu bir gerçekti. Beni bu kadar çabuk kabul etmesine şaşmamalıydım. Çaresiz durumdaydı.

Romeria sessizce bekleyince benim fikrimi almak istediği hissine kapıldım. "Savaşta elimdeki her silahı kullanırım. Kaderler de silahtır."

"Peki ya sonuçları?"

"Her seçimin bir sonucu vardır. Kan laneti bencilce bir isteğin sonucuydu ve yine de onunla iki bin yıl boyunca hayatta kaldık. Sonuçlarla yaşayabiliriz. Alternatifiyle yaşayabilir miyiz?"

"Alternatifi ölüm," dedi acı bir kesinlikle.

"Öyle."

Sözlerimi sindirirken başını salladı.

Kampın eteklerine ulaşmıştık ki kuzey ucundan alarm sesleri yükseldi ve bir alev dalgası yükselmeden önce, "Grif!" kelimesi duyuldu. Yanan otların ve ağaçların ışığında iki başlı bir yaratık belirdi.

Yaratıkların bizi bulması an meselesiydi ve zaten Romeria'nın büyücü yetenekleri onları kendine çekecekti.

Ejderhalar bir çığlık atarak havaya fırladı ve saniyeler içinde ona ulaştı.

Caindra ağzından alevler püskürttükten sonra turuncu ejderha dalışa geçip grif'i yerden kaptı. Yaratığın gövdesi birkaç saniye boyunca ağzında sallandıktan sonra ejderha yaratığı ısırıp

iki kafasını gövdesinden ayırdı. Yaratıktan geriye kalanlar yere düşüp dağıldı.

Her şey yeniden sessizleşti.

"Onun Bexley'nin eşi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bu da karısıyla yattığın anlamına geliyor," diye dalga geçti Romeria ve Jarek'in kahkahayı patlatmasına neden oldu.

Hem de pek çok kez. Alnımı ovuşturdum. "Bugünlerde benim için yaygın bir konu gibi görünüyor."

★

Ben yerleştikten kısa bir süre sonra Satoria her zamanki feneri olmadığı için görmekte zorlanarak karanlıkta hareket eden kıvrak bir gölge misali çadırıma girdi.

Gülümsedim. "İyi akşamlar, korkunç suikastçı. Uzun zaman oldu."

Havayı yoklayarak karyolamı aradı ve bulduğunda pantolonunu çıkardı.

Battaniyeleri kaldırıp içine girmesine yardım ettim.

"Ostros'taki zindanını tercih ederim. Daha sıcaktı ve daha az şey giyiyordun." Başını kolumun kıvrımına yaslayıp ellerini göğsümde dolaştırdı.

Kıkırdadım. "Bir keresinde, çok gençken, krallıktaki rutin bir sefer sırasında, tüm zırhlarımı çıkarıp gönüllü hizmetkârlarımdan biriyle keyifli bir gece geçirmiş ve gecenin bir yarısı saldırı altında uyanmıştım. Aletim dışarıda, kılıçlarımı kınına sokacak yerim olmadan onlarla savaşmıştım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Hafif vücudu kıkırtısıyla titredi. "Bunu izlemek hoşuma giderdi."

"Bu gece burada ne yapıyorsun, Satoria? Bunun yerine kocanın yatağını ısıtıyor olman gerekirdi. Böyle yaparak ne elde etmeyi umuyor? Kılıcım hizmetinde ve bir müttefiki var." Onu Cheral göndermemiş gibi davranma noktasını çoktan geçmiştim.

"Buraya senin için geldim, onun için değil. Kralın yatağını paylaşmayı çoktan bıraktım. Kısırım ve bu yüzden istenmiyorum." Sesi hüzünlüydü.

"İstenmeyen biri olmaktan çok uzaksın, inan bana. Aklımda başka biri olmasaydı, şimdiye kadar çoktan içine gömülmüş olurdum."

Sözlerimle ürperdi ve ellerini karnımın üzerinde gezdirirken parmak uçları kemerimin altına kaydı. "O nerede peki?"

"Romeria bana söylemediği için emin değilim ama muhtemelen gizli şehrinde. Orada kalacak ve uzun, mutlu, ölümlü bir hayat yaşayacak. Bensiz, eğer kraliçenin söyleyecek başka bir şeyi yoksa." Tuella'nın kehanetini tekrar tekrar düşündükçe, yaklaşan savaştan sağ çıkamayacağıma daha da ikna oluyordum. Ve belki de böylesi daha iyiydi. Birçok hatamın ve ihanetimin bedelini ödemem gerekiyordu.

"Birkaç saat içinde kamptan ayrılacağız." Dudaklarımı Satoria'nın şakağına bastırdım. "İyi geceler."

Bana doğru sokuldu, ayrılmak istemiyordu.

O gece mışıl mışıl uyudum.

Altmış İkinci Bölüm

Sofie

"Şimdi neden bu kadar uzun süre ata binmekten kaçındığımı hatırladım." Eyerimi ayarlarken yüzümü buruşturdum.

Malachi, kapalı gökyüzünden çiseleyen yağmura rağmen ışıl ışıl parlayan tacıyla siyah aygırının üstünde kıkırdadı. "Vücudun yakında bu yaşam tarzına yeniden alışacak, aşkım," dedi ve sesini yükselterek, "Kraliçenin dinlenebilmesi için burada kamp kuracağız," diye ekledi.

Bu gece hiç dinlenemeyeceğimden emin olsam da kendimi gülümsemeye zorladım.

Saur'goth'lar hizmetkârlara emirler yağdırdı ve erzak arabalarını sağ tarafımızdaki düzlük alana yönlendirdi.

Bize eşlik etmeleri emredilen lordlara ve leydilere baktım. Bu savaşta hangi amaca hizmet ettiklerini açıkça sorgulayan ilk kişi karnına bir bıçak yemişti. Ondan sonra başka kimse konuşmamış, herkes hızla hizmetkârlarını ve malzemelerini toplamış ve hoşnutsuzluklarını gizlemek için sahte gülümsemeler takınmışlardı. Çok fazla ortak noktamız vardı.

"Gel aşkım." Malachi elini uzattı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Tepenin zirvesine doğru tırmanırken son güneş ışığı da kayboldu ve tepeye ulaştığımızda aşağıdaki kampımızda yemek ateşleri yanıyordu.

"Bak." Malachi gururlu bir ifadeyle elini kuzeybatıdaki vadiye doğru salladı. "Benim ordum."

Donakaldım. Uzakta, yemek ateşlerinin ışıkları göz alabildiğine uzanıyordu.

★

Kampa döndüğümüzde, Saur'goth'lar kahkahalarla gülüyor, bira içiyor ve kızarmış et tırtıklıyordu, ne eti yediklerini sormaya korkuyordum. İğrençliklerine rağmen her geçen gün daha az iblis ve daha çok bizim türümüz gibi görünüyorlardı.

Onların ötesinde erzaklar ve birkaç kafes vardı. Parmaklıkların arasından beklediklerinden daha uzağa ulaşabildiği için Daaknar'la seyahat etmenin zor olduğu anlaşılmıştı. Malachi, Daaknar'ı uslu durması için kırbacıyla uyarana kadar üç Saur'goth'u dikenli pençelerine kurban vermişlerdi. O zamandan beri nefret dolu kırmızı gözlerini sık sık ona bakarken yakalamıştım. Onu hapsolduğu yerden çıkardığımız anda öldürecekti ama bunu denediğinde, onu seve seve Azo'dem'e geri gönderecektim.

Diğer kafeslerdeki ölümlü tutsaklar iblisin ulaşamayacağı bir yere sinmiş durumdaydı. Korku ve şok noktasını çoktan geçmişlerdi ve artık ölmeyi bekliyorlardı. "Romeria'yı onlarla kontrol edebileceğini sanmıyorum."

"Yanılıyorsun. O pek çok şey olabilir ama hâlâ insan ve bu zayıflığı onun çöküşü olacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

Bu durumda, Wendeline'ı da yanımızda getirmekte ısrar etmeliydim.

Bir kadın çığlık attı ve dikkatimi sağa, bir sıra çadırın ötesine, dört Saur'goth'un bir hizmetkârın tepesinde durduğu yere çekti. Kadının sadece tenini ve yırtık giysilerini görebiliyordum ama indirilmiş pantolonu ve itme hareketini anladığımda öfkem kabardı.

Dört savaşçıyı da bir rüzgârla uçurup onları bovling lobutları gibi dağıttım.

Hizmetkâr ayağa fırlayıp vücudundan sarkan kıyafetleriyle kampın içine doğru koştu.

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak Saur'goth'ları yattıkları yerde yakmak için ipliklerime uzandım.

Malachi'ın omzuma inen eli beni durdurdu. "Onları cezalandırma, aşkım. Bazen aşırı hevesli olabiliyorlar ama bunun için yaratıldılar."

Sözlerini yorumlamakta zorlanırken ona baktım. "Onlar iblis savaşçılar. Senin için savaşmak üzere yaratıldılar."

"Aynı zamanda yeni bir çağ başlatmak için." Dört zalim kendilerini yerden kaldırırken gülümsüyordu, suçlu olanın pantolonu hâlâ dizlerindeydi ve kalkmış aleti ortadaydı.

"Ölümlülerle çiftleşebiliyorlar mı?"

"Ve elflerle. Ve büyücülerle. Rahmi olan her yaratıkla."

"Ama büyücüler çocuk doğuramaz."

"Bunlarınkileri doğuracaklar. Saur'gothlar yepyeni ırklar yaratacak. Çoktan başladı bile. Bu dünya gözlerimizin önünde değişiyor."

Kalbim sıkıştı. "O zaman bu nasıl bir krallık olacak?"

"Sadece ve sadece bana boyun eğen bir krallık." Elini enseme koydu. "Hadi yatağa gidelim. Yarın yoğun bir gün olacak."

Ama parmaklarının boynumu sıkma şekli bana çok uzun bir gece olacağını söylüyordu.

Altmış Üçüncü Bölüm
Romeria

Önümüzdeki siyah taşa ve asma kaplı sütunlara baktık.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Zander endişeli gözlerle bana baktı.

"Elimizdeki her silahtan yararlanmalıyız, değil mi? Hem bu Nymph krallığında kaderi çağırmak için neden bir mabet var ki?" Bunu birden fazla kez merak etmiştim.

"Çünkü Herkesin Kraliçesi'nin buna ihtiyacı olacağını biliyorlardı," dedi Lucretia, Jarek'e uygun olarak tepeden tırnağa siyah savaşçı kıyafetleriyle yanımızda belirerek. "Şimdiye kadar Majestelerinin tüm ihtiyaçlarını karşıladılar."

"Yarığı kapatıp ayrılmaları dışında," diye mırıldandı Zander.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ Agatha. Bunu nasıl yapıyorum?"

Geride duran büyücü öne çıktı. "Oldukça basit. Mabede girin ve yakınlığınızı hangi kaderi seçerseniz onun sütununa yönlendirin. Bu durumda Vin'nyla ya da Aminadav. Tüm gücünüzü kullanın ve cevap vermelerini umun. Cevap vermezlerse... diğerini deneyin."

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Dediğim gibi, çok basit. Bir mabede bile ihtiyacınız yok. Uzun zaman önce, elementaller ceplerinde küçük taş oymalar taşırdı, böylece kaderi her yerden çağırabilirlerdi."

"Neilina'da günlükle birlikte bunlardan bir set vardı."

Agatha homurdandı. "Neden şaşırmadım ki?"

Sinirlerim gerildi. "Birinin cevap vermesi ne kadar sürer?"

Omuz silkti. "Büyücüler bazen birkaç dakika, bazen birkaç gün, hatta bazen daha uzun süre beklemiş. Acil ihtiyacımız göz önüne alındığında, umarım o kadar uzun sürmez."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Hadi yapalım şunu..."

"Ve soru sormayın." Buruşuk bir parmağını kaldırdı. "Soruları sevmezler."

Başımla onayladım. "Tamam. Deneyeceğim..."

"Ve zeki olmaya çalışmayın. Tebaalarını itaatkâr ve uysal severler."

İnledim. "Onları kızdıracağım."

"Kızdırmayacaksın." Zander yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi iş çıkaracaksın. Sadece... kelimelerini dikkatli seç."

"Yani bir tanrıya bana borçlu olduğunu söyleme mi diyorsun?" Neilina nasıl da küstah olmalıydı.

Eğilip dudaklarımı öptü. "Çabuk bana dön."

"Her zaman." Öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık verdim ve sonra seyircilerimizin farkına vararak çekildim.

Jarek diğer tarafımda belirdi. "Senin mizah anlayışını paylaşmadıklarını varsayıyorum."

"Ukalalık yapma. Anladım."

Çenesi gerildi. "Dikkatli ol."

Omzunu sıkarken kalbim sıkıştı. "Hey, Lucretia, onun yanında kalır mısın?"

Sylx yanına sokulurken Jarek gözlerini devirdi. "Bunun için çok teşekkür ederim."

Göz kırparak ilerledim ve önce ortadaki taş sunağı, sonra da aralarında seçim yapmam gereken iki sütunu inceledim. Vin'nyla Neilina'yı üç kez görmezden gelmişti. Aminadav onun yüzünden tüm Ybaris krallığını cezalandırmıştı. Düşünceler içinde alt dudağımı çiğnedim.

Ya şundadır, ya bunda...

Zander'a son bir kez gülümseyerek bir iplik çekip ileri uzattım.

Altmış Dördüncü Bölüm

Zander

"Hangi cehenneme gitti?" diye bağırdı Jarek, benden bir saniye önce davranarak.

Bir an, Romeria orada durmuş bana gülümsüyordu.

Sonra gitmişti.

Yok olmuştu.

"Hâlâ orada ama farklı bir düzlemde." Agatha gülümsedi ama yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "Demek ki çağırdığı kader onun çağrısına cevap verdi."

"Ama o orada." Parmağımı mabede doğru uzatıp ilerlemeye başladım.

Agatha, "Dur!" diye bağırınca, olduğum yerde kaldım. "Bu akıllıca olmaz, Majesteleri. Siz onları göremeseniz de içeri adım attığınızda onlar sizi görebilir ve bu dört sütunun içinde kaderler fiziksel bir şekil alır. Onları kızdırırsanız, onun için iyi olmaz. Bu daha önce de olmuş."

"Daha önce ne olmuş?"

"Çeşitli şeyler. Bazen bir şeyler alırlar. Talep ederlerse, Majesteleri." Bakışlarını kaçırdı. "Büyücünün buna uyması beklenir."

Ne demek istediğini anlamıştım. "Onu asla oraya göndermemeliydim." Mabede doğru ilerledim.

Jarek'in sağlam bedeni beni engelledi. "Artık çok geç, ona güvenmek zorundasın."

"Güvenmediğim o değil," diye tısladım, etrafından dolaşmaya çalışarak.

Abarrane söze girdi. "Bu konuda Jarek'e katılıyorum. Orada Romeria'ya bir yardımın dokunmaz."

Jarek beni geri itip onu korumak için gerekirse silahını bana karşı kullanacağına dair bir uyarı olarak elini kabzasına koydu.

"Sen sadık bir koruyucusun ve bunu takdir ediyorum ama yolumdan çekilmezsen seni öldürürüm," diye üsteledim dişlerimin arasından.

Bakışları soğuk ve sertti. "Sanırım döndüğünde, Romeria'nın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır."

Beni asla affetmezdi.

"Romeria bunu atlatacaktır. Her zaman atlatır. Şimdi yaşlı cadıyı dinle." Abarrane aramıza girdi ve geri çekilmem için sessiz bir ricada bulundu.

Öfkemi Agatha'ya yönelttim. "Bize daha önce söylemeliydin!"

Jarek buna da izin vermedi. "Nasıl olsa gidecekti. O kalın kafasına bir fikir girdiğinde Romeria'yı durdurmak mümkün değil."

Agatha buruşuk ellerini ovuşturdu. "Kaderin basitçe verdiği de bilinir. Bazen böyle olur."

"Ya diğer zamanlarda?"

Siyah taşa bakarken alnı endişeyle çatıldı. "Her şeyi alırlar."

Altmış Beşinci Bölüm
Romeria

Vin'nyla'nın ipliğini serbest bırakıp uzaklaşmasını izledim.

"Şimdi ne olacak?" Daha çok kendime söylüyordum. O gelene kadar burada oturacak mıydım? "Ne kadar bekledikten sonra..." Arkama dönüp baktığımda Zander ve Jarek'in gitmiş olduğunu gördüm. Agatha'nın ve Abarrane'in de öyle. "Hey, çocuklar?"

"Onları göremiyorsun ama oradalar çocuğum," dedi hırıltılı bir kadın sesi.

Etrafımda döndüm.

Ve gümüş kanatlarını arkasında açmış, sunağın ucundaki güzel, biçimli, çıplak kadına ağzım açık bakmamaya çalıştım. Bana annemin cilalanması gereken eski çay takımını hatırlatan iri gözlerle baktı. Gümüş beyazı saçları düzenli bir topuzla geriye toplanmıştı. Ebedi ve ezeliydi.

"Merhaba," diye kekeledim. Bu, dört Nymph büyüğüyle tanışmaktan daha sinir bozucu olmamalıydı ama yine de sakin kalmakta güçlük çekiyordum. Muhtemelen Nymph'lerin

dünyamıza ne tür zararlar verebileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı içindi, oysa kaderlerin neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ağzının kenarı seğirdi. "Beni sen çağırdın."

"Biliyorum ama cevap vermek zorunda değildin."

"Cevap vermememi mi tercih ederdin?"

"Hayır! Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye sordu derin bir erkek sesi.

Arkamı döndüğümde, uzun boylu, geniş göğüslü ve alnında boyut, şekil ve renk olarak golle'un bana verdiğiyle aynı görünen boynuzları olan bir erkek gördüm.

"Sen... Aminadav'sın." Bakışlarımı yüzüne sabitledim. Erkeksi çenesi ve kemerli, sert burnuyla Cirilea'daki büyük heykelin tasvir ettiği kadar yakışıklıydı. Geri kalanı da heykeldeki gibiydi ve aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum.

Bakır para rengindeki gözleri içime işledi. "Başka kim olabilirim?"

"Hayır. Yalnızca ben... Seni çağırmam gerektiğini sanıyordum?"

"Benim yerine onu seçtin." Gözleri Vin'nyla'nın bedeninde gezindi.

"Hayır, seçmedim." Tanrım, Wendeline'ın bana birinin diğerlerine tercih edilmesi konusunda alıngan olduklarını söylediğini anımsadım.

"Seçmedin mi?" Vin'nyla'nın sesinde bir sertlik vardı.

Tekrar arkamı döndüm. "Hayır, yani seni çağırdım ama cevap vermeseydin onu çağıracaktım."

Aminadav nefesi bir anlığına tenimi okşayarak doğrudan kulağıma, "Yani ben ikinci tercihinmişim," diye fısıldadı, sonra elini omzumun üstüne koydu.

Kaskatı kesildim. Bu gerçek miydi? Kanlı canlı karşımda mı duruyorlardı? "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Onunla oynamayı bırak," diye çıkıştı Vin'nyla ama sırıtışından bundan zevk aldığını anlamıştım. "Bize geleceğini biliyorduk ve ikimizin de hazır bulunacağına dair bir anlaşma yaptık. Şimdi beni neden çağırdın?" diye sordu öfkeli bir sesle.

"Yardımınıza ihtiyacımız var."

"Ne konuda?"

Gözlerimi hangi yöne çevireceğimi bilmiyordum. İkisi de çok çıplaktı. "Hiçlik'i kapatmak konusunda."

"Hiçlik sadece ve sadece Nymph'ler tarafından kapatılmalı."

"Biliyorum ama bu âleme hiçbir şeyin geçmemesi için onu bir şekilde engelleyebileceğinizi düşünmüştüm."

"Yani bir kaderin de geçmemesi ve sizin düzleminizde var olmaması için demek istiyorsun."

Ses tonunu okuyamadığım için tereddüt ettim. Bu fikir onu aşağılamış olabilir miydi? "Özellikle Malachi. Ve Aoife ama aynı zamanda grif'ler, dişi canavarlar, nethertaur'lar ve kesinlikle vrog'lar ve wyvern'ler..."

"Wyvern'lerle ne sorununuz var?" diye tersledi Vin'nyla.

Cevap vermekte zorlandım.

"Demek istediğini anladım." Aminadav yanımdan geçti. Bakışlarımı onun sıkı kalçalarından kaçırdım. Her zaman çıplak mıydılar yoksa bu beni rahatsız etmek için miydi? Agatha beni uyarmalıydı. "Bunu yapabileceğimizi sana düşündüren nedir?"

"Sanırım... yani yapamaz mısınız?"

"Ben öyle bir şey demedim. İsteğin olduğu yerde her zaman bir yol vardır." Vin'nyla'nın yanına geçti ve avlarına saldırmadan

önce diğerinin savaşmaya değer olup olmadığına karar veren iki yırtıcı hayvan gibi birbirlerine baktılar.

Buraya gelmekle korkunç bir hata mı yapmıştım?

"Neden böyle bir isteği kabul edelim ki?" diye sordu Aminadav.

"Çünkü etmezseniz hayatta kalamayız." Bu kadar basitti.

"Peki hayatta kalacağınızı size düşündüren nedir?" Gülümsemesi güzel ve mükemmeldi ama yine de tüylerimi diken diken etti.

"Hayatta kalacağımızdan emin değilim," diye itiraf ettim. "Yine de deneyeceğiz."

"Nasıl?" diye sordu Vin'nyla, bu kez sakin bir şekilde.

Agatha soru sormamam konusunda beni uyarmıştı. Sorguya çekileceğim konusunda ise uyarmamıştı. Zaten bunların hepsini bilmiyorlar mıydı? "Bize yardım etmek isteyen herkesin yardımıyla. Elfler, insanlar, büyücüler, ejderhalar. Siz, eğer..."

"Biz daha aşağı varlıkların savaşlarına katılmayız. Savaşlar bizim adımıza yapılır." Aminadav'ın derinden gelen yüksek sesi içimde yankılandı.

Dudaklarımı büzdüm. Bu hiç iyi gitmiyordu. Doğru şeyi söyleyemiyor gibiydim.

"Ateşin Kaderi'nin alevi sonsuza dek yanar." Vin'nyla'nın gözleri parladı. "Nasıl savaşmayı seçtiğin konusunda dikkatli ol."

"Tamam." Ne demek istediğinden emin olmasam da başımla onayladım.

"Malachi'ın yarattığı büyük orduyu gördük. Bu Saur'goth'larda yarattığı iğrençliği." Aminadav adım atarken dudak büktü. "Bu dünyadaki her şeyi lekeleyecekler."

Kan laneti Kral Ailill'in başına musallat olduğunda, muhtemelen Islor ölümsüzleri için de aynı şeyi söylemişti ve sonra hoşnutsuzluğunu göstermek adına gidip dünyayı ikiye bölmüştü.

Aminadav sunağın etrafında dönerek avucunu taşın üzerinde gezdirdi. "Sen ilginç bir yaratıksın. Özünde bir insan, yeteneğiyle bir büyücü, bedeniyle bir elf." Parmakları deri yeleğimin yakasıyla oynarken başparmağı tenimi sıyırdı.

Bakışlarımla buluştuğunda, nabzım hızla atmaya başladı. Bu aç bakışı daha önce de görmüştüm. Yapacağımı düşünüyorsa...

"İsteğin kabul edilmiştir."

"Gerçekten mi?" diye ciyakladım. Öylece mi?

"Kendimi merhametli hissediyorum. Ve Malachi sabrımı hiç hoşlanmadığım şekillerde sınıyor."

Yutkundum. "Hiçlik'ten gelen her şeyi engelleyecek misiniz?"

"Bir süreliğine. Sonsuza kadar değil. Merhametim sınırlı."

Başımla onayladım. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. İkinize de."

Vin'nyla arkamda dolaşıyor, kararmış gümüş gözleriyle beni inceliyordu. O wyvern, Neilina'yı -Aoife'yı- nereye götürdüyse, Argon'un kalesindeki tüm mücevherler üzerine bahse girerim ki bu kaderin emriyle götürmüştü. "Bir dahaki sefere bir talebin olduğunda başvurmak üzere artık bize bağlısın."

"Ah, çağırmayı..." Önümüzdeki günlerde hayatta kalırsak, bu ikisinin önünde bir daha asla durmayacağımı itiraf etmeden önce kendimi tuttum.

Kahkahaları çınladı, Vin'nyla'nınki hoş bir şarkı, Aminadav'ınki ise bir âşığın derinden gelen gülüşü gibiydi.

"Bizi inkâr ediyor ama bizim bedenimizden koparılmış hediyeleri kullanıyor." Birden iri elini çantama sokup gümüş maskeyi ve boynuzu çıkardı.

"Onları bana Nymph'ler verdi," diye kekeledim.

Gözleri öfkeyle parladı. "Onlar bizim hediyemizdi! Bu benim kafatasımdan koparılmış bir kemik!"

"Çok yardımcı oldular. Teşekkür ederim." Bunu tekrar tekrar söylemeye devam etmeliydim. Ya da daha iyisi, çenemi tamamen kapatmalıydım.

Aminadav gümüş maskeyi yerine koydu ama boynuzu elinden bırakmadı. "Ne işe yaradığını bile bilmiyorsun."

"Büyükler bana bunun tüm umutlar tükendiğinde kullanıldığını söyledi."

"Öyle mi dediler?" Dudak büktü. "Bugün kullanabilirsin. Şimdi."

İhtiyatı elden bırakıp, "Ne olacak?" diye sordum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Biri ölecek mi?"

"Savaşta her zaman birileri ölür." Başını eğdi ve bir arkeoloğun topraktan çıkardığı şaşırtıcı bir buluntuyu hayranlıkla incelemesi gibi yüzümü inceledi. "Yeteneğime değer vermiyorsun."

"Değer veriyorum! Ben sadece... ondan korkuyorum," diye kekeledim.

"Olağanüstü bir güçten mi korkuyorsun?" Boynuzun ucunu dudaklarıma doğru tuttu. "Halkının acılarına şu anda son verebilirsin. Tek yapman gereken bir kurban vermek."

Yanlışlıkla içine üfleyeceğimden korkarak bir parça geri çekildim. "Neyi feda etmem gerekiyor?"

Aminadav yine derinlerde saklı cevapları arar gibi beni inceledi. "Bunu bana sen söyleyeceksin. Herkesin Kraliçesi krallıklarında barış için kimi takas etmek ister? Halkının hayatını kurtarmak için kimi feda eder?"

Sözlerini düşünürken içimden gelen geri çekilme isteğine direndim. Agatha uyarısında haklı çıkmıştı. Bu büyüklükte bir hediyenin ciddi bir bedeli olacaktı. Sanırım kaderler Nymph'lerden o kadar da farklı değildi. Ve bu sorunun tek bir cevabı vardı. "Kendimi."

Gözlerini kıstı. "Birçoğu seni on kez öldürecek bu yabancı toprakların insanları için hayatını feda mı edeceksin? Hâlâ da öldürebilirler."

Bunu onlar için yapmıyordum. "Bu krallıklardaki insanların yaşayacağını söylüyorsan..." Benden nefret edenler umurumda değildi, eğer tüm umutların tükendiği en karanlık saatimizdeysek ve hayatımı vermek sevdiğim herkesi kurtaracaksa... "Evet. Tüm krallıklara karşı kendi hayatım. Islor da dahil olmak üzere tüm krallıklar için."

Aminadav boynuzu elime tutuşturururken bakışları yüz hatlarımda gezindi. "Bu, övgüye değer bir fedakârlık. Kabul edilebilir bir fedakârlık."

Dehşete kapıldım. Az önce neyi kabul etmiştim?

"Başka bir şey yoksa..." dedi Vin'nyla.

Bu kaderlerle zamanımın tükenmekte olduğunu hissettim. Parmaklarım bronz simgeyi sıkıca kavrarken tereddüt ettim. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Bir soru hakkında bir soru." Aminadav gür kaşlarını kaldırdı. "Bekliyoruz."

"Malachi başka birinin bedenini ele geçirdi ve o kişi hâlâ içinde yaşıyor. Malachi'dan kurtulurken o kişiyi kurtarmanın bir yolu var mı?"

Bana o kadar uzun süre baktı ki onu bir şekilde gücendirmiş olmaktan korkarak kıpırdandım. "Onun hayatta kalabileceği bir senaryo yok."

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim." İstediğim ya da Sofie'nin kabul edeceği bir cevap değildi, yani Sofie düşmanımız olmaya geri dönüyordu.

Aminadav araya girerek beni geri geri yürümek zorunda bırakıp üstüme geldi. "Bir daha yapmayacağına söz verdikten he-

men sonra bizi başka bir istek için çağırmıyorsan tabii." Güçlü elleriyle belimi kavrayıp beni sunağın üzerine kaldırdı ve kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Bu seferki sana pahalıya patlayacak, Herkesin Kraliçesi."

Toprağın Kaderi'nin ürkütücü gövdesi maksatlı bir şekilde üzerime yaklaşırken artan paniğimi bastırdım. Beni ikiye bölecekti. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"O zaman burada işimiz bitti."

Gözümü kırptığımda ikisi de gitmişti ama elini koyduğu yer hâlâ yanıyordu.

Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra Zander, Jarek ve Abarrane yanımdaydı.

"Ne oldu?" Zander, boynuz hâlâ avuçlarımın içinde, titreyen ellerimi tuttu. "Hangisini gördün?"

"İkisini de."

"İkisini de!" diye mırıldandı Agatha ilerleyerek.

"Vin'nyla'yı çağırdım ve Aminadav da geldi. Bir çeşit anlaşma yapmışlar." Bütün bunlar az önce mi olmuştu yoksa ben hayal mi etmiştim?

"Böyle bir şeyi hiç duymadım!"

"Çünkü sen daha önce Herkesin Kraliçesi'yle tanışmadın." Lucretia yaklaştı. "Efendim değerlidir."

"Sana zarar verdiler mi ya da bir şey yaptırdılar mı?" diye sordu Zander sıkılmış dişlerinin arasından.

Başımı hayır dercesine salladım ama onları bir daha asla çağırmayacaktım, bu çok açıktı.

Rahatlayarak başını eğerken derin bir iç çekti. "Ne dediler?"

"Aminadav isteğimin kabul edildiğini söyledi. Sonsuza kadar değil ama şimdilik. Bizim için Hiçlik'i engelleyecekmiş."

"Peki ona inanıyor musun?" Zander'ın ses tonundaki şüpheye bakılırsa kendisinin inanmadığı açıktı.

Omuz silktim. "Kutlamadan önce bu gece uçurumda neler olacağını göreceğiz."

"Başka bir şey söylediler mi?" diye sordu Agatha.

"Evet." Yorgun düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Malachi'ın ateşi sonsuza dek yanacak ve bunu kaderin bana pahalıya patlayacak resmi bir isteği haline getirmediğim sürece, onu Sofie'nin kocasından ayırmanın bir yolu yok."

"Hayır." Zander sertçe başını salladı. "Sofie'nin hataları yüzünden cezalandırılmayacaksın. Peki ya bu boynuz? Sana ne yapacağını söyledi mi?"

Elimdeki simgeye baktım. Zander az önce yaptığım şeyi, kendimi krallık için feda ettiğimi öğrenirse, boynuzu asla kullanmamam için onu uçurumdan atabilirdi. Ona gerçeği söyleyemezdim. Onun da belirttiği gibi, bu yükü omuzlarımda tek başıma taşımak zorundaydım. "Sadece bedeli büyük olacak."

Jarek, Lucretia'ya döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kaderler kendilerini önceki efendilerimden daha fazla açıklamaz."

"Bu, ölümle burun buruna gelmediğimiz sürece bunu kullanmayacağımız anlamına geliyor." Zander boynuzu alıp çantama soktu, sonra da ellerimi avuçlarının içine aldı. Gözleri gururla ve son zamanlarda pek görmediğim bir şeyle, umutla parlıyordu. "Şimdilik bunu bir zafer olarak kabul edeceğiz, üstelik Hiçlik gerçekten kapandıysa, bu hiç de küçük bir zafer sayılmaz. Sen, Romeria, az önce bize bir savaş şansı verdin."

Gülümseyerek başımı öne eğdim ama kaşları endişeyle çatılmış Agatha'nın beni izlediği gözümden kaçmadı.

Altmış Altıncı Bölüm

Annika

"Bana bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" diye sordum soluğum kesilmiş bir halde, tökezleye tökezleye kayalara tırmanırken. Ayaklarımızın altındaki taş yakın zamanda yağan yağmurdan dolayı kayganlaştığından kayıp düşmüştüm, parmak eklemlerimde ve dizlerimde sıyrıklar oluşmuştu. Bu tehlikeli patika için atları uzun zaman önce bırakmış, arkalarına vurduğumuz tokatlarla onları dörtnala özgürlüğe göndermiştik.

"Çünkü kaderinden kaçmanın tek yolu bu, kal'ana." Destry önden gidiyordu ve bacakları bazı kayalar için çok kısa kaldığından, benden daha çok mücadele ediyordu.

"Gece için durmalıyız," diye duyurdu Tyree arkadan, gökyüzünü kontrol ederek. "Işık azalıyor."

"İlerideki şu sırtın üzerinde işimize yarayacak bir mağara gördüm. Sadece biraz... daha... devam etmemiz gerekiyor." Elinin tersiyle alnını sildi ve alnının üzerinde bir kir lekesi bıraktı.

"Yolu göster, Destrelia," diye takıldı Tyree.

"Bana öyle deme," diye tersledi Destry, devam etmeden önce ona ters ters bakarak. Dört kolye bir ganimet gibi boynundan sarkıyordu.

"Terbiyeli ol," diye uyardım. Belli ki onun hakkında bilmediğimiz çok şey vardı.

"Olacağım." Elini belime koydu. "Nasılsın?"

Yanıt olarak inledim.

İçten gülüşü içimi ısıttı. "Sadece biraz daha."

"Sonra ne olacak?" Neden koşuyorduk? Azyr ve muhafızları tarafından başka bir saldırıya uğramak için mi? Ya da Hiçlik'ten gelen o iğrenç yaratıklardan biri tarafından? Şimdiye kadar hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti.

"Ve sonra sana o çok sevdiğin etten biraz vereceğim." Eğilip boynuma bir öpücük kondurdu ve kıçımı tokatladı.

Zayıfça güldüm. Elimden bu kadarı geliyordu. "Sen bir domuzsun."

"Melez olduğumu sanıyordum." Sırıttı. "Hadi, yapabilirsin Annika."

Birlikte tırmandık.

*

"Bu iş görür," dedi Tyree, derin ve boş mağaranın kenarında durmuş, elleri kalçalarında çıkıntının üzerinden dışarı bakarken. Onun ötesi, düşsek her birimizin kemiklerini kıracak kadar yüksekti. Bunu fark etmemiz hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı. Bu kadar yükseğe tırmandığımızı düşünmemiştim.

Aşağıdaki vadi hızla karanlığa gömülüyordu. Gecenin getireceklerinden korkuyordum.

"Orada bir yıkıntı gördüm." Tyree geldiğimiz yolu işaret etti. "Umarım ateş yakmak için yeterince kurudur."

"Saklanırken ateş yakmak akıllıca mı?" diye sordum.

"Çok küçük bir tane. Mağara derin. Biraz gizleyecektir, zaten başka seçeneğimiz de yok. Bu gece soğuk olacak, özellikle de bir ölümlü için ama korkma, Destry bize göz kulak oluyor."

Bunun ormanda bize pek yardımcı olmadığını söylemek istesem de kendimi tuttum.

"Siz ikiniz, rahatınıza bakın."

"Dikkatli ol," diye seslendim.

"İşte beni ne kadar çok sevdiğini görüyor musun?" Ben karşılık veremeden ortadan kayboldu.

Dinlenmek için bir köşe aradım. Kayadan başka bir şey yoktu. "Buraya başka bir canlının ayak bastığından şüpheliyim." Destry cevap vermeyince ona baktım. Elini kolyesinin etrafına dolamış bir halde mağaranın girişinde bağdaş kurmuştu.

"O zaman seni yalnız bırakayım." Tyree'nin çantasından erzak çıkarıp sırtımı mağara duvarına yasladım.

*

Tyree döndüğünde hava zifiri karanlıktı. Kolları çürümüş kütükler ve çalı çırpıyla doluydu. "Bu tırmanışa başladığımızdan beri tek bir dut çalısı ya da tavşan görmedim. Yiyeceğimizi idareli kullanmamız gerekecek."

"Bu dağlarda uzun süre kalmayacağız." Destry yerinden kıpırdamamıştı. Kafasının içinde her neredeyse, geri gelmişti ve gözleri eski haline dönmüştü. "Bağlantı kuramazsam, başka bir plan yapmalıyız."

"Duydun mu, Annika? Kırkma ve gübre, öyle olacak." Bulduğu eşyaları bir köşeye attı, ardından kalçalarının üzerine çökerek dal ve otlardan küçük bir yığın oluşturdu. "Henüz bir wyvern bulamadın mı?"

"Üstümüzde birkaç tane var."

Tyree yaptığı işi bıraktı. "Birkaç tane. Bu normal mi?"

"Beklediğimden daha fazla. Geceleri avlanırlar. Ateş onları çekecektir."

"Bu durumda..." Bir kütüğü sürükledi. "Merak etme." Yüzüme yayılan korkuyu görünce sırıttı. "Bu mağaraya sığmayacak kadar büyükler."

Ateşimizi yakmak için ilk ahırdan ele geçirdiği küçük metal kutuyu kullanarak işe koyulmasını izledim. Çok geçmeden dans eden turuncu alevler oyuğumuza ışık ve sıcaklık yaymaya başladı.

Tyree yanıma uzanıp bir parça ekmek aldı.

"Şu yaraya bir bakayım." Pelerinini çözüp tuniğinin bağcıklarını açarak yarayı incelemek için yakasını ittim. "Daha iyi görünüyor." Atları sulamak için bir nehir kenarında durduğumuzda, ona yarayı temizlemesini söylemiştim. O zaman iltihaplı ve açıktı, bu yüzden endişelenmiştim.

"Bildiğin kadarıyla." Diğer birkaç kesiği incelerken yüzüme baktığını hissettim. Parmaklarımla kıyafetlerini çekiştiriyor ve sert, çıplak etini utanmadan dürtüyordum. "Ne?" diye sordum meraklı bakışlarına karşılık vererek.

"Biri bana prenses Annika'nın bir gün benimle ilgileneceğini söyleseydi, ona asla inanmazdım." Yüzümde gezinen gözlerinde tuhaf bir samimiyet vardı. Fazla bir samimiyet. "Sen değerlisin, hepsi bu." Çekilmek için davrandım.

Bileğimden tutup beni kendine çekti. "Artık oyun yok diye anlaşmıştık hani?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Nabzım hızla atmaya başladı. "Öylesi eğlenceli olur muydu?"

Gözleri parladı. "İlgilenmen gereken ağrılardan bahsetmişken, oldukça rahatsız edici bir ağrım var ve acilen yardım etmen

gerek." Avucumu pantolonunun üzerinden beni bekleyen sert aletine doğru götürdü.

"Gerçekten mi? Şimdi mi?" Omzumun üzerinden Destry'ye baktım, taşlarıyla meşguldü.

Tyree'nin dudakları çene çizgimde gezindi. "Seninle? Her zaman."

Bütün gün bunu -onu- düşünmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum. "Şuraya geçebilir miyiz?" Çenemi daha özel bir köşeye doğru uzattım.

"Onları duyuyorum!" diye bağırdı Destry, anımızı bölerek.

Tyree inledi ama sonra elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Mağaranın girişine doğru koştuk. "Nerede?" diye sordu, karanlığı tarayarak.

İleride dört karanlık gölgenin süzülüşünü izledim. "İşte orada!" Hareketlerini izlerken çıkıntıya doğru adım attım. "Görünüşe göre vadide avlanıyorlar." Atların saklanacak bir yer bulmuş olmasını diledim.

"Bu planını test etmeden önce ne kadar yaklaşman gerekiyor?" diye sordu Tyree uçarı bir tavırla.

"Çok daha fazla. Onlar yaklaşana..."

Keskin pençeler kollarıma saplanınca ve çığlıklarım gece gökyüzünde yankılanırken havaya kaldırılınca Destry'nin sözlerini duyamadım.

Altmış Yedinci Bölüm

Tyree

"Annika!" diye haykırdım, karanlığın içinde kayboluşunu dehşet içinde izlerken. Çığlıkları uzaklaştı.

Dünya başıma yıkılmıştı. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum." Destry kolyelerini kurcaladı. "Muhtemelen yuvasına."

"Yuvası nerede?"

"Yukarıda bir yerde?"

İşte o zaman duydum.

Adımı.

Çok zayıftı ama Annika'ydı ve üstümüzden geliyordu.

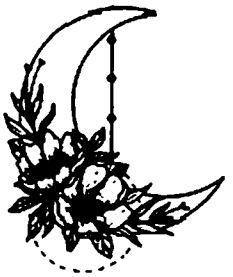
"Eşyalarını topla. Tırmanıyoruz." Silahlarımı ve çantamı almak için mağaraya koştum.

"Geceyi atlatamayız, dostum."

"O da atlatamayacak ve onsuz hayatta kalmaya hiç niyetim yok." Bunu itiraf ettiğim an gerçek olduğunu anladım. Uzun bir dalı sıkıp yapraklı uçlarını alevlerin içine soktum ve tutuşana kadar orada tuttum. "İstersen burada kal ama ben gidiyorum."

Destry iç çekerek ayağa kalktı. "O uzun süre yanmayacak." Taşları avucunda toplarken anlaşılmaz kelimeler mırıldandı. Alnındaki mürekkepli yazı parlıyordu ve onunla birlikte taşlar da parlamaya başladı. "İşte. Bu diğer wroxlik'i bize doğru getirmeli," dedi bir parça buruklukla.

"Mükemmel. Belki bizi de taşır." Nabzım korkudan hızla atarken önden gittim.

Altmış Sekizinci Bölüm

Annika

Wyvern kanatlarını öfkeyle çırparak tırmanırken dehşet tüm bedenimi sarmıştı. Bu dağın içinde bir yere doğru uçuyordu.

Muhtemelen beni huzur içinde yiyebileceği bir yere.

"Tyree!" diye bağırdım, sesimi duymasını ve yerimi belirlemesini umarak. Öldüğümü sanıp yoluna devam etmeyeceğini umuyordum.

Wyvern aniden havalandı ve beni bıraktı.

Yere düştüm ve her şey kardı.

Altmış Dokuzuncu Bölüm
Romeria

Lyndel'e bakıp vızır vızır faaliyeti gözlemlerken serin bir esinti saçlarımı dalgalandırdı. Aşağıda, büyücüler tünel girişlerini onarmaya çalışıyor ve askerler kılıçlarını bileyip silahlarını çeşitli bölüklere taşıyordu. Lyndel'in vatandaşları yerimizi terk etmemek için ihtiyaç duyabileceğimiz yemekleri ve diğer malzemeleri topluyordu.

Şehri ele geçiren Saur'goth'ları kovduktan sadece birkaç gün sonra, hava farklı hissettiriyordu. Hepimiz en kötüsüne hazırlanırken bile canlıydı.

Zander'ın dikkati uzakta, surların ötesindeki geniş arazideydi. Ybaris ve Mordain'in o tarafta ne yaptığını anlamak için çok uzaktı ama göze çarpan bir hareketlilik vardı. "Atticus birkaç saat içinde varacak."

"Adamlarım Atticus'un önerdiği gibi savaş alanının derinliklerine savunma hattı kuruyor. Düşmanın çok geç olana kadar göremeyeceği şekilde." Solange bir çıkıntıya oturdu ve kavisli bir hançerle bir elmayı soydu. "Canavarların en kötüsüyle başa

çıkabilmek için bu gece uçurumda küçük bir grup büyücü bırakıtık. Düşman gelmeden önce hatta ulaşmak için yeterli zamanları olacak."

Zander ile kısa bir an göz göze gelmemiz bir karara varmamıza yetti. Bu sırrı ondan saklarsak, bize olan güvenini sarsmış olurduk.

"Artık Hiçlik'ten çıkan şeyler hakkında endişelenmemize gerek kalmayabilir." Derin bir nefes alarak ona ne yaptığımı anlattım. Bitirdiğimde benzi solmuştu.

"Kaderleri çağırdınız." Sesi soğuktu ve suçlama doluydu.

"Çağırdım." Aminadav'ın boynumda gezinen nefesini, altında ezildiğim delici bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye araya girdi Zander. "En azından artık Malachi'i öldürmeyi başarırsak geri gelemez."

"Peki ya Aoife?"

"Şu anda Aoife için endişelenemeyiz. Ortaya çıktığında icabına bakacağız."

Solange başını iki yana salladı. "Neyle oynadığınızın farkında değilsiniz."

"Buradaki varlığımın sebebi insanların kaderleri çağırmaya karar vermiş olması. İnan bana, bir fikrim var." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı ama Aminadav'ın gözlerinin içine bakmıştım. Bu krallıklar için hayatımı feda etmiştim ve azarlanacak havada değildim. "Aminadav ayrıca Ybaris'e karşılıksız olarak yüz yıl boyunca sağlıklı mahsul verdi, yani merhamet etmeyi biliyor. Ayrıca, Malachi'ın yarattığı bu Saur'gothlardan hoşlanmıyor. Bana kendisi söyledi. Bu bizim avantajımıza."

Solange kaşlarını çatıp elindeki elmaya baktıktan sonra onu Jarek'e fırlattı, o da havada kapıp bir ısırık aldı. "Allegra yazmış.

Kurulla paylaşmak için son durumu öğrenmek istiyor. Ona ne söylememi istersiniz?"

"Gerçeği."

Zander, "Ve içlerinden herhangi birinin bununla ilgili bir sorunu varsa, onları memnuniyetle güvenli yerlerinden alıp kralların yüzleşmek üzere olduğu şeye bizzat tanık olmalarını sağlarız," diye ekledi soğuk bir ifadeyle.

Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra Lord Telor bastonundan destek alarak ağır adımlarla bize doğru yürüdü. "Güneş doğana kadar hazır olacağız."

Elisaf onun metanetli koruyucusu olarak arkasından geliyordu.

"Saur'gothlar sürü aşarsa onca insan nereye gidecek?" diye sordum.

"Kalenin içine. Taş büyücüleriniz bize yeni ve etkileyici bir kilit mekanizması inşa etti, umarım dayanır."

Hiç yoktan iyidir, diye düşündüm. "Keşke hepsini Ulysede'e götürebilseydim. Orada güvende olurlardı."

"İmkânsız olsa da bu nazik bir düşünce, Majesteleri." Babacan bir tavırla omzumu okşadı. "Düşmanın ne kadar uzakta olduğunu biliyor muyuz?"

"Biz de tam uçup kontrol etmek üzereydik," diye cevap verdi Zander. "Malachi ve Sofie'nin onlara katılıp katılmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Şayet balistalar tarafından vurulmadan onları bulacak kadar yaklaşabilirsek."

"Bu konuyla ilgili bir fikrim vardı." Elisaf işaretparmağıyla ağzına vurdu. "Majesteleri, geçen gece on beşimizi gizlediniz."

"Evet..." Nereye varmak istiyordu?

"Bir ejderhayı da gizleyebilir misiniz?"

Yetmişinci Bölüm

Sofie

"Aşkıma yatması için bir araba mı getirmeliydim?" diye alay etti eyerimde kıvranışımı izleyen Malachi.

"Hayır, Majesteleri. Ben iyiyim." Dün geceki tecrübeden sonra sırtımda oluşan keskin yanma ata bindiğim bir günün ardından hafif bir sızıya dönüşmüştü. Neyse ki aşağılanmama şahit olacak ya da onun gazabına uğrayacak başka kimse yoktu. "Savaş alanına varmamıza ne kadar var?"

"Ön saflar yarın öğlene kadar varmış olur."

Uçsuz bucaksız bir Saur'goth seli önümüzde uzanıyor, orada burada birer nokta gibi sırtlarında silah taşıyan isteksiz yaratıklar görülüyordu. Yollarının üzerindeki köyler neredeyse tamamen yok edilmişti. Binalar yakılmış, cesetler etrafa saçılmıştı. Cesetlerin bazılarının uzuvları eksikti ve bu uzuvların yemek arabalarına girdiğine şüphe yoktu ama asıl kanımı donduran doğurganlık çağındaki kadınlar olmuştu. Biz geçerken kalan birkaç evin pencerelerinden birkaçının bize baktığını gördüm, giysileri yırtılmış ve yüzleri kan içindeydi. Diğerleri, bu iblis savaşçıların

iğrenç tohumlarını kesintiye uğramadan dökebilmeleri için ana ordunun yolundan uzağa, yakındaki ormana sürüklenmişti.

Kalp atışlarının hızlandığını hissetmiştim.

Dehşetlerini.

Malachi'in, savaşçılarının diğer bir amacı hakkında söylediklerine bakılırsa, bu ölümlülerin doğurdukları şeyi gördüklerinde çok geçmeden ölümü dileyeceklerini düşündüm.

Ve tüm bunların gerçekleşmesine yardım etmiştim.

Affet beni, Elijah.

Bu sözler bugünlerde sessizce söyleyip durduğum bir dua halini almıştı.

Çivit rengi ejderha birdenbire ortaya çıktığında bu karanlık düşüncelere dalıp gitmiş olan kayıtsız bakışlarımı ileriye yönelttim. Alevini üzerimize püskürtmeden ve bir yıkım yolu açmadan önce bir kalkan örmek için ancak zamanım oldu. Alevler o kadar yoğundu ki baskısı altında büküldüm.

Ve sonra ejderha gökyüzüne yükseldi.

Öfke dolu bir çığlık atarak kalkanına çarpıp dağılan bir alev topu fırlattım.

Ejderhanın pençelerinde iki kişi vardı: Sürgündeki kral ve kızıl saçlı bir kadın. Romeria.

"Bizi hedef alıyordu," diye dudak büktü Malachi, yanmış yüzlerce cesede, kenarlarda acı içinde kıvranan, çeşitli derecelerde yanmış Saur'goth'lara bakarak. Haklıydı, bunun tesadüf olmasına imkân yoktu. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu.

Elijah'ı öldürmeye çalışmıştı.

Anlaşmamızın onun için hiçbir şey ifade etmediği aşikârdı.

Ejderha tekrar dönüp bu kez ordunun uzak tarafına dalarak yıkıcı bir alev dalgası daha gönderdi.

Gümüş oklar havaya fırladı ve bazıları onları tamamen ıskalarken birkaçı da kalkanlarına isabet etti.

İki kez daha daldılar.

Malachi ordusunun yanışını izlerken küplere bindi.

"Bunu daha fazla sürdüremez." Yaptığı iş, özellikle de o boyuttaki bir canavarla, çok yorucuydu.

Menzile girdi.

Bir kükremeyle Malachi onlara doğru bir alev topu gönderdi.

Alev topu yan taraflarına isabet etti ve ejderha çarpmanın etkisiyle sarsıldı.

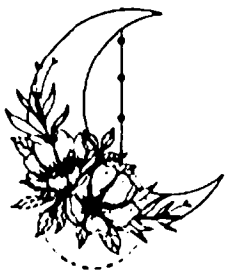
"Haklısın. Şimdiden zayıf düştü." Hemen ardından bir tane daha gönderdi.

Ejderha sertçe yana yatıp kıl payı kurtuldu ve bulutların içinde kayboldular.

Malachi memnuniyetle başını salladı. "Bu onları uzak tutar."

İnsitiler ve feryatlar etrafımızı sarmıştı.

"İlerleyin ya da yenilgiyi kabul edin!" Malachi toynakları ölen yaratıkların kömürleşmiş kalıntıları üzerinde tepinen atını ileri doğru sürdü.

Yetmiş Birinci Bölüm
Zander

Lyndel'in kapılarının önüne indik ve Romeria bir anda yere yığıldı.

Abarrane, Jarek ve Elisaf, Solange arkalarında yaklaşırken yanına koştum.

"Ben iyiyim!" Elini kaldırıp durmamızı işaret etti. Nefes alıp verişi düzensizdi. "Son darbesi beni fena vurdu."

"Malachi." İri vücudu darbeden sarsılınca Caindra'nın beni bırakacağını sanmıştım.

Başıyla onayladı. "Sanki, nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum... Tuttuğun metal bir çubuğun çok sert bir şekilde başka bir metale vurulması gibi. Sanki içimde titreşiyordu ve bırakman gerekiyordu. Hâlâ hissedebiliyorum."

Elisaf endişeyle kaşlarını çattı. "Peki işe yaradı mı?"

"Hem evet hem hayır. Geldiğimizi görmediler ama Sofie kalkanını çok hızlı kaldırdı." Başımı salladım. "İkisinden de kurtulabilirdik. Artık onları habersiz yakalamak imkânsız."

"Bu aptalcaydı. Arkadan yaklaşmalıydık. Bu kadar hızlı tepki verebileceğini düşünmemiştim," dedi Romeria, hayal kırıklığı içinde.

"Geriyi her zaman çok daha net görürsün." Elimi uzattım. Romeria onu ayağa kaldırmama izin verdi. "Yine de iyi iş çıkardılar. En az bin tanesi ölmüştür."

"Evet, sadece doksan dokuz bin kaldı," diye mırıldandı Romeria, sesindeki hüsranı duymuştum.

Bir avucumu sırtında gezdirerek, "Neden içeri girip dinlenmiyoruz? Kalede bizim için ayrılmış bir oda var."

Başını iki yana salladı. "Ondan gelen tek bir darbe bunu yapmışken nasıl bir kaderle savaşabilirim ki?"

"Savunuyordunuz, saldırmıyordunuz," dedi Solange. "Arada fark var."

"Öyle mi? Bana bildiğin her şeyi öğretir misin?" diye sordu Romeria, sesinde çaresizlikle.

"Her şeyi mi?" Solange kaşlarını çattı. "Yarına kadar mı?"

"Zamanımız tükenene kadar."

Abarrane, "Bu bana prensesin kendini nasıl bıçaklamayacağına dair iki saatlik bir dersten sonra bir nethertaur'la dövüştüğü günü hatırlattı," dedi.

"Onu öldürdüm ama, değil mi?" diye dudak büktü Romeria.

"Hayır, ben öldürdüm. Sen onu durdurdun."

"Doğru." Romeria asık suratlı lejyoneri başından savdı. "Ne diyorsun?"

Solange sırıttı. "Bir kaderle nasıl savaşılır bilmiyorum. Daha önce hiç kimse bir kaderle savaşıp da hikâyesini anlatacak kadar yaşamadı ama size güçlü bir büyücüyle nasıl dövüşüleceğini öğretebilirim."

"Mükemmel, çünkü Sofie'nin bu olaydan sonra çok kızacağından eminim." Romeria elimi sıktı. "Bana birkaç saat ver, sonra Atticus'tan bilgi almak için Eldred Ormanı'na uçarız." Lyndel'in kapısının ardında gözden kayboldular, yanından ayrılmayan gölgesi lejyoner ve onun gölgesi Sylx de peşlerinden gitti.

"Orası nasıl görünüyordu?" diye sordu Elisaf.

Omuzlarım endişeyle çöktü. "Bu hayatta herhangi bir pişmanlığın ya da dileğin kaldıysa, onları bu gece halletmeni öneririm." Onları zafere götüreceğimize güvenen herkes yakında bu umudun ne kadar ölümcül olduğunu öğrenecekti.

"O kadar kötü o zaman."

"Evet, o kadar kötü." Tamamen topun ucundaydık.

Yetmiş İkinci Bölüm

Atticus

"Meşhur Eldred Ormanı." Kral Cheral önümdeki ormanı süzerken atını yanıma doğru sürdü. "Huzurlu görünüyor."

"Çok geniştir, güneye, neredeyse Cirilea'ya kadar uzanır. Hiçlik canavarlarının saklanması için harika bir yer." Yarığın açılmasıyla birlikte orada onlardan bir sürü olduğunu tahmin ediyordum.

"Ybarisliler ve Mordain'in büyücüleri de artık orada."

"Ve yakında Kierliler. Bunlar gerçekten de tuhaf zamanlar."

Adamlara baktı. "Buraya ancak bu kadar çabuk gelebilirdik. Ordu çok yoruldu ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Yarından sonra öldüğümüzde hepimiz bol bol dinleneceğiz, demekten kaçındım. Ne kadar umutsuz olursa olsun, savaşa girmek için doğru bir tutum değildi. "O halde öyle yapalım." Güneşin öğleden sonraki konumunu not etmek için gökyüzüne bakıp topuklarımla atımı dürterek hızımı arttırdım.

*

"İşte ben de kardeşimi arkasına saklanabileceği bir kalesi olduğu için kıskanıyordum," diye espri yaptım ama yine de ağaç hattı boyunca uzanan sütunlu, uzun taş giriş dudak uçuklatıyordu. Çalışmak için sadece günleri olmasına rağmen, ustalar bir krallığa layık bir sur ve gökyüzüne yükselen ve batıya Lyndel'e bakan bir kule inşa etmişti.

"Kraliçe Neilina'nın bu büyücüleri bu kadar uzun süre saklamasına şaşmamalı," diye belirtti Kral Cheral, gözleri hayretle parlayarak.

"Dürüst olmak gerekirse, Mordain de Malachi'ın iblisleriyle hiçbir ilgisi olsun istemedi." Wendeline gibi birkaçı dışında. Acaba büyücü hâlâ yaşıyor muydu?

Surun etrafına dizilmiş Ybaris askerleri ordumuzun yaklaşmasını izledi. "Kendinizi tanıtın!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Gerçekten mi?" Sanki bizi beklemiyorlarmış gibi. "Kier Kralı Cheral ve Prens Atticus, kralın ordusunun komutanı ve bir zamanlar Islor'un hükümdarı! Nereden gireceğiz?" Önümüzde göz alabildiğine uzanan sağlam bir surdan başka bir şey yoktu.

Taşlar birbirine sürtündü ve arkamızdan şaşkınlık dolu seslerin yükselmesine neden olan büyük bir açıklık belirdi.

Sırıtan, tanıdık sakallı bir yüz tam ortada duruyordu. "Ne demek istiyorsun, nereden?"

Atımı ona doğru sürüp son anda sıçrayarak Kazimir'le kucaklaştım. "Hayatta kaldığını duydum, seni şanslı piç."

"Kardeşin ve Serenis'in olağanüstü iyileştirme yetenekleri sayesinde. O çok yetenekli." Yakınında duran güzel bir kadını işaret ederek ona göz kırptı.

Kızın yüzü mahcup bir gülümsemeyle kızardı.

Başımı salladım. "Sana dokunan ilk büyücüyle yatmana neden şaşırmadım, Kaz."

"Ne?" Omuz silkti. "Her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak istedi."

"Doğru." Kalbim en azından en iyi arkadaşıma sahip olduğum için rahatlama ve sevinçle dolu bir halde güldüm.

Askerlerimiz yavaşça ilerlerken Kral Cheral atının üstünden ormanı dolduran çadır ve kamp ateşi kalabalığını ilgiyle izledi.

"Bu beklenmedik bir değişiklik." Kazimir, dikkati bir an için Tuella'ya kayarak soğuk bir tavırla onlara baktı.

Bir kolumu omuzlarına attım. "Gel, ikimizin de anlatacak çok şeyi var."

*

Arkamızdaki gün batımı batıdaki geniş araziyi kaplarken son ışınları Lyndel'i puslu, altın sarısı bir ışığa bürüyordu. Surun tepesinden, yüzyıllardır Islor'un Ybaris'e karşı ilk savunması olarak hizmet veren, uçurum ordusunu besleyen ve iki krallık arasındaki köprüyü koruyan büyük surlu şehri seçebiliyordum.

Ve şimdi geçmişteki düşmanlarımız gelecek için müttefikimiz olarak buradaydı.

Hepsi Romeria sayesinde olmuştu.

"Onlardan biri beni buraya taşıdı." Kazimir başıyla Lyndel'in üzerinde huzursuzca dönüp duran büyük kanatlı canavarlara işaret etti. "Bana turuncu olanın beni taşıdığı söylendi ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Ölmek üzereydim."

"Savaş alanında o balta yüzünden ölmeliydim."

Kenardan eğilip kamp kuran ve kılıçlarını hazırlayan Kier askerlerine baktı. "Peki ya baltanın sahibi?"

"O harika biri."

"Kafasının hâlâ omuzlarına bağlı olması şok edici. Aminadav Ovası'nda düşen Atticus olduğuna emin misin?"

Güldüm. "Kral Cheral garip bir şekilde pek çok şeyi affediyor ama askerini diğerlerinin önünde katletmek akıllıca olmazdı. Kim olduğuma gelince, son zamanlarda prenseslerin öldüğü ve anahtar büyücüler olarak geri döndüğü göz önüne alındığında, bu adil bir soru. Yine de sana yemin ederim, dişlerin çıktığından beri her idmanda seni yenen versiyonun aynısıyım."

"Ve sonra dişlerimi kaybettim." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bazen kayıp bir uzantı gibi hissediyorum."

"Yine de yoklukları hem bizi hem de ölümlüleri kurtardı. Tek yol buydu."

"Romeria bir kez daha imdada yetişti." Ses tonu anlaşılmazdı.

Kral Cheral bir sıra Kier muhafızının eşliğinde sur boyunca bize doğru ilerledi.

"Onun arkasındaki," diye mırıldandım sura yaslanarak.

"Aptal saç kesimi olan vahşi. Onu şimdi hatırladım." Kazimir'in çenesi gerildi. "Ve yarın savaş alanında, senin şerefine onu unutmayacağım."

Kral Cheral selamlamak için, "Söylemeliyim ki bu gölge büyücülerin toprak ve kaya ile başardıklarından çok etkilendim," dedi.

Kazimir kaşlarını çattı. "Gölge büyücüler mi?"

"Uzun hikâye, sorma," diyerek Kazimir'in sorusunu geçiştirdim ve Kral Cheral'a, "Bunlar görebildikleriniz, göremediğiniz çok şey var," diye cevap verdim. "Kienen, aşağıda," -Romeria'nın Ybaris komutanını işaret ettim- "bana her şeyi anlattı, ben de size aktaracağım. Düşmanımızı pek çok sürpriz bekliyor."

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Parmaklarını şaklattı ve muhafızları öne çıktı. Ellerinde ciladan parlayan altın bir zırh

taşıyordardı. göğüs plakasındaki alev arması tanıdıktı. "Sanırım bu senin."

Bocaladım. "Bunu... beklemiyordum." Onu temizleyip onarmışlar ve Islor'a geri getirmişlerdi.

"Islor ordusunun komutanı savaş alanında tanınmalı, değil mi?"

İçimden bu ittifakın Ostros'a geldiğim andan beri onun planı olduğunu düşündüm. Bu olumlüye ve kurduğu planlara yeni bir saygı duymaya başladım.

"Onu çadırına getirecekler." Başıyla öne çıkan düşmanıma işaret etti. Askerin elinde bir kılıç vardı.

Benim kılıcım.

"Jimon onu senin için saklıyordu."

Vahşi, bana şimdiye kadar gösterdiği ilk saygı işaretiyle başını eğdi.

Kılıcı kabul edip elimi tekrar kabzasına doladım. Şimdi onu çekip karşımdaki adamı öldürsem şairane olurdu.

Belki de bu yüzden bana öyle bakıyordu; teslimiyet ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle.

Bunu hak ettiğini biliyordu.

Şairane ama aynı zamanda son derece akılsızca olurdu.

Kral Cheral sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Ybaris ve Mordain'in liderleriyle görüş ve bir saat içinde benimle çadırlarımda buluş." Bu bir emirdi ama yine de eşyalarımın teslim edilmesiyle birlikte öyle hissettirmemişti.

Gülümsemem de bunu gösteriyordu. "Elbette, Majesteleri."

Kral Cheral önümüzde uzanan topraklara son bir kez daha bakıp uzaklaştı, muhafızları da onu takip etti.

Kazimir'e doğru eğildim. "Belki de Jimon'u çok erken öldürmemelisin. Ne de olsa o sadece emirleri uyguluyordu."

Kazimir derin bir iç çekti.

*

Biz çeşitli stratejiler üzerinde çalışırken bir muhafız Cheral'ın çadırına daldı. "Kral Zander ve Kraliçe Romeria geldi, Majesteleri."

Kılıcımın rahatlatıcı ağırlığını kalçamda hissederek, beklemeden yanlarından geçip gittim. Dışarıda, kamp bir koşturmaca halindeydi. Ormana bakarak kampın gerçek büyüklüğünü kestirmek imkânsızdı ama birlikler arasında •Ybaris ve Mordain, Kier ve Islor- sanki aralarında düz bir çizgi olan iki yarım gibi keskin bir ayrım vardı.

Zander üzerinde o meşhur iki hilalli ay sembolü olan bir zırh giymiş, uzun boylu, asil görünüşlü bir erkekle konuşuyordu. Bu geceden önce onu hiç görmemiştim ama saygı duyulan birine benziyordu. Birkaç kişinin onu Radomir adıyla çağırdığını duymuştum.

"İşte orada." Yeniden bir araya geldiğimizden beri yanımdan ayrılmayan Kazimir, Romeria ve Satoria'nın bir ağacın altında durup konuştukları yeri işaret etti. Romeria'nın duruşu bir sorgulamayı çağrıştırıyor, Satoria da omuzlarını geriye çekmiş, meydan okurcasına duruyordu. İkisinin ne hakkında konuştuklarını tahmin bile edemezdim.

Birden, sanki bakışlarımızı üzerlerinde hissetmiş gibi, Romeria döndü. Gözlerini kıstı.

"Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandım.

"Neden? O Kierlinin senin hakkında paylaşacak nahoş bir şeyi mi var?"

"O herhangi bir Kierli değil. Kendisi Cheral'ın dördüncü karısı. Paylaşacağı şeylere gelince..." Sesimi alçalttım. "Sadece istemediğim ve razı olmadığım düzenli gece ziyaretlerim oldu diyelim." Gerçi Satoria'nın nasıl bir resim çizeceğini ve Romeria'nın bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordum.

Bir çift gözün daha üzerimde olduğunu hissettim ve arkamı döndüğümde siyah gözleri bir sırrın ışığıyla parlayan Tuella'yı gördüm. "İyi akşamlar, afsuncu. Etrafın bu kadar çok gölgeyle çevriliyken kendini oyalayacak şeyler buluyor musun?"

"Aydınlatıcı oluyor. Gecenin tadını çıkar, gaspçı kral." Süzülerek uzaklaştı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı, geçen geceki sözleri kötü bir alamet gibiydi.

Kazimir yaralı omzuma bir tokat atınca irkildim. "Ne güzel arkadaşlar edinmişsin."

"Belli ki birkaç tane edinmiş." Romeria yaklaştı ve güzel mavi gözleriyle beni süzdü. "Omzun nasıl?"

"Yaşayacağım."

"Bana çadırını göster, ne yapabileceğime bir bakayım." Kazimir'e baktı. "Yalnız. Zander aramaya geldiğinde nerede olduğumuzu bilsin."

Kazimir prensesle geçmişimi çok iyi bildiğinden, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" der gibi kaşlarını çattı.

Onu görmezden gelip çadır kapağını kaldırdım. "Önden buyurun. Majesteleri."

İçeri girip dar alanı, karyolayı, masayı, pırıl pırıl zırhımı inceledi. "Dev kafanın sığacağı çok daha büyük bir çadır beklerdim."

Kıkırdadım ve hiç vakit kaybetmeden tuniğimi çıkarıp masaya fırlattım, ardından karyolama yerleştim. "Ne kadar kötü?"

Arkamdan yaklaştı. "Büyük ölçüde iyileşmiş görünüyor." Soğuk parmakları çıplak etimin üstünde dolaştı. "Yine de kötü bir yara izi kalacak."

"Tuella haklıysa, yarayı görecek kadar yaşamayacağım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Görünüşe göre, yıldızlarda benim ölümümü görmüş."

Uzun bir sessizlik oldu. "Belki de onları yanlış okumuştur."

Kıkırdadım. "Olabilir, yine de içimden bir ses onun deyimiyle senin tek gücünün beni ancak bir yere kadar götürebileceğini söylüyor." Romeria'ya baktım. "Gracen nerede?"

"Güvende."

"Biliyorum ama nerede?"

Dudaklarını büzdü.

"Ne yapacağım sanki? Yarın savaşa giriyoruz, Romeria."

Uzun bir duraksamadan sonra iç çekti. "Ulysede'de. Malachi orada ona dokunamaz." Karyolamda arkamda diz çökerek sordu, "Afsuncu. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum. Kuşları manipüle edebiliyor. Ve diğer yaratıkları da ama senin ejderhalarını değil," diye ekledim çabucak. "Tabii sorduğum zaman, bana yalan söylemediyse."

"Öyle olmadığını umalım. Kıpırdama."

Gücü içimde hâlâ kırık olan her şeyi onarırken omzumda kaslarım ve tendonlarım boyunca yayılıp kemiklerimin derinliklerine kadar inen bir sıcaklık hissettim.

"Sanırım düşündüğüm kadar iyileşmemişim." Bitirdiğinde omzumu döndürüp test ettim. Sapasağlam geldi. "Teşekkür ederim. Gerçekten." İçten minnettarlığımı görebilmesini umarak gözlerinin içine baktım. "Her şey için." *Sadece benim hayatımı değil, Gracen'in ve ölümün kıyısından dönmeden önce aptalca kaleye hapsettiğim tüm o çocukların hayatını kurtardığın için.*

"Seni öldürmem için bana bir sebep daha verme kardeşim." Zander içeri girdi. "Zaten fazlasıyla verdin."

"İyileşti. En azından kolu." Romeria yatağımdan kalkmadan önce kulağıma bir fiske vurdu. "Eminim hâlâ bir sürü sorunu vardır."

Kıkırdayıp yeniden giyindim. "Bilmem gereken önemli bir şey var mı?"

"Malachi ve anahtar büyücüsü orduyla birlikte. Bugün onları öldürmeye çalıştık ama Sofie çok hızlı." Zander zırhını inceledi. "Şafakta harekete geçecekler."

"Peki saldırmaları ne kadar sürer?"

"Göreceğiz."

"Müzakere için kaç kişi..."

"Müzakere yok," dedi hemen Romeria, bakışları hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kaşlarımı çattım. Onun bu yönünü görmeye alışık değildim. "Müzakere yok. Anladım."

"O ve yaratıklarına muharebe kurallarına uyma konusunda güvenemeyiz. Aslında hiçbir şeyin kurallarına," diye ekledi Zander, daha samimi bir şekilde.

Romeria bir süre sonra, "Tavsiyene uydum," dedi.

"Daha açık olman gerek." Tuniğimi pantolonumun içine soktum. "Çok güzel tavsiyeler veriyorum, hem de çok."

Gözlerini devirdi. "Kaderleri çağırdık."

Olduğum yerde kaldım, ağzım açık kalmıştı. "Ve?"

"Aminadav Hiçlik'ten geçişi engelleme isteğimizi kabul etti. Nasıl olduğunu ve sonuçları olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım bu gece öğreneceğiz." Titrek iç çekişi endişesini ele veriyordu.

"Bu büyük bir anlaşma."

"Bir sorun çözüldü," diye karşı çıktı Zander, her zamanki faydacılığıyla. "Diğeri ise biz konuşurken kapımıza doğru ilerliyor. Gel hadi." Başını çadırın çıkışına doğru salladı. "Bakalım ne kadar ilerlemişler."

Ne demek istediğini hemen anladım. "Ejderhalarla mı?" Bu kadar hevesli görünmek istememiştim.

Romeria homurdandı. "Noel'deki bir çocuk gibi konuşuyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Noel mi? Ne..."

"Boş ver. Evet, ejderhalarla birlikte."

"Muhtemelen Kral Cheral'a söylemeliyim."

Zander aklımı kaçırmışım gibi başımı bana doğru çevirdi. "Sen bir kraliyet prensisin ve kralın ordusunun komutanısın. İzin almak zorunda mısın?"

"Hayır, ama... hayır." Yine de Kier kralının bunu saygısızlık olarak göreceğinden endişelenmiştim.

Zander bir an bekledi. "Ayrıca, ona nereye gittiğimizi söyledim."

Onu şakadan iterek güldürdüm.

Arkamızda, Romeria dalgın bir şekilde gülümsedi.

*

"Düşündüğümden de büyükmüş!" diye bağırdım, meşaleleri yerde bir yıldız seli gibi, yaklaşan ordunun üzerinde süzülürken. Aşağıdaki dehşet verici gerçeklik bu deneyimin coşkusunu bastırıyordu. "Yaklaşabilir miyiz?"

"Hayır, çok tehlikeli olur. Bu sefer bizim için hazır olacaklardır ve Malachi'ın erişim alanı oldukça geniş!" diye karşılık verdi Zander bağırarak.

Ejderhanın pençelerine yapıştım. Beni ikiye bölecek kadar keskin görünüyorlardı ama yine de kesmiyorlardı. Beni taşıyan yeşil canavar şaşırtıcı derecede nazikti.

Bexley'nin çocuğu.

Kimin aklına gelirdi?

Romeria ejderhasına bir şeyler haykırınca ejderha sertçe döndü, diğer ikisi de bir saniye sonra onu takip etti.

*

Uçurum boyunca, yarıktaki herhangi bir hareketi tespit edebilecek kadar alçaktan uçtuk. Hiçbir şey yoktu.

Derin, karanlık kuyudan hiçbir şey çıkmıyordu.

*

Uzun süre havada süzüldükten sonra yere değen bacaklarım titriyordu. "Demek dağlardaki gizli krallığın burası." Beklenti tüm bedenimi sarmış bir halde yükselen altın kapıya baktım, yoldan sapmamız beklenmedik olmuştu.

Gracen oradaydı.

Şu an benim hakkımda ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ölümlülere karşı yaptığım hatalar yüzünden benden nefret ediyor olabilirdi. Hayatta kaldığım sürece bununla yaşamak zorundaydım. Katlanamayacağım şey ise onu son bir kez daha görememekti.

Tünelin içi daha önce hiç görmediğim türden zırhlar giymiş kocaman kanatlı yaratıklarla doluydu.

"Onlar Nymph'ler," diye yanıtladı Zander dile getirmediğim sorumu.

"Tabii ki öyleler." Tüm bunların hepsi çok gerçeküstüydü. "Mektubunu aldığımda Boaz bunun beni uzaklaştırmak için bir oyun olduğuna ikna olmuştu," dedim. "Bu arada, nerede o? Hâlâ Cirilea'da mı?" Ayrıldığımdan beri hiç aklıma gelmemişti.

"Külleri orada." Romeria'nın gözlerindeki soğuk bakıştan bu cezayı kimin verdiğini tahmin edebiliyordum.

Tünel boyunca ilerledik ve sonunda karşımıza başka bir kapı ve ince yapılı, kafataslarında rahatsız edici kemik çıkıntıları olan farklı bir yaratık grubu çıktı. Onların da kanatları vardı.

"Sanırım bunlar da Nymph?"

"Oredai, bu Prens Atticus, Zander'ın kardeşi," diye tanıttı beni Romeria. Ses tonuna bakılırsa, bu seferkini gördüğüne pek sevinmemişti.

"Gaspçı kral," diye tısladı yaratık.

"Adım çıktı bir kere." Bu gizli Nymph şehrinin ihtişamını seyrederken onu görmezden geldim. Bu ihtişam bile bir kısrağın eyerine tırmanırken dikkatimi çok uzun süre tutamadı.

Sokaklarda hızla ilerlerken atların toynakları yankılandı.

"Herkes nerede?" Her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Nymph'lerin çoğu bir yerlere gitmek için ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Çeşitli gruplar birbirleriyle anlaşamıyor," dedi Romeria.

"Bu nasıl bir şey? Nymph gruplarının anlaşamaması."

"Henüz emin değilim," diye itiraf etti, endişesi güzel yüzünü gölgeleyerek.

Aklımda çok fazla soru vardı. Şimdilik tek düşünebildiğim Gracen'i tekrar görmekti. "Her seferinde bir sorun."

Zander bana manalı bir bakış attı. Babamız bize hep bunu söylerdi.

Bir köprünün üzerinden ve iki devasa kanatlı heykelin altından geçtik. İleride, şehrin geri kalanı kadar etkileyici olan Ulysede'in kalesi duruyordu.

"Argon'un mücevherli sarayı yetmedi, şimdi de bunu mu sahiplendin?" diye takıldım.

"Nyos'un loncasını unutma," diye ekledi Zander. "O da dikkate değer."

Romeria kaşlarını çattı. "Hiçbirini ben istemedim."

"Bir tanesini memnuniyetle elinden alırım," diye şaka yaptım.

"Bir sonraki darbeni mi planlıyorsun yoksa onu haber mi veriyorsun?" diye karşılık verdi Zander.

"Bunu hak ettim."

"Ve daha yeni başladım," diye uyardı ama ağzının kenarlarının seğirdiğini gördüm.

Büyük salonda durup bir kaidenin tozunu alan küçük göbekli yaratığa baktım, boş alanda boş boş duran bir düzineden biriydi.

"Sanırım Oredai sonuçta bir kaeli'nin kalmasına izin vermiş." Romeria işine devam eden dilsiz yaratığa gülümsedi. "Bahse girerim Mika'yla saklambaç oynamayı seven de budur."

Sırıttım. "Mika'nın en sevdiği eğlence. Muhafızların her üyesine bir noktada kalede kendisini aratmıştır." Kütüphanede Gracen'e rastladığım günü hatırladım. Küçük afacanı arıyordu. Mika o gün zehir şişesini bulmuş ve Saoirse'nin planını ortaya çıkarmıştı.

"Haydi. Bu taraftan." Romeria beni ana merdivenlere götürdü.

Üçümüz katları çıkıp koridorlarda ilerler ve birbirimize gelişigüzel iğnelemeler ve şakalar yaparken, ilişkilerimizi onarmak, kan lanetinin olmadığı, Nymph'lerin olduğu, Ybaris ve Islor'un birleştiği bu garip yeni dünyayı keşfetmek için daha fazla zamanımın olmasını istedim.

Romeria bir kapının önünde durdu. "Burası onun odası. Koridorun sonundayız. Gün doğmadan ayrılmamız gerek." Elini Zander'ın elinin içine soktu ve birlikte gitmek için döndüler.

"Bekleyin!" diye seslendim, onları durdurarak. "Geldiğimi biliyor mu?"

"Hayır, çünkü Kier kraliçesiyle konuşana kadar seni getireceğimi bilmiyordum. Kendini tanıttı ve bu geceyi sana vermem için ısrar etti. Teşekkür etmen gereken kişi o."

Satoria ve Romeria'nın konuştuğu şey bu muydu? "Edeceğim. Gracen bana kızgın mı?" Bilmem gerekiyordu.

Romeria derin bir iç çekti. "Gracen işte. Hak etmesen bile seni affedecektir." Uzaklaştılar.

Heyecana kapılmış bir halde kapıyı çaldım ve hemen ardından pişman oldum. Çocuklar uyuyor olmalıydı. Muhtemelen bebeği uyandır-

Diğer taraftan bir ses geldi, sonra kapı açıldı ve işte, güneşte yanmış yanaklarını süsleyen sevimli çilleriyle, açık ve dağınık kıvırcık sarı saçlarıyla, geceliğine sarınmış bir halde karşımdaydı.

Gracen'in yüzünü sayamayacağım kadar çok kez hayal etmiştim ve şimdi karşımda görünce nutkum tutulmuştu.

Güzel mavi gözler kocaman açıldı. "Atticus?"

Dudaklarından ismimi duymak bile sinirlerimi yatıştırmaya yetti. "Yaptıklarım ve yetersiz mazeretlerim için binlerce özür dilemem gerektiğini biliyorum ama..."

Kendini bana doğru atıp dudaklarıyla abuk sabuk sözlerimi kesti.

Yetmiş Üçüncü Bölüm

Romeria

"Bu gece tüm bu kalede en çok minnettar olduğum şey bu kürek." Gözlerimi kapatıp son zamanlarda beni saran bitmek bilmeyen gerginliği üzerimden atmayı ya da en azından bir geceliğine hafifletmeyi umarak Zander'a yaslandım. Sanki Nymph'ler birlikte bu ana ihtiyacımız olacağını biliyorlardı. Belki de biliyorlardı. Diğer her şey hakkında bir fikirleri var gibi görünüyordu.

Zander kaslı kollarını gevşekçe göğsüme dolayarak sert vücuduyla beni sarıp sarmaladı. "Atticus'u buraya getirmek istemenin sebebi neydi?" Islak saç tellerini alnımdan çekip eğilerek şakağımı öptü. Nefis kirli sakalları tenimi kaşıdı. Başka bir yerimi kaşıması için can atıyordum.

"Kral Cheral'ın karısı. Atticus'un Gracen'e deliler gibi âşık olduğunu söyledi ve onu buraya getirmem için ısrar etti." Dinlediğime sevinmiştim, aksi takdirde suçluluk duygusu içimi kemirirdi.

"Atticus'un neden bunu düşmanının karısına itiraf ettiğini anlamıyorum. Olayın aslını merak ediyorum."

"Gözlerini ondan alamıyordu, bu yüzden muhtemelen duymak istemediğim bir hikâye."

Zander derin bir iç çekti. "Her neyse. Bırak mutlu olsunlar. Son bir gece için hepsi mutlu olsun. Abarrane mutlaka yine kendini Kienen'in çadırında bulacaktır."

Gülümsedim. "Solange'ın gözü Jarek'teydi. Bu gece işi pişireceklerine dair kasamdaki dev bir değerli taşa bahse girerim."

"*İşi pişirmek* mi? Romy Watts'ın jargonu mu bu?" diye takıldı. "Peki hangi kasadan? Sende iki tane var."

"Off." Çenemi göğsüne dayayıp yüzüstü dönerken suratımı astım. "Bunun için hâlâ kızgın mısın?"

Güldü ve yüzüme birkaç damla su sıçrattı. "Umarım Solange, Lucretia'nın bir köşede izliyor olacağını biliyordur."

Bir kahkaha patlattım ama ardından inledim. "Tanrım, zavallı adama nefes aldırmıyor."

"Bence Jarek gayet iyi durumda." Zander yüzümü inceledi. "Bütün bunlar bittiğinde ne yapacağız?"

"Ne, savaş mı?" Duraksadım. "Hiç düşünmedim."

"Hiç mi?"

"Yani... hayır. Konuştuğumuz her şey, yaptığımız her şey, hepsi yarına çıkıyor."

"Peki ya yarından sonrası?" diye fısıldadı.

"Ya *yarından sonra* diye bir şey olmazsa?" Korkum sesime yansımıştı. Hayatımda hiç şu anda olduğum kadar güçlü olmamıştım ama aynı zamanda hiç bu kadar korkmamıştım da. İlk defa kaybedecek çok şeyim varmış gibi hissediyordum.

O bronz boynuz çantamda duruyordu ve bu savaşı tek bir üfleyişle bitirmemi bekliyordu. Şimdiye kadar kullanmadığım

için korkak mıydım? Belki, ama savaşı nasıl bitireceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve Aminadav'ın sözlerine itibar edemezdim. Bu kadarından emindim.

Henüz pes etmeye niyetim yoktu.

Ölmeye hazır değildim.

"Peki ya yarından sonra?" diye tekrarladı Zander parmaklarını omurgamda gezdirerek.

Bocaladım. "Sen söyle."

Sertçe yutkundu. "Islor tahtını geri alacağım." İleri geri hareket eden parmakları sırtımın alt kısmına kadar uzanıp kıçımın arasını gıdıkladı. "Islor'un eski yöntemlerini sürdürmeye kararlı olan her lord ve leydinin kökünü kazıyacağız ve topraklarını ölümlülere verip onlara yönetme şansı tanıyacağız. Sahip sistemi kaldırılacak ve ölümlüler diledikleri yerde yaşamakta ve çalışmakta özgür olacak. Ölümlü köyleri olacak ve kralın yönetiminden kaçmak için Venhorn'da saklanmak zorunda kalmayacaklar."

O konuştukça umudum yükseldi. Bugüne kadar istediği, konuştuğumuz her şeydi bu. Korkumu bir kenara bırakıp hayal kurmaya başladım. "Ybaris ve Islor arasındaki köprü seyahat için açık olacak ve Nymph'leri can almadan toprakları iyileştirmeye nasıl ikna edeceğimi bulacağım. Sadece Ybaris'i değil, Kier'i de."

"Sen bunu yapana kadar, Aminadav Ovaları tüm krallıklardaki insanların ihtiyaçlarını karşılamaya yardımcı olacak," dedi ve öne doğru eğilip burnumu öptü.

"Seacadore ile ticaret yapmak için Ulysede'in kasasını boşaltacağım, eğer mecbur kalırsak Udrel'le de." Oraya yelken açmak ne kadar sürerdi? Caindra o kadar uzağa uçabilir miydi?

"Peki, ama altın sütunlarımı rahat bırakacaksın." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra düşüncelere daldı. "Sürekli planladığımız o düğünü yapacağız."

Zander ile evlenme düşüncesiyle keskin bir nefes aldım. Bu sefer gerçekten.

Bedenimi yukarı kaldırıp kalçalarının üstüne koydum ve boğazına, çene çizgisine, dudaklarına öpücükler kondurdum. Bacaklarımın arasında, aleti sertleşmiş bekliyordu. "Ve Hudem' de taşa çıkacağız." Bir Ybarisli ve bir Islorlu birlikte çocuk sahibi olabilir miydi? Üstelik Nymph'ler burada olduğuna ve kan laneti ortadan kalktığına göre bu ritüelin bir anlamı kalmış mıydı?

Elleriyle kalçalarımı kavrarken ve girişime doğru pozisyon alırken kıkırdadı "Seyircilerle birlikte."

İçime girince kahkahalarım kesildi.

"Zamanımızı krallıklar arasında böleceğiz." Yavaşça eli aramıza kaydı, sakince gidip gelirken başparmağını klitorisime sürttü ve ağızlarımız dillerin kışkırtıcı dansında ahenkle çalıştı.

"Cirilea'da güller açtığında." Doğruldum, dudağı dudağımdan ayrılıp göğüslerime doğru indi ve meme ucumu dişlerinin arasına aldı. "Ve ejderhalar bizi her yere uçuracak." Küvetin kenarlarına tutundum, dişlerini acıtmaya yakın ama hoşuma giden ısırıklarla tenime sürterken nefesim düzensizleşti.

Bir zamanlar sadece kurgularda var olduğuna inandığım bir coşkunun peşinde, bedenlerimiz samimi bir dansla iç içe geçmişken kelimeler yerini inlemelere, çığlıklara ve su sıçramalarına bıraktı. Tek yapmam gereken bir krala âşık olmaktı.

Benim kralımı.

Birlikte doruğa ulaştık ve bir yığın halinde devrildik.

Ve sonra asla yaşama şansımızın olmayabileceği bir hayatı planlamaya devam ettik.

Yetmiş Dördüncü Bölüm

Annika

Kendime geldiğimde bir mağaranın taş zemininde yatıyordum. Omzum zonkluyordu. Başım da öyle.

Ama wyvern beni yememişti.

Tavandaki geniş açıklıktan içeri hafif bir ışık sızıyordu. Sabah olmalıydı.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve sendeledikten sonra dengemi bulup yukarıdaki karanlık köşelerde üzerime çullanmayı bekleyen bir canavar olup olmadığını kontrol ettim. Görebildiğim kadarıyla yalnızdım ama etrafta buranın bir in olduğunu gösterecek kadar kemik vardı.

Yakınlığımı test ettim ama ona tutunamadım. Kafamın yan tarafındaki dokunulduğunda acı veren dev kaz yumurtası yüzünden olmalıydı.

Wyvern'in yemek için dönmesine ne kadar vardı? Buradan çıkmak zorundaydım.

Tyree'yi bulmalıydım.

İleride bir tünel vardı. Eğilip onu takip ederek başka bir mağaraya girdim, bu seferki uzun ve dardı, tavandaki küçük boşluklarla uzak taraftaki daha büyük bir boşluk, mağarayı aydınlatıyordu. Bir wyvern için çok küçüktü. Oraya yöneldim ama yarı yolda köşedeki bir taş dikkatimi dağıttı.

Bunu daha önce Citilcala, Nymphaeum'da görmüştüm.

Gerçek olabilir miydi? Yoksa ateşim mi çıkmıştı?

Yanına gidip parmak uçlarımı kıvrımlı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Kesinlikle gerçekti ve hatta aynı oymaya sahipti.

Burada, Udrel'in dağlarında ne işi vardı?

Arkamdan bir kana: çırpma sesi geldi. Omzumun üzerinden baktım.

Ve çığlık atarak geriye sıçradım. Bedenim taşa çarptı.

Düzinelerce kel, göbekli, perdeli ayaklı, kanatları titreşen küçük yaratık etrafımı sarmış, kocaman meraklı gözlerle beni izliyordu. Henüz bana saldırmamışlardı.

Bu şeyleri daha önce de gördüğümü fark ettim. Ya da Orothos'taki tapınağın duvar resminde onlara benzeyen bir şeyi. "Nesiniz siz?" Destry burada yaşadıklarını biliyor muydu?

Hiçbir şey söylemeden birbiri ardına iri kollarını kaldırarak mağaranın diğer ucunu işaret ettiler.

Bir gözümü yaratıklardan ayırmadan, başımı işaret ettikleri yere doğru çevirdim. Belli ki bana bir şey göstermek istiyorlardı.

En uçta, saman ve dallarla kaplı taş bir beşiğin içinde kuzgun tüyü gibi saçları olan, parıldayan altın ve gümüş bir elbise giymiş bir kadın duruyordu. Altın boynuzlar göğsüne kapanmış, uçları etine batmıştı. Boğazında derinlere saplanmış siyah bir hançer vardı. Ürkütücü bir şekilde Romeria'ya benziyordu.

"Annika!" Tyree nefes nefese açıklığa doğru koştu.

Ona, uzattığı kollarına doğru koşarken nabzım hızla atmaya başladı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Beni göğsüne bastırıp parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Kaderlere şükürler olsun ki hayattasın. Adımı söylediğini duydum ve tırmanmaya başladık."

Başladık mı? "Destry nerede?"

Destry sarf ettiği çabadan yüzü kızarmış bir halde o anda içeri girdi.

"Bütün gece tırmandık. Biraz önce yine çığlık attığını duydum."

"Attım ama..." Kaşlarımı çatıp etrafa baktım. "Hepsi nereye gitti?"

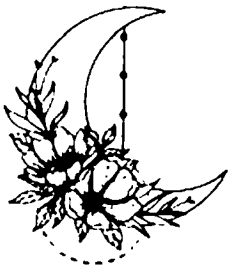
"Kim nereye gitti?"

"Küçük yaratıklar. Az önce buradaydılar."

"Ben hiç küçük yaratık görmüyorum." Tyree başımı incelerken yüzünü buruşturdu. "Kötü şişmiş ama iyileşecektir."

"Hayal değildi. Onları gördüm! Ayrıca burada bir kadın var." Sanırım? Onu elinden tutup mağaranın dibine götürdüm.

Tyree'nin tutuşu gevşedi. "Anne?"

Yetmiş Beşinci Bölüm

Tyree

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Halüsinasyon mu görüyordum?

"Bu, Kraliçe Neilina mı?" Annika saman ve dalların arasında hareketsiz yatan bedene bakarken kendisinin ve krallığının uzun zamandır beslediği nefrete rağmen annemi daha önce hiç görmediğini fark ettim. "Emin misin?"

"Onun annem olduğundan mı? Evet, eminim. Bu o. Bu onun simge kolyesi ve bu da onun... bedeni. Ölmüş." Sözlerimle birlikte üzerime bir uyuşukluk çöktü. Ölmüştü... ve Udrel'deydi.

"Burada ne işi var?" diye sordu Annika, içimden geçenleri dile getirerek.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim ama tüm olanları, yani Annika'nın kan yoksunluğunun ani ve açıklanamaz bir şekilde yok olmasını göz önüne alırsak, bunun kaderle ilgili bir şey olduğunu tahmin ettim.

Destry yanıma sokulup ellerini taşlarına sımsıkı sararak sahneyi inceledi. "O ölmemiş."

"Pardon?"

Eğilip cesedi önce bu açıdan, sonra başka bir açıdan inceledi. "O ölmemiş."

"Boynunda bir simge bıçağına benzeyen bir şey ve göğsüne gömülü kendi simgesi var. Eminim buna inanmıyorsundur." İrtifa Destry'nin aklını mı karıştırmıştı?

"Gölge, içinde yaşıyor. Ölü şeylerde yaşamaz."

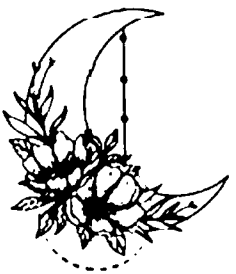
Kalp atışlarım yavaşladı. Ya Destry haklıysa? Neden olmasındı ki? "Onu buraya kim koymuş olabilir?"

"O küçük goblin yaratıklar?" Annika omuz silkti, sonra parmaklarını kaz yumurtasının üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu. Kurumuş kan saçlarına bulaşmıştı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Bunu yüksek sesle söyler söylemez, aklıma bir fikir geldi ve uygulamaktan kendimi alamadım.

Derme çatma tabutun içine uzanarak annemin boğazındaki bıçağı tutup çektim.

Gözleri bir anda açılırken keskin bir nefes aldı.

Yetmiş Altıncı Bölüm

Romeria

Biz kasvetli ifadelerle kalenin merdivenlerinden inerken gökyüzü şafağı işaret ediyordu. Dagny, Corrin, Pan, Eden ve Agatha'nın yanı sıra birçok kâtip de dâhil olmak üzere, bu saat için sürpriz sayılabilecek bir ölümlü kalabalığı merdivenlerde sıralanmıştı.

Atticus ağlamaklı Gracen ile vedalaşırken ben yaşlı kâtibi bir kenara çektim.

"Bu sabah muhteşem görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi.

"Teşekkür ederim. Bunu dolabımın kapısında asılı buldum." Gümüş, siyah ve beyaz bir zırh ve deri kıyafetler. Bu sefer kanatlarım yoktu. Bana wisp'lerin ve kaeli'nin hâlâ görünmeden, kanatlarını çırparak etrafta dolaştıklarını düşündürdü. "Bana bir şey olursa, bunun Allegra'ya ulaşması gerek." Minerva'nın Yüzüğü'nü avucuna koydum.

Gözleri büyüdü.

"Bunu ona ulaştıracağına inanıyorum."

"Bir yolunu bulacağım, Majesteleri." Başıyla onaylayarak yüzüğü göğüs cebine soktu. "Yüzleşmek zorunda olduğunuz bu korkunç savaştan kaçınmanıza yardımcı olacak cevapları bulamadığımız için üzgünüm."

"Cevabı buldunuz. Sadece bizim istediğimiz cevap değildi." Omzunu sıktım. "Benim için herkese iyi bak."

Dikkati çantamın üzerindeydi. "Kaderler bugün size merhamet etsin, Majesteleri."

Söylediğinden fazlasını kastettiğini sezdim, sanki yaşlı büyücü bir şekilde Aminadav'la yaptığım anlaşmanın farkındaymış gibi. "Bu güzel bir değişiklik olurdu." Sırtımı döndüm.

"Gesine sizinle gurur duyardı," diye ekledi aceleyle ve boğazıma bir yumru tıkandı.

Zorya ve Loth savaşçı kıyafetleri giymiş ve her ikisi de bir düzine bıçak kuşanmış halde basamakların ortasında duruyordu. Amaçları belliydi: Ulysede'in güvenliğinde kalıp kâtiplere ve insanlara bakıcılık yapmaktansa bugün ölme şansı.

Başımla selam verdim.

"Majesteleri." Başlarını eğip bekleyen atların eyerlerine tırmandılar.

Cindrae merdivenlerin dibinde sıra halinde beklerken tacım Oredai'nin bana doğru uzanmış ellerinde duruyordu. On dakika önce Mordain'in yüzüğünü almak için mahzene gittiğimde bilerek tahtımda bıraktığım taç.

Tacınızı unutmayın.

Oredai'nin kafamın içindeki sesi bu sabah özellikle sinir bozucuydu.

"Doğru, elbette." Tacı alıp bir süre inceledim. "Bu neyden yapılmış?"

Büyüklerin kemiklerinden.

"Ha. Kemikler. Sahiden mi?"

Bu bir onur olduğu kadar bir gereklilikti.

"Ne için gereklilik?"

Gelecek olan şey için.

Bu bir uyarıya benziyordu. Jarek ölümden döndükten sonra Oredai'nin söylediği her şeyi tartmaya başlamıştım ama bu bana aynı zamanda Aminadav'ın boynuzun kafasından koparılan kemikten olmasıyla ilgili sözlerini de hatırlattı. Belirli bir amacı olan bir hediye. "Peki ne işe yarıyor?"

Sivri dişlerini gösterdi.

Büyüklere güvenen ışıkta yürür.

Yine cevap olmayan bir cevaptı ama ondan bunu beklerdim. Büyüklere güvenmesem de yine de tacı kafama geçirdim. Kafa derimi tırmaladı. "Dinle, eğer bana bir şey olursa..."

Ulyseđe'in tek bir hükümdarı vardır ve o da Herkesin Kraliçesi'dir.

"Söyleyeceğim şey bu değildi... Benim için onlara göz kulak olur musun?"

Siyah gözleri merdivenlerdeki ölümlüleri süzdü.

Onlar bu krallığın insanları, Majesteleri ve ben krallığı koruruz. Hiçbir tehdit içeri giremez.

Bu sözlerin ardından Cindrae topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Ne dedi?" diye sordu Zander.

"Her zamanki gibi anlamsız şeyler." Yine de Oredai'nin herkese göz kulak olacağını bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Zander şefkatle boynumu okşayarak, "Artık gitmeliyiz," dedi.

Atticus, Gracen'i bir kez daha öptü ve ardından duygularına yenik düşmeye hazır bir ifadeyle merdivenlerden indi.

Benim için ailem gibi olan endişeli yüzlere son bir kez el salladıktan sonra kapıya ve ötesinde bizi bekleyen savaşa doğru yola koyulduk.

*

Sürekli bir kargaşa ortamına rağmen garip bir şekilde açlıktan kıvranır bir halde Lyndel'in kulesinde bir kâse sebze yahnisi ve bir dilim ekmek yerken, kuşluk vakti tehlike sesleri yükseldi. Zander'ın peşinden köprü boyunca surlara doğru koşup Lyndel'in dış surunun ötesine ilk kez net bir şekilde bakınca iştahım kaçtı.

Malachi'ın ordusunun çimenli tepenin üzerinde karanlık, yavaş bir dalga gibi ilerleyişini izlerken hafif bir yağmur çiseliyordu. Hiç bitmeyen, hiç kesilmeyen bir karınca dalgası görebildiğimiz her yer düşmanla dolana kadar saatlerce ilerlemeye ve yayılmaya devam etti. Bu orduyu daha önce de görmüştük, birden fazla kez ama artık buradaydılar ve başlarında Malachi'ın olması daha da kaygı vericiydi. Bu, ejderhayla uçmak ya da vurkaç yaparak saldırmak değildi. Kapımızın eşiğindeydiler ve bir taraf yenilgiye uğramadan gitmeyeceklerdi.

Sayıları ürkütücüydü. Suru bizimle paylaşan, cesur ve kendinden emin görünmek için ellerinden geleni yapan askerlerin solgun yüzlerine baktım. Yaklaşan gücü sadece duymuşlardı, onu şimdiye kadar görmemişlerdi.

Ne hissettiklerini biliyordum çünkü ben de öyle hissediyordum; burada durup yaşananlara tanıklık ettikçe daha da güçlenen bir umutsuzluk dalgası.

Eldred Ormanı buradan bulanıktı ama Atticus afsuncunun görme taşından izleyeceklerini söylemişti. Her ihtimale karşı... "Caindra."

Üç ejderha Lyndel'in arkasındaki dağ sırtından kulakları sağır eden kükremelerle gökyüzüne fırlayıp geniş bir daire çizdi. Karşı tarafa kaçıramayacakları bir uyarı ve aynı zamanda herkese zayıf olmadığımızı hatırlatan bir işaret.

Yakınlıklarım parmak uçlarımın altında çatırdıyor, ateşten oklara ve yıkıcı rüzgârlara dönüşmek için yalvarıyordu ama henüz çok erkendi. Malachi henüz ortaya çıkmamıştı. Bu yüzden, zoraki bir sükûnetle durup düşmanın yerini almasını izledik.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Lord Rengard çenesini kaşıdı.

Lord Telor bastonuna yaslandı. "Bu benim kavrayışımın ötesinde."

"Ateşin Kaderi'nin hazırlanmak için binlerce yılı vardı," diye mırıldandı Lucretia, Jarek'in arkasından. "Neredeyse her şey için hazırlık yaptı."

"Hazırlanmadığı şey ne?" diye sordu Jarek.

"Herkesin Kraliçesi."

Başımı salladım. "Bana çok fazla güveniyorsun. Ateşi dün bir kez kalkanıma isabet etti ve kalkanı güç bela tutabildim."

Işıl ışıl gülümsedi. "Tacınızı takmamıştınız."

Hiç düşünmeden, tacın sivri uçlarına dokundum. Nymph büyüklerinin kemikleri. Bunca zamandır aptalca bunun basit bir süs eşyası olduğunu mu düşünmüştüm?

"Hiçlik canavarlarını nasıl kullandıklarına bakın." Bir Saur'goth'un dişleri yakındakilerin bağırsaklarını deşmesin diye zincirle yönlendirdiği bir Nethertaur'a binişini izlerken Elisaf'ın ses tonuna hayranlık ve dehşet karışımı bir ton hâkimdi. Pullu sırtına gümüş oklarla dolu ağlar bağlanmıştı. Bunun gibi düzinelercesi vardı. "Kaderlere şükürler olsun ki ellerinde wyvern yok."

"Hepsini korkutup kaçırdığı için Caindra'ya şükürler olsun ama bütün bu silahları nereden bulmuşlar?" diye sordum.

"Sanırım onları getirmişler. Malachi her şeyi düşünmüş. Pekâlâ, nerede o..." Zander'ın bakışları dalgayı taradı. Bu bir meşhur Waldo bulma oyununa benziyordu ama düşüncemi yüksek sesle söyleme isteğimi bastırdım. Buradaki hiç kimse için bir anlam ifade etmeyecekti. "İşte orada." Zander Saur'goth'ların yol açmak için açıldığı kalabalığın arasından ilerleyen bir grup atlıyı işaret etti. Kumaşla örtülü kafesler taşıyan bir kalabalık da hemen arkalarından geliyordu.

Buradan bile kalenin altındaki taş lahitte yatan adamı tanıdım. Uzun boylu, asil ve yakışıklıydı.

Zümrüt rengi bir balo elbisesi giymiş olan Sofie yanında yürüyordu.

"Savaş için pek akıllıca bir seçim değil," dedi Jarek. "Onu her yerden fark edebilirsin."

Sofie pek çok şey olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi. "Bu, onun bu işin başlamadan biteceğini söyleme şekli." Yoksa ne kadar dokunulmaz olduğunu duyurma şekli miydi?

Elbise kendi seçimi miydi yoksa Malachi mi emretmişti?

Kalbim korkuyla çarparken bir anlığına Belçika'daki evinin derinliklerine döndüm ve onun bahçeler ve taşları toplamakla ilgili saçmalıklarını dinledim. Malachi ona gerçeği tümüyle anlatacak kadar bile güvenmemişti, artık çok açıktı.

"Bak, orada." Zander daha gerideki bir grup atlıyı işaret etti. "Sanırım onlar Islor'un lordları ve leydileri."

"Sence kendi istekleriyle mi buradalar?" diye sordu Elisaf.

"Sanmıyorum ama bunun bir önemi yok. Düşmanla birlikte savaşıyorlar ve onlarla birlikte ölecekler." Zander sesini

olabildiğince inandırıcı kılmaya çalışıyordu. "Kendimizi kolay bir hedef haline getirmeyelim. En iyisi dağılmamız."

"Birbirimizi diğer tarafta göreceğiz dostum. Burada ya da Za'hala'da." Lord Rengard bana selam verdikten sonra sağa doğru yürüdü.

"Herkesin Kraliçesi bugün bizi kurtarsın." Lord Telor topallayarak sola doğru ilerledi.

Bir an nefes alamadım ve söyleyecek bir söz bulamadım.

Bir el omzumu sıktı. Jarek'in eli. "Düşündüğünden daha güçlü olduğuna inan."

Kendimden ne zaman şüphe ettiğimi her zaman bilirdi. Üzerimde yükselen lejyonere baktım ve gözlerimdeki dehşeti görmesine izin verdim. "Ya değilsem?" Tüm bu insanlar bana bel bağlamıştı.

"O zaman aksini öğrenemeden ölmüş olacağız. Her iki durumda da sonuna kadar yanınızdayım, Majesteleri." Gözleri yüzümde dolaşıp ağzımda yarım saniye oyalandıktan sonra doğrulup geri çekildi.

Derin, titrek bir nefes vererek, Malachi ve Sofie ön tarafa gelirken yüzümü hattımıza döndüm.

Abarrane, "Okçularımızın ulaşamayacağı yerdeler," dedi.

"Amaçlandığı gibi." Zander elleriyle iki yanını destekleyerek sur duvarına yaslanmıştı ve çelikten bakışlarını tahtını ele geçiren tanrıya dikmişti.

Sonunda Malachi öne doğru yürüyüp avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını kaldırdı.

"Müzakere mi istiyor?" diye sordu Elisaf şaşkınlıkla.

"Hayır," diye hırladım.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi Zander. "Ona yeni hayvanlarının anlayacağı bir cevap verelim." Zander ana

mancınıktaki askerlere işaret verdi. Bir gümbürtü duyuldu ve bir düzine Saur'goth kafası havada süzülüp yere düşerek yuvarlandı.

Malachi elini sallayarak cevap verdi.

Saur'goth'lar ilerledi ve kafesleri onun önüne koyup üzerindeki örtüleri çekti.

Kamburlaşmış, parçalanmış kanatları açılmayı bekleyen Daaknar hemen dikkatimi çekti. Neredeyse ona acıyacaktım ama nefretten başka bir şey hissetmemem gerektiğini biliyordum. Muhtemelen Malachi'ın arenada küpelerini çıkaran ölümlüleri katletmek için kullandığı yaratıktı.

"Kim bunlar?" diye sordu Zander, diğer kafeslerde sinmiş halde duran iki kişiyi işaret ederek. "Aman Tanrım." Ani bir baş dönmesiyle, düşmemek için sur duvarına tutundum.

Hayır, bu mümkün değildi.

Burada? Islor'da?

"Onlar benim ailem."

Yetmiş Yedinci Bölüm

Atticus

"Kim bu insanlar?" diye sordu Kral Cheral, Lyndel'in havuzdaki yansımasını izlerken. Tuella yakınımızda dolaşıyor, beyaz gözleri ve parlayan alnıyla büyücülerin tedirgin bakışlarını üzerine çekiyordu.

"Onları daha önce hiç görmedim." Ölümcül tacı başında, surların üstünde duran Romeria için bir anlam ifade ettikleri açıktı. Her yönüyle bir kraliçe gibi görünmesine rağmen, tam da şu anda çökmesine saniyeler kalmış gibiydi.

"Emirleriniz nedir, komutan?" Arkamda bekleyen Kazimir'in, sevgili dostum Kazimir'e benzer hiçbir hali kalmamıştı.

"İlk süvari dalgası cepheye doğru yola çıksın." İçimden bir ses bu kralın bir saldırı planladığını ve bu saldırının çok yakında gerçekleşeceğini söylüyordu.

Ve bunu görmek için ejderhaların işaretine ihtiyacımız olmayacaktı.

Yetmiş Sekizinci Bölüm
Romeria

Pis ve bir deri bir kemik bir halde metal parmaklıkların arasına sinmişlerdi.

Annem kafasını bir o yana bir bu yana çevirip etrafını saran canavarlara bakıyordu. Yıllar önce beni onlar hakkında uyarmıştı. Hayatını bu dünyaya karşı savaşmaya adamış, sonuçta aklını kaybetmişti ya da ben öyle olduğunu sanmıştım. Uzun yıllar boyunca ona karşı sevgi hissetmemiş olsam da şimdi vahim gerçeğin karşısında içimdeki acıma duygusuna engel olamıyordum.

Yaptığı seçimlerde çok yanılmış olabilirdi ama biliyordu.

Bu dünyanın var olduğunu biliyordu.

Eddie onu daha önce pek çok kez parkın yanındaki kaldırımlarda, şehrin işlek caddelerinin köşelerinde gördüğüm gibi bağdaş kurmuş, kamburunu çıkarmış oturuyordu. Onun hiçbir zaman etrafında olan bitenin farkında olmadığını düşünmüştüm ama gelmekte olana kör olan bendim.

Uzun zamandır onları düşünmemiştim. Eski hayatımı ve onunla ilgili her şeyi bir kenara bırakmıştım ama işte burada,

Islor'daydılar ve her türlü duygu ve düşünce üzerime hücum ediyordu.

İlk kez Eddie'nin yakınlığının kime olduğunu merak ettim.

Ve annemin benim ne olduğumu bilseydi nasıl tepki vereceğini?

Kendi kocasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden onları buraya getirsin ki?" diye sordum kendi kendime yüksek sesle. Hiçlik'ten geçtikleri kesindi. "Onlara ihtiyacı yok."

"Bir korkak gibi onların arkasına saklanıyor," diye yanıtladı Jarek.

Haklıydı. Daha önce Malachi'a tüm gücümle saldırdığımı hayal etmiştim ama o şimdi buradaydı ve hazırda bekleyen gümüş kordonumu kullanmakta tereddüt ediyordum çünkü Sofie onu zarar görmekten korurken kendi ailemi öldüreceğimi biliyordum. Onlar onun için insan kalkanından başka bir şey değildi.

Oysa benim için onlar bir zamanlar sıyrılmış dizlerimi yıkayan, ağladığımda beni kucaklayan ve çığlık atana kadar beni gıdıklayan insanlardı. Büyücülerin ve canavarların yeraltı dünyası onları ele geçirmeden önce sevgi dolu ve naziktiler. Artık her şeyin ilk elden hayata geçtiğini gördüğüm için, yıllarca sokaklarda mücadele ederken kalbimde kaynayan öfke bir barajın yıkılması ve suyun yükselmesi gibi yerini muazzam bir üzüntüye bıraktı.

İşte buradaydılar ve Malachi'ın büyük planının doruk noktasını oluşturuyorlardı. Sofie'nin yol göstericiliğinde çevirdiği dolaplar yüzünden hepimiz daha ne kadar acı çekecektik?

Zander'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Çenesi gerildi. Malachi'ın planını o da benim kadar net görüyordu. "Ya ona umduğu şeyi verirsin ya da bir sonraki hamlesini yapmasını bekleriz."

"Bekleyeceğiz," diye cevap verdim hiç tereddüt etmeden.

Tartışmasını, ailemin koca bir krallığa karşı iki kişi olduğunu söylemesini bekledim.

Başıyla onaylayarak elini elimin içine soktu. "Kafeslerdeki insanları riske atacak hiçbir şey yapmayın!" diye emreden sesi sur boyunca yankılandı.

Uzun dakikalar geçti.

Ve sonra kan donduran bir çığlık yükseldi.

Annem çığlık atarken ellerini önüne uzattı. Sesindeki acı midemdeki yemeği ağzıma getirmişti. "Ona ne yapıyor?" diye haykırdım.

Zander başını iki yana salladı. "Bilmiyorum..."

"Lucretia! Bir kez olsun bana bir şey söyle!"

"Gölgeyi kullanıyor. Tüm vücudu parlıyor." Merakla başını çevirdi. "Yanmadan yanıyor."

Eddie'nin ayağa fırlayıp hayvanat bahçesindeki goriller gibi kafesinin parmaklıklarına sarılıp onları sarsmasını sessiz bir dehşet içinde izledim. Belli belirsiz, "Durdur onu, Romeria!" diye bağırdığını duydum.

Farkındaydı.

Anlıyordu.

Öfkem kabardı ve öfkemle birlikte yakınlıklarım galeyan etti.

"Romeria," diye uyardı Zander.

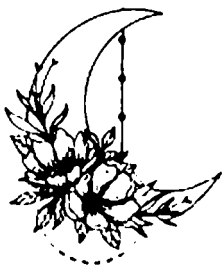
Gözlerim yaşardı. "Artık dayanamıyorum! Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum!"

"O zaman beklemediği bir yerden vur," dedi Jarek.

Sağa doğru hamle yaptım ve kör edici ışık orduyu bir çizgi halinde yarıp geçti.

Ama Sofie bekliyordu.

Gümüş ışık bize doğru savruldu.

Yetmiş Dokuzuncu Bölüm

Sofie

Romeria son anda saldırımı engelleyerek onu ve kralını yok olmaktan kurtardı.

Malachi annesini işkenceden azat etti ve kadın kafesin zeminine yığıldı, eli Malachi'ın bugün giymem için ısrar ettiği bu saçma elbisenin eteğinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Bu ölümlüye duyduğum tiksintiye rağmen ona acıdım. Az önce neye katlandığını biliyordum.

"Düşündüğünden daha hızlı, aşkım," diye mırıldandı Malachi, umursamazca.

"Ve daha güçlü." Gerçi daha önce hiç başka bir anahtar büyücüyle karşılaşmamıştım, bu yüzden karşılaştıracak bir şeyim yoktu.

Saur'goth ordusu kükredi, bu gösteri onları canlandırmıştı. Bir kapının ardında serbest bırakılmayı bekleyen boğalara benziyorlardı.

Daaknar da serbest bırakılmayı bekliyor, kafesinin içinde kıpırdanıyordu.

Dağ zirvelerine tünemiş kanatlı canavarlardan gelen tiz kükremeler cevap niteliğindeydi.

Hava beklentiyle doldu.

"O güçlü ama yeterince güçlü değil." Malachi'ın gözlerindeki parıltı, şehir suruna doğru bir alev topu fırlatmadan önce verdiği tek uyarıydı.

Sekseninci Bölüm

Romeria

Damarlarıma adrenalin pompalanırken Sofie'nin saldırısından sonraki sessizlikte Solange, "Gölgeler, yerlerinize!" diye bağırdı. Pelerinleri esintide dalgalanan şık figürler sur duvarlarının üstüne sıçradı.

Aşağıdan bir kükreme yükseldi ve kan akışım hızlandı. Saur'goth'lar savaş istiyordu.

Ejderhalar gökyüzünde yankılanan çığlıklarla karşılık verdi.

Havanın kendisinin tutuşmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Ve işte o zaman dev bir alev topu bize doğru geldi.

"Kaderler!" diye bağırdı Zander nefesini tutarak.

Bir savaş çığlığıyla, kuyumda kaynayan ne varsa ona doğru fırlattım.

Seksen Birinci Bölüm

Atticus

Kuleden, parlak beyaz bir ışığın Lyndel'in surundan ordunun içine doğru fırlayışını izledim. Hiç şüphesiz Romeria'ydı.

Bir başka ışık ona cevap verdi ve sert bir yüzeye çarparak patladı. Malachi'ın anahtar büyücüsü ateşe karşılık veriyordu.

"Bu en saf haliyle tek güç," dedi Tuella, siyah gözleri hayranlıkla parlayarak. "Bir güç gösterisi."

Bir alev patlamasıyla ağzım açık kaldı. Ateşin Kaderi'nin bu düzlemde önümüzde durduğuna dair herhangi bir şüphe vardıysa bile, artık kanıtımız vardı. Bir an sonra, parlak bir ışığın ateşle çarpışmasıyla kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu ve iki taraf birbirine doğru ilerlemeye başladı.

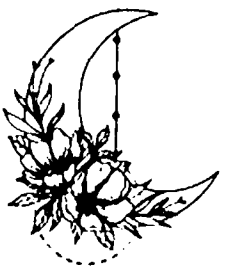
Ejderhalar gökyüzüne fırladı.

Savaş resmen başlamıştı.

"İleri!" diye emrettim, kılıcımın ucunu Kazimir'e doğrultarak.

Savaş borusunu dudaklarına götürdü ve derinden gelen bir nağme yükseldi.

Yer gümbürdedi.

Seksen İkinci Bölüm

Sofie

Malachi sonunda bıraktı ve ateşi o anda söndü.

Zarar görmemiş sura ve hâlâ ayakta duran askerlere bakarken ağzım açık kalmıştı. "O durdurdu." Tüm yakınlıklarımı bir araya getirsem bile durdurabilir miydim, bilmiyordum. Malachi'dan yayılan gücü kontrol altına almak imkânsızdı.

"Lanet olası Nymph'ler," diye tıslադı dişlerini sıkarak. "Karışmamaları gereken işlere karışıyorlar, davasına gereğinden fazla yardım ediyorlar."

Tamamen siyahlara bürünmüş büyücüler, gözleri parlayan azrailler gibi surların üstünde duruyordu ama henüz bize saldırmamışlardı. Romeria'nın ailesi yüzünden olmalıydı. Malachi haklı çıkmıştı, o zayıf ölümlü aptaldı ve yapılması gereken yapmaya cesaret edemiyordu.

Ejderhalar kendilerine doğru uçan oklardan ustalıkla kaçınarak tafları bir sıra halinde ateşe verince, arkamızda tam bir kaos patlak verdi. Öte yandan, tokuşan kılıçların belli belirsiz sesini duyuyordum. "Sanırım ikinci bir saldırı..."

"Boş ver onları! Bizim savaşımız burada," diye patladı Malachi, öfkeden çıldırmış bir halde. Çoktan galip geleceğini düşünmüştü. Küçük hırsızın dişe diş bir mücadele vermesini beklemiyordu.

"Benden ne yapmamı istediğinizi söyleyin, Majesteleri."

"Hiçbir şey. Bunu ben yapmalıyım." İç çekti. "Beklediğimden daha uzun sürecek ama gücümle sonsuza dek baş edemez. Hazır ol."

Şehrin suruna bir alev dalgası daha gönderdi.

Seksen Üçüncü Bölüm

Atticus

Savaş önerilerimin hayata geçmesini kuleden huşu ve buruk bir memnuniyet karışımıyla izledim. Derin yarıklar savaş alanını ikiye bölüp düşman ordusunun kollarını birbirinden ayırıyor ve her iki yönde de ilerlemelerini zorlaştırıyordu. Yarıklara düşen ve çıkma umudu olmayan yaratıklar çığlık atıyordu.

Bu taraftaki zeminden sıra sıra yükselen taş kuleler düşmanları oldukları yerde dağıtıyordu. Onlar daha ne olduğunu anlamadan, tepeden alev topları ve buzdan oklar fırlatan büyücüler çıkıyordu.

Hücum eden ilk süvari dalgasından habersiz olan düşman, taş yapılara nafile bir çabayla saldırıyordu.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Buradan yapabileceğim başka bir şey kalmamıştı.

Kazimir ile merdivenlerden inip atlarımıza doğru koştuk.

Kral Cheral yanında Satoria ile bekliyordu. "Hoşça kal, eşim." Tuhaf -neredeyse babacan- bir şefkat gösterisiyle onu alnından öptü ama Satoria'nın bana anlattıklarından, buna

hiç şaşırmadım. Eyerine tırmanırken eğilip eldivenli elini bana uzattı. "Seni idam edip etmemeye hâlâ karar veremedim."

Jestine sırıtarak karşılık verdim. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

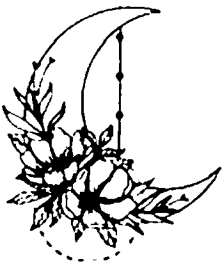
Gözleri ışıldadı. "O zamana kadar." Atın böğrüne vurarak uzaklaştı.

Atıma uzandığım sırada Satoria bana doğru koştu. "Kraliçe dün gece seni ona götürdü mü?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Evet. Romeria'ya söylediğin her şey için teşekkür ederim. Ve diğer her şey için." İçimden gelerek öne eğilip ona bir veda öpücüğü verdim. "Benim için suikastçı yeteneklerin üzerinde çalış."

Başıyla onaylarken gözlerinden yaşlar boşandı.

Eyerime binip hızla uzaklaştım.

Seksen Dördüncü Bölüm
Annika

Neilina'nın bedeni tekrar bir araya gelirken şok içindeki Tyree elinde Malachi'ın simge bıçağı ve gösterişli altın boynuz setiyle yanındaki taş çıkıntıda oturuyordu.

İlk nefesini aldıktan sonra güçlükle anlaşılır bir sesle "onları çıkarmasını" istemiş ve ardından baygın bir şekilde yere yığılmıştı.

Kastettiği tek bir şey olabilirdi.

Tyree dişlerini gıcırdatarak uçları derin oyuklar açmış Aoife'nın simgesini kadının göğsünden çekip aldı.

"O bıçağı oraya kimin koyduğunu bilmek isterdim," diye fısıldadım, mağaranın karşı köşesinde bir kayanın üzerinde oturduğum yerden. *Ve onlara teşekkür ediyorum*, diye ekledim içimden. Tyree'ye göre boynuzları bir kolye gibi her gün takarmış. Ne olursa olsun, oğluna karşı hissettiklerim, sık sık kadının ölümünü dilediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Kalbimin onun için de Tyree için olduğu gibi yumuşayacağına bir an bile ihtimal vermiyordum.

"Ben daha çok uzak bir diyarın kraliçesinin buraya nasıl geldiğiyle ilgiliyim." Destry yanındaki Nymphaeum taşının replikasını dikkatle inceledi. Geldiklerinden beri sessiz ve gergindi.

Hepimiz öyleydik.

"Belki de onu buraya wyvern taşımıştır." Ama Ybaris'ten onca yolu?

"Bunu yapmasını kim söylemiş olabilir?"

Tyree'nin daha önce paylaştığı masal zihnimde canlandı. "Vin'nyla mı?" Bu şeylerden birine bir kaderden başka kim komuta edebilirdi? Yakınlarda yaratıklara rehberlik edecek bir Azyr olmadığı ortadaydı.

"Peki tanrılarınızdan biri bunu neden yapar?"

"Çünkü Neilina'nın onları kendisi için çağıracak bir elemental koleksiyonu var." Ayrıca hepimiz onun kendi kurallarını çiğnemekten çekinmediğini de biliyorduk. "Belki de wyvern cesedini inine bıraktı ve o küçük goblinler onun için bu yuvayı yaptı."

"Ama neden?" diye ısrar etti, ortadan kaybolan yaratıklarla ilgili iddiama karşı çıkmadan.

Omuz silktim.

Destry parmak ucuyla taşın üzerindeki kıvrımlı çizgileri takip ederken sessiz kaldı.

"Bu alnındaki yazıya benziyor."

"Işığın yazısı."

"Cirilea'da bu taşlardan bir tane var. Nymph'lerle bir ilgisi var ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Tereddüt etti. "Buradaki denge bozuk."

"Ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Bu mağarada hem ışık hem gölge seziyorum. Işığın kaynağını anlamıyorum ve gölge her geçen dakika daha da güçleniyor."

Bunu söylerken siyah gözlerini Kraliçe Neilina ve Tyree'nin bulunduğu köşeye çevirdi.

"Gözlerin normale dönmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Son zamanlarda çok fazla ışığa uzandım. Bir süre daha böyle kalacaklar."

"Bu kötü bir şey mi?" Bu afsuncu hakkında, kendi hayatı pahasına bize yardım ettiği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Cevabını verirken dudaklarını endişeyle büzdü. "Bu hale getirilmeyi ben istemedim. Bunların hiçbirini istemedim."

O sırada zarif bir el çıkıntıdan güç aldı ve Kraliçe Neilina doğruldu. Otunduğum yerden bile göğsündeki ve boynundaki yaraların kapanmış olduğunu görebiliyordum. Bir büyücünün yardımı olmadan böylesi ölümcül yaraların bu kadar çabuk iyileşmesi duyulmuş bir şey değildi.

"Anne." Tyree kraliçesine hürmeten başını eğdi.

"Kaderler, Romeria tıpkı ona benziyor," diye fısıldadım. Neilina'nın buz mavisi gözleri benim farkıma varmadan etrafı taradı. Ona her ne olduysa, korkunç bir şey olmalıydı.

"Neredeyim ben?"

"Udrel'de bir dağdasın," dedi Tyree, Neilina'nın bakışlarını kendisine çekerek.

Sanki oğlunun orada olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ybaris Prensi Tyree." Bu bir soru değildi ama oğluna hitap etmek için de tuhaf bir yoldu. Yine de Tyree insanların onun hakkında soğuk ve mesafeli dediğini söylemişti.

Tyree kaşlarını çattı. "Evet."

"Kalkmama yardım et."

Tyree simgeleri yere bıraktı ve ellerini tutarak annesini ayağa kaldırdı.

Zarif altın ve gümüş elbisesinin eteği yırtık pırtık ve kir içinde olan Neilina ilk adımlarında yalpaladı. "Buraya nasıl geldim?"

"Bilmiyoruz. Seni orada boynunda bir bıçakla yatarken bulduk." Derme çatma yatağı işaret etti. "Dağların tepesindeyiz ve wyvern'lerden başka bir şey yok."

"Wyvern mi?" diye tısladı ve yüzünde tuhaf bir kavrayış ifadesi belirdi. "Bu Vin'nyla'nın işgüzarlığı."

Destry ve ben manalı bir şekilde birbirimize baktık. Tahminimde yanılmamıştım. Yine de bu, bir kaderin Ybaris kraliçesini neden Udrel'deki bir dağa gönderdiğini açıklamıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Neilina.

"Bu, Cirilea'dan kaçış, deniz sirenleri ve Annika'yı kovalayan afsunculları içeren çok uzun bir hikâye." Bana doğru başını salladı.

Ayağa kalkıp bir adım öne çıktım ve Ybaris kraliçesine başımla kibarca selam verdim. Korkunç biri olabilirdi ama Tyree'nin annesiydi ve ne kadar yanlış olduğunu bilsem de ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Gözlerini kıstı. "Sen Malachi'ın iblislerinden birisin."

"Bu Islor Prensesi Annika." Tyree tereddüt etti. "O benimle anne."

"Onun yarattıklarından biri ve güvenilmez."

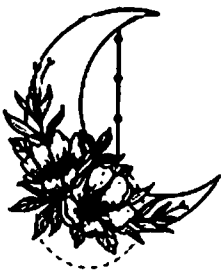
"Ben ona güveniyorum." Annesini dikkatle izleyerek bana doğru bir adım, sonra bir adım daha attı.

"Pekâlâ. Eğil çocuğum," diye emretti.

Çenemi kaldırdım. *Asla.* "Ben bir Islor prensesiyim. Ybaris'in önünde eğilmem."

Dudakları bir hırıltıyla aralandı. "O zaman sana ihtiyacım yok."

Sakatlayıcı bir acıyla yere yığıldım, vücudumdaki her damar sanki patlamak üzereymiş gibi derime doğru çekildi.

Seksen Beşinci Bölüm

Tyree

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Annemin kendine has hareketi insanların ciğerlerinden nefesi çalmaktı. Bunu sık sık yapardı ama bu seferki farklı görünüyordu, sanki Annika'nın damarları derisinden çıkmaya çalışıyormuş gibiydi. "Dur!"

"Bana boyun eğmiyorsa ona boyun eğiyor demektir," diye dudak büktü.

Annika'nın gözlerinden kan damlarken Desıry donakalmış bir halde bizi izliyordu.

"Ona âşığım! Dur!" İleri atılıp bileğine uzandım ve anında uçarak taş duvara çarptım. Yüzümü buruşturarak kendimi kaldırdım.

Merhamet etmeyecekti.

Annika'yı öldürecekti

Sonra beni de öldürebilirdi.

Buna izin veremezdim. Boğazına sapladıkları simge bıçak ulaşabileceğim bir yerdeydi. Bıçağı alıp hızla fırlattım. Sırtının derinliklerine saplandı.

Annem bir çığlık atarak yere yığıldı.

Yaptığım şeyin şokunu görmezden gelerek Annika'ya koşup gevşek bedenini yerden kaldırdım, gözleri kaymıştı. Başını kollarımın arasına alıp kanlı gözyaşlarını başparmaklarımla sildim. "Lütfen bir şey söyle, Annika," diye yalvardım, kalbim durmak üzereydi.

Dudakları güçlükle hareket etti. "Annen.. çok hoş biri."

Onu kendime doğru çekip alnımı alnına yasladım. "Ölmeyecek kadar inatçısın. Benimle kal."

"Kalacağım, sadece bunu sonsuza kadar kafana kakabilmek için," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Her şeye rağmen güldüm. "Beni günde iki kez cezalandırabilirsin, sabah ve akşam. Soyunacağım ve kırbacı sana ben vereceğim."

Dudaklarını yaladı. "Bundan çok fazla zevk alırsın."

"Belki de. Birlikte öğreneceğiz." Çünkü emin olduğum bir şey varsa o da bu Islorlunun kalbimi çaldığı ve beni ondan ayırmaya çalışan herkesi öldüreceğimdi.

"Hâlâ yaşıyor." Destry annemin kendini toparlamaya çalıştığı yere doğru başını salladı. "Ve onun senin düşündüğün kişi olduğunu sanmıyorum, dostum. Artık değil. Gölge onu tüketmiş." Kısa kılıcı elindeydi ve kabzasının etrafındaki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Bu, Kraliçe Neilina'nın hangi versiyonu olursa olsun, Annika'ya tekrar zarar vermesine izin vermeyecektim. Annika'yı yere bırakıktan sonra ayağa kalkıp üzerine yürüdüm ve bu insanı sırtüstü çevirdim.

Hançer derinliklerine saplandığında nefesi kesildi.

"Kimsin sen?" diye sordum, öfkem gözlerini bana dikmiş bu kadına duyduğum sadakat ya da sevginin önüne geçerek.

Öksürdü ve ağzının kenarından kan damladı. "Malachi'a karşı tek umudunuz. Ben olmazsam hepiniz ölürsünüz." Bir başka kanlı öksürükle hareketsizleşti ve bana ölü gözlerle baktı.

"Gölge artık içinde yaşamıyor," dedi Destry, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak.

Kendini toparlamayı başarmış olan Annika'nın yanına koştum.

"Bana ne yaptı?" Kollarını havaya kaldırdı. "Vücudumdaki her damla kanı emiyormuş gibi hissettim."

Önünde diz çöktüm. "Annem bunu yapamazdı. O her kimse gitti. Artık güvendesin."

Annika o güzel mavi gözleriyle bana baktı. "Onu bıçakladığında Kraliçe Neilina olduğunu düşünüyordun. Benim için yine de yaptın."

"Evet." Öndan hemen önce, onun hayatı için yalvarırken söylediklerimi duymuş muydu?

Parmak uçları dudaklarımda gezindi. "Teşekkür ederim." Bir süre sonra ekledi, "Tekrar."

"Hayatını seve seve binlerce kez kurtarırım. On bin kez."

Bir çığlık duyuldu.

Destry tünele doğru koştu. "Wyvern geri döndü! Bu bizim son şansımız."

Annika, "Lütfen işe yarasın ve bu kaderlerin terk ettiği dünyadan çıkalım," diye inledi.

Ayağa kalkmasına yardım ederek aceleyle Destry'nin peşinden gittik.

Seksen Altıncı Bölüm

Romeria

Bu hiç bitmeyen alev duvarına karşı savaşırken alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu. Malachi pes etmeyecekti.

Vin'nyla'nın, ateşinin sonsuza dek yanacağını söylerken ne demek istediğini artık anlamıştım. Asla boyun eğmeyeceğini ve kuyusunun dipsiz olduğunu kastetmişti.

Ondan çok önce dağılacaktım ve o zaman hepimizi yok edecekti.

Seksen Yedinci Bölüm

Zander

Romeria'nın yüzü Lyndel'i Malachi'ın yıkımından korumak için verdiği mücadeleyle gerilmişti ve Ulysede'in tacı başında beyaz bir ışıkla parlıyordu.

"Buna daha ne kadar dayanabilir?" Jarek'in yüzünde korku ve çaresizlik vardı ve ben daha önce onu ne korkmuş ne de çaresiz görmüştüm.

Solange endişesini paylaşıyordu. "Sonsuza kadar değil."

"Burada bir işe yaramıyoruz!" Abarrane kaşlarını çatarak bana bakınca yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan ne demek istediğini anladım.

Haklıydı. Bir fark yaratmak istiyorsak, sahada olmalıydık.

Romeria ile göz göze geldik. Durumumuzun ciddiyetini görüyor olmalıydı. Başıyla ancak fark edilir bir onay verdi ama benim gözümden kaçmadı. Ağzını oynatarak, "Git," dedi.

Göğsüm sıkıştı. "Elisaf."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım, Majesteleri," diye yemin etti.

Ona son bir kez bakarak, "Kapıya!" diye bağırdım.

Seksen Sekizinci Bölüm

Atticus

Atım kalabalığın arasından ilerlerken kılıcım Saur'goth'ları acımasızca kesiyordu. Etrafımdaki her yerde kılıçlar tokuşuyor, bedenler düşüyordu; hem düşman hem müttefik.

Bu yaratıklar her nereden geldiyse, savaş için yaratılmışlardı ve bir an bile gevşeyecek olsam, çabucak alt edileceğimi biliyordum. Yine de kulelerdeki büyücüler altlarındaki ordulara ezici darbeler indirdikçe ve ejderhalar ötesini yakıp yıktıkça zemin kazanıyorduk.

O alev duvarı Lyndel'i yakmaya devam ediyordu. Romeria'nın buna karşı sonsuza dek nasıl savaşabileceğini anlamıyordum ama yetenekleri hakkında çok az şey biliyordum ve yeterince güçlü olması için dua ediyordum.

Atım arka ayağına bir mızrak yiyerek devrildi. Vücut ağırlığının altında kalmadan önce sıçrayıp ayaklarımın üzerine düştüm ama etrafım sarılmıştı.

Kazimir birkaç saniye sonra düşmanların birçoğunu geri püskürttü, ben de ikinci kılıcımı çekip bir kuleye doğru savaşarak

ilerlemeye başladım. Bir yıldırım kulenin ortasını delip onu ikiye ayırdı.

İki nethertaur yakındaki başka bir kuleye çarptı. Saur'goth'lar beyinlerini kullanmaya başlıyordu.

İleride, Kral Cheral'ın karnının bir kılıçla yarılmış olduğunu gördüm. Yanındaki Jimon baltasını sallıyordu ama bir yarığa çok yakındılar ve zemin kaybediyorlardı.

Onlara doğru savaşarak ilerlediğim sırada, bir kılıç Jimon'un boynuna saplandı. Öldürücü bir darbeydi. Yere yığılmadan önce ölmüştü.

Saldırganın kafasını omuzlarından ayırdım.

"Kaz!"

"Buradayım!" diye bağırdı.

İnleyen Kral Cheral'ı tutup atın sırtına kaldırdım. "Onu güvenli bir yere götür, hemen!" Surların arkasında hâlâ onu kurtarabilecek şifacılar vardı.

Kaz dudaklarını büzdü, gitmek istemiyordu.

"Hemen!"

Çabucak yanıma dönebilmek için hızla uzaklaştı.

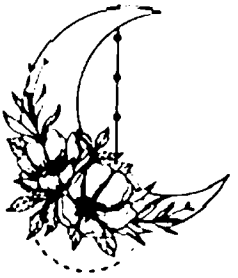
Üzerimden bir gölge geçti ve başımı kaldırdığımda mor ejderhanın gökyüzünde süzüldüğünü gördüm. "Bexley!" diye bağırdım ellerimi sallayarak.

Ejderha kafasını bana doğru çevirdi. Dalışa geçip beni zahmetsizce pençesine alırken diğer pençesini düşman askerleriyle doldurdu. Beni özenle korumaya devam ederken onları sıkıp parçalara ayırmasını, cansız bedenlerini yere savurmasını izledim.

Bu yaratıklara olan hayranlığım asla bitmeyecekti.

"Beni kardeşime götür!" diye bağırdım.

Bir oktan kaçınmak için sertçe eğilip beni savaş alanı boyunca taşıdı.

Seksen Dokuzuncu Bölüm
Zander

Saur'goth'lar Lyndel'in kapısı açılır açılmaz hücuma geçtiğinden, ordumuza ilerlemek için çok az zaman kalmıştı. Gölgeler düzen içinde alevli oklardan uçan kayalara kadar her şeyi fırlatıyordu. Geri kalanımız kılıçlarımızla yayıldık.

Tek bir amacım vardı.

Tek bir hedef.

Ve o önümde duruyordu, dikkati hâlâ yukarıdaki surun üzerindeydi.

Jarek ve Abarrane biz ilerlerken yanlarımı korudu ve ben menzile girene kadar bıçaklarıyla cesetlerden bir yol açtı.

Alev kaynağı aramama gerek yoktu. Her yerde vardı.

Kesin bir kararlılık içinde, alevimi Malachi'a yönelttim.

Bir beden bana çarptı ve bir alev topu patlarken yere yığıldım.

Başım döndü. Yanımda yatan Jarek'in belli belirsiz farkında olarak odağımı yeniden kazanmaya çalıştım ve Lucretia'yı gördüm. Lucretia kan lekeli ağzıyla bana sırıttıktan sonra, beni tamamen görmezden gelip Sofie'ye doğru yürümeye başladı.

Doksanıncı Bölüm

Sofie

Onu neredeyse öldürüyordum.

Islor'un sürgündeki kralı, onu ve savaşçıyı kurtarmak için bir anda ortaya çıkıp saldırımın en ağır darbesini göğüsleyen o yaratık -Lucretia- olmasaydı, ölmüş olacaktı. Ölmüş olmalıydı!

"Nesin sen?" diye tısladım bana doğru ilerlerken ve bir cevap beklemeden karnına bir alev topu daha fırlattım.

Yere yığıldı, ancak bir an sonra tekrar doğruldu.

Gözlerime inanamadım.

Dikey irisleri dışında tamamen Elijah'ın suretine bürünmüştü. Yaklaşarak, o derin sesiyle, "Sofie, aşkım," diye mırıldandı. "Geçen geceki ziyaretim hoşuna gitti mi?"

Ne demek istediğini anlamıştım. "Ne cüretle böyle oyunlar oynarsın!" Farklı bir şeyler olduğunu sezmiştim. "Ne cüretle oymuş gibi davranırsın!"

"Bana teşekkür etmelisin. Sana bir hediye verdim. Bir ayrılık hediyesi çünkü onunla bir daha asla o şekilde birlikte olamayacaksın." Bakışlarını sol tarafıma çevirdi ve bu, tüylerimi

diken diken eden homurtuyu duymadan önceki tek uyarım oldu. Malachi'ın ateşi kesildi.

"Hayır!" Daaknar dişlerini Malachi'ın -Elijah'ın- boynuna geçirip dikenli pençelerini göğsünün derinliklerine saplarken çığlık attım.

Ateşten bir kırbaçla saldırdım.

Bir kükremeyle onu serbest bırakıp öfkeli kırmızı gözlerini bana çevirdi.

O saldırmadan önce onu bir alev dalgasıyla Azo'dem'e yolladım ve etrafımızdaki savaşı unutarak kocamın parçalanmış bedenine doğru koştum. "Kafesinden kurtulduğunu görmedim." Onu kim serbest bırakmıştı? "İşte bu yüzden bu iblislerden nefret ediyorum!"

Canavarın dişleriyle bir parça et kopardığı Elijah'ın boğazındaki kopmuş atardamardan kıpkırmızı kan akıyordu, ancak onarılması saatler sürecek akciğer dokusunu ve kaburga kemiklerini açığa çıkarmış göğsündeki açık delik çok daha endişe vericiydi.

Kan akışını durdurmaya çalışırken ellerim titriyordu. "Kıpırdama, bunu düzelteceğim." Düzeltmenin bir yolu var mıydı?

Yakınlıklarıma uzandım.

"Hayır, aşkım." Elini elimin üzerine koydu ve yumuşak, kahverengi gözleriyle bana baktı.

Kesik kesik nefes alıyordum. "Elijah? Bu sen misin?"

"Evet. O, bu harap bedeni terk etti. Benim de kısa bir süre sonra edeceğim gibi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Hayır, terk etmeyeceksin. Seni iyileştireceğim."

"Hayır." Hırıltıyla nefes alıyordu. "Artık yeter. Bu ellerin yaptıklarına dayanamıyorum."

"O sen değildin, Malachi'dı."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Ve benim adıma dönüştüğün şeye dayanamıyorum."

Hıçkırıklara boğuldum. "Ama..."

Kaburgalarımın altında keskin bir acı oluştu. Başımı eğdim ve Elijah'ın elinin az önce vücuduma sapladığı bıçağın kabzasından kaydığını gördüm.

"Üç yüz yıl. Artık yeter, aşkım. Bunu birlikte bitirelim. Barış yapalım."

"Ama..."

"Söz ver bana. Söz ver," diye hırladı dişlerini sıkarak.

"Tamam." İçimi beklenmedik bir sükûnet kapladı, yüzyıllar sonra artık sonun geldiğini anlamıştım. Birkaç dakikalığına da olsa Elijah'ıma kavuşmuştum.

"Za'hala'da o zaman," diye mırıldandı.

Öne doğru eğilip onu öptüm. "Bir aptalın rüyası."

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Âşık bir aptal." Son bir solukla kalbi durdu.

Bıçağı daha derine iterek hareketsiz bedenine gömüldüm ve acının önce uyuşukluğa, sonra hiçbir şeye dönüşmesine ve etrafımızdaki savaş seslerini silmesine izin verdim.

Doksan Birinci Bölüm

Romeria

Elisaf koltuk değneğim gibi davranıyor, aşağıdaki kaosu izlerken beni ayakta tutuyordu.

Yeşil balo elbisesi çelik ve ölümün arasında canlı renklerden oluşan ipeksi bir yığın gibi duran Sofie, kocasının bedeninin üzerine uzanmış onu koruyordu.

"Malachi öldü mü?" Kelimelerin içi boş, inanılması güç geliyordu.

"Sanırım hem onun hem de anahtar büyücüsünün öldüğünü varsaymak yerinde olur. Bir süredir hareket etmediler."

"Onları kim öldürdü?"

"Öldürme vuruşunu görmedim."

Çünkü alev duvarının kırılmasından bir saniye sonra beni yığıldığım yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Malachi gitmişti ama Saur'goth ordusu savaşmaya devam ediyordu ve onun bu dünyaya getirdiği yıkım hâlâ çok gerçekti.

Daaknar'ın bulunduğu kafes boştu. Diğer ikisine dokunulmamıştı, annem ve babam yanlardan içeri girebilecek bir

kılıçtan olabildiğince uzak durmak istercesine ortada top gibi kıvrılmıştı.

Onları korumak istiyordum. Yanlarına gitmek istiyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. İçimde hiçbir şey kalmamıştı. Güç bela ayakta duruyordum.

"Zander nerede?" Kargaşada onu kaybetmiştim.

"Orada." Elisaf, Zander'ın Jarek ve Abarrane ile birlikte savaştığı yeri işaret etti. Bir düzine lejyoner ve Gölge etraflarını çevirmişti.

Drakon sırtına aldığı bir baltayla düştü.

Abarrane'in sol kolu işe yaramaz halde yanından sarkıyordu.

Caindra etraflarında dönüyor, ateşiyle savaşıyordu. Pençelerinde sarı bir pırıltı vardı. Atticus'u taşıyordu ve Atticus onu ateşin en yoğun olduğu yere saldırması için yönlendiriyordu. Yardım etmeye çalışıyordu.

Ama yeterli değildi.

"Çok kalabalıklar." Mancınıklar fırlatılıyor, ejderhalarımız yakıyordu ama ne kadar çok Saur'goth düşerse düşsün, boşluğu doldurmak için daha fazlası akın ediyordu. Öldürecek düşman kalmadan çok önce büyücülerin kuyusu tükenecekti. "Kazanamayız." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda içgüdülerim bana bunun doğru olduğunu söyledi.

Acı dolu bir çığlık yükseldi ve dikkatimi Caindra'nın, kanadında iki okla spiral çizerek düştüğü yere çekti. Savaş alanında düzinelerce savaşçıyı ezerek savruldu ama daha fazlası akın etti. Ateş püskürtürken yaralı kanadını gövdesine yakın tutuyordu.

Atticus'un zırhını hiçbir yerde göremedim.

Valk ve Xiaric yardımına koştu ama pek işe yaramayacaklardı. Caindra tekrar havalanamadı ve bir ördek gibi yerde kaldı.

Savaş artık sadece dışarıda değildi. Aşağıda, Lyndel'in içinden kaleye çekilme sesleri geliyordu. Kapıları açmışlardı ve düşman şehre akın ediyordu. Miğferlerini gördüm. Merdivenlere hücum ettiler.

"Buraya yaslanın." Elisaf ellerini boşa çıkarmak için beni duvara yasladı. İkinci bir kılıç çekti. "Gölgeler!" diye gürlese de paniğini gizleyemedi. Yaklaşan sonu o da en az benim kadar görüyordu.

Surda kalan bir düzine büyücü yanımıza koşarak bir tampon oluşturdu.

"Yeterli değil."

İşte buydu.

En karanlık, en umutsuz saatimiz.

"Ejderhaları çağır! Onlardan biri seni Ulysede'e uçurabilir," diye seslendi Elisaf.

Buradaki herkesi ölüme terk ederek mi? Hiç sanmıyordum.

Çantama uzanıp parmaklarımı Aminadav'ın boynuzuna, Islor'un kurtuluşunu vaat eden pürüzsüz bronz kemiğe doladığımda içimi tuhaf bir sükûnet kapladı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Başka kimsenin yapamayacağı şeyi.

Etrafı kılıçlar ve canavarlarla çevrili, halkı için savaşan Zander'a son bir kez daha baktım. "Elisaf?"

"Evet, Majesteleri?" Gözleri bize doğru hücum eden Saur'goth'lardaydı.

"Zander'a onu bir sonraki hayatımda bulacağımı söyle." Gülümsedim. Kim bilir? Çok garip şeyler olmuştu.

Elisaf bana bakacak fırsatı bulduğunda boruyu dudaklarıma götürüp üflediğimi gördü.

Doksan İkinci Bölüm

Atticus

Tuella beni yaklaşan ölümüm konusunda uyardığında bunun elimde kılıcımla olacağını, bir ejderhanın pençeleri arasında yere çakılmayacağını düşünmüştüm.

Nefes almaya çalışırken, parçalanmış devasa bir kanat kırık bedenimi örttü ve Bexley ateşinin önündeki her şeyi yaktı. Düşman saldırırken beni korumaya çalışıyordu. Silah bir yana, kollarımı bile kaldıramadığım düşünülürse, bu çok nazik bir davranıştı.

Yukarıda bir yerde, eşi ve oğlu çığlık atarak onu kurtarmaya koştu. Parıldayan pullarına hayranlıkla bakarken bu düşünce beni gülümsetti. "Arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylemiş miydim?" Bağırışlar arasında beni duyabildiğinden şüpheliydim ama yine de saçmaladım, fırsatım varken içimdekileri dökmek istiyordum. "Son konuşmalarımızı zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Artık her şey mantıklı geliyor. Şey... pek çok şey bana hâlâ mantıklı gelmiyor." Gülme girişimim bir iniltiye dönüştü. "Keşke seni dinleseydim."

Bu bir şeyi değiştirir miydi? Kim bilir, ama keşke gerçek müttefiklerimin kim olduğunu anlayabilseydim.

Birden her şey sessizleşti. Kılıçların çarpışması, düşmanların bağırışları, ejderhaların kükremeleri.

Hepsi yok oldu.

Ve Bexley çaresizce çığlık attı.

Doksan Üçüncü Bölüm

Romeria

Sayısız toz bulutu yükselip yere yağmur gibi yağarken ağzım açık kalmıştı.

Saur'goth'lar gitmişti, yok olmuştu.

Silahlarını taşıyan Hiçlik canavarları da öyle.

Bense hâlâ buradaydım, surun üzerinde durmuş savaşın gidişatını izliyordum.

"Yalan söyledi," dedim kendi kendime yüksek sesle. Ya da beni yanlış yönlendirmişti. Aminadav beni herkesin iyiliği için, krallıkların iyiliği için kendimi feda ettiğime inandırmıştı. Ve ben de seçimimi yapmıştım.

Yine de hâlâ buradaydım.

"Kim yalan söylemiş?" diye sordu Elisaf, merak dolu bir ifadeyle, kılıçlarını indirmişti.

Caindra'nın acı dolu çığlığı dikkatimi ona çekti.

"Hayır!" diye haykırdım, alanda onların suretlerini ararken ama Valk ve Xiaric gitmişti.

"Romeria." Elisaf şaşırmış bir halde şu anda Zander'ın durduğu kafeslere, ailemin olduğu yere bakıyordu. Tez yığınından başka bir şey kalmamıştı.

Sofie'den geriye kalan tek şey yeşil bir ipek yığınıydı.

Hepsi gitmişti.

O zaman kafama dank etti. "Hiçlik'ten gelen her şeyi öldürmüş." Hem iyi hem kötü.

Aminadav'ın boynuzu avucumun içinde ufalandı ve ellerim bronz tozuyla kaplandı.

"Onu üflediğinde ne olacağını düşündün?" diye sordu Elisaf, şüpheli bir ses tonuyla.

"Krallıkların kurtulacağını düşünmüştüm." Doğru ve muğlak bir yanıt.

Elisaf kanmadı. "'Zander'a onu bir sonraki hayatımda bulacağımı söyle.'" Parçaları bir araya getirirken göğsü bir iç çekişle kabardı. "Bunun tek bedeli sen olacaktın, değil mi?"

"Ben yapılması gerekeni yaptım." Herkesin Kraliçesi'nin yapması gerekeni. "Belki de Zander'a bundan bahsetmemelisin?"

Elisaf başını salladı ve kolunu omzuma atarak beni yanına çekti.

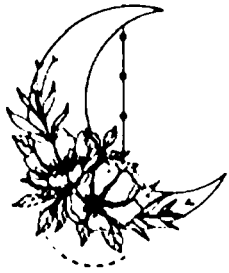
Önce birkaç tezahürat, sonra daha fazlası patlak verdi, ta ki dalga dalga toprağın üzerinde yayılana kadar. Zaferin sesi.

Zander aşağıdaydı, kılıçlarını bir köşeye atmıştı.

Başarmıştık.

Islor'u kurtarmıştık.

Sevgili dostuma yaslanırken gülümsedim.

Doksan Dördüncü Bölüm

Annika

Destry ve Tyree tünelin ağzında çömelmişti. Gözleri bembeyaz olan Destry taşlarını eline almıştı.

Duvara yaslandım. Hâlâ gücümü toplamaya çalışıyordum ve her yerim ağrıyordu. "Görebiliyor musun?"

Tyree eğilip mağaranın tavanını inceledi. "İşte orada." Yaratığın deriyle kaplı devasa gövdesi üstüne çullanmadan bir saniye önce Tyree geri çekildi. "Nasıl gidiyor, Des?"

Destry cevap vermedi ve Tyree de onu zorlamayıp bir elini kalçama koydu.

"İşte. Bunu dene." Bir taş alıp mağaranın içine fırlattım. Yukarıda bir yerde bir kanat çırpıtı ve sonra wyvern yere inip koklamak için eğildi.

"Güzelmiş," diye itiraf ettim, kırmızı pullarının tonuna hayranlıkla bakarak.

"Bu seni buraya getiren. Renkleri aynı."

"Beni hemen yemediğine şaşırdım."

"Ben de öyle." Göz kırptı. "Ben olsam yerdim."

Ona yakın olmak için can atıyordum, yanına sokuldum.

"Bekle, sanırım..." Tyree kaşlarını çatarak Destry'ye, sonra da başı öne eğik, boş boş duran wyvern'e baktı. Gözleri parladı. "Sanırım anladı."

"Nasıl bileceğiz?"

Wyvern sanki cevap verircesine pençesini yukarı doğru çevirip taşın üzerine dayadı. Dar yarıklardan bizi izliyordu.

"Test edelim." Tyree kılıcını kınından çıkardı.

"Dikkatli ol!" diye uyardım.

Geniş bir alan bırakarak yaratığın etrafında dolaştıktan sonra yaklaştı.

Yaratık kıpırdamadan sessizce duruyordu.

"Başardı." Tyree sırıttı. "Bu terk edilmiş diyardan uçup gideceğiz. Destry'nin koluna gir ve ona rehberlik et..."

Destry uzun süre suyun altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmış gibi soluk soluğa kalmıştı.

Wyvern bir çığlık atarak geri çekildi ve bizi almak için açtığı pençeleriyle Tyree'nin gövdesini çizdi.

Ve sonra gözlerimizin önünde toza dönüştü.

"Tyree!" Tünelden fırlayıp düştüğü yere doğru koştum. "Kaderler. Tamam..." Kesik uzun ve derindi. Titreyen ellerimle yarayı kapatarak kanı engellemeye çalıştım. Kan parmaklarımın arasından akıyordu. "Tamam, kötü ama iyileşecek."

"Yalancı." Yüzünü buruşturdu. "Bu bir Hiçlik canavarı yarası, Annika ve ben etrafta hiç büyücü görmüyorum."

"Ama iyileşecek. İyileşmek zorunda."

Yanımda kambur bir haldeki Destry'nin gözleri siyaha dönmüştü.

"Ne oldu? Ne yaptın sen!" diye bağırdım.

"Hiçbir şey! Onu ele geçirmiştim ama sonra... kaçırdım."

Kanatlara dair bir ipucu bulmak için yukarıdaki açık girişi taradım. Dün gece dört av vardı. "Başka biri gelmeden onu diğer mağaraya götürmeliyiz. Bana yardım et."

İkimiz bir kolunun altından tutup onu tünel boyunca sürüklerken Tyree dişlerini sıktı.

"Tamam, onu oraya, şu samanın üzerine çıkarabilirsek ve..."

"Dur, Annika. Dur." Tyree yere yığıldı.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni oraya götürmemiz gerek!"

Kana bulanmış ellerimi tuttu. "Hiçbir saman yatağı bunu düzeltemez." Yüzü solgundu, gözleri kapanıyordu.

"Hayır! Benim yüzümden ölmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum!" diye bağırdım. Bir elimle yaranın üzerine bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Annika," diye seslendi Destry ama onu duymazdan geldim. "Annika!"

"Ne var?" diye bağırdım, sesim çatallaşmıştı.

Gözlerini kocaman açarak başını arkamdaki bir şeye salladı.

Kaderler, Kraliçe Neilina'nın yeniden dirilmemiş olmasını diledim... Döndüm.

Küçük goblinler geri dönmüştü ve perdeli ayaklarıyla bize doğru geliyorlardı.

"Nesiniz siz... hayır, hayır, hayır." Tyree'yi yoklayıp kıyafetlerini karıştırırlarken ellerini ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Rahat durmadılar ve hatta biri beni uyarmak için tısladı.

"İzin ver onlara." Destry şaşırtıcı bir güçle omuzlarımdan tutup beni uzaklaştırdı. "Ona yardım edebilirler."

"Nereden biliyorsun?"

"Hissediyorum."

Sık perçeminin altından parlayan yazı bir an için dikkatimi dağıttı.

Tyree'nin yeleğini ve tuniğini çıkarışlarını izledik, ardından elleri açık yaraya doğru ilerledi. "Ne bunlar?"

Destry kocaman ön dişlerini göstererek gülümsedi. "Onlar ışık."

Doksan Beşinci Bölüm

Romeria

"Tekrar hoş geldin." Zander elimi dudaklarına götürdü. Zırhı ve tenindeki düşman kanı gitmişti.

"Saat kaç?" diye mırıldandım.

"Akşam. Bir günden fazladır uyuyorsun."

Pencereden görünen dik kaya duvarı gün batımının turuncu ışıltısıyla parlıyordu. "Lyndel'de miyiz?"

"Lord Telor'un kendi odasında. Herkesin Kraliçesi için en iyisi." Alnımdaki saç tellerini okşadı.

Biri kıyafetlerimi çıkarmıştı. Tacım yakındaki bir komodinin üzerinde duruyordu. "Gerçekten bitti mi?"

"Gerçekten bitti. Hiçlik'e temas etmiş her şey toza dönüştü. Sanırım buna Aoife da dahil, her nerede saklanıyorsa."

Ailem ve Caindra'nın ailesi de.

"Malachi ve Sofie çoktan ölmüştü. Onları kim öldürdü?" Dünkü olaylar hafızamda canlanırken hüzünlendim. Keşke en azından Eddie'yle konuşabilseydim, vedalaşabilseydim.

"Malachi'ı Daaknar öldürdü. Lucretia onu serbest bıraktı ve Sofie'nin dikkatini dağıtarak yaratığın saldırmasını sağladı." Başını salladı. "Sofie önce Daaknar'ı Azo'dem'e geri gönderdi, sonra da kocasını iyileştirmeye çalıştı. Ben arkasındaydım, kılıcım elimdeydi ama kocası benden önce davranıp bıçağını Sofie'ye sapladı."

Gözlerim büyüdü. "Elijah mıydı yoksa Malachi mi?"

"Elijah. Son sözlerini duydum." Dudaklarını büzdü. "Barış için yalvardı."

Kalbim sıkıştı. "Sonunda herkesten daha fazla acı çekmiş olabilir."

Zander iç geçirdi. "Malachi'ın onca çabası ve planlaması, sadece evcil iblisi tarafından alt edilmek içinmiş."

Bu, Ateşin Kaderi için şairane bir son olsa da bir o kadar da hayal kırıklığı yaratmıştı. Sofie içinse hazin bir son. "Bana Lucretia'nın kurtarıcımız olduğunu mu söylüyorsun?" Kimin aklına gelirdi ki?

"Ayrıca beni ve Jarek'i Sofie'nin ateşinden kurtardı. Aksi takdirde kesinlikle ölmüş olurduk."

"O zaman her şeyi ona borçluyum." Malachi'ı düşünürken parmaklarımı onunkilere doladım. "Sence Malachi Hiçlik'ten geri dönemeyeceğini öğrendiğinde ne kadar sinirlenmiştir?" Ruhani haline dönene kadar Aminadav'ın bizim için ne yaptığını bilemezdi.

"Muhtemelen o boynuz hakkında bana yalan söylediğini öğrendiğimde benim sinirlendiğim kadar." Zander'ın yüzünden kasvetli bir ifade geçti. "Aminadav sana ne söyledi?"

İç çektim. Hain Elisaf. "Bana bir seçenek sundu. Krallıklar için kimi feda edeceğime karar vermeme izin verdi ve ben de

kendimi feda edeceğimi söyledim. O da bunun kabul edilebilir olduğunu söyledi ama hâlâ buradayım."

"Belki de Herkesin Kraliçesi'nin halkı için ölmeye istekli olması onun için yeterliydi. Ne olursa olsun, benden sır saklamanı daha sonra tartışacağız." O anda Zander'ın yüzünde beliren gülümseme daha önce hiç görmediğim kadar sıcaktı. "Hazırsan, krallıkları kurtaran kraliçeyi görmek isteyen pek çok insan var."

Doksan Altıncı Bölüm

Atticus

"Giyotinle mi olsun? Ateşle mi? Yoksa bana o korkunç çaydan biraz daha mı içireceksin?" diye sordum.

Kral Cheral kıkırdadı ve bir elini düşman kılıcının kestiği karnının üzerinde gezdirdi. İyileşeli çok olmuştu. "Bir sabah uyanacaksın ve bir fincan içmiş olmayı dileyeceksin, inan bana."

Arkasında Tuella ve Satoria durmuş, ilgiyle Serenis'in bacağımdaki kemikleri tekrar birleştirmesini izliyordu. Büyücüler bir yarığın üzerine ilk köprüyü kurdukları anda Kazimir de onunla birlikte karşıya geçip beni aramaya koyulmuştu. Bexley'nin kanadının altındaki zırhımı fark etmişler ve beni Lyndel'e taşımak için hemen adam toplamışlardı.

Düşüş sırasında vücudum ezilmişti. Serenis o zamandan beri yorulmadan çalışmış ve dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda, başka yetenekli bir şifacının yerini almasını sağlamıştı. Islor'un prensi ya da Zander'ın kardeşi olduğum için mi, yoksa Kazimir'in aleti onu memnun ettiği için mi bu kadar üstüne düştüğünü bilmiyordum. Sebebi ne olursa olsun minnettardım.

"Artık gölge hakkında ne düşünüyorsun bakalım?" Soruyu afsuncuya yöneltmiştim.

Tuella gülümsedi. "Faydaları var. Asla aksini iddia etmedim."

"Yıldızlar sana yalan söyledi."

"Yalan söylemediler. Sadece hikâyenin tamamını anlatmadılar. Seni büyük canavarla birlikte gökyüzünden düşerken gördüm."

"Ve beni uyarmadın?"

"Fark eder miydi?"

"Muhtemelen etmezdi," diye kabul ettim. Bexley'nin yardımıyla, Saur'goth kalabalığının kardeşimi yutmasını engellemiştim. Romeria her ne yaptıysa, bundan hâlâ emin değildim, onu yapana kadar ona zaman kazandırmıştım.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

Zander ve Romeria el ele içeri girdi.

"Şimdiye kadar Cirilea'daki tahtında oturuyor olursun sanıyordum kardeşim," diye takıldım, sesimde hiçbir garez iması olmadan. "Ait olduğun yerde."

Gözleri kızarmış Serenis geri çekildi. "Bu kadarı yeterli, Majesteleri."

Çıplak bedenimi tüm odadaki insanlara göstermemeye dikkat ederek bacağımı büktüm. Sertti ama bir iki gün içinde tekrar esneyeceğimi bilecek kadar çok kemik kırmıştım. "Yeni kadar iyi. Teşekkür ederim, Baş Rahibe. Biraz dinlenin."

Romeria ve Zander'ı selamladıktan sonra Kazimir'le birlikte ayrıldılar.

"Bexley'yi görmeye gittin mi?" Beni taşıdıklarından beri sık sık onu düşünmüştüm, kederli çığlıkları aklımdan çıkmıyordu.

Romeria başını sallarken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O gitti. Büyücüler onu iyileştirir iyileştirmez uçup gitti."

"Geri gelecektir."

"Dönecek mi bilmiyorum. İttifakımız kalıcı olarak zarar görmüş olabilir." Romeria'nın gözleri yaşardı. "Eşini ve çocuğunu öldürdüm."

"Öldürmedin," diye düzeltti Zander sert bir ses tonuyla. "Ve sana o boynuz hakkında yalan söylendi. Gerçek sonuçlarını bilmiyordun."

"Tüm umutlar kaybolduğunda," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

Hâlâ bana karşı bir düşmanlık hissedip hissetmediğini anlamaya çalışarak Zander'a baktım ama öyle bir şey göremedim, gerçi bana tekrar güvenmesi için bir krallığın sonunu getirebilecek bir savaştan fazlasının gerekeceğini tahmin ediyordum - tabii güvenebilirse. "Kaç kişi kaybettik?"

"Çok," diye itiraf etti Zander. "Yine de çok daha fazlasını kaybedebilirdik. Lord Telor Radomir'i Lyndel ordusunun komutanı olarak atadı. Bizim için kayıplar hakkında bilgi topluyor."

"Evet, kim bu arkadaş? Sürekli adını duyuyorum."

"Kan laneti kalkana kadar bir çaylaktı." Ağzım açık kalınca, Zander kıkırdadı. "Bu başka bir günün hikâyesi. Ona güvenebileceğimizi söylemek yeterli."

"Bir çaylak seni kazanabiliyorsa, benim için hâlâ umut var demektir. Cirilea'dan ne haber?"

"Tahtımı geri almak için sabah şehre gidiyoruz. Birkaç lord savaştan sağ çıkmayı başarmış." Homurdandı. "Ve tabii ki Saoirse. Ölümden kaçmayı nasıl başardığı beni aşıyor. Bunu bir sanat haline getirmiş."

"Bir hamamböceği olarak," diye mırıldandı Romeria.

"Sana tek bir tavsiyede bulunacak olsaydım, onu derhâl idam etmeni söylerdim. Bugün." Sertçe ona baktım. "İnan bana, ikimizin de kılıcını hak etti."

Duraksadı. "Olmuş bil. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Bu Saoirse... elf mi?" diye araya girdi Tuella.

"Evet. Neden?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Çünkü halkım için daha iyi bir amaca hizmet edebilir."

Zander kollarını kavuşturarak şüpheci bir sorgulayıcı duruşuna geçti. Bana bunu yapmasından her zaman nefret etmiştim. "Peki nasıl olacakmış o?"

"Bu anlatması uzun bir hikâye ama sanırım kız kardeşiniz hâlâ yaşıyor."

"Ne?" diye ayağa fırladım, acımı unutarak. "Nerede?"

"Udrel'de. Denize düştüyse, tayflar onu oraya getirmiş ve Azyr de onu kesinlikle oradan almış olmalı."

Udrel'de mi? "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırdım.

"Odaklanmanız gereken yer savaştı," diye cevap verdi sakin bir şekilde.

Gözlerimi Kral Cheral'a diktim. "Bundan haberin var mıydı?"

"Haberim yoktu." Sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. "Afsuncu bana da tüm sırlarını açıklamaz."

"Kız kardeşiniz yaşıyorsa," diye devam etti Tuella, bunu bizden sakladığı için hiçbir pişmanlık göstermeden, "o zaman belki de bu hamamböceğinin Udrel'deki hayatı Islor'daki ölümünden daha faydalı olabilir. Kralımın pazarlık yaptığı bilinir."

"Udrel'e nasıl gideceğiz?" diye sordum.

"Ejderhalarımız olsaydı uçabilirdik," dedi Zander, telaşlı bir ses tonuyla. Kız kardeşimizi o da benim kadar çabuk bulmak istiyordu.

"Bu uzun bir yolculuk," diye itiraf etti Kral Cheral. "Denizde aylar sürer."

"Peki. O zaman ben yelken açıyorum. Hemen şimdi gidiyorum ve onu Islor'a geri getiriyorum." Battaniyelerimi üstümden attım ve sonra çıplak olduğumu hatırladım.

"Bir solucan deliği var," diye mırıldandı bir ses, yılan gözlü yaratık aniden odada belirirken.

Doksan Yedinci Bölüm

Romeria

Lyndel'in surunda dururken, Zander ve Atticus'un gözleri sırtımda, sabırsızlıkla bekledik. Kuvvetli bir rüzgâr esiyor, savaş alanındaki tozları etrafa savuruyordu. Bunun bir şekilde Vin'nyla olup olmadığını, bana bu olaydaki rolünü hatırlatıp hatırlatmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Derin bir nefes alarak Caindra'nın adını seslendim. Bizi Ulysede'e uçurmazsa atla gitmek zorunda kalacaktık ve bu, bir haftanın boşa harcanması anlamına gelecekti. "Son bir kez daha yardımına ihtiyacım var. Lütfen. Yalvarıyorum."

Birkaç uzun dakika bekledik.

Sonunda bir ejderha çığlığı cevap verene kadar.

Doksan Sekizinci Bölüm

Annika

"Al bakalım." Parmağımla kavanozdan bir topak bal daha alıp başını kucağıma yaslamış olan Tyree'nin ağzına götürdüm. "Ye."

"Çatı katında bana servis ettiğin diğer yolu tercih ederim. O şekilde yapsak olmaz mı?" diye mırıldandı kuru dudaklarını yalayarak.

Korkumu gizlemek için güldüm. O küçük goblinler her ne yaptıysa, onu Za'hala'nın kapılarından geri getirmeyi başarmıştı ama o zamandan beri zayıf bir haldeydi ve daha da güçlenecek gibi görünmüyordu. O bu kadar zayıfken bu dağdan ayrılma umudumuz yoktu.

Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra Destry tünele tırmandı.

"Bir şey var mı?" diye sordum. Güneş batmış, tekrar doğmuştu ve wyvern'lerden hiçbir iz yoktu.

"Hepsi gitmiş," diye doğruladı ama yüzü endişeyle doldu.

"Ne oldu?"

"Azyr bizi buldu. Bir saat içinde bize ulaşırlar. Kral Hadkiel ve çok sayıda asker onlarla birlikte."

Kollarımı Tyree'ye doladım.

*

"O köşeye dön." Tyree beni arkasına yönlendirdi. Ayağa kalkmayı başarmıştı ama kılıcına bir koltuk değneği gibi yaslanıyordu ve teni solgundu.

"Onlarla savaşamazsın," diye tısladım, bir yandan zırh seslerini dinlerken.

"Geri çekil," diye ısrar etti, gözleriyle yalvararak.

İsteksizce emrine uyarak Kraliçe Neilina'nın cesedinin olduğu yerde bulduğum hançeri elime aldım. Ondan geriye sadece bir toz yığını kalmıştı. Wyvern'i ele geçiren her neyse onu da almış olmalıydı.

Destry tünelin sol tarafında, kısa kılıcı hazır bir şekilde bekliyordu.

Bugün ikisi de benim için ölecekti.

Kral Hadkiel'in askerleri onları öldürecek ve beni tapınağa geri götürüp hayat havuzlarına bağlayacaktı, orada ne kadar acı çekeceğimi kaderler biliyordu. "Beni canlı ele geçirmelerine izin vermeyin," dedim çatallaşmış sesimle.

Tyree güçlükle yutkundu. "Son nefesimde, söz veriyorum."

Tüneldeki ilk itiş kakış bir dakika sonra başladı.

Tyree kılıcını savururken bir savaş çığlığı attı ve ilk beliren askeri kesti. O askerin yerini hemen iki asker daha aldı, ardından kılıçları Tyree'nin şiddetli savuruşlarını ve Destry'nin hamlelerini engelleyen dört asker daha.

Köşeme sinmişken içimden keşke Zander'ın sayısız ders teklifini kabul etseydim, diye geçirdim, gerçi bu kadar çok kişiye

karşı işe yarar mıydı, bilmiyordum. Aklıma gelen tek şeyi yaparak, zayıf yakınlığımdan yararlanıp mağaradaki taşları yüzlerine nişan alarak askerlerin üzerine yağdırdım.

Bir süreliğine işe yaradı, Tyree ve Destry'nin onları kesip biçebileceği kadar dikkatlerini dağıttı, sonra bir anda çok kalabalık oldular.

Tyree bir cesede takılıp geri geri mağaranın zeminine doğru tökezledi.

İçeri giren bir asker kılıcını havaya kaldırdı.

"Durun, yoksa kal'ana ölür!" diye bağırdım.

Hepsi donakaldı. Sözlerimi anlamıyor olabilirlerdi ama boğazıma dayadığım hançeri anlamışlardı.

Yanında dört Azyr ile birlikte dağa tırmanmaktan hiç de yıpranmamış görünen Kral Hadkiel belirdi. Bakışları bir an yakınlarda bir kenara atılmış altın boynuzlara takılarak mağaranın üzerinde gezindi ve sonra derin, melodik sesiyle bir emir verdi.

Askerler kılıçlarını indirdi.

"Sevgili Kal'ana. Neden kaçtın? Seni kraliçe yapacaktım."

Öfkem kabardı. "Benimle hayal kırıklığına uğramış bir tonda konuşmaya nasıl cüret edersin? Son kraliçeni gördüm," diye tısladım. Bu ölümlüyü yakışıklı bulduğuma ya da onunla evlenmeyi düşündüğüme inanamıyordum.

"Evet ve o tüm Udrel için en parlak ışık olarak hizmet ediyor. Sayısız hayat kurtardı. Sen de aynı şekilde onurlandırılmak istemez misin?" Azyr her iki yanında, bana doğru küçük bir adım attı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye hırladım. "Bu, Malachi'dan gelmiş bir bıçak ve ölümcül. Onu boynuma saplarsam, bedenimden hiçbir şey alamazsınız."

Ellerini kaldırıp Azyr'i durdurdu. "Benden ne istiyorsun?"

"Git. Bırak bizi gidelim."

Hafifçe gülümsedi. "Bunu yapamam. Halkım çok uzun zamandır acı çekiyor." Bana doğru bir adım daha attı.

Bıçağın ucunu etime bastırarak geri çekildim. Batma çok acı vericiydi. "Udrel'in kraliçesi olarak hizmet etmektense, ölmeyi yeğlerim." Gözlerimi Tyree'ye çevirdim. İçimdeki isteği okuyabilmesi için dua ediyordum.

Gözleri sulanırken çenesi amansız bir kararlılıkla gerildi. "Seninle Za'hala'nın kapılarında buluşacağım," diye söz verdi, elindeki hançeri sıkarak. Yeteneğini ve hızını defalarca kanıtlamıştı. Ben başaramazsam o başaracaktı.

Yumruğunu sıkıp kendini hazırlarken başımla işaret verdim.

"Dur!" diye gürledi Atticus'un sesi.

Doksan Dokuzuncu Bölüm

Atticus

Şaşkın şaşkın bana bakarken Annika'nın boğazından kanlar süzülüyordu.

"Hemen ondan uzaklaşın," diye emrettim. Bir dakika önce Ulyseda'da rutubetli bir yeraltı mahzeninde dururken şimdi askerler, bir kral ve bir avuç afsuncuyla dolu bir mağarada olduğumuz şok edici gerçeğini görmezden gelerek iki elimde kılıçlarla içeri girdim.

Ve Tyree yere yığılmıştı.

"Sanırım sen Kral Hadkiel'sin?" Udrel'in hükümdarını Orothos adlı bir şehirde bulmayı bekliyorduk, Romeria'nın Nymph kapısının diğer tarafında değil.

"Öyleyim." Dikkatli bakışlarını benden Annika'ya çevirdi. "Peki siz kimsiniz?" Aksanı Tuella'nınkine benziyordu.

"Prens Atticus. Bu da Islor Kralı Zander ile Ybaris ve Ulyseda Kraliçesi Romeria." Saoirse'yı o an için görmezden geldim, takdimi kısa süre içinde gerçekleşecekti. "Ve bu da," titreyen Annika'ya doğru başımı salladım, "sevgili kız kardeşimiz. Onu eve götürmek için buradayız, bu yüzden bugün

krallığını kaybetmek istemiyorsan geri çekilmeni öneririm." Hınzırca sırıttım. "Kraliçe Romeria koleksiyon yapıyor."

Arkamda Zander homurdandı.

Azyr'den biri alçak sesle, kendi dillerinde konuştu ama siyah gözleri Romeria'ya dikilmişti ve ses tonu uyarıcıydı.

Kral Hadkiel bir adım geriledi.

Sonra bir adım daha.

Ve bir adım daha.

Muhafızlar kılıçlarını indirdi.

"Atticus?" Annika'nın sesi şaşkındı.

Onu kucaklamak için ileri atıldım.

"Öldüğünü sanmıştım." O da beni kucakladı.

"Ben de *senin* öldüğünü sanmıştım."

"Ama Tyree'nin kelepçeleri çıktı."

"Bunu açıklayamam." Dağınık buklelerini okşadım. "Çok şey oldu."

"Kan laneti..."

"Bitti, evet, biliyoruz."

"Ve Kraliçe Neilina..."

"Öldü. Onu Romeria öldürdü."

"O zaman cesedini kullanan kişi kimdi çünkü onu orada bulduk." Kollarımdan sıyrılıp dallardan yapılmış derme çatma bir yatağın bulunduğu uzak ucu işaret etti.

"O Aoife'ydı." Romeria bir adım öne çıkıp Annika'ya gülümsedi. "Artık yok."

"Çünkü Tyree beni kurtarmak için onu öldürdü," dedi Annika dalgın dalgın ona bakarak. "Gözlerin neden gümüş rengi?"

"Her şeyi sonra açıklayacağız, kardeşim." Bir elimi sırtına koydum. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Kaderler, evet." Tyree'nin yanına koştu ve Kral Hadkiel'e ters ters baktı. "Gel bakalım." Koltuk değneği görevi görerek

Tyree'yi yerden kaldırdı ve kolunun altına girerek bize doğru yürümesine yardım etti. Elini şefkatle göğsünün üstüne koymuştu.

"Ne var?" diye çıkıştı, şaşkın şaşkın gülümsediğimi görünce.

"Hiçbir şey. Son konuştuğumuzda onun ölmesini istediğini hatırlıyor gibiyim. Yoksa Romeria'nın kanından bir fıçı dolusu içmesini mi dilemiştin?"

"Sanırım ikisi de." Tyree her adımda yüzünü buruşturuyordu. İyi olmaktan çok uzaktı. "Sana fikrinin değişeceğini söylemiştim."

Bu Ybarisliye olan nefretime rağmen kıkırdadım. "Bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Annika gözlerini devirdi. "İkiniz de çenenizi kapatın. Destry! Geliyor musun?"

Bir afsuncunun siyah gözlerine sahip ufak tefek biri Tyree'nin yanına koştu.

"Merak etme, geldiğimiz yerdeki biralar güzeldir," diye fısıldadı Tyree, kızın siyah saçlarını karıştırarak.

Kral Hadkiel yüzünde ekşi bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Lanetinizi biliyoruz," dedi Romeria. "Tuella bize açıkladı."

"Evet, sizin türünüz yüzünden Udrel halkı çok acı çekti ve tek umudumuz olan kal'ana'mızı elimizden aldığınız için artık daha da çok acı çekeceğiz."

"O sizin değil. Sirenleriniz onu çalıp buraya getirdi." Romeria'nın sesi öfkesiyle birlikte yükseldi.

"Sizin gibi gölge büyücülerinin lanetini etkisiz kılmak için. Şimdi buraya geldik ve yaldızlı geyiğin topraklarımızda olduğunu öğrendik; acaba hangi yeni lanetle karşı karşıya kalacağız?"

Romeria bocaladı. "Az önce ne dedin?"

"Yaldızlı geyik. Sizin Aoife'niz." Kral Hadkiel yerdeki altın boynuzları işaret etti. "Onun burada olduğunu söylediniz."

"Evet, ama..." Romeria yaklaşıp simgeyi eline aldı ve dikkatle inceledi. Boynuzlarda kurumuş kan lekeleri vardı. "Yaldızlı

geyiği bulmak," diye fısıldadı ve düşünceli bir şekilde gülümsedi. Dikkatini Udrel'in hükümdarına verdiğinde gülümsemesi kaybolmuştu. "Halkınıza acı çektirmek gibi bir niyetimiz yok, bu yüzden size yeni bir kal'ana getirdik."

O ana kadar sessizliğini koruyan Zander bir adım öne çıktı. Saoirse'nın kolunu mengene gibi sıkarak çırpınışlarını engelledi.

Kral Hadkiel merakla onu süzdü. "Bu kadar güzel birini öylece sunuyor musunuz?"

Zander ve ben eğlenerek birbirimize baktık.

"Güzel, evet," dedi. "Ne yazık ki krallığımızdaki zamanı sona erdi. Uzun hayatının geri kalanını seve seve Udrel'e faydalı olmak için geçirecek. Öyle değil mi, kal'ana?"

Saoirse kardeşime dudak büktü.

"Yerinde olsam bileklerini bağlardım," diye uyardım. "Aksi takdirde, çok geçmeden sırtında bir hançer bulman muhtemel."

Aptal kral ona gülümsedi. "Udrel'in müstakbel kraliçesinin, nişanlısına zarar vermek isteyeceğini sanmıyorum."

Hiçbir fikrin yok.

"Bir şartla sizindir." Romeria sert bakışını korudu. "Sirenleriniz gemilerimizden uzak duracak."

"Bu kal'ana yaşam havuzunu beslediği sürece lanet ortadan kalkacak ve deniz tayfalarımızın onun yerine başka birini aramasına gerek kalmayacak."

"O halde umarım çok uzun yaşar."

Zander, Saoirse'yı muhafızlara teslim ederek serbest kalan kollarını Romeria'ya doladı.

"Burada işimiz bitti." Ağır bir iç çekişle kardeşime gülümsedi. "Gidip tahtını geri alalım."

Yüzüncü Bölüm
Romeria

Dinlemek için durup ayakkabılarımı çıkardım. Sağımda bir dal kırıldı.

Ters yöne doğru koşabildiğim kadar hızlı koştum ve labirentin sonsuz koridorlarında gezinirken kıkırdamamı bastırdım. Öğleden sonra yağan yoğun yağmur havayı sedir kokusuyla doldurmuştu ve elbisemin uçları ağırlaşıp ıslanmıştı.

Yukarıda, Hudem ayı parlıyor ve kraliyet bahçesini yolumu bulmama yetecek kadar aydınlatıyordu.

Elbette bu nereye gittiğimi bildiğim anlamına gelmiyordu. Patikadaki bir ayrımda bocaladım. Her gecemi bu labirenti inceleyerek geçirsem de asla geldiğim yerden dönemezdim.

Solumda başka bir dal kırılınca sağa döndüm. Zander tam olarak nereye gideceğimi biliyordu. Benimle oynuyor, beni gütmeye çalışıyordu, öyleyse ben de oynayacaktım.

Koşarken çıplak ayaklarım ıslak çimenlerin tadını çıkarıyordu. Elbisem mahvolacak ve Corrin beni azarlayacaktı. Sesini şimdiden duyabiliyordum: *Ne tür bir kraliçe çamurda koşar?*

Ona, *hem kralına hem de krallıklarına delicesine âşık olan biri*, diye cevap verecektim.

Her şey değişmişti. Ybaris ve Islor barış içindeydi. Hem Atticus hem de Tyree ile kirli ve sorunlu geçmişlerimize rağmen kardeşçe dostluklar kurmuştum. Tyree artık Annika'nın yanında Argon'un naibi rolünü oynuyor ve Oredai, Herkesin Kraliçesi dışında hiç kimsenin Ulysede'in tahtına yaklaşmaması konusunda açık olsa da Atticus ve Gracen'in altın krallıkta karı koca olarak işleri yürütmesine, Islor ve Ybaris'in dört bir yanından ölümlüleri oraya getirmesine göz yumuyordu. Şehir gelişmiş ve turistik bir yer haline gelmişti.

Mordain artık Islor'un düşmanı değildi ve büyücüler uçurumun güneyinde kalıp burada yeni bir hayata başlamayı tercih etmişti. Diğerleri ise görev gereği değil, kendi tercihleriyle Ybaris'teki kasaba ve köylere yerleşmişti. Daha önce Kraliçe Neilina'ya hizmet eden elementaller de dahil olmak üzere pek çoğu artık günlerini Nyos'ta geçiriyor ve Allegra'nın Mordain'i yeni bir bilgi ve tarih odağıyla yeniden inşa etmesine yardımcı oluyordu.

Wendeline, Mordain'e döndü. Etrafı bir yuvaya ihtiyacı olan çocuklarla çevrili, bir kulübede sakin bir hayat sürüyordu.

Korumalar kaldırıldığından, Modain'e serbestçe girip çıkabiliyordum ama bunu sadece ara sıra, genellikle kâtipleri Ulysede'e götürüp getirmek için yapıyordum. Katiplerin birçoğu Ulysede'de kalmıştı. Bir yandan kadim kitapları okuyup kendi hikâyelerimizin kaybolmamasını sağlamak için onları kâğıda dökerken bir yandan da Nymph'ler hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye çalışıyorlardı. Onlar hakkında hâlâ çok az şey biliyorduk.

Mika'nın saçlarını karıştırmak ve yakınlaşan Eden ve Pan'ı görmek için olmasa da Cahill'in element eğitimini kontrol etmek ve Agatha'ya Gesine hakkındaki en küçük ayrıntıları vermek için Ulysede'i neredeyse her gün ziyaret ediyordum. Agatha her şeyi yazmayı bitirmeden ölebileceği konusunda beni sürekli uyarıyordu ama Solange yaşlı büyücünün hepimizden uzun yaşayacağı konusunda ısrarcıydı.

Yine de her şey mükemmel değildi. Eski sahip sistemini özleyenler olduğu gibi, Kier'in sularının hâlâ zehirli olduğunu ve Ybaris'in mahsullerinin de hâlâ çürümeye meyilli olduğunu açıklamamıza rağmen Islor'un hasadını neden diğer krallıklarla paylaşmamız gerektiğini anlamayanlar da vardı. Kaderleri ya da Nymph'leri çağırıp ağır bir bedel ödemeden bu sorunları nasıl hafifletebileceğimizi henüz keşfedememiştik. Çözüm Udrelli afsunculardaydı yatıyor olabilirdi ama onlar hakkında da hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı.

Bellcross, Batı Islor'un büyük bir kısmı gibi Saur'goth ordusundan toparlanmak için mücadele ediyordu. Lord Rengard şehri yeniden inşa ederken yağma ve isyanla karşı karşıyaydı. O gün Elisaf'la birlikte meydanda keşfettiğim şehrin büyüsünün sonsuza dek kaybolmadığı konusunda umutlu olmaya devam edecektim.

Çoğu insan nereden geldiğini ve benim nasıl dahil olduğumu bilmeden, Hiçlik canavarları için Sofie'yi suçluyordu. Diğerleri ise Mordain'i. Zander ve ben söylentileri yalanlamamıştık. Geçmişin sorunlarından daha önemli konulara odaklanmamız gerekiyordu. Bazı insanlar sürgündeki kral ve Ybaris kraliçesinin Islor tahtının yakınında bile olmayı hak etmediklerini düşünüyordu. Eleştirilerinin komployа, ardından isyana dönüşmediğinden emin olmak için yakından izlediğimiz kişiler onlardı.

Tek endişe kaynağı aristokratlar değildi. Saur'goth'ların tecavüz ettiği köylülerin hamile kaldığına dair sayısız hikâye rahimlerinde büyüyen şeyin ne olduğuna dair endişeleri artırıyordu. Diğerleri ise tasmasız elementallerin serbestçe dolaşarak kadınları çağırabileceği fikrinden tedirginlik duyuyordu. Neyse ki bugün yaşayanların tanrılarıyla tanışmaya benden daha fazla hevesli olduklarını sanmıyordum. Peki ya yarının elementalleri?

Bir de Hiçlik'in ne kadar süreyle kapalı kalacağı, Aminadav'ın merhametinin ne kadar süreceği sorusu vardı. Elli yıl mı? Yüz yıl mı? Bin yıl mı?

On yıl mı?

Sadece Zander, ben ve az sayıda kişi böyle bir konuda endişelenmemiz gerektiğini biliyordu.

Şimdilik Radomir ve Gaellar uçurumu izlerken biz de Aminadav'ın egosunu okşayıp yüksek sesle merhametini övüyor, yüzyıllarca sürecek görece barış için dua ediyorduk.

Nymphaeum ileride belirdi. Ansız bir sıntışla ona doğru koşarken kollarım arkamda elbisemin bağcıklarını çözdüm. Elbisemin parçalarını kışkırtıcı bir iz olarak bir oraya bir buraya bıraktım.

Taşa ulaştığımda, üzerimde savaştan birkaç gün sonra sessiz bir törenle evlendiğimiz gece Zander'ın parmağıma taktığı altın yüzükten başka bir şey yoktu.

Çıplak bedenimi sunağın üzerine serip kollarımı başımın altında yastık yaptım.

Ve Islor kralını bekledim.

Gölgelerin arasından belirdi ve zarif formu sinsice bana doğru ilerledi, ela gözleri parlıyordu. "Hudem'de taşın üstünde mi yapmak istiyorsun?" İşlemeli ceketini silkerek omuzlarından attı.

"Bir fark yaratmayacak, değil mi?" Kan laneti ortadan kalktığından ve Nymph'lerin gücü toprakları doldurduğundan beri

son birkaç aydır birçok Islorlu ölümsüz hamile olduğunu keşfetmişti. Biz öyle bir çift değildik. Denemediğimizden değil.

Sırtımı kaldırarak abartılı bir şekilde gerindim. "Sadece sakin bir gecenin tadını çıkarıyorum." Islor'u Zander'ın vizyonuna göre yeniden yaratmaya çalışırken Hudem'in tüm kutlamalarını, yani Sunum Günü'nü bilerek askıya almıştık. Şimdiden bir düzine asil koltuk saygın ölümlüler tarafından doldurulmuştu. Elisaf'a bir lordluk vermeye çalışmıştık. Onun yerine Keçi Tepesi'nin tapusunu istemişti.

Zander'ın arkamdan gelen derin kıkırdaması kanımı kaynatırken onun çizmelerini çözüp tekmeleyişini dinledim. "Peki izleyicilerden de endişelenmiyor musun?"

"Muhafızlara bu gece herkesi bahçeden uzak tutmalarını söylememişsin gibi davranma." Aksi takdirde endişelenirdim. Cirilea'da hayat hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı ama değişmeyen tek şey soyluların ve lejyonerlerin akşam yemeğinden sonra ağaçların arasında sevişmeleriydi. Sadece artık işin içinde gönüllü hizmetkârlar yoktu.

"Bunu duydun, değil mi?" Sunağın etrafında dönerken, yere bıraktığı kılıcının metal şıngırtısı duyuldu. Pantolonunun bağını çözüp tekmeleyerek çıkardı. Sunağın dibinde gezintisini sonlandırdığında yapılı vücudu ve sert aleti gözümün önündeydi. "Peki Lucretia nerede?"

Burada böyle açıkta durmak içimi ısıtıyordu. "Jarek'i taciz ediyor." Gerçi onu ve Zander'ı Sofie'nin ateşinden kurtardığından beri, Jarek ona daha fazla hoşgörü gösteriyordu. Hatta onun maskaralıklarına bir iki kez gülümsediğini bile görmüştüm.

Lejyon komutanını düşünmek kalbime acı veriyordu. Dün bana gelmiş, Udrel ve Espador'u kendi başına keşfetmek, krallıklar hakkında neler öğrenebileceğini görmek ve bizi son kez

Ulyssede'e taşıdığı günden beri görmediğimiz Caindra'yı aramak için izin istemişti. Udrel'i tanımanın ve bizim için sorun haline gelmeden önce herhangi bir tehlikeyi araştırmanın yararımıza olacağını söylemişti ama bakışlarımdan kaçınmıştı. Elimde olmadan aslında benden kaçtığını hissetmiştim. Ona ne olduğundan emin değildim ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacı varsa onu komutanım olarak yükümlülüklerinden azat edebilirdim.

Onu Nymphaeum kapısından Annika'yı bulduğumuz yere götürmeyi kabul ettim ama sadece Lucretia'yı yanında koruması olarak götürmesi şartıyla. O da gönülsüzce de olsa kabul etmişti.

Jarek'i özleyecektim ama kalbim gitmesine izin vermem gerektiğini söylemişti. Belki bir gün bana dönmenin bir yolunu bulurdu.

"O zaman gerçekten yalnızız." Zander sunağa tırmanıp güçlü elleriyle bacaklarımı ayırdı ve pozisyonunu alırken avuç içleri hassas tenime doğru kaydı.

Vücudunun ağırlığı üzerime çökünce nefes verdim ve dudaklarım kışkırtıcı bir öpücükle onunkilerle buluştu. "İzleyen düzinelerce Nymph dışında," diye takıldım. Annika'nın Udrel'in dağı ve Tyree'yi hayatta tutan kaeli ile ilgili anlattıklarından sonra Lucretia'yı sıkıştırmıştım. Sonunda onların aramızda yaşadığını ve nerede olabileceklerini ya da neyin peşinde olduklarını -hem iyi hem de kötü- asla bilemeyeceğimizi itiraf etti.

"O zaman sanırım onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız." Ellerimi kendi ellerine dolayarak başımın üzerinde sabitledi ve dişleriyle boynumu hafifçe ısırdı.

Esintide bir wisp'in kahkahası yükseldi.